ΘΗΣΑΥΡΟΣ

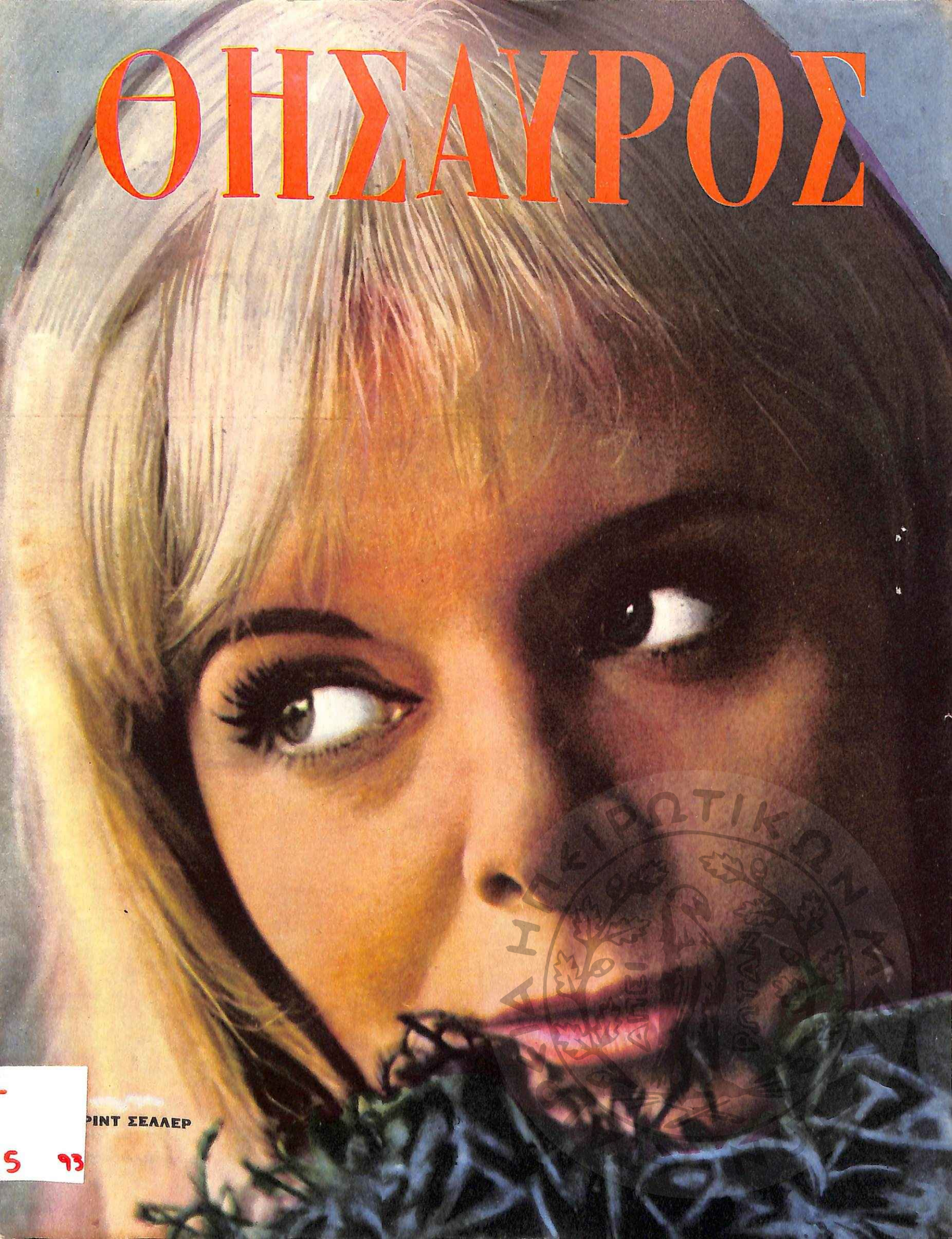

PINT ΣΕΛΛΕΡ

5 93

ΕΜΠΡΟΣ Σ' ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΟΥΤΕ ἀκάθαρτη, οὔτε δραματικὴ εἶναι ἡ ἱστορία, ποὺ γράφει στὴν ἐπιστολή του ἕνας κύριος τριανταεννέα χρόνων. Τόσο τὸ καλύτερο. Κουράζει τὸν ἀναγνώστη ὅπως κουράζει κι' ἐμᾶς τὸ κομπολόϊ αὐτό, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ πρόσωπα ποὺ ἀπιστοῦν ἢ δέχονται τὴν ἀπιστία, ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες μὲ διπλὴ ζωή, ἀπὸ μοιχοὺς καὶ μοιχαλίδες, ἀπὸ ἐπιτυχημένους καὶ ἀποτυχημένους γάμους, ἀπὸ φλόγες ἐρωτικές, ἀπὸ νέους πονεμένους, ἀπὸ νέες ἀπογοητευμένες, ἀπὸ γονεῖς πικραμένους, ἀπὸ παιδιὰ ποὺ καταλογίζουν στοὺς γονεῖς τους εὐθύνες γιὰ τὴ δυστυχία στὴν ὁποία βρίσκονται.

Ὑπάρχει σ' ὅλους μας κάποια διάθεσι γιὰ ἀναμετάδοσι τῶν μυστικῶν ποὺ μᾶς ἐμπιστεύονται, κι' ἂς εἶναι αὐτὸς ποὺ μᾶς ἐμπιστεύεται ὁ ἄντρας, ἡ γυναῖκα μας, ἡ μητέρα μας, τὸ παιδί μας. Μὲ τὸν ἄγνωστο ὅμως ποὺ δέχεται τὴ φωνή τοῦ ἄγνωστου, τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ προτίμησι κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται ν' ἀποσυμφορηθοῦμε.

Ἐξομολόγησι καὶ σήμερα. Στοχασμοὶ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ προσπαθεῖ ν' ἀναλύση τὸν ἑαυτό του.

Στὰ σαράντα βαδίζει. Ἡ καλύτερη ἡλικία. Δὲν εἶναι ἡ ἀνήσυχη καὶ ἀκατάστατη νεότητα. Περίοδος τυραννική. Δὲν ξέρεις ποῦ βρίσκεσαι καὶ τί θέλεις. Καλὰ - καλὰ δὲν ξέρεις ἐσὺ ὁ ἴδιος ποιός εἶσαι. Ψάχνεις νὰ γνωρίσης τὸν ἑαυτό σου, ὅπως ψάχνουν καὶ οἱ ἄλλοι νὰ σὲ γνωρίσουν. Ἕνα πλᾶσμα στὴν περίοδο τοῦ σχηματισμοῦ, μὲ ἐξάρσεις, μὲ καθιζήσεις, μὲ ἐπαναστατημένη τὴν ψυχὴ καὶ τὴ σάρκα, μὲ ἀνήσυχη τὴ σκέψι. Περίοδος προπαρασκευῆς τοῦ ἀυρίου, ἐνῶ τὸ σήμερα σὲ καλεῖ στὴν ἀπόλαυσί του.

Μακαρίζουμε τὰ πρῶτα νιάτα, ἐπειδὴ λησμονοῦμε τὴ δική μας νεότητα.

Νεότητα καὶ τὰ σαράντα, τόσο διαφορετικὴ ὅμως ἀπὸ τὰ δεκαοχτὼ κεῖ τὰ εἴκοσι. Σαραντάρης πιά, πάτας, σὲ στερεὸ ἔδαφος. Προσγειωμένος, δὲν ἀεροβατεῖς, δὲ χάνεσαι σὲ χίμαιρες. "Αν σὲ ρωτήσουν ποιές εἶναι οἱ ἀπαιτήσεις σου ἀπὸ τὴ ζωή ἔχεις πρόχειρη τὴν ἀπάντησι. Κόπασαν οἱ ἐσωτερικὲς θύελλες. Μὲ ἀκμαῖες πάντα τὶς σωματικὲς δυνάμεις, ξέρεις νὰ σφιχταγκαλιάζης τὸν ἔρωτα. Καὶ δὲν ὑστερεῖς ἀπὸ τοὺς εἰκοσάρηδες καὶ τοὺς τριαντάρηδες. Ἐσὺ δὲ μὲ τὰ σαράντα, ὑπερέχεις κατὰ τοῦτο: Ὅτι ξέρεις νὰ τιθασσεύης τὴν ἀκμή σου, ν' ἀσκῆς ἔλεγχο στὸν ἑαυτό σου, ν' ἀποφεύγης τὴ σφραγίδα τῆς ὠριμότητος στὶς σκέψεις καὶ στὶς πράξεις σου.

Ὁ ἄντρας στὴν πνευματικὴ καὶ σωματική του πληρότητα. Ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῆς ὠριμότητός του, ὁ σαραντάρης μας ἀναπτύσσει τὴν περίπτωσί του. Μὴ περιμένετε ἱστορίες μὲ πλοκὴ καὶ μὲ περιπέτεια. Τὰ πράγματα εἶναι ἁπλά, ὅσο ἁπλὴ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ γνωριμία δύο προσώπων. Εἰκοσιεφτὰ χρόνων τὸ κορίτσι. Ἡ ἀπόστασαι, ποὺ τὸς χωρίζει δὲν εἶναι μεγάλη. Ἐδῶ πανταρεύονται πρόσωπα ποὺ βρίσκονται σ' ἀπόστασι τριανταπέντε, σαράντα, πενῆντα χρόνων καὶ θὰ λογαριάζουμε τὰ δώδεκα, δεκατρία χρόνια; Κανονικὴ ἡ διαφορά.

Δὲν παρουσιάζουν ὅμως τὴν ἴδια κανονικότητα οἱ διαθέσεις τοῦ ἑνὸς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Ὁ ἔρωτας στὴ μιὰ ὄχθη, ἡ φιλία στὴν ἄλλη.

«... Ἡ νέα μὲ τὴ ὁποία σχετίζομαι εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί μου. "Αν μποροῦσα νἄλεγα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο... Δὲ σημαίνει αὐτὸ ὅτι μοῦ εἶναι βάρος. Συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Τὴν ἐκτιμῶ, τὴν ἀγαπῶ σὰ φίλη, χαίρομαι ὅταν τὴ βλέπω, τὴν ἀναζητῶ ὅταν δὲν ἔρχεται, μὲ συγκινεῖ ὁ ἐρωτάς της, θαυμάζω τὰ χαρίσματά της, ἀλλά...».

Ἀλλὰ δὲ μπορεῖ νὰ τὴν ἐρωτευθῆ. Καὶ τὸ θέλει τόσο... "Αν μποροῦσε νὰ δεθῆ ἐρωτικὰ μαζί της... Ἡ, τοὐλάχιστον, ἂν ἐκείνη δὲν ἤταν τόσο ἔξαλλα ἐρωτευμένη μαζί του. Θὰ τὴν ἐπαιρνε ἀδίστακτα. Τί καλύτερο ἀπὸ ἕνα ζευγάρι μὲ δυὸ πρόσωπα ποὺ ἔχουν ἀμοιβαία ἐκτίμησι, φιλία, συμπάθεια;

"Οταν ὅμως ὁ ἕνας ἀγαπᾶ ἐρωτικά, ἐνῶ τοῦ ἄλλου ἡ ἀγάπη δὲ φεύγει ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς φιλικότητος, τότε δημιουργοῦνται δύσκολες καταστάσεις. Ὑποφέρει ἡ μιά, αἰσθάνεται δυσάρεστα ὁ ἄλλος. Νὰ παραστήσης τὸν ἐρωτευμένο; Θὰ ἦταν ἀπάτη τοῦ προσώπου ποὺ ἐκτιμᾶς καὶ συμπαθεῖς. Νὰ πῆς ὠμὰ τὴν ἀλήθεια; Τραυματίζεις ἐκείνη ποὺ περιβάλλεις μὲ τὴν ἀγάπη σου.

«... Κάποτε τῆς ἐπρότεινα νὰ παντρευτοῦμε. Νόμισε ὅτι ἡ πρότασί μου ἐφειλόταν σὲ οἶκτο. Τὸ ἤπερε γιὰ προσβολὴ καὶ ἀρνήθηκε. Ἰσως νὰ εἶχε δίκιο...».

Εἶχε δίκιο ὄχι ἐπειδὴ ὅπως κακῶς νομίζει: σὲ οἶκτο στήριξε τὴν πρότασί του ὁ φίλος της, ἀλλὰ ἐπειδὴ δυσάρεστη εἶναι ἡ συμβίωσι ἐνὸς ἀνῦ ὑπνων, ποὺ ἔχουν διαφορετικὰ αἰσθήματα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Γιὰ νὰ ὑπάξῃ Ἰσορροπία, ἢ ἐκείνη πρέπει νὰ παύση νὰ τὸν ἐρωτεύεται, ἢ νὰ τὸν ἐρωτευθῆ κι' ἐκεῖνος.

Μὴ νομίζετε πὼς δὲν προσπάθησε. Ἔβαλε τὰ δυνατά του. Ἔκανε ὅ,τι μπορεῖ, γιὰ νὰ πείση τὸν ἑαυτό του ὅτι εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της. Προχώρησε ἀκόμα περισσότερο. Ἐπεχείρησε σωματικὲς ἐπαφὲς μὲ τὴ νέα. Εἶχε μιὰ ἐλπίδα ὅτι τὰ αἰσθηματικὰ ἐνδιαφέροντα θ' ἀναβαν τὴν ἐροτικὴ λαμπάδα. Δὲν τὴν ἄναψαν. Τί θέλετε νὰ κάνη; Ὅσο πιέζει τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ τὴν ἐρωτευθῆ, τόσο γλυστρᾶ ὁ ἔρωτας καὶ φεύγει, σὰ τὴ σκιά μας ποὺ παίρνει δρόμο ὅταν τρέχουμε ἀπὸ πίσω της· σὰν τὸ ὄνυμο ὅταν, σὲ νύχτες ἀὐπνίας, σφίγγουμε τὰ μάτια γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε. Δὲ γίνεται ἔρωτας μὲ τὸ στανιό.

«Λυποῦμαι πολύ. Καταλαβαίνω ὅτι θὰ ζοῦσα εὐτυχισμένος καὶ ἥσυχος κοντά της. Τῆς ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ συνεννοούμαστε σ' ὅλα. Εἶναι κορίτσι μὲ μόρφωσι, μὲ λαυπρὰ αἰσθήματα...».

"Οταν τύχη νὰ μὴ συναντηθοῦνε, θεωρεῖ χαμένη τὴν ἡμέρα του. "Ο,τι τοῦ συμβῆ, εὐχάριστο ἢ δυσάρεστο, αὐτὴ θὰ τὸ μάθη πρώτη. Χαίρεται συζήτησι μαζί της· τὴ συμβουλεύεται σὲ κάθε τι κι' ἐκεῖνα εἶναι νεώτερή του· δὲν τῆς κρατᾶει μυστικά. Κι' ὁ ἴδιος ξέρει τὰ μυστικά τὰ δικά της. Συνδέονται φιλικώτατα οἱ οἰκογένειές τους. Ὁ γάμος τους εἶναι ὅλων ἡ εὐχή. Ὁ γαμος εἶναι καὶ τοῦ ἐπιστολογράφου ἡ ἐπιθυμία.

"Αν μποροῦσε νὰ μὴ τὸν ἐρωτεύεται· ἂν μποροῦσε νὰ τὴν ἐρωτευθῆ.. Περίεργη ποὺ εἶναι ἡ ζωή... Ὁ ἕνας ἀκουμπῶντας στὴ φιλία καὶ στὴν ἐκτίμησι προτείνει γάμο στὴν κοπέλλα μὲ τὴν ὁποία δὲν εἶναι ἐρωτευμένος. Ἡ ἄλλη, τρελλὰ ἐρωτευμένη, ἀποκρούει τὴν πρότασι ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο στὸν ὁποῖο εἶναι ἀφοσιωμένη. Ποιός ἀπὸ τοὺς δυὸ νὰ εἶναι πιὸ κοντὰ στὴν ἀλήθεια;

Φυσικά, δὲν παύεις νὰ ἐρωτεύσαι ὕστερ' ἀπὸ σκέψι καὶ ἀπόφασι οὔτε μὲ ἀπόφασι ἐπιβάλλεις τὸν ἔρωτα στὸν ἑαυτό σου. Ἐκεῖνα τὰ «λαβόντες ὑπ' ὄψει» καὶ τὰ «διὰ ταῦτα» ταιριάζουν σὲ δικαστικὲς ἀποφάσεις, ὄχι σὲ ἐρωτικὲς καταστάσεις.

Ὁ ἔρωτας εἶναι κάτι πάνω ἀπὸ τὴ θέλησί μας. Δὲν ἐκμηδενίζεται ὅμως καὶ ἡ θέλησι. Κάποιο ρόλο μπορεῖ νὰ παίξη ἂν τὴν ἀξιοποιήσουμε. Δύσκολο ν' ἀποτινάξουμε τὸ ἐρωτικὸ πάθος· λιγώτερο δύσκολο νὰ τὸ βάλουμε σὲ μιὰ λογική τάξι.

Ὑπάρχει τὸ κατάλληλο ὑλικό.

Ὁ χωρὶς ἔρωτα ἄνθρωπος δὲν ἀποκρουεῖ τὴν ἐρωτευμένη. Νά, ὅτι τὴν καλεῖ σὲ νόμιμη ἕνωσι. Ὄχι γιὰ νὰ τῆς κάνη τὸ κέφι, ὄχι γιὰ νὰ τῆς φανῆ εὐχάριστη, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώση εὐχαρίστησι στὸν ἑαυτό του.

Ἄδεια τοῦ φαίνεται ἡ ζωὴ μακρυά της. Ποτὲ δὲν τὴ βαρέθηκε, ποτὲ δὲ δυσφόρησε. Ἀπολαμβάνει τὴ συντροφιά της. Τὴν καμαρώνει· ὑπερηφανεύεται ὅταν βγαίνη μαζί της, ὅταν τὴν παρουσιάζη σὲ φίλους του. Δὲν εἶναι μιὰ μορφὴ ἔρωτα αὐτό, κι' ἂς λέη ὅτι ξὲν εἶναι ἐρωτευμένος;

Κάτι ἀκόμα πιὸ σημαντικό: Ὁ ἄνθρωπος ποὺ λέει ὅτι δὲν ἀγαπᾶ ἐρωτικὰ τὴν κοπέλλα ποὺ συντροφεύει, οὔτε ὅμως γιὰ ἄλλες αἰσθάνεται καμμιὰ κλίσι. Τοῦ εἶναι ἀδιάφορες. «... Ποτὲ δὲν εἶπα μέσα μου: Αὐτὴ θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ἐρωτευθῶ»...

Ὑπάρχουν τύποι ποὺ εἶναι σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ ἐρωτευμένοι μὲ τὸ ἴδιο ἢ μὲ πολλὰ πρόσωπα. Πιστοὶ στὸν ἔρωτα, ὅσταται στὶς μορφές. Πάντα ἐρωτευμένοι. Κ' ὅταν ἀκόμα δὲν ὑπάρχη πρόχειρο πρόσωπο γιὰ νὰ τοποθετήσουν τὸν ἔρωτά τους, τὸ πλάθουν μὲ τὴ φαντασία τους καὶ ζοῦνε μ' αὐτὸ ὥσπου ἡ πραγματικότητα νὰ καλύψη τὸ κενό. Ρομαντικοί, ἐρωτόληπτοι, ποὺ βασανίζονται, βρίσκονται ἄλλοτε σὲ ἔξαρσι, ἄλλοτε σὲ ἀπογοήτευσι, μὲ στιγμὲς Ἱκανοποιήσεων, μὲ στιγμὲς ἀποθαρρύνσεων. «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ ἔρως». Τοὺς εἶναι ἀσύλληπτη ἡ ζωὴ χωρὶς ἐρωτικὲς συγκινήσεις. Ἀγαποῦν ἀπὸ νήπια. Λευκαίνονται χωρὶς νὰ γεράσῃ καὶ ἡ ἐροτικὴ διάθεσί τους. Ἀδιάκοπη ἀναταραχή.

Εἶναι ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι. Κακοὶ δέκτες τοῦ ἔρωτα. Ἀγαποῦν ἢ δὲν ἀγαποῦν. Διάκεινται μὲ συμπάθεια ἢ χωρὶς συμπάθεια πρὸς τὴ μιὰ ἢ πρὸς τὴν ἄλλη. Ὁ ἔρωτας ὅμως τοὺς εἶναι κάτι τὸ ἄγνωστο. Δὲν τὸν πιάνει ὁ δογματισμός τους. Γλυστρᾶ πάνω ἀπὸ τὸ δέρμα τους, ὅπως περνᾶ τὸ νερὸ πάνω ἀπὸ τὰ φτερὰ τῶν κύκνων, χωρὶς νὰ τοὺς βρέχη.

Κάποτε παριστάνουν τοὺς ἐρωτευμένους. "Ισως γιατὶ πιστεύουν ὅτι παριστάνοντας θὰ μποῦνε στὸ πετοῦ τοῦ ρόλου τους καὶ θ' ἀγαπήσουν στ' ἀλήθεια. "Ισως — αὐτὸ ποὺ συμβαίνει πιὰ συχνὰ — ἐπειδὴ φαντάστηκε τὴ μάσκα τοῦ ἐρωτευμένου, ἐπιδιώκουν νὰ ἐξαπατήσουν τὸ πρόσωπο στὸ ὁποῖο ἀπευθύνονται.

Ἀκοῦνε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὰ ἐρωτικὰ βάσανα τῶν ἄλλων καὶ ἀποροῦν. Πῶς εἶναι δυνατὸν — ἀναρωτιοῦνται — νὰ ἐρωτεύωνται καὶ νὰ ὑποφέρουν οἱ ἄνθρωποι; Ὁ ἔρωτας γι' αὐτοὺς περιορίζεται στὸ ὄρ:ο τοῦ αἰσθησιασμοῦ. Ὑπόθεσι ἐπιδερμικὴ καὶ τίποτα παραπάνω. Δὲν ἀγαποῦν. Θέλουν.

Αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ παντρεύωνται καί, ὄχι σπάνια, νὰ κάνουν εὐτυχισμένες τὶς γυναῖκες τους καὶ νὰ γίνωνται λαμπροὶ οἰκογενειάρχες.

Γιατί ν' ἀποκλείσουμε ὅτι τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ γίνη καὶ μὲ τὸ σημερινὸ ἐπιστολογράφο; Ὁ ἔρωτας κατὰ κανόνα εἶναι μιὰ κατάστασι ποζοδίκη ποὺ δὲν διακρίνεται γιὰ μεγάλη ἀντοχὴ στὴν ἐπομένη τοῦ γάμου. Κάτι ποὺ κι' ἂν ὑπῆρχε, ἔτσι κι' ἀλλιῶς, θὰ ἐσβυνε ἢ ἔβαχανε τὴν ἔντασί του.

Εἶναι ὅμως τόσα τὰ ἄλλα ποὺ μένουν. Σπουδαῖα καὶ σταθερὰ κεφάλαια ἡ φιλία, ἡ συνεννόησι, ἡ κατανόησι. Γιατί νὰ μὴ τὰ καλύψουμε μὲ γαμήλιους στεφάνους; Δὲν κινδυνεύουν δὲ αὐτοί, ὅπως οἱ ἄλλοι ποὺ παντρεύονται μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ κρασί, νὰ βρεθοῦν, ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο τους, σὰν δυὸ μετανοημένοι ποὺ ἀναρωτιοῦνται μέσα τους τί τὰ ἤθελαν καὶ παντρεύτηκαν.

Χωρὶς ἔρωτα αὐτός. Ἐρωτευμένη ἡ ἄλλη. Ἡ ἕνωσί της θὰ τῆς δώση τὴν Ἱκανοποίησι ὅτι ζῆ στὸ πλευρὸ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τὴν περιβάλλει μὲ τὴν στοργὴ καὶ τὸ φιλικό του ἐνδιαφέρον. Μιὰ σκέψι διατυπώνουνε. Στοὺς ἴδιους ἀνήκει ἡ τελευταία λέξι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

«... Κάποτε τῆς ἐπρότεινα νὰ παντρευτοῦμε».

ΑΘΗΝΑΙ, 4 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1963 — ΕΤΟΣ ΚΕ', ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1271. ΔΡΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΜΟΔΑ

ΠΕΡΑΣΑΜΕ τὴν πόρτα τοῦ νυκτερινοῦ κέντρου μὲ τὴ φωτεινὴ ἐπιγραφή, ἐνλλίσαμε κάτι στὸ ἐυρωρὸ ποὺ μᾶς ὑποδεχτῆκε, κατεβήκαμε μιὰ σκάλα ἀμυδρὰ φωτισμένη— καὶ πέσαμε στὰ σκοτάδια.

Μόλις ξεχώρίζαν, στὴν πίστα, οἱ σιλουέττες αὐτῶν ποὺ χορεύανε, στοὺς ἤχους ἑνὸς ἠλεκτρόφωνου. Στὶς γωνιές, οἱ σκιὲς ἦταν πυκνότερες, διαγράφοντας ἀκαθόριστα σχήματα, κι' αὐτὸ μᾶς ἔκανε νὰ πιστεψουμε πὼς ὑπῆρχε ἐκεῖ κόσμος ποὺ καθόταν γύρω ἀπὸ χαμηλὰ τραπεζάκια. Ἡ διαίσθησι μᾶς βοηθοῦσε νὰ συμπληρώσουμε ὅσο ἡ ὅρασι μόνη της δὲ μποροῦσε νὰ μᾶς προσφέρη.

— Σινεμὰ εἶναι δῶ; κλαψούρισε ἡ κοπέλλα τῆς συντροφιάς μας, ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν ἐπαρχία. Κι' ἐσεῖς μοῦ λέγατε πὼς θὰ μὲ πάτε σὲ χορευτικό...

Τὴν κυττάξαμε αὐστηρά. Μαντεύοντας, ὅμως, πὼς δὲν θὰ ἔβλεπε, στὸ σκοτάδι, τὸ αὐστηρό μας βλέμμα, τὴν σκουντήσαμε μὲ τὸν ἀγκῶνα:

— Σώπαινε, μᾶς ἐκδέτεις...

Μιὰ ἄλλη πρότεινε:

— Τί λέτε; Προχωροῦμε;

Ὁ συνοδός της συμφώνησε:

— Ναί, εἶπε. Στὸ βάθος ὑπάρχει τραπεζάκι ἄδειο.

Ἦταν ἄνθρωπος προικισμένος μὲ ζωηρὴ φαντασία.

Προχωρήσαμε. Ἀκούστηκε ἕνα «ὤχ!».

— Δὲν βλέπετε; μὲ ρώτησε, θυμωμένα, ἡ ἀγνωστη, ποὺ τῆς εἶχα πατήσει τὸ πόδι.

— Δὲ βλέπω, τὴ διαβεβαίωσα. Ἐσεῖς βλέπετε;

— Θ' ἀρχίσετε σὲ λίγο νὰ βλέπετε, μοῦ ὑποσχέθηκε. Σιγὰ - σιγά, κανεὶς συνηθίζει. Μὰ δὲν πρέπει νἄσαστε διαστικοί. Μπορούσατε νὰ σταθῆτε λίγο κοντὰ στὴν πόρτα, πρὶν προχωρήσετε.

Πραγματικά, τὰ μάτια μας, εἶχαν ἀρχίσει κάπως νὰ συνηθίζουν. Σταθήκαμε ὅλοι μαζί σ' ἕνα σημεῖο, πισαμένοι ἀπὸ τὸ χέρι γιὰ νὰ μὴ χαοῦμε, καὶ προσηλώσαμε τὸ βλέμμα μας σὲ μιὰ γωνιά, ποὺ φαινόταν ἄδεια.

— Ἄδεια εἶναι, εἶπε ἡ κοπέλλα, ποὺ εἶχε προτείνει νὰ προχωρήσουμε. Μπορούμε, ἄφοβα, νὰ πᾶμε καὶ νὰ καθήσωμε.

— Πρέπει προηγουμένως νὰ βεβαιωθοῦμε, εἶπα ἐγώ.

— Πῶς θὰ βεβαιωθοῦμε;

— Παοπατεύοντας, εἶπα. Καθένας μας θ' ἀνοιλάβη νὰ παοπατέψη ἀπὸ ἕνα κάθισμα. Ἂν τὰ χέρια μας δὲν συναντήσουν ἄλλα χέρια ἢ πόδια, θὰ καθήσωμε.

Ἐφαρμόσαμε τὸ σχέδιο ποὺ πρότεινα. Τὸ παοπάτεμα ἔδειξε πὼς εἴχαμε δῆ σωστά. Ἡ γωνιὰ ἦταν ἄδεια. Καθήσαμε.

Σχεδὸν ἀμέσως, μιὰ σιλουέττα ξετηδῆσε ἀπὸ κάπου κι' ἔσκυψε ἀπὸ πάνω μας.

— Συγγνώμην... εἴπαμε. Εἴσαστε πελάτης ἢ εἴσαστε τὸ γκαρσόνι; Ἂν εἴσαστε τὸ γκαρσόνι, νὰ δώσωμε παραγγελία...

— Εἶμαι ὁ διευθυντής, ἀποκρίθηκε. Σᾶς βλέπω ἐδῶ γιὰ πρώτη φορὰ κι' ἦρθα νὰ σᾶς ρωτήσω, ἂν σᾶς ἀρέση τὸ κέντρο μας.

— Δὲν τὸ εἴδαμε ἀκόμη, τὸν βεβαιώσαμε μὲ εἰλικρίνεια. Ξεσκαπεράστε σὲ καμμιὰ ὥρα. Μᾶς ὑποσχέθηκαν πὼς τὰ μάτια μας σιγὰ - σιγὰ θὰ συνηθίσουν. Ἴσως ὡς τότε, τὸ ἔχομε δῆ.

*

— Ἔτσι εἶναι ἐδῶ ὅλα τὰ κέντρα; ρώτησε, ἐνῶ φεύγαμε, ἡ κοπέλλα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία.

— Σχεδὸν ὅλα, τὴν πληροφόρησαμε. Ἀλλὰ κάθε καινουργιο, ποὺ ἀνοίγει, φροντίζει νὰ ἔχη ἀκόμη ἀμυδρότερο φωτισμὸ ἀπὸ τὸ προηγούμενο. Ἔτσι, καταλαβαίνει καινεὶς τὴν ἡλικία τοῦ κάθε νυκτερινοῦ κέντρου. Ὅσο πιὸ καινούργιο, τόσο πιὸ σκοτεινό

Οἱ κοπέλλες ἀπὸ τὴν ἐπαρχία εἶναι φιλόποπτες.

— Γίνεται αὐτὸ γιὰ κάποιο εἰδικὸ λόγο; μᾶς ξαναρώτησε.

— Γιὰ κανένα, ὅπως διαπίστωσες καὶ μόνη σου, τὴς θυμίσαμε. Ἡ πελατεία, καθὼς εἶδες, χορεύει φρόνιμα καὶ κάθεται ἀκόμη πιὸ φρόνιμα. Οἱ Ἕλληνες δὲν ρέπουν πρὸς τὶς δημόσιες ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις. Ἀκόμη κι' ὅταν ρίχνη ἀπάνω τους τὸν προστατευτικὸ πέπλο του τὸ σκοτάδι. Ἀπόψε δὲν ἔγινε τίποτα παραπάνω ἀπ' ὅσα θὰ εἶχαν γίνει, ἂν πλημμύριζαν τὸ κέντρο μὲ τὴν λάμψη τους δέκα ἐκτυφλωτικοὶ προβολεῖς.

— Τότε γιατὶ αὐτὸ τὸ σκοτάδι; ἐπέμεινε ἐκείνη.

— Ἁπλῶς, ἀπὸ μόδα. Καί, ἐν μέρει, γιὰ λόγους πρακτικούς: Τὰ κέντρα, ποὺ μένουν πιστὰ στὸν παλιό, τὸν «κλασσικὸ» τύπο, λιγοστεύουν τὰ φῶτα τους στὸ ἐλάχιστο, ὅταν παίζη ἡ ὀρχήστρα κανένα ἠδυπαθὲς σλόου. Ἐδῶ, ἔχουν ἁπλουστευθῆ τὰ πράγματα: Ἀντί, κάθε τόσο, ἀναβε - σβῆνε, ἀναβε - σβῆνε, σβύνουν τὰ φῶτα ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς κι' ἡσυχάζουν.

— Καὶ δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ νὰ ζητᾶν, ὅπως ὁ Γκαῖτε, «περισσότερο φῶς»;

— Κανεὶς ποτὲ δὲν θέλει ἢ δὲν ὁμολογεῖ ὅτι θέλει, τῆς εἴπαμε, κάτι ἀντίθετο μὲ τὴ μόδα. Τὸ σκοτάδι, στὰ νυκτερινὰ κέντρα, εἶναι φρούτο ποὺ μᾶς ἦρθε ἀπ' ἔξω. Ἐκεῖ καθιερώθηκε, ἴσως ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι, κουρασμένοι ἀπὸ τὸν ἐντατικὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς, θέλουν, ὅταν πάνε κάπου τὸ βράδυ, νὰ ξεκουράσουν τὰ μάτια τους καὶ νὰ χαλαρώσουν τὰ νεῦρα τους. Τὸ σκοτάδι εἶναι ὅ,τι χρειάζεται σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι. Μὲ τὴν προϋπόθεσι, δέβαια, πὼς θὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἁπαλὴ μουσική, ἀπὸ σουρντίνα, γιατὶ μάντισον καὶ σηδτὰ φῶτα δὲν συμβιβάζονται. Στὴν Ἑλλάδα, ἀκολουθεῖται ἡ δυτικὴ μόδα, ἀλλὰ κι' ἐκεῖ ἐπίσης ὅπου εἶναι περιττή, ἡ ἀταίριαστη.

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, τὴν παραμονὴ πρὶν φύγη γιὰ νὰ γυρίση στὴν πόλι της, τὴν πήγαμε σ' ἕνα ὑπόγειο τῆς Πλάκας, ἄνευ μουσικῆς, ὅπου συχνάζουν φιλολογικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς συντροφιές.

Τὸ σκοτάδι ἐκεῖ ἦταν ἀκόμη πιὸ πυκνό. Κυριολεκτικὰ ἀδιαπέραστο. Ἡ κοπέλλα ἐαφνιάστηκε.

— Γιατὶ προτιμοῦν, ρώτησε, νὰ συζητοῦν στὸ σκοτάδι; Τὸ καταλαβαίνω, ὅταν πρόκειται νὰ πᾶν κάπου νὰ χορέψουν. Μὰ γιὰ συζήτησι...

Δὲν πρόλαβε νὰ συμπληρώση τὴ φράσι της. Σκόνταψε σ' ἕνα κάθισμα καὶ κυλίστηκε φαρδειὰ - πλατειά. Εὐτυχῶς, ἦταν παχὺ τὸ χαλί...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

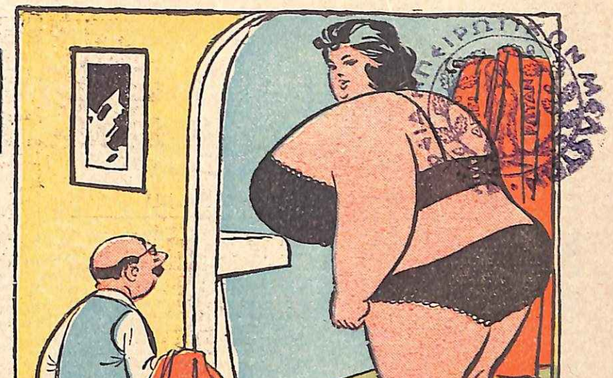

—Θέλω νὰ δῶ πόσο ἔφαγα στοὺς Παπαδοπουλαίους!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΡΑΜΟΝΑΣ ΣΕΛ. 5
Ἕνα ἐκπληκτικὸ φαινόμενο στὴν Ἐσκιόζα τῆς Ἱσπανίας
ΙΣΡΑΗΛ: ΚΡΙΣΙΜΟΣ ΩΡΑ » 6
Κλαγγὲς ὅπλων στὴ Μέση Ἀνατολὴ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΑΡΙΖΕΤΕ ΖΩΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ; » 8
Τὸ σκυλάκι εἶναι ἰδεώδες, φτάνει νὰ εἶναι κουταβάκι
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' » 9
Ἡ ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία μὲ τὸν Κανάρη στὴν Κοπεγχάγη προσφέρει τὸ στέμμα
ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ ΣΤΟΝ ΠΑΓΟ » 17
Πῶς πνίγηκε μιὰ Ἰταλίδα μητέρα, προσπαθῶντας νὰ σώση τὸ σκυλάκι τοῦ γυιοῦ της
ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΑΡΙΟΣΤΟΣ » 18
Ὁ μεγάλος Ἰταλὸς ἐπικὸς ποιητὴς
ΤΟ ΝΕΡΟ ΠΗΓΗ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ » 19
Ἡ «μυστικὴ» μέθοδος γιὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ βρίσκονται γύρω στὰ τριάντα
Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΗΣ «ΧΡΥΣΗΣ ΠΥΛΗΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ» » 20
Εἶναι αὐτὴ ποὺ κάνουν οἱ στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ
ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ » 21
Οἱ τροχιὲς τῶν τεχνητῶν δορυφόρων
ΡΙΑ ΚΟΥΡΤΗ — ΑΛΙΚΗ ΛΕΜΠΕΣΗ » 32
Δυὸ ἀστέρια τοῦ «νέου κύματος»
ΑΛΙΚΗ ΒΙΤΣΟΥ — ΕΠΙΤΡΟΠΑΚΗ » 33
Ἀθηναϊκὲς φυσιογνωμίες
ΤΙ ΤΥΠΟΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΕΙΣΑΣΤΕ; » 34
Οἱ διάφοροι ψυχολογικοὶ χαρακτῆρες
ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ » 36
Οἱ δυνατότητες, ποὺ παρουσιάζουν καὶ οἱ πιθανοὶ κίνδυνοι
ΟΙ ΑΔΕΛΦΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ » 39
Ὁ «βάκιλλος» τοῦ κινηματογράφου εἶναι ἄραγε κολλητικός;
ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ » 44
Ἡ ραδιενέργεια προσβάλλει περισσότερο τὰ ὀστὰ καὶ τὶς ἀναπαραγωγικὲς λειτουργίες
ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΚΙΛΙΜΑΝΤΖΑΡΟ » 54
Ἕνας παράδεισος ζώων σ' ἕνα κρατῆρα ἠφαιστείου
**Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΕΧΕΤΑΙ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΝΕΚΡΟ ΠΑΙΔΙ

ΣΤΟ θάθος μιᾶς μικρῆς κάμαρας σιγόκλαιγε ἀπελπισμένα μιὰ κοντὴ γυναικούλα.

Μιὰ ἀπέραντη θλῖψι ἦταν ἁπλωμένη ἐκεῖ μέσα. Μπροστὰ στὴ γυναίκα ἤτανε μιὰ κούνια καὶ μέσα στὴν κούνια, πλάϊ σ' ἕνα σπασμένο παιχνίδι, ἕνα πεθαμένο ἀγοράκι, τὸ παιδί της.

Τῆς εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ λίγο. Τὸ παιδάκι, μολονότι νεκρό, παγωμένο, φαινότανε σὰν νὰ σπαρταροῦσε ἀκόμα ἀπὸ στοργή, ἀπὸ χαρά, ἀπὸ τρυφερότητα. Τώρα ποὺ τὸ ἀναιμικὸ αὐτὸ πλασματάκι μιᾶς σακατεμένης ἐργατικῆς οἰκογενείας εἶχε πεθάνει πιά, ὁ θάνατος εἶχε σβύσει ἀπὸ τὸ πρόσωπό του τὰ ἴχνη τῆς μαύρης ζωῆς, ποὺ πέρασε. "Οποιος τὸ θέλεπε, θάλεγε πὼς ἦταν πλασμένο ἀπὸ κερί...

Ἄξαφνα ἡ μητέρα σηκώθηκε. Πλησίασε στὸ παράθυρο κι' ἔριξε ἔξω μιὰ ματιά. Ἤτανε ἀκόμα νύχτα. Ὡστόσο, κάπου ἐκεῖ κοντά, ἄρχισε νὰ παρατηρῆται κάποια κίνησι.

Πέρασαν ἀκόμα κάμποσες στιγμὲς σιωπῆς. Κι' ἄξαφνα ἀκούστηκε θόρυβος στὴν αὐλή. Μιὰ πόρτα χτύπησε δυνατὰ καὶ τὸ μαγγανὶ τοῦ πηγαδιοῦ ἄρχισε νὰ τρίζῃ. Κάποια γυναίκα θὰ τραβοῦσε νερό. Σὲ λίγο τὸ φεγγάρι ἄρχισε νὰ θαμπώνῃ. Γλυκοχάραξε κι' ἔκανε διαπεραστικὸ κρύο...

Τὰ δάκρυα τῆς δυστυχισμένης μάνας εἶχαν στερέψει. Ἤταν μισοπεθαμένη. Τὸ νεκρὸ παιδί της εἶχε πέσει ἀπὸ τὴν καρδιά της, ὅπως πέφτει ἀπ' τὸ δέντρο ὁ στερνὸς καρπός του.

Ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ φώναξε:

— Ἐσὺ εἶσαι, κυρὰ Ἀντάλ;

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Καλὴ σου μέρα!... Βύπνησα νωρίτερα γιατί ἔχω νὰ πλύνω κάτι ροῦχα κι' ὕστερα πρέπει νὰ πάω στὴν ἀγορὰ γιὰ ψώνια...

— Μιὰ ποὺ θὰ πᾶς στὴν ἀγορά, κυρὰ Ἀντάλ, δὲν μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ μοῦ ψωνίσῃς κι' ἐμένα κάτι γιὰ τὸ μεσημέρι;

— Μετὰ χαρᾶς... Καὶ τί θέλεις νὰ σοῦ πάρω... Τίποτα λαχανικά;...

— Ὄχι! Μὰ δὲν ἔρχεσαι πιὸ κοντὰ στὸ παράθυρο; Θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς, κυρὰ Ἀντάλ...

Ἡ κυρὰ Ἀντάλ πλησίασε καὶ τότε ἡ μητέρα τῆς εἶπε:

— Φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, λουλούδια κι' ἕνα νεκροκρέβατο...

Ἡ κυρὰ Ἀντάλ τότε σήκωσε τὸ πρόσωπό της. Οἱ δυὸ γυναῖκες σώπασαν γιὰ μιὰ στιγμή.

— Χριστὸς καὶ Παναγία!.. φώναξε ἡ κυρὰ Ἀντάλ, ποὺ κατάλαβε ἀμέσως. Πῶς νὰ μὴν τὸ μάθω πρωτήτερα;... Μᾶς ἄφησε, λοιπόν, χρόνους ὁ Πετράκης;

— Ναί. Πέθανε...

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, θὰ σοῦ φέρω λουλούδια... "Οσο γιὰ τὸ νεκροκρέβατο, θὰ τὸ φέρουν ἐκεῖνοι, ποὺ θάρθουν νὰ πάρουν τὸν Πετράκη!... Τὸν καϋμένο! Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχούλα του...

Κι' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἀγορά.

— Φοβᾶμαι, ξέρεις, κυρὰ Ἀντάλ, εἶπε ἡ μητέρα. Ἀλήθεια σοῦ λέω, φοβᾶμαι...

— Τί φοβᾶσαι; Τὸν Πετράκη; Μὰ εἶναι πεθαμένο τὸ παιδί... Ἐέ, ἄλλου, τί μπορεῖ νὰ σοῦ κάνῃ μιὰ στάλα παιδί;

— Δὲν φοβᾶμαι τίποτα ἀπὸ τὸν Πετράκη μου. Μακάρι νὰ ζοῦσε ἀκόμη. Νὰ μοῦ τραβοῦσε τὰ μαλλιὰ καὶ νὰ μοῦ γρατσούνιζε τὸ πρόσωπο... Μὰ φοβᾶμαι τὸν ἄντρα μου, ποὺ θὰ γυρίσῃ ἀπ' τὴ δουλειά του μεθυσμένος, ὅπως πάντα.. Σὲ λίγη ὥρα θὰ τελειώσῃ ἡ ὑπηρεσία του στὸ ἐργοστάσιο ἠλεκτρισμοῦ... Θὰ πάῃ νὰ πιῇ στὴν ταβέρνα, ποὺ διανυκτερεύει γιὰ τοὺς ἐργάτες καὶ θὰ μοῦρθῃ τύφλα στὸ μεθύσι... Τί θὰ τοῦ πῶ, Θεέ μου, ὅταν θὰ μὲ ρωτήσῃ τί γίνεται ὁ Πετράκης;...

— Ναί, καλὰ λές! Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ, εἶπε ἡ κυρὰ Ἀντάλ. "Οταν ὁ ἄντρας σου ἔφυγε τ' ἀπόγεμα γιὰ τὸ ἐργοστάσιο, ὁ Πετράκης ζοῦσε ἀκόμη. Ἔ; Καὶ τώρα ποὺ θὰ γυρίσῃ θὰ τὸν δρῇ πεθαμένο...

— Τί νὰ κάνω, Θεέ μου! Τί νὰ κάνω; Ἔλεγε ἡ δυστυχισμένη.

Σὲ μιὰ στιγμὴ σώπασε. Τέντωσε τ' αὐτί της σὰν ν' ἄκουσε τὰ βήματα τοῦ ἄντρα της.

— Κλαῖς, χρυσῆ μου; τὴ ρώτησε ἀπὸ κάτω ἡ κυρὰ Ἀντάλ.

— Δὲν κλαίω πιά... Δὲν μοῦ ἔμειναν ἄλλα δάκρυα, φοβᾶμαι μονάχα... Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ ἄντρας μου θὰ μὲ σκοτώσῃ στὸ ξύλο... Καὶ δὲ μὲ πειράζει ποὺ θὰ μὲ χτυπήσῃ... Δὲ φοβᾶμαι τὸ θάνατο, μὰ φοβᾶμαι τὸ ξύλο... Τὰ μαρτύρια... Καὶ λυπᾶμαι κι' ἐκεῖνον, γιατὶ ξέρω, πὼς ἀφοῦ μὲ σκοτώσῃ θὰ μετανοιώσῃ πικρά...

— Ναί.. θὰ τὸ μετανοιώσῃ. Σ' ἀγαπάει σὰν τρελλός.

— "Α! ὄχι δά... Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ μ' ἀγαποῦσε... Μὰ τώρα...

— Καὶ ὅμως δὲ σὲ δέρνει ταχτικά

— Ναί, μὲ δέρνει... μὰ ὄχι μὲ πάθος, ὅπως ἄλλοτε... ὅταν μ' ἀγαποῦσε. Τώρα μὲ δέρνει ἀπὸ συνήθεια... Καὶ ὕστερα μ' ἀφήνει μόνη καὶ πηγαίνει στὴν ταβέρνα μὲ τὴν παρέα του...

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἀκούστηκε τὸ κουδούνι στὴν εἴσοδο τῆς αὐλῆς.

— Νάτος... ἔρχεται, εἶπε ἡ μητέρα, τρέμοντας.

— Ἀλήθεια, ἐκεῖνος εἶναι! πρόσθεσε ἡ κυρὰ Ἀντάλ, θλέποντας τὸν ἄντρα τῆς φιληνάδας της μέσ' ἀπὸ τὴν καγκελλόπορτα... Πρέπει νὰ τοῦ ἀνοίξω κι' ὅ,τι γίνῃ, ἂς γίνῃ...

— Ναί, πρέπει νὰ τοῦ ἀνοίξῃς, εἶπε ἡ μητέρα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κυρὰ Ἀντάλ, κάνε μου τὴ χάρι νὰ τὸν κρατήσῃς μὲ τὴν κουβέντα στὸ δωμάτιό σου... Κράτησέ τον, ὥσπου νὰ φέξῃ καλὰ καὶ νάρθουν νὰ πάρουν τὸν Πετράκη.

— Τί λὲς τώρα; φώναξε ἡ κυρὰ Ἀντάλ... 'Εγὼ πρέπει νὰ πάω στὴν ἀγορά... Ἀργήσα!

— Κάνε μου αὐτὴ τὴ χάρι, ξαναεῖπε ἡ μητέρα. Φοβᾶμαι νὰ μπῆ μέσ' στὸ δωμάτιο ὁ ἄντρας μου, τώρα ποὺ εἶμαι ὁλομόναχη... Δὲν εἶναι κακὸς ἄνθρωπος. Μὰ ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ κάνῃ, θὰ εἶναι μὲ τὸ δίκιο του... "Ελα κυρὰ Ἀντάλ..

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη, τὸ κουδούνι χτύπησε πιὸ δυνατά. Ἡ κυρὰ Ἀντάλ ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ. Ὁ Τιμπὸρ ἦταν πραγματικὰ μεθυσμένος. Ἡ κυρὰ Ἀντάλ ἔκανε νὰ τὸν σταματήσῃ. Μὰ ἐκεῖνος τράβηξε ἴσα στὸ δεύτερο πάτωμα, ποὺ ἤτανε τὸ δωμάτιό του. Ἡ κυρὰ Ἀντάλ τὸν ἀκολούθησε τρέμοντας. Προμάντευε κάτι τὸ τρομερό...

Ἄξαφνα, ἡ μητέρα εἶδε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ μὲ ὁρμὴ καὶ νὰ παρουσιάζεται ὁ ἄντρας της. Ἔμπηξε τότε ἕνα τρομερὸ ξεφωνητὸ ἀγωνίας κι' ἔπεσε γονατιστὴ μπροστά του.

— Συχώρεσέ με! τοῦ ψιθύρισε... Μὴ μὲ σκοτώσῃς...

Ὁ Τιμπὸρ στὴν ἀρχὴ δὲν καταλάβαινε τί ἐννοοῦσε ἡ γυναίκα του. Τὸ μυαλό του ἦταν ζαλισμένο ἀπ' τὴν ὁλονύχτια δουλειά, ἀπ' τὸ θόρυβο τῶν μηχανῶν κι' ἀπ' τὸ κρασί.

Ἄξαφνα μιὰ ὑποψία πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του. Ἄρμησε στὴν κούνια κι' ἔκανε ἀμέσως δυὸ βήματα πίσω... Ξεμέθυσε ἀμέσως.

— Παιδί μου!... Πετράκη μου! βόγγηξε...

Τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλοῦν στὸ χλωμὸ καὶ ζαρωμένο ἀπ' τὰ βάσανα πρόσωπό του. Κι' ὅταν γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τὴ γυναίκα του νὰ τὸν κυττάζῃ σὲ ἄφωνη στάσι ἱκεσίας, ἡ καρδιά του μάτωσε ἀπ' τὸν πόνο.

Τὴν πλησίασε τότε, ἔκατσε κι' ἐκεῖνος δίπλα της, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της, τῆς εἶπε μὲ λυγμούς:

— Κάνε κουράγιο, γυναίκα.

Ἀπ' τὸ Θεὸ ἤτανε...

Ἡ γυναίκα του τὸν ἀγκάλιασε κι' ἐκείνη παράφορα, τὸν κύτταξε στὰ μάτια μ' εὐγνωμοσύνη καὶ λατρεία καὶ τοῦ εἶπε φιλώντας τον, σὰν τρελλή:

— Ναί, Τιμπὸρ μου... δοξασμένο ἂς εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... Δὲν κάνει ν' ἀπελπιζώμαστε... Νέοι εἶμαστε, θὰ κάνουμε κι' ἄλλα παιδιά. Φτάνει μονάχα νὰ εἴμαστε ἀγαπημένοι!...

ΝΤΕΣΣΟ ΣΖΟΜΟΡΥ

ΣΤΑΡ—ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

Ἡ ρωσικὴ καταγωγῆς Λουντμίλλα Τσερίνα, ποὺ θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες χορεύτριες τοῦ κόσμου, σημείωσε πέρυσι μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ὡς ζωγράφος, ἐκθέτοντας μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὡραίους μοντέρνους τοίνακές της. Ἡ χορεύτρια καὶ στάρ, ποὺ φημίζεται γιὰ τὸ κομψότης ντύσιμο, ἀποδεικνύεται τώρα καὶ σπουδαία μαγείρισσα. Πρὸ ἡμερῶν παρέθεσε, στὴ βίλλα της, στὸ Νεϊγού, γεῦμα σὲ μερικοὺς φίλους της καὶ τοὺς ἐπεφύλαξε πολλὲς εὐχάριστες ἐκπλήξεις, ὑπὸ μορφὴν φαγητῶν, ποὺ εἶχε φτιάξει μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια.

38 ΧΡΟΝΩΝ — 333 ΚΙΛΑ

Στὸ νοσοκομεῖο τῆς Τζάκσονβιλ, στὴ Φλόριντα (Η.Π.Α.), πέθανε σὲ ἡλικία 38 χρόνων ὁ Τσάρλς Στέϊνμετς, ἕνας ἄνθρωπος θουνό, ποὺ ζύγιζε 333 κιλά. Ὁ Τσάρλς ποὺ ζητοῦσε διαρκῶς νὰ τρώῃ ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἀλκοολικὸς δὲ μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς οἰνόπνευμα, εἶχε εἰσαχθῆ στὸ νοσοκομεῖο γιὰ παρακολούθησι. Τὸ βάρος του ἦταν τότε 301 κιλά, ἀλλὰ μέσα σὲ δυὸ ἑβδομάδες αὐξήθηκε κατὰ 32 κιλά. Ἐνῶ οἱ γιατροὶ ἑτοιμάζονταν νὰ ὁμολογήσουν πὼς ἦσαν ἀνίκανοι νὰ καταπολεμήσουν αὐτὴ τὴν τάσι τοῦ νὰ κερδίζῃ συνεχῶς βάρος, μιὰ πνευμονία ἔβαλε τέλος στὴ ζωὴ τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ χοντροῦ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἐαρινὴ... θλάστησις

Ὦ, Ἀπολλον! Ἀφίκετο τὸ ἔαρ τὸ λαμπρόν,
τὸ ἔαρ τὸ ὑπέροχον καὶ πάντα μυροφόρον
καθ' ὃ θὰ δράσω ἔγωγε ἐξ ὅλων τῶν ἀνδρῶν
ἀγρίως, καταιγιστικῶς, σφοδρῶς καὶ κατὰ κόρον.
Ταῦτα, ὦ παῖδες, ἔλεγον πρὸ ἡμερῶν ὁ τάλας,
ὅτε προβλέπων ἐρωτας καὶ συναφεὶς κραιπάλας
ἐξῆλθον εἰς τὰς ἀγυιὰς μετὰ θερμῆς ἐκφράσεως
πρὸς ἐναρξὶν ἐαρινῆς καταπελτόδους δράσεως.
Καὶ βλέπων Δίδας ἐκλεκτὰς καὶ νδαρδανόδεις Μίσσας
καὶ νύμφας καὶ ζωνδόχρας καὶ πάσας τὰς γοήσσας,
ἠσθάνθην σφρίγος πολλαπλοῦν κι' ἡ γλῶσσα μου ἐλύθη
καὶ μέσω Δίδων ἔκραξον: «Ζῆθι τὸ ἔαρ! Ζῆθι!
Τὸ ἔαρ τὸ περίλαμβρον τὸ ἐξαισίως λαύρον,
τὸ πρόξενον ἐρωτικῶν ποικιλωδῶν παλάδρων,
ὅπερ ἐκ μύρων ἔμπλεον καὶ πολλαπλῶν χρωμάτων,
μᾶς ἐγκαλεῖ εἰς ἔναρξὶν ἐνθέρμων φιλημάτων!...».
Κι' αὐτίκα τὰς ἀγκάλας μου ἀνοίξας (μετὰ βίας,
ἠρξάμην δίδων ἀσπασμοὺς καὶ τρυφε- (ρὰς τσιμβίας.
Πλήν, φεῦ, ἀντὶ νὰ εὐφρανθῶ ἐαρινᾶς (ἀδάνδας
αἱ δίδες μοὶ κατέφερον σδουριχτικὰς (τὰς τσάνδας
κι' ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα, ὦ Ζεῦ! τὸ (τρομερόν
ἐν μέσω τῆς ἀνοίξεως κι' εἰς τόπον (χλερόν,
ἐνῶ τριγύρω ἐθλάστανον σωρεία γαρυ- (φάλλων,
ἐφύτρωσαν στὴν κάραν μου ἐξᾶς ἐκ... (καρουμβάλλων!

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΡΑΜΟΝΑΣ

ΕΝΑ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΕΣΚΙΟΖΑ ΤΗΣ ΙΣΠΝΙΑΣ

ΛΙΓΑ χρόνια πρίν, στὴν Ἐσκιόζα τῆς Ἱσπανίας παρουσιάστηκε τὸ ἑξῆς παράδοξο φαινόμενο:

"Ενα βράδυ, δυὸ μικροὶ βοσκοί, ὁ Ἀντώνιο κι' ὁ Ἀντρέας, ὁ ἕνας δέκα κι' ὁ ἄλλος ὀχτὼ χρόνων, ὡδηγοῦσαν τὰ κοπάδια τους ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μονοπάτια τοῦ βουνοῦ, σὲ μιὰ κοιλάδα, ὅπου συνήθιζαν νὰ βόσκουν τὰ πρόβατά τους.

Ἄξαφνα, στὴν καμπὴ ἑνὸς μονοπατιοῦ, τὰ δυὸ παιδιὰ σταμάτησαν θαμπωμένα. Μιὰ ὀπτασία προχωροῦσε στὸν ἀέρα, ψηλά, λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ἤταν μιὰ νέα γυναῖκα μὲ θλιμμένη ἔκφρασι, τυλιγμένη σὲ λευκὰ πέπλα. Γύρω στὸ μέτωπό της ἀχτινοβολοῦσε ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἀστέρια. Τὰ πέπλα της ἦταν ἀνοιχτὰ λίγο ἀπάνω ἀπὸ τὸ στῆθος της καὶ μιὸ λόγχη φαινόταν νὰ διαπερνᾶ τὴν καρδιά της!...

Κατατρομαγμένα τὰ παιδιά, ἔτρεξαν γρήγορα στὸ πιὸ κοντυνὸ χωριὸ καὶ διηγήθηκαν τί εἶδαν.

Ἀμέσως οἱ χωρικοὶ πῆγαν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος κι' ἐπείσθηκαν, ὅτι τὰ δυὸ τσοπανόπουλα εἶχαν πῆ τὴν ἀλήθεια. Ἡ ὀπτασία δὲν εἶχε ἐξαφανισθῆ καὶ τὴν εἶδαν κι' οἱ ἰδιοι.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔστησαν ἕνα μεγάλο σταυρὸ στὴ στροφὴ τοῦ μονοπατιοῦ καὶ ἄπειρο πλῆθος ἄρχισε νὰ συγκεντρώνεται στὸν τόπο τοῦ θαύματος.

Πολλοὶ ἔβλεπαν ἀκόμη τὴν ὀπτασία, ποὺ τὴν ὠνόμασαν «Ἡ Παναγία τῆς Ἐσκιόζα».

Ἔτσι, ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα, οἱ προσκυνητὲς πληθύνονταν καὶ σήμερα ἀκόμη τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι ἕνας ἀληθινὸς τόπος λατρείας.

Εἴχαμε ταξιδέψει στὴν Ἱσπανία τὸ περασμένο καλοκαίρι κι' ἀκούσαμε νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ θαῦμα αὐτό. Πήγαμε, λοιπόν, κι' ἐμεῖς στὸ ἱερὸ δάσος τῆς Ἐσκιόζας.

Ἐκεῖ, στὸ στρίψιμο ἑνὸς μονοπατιοῦ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν κοιλάδα, εἴδαμε τὸ μεγάλο σταυρό, σκεπασμένο σχεδὸν ὁλόκληρο ἀπὸ τ' ἄνθη, ποὺ φέρνουν οἱ πιστοί.

Ἤταν ἀργά, τὸ βράδυ. "Ενα πλῆθος ἀπὸ προσκυνητὲς διακρίνονταν μέσα στὸ μισοσκόταδο. Ἄλλοι ἤταν γονατισμένοι κι' ἄλλοι ὄρθιοι. Ὅλοι ὅμως εἶχαν τὰ μάτια τους ὑψωμένα καὶ προσηλωμένα ἐπίμονα σ' ἕνα σημεῖο. Μολαταῦτα, λίγοι ἀπ' αὐτοὺς ἔβλεπαν τὴν ὀπτασία.

Ρωτήσαμε τότε ἕναν προσκυνητὴ γιὰ τὸ περίεργο φαινόμενο, κι' αὐτὸς μᾶς εἶπε, δείχνοντάς μας μιὰ κοπέλλα:

— Βλέπετε τὴν κόρη ἐκείνη; Εἶναι μιὰ φωτισμένη ἀπὸ τὴ θεία χάρι. Βλέπει πάντα τὴ θεία ὀπτασία!

Κυττάξαμε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου μᾶς ἔδειχνε ὁ προσκυνητής, κι' εἴδαμε ἕνα κορίτσι, ὡς δεκαεφτὰ χρόνων, χλωμό, ἀκίνητο, βυθισμένο σ' ἔκστασι.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ κοπέλλα; ρωτήσαμε.

— Εἶναι ἡ Ραμόνα μᾶς εἶπε ὁ προσκυνητής. Ἀπὸ τὴν πρώτη φορά, ποὺ ἦρθε ἐδῶ, βλέπει τὴν Ἁγία Παρθένα. Εἶναι ὅμως τώρα μερικὲς ἡμέρες, ποὺ γίνεται κι' ἕνα ἄλλο θαῦμα. Τὰ χέρια τῆς Ραμόνας πληγώνονται καὶ ματώνουν, ὅπως τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ, ὅταν τὸν σταυρώσανε!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ Ραμόνα μίλησε μέσα στὴν ἔκστασί της κι' εἶπε:

— Μάλιστα, μάλιστα, Παναγία μου!... Εἶναι πολλοὶ ἄπιστοι ἐδῶ καὶ θέλεις νὰ τοὺς κάνῃς νὰ πιστέψουν μ' ἕνα θαῦμα. Κάνε το, λοιπόν, ἀπόψε κιόλας τὸ θαῦμα σου...

Συγχρόνως, ἡ Ραμόνα γονάτισε, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος κι' ἔδειχνε μεγάλη ἀνησυχία. Τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε. Φαινόταν πὼς ἀνέπνεε μὲ μεγάλη δυσκολία. Στὸ φῶς τῶν λαμπάδων, ποὺ εἶχαν ἀνάψει οἱ πιστοί, τὸ χλωμό της πρόσωπο φάνταζε κατακόκκινο. Ἄξαφνα, ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ κι' ἔπεσε κάτω λιπόθυμη.

Ἀμέσως ἔτρεξαν κοντά της κι' εἶδαν στὰ χέρια της δυὸ σημάδια ἀπαράλλαχτα, σὰ νὰ εἶχαν γίνει ἀπὸ καρφιά. Ἀπὸ τὰ σημάδια αὐτὰ ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα...

"Ολοι οἱ προσκυνητὲς ὥρμησαν πάνω στὴ Ραμόνα καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν ἀγγίξουν, νὰ κόψουν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμά της, νὰ βρέξουν τὰ μαντήλια τους στὸ αἷμα της.

Σὲ κάποιο γιατρό, ποὺ θέλησε νὰ τὴν περιποιηθῆ, ἡ Ραμόνα τοῦ εἶπε, ὅτι δὲν ὑπόφερε καθόλου κι' ὅτι ἤταν, ἀπεναντίας, πολὺ εὐτυχισμένη.

Δὲν ἤταν, βέβαια, δυνατὸν νὰ πλησιάσουμε τὴ Ραμόνα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἔξαλλο ἀπὸ θρησκευτικὸ φανατισμὸ πλῆθος.

Ρωτήσαμε ποὺ εἶναι τὸ σπίτι της καὶ μᾶς εἶπαν, ὅτι μένει σ' ἕνα χωριό, μερικὲς ὧρες μακρυά, στὸ Μπεζάμ.

"Ενα ἀπόγευμα, πήγαμε στὸ Μπεζάμ. Δὲ δυσκολευτήκαμε καθόλου νὰ βροῦμε τὸ σπίτι τῆς Ραμόνας, ποὺ εἶχε γίνει κιόλας πασίγνωστη σ' ὅλη τὴν Ἱσπανία.

"Ολων τὰ χείλη πρόφεραν μὲ σεβασμὸ τὸ ὄνομά της. Ἄλλοι τὴ θαύμαζαν κι' ἄλλοι πάλι ζήλευαν τὴν ἀγία της δόξα.

Τὸ γράφουμε αὐτὸ τὸ τελευταῖο, γιατὶ μερικοὶ συμπατριώτες τῆς Ραμόνας μᾶς εἶπαν:

— Ἡ Ραμόνα; Ἄς γελάσουμε! Αὐτὴ ἔτρεχε κάθε βράδυ στοὺς χοροὺς καὶ μεθοκοποῦσε μ' ὅλους τοὺς νέους τοῦ χωριοῦ. Εἶναι πολὺ παράξενο πῶς διάλεξε αὐτὴν ἡ Παρθένα, γιὰ νὰ κάνῃ τὸ θαῦμα της!...

— Θυμηθῆτε τὴ Μαρία τὴ Μαγδαληνή, εἴπαμε ἐμεῖς. Κι' αὐτὴ ἦταν ἁμαρτωλὴ κι' ὅμως σ' αὐτὴ πρωτοφανερώθηκε ὁ Χριστός, μόλις ἀναστήθηκε.

Εἴχαμε τὴν εὐτυχία, τέλος, νὰ μᾶς δεχτῆ ἡ Ραμόνα στὸ σπίτι της.

Εἶναι μιὰ κοπέλλα ψηλή, καλοκαμωμένη, ὁμορφη στὸ πρόσωπο, μὲ κάπως ἀδρὰ χαρακτηριστικά. Τὰ μαλλιά της εἶναι μαῦρα, τὸ μέτωπό της πλατύ, τὰ μάτια της μοιάζουν σὰ χρυσά. Τὸ στόμα της ἔχει σχῆμα τόξου, τὰ μάγουλά της εἶναι ρόδινα.

Μ' εὐγένεια κι' ἁπλότητα ἡ Ραμόνα μᾶς διηγήθηκε τὴ θαυμαστή της περιπέτεια:

— Εἶδα, μᾶς εἶπε, τὴν Παναγία, ἀπὸ τὴν πρώτη φορά, ποὺ πῆγα στὴν Ἐσκιόζα. Κι' ἕνα βράδυ τὴν εἶδα ἀρματωμένη, μὲ πύρινη λόγχη. Ἤρθε κοντά μου καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ κάνῃ κάποιο θαῦμα, γιὰ νὰ πιστέψουν οἱ ἄπιστοι καὶ μοῦ ἄγγιξε τὰ χέρια μὲ τὴ λόγχη, μὰ δὲν ἔνοιωσα πόνο. Ὕστερα εἶδα τὶς πληγές μου καὶ τὸ αἷμα, ποὺ ἔτρεχε ἀπ' αὐτές. Κι' ἀπὸ τότε, ὅταν πηγαίνω στὴν Ἐσκιόζα, τὸ θαῦμα ἐπαναλαμβάνεται. Αὐτὸ γίνεται μπροστὰ στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου. Ἔτσι, ὅλοι πείθονται, ὅτι δὲ μεσολαβεῖ κανένας δόλος. Γιατὶ καὶ τώρα ἀκόμη εἶναι πολλοί, ποὺ δὲν πιστεύουν καὶ λένε, ὅτι ἐγὼ μόνη μου, μ' ἕνα ξυράφι, κόβω τὰ χέρια μου. Μὰ πῶς μπορῶ νὰ τὸ κάνω αὐτό, ἀφοῦ τόσα μάτια μὲ παρακολουθοῦν; Λένε ἀκόμη γιὰ μένα, ὅτι δὲν εἶμαι ἄξια γιὰ νὰ φανερώνεται ἡ Παναγία. Γιατί; Δὲν ἔχω κάνει κακὸ σὲ κανένα. Μόνο ποὺ ἀγαποῦσα τὶς διασκεδάσεις. Τώρα ὅμως θ' ἀφιερωθῶ ὁλόκληρη στὸ Θεό. Αὐτὰ τὰ χέρια θὰ κάνουν μόνο ἐλεημοσύνες. Δὲ θὰ τ' ἀγγίξουν ποτὲ ἀνθρώπινα χέρια...

Καὶ μᾶς ἔδειξε τὰ χέρια της, ὅπου ἤταν ἀκόμη ζωηρὰ ἀποτυπωμένα τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν. Αὐτὰ τὰ εἴδαμε μὲ τὰ μάτια μας. Παράδοξα φαινόμενα, ἀλλὰ πραγματικά. Τί νὰ συνέβη, ἄραγε; Δυνατὴ αὐθυποβολή, παράξενες ἐκδηλώσεις ὑστερικῆς θρησκομανίας;

Πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴ Ραμόνα, τὸ παράξενο φαινόμενο τοῦ αὐτοστιγματισμοῦ εἶχε φανερωθῆ στὰ χέρια τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου τῆς Ἀσσίζης. Οἱ εἰκόνες τοῦ ἁγίου αὐτοῦ τὸν παριστάνουν γονατιστὸ μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο. Ἀπὸ τὰ καρφωμένα χέρια τοῦ Χριστοῦ βγαίνουν φεγγοβόλες ἀχτίδες, ποὺ πηγαίνουν κατ' εὐθεῖαν καὶ διατρυνοῦν τὶς παλάμες τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, καθὼς αὐτὸς ἔχει τὰ χέρια του ἀνοιχτὰ σὲ δέησι.

"Ισως μιὰ μέρα οἱ ἄνθρωποι μπορέσουν νὰ διευκοινίσουν κι' αὐτὸ τὸ μυστήριο. Πρὸς τὸ παρόν, ἀποσταθοῦν νὰ τὸ ἐξηγήσουν μὲ τὴν αὐθυποβολὴ καὶ τὴν ὑστερία.

Λ. ΜΟ·Υ·

Η Ραμόνα μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος ἔδειχνε μεγάλη ἀνησυχία...

Ο ΒΑΤΤΩ ΚΙ' Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Ὁ περίφημος Γάλλος ζωγράφος Βαττώ, προβλέποντας τὸ θάνατό του, ἔστειλε καὶ κάλεσε ἕναν παπᾶ, γιὰ νὰ τὸν μεταλάβῃ.

"Οταν σὲ λίγη ὥρα ἔφτασε ὁ παπᾶς, ἐπρότεινε σπὼ ἑτοιμοθάνατο ν' ἀσπασθῆ τὸν Ἐσταυρωμένο. Ὁ Βαττώ, ὅμως, ἀφοῦ τὸν κύτταξε λίγη ὥρα, παραμέρισε μὲ ἀποστροφὴ τὸ πρόσωπό του, λέγοντας στὸν παπᾶ, μὲ μισοσβυσμένη φωνή:

— Πετάχτε τον ἀπὸ δῶ αὐτὸ τὸ σταυρό! Μὰ δὲ βλέπετε, λοιπόν, πόσο ἄσχημα εἶναι φτιαγμένος; Καλλιτέχνης ἦταν αὐτός, ποὺ τὸν ἔφτιασε, ἢ... σκιτζής;...

ΙΣΡΑΗΛ:

Κρίσιμη ὥρα

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Ἰσραὴλ Δαυὶδ Μπὲν Γκουριόν: Ζυμωμένος μὲ τὴν ἱστορία τοῦ νέου κράτους.

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ὧρες κλείστηκαν στὸ πιὸ ἥσυχο καὶ μυστηριώδες γραφεῖο τοῦ Ἰσραηλινοῦ Κοινοβουλίου, τὰ εἴκοσι μέλη τῆς παντοδύναμης ἐπιτροπῆς τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων καὶ τῆς ἀσφαλείας, μὲ τὸν πρωθυπουργὸ Μπὲν Γκουριὸν καὶ τὸν ἀρχηγὸ τῶν ὑπηρεσιῶν πληροφοριῶν...

Ἐπίσημα, ἡ σύσκεψη ἀφοροῦσε τὴν ὑπόθεσι τῶν Γερμανῶν ἐπιστημόνων, ποὺ δουλεύουν στὸ Κάϊρο γιὰ λογαριασμὸ τῆς Αἰγύπτου. Στὴν πραγματικότητα, ἐκεῖ στοὺς τέσσερις τοίχους τῆς αἰθούσης τοῦ Ἰσραηλινοῦ Κοινοβουλίου, εἶχε τεθῆ ὅλο τὸ πρόβλημα τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης μεταξὺ τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῆς Ἡνωμένης Ἀραβικῆς Δημοκρατίας.

Οἱ τελευταῖοι πυροβολισμοί, ποὺ ἔπεσαν μερικὲς νύχτες στὴ Βόννη καὶ στὴ Μπάλ — ἐκεῖ ἀνάμεσα Γερμανίας καὶ Ἐλβετίας — οἱ ἀπαγωγὲς Γερμανῶν ἐπιστημόνων, οἱ συλλήψεις, ὁ κρυφὸς πόλεμος τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν, κρύβουν μιὰ ἀνησυχαστικὴ πραγματικότητα. ποὺ μπορεῖ νὰ τινάξη στὸν ἀέρα ὅλο τὸ οἰκοδόμημα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ;

Ἡ ἱστορία ἄρχισε τὸ 1954, ἀλλὰ ἔφτασε τώρα στὴν κρίσιμη ὥρα της.

Μηχανικοί, εἰδικοὶ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, φυσικοὶ τῆς Γερμανίας, ἄρχισαν νὰ γίνωνται δεκτοὶ μὲ θερμότητα καὶ μὲ πολὺ μεγάλους μισθοὺς ἀπὸ τὸ Κάϊρο, ποὺ ἔθεσε στὴ διάθεσί τους ὅλα τὰ μέσα γιὰ ἐπιστημονικὲς ἔρευνες καὶ πραγματοποιήσεις.

Οἱ Ἰσραηλινοὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες κατασκευάζουν πυραύλους, ἀτομικὰ ὅπλα καὶ βακτηριολογικὲς βόμβες, ποὺ μποροῦν νὰ καταστρέψουν σὲ λίγες ὧρες τὸ Ἰσραήλ...

Ἡ αἰγυπτιακὴ Κυβέρνησι, βέβαια. διαψεύδει κατηγορηματικὰ αὐτὲς τὶς κατηγορίες καὶ ὑπογράμμιζε. χτὲς ἀκόμα, ὅτι ἀποτελοῦν μιὰ «ἐκστρατεία ψεύδους καὶ συκοφαντίας πάνω στὸ θέμα τῆς ἀποστολῆς τῶν Γερμανῶν ἐπιστημόνων στὸ Κάϊρο, ποὺ εἶναι καθαρῶς εἰρηνική, ἀποσκοπεῖ δὲ στὴν τεχνικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἀνάπτυξι τῆς χώρας καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν κατασκευὴ τῆς ἀτομικῆς βόμβας».

Τὸ βέβαιο εἶναι — ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ Ἰσραηλινοὶ — ὅτι Γερμανοὶ ἐπιστήμονες, εἰδικοὶ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας καὶ τῶν πυραύλων, ἐργάζονται πυρετωδῶς, στὰ αἰγυπτιακὰ ἐργαστήρια, ἑξῆντα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Κάϊρο...

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις — κι' αὐτὸ πρὶν λίγες ἡμέρες ἀκόμα — Ἰσραηλινοὶ πράκτορες ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ ὀργανώσουν στὴ Γερμανία καὶ στὴν Ἐλβετία ἀπαγωγὲς Γερμανῶν ἐπιστημόνων, ποὺ ἤτανε ἕτοιμοι ν' ἀναχωρήσουν γιὰ τὴν Αἴγυπτο...

Σὲ ἄλλες περιπτώσεις, ὁ κρυφὸς ἀνταγωνισμὸς Αἰγυπτίων καὶ Ἰσραηλινῶν πρακτόρων. ἔφτασε πολὺ πιὸ μακρυά.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΜΑΧΗ

Τὰ τελευταῖα εἰκοσιτετράωρα ξέσπασε μιὰ ἀνοιχτὴ διπλωματικὴ μάχη μεταξὺ Ἰσραὴλ, Γερμανίας καὶ Αἰγύπτου.

Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Ἰσραὴλ Μπὲν Γκουριόν, διαμαρτυρήθηκε ἔντονα στὸν Ἀντενάουερ, γιὰ τὴ «δράσι» τῶν Γερμανῶν ἐπιστημόνων στὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Γερμανὸς πρωθυπουργός, ἀπαντώντας, τόνισε, ὅτι ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Κυβέρνησι δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίσημη γνῶσι γιὰ τὴ μορφὴ τῆς ἐργασίας τῶν Γερμανῶν ἐπιστημόνων στὸ Κάϊρο. Ἄν, σύμφωνα μὲ τὶς Ἰσραηλινὲς κατηγορίες — τόνισε ὁ Ἀντενάουερ — οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες ἐργάζωνται γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς ἀτομικῆς βόμβας. αὐτὸ γίνεται χωρὶς τὴν ἄδεια ἢ τὴ συμφωνία τῶν γερμανικῶν ἀρχῶν.

Στὴν ὁδὸ 26ης Ἰουλίου στὸ Κάϊρο, στὸ γερμανικὸ ἐστιατόριο «Λεβενμπράου», μερικοὶ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες γεύονται τὴν κουζίνα τῆς πατρίδας τους, χωρὶς, ἐξωτερικὰ τούλάχιστον, νὰ δείχνουν καμμιὰ ἀνησυχία γιὰ τὴν κρίσι, ποὺ ἄρχισε...

Πολλοί, βέβαια, ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς αὐτοὺς ἐπιστήμονες εἶναι παλιοὶ «ναζίστες», ποὺ ἴσως ὀνειρεύονται ἀκόμα τὴν «τελικὴ» ἐξολόθρευσι τῶν «Ἑβραίων»...

Η ΙΣΡΑΗΛΙΝΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἔξω ἀπὸ τὸ Ἰσραηλινὸ Κοινοβούλιο, μερικὲς ἑκατοντάδες διαδηλωταί — κυρίως φοιτηταί — τριγυρίζουν μὲ πανὸ μπλὲ καὶ ἄσπρα — τὰ χρώματα τοῦ Ἰσραήλ — μὲ ἐπιγραφές με μαύρους ἑβραϊκοὺς χαρακτῆρες...

Αὐτοκίνητα τῆς ἀστυνομίας παρακολουθοῦν ἀγρυπνα τὴ διαδήλωσι, χωρὶς νὰ ἐπεμβαίνουν. καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ μοιάζουν μὲ Ἄγγλους στρατιῶτες, ποὺ ξεπετάχτηκαν ἀπὸ κάποιο βρεταννικὸ πολεμικὸ φίλμ.

Οἱ διαδηλωταὶ στρέφονται ἐναντίον τοῦ πρωθυπουργοῦ Δαυὶδ Μπὲν Γκουριόν, ποὺ «καταπατάει τὸ σύνταγμα...».

Γιατὶ τὸ Ἰσραὴλ εἶναι μιὰ νεαρή, ὁρμητικὴ δημοκρατία, ποὺ συζητάει πολλὰ ζωτικά της προβλήματα στὴν ἀγορά, ἐνῶ ὁ σιδερένιος κλοιὸς τῶν ἐχθρῶν της περισφίγγεται γύρω του ὅλο καὶ πιὸ στενά...

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἡ δημιουργία τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ, τῆς νεαρῆς αὐτῆς δημοκρατίας. εἶναι σίγουρα ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀσύλληπτα ἱστορικὰ κατορθώματα τῆς ἐποχῆς μας καὶ μοιάζει μ' ἕνα συναρπαστικὸ μυθιστόρημα αἵματος, ἱδρώτα καὶ πόνου.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου καί, κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τῶν σιωνιστικῶν ὀργανώσεων. ποὺ ἐνσάρκωναν τὰ ἰδεώδη τῶν Ἑβραίων τῆς διασπορᾶς — τῆς παγκόσμιας διασπορᾶς — ἡ βρεταννικὴ Κυβέρνησι δημοσίευσε τὴν περίφημη δήλωσι Μπάλφουρ, ποὺ μ' αὐτὴν ἀναγνώριζε τὴν ἐγκατάστασι στὴν Παλαιστίνη μιᾶς «ἐθνικῆς ἑστίας τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ».

Μὲ τὸ τέλος τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, πολλοὶ ἀραβικοὶ λαοὶ ἀπέκτησαν τὴν ἀνεξαρτησία τους, ἐνῶ μέχρι τότε ἀποτελοῦσαν ἐπαρχίες τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὁ ἀνταγωνισμὸς ἀνάμεσα στὴν ἐθνικὴ ἑστία τῶν Ἑβραίων στὴν Παλαιστίνη καὶ τῶν ἀραβικῶν χωρῶν, ἄρχιζε, δραματικὸς καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις μὲ φανατισμὸ καὶ σκληρότητα.

Οἱ ἀνήκουστες χιτλερικὲς βαρβαρότητες ἐναντίον τῶν Ἑβραίων κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, ἔκαναν ἀκόμα πιὸ ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐθνικῆς ἑστίας τῶν Ἑβραίων στὴν Παλαιστίνη.

Ἡ βρεταννικὴ Κυβέρνησι, μπροστὰ στὴν πίεσι τῶν Ἀράβων, ἀπὸ τὸ 1939, ἐπέβαλε — καὶ τὴν πολιτικὴ αὐτὴ ἐξέθεσε σὲ μιὰ Λευκὴ Βίβλο — σοβαροὺς περιορισμοὺς στὴν ἀφιξι Ἑβραίων στὴν Παλαιστίνη καὶ γενικώτερα στὴν ἐγκατάστασί τους.

Ἡ πολιτικὴ τῆς «Λευκῆς Βίβλου» συνεχίσθηκε ἀπὸ τοὺς Βρεταννοὺς καὶ μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου καὶ ἤτανε ἀφορμὴ βιαιοτάτων συγκρούσεων Ἰσραηλινῶν μαχητῶν τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ βρεταννικῶν δυνάμεων.

ΑΠΟ ΤΑ ΝΑΖΙΣΤΙΚΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ

Ἑκατοντάδες χιλιάδες Ἑβραῖοι — ὅ,τι εἶχε ἐπιζήσει ἀπὸ τὰ ἑφτὰ ἑκατομμύρια, ποὺ εἶχαν ἐξολοθρευτῆ στὰ ναζιστικὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως — μάταια ζητοῦσαν τὴν ἄμεση μεταφορά τους στὴν Παλαιστίνη... Ἡ κατάστασι ἔφτασε στὸ ἀπροχώρητο, ὅταν ὁ βρεταννικὸς στόλος τῆς Μεσογείου προσπαθοῦσε, μὲ ὅλα τὰ μέσα νὰ ἐμποδίση τὴ μεταφορὰ τῶν δυστυχισμένων καὶ ξερριζωμένων Ἑβραίων στὴν «ἐθνική τους ἑστία» τῆς Παλαιστίνης.

Ὁ μυστικὸς στρατὸς τῶν Ἑβραίων χτυπιόταν σὲ δύο μέτωπα. μὲ τοὺς Ἄγγλους καὶ μὲ τοὺς Ἄραβες, καὶ ἔγραψε ἔντονες ὡραῖες σελίδες ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως.

14 ΜΑΪΟΥ 1948

Ὁ Ὀργανισμὸς Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ποὺ μόλις εἶχε ἀρχίσει τὰ πρῶτα του βήματα, ἀποφάσισε, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1947, μὲ πλειοψηφία μεγαλύτερη ἀπὸ τὰ δύο τρίτα τῶν μελῶν, τὸ χωρισμὸ τῆς Παλαιστίνης σὲ δύο Κράτη, ἕνα Ἰσραηλινὸ καὶ τὸ ἄλλο Ἀραβικό...

Ἡ ἀπόφασι δὲν ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τοὺς Ἄραβες, ἐνῶ ἡ βρεταννικὴ Κυβέρνησι δήλωνε, ὅτι, στὶς 15 Μαΐου τοῦ 1947, θὰ ἀπέσυρε τὶς δυνάμεις της ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη, γιατὶ τέλειωνε ἡ ἐντολὴ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Ἀκριβῶς τὴν παραμονὴ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν βρεταννικῶν δυνάμεων — στὶς 14 Μαΐου 1948 — ἀνακηρύχτηκε ἐπίσημα τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραήλ, ποὺ ἔδωσε τὸ σύνθημα μιᾶς συνδυασμένης ἐπιθέσεως ἐναντίον του τῆς Αἰγύπτου, Ἰορδανίας, Συρίας καὶ Λιβάνου...

Ἔπειτα ἀπὸ σκληρὸ καὶ αἱματηρὸ ἀγῶνα τεσσάρων ἑβδομάδων, οἱ Ἰσραηλινὲς δυνάμεις ἀπέκρουσαν τοὺς Ἄραβες...

Ἀλλὰ ἕνας σιωπηλὸς πόλεμος σὲ διάφορες μορφὲς συνεχίζεται μέχρι σήμερα μεταξὺ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῶν ἀραβικῶν κρατῶν, ποὺ, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, ἔφτασε καὶ σὲ ἀνοιχτὸ πόλεμο μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ τοῦ νέου κράτους...

ΚΙΝΔΥΝΟΙ...

Οἱ τελευταῖες μεταβολὲς στὴ Μέση Ἀνατολή, οἱ ἐπαναστάσεις τῆς Ὑεμένης, τοῦ Ἰράκ καὶ τῆς Συρίας, τὰ σχέδια γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς Ἀραβικῆς Ὁμοσπονδίας. Στὴν πραγματικότητα ἑφτὰ ἀραβικὰ κράτη 90 ἑκατομμυρίων κατοίκων, ἀπειλοῦν νὰ ρίξουν στὴ θάλασσα τὰ δύο ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων τοῦ Ἰσραήλ...

Τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραήλ: Μιὰ λουρίδα γῆς στὴν ἄκρη τῆς Μεσογείου. μὲ τὴν ἱστορία τοῦ νέου κράτους.

Ἀριστερά: Ἰσραηλινοὶ γιορτάζουν τὴν ἐπέτειο τῆς ἀνεξαρτησίας: Ἑβραῖοι, Χριστιανοί, Ἄραβες... Δεξιά: Μέλη τοῦ γυναικείου στρατοῦ σὲ γυμνάσια: Οἱ κίνδυνοι παραμονεύουν...

Μιὰ ἄποψι τοῦ Τὲλ-Ἀβίβ: Πυρετώδης δημιουργία...

Ἀλλὰ τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραὴλ συνεχίζει τὸ ἔπος τῆς δημιουργίας του καὶ τῆς ἀναπτύξεώς του. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παλιοὺς ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ καινούργιος λαὸς τοῦ κόσμου. δουλεύει μὲ σύστημα καὶ πάθος... Στὴν ἔρημο δημιουργήθηκαν ἀγροκτήματα, στὶς ἀραχνιασμένες πόλεις, ἐργοστάσια καὶ βιομηχανίες.

Καί, σίγουρα, ἡ προσπάθεια, ἡ ἐπίκη προσπάθεια τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ, ἀποτελεῖ ἕνα κινητρο καὶ γιὰ τὰ ἀραβικὰ κράτη. ἕνα παράδειγμα γιὰ μίμησι.

ΟΙ ΠΗΓΕΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ

Ἀπὸ τρεῖς κυρίως πηγὲς ἐχύθηκε ὁ νέος πληθυσμὸς τοῦ Ἰσραήλ. Ἀπὸ τὴν Εὐρώπη — καὶ σὲ μικρότερο ποσοστὸ ἀπὸ τὴν Ἀμερική — ἀπὸ τὴ Βόρειο Ἀφρική καὶ τὴν Ἀσία, κι' ἀπὸ ὅσους γεννήθηκαν στὸ καινούργιο Κράτος...

Ὅλες οἱ γλῶσσες ὑπάρχουν στὸ Ἰσραήλ, ὅλες οἱ φυλὲς κι' οἱ ἀνθρώπινοι τύποι. Κι' ἀποτελεῖ σίγουρα μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες σελίδες τοῦ ἔπους τοῦ νέου Κράτους, ἡ κοινὴ ἐθνικὴ συνείδησι, ἡ ἀδάμαστη πίστι τῶν πολιτῶν του...

Ὁ οὐρανὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι, γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, μολυβένιος...

Ἡ σύνεσι βέβαια καὶ ὁ ρεαλισμὸς τοῦ Προέδρου Νασσέρ, ἀποτελεῖ μιὰ ἐγγύησι γιὰ τὴν ἀποφυγὴ μιᾶς καινούργιας αἱματηρῆς καὶ καταστρεπτικῆς σελίδας...

ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΗΣ ΤΙΒΕΡΙΑΔΟΣ

Ἀλλὰ οἱ κίνδυνοι εἶναι μεγάλοι καὶ σίγουρα μιὰ ἀλλαγὴ καὶ στὴν Ἰορδανία, ποὺ τὰ σύνορά της ἀρχίζουν μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, θὰ τοὺς αὐξήση ἀκόμα περισσότερο... Ἴσως ἕνας πυροβολισμὸς ἐναντίον τοῦ Χουσεὶν τῆς Ἰορδανίας νὰ δώση τὸ σύνθημα νέων δραματικῶν ἐξελίξεων.

Ἀλλά, γιὰ τὴν ὥρα, ἡ λίμνη τῆς Τιβεριάδος, ποὺ τὴν ὕμνησε στοὺς ψαλμούς του ὁ Δαυίδ, ποὺ στὰ νερά της ἀπάνω περπάτησε ὁ Ἰησοῦς καὶ στὶς ὄχθες της ἔκανε τὸ θαῦμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ψωμιῶν, μένει γαλήνια. Μόνο, ποὺ οἱ φῆμες λένε — σίγουρα ὑπερβολικές — ὅτι Ἄραβες εἰδικοὶ εἶναι ἕτοιμοι νὰ δηλητηριάσουν τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνη, ποὺ ξεχύνεται στὴν Τιβεριάδα, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν ὑδάτινο πνεύμονα τοῦ καινούργιου Κράτους...

ΕΠ. ΜΕΤ.

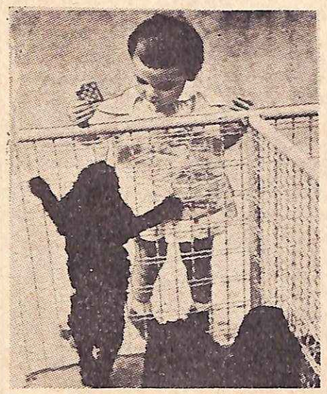

Τὸ παιδάκι μοιράζεται μ' εὐχαρίστησι τὸ φαγητό του μὲ τὸ σκυλί του.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΑΡΙΖΕΤΕ ΖΩΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ;

Τὸ σκυλάκι εἶναι ἰδεῶδες, φτάνει νὰ εἶναι κουταβάκι.

ΕΙΝΑΙ σωστὸ νὰ κρατᾶτε στὸ σπίτι ἕνα οἰκιακὸ ζῶο, ὅταν ὑπάρχουν παιδιά;

Ποὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψη σας ὅτι γιὰ νὰ κρατήσετε ἕνα ζῶο στὸ σπίτι, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἔχετε χῶρο καὶ νὰ ξέρετε νὰ τὸ περιποιηθῆτε, ἀκολουθώντας τὶς συμβουλὲς τοῦ κτηνιάτρου. Μὰ—πέρα ἀπ' αὐτὴ τὴν προειδοποίησι—ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ μελέτες γύρω ἀπὸ τὰ παιδιά, ὑποστηρίζουν ὅτι ἕνα σκυλάκι εἶναι γιὰ τὸ παιδὶ μιὰ συντροφιὰ εὐεργετική.

Μόνο, ποὺ οἱ γονεῖς πρέπει νὰ θυμοῦνται ὅτι εἶναι προτιμότερο νὰ χαρίζουν στὰ παιδιὰ ἕνα κουταβάκι. Τὰ μεγάλα σκυλιὰ ἔχουν τὶς συνήθειές τους καὶ σιχνὰ ἐκνευρίζονται, ὅταν ἐνοχλοῦν ἢ πλήττουν, ὅταν ἀναγκάζωνται νὰ παίζουν μὲ τὰ μικρά. Γι' αὐτὸ τὰ ἀνέχονται μὲ δυσαρέσκεια καὶ καμμιὰ φορὰ μπορεῖ καὶ νὰ τὰ δαγκώσουν. Ἀντίθετα, τὸ κουταβάκι τρελλαίνεται γιὰ παιχνίδια. Γίνεται γιὰ τὸ παιδὶ ἕνας ἰδεῶδης σύντροφος καὶ δέχεται χωρὶς διαμαρτυρία κάθε ἀστεῖο.

Τὸ σκυλάκι, διδάσκει στὸ παιδὶ τὴν πίστι, τὴν ἀφοσίωσι, τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ ξέρει νὰ τὸ παρηγορῆ ὅταν εἶναι λυπημένο.

"Αν τὸ παιδάκι εἶναι πολὺ ἄτολμο καὶ φοβᾶται νὰ πλησιάση τὸν καινούργιο του φίλο καὶ νὰ παίξη μαζί του, τὸ σκυλάκι θὰ τὸ βοηθήση νὰ ξεπεράση αὐτὴ τὴ δυσκολία μὲ μερικὰ κουνήματα τῆς οὐρᾶς καὶ μερικὰ χαρούμενα πηδήματα γύρω του. Καὶ τὸ παιδάκι θ' ἀρχίση νὰ νοιώθη γρήγορα σίγουρο καὶ προστατευμένο, ὅταν θὰ ἔχη κοντά του τὸν τετράποδο σύντροφό του.

Γιατί, τὸ σκυλί, γίνεται πραγματικὰ ἕνας προστάτης γιὰ τὸ παιδί. Δοκιμάστε νὰ πλησιάσετε ἕνα παιδί, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα σκυλάκι καὶ νὰ προσποιηθῆτε ὅτι ἁπλώνετε ἀπάνω του τὸ χέρι σας ἀπειλητικά. Τὸ σκυλί, ὅσο μικρὸ κι' ἂν εἶναι, θὰ ὁρμήση ἐναντίον σας σὰν ἕνας ἀληθινὸς σωματοφύλακας τοῦ μικροῦ του κυρίου.

Ἀνάμεσα στὸ σκυλὶ καὶ τὸ παιδὶ γεννιέται μιὰ συμπάθεια αὐθόρμητη καὶ ἀμοιβαία.

Σπουδαῖο ρόλο παίζει, ὅμως καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ σκυλιοῦ. Τὰ κυνηγετικὰ σκυλιὰ γίνονται θαυμάσιοι σύντροφοι γιὰ τὰ παιδάκια. μὲ μοναδικὴ ἐξαίρεσι τὰ κόκερ, ποὺ εἶναι πολὺ πεισματάρικα καὶ ἰδιότροπα καὶ ὄχι σπάνια, ὅταν εἶναι θυμωμένα, δαγκώνουν.

Μιὰ ἄλλη ράτσα σκυλιῶν, ποὺ γίνονται ἐξαιρετικοὶ φύλακες καὶ φίλοι τῶν μικρῶν παιδιῶν εἶναι τὰ μπουλντόκ.

Ὁ μοναδικὸς πραγματικὸς κίνδυνος, ποὺ παρουσιάζουν τὰ σκυλιὰ γιὰ τὰ παιδάκια εἶναι νὰ τοὺς μεταδώσουν διάφορες ἀρρώστιες καὶ πρὸ πάντων σκουλήκια.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ἐπιβλέπουν τὰ παιδιά τους καὶ νὰ τὰ συνηθίσουν νὰ μὴν ἀφήνουν τὰ σκυλιὰ νὰ τὰ γλύφουν.

Τὰ παιδάκια, μοιράζονται μὲ εὐχαρίστησι τὸ φαγητό τους μὲ τὸν τετράποδο φίλο τους καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐπιβλέπωνται, γιατὶ δὲν διστάζουν ν' ἀφήσουν τὸ σκυλάκι νὰ φάη ἀπὸ τὸ ἴδιο τους τὸ πιάτο.

Ἔχω δῆ μικρά, ποὺ ἀφοῦ ἔγλυψαν μιὰ φορὰ τὸ παγωτό τους, τὸ πρόσφεραν στὸ σκυλάκι τους γιὰ νὰ γλύψη κι' ἐκεῖνο καὶ ὕστερα τὸ ξανάφεραν πάλι στὸ στόμα τους.

Οἱ γάτες, ἀντίθετα ἀπὸ τὰ σκυλιά, δὲν εἶναι κατάλληλοι σύντροφοι γιὰ τὰ παιδάκια. Γιατὶ ἡ γάτα ἔχει ἕνα χαρακτῆρα πολὺ ὑπεροπτικὸ καὶ δὲν χαρίζει εὐκολα τὴ φιλία της. Μπορεῖ νὰ παίξη γιὰ μιὰ στιγμή, ἂν ἔχη διάθεσι, ἀλλὰ ὅταν θὰ βαρεθῆ, γίνεται ἐπικίνδυνη καὶ γρατζουνίζει χωρὶς νὰ κάνη διάκρισι ἀνάμεσα σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους. Ἄλλωστε, ἀκόμη καὶ στὴν περίπτωσι, ποὺ πρόκειται γιὰ μιὰ γάτα ἐξαιρετικὰ καλή, εἶναι δυνατὸν νὰ γρατζουνίση χωρὶς νὰ τὸ θέλη, χρησιμοποιώντας τὰ νύχια της ἀπὸ συνήθεια.

Πολὺ συμπαθητικὸ εἶναι νὰ συνηθίσουν τὰ παιδάκια νὰ μεγαλώνουν καναρίνια ἢ ἄλλα πουλάκια. Τὸ παιδί, θὰ ἐνδιαφερθῆ πολὺ γιὰ τὴ ζωή τους καὶ θὰ τὰ παρακολουθήση μὲ εὐχαρίστησι νὰ φτιάχνουν τὴ φωλιά τους, νὰ γεννοῦν τ' αὐγά τους, νὰ τὰ ἐπωάζουν, νὰ «βγάζουν» τὰ μικρά τους, νὰ τὰ ταΐζουν μὲ τὸ ράμφος τους, ὥσπου τὰ μικρὰ ν' ἀποκτήσουν φτερὰ καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ πετοῦν.

Θὰ εἶναι σχεδὸν ἕνα σύμβολο τῆς οἰκογενειακῆς ἀγάπης, μιὰ ἀληθινὴ ποίησι, ποὺ δὲν ξεφεύγει ἀπὸ τὸ παιδὶ καὶ ποὺ τοῦ διδάσκει πολλὰ χρήσιμα πράγματα καὶ τὸ βοηθάει νὰ ἀναπτύξη πολλὰ πολύτιμα αἰσθήματα.

Μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ὁποιοδήποτε πουλὶ γιὰ νὰ χαρίσετε σ' ἕνα παιδάκι, ἀποφεύγοντας μόνο τοὺς παπαγάλους. Οἱ παπαγάλοι εἶναι, βέβαια, πολὺ συμπαθητικὰ πουλιὰ καὶ κάθε παιδάκι θὰ ἤθελε νὰ ἔχη ἕναν, ἀλλά, δυστυχῶς, προσβάλλονται πολὺ εὔκολα ἀπὸ μιὰ πολὺ σοβαρὴ ἀρρώστια, τὴν ψιττάκωσι.

'Απ' ὅλα αὐτὰ ποὺ εἴπαμε πιὸ πάνω βγαίνει εὔκολα τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ καλλίτερος σύντροφος γιὰ τὰ παιδάκια εἶναι τὸ σκυλί. Ὕστερα ἔρχονται τὰ πουλάκια.

"Αν ὅμως δὲ σᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκτήσετε ἕνα οἰκιακὸ ζῶο, μὴν παραλείψετε νὰ προσελκύσετε τὴν προσοχὴ τῶν παιδιῶν σας πάνω στὴ ζωὴ ὅλων τῶν ζώων καὶ νὰ τὰ διδάξετε νὰ τ' ἀγαποῦν.

"Οταν πηγαίνετε μαζί τους στὴν ἐξοχή, ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ αὐτὸ γιὰ νὰ τοὺς δείξετε τὰ ἀρνάκια, τὰ κατσικάκια, τὶς φωλιὲς τῶν χελιδονιῶν, ποὺ βρίσκονται χτισμένες κάτω ἀπὸ τὶς στέγες τῶν ἀγροτικῶν σπιτιῶν καὶ χαρίστε τους εἰκονογραφημένα βιβλία, ποὺ περιγράφουν τὶς συνήθειες τῶν διαφόρων ζώων.

Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ποὺ εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ ἀγωνίες, ἡ ποίησι εἶναι τὸ τελευταῖο καταφύγιο, ποὺ μπορεῖ νὰ δώση στὴ ζωὴ τὴν πραγματική της ἀξία. Καὶ ἡ ποίησι κοίησι, ἡ πιὸ ἀληθινή, ἔρχεται ἀπὸ τὸν κόσμο ποὺ μᾶς περιβάλλει.

"Ας μάθουμε, λοιπὸν στὰ παιδιά μας νὰ τὴν ἀνακαλύπτουν σ' ἕνα λουλούδι, στὸ κελάϊδημα ἑνὸς πουλιοῦ ἢ στὸ γλυκὺ ὄλέμμα ἑνὸς ἀφοσιωμένου σκύλου.

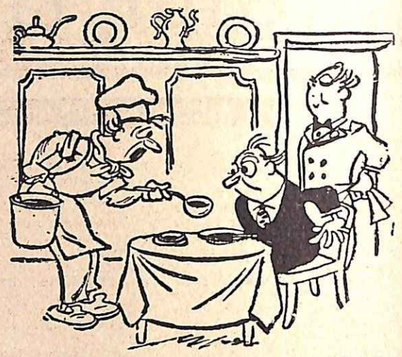

— Νὰ καὶ τὰ νεροπλύματά μας, κύριε! Τώρα δοκίμασε μιὰ κουταλιὰ καὶ πές μου ἂν ἔχουν τὴν ἴδια γεῦσι μὲ τὴ σοῦπα μας!

ΣΤΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

—Μὲ πέντε δολλάρια θὰ σᾶς πάω στὸ σπίτι μου!

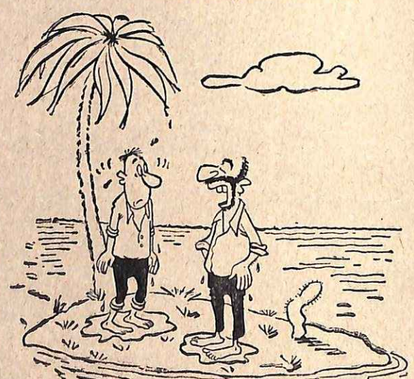

—'Ασφαλῶς θἄρθουν νὰ μᾶς σώσουν...
— Μὴ τὸ γρουσουζεύης... Μὲ καταζητοῦν γιὰ φόνο!...

ΠΡΙΝ ΑΠΟ 100 ΧΡΟΝΙΑ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α'

Ἡ ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία μὲ τὸν Κανάρη στὴν Κοπεγχάγη προσφέρει τὸ στέμμα

ΜΕΤΑ τὴν ἐπανάστασι τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1862 καὶ τὴν ἔξωσι τοῦ Ὄθωνα, ἡ ἀγγλικὴ διπλωματία ἀνέλαβε τὴν ἐξεύρεσι τοῦ νέου βασιλιᾶ τῆς Ἑλλάδος. Κι' ἐπειδὴ οἱ τρεῖς «Προστάτιδες Δυνάμεις», ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ρωσία, ἀλληλοὐποβλέπονταν μεταξύ τους, ἀπέκλεισαν τὴν ἐκλογὴ τοῦ μέλλοντος βασιλιᾶ ἀπὸ τοὺς βασιλικοὺς οἴκους τῶν τριῶν Δυνάμεων. Ἡ ἐκλογὴ περιορίστηκε κυρίως μεταξὺ διαφόρων Γερμανῶν πριγκήπων, ποὺ δὲ δέχτηκαν ὅμως τὸ ἑλληνικὸ στέμμα γιὰ διαφόρους λόγους καὶ κυρίως γιατὶ τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος ἦσαν πολὺ στενὰ γιὰ νὰ ζήση ὡς κράτος. Ἀκόμα καὶ γιατὶ ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ζητοῦσε ἐμμέσως νὰ εἶναι ὑποτεταγμένος σ' αὐτὴ ὁ νέος ἡγεμόνας. Κατὰ τὴ φρᾶσι τοῦ Ἄγγλου βουλευτοῦ Σμόλετ, τὸ ἑλληνικὸ στέμμα «προτεινόμενον εἰς τοὺς ἄρρενας βλαστοὺς πάσης γερμανικῆς Αὐλῆς, ἀπερρίπτετο ἀπὸ τοὺς πειναλέους τούτους πρίγκηπας».

Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ ἀναζητήσεις τεσσάρων καὶ πλέον μηνῶν, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Μ. Βρετανν΄ας Ρῶσσελ καὶ ὁ πρωθυπουργὸς Πάλμερστον βρῆκαν τὸν πρίγκηπα, ποὺ ζητοῦσαν. Ἦταν ὁ δευτερότοκος γυιὸς τοῦ κατόπιν βασιλιᾶ τῆς Δανίας Χριστιανοῦ Θ', ποὺ ἔφερε τὰ ὀνόματα: Χριστιανὸς — Γουλιέλμος — Φερδινάνδος — Ἀδόλφος — Γεώργιος, πρίγκηπας τῆς Δανίας, τοῦ Σλεσβίκ — Ὁλστάϊν — Σόνδερμπουργ — Γλύξμπουργκ.

Στὶς 18 Μαρτίου τοῦ 1863, σὲ ἔκτακτο συνεδρίασι τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ὁ πρωθυπουργὸς Βάλδης ἀνάγγειλε στοὺς πληρεξουσίους ὅτι οἱ τρεῖς Δυνάμεις προτείνουν γιὰ βασιλιὰ τῆς Ἑλλάδος τὸ Δανὸ πρίγκηπα Γεώργιο — Γουλιέλμο καὶ ὅτι ὁ πατέρας τους εἶχε δώσει, κατ' ἀρχήν, τὴ συγκατάθεσί του. Καὶ κατέληξε στὸ λόγο του:

—"Οπως δι' ὁμοφώνου ψήφου καὶ δι' ἀνατάσεως κατελύσατε τὴν Βαυαρικὴν Δυναστείαν, οὕτω δι' ὁμοφώνου ψήφου καὶ δι' ἀνατάσεως, λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ συστήσω εἰς τὴν Συνέλευσιν ὅπως ἐκλέξῃ τὸν πρίγκηπα Γεώργιον Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος!

Οἱ πληρεξούσιοι ὄρθιοι φώναξαν: «Ζήτω ὁ Γεώργιος — Χριστιανός, ὁ συνταγματικὸς Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων!» «συνευφημοῦντος — κατὰ τὰ πρακτικὰ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως — ὁλοκλήρου τοῦ ἀκροατηρίου». Ἔτσι ἀνακηρύχτηκε βασιλιᾶς τῆς Ἑλλάδος ὁ Γεώργιος Α'.

Μετὰ τὴν ἐκλογή, ἡ Ἐθνοσυνέλευσι ἐξέδωσε τὸ ΚΕ' ψήφισμα ποὺ: 1) «Ἀναγορεύει παμψηφεὶ τὸν πρίγκηπα τῆς Δανίας Χριστιανὸν — Γουλιέλμον, δευτερότοκον υἱὸν τοῦ πρίγκηπος Χριστιανοῦ τῆς Δανίας, Συνταγματικὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸ ὄνομα: «ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α' ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». 2) Οἱ νόμιμοι Αὐτοῦ διάδοχοι θέλουσι πρεσβεύει τὸ ὀρθόδοξον Ἀνατολικὸν δόγμα. 3) Τριμελὴς ἐπιτροπή, ἐκλεγομένη ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως θέλει μεταβῆ εἰς Κοπεγχάγην καὶ προσφέρει Αὐτῷ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους τὸ Στέμμα».

Στὶς 24 Μαρτίου ἡ Ἐθνοσυνέλευσι σὲ μυστικὴ ψηφοφορία ἐξέλεξε τὴν ἐπιτροπή, ποὺ θὰ προσέφερε τὸ στέμμα στὸ Γεώργιο. Τὴν ἀποτέλεσαν οἱ πληρεξούσιοι Κωνσταντῖνος Κανάρης, Θρασύβουλος Ζαΐμης καὶ Δημήτριος Γρίβας. Καὶ τὴν 30 Μαρτίου ἡ ἐπιτροπὴ μὲ μεγάλη ἀκολουθία, πολυαρίθμου ἐπιτελείου, ἔφυγε γιὰ τὴν Κοπεγχάγη, ὅπου ἔφτασε στὶς 13 Ἀπριλίου.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἔγινε μ' ἐνθουσιασμὸ δεκτὴ ἀπὸ τὸ δανικὸ λαὸ καὶ ἰδιαίτερα ὁ Κανάρης. Ὁ μεγάλος πυρπολυτὴς ἦταν τὸ ἀντικείμενο τοῦ μεγάλου θαυμασμοῦ. Οἱ ἐφημερίδες τῆς Κοπεγχάγης ἀφιέρωσαν ἄρθρα «διὰ τὸν περίφημον πυρπολητὴν τῶν Ψαρῶν, τὸν τελευταῖον ἐπιζήσαντα πρόμαχον τοῦ 21».

Τὴν ἑπομένη, 14 Ἀπριλίου 1863, ἡ ἐπιτροπὴ ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Δανίας Χάλ. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε στὸ βασιλιᾶ τῆς Δανίας. Ὁ Χὰλ ὅμως δήλωσε στὴν ἐπιτροπὴ ὅτι οἱ ἐπισκέψεις αὐτὲς ἦταν ἀνεπίσημες καὶ ἰδιωτικοῦ χαρακτήρος, γιατὶ ἡ ἐπίσημη ἀποδοχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ στέμματος ἀπὸ τὸ Γεώργιο θὰ γινόταν μόνον ὅταν τέλειωναν οἱ διαπραγματεύσεις, ποὺ διεξήγοντο τότε μεταξὺ τῆς δανικῆς Αὐλῆς καὶ τῶν τριῶν Δυνάμεων.

Καὶ ὁ Δανὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τοὺς πληροφόρησε πὼς εἶχε τηλεγραφήσει πρὸ ἡμερῶν νὰ σταματήση ἡ ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία καὶ νὰ μὴ φτάση στὴν Κοπεγχάγη, πρὶν νὰ τελειώσουν οἱ διαπραγματεύσεις. Τοὺς ἔδωκε καὶ σημείωμα μὲ τοὺς ὅρους ποὺ εἶχε προβάλει ἡ δανικὴ Αὐλή:

α) Νὰ δηλώσουν ρητῶς οἱ τρεῖς Προστάτιδες Δυνάμεις ὅτι ὁ Ὄθων καὶ ἡ δυναστεία του δὲ θὰ ἐαναγυρίσουν στὴν Ἑλλάδα.

β) Νὰ ἐγγυηθοῦν τὰ σημερινὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν προσάρτησι τῶν Ἰονίων νήσων ἀπὸ τὶς προσόδους τῶν ὁποίων νὰ δώσουν ἰσοβία σύνταξι στὸ βασιλιὰ Γεώργιο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους ποὺ εἶχε προβάλει ἡ δανικὴ Αὐλὴ πρὸς τὶς Δυνάμεις, ὁ Χὰλ ζητοῦσε νὰ γίνη σύμβασι μεταξὺ Δανίας καὶ Ἑλλάδος μὲ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

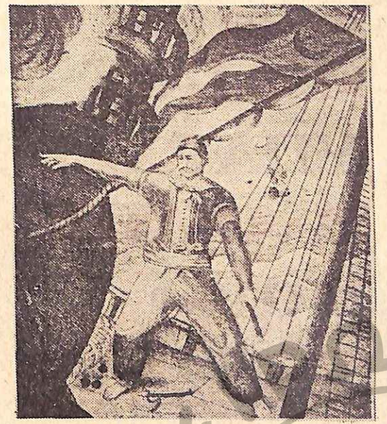

Ὁ Κωνσταντῖνος Κανάρης ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας, ποὺ προσέφερε τὸ στέμμα στὸν πρίγκηπα Γεώργιο.

1) Ὁ πρίγκηπας Γουλιέλμος νὰ μείνη στὸ λουθηρανικὸ θρησκευμα.

2) Νὰ μὴ παραιτηθῆ ἀπὸ τὰ δικαιώματά του στὸ δανικὸ θρόνο.

3) Ὁ Γουλιέλμος νὰ μείνη στὴ Δανία, ὥσπου νὰ γίνη ἐνήλικος, δηλαδὴ ὡς τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1863.

4) Ἡ Ἑλλὰς νὰ ἐξασφαλίση στὸν πρίγκηπα Γουλιέλμο κατάλληλη βασιλικὴ ἐπιχορήγησι.

★

Ἀπὸ τοὺς ὅρους αὐτοὺς ὁ σημαντικώτερος, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ γίνη τὸ παζάρεμα μὲ τὶς Δυνάμεις καὶ τὴν ἑλληνικὴ κυβέρνησι, ἦταν ἡ βασιλικὴ χορηγία πρὸς τὸ Γεώργιο.

Τὴν Ἑπτάνησο τὴν εἶχε ἤδη παραχωρήσει ἡ Ἀγγλία στὴν Ἑλλάδα, εὐθὺς μετὰ τὴν ἔξωσι τοῦ Ὄθωνος καὶ πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Γεωργίου, ὅπως γράψαμε λεπτομερώς σὲ προηγούμενο σημείωμα. Κατὰ συνέπεια, δύσκολα ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησι θὰ ὑπαναχωροῦσε ἀπὸ τὴν παραχώρησι, ὅταν μάλιστα αὐτὴ εἶχε βρῆ καὶ εἶχε ὑποδείξει τὸ νέο βασιλιὰ τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς δυναστείας του ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου μετὰ τὴν ἔξωσι, εἶχαν πλατωνικὸ μόνο χαρακτῆρα, ἀφοῦ ὁ Ὄθων δὲν εἶχε οὔτε διάδοχο. Γι' αὐτὸ δὲν ἀποδόθηκε σοβαρὴ σημασία, οὔτε ἀπὸ τὶς Δυνάμεις, οὔτε στὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴ διαμαρτυρία τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Βαυαρίας, ὅταν ἔμαθε τὴν ἐκλογὴ τοῦ Γεωργίου, «διὰ τὴν καταπάτησιν τῶν νομίμων δικαιωμάτων τοῦ βασιλέως Ὄθωνος ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου».

Ὡστόσο, οἱ διαπραγματεύσεις κράτησαν ἐπὶ ἐνάμισυ μῆνα καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία ἔμενε ἀνεπισήμως στὴ δανικὴ πρωτεύουσα. Τῆς τέλειωσαν μάλιστα καὶ τὰ χρήματα, ποὺ εἶχε πάρει μαζί της φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ οἱ τρεῖς πληρεξούσιοι τηλεγράφησαν στὴν κυβέρνησι στὶς 22 Μαΐου: «Ἡ ἐπὶ τοσοῦτον παραταθεῖσα μέχρι τοῦδε διαμονή ἡμῶν καὶ αἱ ἀπρόοπτοι καὶ ἔκτατοι δαπάναι, εἰς ἃς ὑπεβλήθημεν, ἐξήντλησαν τὸ βαλάντιόν μας. Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς νὰ μᾶς πέμψετε τηλεγραφικῶς τὴν ποσότητα τὴν ὁποίαν ἡ Συνέλευσις ἤθελε ψηφίσει».

Τέλος, τὰ ζητήματα κανονίστηκαν μεταξὺ τῶν Δυνάμεων καὶ τῆς δανικῆς Αὐλῆς καὶ λύθηκε καὶ τὸ ζήτημα τῆς βασιλικῆς χορηγίας. Ὁ Γεώργιος «παρεκτὸς τῆς βασιλικῆς ἐπιχορηγήσεως τῆς ὁριοθεισίας ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους», θὰ λάμβανε καὶ ἐπιπρόσθετο ἀποζημίωσι ἀπὸ τὶς τρεῖς Προστάτιδες Δυνάμεις (Γαλλία, Ἀγγλία καὶ Ρωσία) 12.000 λίρες χρυσὲς στερλίνες τὸ χρόνο. Κάθε μία ἀπὸ τὶς τρεῖς Δυνάμεις βάδινε 4.000 λίρες, ἀπὸ τὸ τοκογνωλύσιο ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὰ δάνεια ποὺ τῆς εἶχαν δώσει παλαιότερα, καὶ τὰ ὁποῖα εἶχαν κανονιστῆ μὲ τὴ συμφωνία τοῦ 1860.

Ἐπὶ πλέον στὴ συνθήκη, ποὺ ὑπογράφηκε μεταξὺ τῶν τριῶν Δυνάμεων (1 Ἰουλίου 1863) σχετικὼς μὲ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Γεωργίου ὡς βασιλιᾶ τῆς Ἑλλάδος, ἀναγράφηκε καὶ τὸ ἑξῆς: «... ἡ Α. Βρεταννικὴ Μεγαλειότης θέλει συστήσει εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῶν Ἰονίων Νήσων, κατὰ τὴν προσάρτησιν αὐτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως προσδιορίση ἐτήσιον ποσὸν δεκαχιλιάδων λιρῶν στερλινῶν, πρὸς ἐπαύξησιν τῆς βασιλικῆς ἐπιχορηγήσεως τῆς Α.Μ. τοῦ Γεωργίου Α', βασιλέως τῶν Ἑλλήνων».

★

"Ενας γέρος θεῖος τοῦ Ὄθωνος, ὁ πρίγκηπας Ἐδουάρδος τοῦ Ἀλτενμπουργ, ὅταν ἔμαθε τὶς διαπραγματεύσεις, ποὺ γίνονταν σχετικὰ μὲ τὴ βασιλικὴ χορηγία τοῦ νέου βασιλιᾶ τῆς Ἑλλάδος εἶπε μὲ χιοῦμορ καὶ κακία: «Τί ἔχουν νὰ τραβήξουν οἱ Ἕλληνες μὲ τὴ δυναστεία, ποὺ διάλεξαν... Εἶναι φιλοχρήματοι, πεισματάρηδες καί... μακρόζωοι!...». Πάντως ὁ Γεώργιος Α' τὸν διέψευσε, ὡς πρὸς τὰ δύο τοὐλάχιστον.

Ὅταν ὅλα τὰ ζητήματα κανονίστηκαν, ὁρίστηκε νὰ γίνη ἡ ἐπίσημη ἀποδοχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ στέμματος ἀπὸ τὸ Γεώργιο στὶς 25 Μαΐου. Ἡ τελετὴ ἔγινε μὲ μεγάλη λαμπρότητα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Χριστιανοσβούργου στὴν Κοπεγχάγη. Ἡ ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κανάρη, ξεκίνησε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Φοίνικος» γιὰ τὰ ἀνάκτορα. Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ οἱ δρόμοι καὶ οἱ πλατεῖες ἦταν γεμάτες κόσμο, ποὺ χαιρετοῦσε καὶ ζητωκραυγάζε τοὺς Ἕλληνες ἀντιπροσώπους καὶ ἰδίως τὸν Κανάρη. Στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ θρόνου τῶν ἀνακτόρων ὁ βασιλιᾶς τῆς Δανίας Φρειδερίκος, καθισμένος στὸ θρόνο του, δέχτηκε τὴν ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία. Ἐκεῖ ὁ ναύαρχος Κανάρης διάβασε ἑλληνικὰ τὴν προσφορὰ τοῦ στέμματος ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ: «Εὐλογῶ τὸν Θεόν, ἀοχίζε ἡ προσφώνησι τοῦ Κανάρη ,διότι κατὰ τὴν προδεδηγμένην ἡλικίαν μου ἠξίωσε νὰ μοι ἐπιφυλάξῃ τὴν εὐτυχίαν, ὅπως χαιρετήσω τὴν Μεγαλειότητά Σου ὡς βασιλέα καὶ ὑποδάλω αὐτῷ, μετὰ τῶν ἐντίμων συναδέλφων μου, τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Ἑλλάδος...».

Κατόπιν ὁ Κανάρης διάβασε τὸ ψήφισμα τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ποὺ ἀνεκήρυσσε τὸ Γεώργιο Α' βασιλιὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ παρέδωσε στὸ βασιλιὰ τῆς Δανίας Φρειδερίκο, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπάντησε. Ἔπειτα ὁ Φρειδερίκος ἀφοῦ ἀπένειμε στὸ Γεώργιο τὸ δανικὸ μεγαλόσταυρο, τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι βασιλιᾶς τῶν Ἑλλήνων. Κατεβαίνοντας στὴ νέα σου πατρίδα, νὰ μὴ μὴ ἠσθῆς τὸ παράδειγμά μου: Νὰ ἀγαπᾶς τὸ λαό σου γιατὶ ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ σου θὰ ἀποτελέση τὴν ἰσχύ σου. Νὰ σέβεσαι τὸ σύνταγμα τῆς πατρίδος σου, γιατὶ ὅταν τὸ σέβεσαι σύ, θὰ τὸ σεβαστοῦν καὶ οἱ ἄλλοι.

Τὸ ἔμβλημα τοῦ βασιλιᾶ τῆς Δανίας: «Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου!» ἐπιστεύθη ἀπὸ τότε στὸ ἑλληνικὸ στέμμα.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

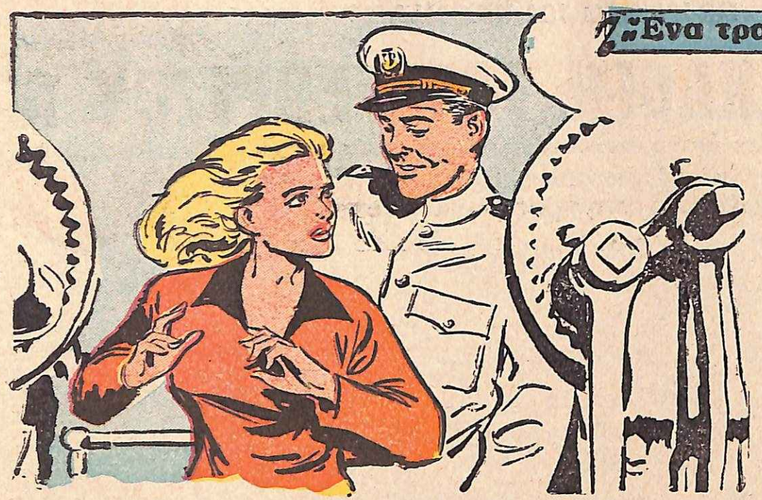

— *Δεσποινίς, τὴ ρώτησα, γιατί κλαῖτε;*

«ΚΑΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...»

ΗΤΑΝ 6 Ὀκτωβρίου τοῦ 1959 κι' ἦταν τὸ δεύτερο ταξίδι, ποὺ ἔκανα στὴν Ἀλεξάνδρεια. Τὸ πλοῖο ἔβγαινε ἀπὸ τὸ λιμάνι ἀργὰ καὶ ὑπερήφανα κι' ἐγώ, ἀκουμπισμένος στὴν πρύμνη, εἶχα καρφώσει τὸ βλέμμα μου στὸ ὁλόφωτο πανόραμα τῆς πολιτείας, ποὺ ἀφίναμε πίσω μας. Ὑστερα, σιγά - σιγά, τὰ φῶτα γίνηκαν ὅλο καὶ πιὸ μακρυνὰ κι' ἔπειτα, χάθηκαν ὁλότελα...

Ταξιδεύαμε τώρα στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα. Τὸ πλοῖο λικνιζόταν ἀνάλαφρα πάνω στὰ σκοτεινὰ νερά. Ἀπὸ πάνω μας, τὸ ἀπέραντο βελοῦδο τ' οὐρανοῦ, ἦταν σπαρμένο ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀσημένια σκόνη τῶν ἀστεριῶν. Σὲ κάποια στιγμή, ἕνα ἀστέρι ξεκόλλησε, κύλησε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ χάθηκε. Ἕνας διάττοντας, ἕνας μικρὸς, χαμένος κόσμος. Παρακολούθησα μὲ τὸ βλέμμα τὸ σύντομο πτῆσμά του καὶ χαμογέλασα πάλι. Ξαναθυμήθηκα τὶς ἄγρυπνες νύχτες, ποὺ περνοῦσα στὸ χωριό μου, τὸ περασμένο καλοκαίρι, κυττάζοντας τοὺς διάττοντες, ποὺ ἄφιναν τὴ θέσι τους στὸν οὐρανό, γιὰ νὰ πηδήσουν στὸ χάος. Εἶχα ἀκούσει νὰ λένε πώς, ὅταν κάνης μιὰ εὐχὴ τὴ στιγμὴ ποὺ «πέφτει ἕνα ἀστέρι», τ' ὄνειρό σου γίνεται πραγματικότητα. Ἐγὼ δὲν τὸ πίστευα αὐτὸ κι' ὅμως, κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπα ἕνα διάττοντα, ἔκανα τὴν ἴδια σκέψι, τὴν ἴδια εὐχή...

Τ' ὄνειρό μου, τὸ μεγάλο μου ὄνειρο, ἦταν νὰ ταξιδέψω, νὰ γνωρίσω ξένους τόπους καὶ νὰ κερδίσω χρήματα. Μόλις πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες εἶχα τελειώσει τὸ Γυμνάσιο καὶ βιαζόμουν ν' ἀρχίσω μιὰ ζωὴ καινούργια, γεμάτη περιπέτειες.

Καὶ τώρα, ἡ ἀρχὴ εἶχε γίνει. Ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες βρισκόμουν σὰ ὁκίμος πλοίαρχος πάνω σ' ἕνα πλοῖο, ποὺ ἔκανε τὴ γραμμὴ Μασσαλία — Ἀλεξάνδρεια.

Ξαφνικά, ἕνας παράξενος θόρυβος, ἐκεῖ κοντά μου, μ' ἔκανε νὰ τιναχτῶ. Στράφηκα παραξενεμένος. Μερικὰ βήματα πιὸ πέρα ἀπὸ μένα, ἀκουμπισμένη στὴν κουπαστή, μιὰ μαουντουμένη κοπέλλα ἔκλαιγε μὲ λυγμούς.

Τὴν ἀναγνώρισα ἀμέσως, παρ' ὅλο τὸ μισοσκόταδο. Τὴν εἶχα προσέξει, ὅταν ἀνέβαινε στὸ πλοῖο καὶ μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσι ἡ λεπτὴ σιλουέττα της, τὸ γλυκὸ πρόσωπό της καὶ τὰ πελώρια μαῦρα μάτια της μὲ τὸ θλιμμένο βλέμμα. Αὐθόρμητα τὴν πλησίασα κι' ἔσκυψα κοντά της.

— Δεσποινίς, τὴ ρώτησα, γιατί κλαῖτε;

Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε ξαφνιασμένη. Μὰ θάνοιωθε, δίχως ἄλλο, πολὺ δυνατὴ τὴν ἀνάγκη γιὰ μιὰ ἀνθρώπινη συντροφιὰ κοντά της, γιατὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ ψιθύρισε:

— Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ἔχασα τὸν πατέρα μου. Εἶχα μόνο αὐτὸν στὸν κόσμο...

Δὲ βρήκα λόγια νὰ τῆς πῶ, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω. Ἅπλωσα μονάχα τὸ χέρι μου κι' ἔσφιξα τὸ δικό της. Πέσο μικρὸ κι' ἁπαλὸ ἦταν ἐκεῖνο τὸ χεράκι, ποὺ ἐγκαταλείφθηκε στὸ δικό μου μ' ἐμπιστοσύνη!...

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρώτησα μονάχα, μιλῶντας της, νωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, στὸν ἑνικό.

— Ναέλα, μοῦ ἀπάντησε κείνη ψιθυριστά.

— Πηγαίνεις νὰ μείνης στὴ Μασσαλία, τώρα; τὴ ρώτησα πάλι.

— Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω ἀκόμα. Ἔχω μιὰ θεία ἐκεῖ, ἴσως νὰ μείνω, ἴσως καὶ νὰ ξαναγυρίσω.

— Πηγαίνεις ἀκόμα στὸ σχολεῖο;

— Ὄχι, τέλειωσα φέτος τὴν Ἐμπορικὴ καί...

Δὲν τελείωσε τὴ φράσι της καὶ καινούργιοι λυγμοὶ τάραξαν τοὺς ὤμους της. Σαστισμένος λίγο τὴν τράδηξα στὴν ἀγκαλιά μου κι' ἐκείνη ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της πάνω στὸν ὦμο μου καὶ συνέχισε νὰ κλαίη, ὥσπου οἱ λυγμοί της λιγόστεψαν, ἡσύχασαν.

Σὲ κάποια στιγμή, ἀπὸ τὸ μεγάφωνο τοῦ πλοίου ἔφτασαν στ' αὐτιά μας ἡ γλυκειὰ μουσικὴ καὶ τὰ ὁμορφα λόγια ἑνὸς τραγουδιοῦ:

«Κάπου ὑπάρχει ἡ ἀγάπη μου
μὰ δὲν ξέρω ποῦ
κάπου ὑπάρχει ἡ ἀγάπη μου
μὰ δὲν ξέρω ποῦ
θὰ τὴ γυρέψω στὰ χαρτιά, θὰ τὴ γυρέψω στ' ἀστρα...».

— Δὲν εἶναι ὄμορφο αὐτὸ τὸ τραγούδι, Ναέλα; τὴ ρώτησα.

— Ναί, ψιθύρισε ἐκείνη, εἶναι ὄμορφο...

— Αὐτὸ συμβαίνει μὲ ὅλους, συνέχισα. Ὅλοι μας, χωρὶς νὰ τὸ ξέρωμε ἴσως ἀναζητᾶμε γύρω μας τὴ μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς μας. Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ τὴν ἀναζητήσω πιά, γιατὶ ἀπόψε τὴ βρῆκα...

Τὴν ἔσφιξα περισσότερο στὴν ἀγκαλιά μου, ἀναζητώντας τὰ χείλη της κι' ἐκείνη μ' ἄφισε νὰ τὴ φιλήσω. Ἀνταποκρίθηκε στὸ φιλί μου.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς ἀγάπης μας, ποὺ συνεχίστηκε καὶ γίνηκε πιὸ δυνατὴ στὶς ἑπόμενες μέρες τοῦ ταξιδιοῦ μας.

Λίγο πρὶν νὰ φτάσουμε στὴ Μασσαλία, ἔσφιξα γιὰ στερνὴ φορὰ τὴ Ναέλα στὴν ἀγκαλιά μου.

— Πρέπει νὰ μοῦ δώσης τὴ διεύθυνσι τῆς θείας σου, τῆς εἶπα. Θἄρθω νὰ σὲ βρῶ στὸ ἑπόμενο ταξίδι μας.

— Ὄχι, μοῦ ψιθύρισε ἐκείνη, δὲν πρέπει νὰ ἔρθης ἐσύ. Μὰ θὰ ἔρθω ἐγώ. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Θὰ ἔρχομαι στὸ λιμάνι κάθε φορά, ποὺ θὰ φτάνη τὸ πλοῖο σας κι' ἀν θὰ ξαναγυρίσω στὴν Ἀλεξάνδρεια, θὰ γυρίσω πάλι μαζί σου, ἀγαπημένε μου...

— Ἂς γίνη κι' ἔτσι, Ναέλα. Τὸ ξέρεις ὅτι χρειάζεται νὰ κάνουμε μόνο λίγη ὑπομονή. Μόλις θὰ γίνω τρίτος, θὰ παντρευτοῦμε ἀμέσως. Ὅλη ἡ ζωὴ θὰ εἶναι δικιά μας...

Ἕνα ἀκόμα φιλὶ ποὺκλεινε τόση ἀγάπη, τόσο πάθος, τόσα ὄνειρα...

Λίγο ἀργότερα εἶδα τὴ Ναέλα νὰ κατεβαίνη τὶς σκάλες τοῦ πλοίου καὶ νὰ μπαίνη σ' ἕνα ταξί...

Ἀδίκα περίμενα νὰ τὴ δῶ στὴν ἀποβάθρα, ὅταν τὸ πλοῖο μας ξανάπιασε στὴ Μασσαλία. Ἀδίκα ἔψαχνα μὲ βλέμμα φλογισμένο καὶ καρδιὰ πνιγμένη στὴν ἀγωνία καὶ στὴ λαχτάρα νὰ τὴ δῶ ν' ἀνεβαίνη τὴ σκάλα τοῦ πλοίου, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἐπιβάτες. Πέρασαν βδομάδες, μῆνες, μὰ ἡ Ναέλα δὲν ξαναφάνηκε.

«Μὰ γιατί... γιατί;» συλλογιζόμουν ἀπελπισμένος. «Τί μπορεῖ νὰ τῆς εἶχε συμβῆ; Μήπως στάθηκα γι' αὐτὴν μιὰ περιπέτεια τοῦ ταξιδιοῦ; Μὰ ὄχι, ὄχι, δὲν ἦταν δυνατόν!»

Πέρασαν δυὸ χρόνια. Ἡ ἀνάμνησι τῆς Ναέλας εἶχε ξεθωριάσει στὸ μυαλό μου καὶ στὴν καρδιά μου. Πονοῦσα ἀκόμα, ἀλλὰ μονάχα ὅταν τὴ συλλογιζόμουν ἢ ὅταν ἄκουγα ἐκεῖνο τὸ τραγούδι:

«Κάπου ὑπάρχει ἡ ἀγάπη μου...».

Ναί, «κάπου», ἀλλὰ ποῦ...

Κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ πλοῖο βρισκόταν στὴ Μασσαλία. Εἴχαμε βγῆ μαζὶ μὲ τὸ φροντιστὴ κι' εἴχαμε πιῆ περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε. Ὑστερα τραβήξαμε γιὰ ἕνα κακόφημο ὁρομάκι. Ἔτσι γίνεται πάντα. Οἱ ναυτικοί, ὅταν βρίσκωνται στὴν ξηρά, πίνουν, πίνουν καὶ ἀγκαλιάζουν γυναῖκες τοῦ λιμανιοῦ.

Σὲ κάποια στιγμή, δυὸ γυναῖκες πρόβαλαν ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Ἐγώ, τρεκλίζοντας ἀπὸ τὸ μεθύσι, ἀκολούθησα ἐκείνη ποὺ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ἔτσι βρέθηκα σὲ μιὰ παγωμένη κάμαρα, ποὺ οἱ τοῖχοι της ἔσταζαν ὑγρασία. Ἕνα μισοσβυμένο λαμπιόνι δημιουργοῦσε μιὰ ὑποψία φωτισμοῦ, χωρὶς νὰ φωτίζη στὴν πραγματικότητα τίποτα...

Ξύπνησα τ' ἄλλο πρωΐ μὲ τὸ κεφάλι βαρύ. Κύτταξα τὸ ρολόϊ μου καὶ τινάχτηκα. Σὲ μιὰ ὥρα ἔπρεπε νὰ βρίσκωμαι στὸ πλοῖο. Πήδησα ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ντύθηκα βιαστικά. Ἡ γυναῖκα ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται γυρισμένη πρὸς τὸν τοῖχο. Σκέφτηκα πὼς δὲν εἶχα δῆ καθόλου τὸ πρόσωπό της. Μὰ τί μ' ἔνοιαζε νὰ τὸ δῶ; Αὐτὲς οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν πρόσωπο. Ἀκόμη κι' ἂν τὸ δῆς, δὲν τὸ θυμᾶσαι ὕστερα τὸ πρόσωπό τους. Μά... καθὼς ἄνοιγα τὸ πορτοφόλι μου γιὰ ν' ἀφίσω ἕνα χαρτονόμισμα, ἡ γυναῖκα ξύπνησε, γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ τότε... Μιὰ κραυγή, μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη της καὶ μὲ ξαφνικὴ κίνησι ντροπῆς, τόσο ἀσυνήθιστη γιὰ τὶς γυναῖκες τοῦ εἴδους της, τράβηξε τὰ σκεπάσματα μέχρι τὸ σαγόνι.

Τὴν κύτταξα γιὰ μιὰ στιγμὴ κατάπληκτος, μὲ μάτια γουρλωμένα. Μὰ ἔφτασε ἐκείνη ἡ στιγμή, γιὰ νὰ γνωρίσω σ' ἐκεῖνο τὸ χλωμὸ πρόσωπο μὲ τὰ ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικὰ καὶ τὸ πρόστυχο βάψιμο, τὸ γλυκὸ προσωπάκι τῆς Ναέλας.

— Ναέλα... ψιθύρισα ὅταν κατώρθωσα νὰ ξαναβρῶ τὴ φωνή μου. Ναέλα... Γιατί;...

— Φύγε... οὐρλιαξε ἡ γυναῖκα, ποὺ πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ἦταν ἡ Ναέλα, ἡ γλυκειὰ κοπέλλα ποὺ ἀγάπησα. Φύγε... Δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω λογαριασμὸ καὶ δὲ θέλω τὰ λεφτά σου... Φύγε!...

Φεύγα σαστισμένος, σὰν κυνηγημένος ἀπὸ τὴ φωνή της, ποὺ ἦταν βραχνὴ ἀπὸ τὸ πιοτὸ καὶ τὸ τσιγάρο. Ἄλλωστε, δὲν εἶχα καιρὸ νὰ μείνω περισσότερο. Ἔφευγα μὲ τὴν καρδιὰ κουρελιασμένη καὶ μὲ τὸ ὡραιότερο ὄνειρο τῆς ζωῆς μου νεκρό.

Ὅταν τὸ πλοῖο ξανάπιασε Μασσαλία, πῆγα καὶ πάλι σ' ἐκείνη τὴ γειτονιά. Ἤθελα νὰ ξαναβρῶ τὴ Ναέλα, νὰ μάθω τί ἦταν ἐκεῖνο, ποὺ τὴν εἶχε κάνει νὰ κυλήση τόσο χαμηλά. Μὰ δὲν τὴ βρῆκα. Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶχε φύγει, χωρὶς νὰ πῆ ποῦ πήγαινε κι' ἐγὼ κατάλαβα πὼς ἐφευγε ἐπειδὴ ἤξερε πὼς θὰ ξαναγύριζα...

Ἔχουν περάσει ἀκόμη δυὸ χρόνια κι' ἐγὼ ταξιδεύω μ' ἕνα καράβι ποὺ ὀργώνει τὶς μεγάλες θάλασσες. Ἔχω γνωρίσει μεγάλες πολιτεῖες, ἐξωτικὲς χώρες, καινούργιους ἀνθρώπους κι' ἔχω ἀγκαλιάσει πολλὲς γυναῖκες, χωρὶς ὄνομα καὶ χωρὶς πρόσωπο. Μὰ κάθε φορὰ ποὺ ξυπνῶ τὸ πρωΐ, ξεμέθυστος, ρίχνω μιὰ ματιὰ στὴ γυναῖκα, ποὺ μοῦ κράτησε συντροφιά... Τὴν κυττάζω σὰ νὰ ζητῶ ν' ἀνακαλύψω κάτω ἀπὸ τὸ πρόστυχο βάψιμο, τὸ πρόσωπο τῆς Ναέλας. Ὑστερα γυρίζω καὶ φεύγω τρέχοντας ἀπὸ τὰ θλιβερὰ δωμάτια, ποὺ στεγάζουν τὸν ἀγοραῖο ἔρωτα, ἐνῶ ἕνας λυγμὸς κομματιάζει τὸ στῆθός μου καὶ τὰ χείλη μου ψιθυρίζουν ἀπελπισμένα:

— Ναέλα... Ναέλα... Μὰ γιατί;...

Θ. ΑΛΜΠΕΡΤΟΣ

★

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — ΜΠΕΤΤΥ Κ.: Ἀρκετὰ καλό. Θὰ δημοσιευθῆ. ΣΙΣΣΥ, ΚΥΠΡΟΝ: Καλό. Μὲ μιὰ μικρὴ διόρθωσι, θὰ δημοσιευθῆ.

Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΣΤΟ ΖΥΓΟ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

(Τελευταῖον)

16ον — Νύχτα, ἔ; Σὰ νὰ τὴν παραγγείλαμε, ἔκανε ὁ Ντίμης, τρίβοντας τὰ χέρια του, ποὺ εἶχαν παγώσει.

Ἔξω τὸ εἶχε στρώσει ἐλαφρὰ κι' ὅλο κάτι ἔρριχνε.

— Θὰ φέρη μεγάλη μπόρα, εἶπε ὁ Ντίμης. Πρέπει νὰ προφθάσω νὰ φύγω ἐγώ...

Ὁ Τέλης, ὅμως, ποὺ τὸν ἤξερε καλά, καταλάβαινε πὼς ἡ φωνή του ἔτρεμε καὶ πρόδιδε τὴν ταραχή του. Ὁ ἴδιος ἦταν παγωμένος.

— Λοιπόν, ἔκανε ὁ Ντίμης. Ἔλα... Νομίζω πὼς μποροῦμε ν' ἀρχίσουμε. Δεῖξε μου πρῶτα καλὰ τὰ κατατόπια.

Πῆρε ὁ Τέλης τὸ κλεφτοφάναρό του καὶ ὁδήγησε τὸ φίλο του ἐκεῖ ὅπου ἦταν φυλαγμένα τὰ χρήματα τοῦ ἐργοστασίου, σὲ δυὸ χρηματοκιβώτια.

— Ποῦ λές νὰ ἔχουν τὰ λεφτά; ρώτησε ὁ Ντίμης.

— Μάλλον σὲ τοῦτο, τὸ δεξί. Στὸ ἄλλο, νομίζω, πὼς ἔχουν χαρτιά...

— Ἔν τάξει. Τώρα, τὸ κανονικὸ θὰ ἦταν πρῶτα νὰ μὲ βοηθήσης νὰ τ' ἀνοίξουμε κι' ἔπειτα νὰ γίνη ἡ σκηνοθεσία, νὰ σὲ δέσω κλπ.

— Ἀποιλείεται! εἶπε ὁ Τέλης τρομαγμένος.

— Ἐγκωμιαστή! γέλασε ὁ φίλος του. Ἐσὺ θέλεις ὁπωσδήποτε νὰ μὴν εἶσαι ὁ αὐτουργός... Καλά, καλά, ἐν τάξει!

Γύρισαν στὸ θυρωρεῖο, παγωμένοι ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἀπὸ τὴν ταραχή.

— Λοιπόν, ἔκανε ὁ Ντίμης ἀποφασιστικά, Ἀρχίζουμε... Στάσου... δὲν πιστεύω νὰ φοβᾶσαι καμμιὰ γρατσουνιά; Πρέπει νὰ φανῆ πὼς πάλεψες, πὼς πάλεψες σὰ θηρίο... Ἔννοια σου δὲν πρόκειται νὰ σὲ κάνω νὰ πονέσης... Θὰ σοῦ ξεσχίσω δέβαια τὰ γιακά... Θὰ σοῦ πάρη καινούργιο κοστοῦμι ὁ Πανουσόπουλος...

— Στάσου, μὴ διάζεσαι, πρόφερε ὁ Τέλης συλλογισμένος. Στάσου νὰ σκεφθοῦμε πρῶτα, μὴ ξεχάσουμε τίποτα.

"Οσο πλησίαζε ἡ στιγμή, τόσο φαινόταν νὰ διστάζη, τόσο ἔδειχνε φανερὰ πὼς προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀναβάλη. Στὸ τέλος, ὁ Ντίμης τὸ κατάλαβε.

— Ἔλα. Ἔλα.. Ὅσο τὰ συλλογίζεται κανεὶς κάτι τέτοια, τόσο δὲν τ' ἀποφασίζει ποτέ. Μπρός. Καλὴ ἀρχή!

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ἄρπαξε τὸ γιακὰ ἀπ' τὸ πουκάμισο τοῦ Τέλη, τὸν τράδηξε...

Τοῦ τράδηξε τὰ μανικέτια, τοῦ ἀναστάτωσε τὰ μαλλιά. Ὁ Τέλης ἔδινε κιόλας τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου, ποὺ εἶχε ἔλθει στὰ χέρια μὲ ἄλλον ἄνθρωπο.

Ὁ Ντίμης, πῆρε ἔπειτα ἕνα μαχαιράκι, ποὺ εἶχε φέρει μαζί του, στὰ χέρια του.

— Στάσου... νὰ σκεφθοῦμε, ποῦ εἶναι φυσικὸ νὰ σοῦ κάνω τὴ γρατσουνιά...

— Ἐδῶ, στὰ δάχτυλα, μοῦ φαίνεται...

Δὲν πρόφθασε ὅμως ν' ἀκουμπήση τὸ μαχαίρι στὸ δέρμα τοῦ φίλου του. Βήματα ἀκούστηκαν ἔξω, στὴν σκάλα.

Κέρασαν κι' οἱ δυό.

— Κόποιος ἔρχεται! ψιθύρισε ὁ Ντίμης μὲ μάτια μεγάλα.

— Τώρα;

Ὁ Τέλης τὰ εἶχε ὁλότελα χαμένα.

— Φαντάσου νὰ εἶναι κανεὶς πραγματικὸς κακοποιός! Βγάλε τὸ πιστόλι σου, τί κάθεσαι;Ἐγὼ θὰ κρυφτῶ κι' ἐν ἀνάγκη θὰ σὲ βοηθήσω...

Κρύφτηκε ὁ Ντίμης πίσω ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα κι' ὁ Τέλης ἔβγαλε τὸ πιστόλι του, ἐνῶ μὲ μιὰ κίνησι μηχανική, σιγύρισε κάπως τὸ γιακᾶ του, τὰ μαλλιά του. Τὰ βήματα ἔφθασαν στὴν πόρτα. Ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα...

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ὁ Τέλης μὲ φωνὴ τρεμάμενη.

— Τέλη... ἐγὼ εἶμαι! Ἄνοιξέ μου, σὲ παρακαλῶ...

— Ἡ Μάνια! ψιθύρισε ὁ Τέλης στὸ φίλο του. Ἡ Μάνια...

— Καλλίτερα νὰ μὴ μὲ δῆ ἐμένα ἐδῶ. Θὰ μείνω κρυμένος.

—Ποιὸς ξέρει τί νὰ θέλη τέτοια ὥρα... Θὰ ἤλθε νὰ μοῦ πῆ σίγουρα, πὼς πέθανε ἡ γιαγιά.

— Τέλη! ξαναφώναξε ἀπ' ἔξω ἡ Μάνια.

— Ἄνοιξέ της, λοιπόν! ψιθύρισε ὁ Ντίμης.

Κι' ὁ Τέλης ἔτρεξε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

ΕΙΣΑΙ ΠΑΤΕΡΑΣ!

— Τέλη! Τὰ συγχαρητήριά μου! Εἶσαι πατέρας!.. Ἔκανε ἡ Ρίτσα σου τὸ γιό.

Μέ φωνὴ κομμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι, λοχανισμένη, πρὶν ἀκόμα τὸν κυττάξη, τὰ φώναξε αὐτὰ τὰ λόγια, μὲ μιὰ ἀναπνοή, ἡ κοπέλλα.

Ἔκλεισε ὁ Τέλης τὰ μάτια. Τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ τὸν κλόνισε. Σὰν νὰ τοῦ ἐρχόταν ζάλη.

— Σέ ξάφνιασα; εἶπε ἡ Μάνια, κλαίγοντας καὶ γελώντας μαζί... Ναί, σὲ ξάφνιασα... Νὰ δῆς, Τέλη... ἕνα ἀγοράκι, κοῦκλος. Σοῦ μοιάζει... τὸ κεφάλι σου... τὸ ἴδιο τὸ κεφάλι σου...

Σταμάτησε ἡ Μάνια. Τώρα μόλις παρατηροῦσε τὸ σχισμένο του γιακᾶ, τὸ ἕνα μανικέτι ποὺ κρεμόταν.

— Τέλη! ξεφώνησε. Τί ἔπαθες πάλι; Τί χάλια εἶναι αὐτά;...

—"Ἀσε με ἐμένα! εἶπε ὁ νέος βραχνά... Πές μου γιὰ τὸ παιδί, γιὰ τὴ Ρίτσα.

Τὸν κύτταξε ἡ Μάνια μὲ παράπονο μέσα στὰ μάτια.

— Τέλη! Τί ἔκανες; Πάλι τὰ ἴδια; "Ἔπαιξες χαρτιά; Σέ τσάκωσαν πάλι;

— Ὄχι, Μάνια, ὄχι... "Ἀσε με ἐμένα, σοῦ λέω.

Ἡ κοπέλλα ξέσπασε σὰ ἀναφυλλητά.

— Γιατί τὸ κόνεις αὐτό, Τέλη; Γιατί; Γιατί θέλεις νὰ μᾶς κάνης ὅλους δυστυχισμένους; Ἀρκετὰ μ' ἔκανες ἐμένα δυστυχισμένη...'Αρκετά. Κοντεύεις νὰ στείλης τὴ γιαγιὰ στὸν τάφο...

— Δὲν ἔπαιξα χαρτιά, τῆς φώναξε ἄγρια. Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲν ἔπαιξα χαρτιά. Τί ἄλλο θέλεις; Τέτοια στιγμή, δὲν θἄπιανα ψεύτικον ὅρκο!

— Τότε, λοιπόν;...

— Δὲν εἶναι τίποτα. Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι πὼς δὲν εἶναι τίποτα.. Πές μου μονάχα...

— "Ὅλα πήγαν καλά, ἀποκρίθηκε ἡ Μάνια, σκουπίζοντας τὰ μάτια της. Τὴν ἔπιασαν οἱ πόνοι τὸ μεσημέρι. Ἐγὼ ἤμουν κοντά της...

— Πήγαινες καὶ τὴν ἐβλεπες; ρώτησε ὁ Τέλης.

— Ναί. Τὴν ἔβλεπα τακτικά. "Ὁλοι τὴν εἶχανε ἐγκαταλείψει. Ἡ Μαρία, ἡ ἀδελφή της, ἔλεγε πὼς φοβόταν νὰ πάη, μὴ τὴν ἴδη κανένα μάτι. Ἡ μητέρα της δὲν τῆς τὸ συγχωροῦσε... "Ἤνταν ἔρημη. Πήγαινα ἐγὼ τακτικά. Εὐτυχῶς ἤμουν κοντά της, ὅταν τὴν ἔπιασαν οἱ πόνοι. Τὴ βοήθησα πολύ... Τὴν πῆγα στὴν κλινική, ἔπειτα τὴν ἐφισα... Μιὰ τέτοια μέρα, παραμονή, εἶχαμε πολλὴ δουλειὰ στὸ μαγαζί, καταλασόμαστε... Μόλις κλείσαμε ἔτρεξα στὴν κλινική...

— Καὶ γιατί δὲ μοῦ τηλεφωνοῦσες; Γιατί ἤθες μιὰ τέτοια νύχτα μόνη σου, ἐδῶ στὴν ἐρημιά;

Τὸν κύταξε μὲ τὰ γαλανοπράσινα μάτια της, βαθειὰ μέσα στὰ μάτια:

— Τέλη... 'Ἡ Ρίτσα μὲ παρακάλεσε νὰρθω. Κι' ἐγὼ τὸ ἤθελα.

Γύρισε ἄλλοῦ τὸ κεφάλι του ὁ νέος.

— Δὲν ἦταν ἀπαραίτητο... Πάντως σ' εὐχαριστῶ.

— Τέλη... 'Ἡ Ρίτσα σὲ περιμένει.

— Μὲ τοὺς ὅρους της! γέλασε πικρὰ ὁ νέος.

— Ναί, μὲ τοὺς ὅρους της. Μοῦ εἶπε νὰ σοῦ πῶ, ὅτι σὲ περιμένει τὸ μωρό σου, ὁ γιός σου... Σὲ περιμένει νὰ τοῦ πᾶς τὸ πρώτο σου χριστουγεννιάτικο δῶρο.

— Χά χά χά! γέλασε ὁ Τέλης σαρκαστικά. Πρὶν ἀνοίξη τὰ μάτια του, θέλει κιόλας δῶρα.

— Τὸ δῶρο ποὺ περιμένει ἀπὸ σένα ὁ γιός σου, δὲν σοῦ σταχίζει τίποτα. Θέλει ἕνα φιλί. "Ἕνα φιλὶ ἀπὸ τὸν τίμιο καὶ φτωχὸ τὸν πατέρα. Τίποτ' ἄλλο. Αὐτὸ μοῦ εἶπε ἡ Ρίτσα, νὰ σοῦ πῶ.

"Εκανε ὁ νέος μιὰ ἀόριστη κίνησι. Θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι μιὰ κίνησι δυσφορίας ἀλλὰ κι' ἀπελπισίας.

— Μάνια, σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἤλθες. Εἶναι πάντα μιὰ χρυσὴ κοπέλλα... Θἄθελα νὰ περάσω τὴν

(Ὁ Γρηγόρης κι' ὁ Σταματης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Τείνουν πλεῖστοι Ἀθηναῖοι πῦρ νὰ γίνουν καὶ μανία, γιατὶ χάνουν, ἕνα, ἕνα τὰ μεγάλα καφενεῖα καὶ θὰ φτάσουν, ὅπως πᾶνε, νὰ θρηνοῦν τὴ συμφορά τους καί, στὴν κυριολεξία, νάχουν χάσει τά... νερά τους!

Κάτι ἀδόλευτα «μπαράκια» βρίσκουν τώρα ὅπου πᾶνε καὶ «ββασμὸς ψυχῆς» τοὺς δέρνει καὶ μπουρίνια τοὺς χτυπᾶνε, γιατὶ ἔχασαν τὸ πόστο καὶ τὸ σ-ἐκι τὸ γνωστό τους, ὅπου ἔπιναν ἀνέτως, τὸν «πολλὰ γλυκύ... Βραστό (τους»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Σὸτ ποδάρι πίνουν τώρα τὸν «πολλὰ βαρὺ γλυκύ τους» καὶ θηρία μέσ' στὴν κλουβὰ σοῦ θυμίζουν μεγκοί τους, γιατὶ δὲ μποροῦν νὰ πιάσουν ἕξη - ἑφτὰ ἐφημερίδες καὶ σὲ τέσσερις καρέκλες νὰ ξαπλώσουν τίς... ἀρίδες!

Στὸν κεπμό τους, ἄλλοι πάλι, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀντέξουν γιατὶ δὲ μποροῦν τὴν πρέφα καὶ τὸ τάβλι τους νὰ παίξουν κι' ἐνῶ βρόνταγαν τὰ ζάρια καὶ τὰ πούλια στὴν 'Ομόνοια, τώρα 'τει νὰ πηγαίνουν στὸ Παγκράτι, ἢ στά... Κουπό- (νια!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—'Ανω - κάτω ἔχουν γίνει, πρὸ παντὸς ἐκεῖνοι ὅσοι εἶχαν "σ' στὰ καφενεῖα «γαλαρίες» συγκεντρώσει καὶ περνοῦσαν τὸν καιρό τους μὲ πολιτικολογία, ἢ στὰ μάρμαρα ἐπάνω εἶχαν στήσει «στρατηγεῖα», ὅπου μὲ τὶς μολυβιές τους 'Σινεν' πολλὲς καὶ «κατηνοὺς πολέμους», γύρω, ἐσκορποῦσε ὁ ναργιλές!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Συλλογιοῦνται, τέλος, ἄλλοι μὲ καρδιὰ πολὺ βαρειὰ τῶν πολιῶν πεζοδρομίων τὰ γνωστὰ «ξαπλωταριά» ὅπου ἔβαζαν καμπόσες πολυθρόνες στὴν ἀράδα κι' ἀπελάμβαναν ραχάτι, καφεδάκι καί... λιακάδα!

"—σι, εὐλό Βλαστημᾶνε τῶν μεγάρων τὴν πλημμύρα καὶ θαρροῦν ὅτι δὲν ἔχουν οὔτε καὶ στὸν «ἥλιο μοίρα»!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

αὐριανὴ ἡμέρα κοντά σας...

Τὰ μάτια της ἀστραψαν:

— Θάρθῆς αὔριο, Τέλη;

Κύτταξε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦταν κρυμμένος ὁ φίλος του. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε στενοχωρημένη:

— Δέν... δὲν ξέρω..., Δὲν πιστεύω.

— Τέλη, ἔκανε μὲ δάκρυα τὰ μάτια ἡ κοπέλλα. Ἔλα! Θὰ ξαναγεννηθοῦμε ὅλοι μας. Ἔλα, νὰ μὲ πάρῃς νὰ πᾶμε μαζὶ στὴν κλινική... Ἔλα, νὰ καταλάβουμε κι' ἐμεῖς σὰν Χριστιανοὶ τὰ Χριστούγεννα. Ἕνα μωροῦδάκι, ποὺ γεννήθηκε μαζὶ μὲ τὸ Χριστούλη.

Μὲ μάτια βουρκωμένα χαϊδεψε ὁ Τέλης τὰ μαλλιὰ τῆς ἀδελφῆς του.

—Μάνια εἶσαι καλὴ κοπέλλα καὶ θάθελα νὰ σὲ βοηθήσω νὰ γίνῃς πολὺ εὐτυχισμένη. Ἄντε τώρα, πήγαινε, ἐπειδὴ φοβᾶμαι νὰ βρίσκεσαι μόνη σου σ' αὐτὰ τὰ ἐρημικὰ μέρη, τέτοια ὥρα νύχτα. Δυστυχῶς δὲ μπορῶ νὰ σὲ συνοδεύσω ἐγώ.Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ φύγω στιγμὴ ἀπὸ τὴ θέσι μου.

— Τὸ ξέρω, ἀδερφούλη μου... Πές μου ὅμως, θάρθῆς;

Δίστασε ὁ νέος.

— Δὲν ξέρω... ἴσως...

Τὰ μάτια της ἀστραψαν.

— Ὄχι, ἴσως. Θετικά. Πές μου πὼς θάρθῆς, ὁριστικά...

"Ἕνας δισταγμὸς πάλι.

— Καλά, θαρθῶ! ἀποκρίθηκε ἐπὶ τέλους, ὁ Τέλης.

ΠΑΛΗ

—Οὔφ! ἔκανε ὁ Ντίμης,βγαίνοντας ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του. Μ' ἔσκασε αὐτὴ ἡ κοπέλλα... Εἶναι καλὸ κοριτσάκι... Τὶ κρίμα νὰ μὴν εἶμαι κανεὶς Μίμης Γεωργόπουλος... Θὰ στὴ ζητοῦσα... Ἂς εἶναι!... Ἀλλὰ τώρα, χωρὶς ψέματα, πρέπει νὰ τελειώνουμε... Ἔλα ... Φέρε δῶ τὸ χέρι σου..

"Ἐμεινε ἀκίνητος ὁ Τέλης. Φαινόταν νὰ μὴν ἀκούῃ. Τὸ μυαλό του ἔτρεχε μακρυά

— Ἐ, κοιμᾶσαι ἢ ὀνειροεύεσαι; γέλασε ὁ Ντίμης. "Ελα λοιπόν...

— Μετάνοιωσα! πρόφερε σιγανά, ἀλλὰ θετικὰ ὁ Τέλης.

Τὸν κύτταξε ὁ ἄλλος κεραυνοχτυπημένος.

— "Ασε τ' ἀστεῖα τώρα!.. "Ελα μονάχα νὰ τελειώσουμε.

— Δὲ θέλω νὰ κάνουμε τὴ διάρρηξι.

— Τέλη! φώναξε ὁ Ντίμης, ἄγριο τώρα. Ἡ διάρρηξι θὰ γίνῃ, ἀκριβῶς ὅπως τὰ συμφωνήσαμε.

— Δὲ μπορῶ! θόγγηξε ὁ Τέλης.

Καὶ τράβηξε τὸ χέρι του.

— Ντίμη, δὲν θέλω νὰ γίνῃ ἡ διάρρηξι! πρόφερε ἔντονα. Θέλω αὔριο νὰ πάω νὰ ἰδῶ τὸ παιδί μου.

— Ποιός θὰ σ' ἐμποδίσῃ;

—Ἡ συνείδησί μου, ψιθύρισε ὁ Τέλης, σιγανά, σὰν μὲ ντροπή.

— Χά, χά, χά! γέλασε ὁ Ντίμης. Ποῦ τὴ θυμήθηκες αὐτὴ τὴν ἐνοχλητικὴ γερροντοκόρη;! Καιρὸ εἶχες νὰ τὴ θυμηθῆς.

— Ντίμη, μὴ γελᾶς. Αὔριο θὰ πάω νὰ ἰδῶ τὸ παιδί μου... Καί... καὶ θὰ καταλάβῃ ἡ Ρίτσα ὅτι δὲ χθηκα τοὺς ὅρους της.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε, τὸν ἔρριξε κάτω, ὁ Ντίμης.

Ἡ φωνή του ἀκούστηκε ξαφνικά, ἀγρια:

"Ἐ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ!.. "Εχω κι' ἐγὼ ψῆφο σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Στάσου. Στάσου καλά... νὰ σὲ δέσω... ὅπως εἴχαμε πῆ.... Στάσου, Τέλη... Θὰ σὲ χτυπήσω ἄσχημα...

Ὁ Τέλης πάλευε μ' ὅλη του τὴ δύναμι, ἔκανε νὰ φθάσῃ τὸ πιστόλι, ποὺ τὸ εἶχε ἀκουμπήσει στὸ τραπέζι.

— "Ασε τὸ πιστόλι! φώναξε ὁ Ντίμης βραχνά.Τρελλὸς εἶσαι; Θέλεις νὰ μὲ σκοτώσῃς; Θέλεις νὰ γίνῃς φονιᾶς;

"Ετσι, ὅπως χτυπιόνταν, ἔφθασε κάποια στιγμὴ ὁ Ντίμης τὸ πιστόλι, τ' ἄρπαξε καὶ μὲ μιὰ κίνησι μανιασμένη, τὸ πέταξε κατὰ τὸ παράθυρο. Τὸ πιστόλι ἔσπασε τὸ τζάμι κι' ἔπεσε ἔξω, στὴν αὐλή.

— Περίφημα! κάγχασε ὁ νέος. Τὸ σκηνικό μου, τελειοποιήθηκε. "Ενα σπασμένο τζάμι... Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ... Στάσου τώρα νὰ σοῦ κάνω καὶ τὴ γρατσουνιά...

Κρατοῦσε στὸ χέρι τὸ μαχαίρι του καὶ προσπαθοῦσε νὰ πιάσῃ τὸ χέρι τοῦ φίλου του, προσέχοντας συγχρόνως νὰ μὴ τὸν χτυπήσῃ ἄσχημα. Γρήγορα ὁ Τέλης κατάφερε κι' ἔπιασε τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴ λαβή. Ἡ πάλη ἔγινε πιὸ σκληρή.

— "Αφισε τὸ μαχαίρι! φώναξε ὁ Ντίμης μὲ ὀντιτα σφιγμένα.Θὰ σὲ χτυπήσω.

— Ἀφισέ το ἐσύ, Ντίμη. Σοῦ λέω... δὲ θέλω νὰ γίνῃ ἡ διάρρηξι. Δὲ μπορεῖς νὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ γίνω ἐγκληματίας, μὲ τὸ σταυνό.

— Κι' ἐσὺ δὲ μπορεῖς νὰ κάνῃς συνείδησί σου καὶ μὲ τὶς αἰσθηματολογίες σου! Τώρα τί νὰ κάνω;

— Νὰ φύγῃς! πρόφερε ὁ Τέλης μὲ χείλη τρεμάμενα. Μονάχα νὰ φύγῃς! Εἶναι τὸ μεγαλύτερο καλὸ ποὺ μπορεῖς νὰ μοῦ κάνῃς.

— Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ μέσα φαρμακεῖο; Δὲν εἶναι δυνατό! Καμμιὰ γάζα, κανένα ἐπίδεσμο... ἐργοστάσιο εἶναι. Δώσε μου τὰ κλειδιά...

—Ἀποκλείεται!

— Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲ θὰ πειράξω τίποτα. Ἀφοῦ δὲν τὸ θέλεις... κακὸ δικό σου. Δὲ μπορῶ ὅμως νὰ σ' ἀφίσω νὰ πεθάνῃς. Ἔλα, γρήγορα.

—Ὄχι, Ντίμη! Φεύγα. Πονάω... Μόνος μου θὰ νοιώσω καλλίτερα.

— Καλά, ἔκανε ὁ Ντίμης στενοχωρημένος. Φεύγω, θὰ ξανάρθω ὅμως. Πάω νὰ φέρω κανένα ἐπίδεσμο. Νὰ δῶ ἂν θὰ βρῶ κάπου ἐδῶ κοντὰ κανένα διανυκτευρεύσιν φαρμακεῖο... Ἀχ, Τέλη... Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι γεννημένος γιὰ κάτι. Ἐσὺ δὲν κάνεις σύτε καὶ γιὰ κακοποιός. Ἴσως νὰ ἤσουν ὁ γεννημένος ἀρχιτέκτων... Ποῦ ξέρεις;

— Κι' ἐσὺ δὲν εἶσαι γεννημένος γιὰ κακοῦργος, γέλασε ὁ Τέλης ἀχνά. Ντίμη... πρέπει ν' ἀγαπήσῃς κι' ἐσύ... Πρέπει νὰ βρεθῆς στὴ δικῆ μου τὴ θέσι... καὶ θὰ καταλάβῃς, θὰ νοιώσῃς πὼς δὲν εἶσαι πιὰ ὁ ἴδιος. Πὼς δὲν εἶσαι ἕνα ἄτομο... πὼς ἔχεις ρίζες πιὰ στὴ ζωή.

Σήκωσε ὁ Ντίμης τοὺς ὤμους του.

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ ρριξες στὴν αἰσθηματολογία... Ἀλλά, πρέπει νὰ τρέξῃς. Τὸ μαντήλι σου ἔγινε κατακόκκινο...

"Ἐκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν πόρτα. Πρὶν προφτάσῃ ὅμως ν' ἀνοίξῃ αὐτός, ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπ' ἔξω. Μιὰ φωνὴ βαρειὰ ἀκούστηκε:

—"Αλτ! Μὴ προχωρήσῃς, γιατὶ πυροβολῶ. Ψηλὰ τὰ χέρια!

"Ἠταν τόση ἡ ταραχὴ τοῦ Τέλη, ποὺ στὴν ἀρχὴ δὲν εἶδε τίποτ' ἄλλο, παρὰ ἕνα πιστόλι στραμμένο πρὸς τὸ Ντίμη. Τὴν ἄλλη στιγμή, ἡ ματιά του ἔπρωρήρησε στὸ χέρι, στὸ πρόσωπο... "Επειτα τοῦ φάνηκε πὼς ὅλα ἔσβυσαν γύρω του. Ἀρπάχτηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κάτω...

«Τ' ΑΚΟΥΣΑ ΟΛΑ!...»

Ὁ Βασίλης Πανουσόπουλος στεκόταν μπροστά τους, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε πετάξει ὁ Ντίμης στὴν αὐλή. Πίσω του στέκονταν, μὲ πρόσωπα ἔκπληκτα. ἀλλὰ συγχρόνως κι' ἀπειλητικά, δυὸ ἄντρες. Ψηλοί, ξανθοί, γεμᾶτοι. Φαίνονταν ξένοι, βόρειοι.

Ὁ Ντίμης εἶχε σηκώσει τὰ χέρια του, τρέμοντας ὡς τὸ ψαρι. Ὁ Τέλης μόλις καὶ μποροῦσε νὰ βασταχτῆ στὰ πόδια του.

— Τ' ἄκουσα ὅλα! εἶπε ὁ ἐργοστασιάρχης, μὲ τόνο ἤρεμο. Βλέπετε, καλὰ τὸ λέει ἡ παροιμία: «Ὁ Θεὸς ἀγαπάει τὸν κλέφτη, ἀγαπάει ὅμως καὶ τὸν νοικοκύρη».

"Εκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸν Τέλη.

— Τὸ χέρι σου... πρόφερε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ θέλησε νὰ ἐπωφεληθῆ ὁ Ντίμης καὶ νὰ τὸ σκάσῃ. Γρήγορος, ἔκανε νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τὴν πόρτα. Ὁλα σοῦ ἔδεσι ὅμως στάθηκαν μπροστά του, τὸν ἅρπαξαν, τὸν καθήλωσαν στὴ θέσι του.

— Φρόνιμα, φίλε! "Εκανε ὁ Πανουσόπουλος, ἐνῶ τὰ μάτια του σπίθιζαν ἀπὸ εἰρωνεία. Φρόνιμα! Θὰ φύγῃς ὅταν τὸ θελήσω ἐγώ... κι' ὅπως τὸ θελήσω ἐγώ.

— Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ μὲ κρατήσετε ἐδῶ, εἶπε ὁ Ντίμης προσπαθώντας ν' ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία του. Δὲ σᾶς ἔκανα τίποτα...

—"Ηθελες ὅμως νὰ κάνῃς...

— Δὲν ἤθελα τίποτα. Δὲν ἀκούσατε τίποτα...

— Τότε λοιπόν, ἀφοῦ ἔχεις τὴ συνείδησί σου ἥσυχη, ἐξακολούθησε ὁ ἐργοστασιάρχης, μὲ τὴ συνηθισμένη του εἰρωνεία, κάθησε νὰ μιλήσουμε ἥσυχα - ἥσυχα καὶ φρόνιμα. Πρῶτα ὅμως πρέπει νὰ κάνουμε κάτι γιὰ τὸ χέρι αὐτοῦ τοῦ κουτοῦ παιδιοῦ.

"Εδωσε τὸ πιστόλι σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ ξένους καὶ τοὺς εἶπε ἀγγλικὰ νὰ προσέχουν μιὰ στιγμή. Ἐπειτα ἔλειψε λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας.

— Τέλη, ψιθύρισε τότε ὁ Ντίμης. Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ἔπαθα ἐγώ. Ἐμένα θὰ μὲ παραδώσῃ στὴν ἀστυνομία. Ἂν τ' ἄκουσε πραγματικὰ ὅλα, ξέρει ὅτι ἐσὺ μετάνοιωσες.

— Θὰ μοιραστοῦμε τὸ φταίξιμο, εἶπε ὁ Τέλης μὲ φωνὴ βασανισμένη. Δὲ θὰ σ' ἀφισω, Ντίμη...

Τὴν ἄλλη στιγυὴ ἤρθε ὁ Πανουσόπουλος μὲ γάζες, μὲ ἐπίδεσμο, μὲ ἀντισηπτικά. Γρήγορος, σβέλτος ἔκανε ἕνα ὡραῖο ἐπίδεσμο στὸ πονεμένο χέρι τοῦ νέου, ἐνῶ ὁ ξένος κρατοῦσε ὅλη τὴν ὥρα τὸ πιστόλι. Ἐπειτα κάθησε μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία, παίρνοντας αὐτὸς τὸ πιστόλι στὰ χέρια του.

— Κάθησε, εἶπε καὶ τοῦ Τέλη... "Ελα, ἔλα, μὴ ντρέπεσαι, κάθησε, ἐπειδὴ ἔχασες φαίνεται αἷμα κι' εἶσαι σὲ κακὰ χάλια... Πάει καὶ τὸ πουκάμισο. Στόσκισε ὁ τρελλός, ἔ;

Οἱ δυὸ νέοι στέκονταν ἀμίλητοι τρεμάμενοι, λὲς κι' εἶχαν χάσει τὴ λαλιά τους.

— Χά, χά! γέλασε ὁ Πανουσόπουλος. Θάπρεπε νὰ ὑπῆρχε ἕνας καθρέφτης νὰ βλέπατε τὶς φάτσες σας... Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ θὰ σᾶς γιάτρευε μιὰ καὶ καλὴ ἀπ' τὴ σκέψι νὰ ξαναδοκιμάσετε μιὰ τέτοια περιπέτεια... Λοιπόν!

- Μὲ μιᾶς τὸ πρόσωπό του ἔγινε σοβαρό, αὐστηρό:

— Λοιπόν... Ἐσύ... (Στράφηκε πρὸς τὸ Ντίμη): Ἐσὺ μοῦ φαίνεσαι ἕνα ὑποκείμενο ἀρκετὰ ἐπικίνδυνο... Βέβαια, μετάνοιωσες ἐν μέρει κι' ἐσὺ καὶ λόγισες μόλις εἶδες τὸ αἷμα. Ἀλλά, δὲν εἶμαι σίγουρος πὼς ἄλλη φορὰ δὲ θὰ φανῆς πιὸ δυνατός. Γι' αὐτὸ θὰ κάνω τώρα ἕνα τηλεφωνηματάκι στὴν ἀστυνομία, νὰ περάσῃ κανένα μήνα μέσα, νὰ σοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ σκεφθῆς...

—"Οχι! ψιθύρισε ὁ Ντίμης μὲ φωνὴ παιδιάστικη, σχεδὸν Ἱκετευτική.

— Φταῖμε κι' οἱ δυὸ τὸ ἴδιο, εἶπε ὁ Τέλης.

— Χμ!...

Ὁ ἐργοστασιάρχης σούφρωσε τὰ φρύδια του. Ἐπειτα γύρισε στὸν Τέλη:

— Τὸν ξέρεις καλὰ αὐτόν;

— Γνωριστήκαμε ἀπὸ παιδιά

— Καλὲς φιλίες ἔχεις... Ἂς εἶναι! Τὸν θεωρεῖς ἱκανὸ γιὰ ἔγκλημα; Λέγε τὴν ἀλήθεια... Πρόσεχε ὅμως, νὰ μὴ σὲ παρασύρῃ ἡ φιλία. "Εχεις εὐθύνη. "Αν αὔριο κάνῃ καμμιὰ διάρρηξι αὐτός... νὰ τὸ ξέρῃς, θάχῃς κι' ἐσὺ εὐθύνη.

Κύτταξε ὁ Τέλης τὸ φίλο του σοβαρά. Συνάντησε δυὸ μάτια Ἱκετευτικά, γεμάτα ἀγωνία. Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του:

—"Οχι... δὲν εἶναι ἱκανὸς γιὰ ἔγκλημα ὁ Ντίμης! πρόφερε θετικά.

Γύρισε ὁ ἐργοστασιάρχης στὸ Ντίμη πάλι:

— Ἄκουσα πὼς σκέπτεσαι νὰ φύγῃς γιὰ τὴν Ἀμερική, τοῦ εἶπε. Τὸ θέλεις ἀληθινά;

— Μ' ὅλη μου τὴν ψυχή, ἀποκρίθηκε ὁ Ντίμης ξεθαρρεμένος. Θέλω ν' ἀρχίσω μιὰ καινούργια ζωή... Θέλω...

"Εσκυψε τὸ κεφάλι του, "Επειτα τὸ σήκωσε πάλι καὶ κύτταξε τὸν Πανουσόπουλο στὰ μάτια.

— Ἔχω κάνει πολὺ κακό, εἶπε... Τὸ χειρότερο εἶναι, ὅτι παρέσυρα τὸν Τέλη σ' ἕνα δρόμο ἐπικίνδυνο. "Αν μείνω ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, δὲν αἰσθάνομαι τὴ δύναμι ν' ἀλλάξω ζωή. "Αν φύγω...

— Καλά, καλά! τὸν διέκοψε ὁ Πανουσόπουλος. Κατάλαβα. Λοιπόν, ἄκου! Κύττα νὰ καταλάδῃς μὲ λίγα λόγια. Θὰ σοῦ βγάλω τὸ εἰσιτήριό σου γιὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ θὰ φροντίσω νὰ σὲ μπαρκάρω τὸ γρηγορώτερο. Θὰ σοῦ δώσω κι' ἕνα ποσό,νἄνης γιὰ τὶς πρῶτες σου ἀνάγκες, νὰ μὴ πέσης σὲ τίποτα κακὲς παρέες καὶ καταλήξῃς στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα... Ἀλλά, ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, θὰ τὰ βγάλῃς πέρα μόνος σου. Σύμφωνοι; "Ελα, λέγε γρήγορα, ἐπειδὴ ἔχω κι' ἄλλη δουλειὰ ἀπόψε...

Ὁ Ντίμης φαινόταν νὰ τάχῃ χαμένα. Κύτταξε τὸν ἐργοστασιάρχη σὰ νὰ μὴν καταλάβαινε.

— Δὲ νοιώθεις ρωμέϊκα; ρώτησε αὐτὸς ἀνυπόμονα. Σὲ ρωτῶ.

— Νοιώθω ρωμέϊκα, ἀπκρίθηκε μὲ φωνὴ βραχνὴ ὁ νέος... Ἀλλὰ τώρα μοῦ μιλᾶτε μιὰ καινούργια γλῶσσα, ποὺ δὲν τὴν καταλαβαίνω.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; Καταλαβαίνεις ἢ δὲν καταλαβαίνεις; Ποιά καινούργια γλῶσσα σοῦ μιλάω;

Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ Ντίμης. "Εδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς προσπαθοῦσε νὰ συγκρατηθῆ, νὰ μὴν κλάψῃ. "Ενας κόμπος ἀνέβαινε στο λαιμό του. "Επὶ τέλους, ἡ φωνή του ἀκούστηκε σιγανή:

— Τὴ γλῶσσα τῆς καλωσύνης... Αὐτὴ τὴ γλῶσσα δὲν τὴν καταλαβαίνω.

Σηκώθηκε ὁ Πανουσόπουλος, ἀκούμπησε τὸ χέρι του στοργικὰ στὸν ὦμο τοῦ παλληκαριοῦ.

— Κακόμοιρο παιδί, εἶπε κουνώντας τὸ κεφάλι του, κακόμοιρο παιδί!...

Ἀκούμπησε τὸ πιστόλι στὸ τραπέζι. "Ενας ἀπὸ τοὺς δυὸ ξένους ἔκανε νὰ τὸ πάρῃ. Ὁ Πανουσόπουλος ὅμως τοὺκανε νόημα πὼς δὲν ὑπῆρχε πιὰ λόγος νὰ λάβουν τέτοια μέτρα.

— Λοιπόν... Ντίμη... Ἔτσι σὲ λένε;... "Ακου, Ντίμη... Πέρασε μεθαύριο τὸ πρωΐ ἀπὸ δῶ, νὰ τὰ κανονίσουμε τὰ ζητήματα. Νὰ μὲ ζητήσῃς ἐμένα... Καὶ τώρα πήγαινε στὸ καλό... Στάσου...

"Ἀνοιξε τὸ πορτοφόλι του καὶ ἔβγαλε ἕνα χαρτονόμισμα.

— Πάρε, νὰ περάσῃς αὔριο καλὰ κι' ἐσύ, νὰ νοιώσῃς πὼς εἶναι Χριστούγεννα. "Ελα, ἔλα, μὴ ντρέπεσαι... Πάρε, ποῦ σοῦ δίνω...

"Εκανε ὁ Ντίμης νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τοῦ ἐργοστασιάρχη. Ἐκείνος τὸ τράβηξε γελώντας.

— Στιγά! Περίμενε νὰ γίνω δεσπότης καὶ τότε... Ἄντε... Πήγαινε τώρα... Καὶ νὰ μὴν ξεχάσῃς ποτὲ τὴν ἀποψινὴ βραδυά... Φαντάσου...

Γύρισε στὸν Τέλη:

— Ὁ Θεὸς σ' ἔσωσε, Τέλη, παιδί μου. Ὁ Θεὸς κι' ἡ τύχη. Οὔτε θὰ μοῦ περνοῦσε στὸ μυαλὸ πὼς ἔπρεπε ποτὲ ν' ἀμφιβάλω γιὰ σένα. "Εχω τὴν ἰδέα πὼς εἶμαι καλὸς ψυχολόγος. Μιὰ κι' ἀποκτήσω ἐμπιστοσύνη γιὰ ἕνα πρόσωπο, τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ μὲ κλονίσῃ. Ἐσένα σὲ πῆρα ἀπὸ καλό. Τὸ πρόσωπό σου μοῦλεγε πάντα πὼς εἶσαι ἕνα τίμιο παλληκάρι. Ἀλλὰ φαντάσου, νὰ τύχῃ νἀρθοῦνε αὐτοὶ οἱ δυὸ πελάτες μου, νὰ θέλουν νὰ δοῦνε τὸ ἐργοστάσιο καὶ νὰ βιάζωνται νὰ φύγουν

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΙ!...

Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 στὰρ τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ νέου γοητευτικοῦ σινεριμάντσου, ποὺ θ' ἀρχίσῃ νὰ δημιουεύεται στὸ «Θησαυρὸ» ἀπὸ τὸ ἐοχόμενο πανηγυρικὸ πασχαλινὸ τεῦχος του.

Πρόκειται γιὰ τὴ νέα καὶ ἀπρόβλητη ἀκόμη αἰσθηματικὴ κομεντὶ

«Η ΨΕΥΤΡΑ»

ποὺ φέρει τὴ σφραγίδα τῆς «ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ», τῆς φίρμας τῶν μεγάλων ἐπιτυχιῶν καὶ τῆς ὁποίας ὁ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ

εἶναι ὁ σεναριογράφος καὶ σκηνοθέτης.

Στὸ πλευρὸ τῆς

ΑΛΙΚΗΣ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

πρωταγωνιστεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ λαμπροὺς καλλιτέχνες τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου μας, ὁ

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ

Σημαντικοὺς ρόλους στὸ ἔργο παίζουν ἐπίσης οἱ ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ — ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ — ΖΩΗ ΦΥΤΟΥΣΗ — ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ — ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ — ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ — ΡΟΥΛΑ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ — ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΡΕΣ — ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ — ΣΟΥΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ κ. ἄ.

Διεύθυνσις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
Μουσική: ΜΙΜΗ ΠΛΕΣΣΑ.
Χορογραφίες: ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΣΤΡΙΝΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Τὸ νέο συναραστικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τῆς ἐκλεκτῆς συγγραφέως κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ — ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ.

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

Πρόκειται γιὰ τὴν παράξενη καὶ πονεμένη ἱστορία ἑνὸς πλουσιοκόριτσου, ποὺ πιστεύει ὅτι εἶναι τὸ πιὸ εὐτυχισμένο τοῦ κόσμου καὶ ποὺ ξαφνικὰ ἡ ζωή του ἀλλάζει μὲ τὸν πιὸ ἀπροσδόκητο καὶ τὸν πιὸ δραματικὸ τρόπο.

Τὰ ὄνειρα τοῦ γάμου αὐτῆς τῆς ὄμορφης κοπέλλας διαλύονται, ἡ πολυτέλεια τῆς ζωῆς της χάνεται καὶ τοὺς βαθύπλουτους γονεῖς της ἀντικαθιστοῦν οἱ πραγματικοὶ γονεῖς της, φτωχοὶ μεροκαματιάρηδες στὴ Θεσσαλονίκη. Κι' αὐτὸ τὸ τραγικὸ ξερρίζωμα, ποὺ φέρνει τὸν θάνατο στὴν ψυχή, θὰ τὴν σχότωνε, ἂν δὲν παρουσιαζόταν μιὰ ἡμέρα γιὰ νὰ τὴ σώσῃ ἡ μεγάλη ἀγάπη...

◆ ◆

Ἐπίσης, μιὰ πρωτότυπη, ζωντανὴ καὶ κυριολεκτικὰ συναραστικὴ ἔρευνα.

ΤΑ 12 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ τῆς μοντέρνας κοπέλλας

Ἡ διαφωτιστικὴ αὐτὴ ἔρευνα θὰ βοηθήσῃ τὶς σημερινὲς κοπέλλες νὰ γνωρίσουν τὸν ἑαυτό τους καὶ τοὺς γονεῖς τους νὰ τὶς καταλάβουν καλύτερα, δημιουργώντας ἔτσι τὶς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ μιὰ ἀπαραίτητη καὶ ζωτικῆς σημασίας συνθηκολόγησι ἀνάμεσα στὴ γενιὰ τοῦ χτὲς καὶ τοῦ σήμερα.

◆ ◆

Ἀπὸ τὸ πανηγυρικὸ πασχαλινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει τὸ συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΧΑΡΡΥ ΟΓΙΤΙΝΓΚΤΟΝ

ΑΙΜΑ ΣΤΟ «ΡΑΝΤΣΟ»

Ὁ Μὶτς Γουῶλτερ, ποὺ τὸν κυνηγάει ἡ ἀστυνομία γιὰ ἕνα ἔγκλημα, ποὺ δὲν ἔκανε, ζητάει καταφύγιο σ' ἕνα ἀπέραντο ἀγρόκτημα, ὅπου ἕνας πλούσιος κτηματίας βασιλεύει ἀπολυταρχικά, πάνω στὸ ἀνθρώπινο κοπάδι τῶν σκλάβων του. Ἐκεῖ, ὁ Μὶτς Γουῶλτερ ἔχει νὰ παλέψῃ μὲ τοὺς σκληρόκαρδους κι' ἀπάνθρωπους ἐπιστάτες, μὲ μιὰ μαινάδα, διψασμένη γιὰ ἐρωτικὲς περιπέτειες καὶ μὲ τὸν ὕπουλο καὶ δόλιο γαιοκτήμονα, ποὺ τὸν μπλέκει σὲ μιὰ εἰκονικὴ κλοπὴ καὶ μιὰ στυγερὴ δολοφονία! Μόνο ἕνα θαῦμα μπορεῖ πιὰ νὰ σώσῃ τὸν Μὶτς Γουῶλτερ ἀπὸ τὴν ἀγχόνη. Ἀλλὰ θὰ συμβῆ ἄραγε αὐτὸ τὸ θαῦμα;

◆ ◆

Ἐπίσης, ἀπ' τὸ ἴδιο τεῦχος, μιὰ μεγάλη καλλιτεχνικὴ σειρὰ ἀπὸ βιογραφίες—πορτραῖτα τῶν πρωταγωνιστριῶν καὶ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου μὲ τὸν τίτλο

ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

Ἐκεῖνοι ποὺ ἀγωνίζονται κάθε βράδυ γιὰ νὰ χαρίσουν τὸ δάκρυ καὶ τὸ γέλιο στὸ κοινό, ἀφιερώνοντας ὁλόκληρη τὴ ζωή τους στὴν ὑπηρεσία τοῦ θεάτρου μὲ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις του.

Κυβέλη.— Κατερίνα.— Κατίνα Παξινοῦ.— Βάσω Μανολίδου. — Μαίρη Ἀρώνη.— Ἔλσα Βεργῆ.— Ἔλλη Λαμπέτη.— Ἄννα Συναδινοῦ.— Ἀλέξης Μινωτῆς.— Θάνος Κωτσόπουλος.— Χορ. Νέζερ.— Κώστας Μουσούρης.— Τάκης Χόρν κλπ.

◆ ◆

Τέλος, μιὰ νέα, πρωτότυπη, εὐχάριστη καὶ κυριολεκτικὰ συναραστικὴ σειρὰ, ποὺ θ' ἀρέσῃ καὶ θὰ ἐνθουσιάσῃ τοὺς ἀναγνώστες μας.

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΓΙΑΣ- Αὐτοτελῆ-Εἰκονογραφημένα

Οἱ «Μποέμ».— «Τὰ ταξίδια τοῦ Γκιούλιβερ».— «Οἱ τρεῖς σωματοφύλακες».—Ἡ «Κάρμεν».—Ὁ «Δὸν Ζουάν».—Ἡ «Μανὸν Λεσκώ».—Ἡ «Μαντᾶμ Μποβαρύ» κλπ.

αὔριο... Κι' ὅμως, δὲν ἦταν τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ αὐτό; Γιὰ νὰ γλυτώσῃς ἐσύ, ὄχι ἐγώ... Ἐγὼ στὸ κάτω - κάτω τί θᾶχανα; Μερικὰ λεφτά. Δὲν ἔχω ἐδῶ ὅλη μου τὴν περιουσία. Μερικὰ λεφτὰ ποὺ θὰ τἀκλαίγα, βέβαια, ἀλλὰ πιὸ πολὺ θἀκλαίγα ἐσένα, ἂν εἶχες γίνει διαρρήκτης. Μὲ πῆρε ὅμως ὁ Θεὸς ἢ ἡ τύχη, ὅπως προτιμᾶς, ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μ' ἔφερε ἐδῶ... Εἶδα, καθὼς ἐρχόμασταν μὲ τ' αὐτοκίνητο, μιὰ κοπέλλα ποὺ ἔφυγε ἀπὸ δῶ μέσα... καὶ φαντάστηκα πὼς θᾶταν καμμιὰ φιλενάδίτσα σου...

— Εἶναι ἡ ἀδελφή μου, πρόφερε ὁ Τέλης μὲ φωνὴ κομμένη.

— Ἀ, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀδελφή σου;... Καλά, καλά, θὰ τὰ ποῦμε τώρα ἐμεῖς. Ἄντε, Ντίμη... πήγαινε... Κι' ὅπως εἴπαμε.

— Εὐχαριστῶ! ψιθύρισε ὁ νέος.

Γύρισε, κύτταξε τὸν Τέλη, σὰ νὰθελε κάτι νὰ τοῦ πῆ. Ἐπειτα ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἔφυγε βιαστικός.

ΘΕΛΩ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

— Καὶ τώρα, ἐμεῖς! εἶπε σὲ εὔθυμο τόνο ὁ ἐργοστασιάρχης. Πρῶτα - πρῶτα, πὼς πάει τὸ χ

χε μπροστά του κανένα τρελλό. Η μαλλον, είχε την εντύπωσι, πώς αύτός είχε τρελλαθή, πώς αλλα τούλεγε ό έργοδότης του κι' άλλα καταλάβαινε αύτός.

Κατάλαβε ό Πανουσόπουλος τήν ταραχή του καί ξεκαρδίστηκε στά γέλια:

— Τίς χίλιες λίρες θά στίς δώσω άπόψε κι' όλας. Είναι ή άμοιβή σου, ή νόμιμη άμοιβή σου. Νάρθής μεθαύριο καί θά σέ βάλω στό τμήμα τών μηχανών. Καί τώρα περίμενε!

Έφυγε γιά λίγη ώρα καί ξαναγύρισε με μερικά ρουλώ γεμάτα νομίσματα. Οί δυό ξένοι κύτταζαν μέ μάτια γουρλωμένα.

Κάτι τούς εξήγησε άγγλικά ό έργοστασιάρχης. Έπειτα έδωσε τά λεφτά τού Τέλη.

— Τό χρέος μου! έκανε γελαστός.

Άπλωσε τό χέρι του νά τά πάρη ό Τέλης. Έπειτα ξέσπασε σέ βουδό κλάμα.

— Έλα, έλα! είπε συγκινημένος ό έργοστασιάρχης. Τί είναι αύτά; Παιδάκι είσαι καί κλαΐς;

— Εύχαριστώ! βόγγηξε ό νέος... Άν ξέρατε... άν ξέρατε...

— Ξέρω, πώς δέν ξέρω; άποκρίθηκε γελαστός ό έργοστασιάρχης. Σ' εύχαριστώ κι' εγώ... Καί τώρα, δέν έχουμε νά πούμε τίποτ' άλλο. Μπορείς νά πηγαίνης.

— Εύχαριστώ, ξανάπε ό Τέλης μέ φωνή πού άντιλαλούσε στά ίδια του τ' αύτιά, σά νά έρχόταν άπό μακρυά.

ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙ

Ήταν τρεις ή ώρα τό πρωΐ, όταν άνοιξε μέ προφύλαξι ό Τέλης τήν πόρτα τού σπιτιού του. Ελπιζε πάντως πώς δέ θά τόν έπαιρναν είδησι.

— Ποιός είναι; ρώτησε ή Μάνια.

— Έγώ είμαι άδερφούλα, τής άποκρίθηκε σιγανά. Μή σηκώνεσαι, νά μή ξυπνήση κι' ή γιαγιά. Αύριο τό πρωΐ τά λέμε.

— Τέλη!... Τέλη!...

Σάν τρελλή άπό τή χαρά της πετάχτηκε ή κοπέλλα. Τά μάτια της άστραφταν εύτυχισμένα.

— Τέλη... ήρθες;... Ήρθες άδερφούλη μου... Σ' εύχαριστώ... Σ' εύχαριστώ...

Ό Τέλης προσπαθούσε νά κρύψη τό δεξένο του χέρι, γιά νά μή τήν τρομάξη. Η Μάνια όμως έκανε σάν τρελλή. Τόν άγκαλιάζε, τόν φιλούσε, έκλαιγε καί γελούσε μαζί. Άθελά της έκανε τόσο θόρυβο, πού σηκώθηκε κι' ή γιαγιά. Τό μάτι της έπεσε άμέσως στό χέρι τού νέου, μέ τόν έπίδεσμο. Άλλαξε χρώμα ή γερόντισσα κι' ή Μάνια, πού δέν τό είχε παρατηρήσει κοκκάλωσε.

— Τέλη, έκανε ή Λεμονιά μέ φωνή σβυσμένη. Άπό πού έρχεσαι πάλι; Πώς εΐσαι έτσι;

Ένα εύτυχισμένο γέλοιο ξέφυγε άπό τά χείλη τού νέου:

— Έρχομαι γιά νά σάς φέρω χαρά. Μονάχα τήν πιό άγνή χαρά... Δέν ήθελα νά σηκωθής γιαγιά. Τώρα όμως πού σηκώθηκες θά σάς τά πώ όλα, όλα.

Μέ φωνή παλλόμενη, σταματώντας πότε-πότε γιά νά γελάση ή γιά νά καταπιή ένα λυγμό, τούς διηγήθηκε όλη τήν ίστορία ό Τέλης. Οί δυό γυναίκες τόν κύτταζαν πότε μέ φρίκη, πότε μέ δυσπιστία. Όταν έπιτέλους τούς μίλησε γιά τά λεφτά καί τούς έδειξε τίς λίρες, ή γιαγιά έβαλε τά κλάματα.

Έπειτα, σηκώθηκε ή γερόντισσα, πήρε τό κεφάλι τού έγγονού της στά χέρια της κι' άκουμπησε τά χείλη της στό μέτωπό του.

— Ας είναι εύλογημένο τ' όνομα τού Θεού λοιπόν, παιδί μου, πού σ' έσωσε, πού μάς έσωσε όλους μας. Πές καλλίτερα πώς άναστηθήκαμε. Είναι μιά νεκρανάστασι γιά μάς άπόψε, Τέλη μου, μιά νεκρανάστασι...

Γύρισε ό Τέλης στήν άδελφή του.

— Μάνια, ρώτησε σιγανά, τόν εΐδες καμμιά φορά τό Γιώργο;

Έσκυψε ή κοπέλλα τό κεφάλι καί μέ μιάς στή φυσιογνωμία της, πού λαμπε πρίν άπό χαρά, χύθηκε μιά έκφρασι πονεμένη.

— Άδερφούλα, είπε ό Τέλης μέ ύφος έπίσημο. Θά πάω νά τόν βρώ έγώ τό Γιώργο. Αύριο κι' όλας, θά

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΤΕΤΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ».

Τό μοντέρνο κοσμοπολιτικό μυθιστόρημα τής δημοφιλούς Αύστριακής συγγραφέως

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

Ώραία μπαλλαρίνα

Τό γοητευτικό αύτό μυθιστόρημα, συνδυάζει τήν πιό τρυφερή περιπάθεια μέ τόν πιό ώμό ρεαλισμό κι' έμφανίζει άνάγλυφη τή ζωή τών μεγάλων χορευτριών, μέ τά όνειρα, τίς έξάρσεις καί τήν ξεχωριστή γοητεία της, άλλά καί συγχρόνως τίς όλόμαυρες σκιές πού άπλώνονται πάνω στήν παραμυθένια ύπαρξί τους... Η Κάτια Μιλένκαγια μπαίνει σ' αύτό τόν κόσμο τής τέχνης, πού φαντάζει σάν ύπερφυσικός, άπό τήν ήλικία τών δέκα χρόνων καί μέσα άπ' αύτόν γνωρίζει τόν έρωτα καί τή ζωή. Οί ερωτικές περιπέτειές της έχουν τήν βιαιότητα τού άνεμοστρόβιλου. Συγκλονίζουν τήν ψυχή καί τό σώμα της, λυγίζουν τίς σκέψεις της κι' άναστατώνουν τίς αίσθήσεις της. Άλλά πρέπει νά παραμένη πάντα ή μεγάλη ίέρεια της τέχνης κι' αύτό τήν φέρνει σέ μιά δραματική σύγκρουσι μέ ό,τι έχει άγαπήσει περισσότερο στόν κόσμο...

Η «Ώραία μπαλλαρίνα» είναι ένα άληθινό μυθιστόρημα, βαθύτατα άνθρώπινο καί έντελώς πρωτότυπο. Κάτι τό καινούργιο καί τό ύπέροχο!

◆ ◆

Έπίσης, μιά συναρπαστική σειρά, πού θά ένθουσιάση καί θά γοητεύση τούς μικρούς άναγνώστες μας:

ΠΑΙΔΙΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ

Άριστουργηματικές ίστορίες άπό τή ζωή καί τή δράσι τών παιδιών πού, μέ τήν πρωΐμη ώριμότητα τού μυαλού τους καί τίς ξεχωριστές ίκανότητές τους, κατέπληξαν τούς συγχρόνους τους. Άλλα άπ' αύτά τά παιδιά ήγιναν έφευρέτες άπό νεαρωτάτη ήλικία, άλλα έδειξαν άπό πολύ ένωρίς έξαιρετική μουσική ίδιοφυΐα ή ταλέντο γιά τή ζωγραφική ή σπάνια χαρίσματα γιά τά μαθηματικά, άλλα άκόμη καταπιάστηκαν μέ δύσκολα προβλήματα τής φυσικής ή τής μηχανικής κι' έδωσαν σ' αύτά λύσεις, πού προκάλεσαν τήν κατάπληξι καί τό θαυμασμό...

Τά παιδιά—θαύματα δέν έλειψαν άπό καμμιά έποχή καί δέν λείπουν ούτε άπό τή δική μας. Η ίστορία τους είναι άναμφισβήτητα ή ώραιότερη καί λαμπρότερη σελίδα τών κατακτήσεων πού έχει νά έπιδείξη τό άνθρώπινο πνεύμα μέχρι σήμερα.

◆ ◆

Καί μιά μεγάλη ίστορική σειρά έκπληκτικού πραγματικά ένδιαφέροντος μέ τόν τίτλο:

Εκείνοι πού έδημιούργησαν

ΤΙΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Στίς συναρπαστικές αύτές ίστορίες θά παρακολουθήσετε τήν πολυτάραχη ζωή, τούς άγώνες, τίς περιπέτειες καί τίς θυσίες τών μεγάλων, πού θεμελίωσαν τίς θρησκείες τού κόσμου. Έτσι, θά γνωρίσετε τό Βούδδα, τό σιωπηλό θεό τής Ινδίας, πού βρίσκει τή γαλήνη στή Νιρβάνα, τόν Κομφούκιο, τόν άγωνιώδη θεό τών Κινέζων, τόν Μωάμεθ, τό μαχητικό θεό τών Άράβων, πού έπιβάλλει τήν θρησκεία του «διά πυρός καί σιδήρου», τόν Ίησού τό Ναζωραίο, τόν θεό τής Αγάπης, πού σφραγίζει τό κήρυγμά του μέ τό αίμα του στόν τραγικό Γολγοθά κλπ.

Όλοι οί λαοί τιμούν μέ ναούς, άγάλματα καί γιορτές τούς δημιουργούς τής θρησκείας τους, γιατί δέν ύπάρχει στόν κόσμο κανένας λαός χωρίς πίστι καί χωρίς θρησκεία!

◆ ◆

Τέλος, μιά έξαιρετικώς ένδιαφέρουσα έπιστημονική έρευνα άπό μιά ομάδα Άγγλων, Γάλλων καί Αμερικανών δημοσιογράφων μέ τόν γενικό τίτλο

ΜΕΙΝΕΤΕ ΝΕΟΙ

μέχρι τά 100 χρόνια!

Δέ φτάνει νά ζούμε πολύ, μάς λένε σήμερα οί βιολόγοι. Είναι έπίσης άπαραίτητο νά μείνουμε νέοι ώς τά βαθειά... γεράματά μας! Πώς όμως θά κατορθώσουμε νά είμαστε διαρκώς νέοι στό σώμα, στή ψυχή, στό πνεύμα; Σ' αύτήν άκριβώς τή μεγάλη άπορία όλων μας δίνει τίς πιό κατατοπιστικές έξηγήσεις ή μεγάλη αύτή έρευνα, άναφέροντας όλα τά τελευταία έπιτεύγματα τής Επιστήμης γιά τήν άσφαλή διατήρησι μιάς «παντοτεινής νεότητος».

πάω έγώ νά τόν βρώ... Κι' έχω τήν πεποίθησι πώς θά στό κανονίσω καί τό δικό σου τό ζήτημα. Τώρα όμως άφίστε με νά πλαγιάσω. Νομίζω πώς γυρίζω άπό κάποιο μακρυνό ταξίδι...

Καί πήγε νά κοιμηθή.

ΔΥΟ ΜΠΙΡΜΠΙΛΩΤΑ ΜΑΤΑΚΙΑ ΓΕΛΑΝΕ

Τά μπιρμπιλωτά μάτια τής Ρίτσας γελούσαν άστραφταν μέ χίλια χρώματα. Τά κύτταζε ό Τέλης καί νόμιζε πώς έβλεπε ξανά μπροστά του τή χαρούμενη παιδούλα. Τήν παιδούλα, πού τόν καρτερούσε πίσω άπό τήν κουρτίνα τού παραθύρου της, τήν παιδούλα πού κατέβαινε στό δρόμο, σάν άπριλιάτικο τριανταφυλλο τήν άνοιξι καί κρεμιόταν στό μπράτσο του, τσαχπίνα καί γελαστή.

Μόλις τόν είδε νά μπαίνη στό θάλαμο τού νοσοκομείου, τόν κύτταξε σά νά μήν πίστευε στά μάτια της, σά νά μήν τόν άναγνώριζε.

Προχώρησε ό Τέλης προς τό μέρος της. Ήταν άκριβώς ή στιγμή πού θήλαζε τό μωρό. Βουδός, (έπειδή άν μιλούσε θά ξεσπούσε σέ κλάμα) έσκυψε, έδωσε ένα φιλί στή γυναίκα του κι' έπειτα άκούμπησε τά χείλη του τρεμάμενα στό μελαχροινό κεφαλάκι τού γυιού του.

Η Ρίτσα τόν κύτταζε, τόν κύτταζε καί τά μάτια της ρωτούσαν, όλη της ή ύπαρξι ρωτούσε. Κι' αύτός άποκρίθηκε στήν έρώτησι τών ματιών της:

— Ήρθα... Γιά νά μέ βλέπης πώς ήρθα... γιά νά μέ βλέπης νά φιλώ τό παιδί μας... δέν πρέπει νά μέ ρωτήσης τίποτ' άλλο.

Τότε έκείνη μ' ένα λυγμό εύτυχίας, χώθηκε στήν άγκαλιά του. Έτσι όπως κρατούσε τό μωρό, χώθηκε μαζί μέ τό παιδί στήν άγκαλιά του. Κι' αύτός έσφιξε μαζί άπάνω στό στήθος του, τό παιδί του καί τή μητέρα τού παιδιού του. Έπειτα άρχισε νά τόν ρωτάη ή Ρίτσα. Στήν άρχή δέν τής τά είπε όλα. Τή βασάνισε λιγάκι, γιά νά τήν κάνη νά νοιώση περισσότερο τήν εύτυχία. Έπειτα τής τά διηγήθηκε. Τότε ξέσπασε ή δύστυχη κοπέλλα σέ άναφυλλητά. Όλος ό πόνος της τού τελευταίου καιρού, όλη της ή άγωνία, ξέσπασαν σέ κλάμα. Μτήκε ή άδερφή στό θάλαμο, τής πήρε τό παιδί καί τή μάλλωσε:

— Τί είναι αύτά; Κρατάς τό μωρό στήν άγκαλιά σου, τό θηλάζεις καί κλαΐς;

Κι' έφυγε μέ τό μωρό.

Τότε σκούπισε τά μάτια της ή Ρίτσα... Καί τότε άστραψαν όλες οί αχτίδες τής εύτυχίας στό γαλανό τους φόντο.

— Ρίτσα, είπε κάποια στιγμή ό Τέλης σοβαρά. Θά σέ ρωτήσω κάτι: Συμφωνείς νά δώσω τά μισά, τίς πεντακόσιες λίρες, προίκα τής Μάνιας; Σέ ρωτάω. Θέλω νά μού άπαντήσης μ' όλη σου τήν καρδιά. Σκέψου πρώτα καλά.

Έπεσε στήν άγκαλιά του ή κοπέλλα.

— Δέν έχω άνάγκη νά σκεφτώ. Τήν άπάντησι στή δίνω άμέσως. Αύτό είναι τό σωστό καί τό δίκαιο. Νά πάς νά βρής αύριο τό Γιώργο, νά τού πής ότι σούκανε αύτό τό δώρο ό Πανουσόπουλος... Φυσικά, δέ θά τού μαρτυρήσης όλη τήν άλήθεια. Πές του, ότι τό θεώρησε χρέος του ό Πανουσόπουλος γιά κάποια έξυπηρέτησι. Πές του ό,τι θέλης. Έξ άλλου, δέν έχει λόγο νά σού κάνη άνάκρισι. Τό άποτέλεσμα πρέπει νά τόν ένδιαφέρη, ότι δίνεις μιά καλή προικούλα τής Μάνιας κι' ότι έσύ θά είσαι τώρα μέ μιά θέσι άξιοπρεπή κι' έξασφαλισμένη. Κι' ή μητέρα του, νά βάλη νερό στό κρασί της. Όπως κατάλαβε ό Πανουσόπουλος, πώς ύπάρχουν περιπτώσεις, όπου ό άνθρωπος παίρνει τό στραβό δρόμο, χωρίς νά τό θέλη, έτσι ποέπει νά τό καταλάβη κι' αύτή.

Τή φίλησε ό Τέλης μέ λατρεία.

— Είσαι ένας άγγελος, γλυκειά μου... γυναικούλα μου... Καί μέ τίς πεντακόσιες λίρες θ' άγορ[illegible] ένα μικρό δισκοπεσματάκι. Θέλεις;

— Ναί! Έκανε ή Ρίτσα σοβαρά. Δέ θά πάμε όμως νά κατοικήσουμε

έμείς έκεί. Νά τό νοικιάζουμε. Γιατί νά μή μένουμε άκόμα στής μαμάς; Θά χαρή νά μένουμε άκόμα μαζί της... Έπειτα θά μέ βοηθήση γιά τό παιδί...

— Ναί, μά πώς θά τό παρουσιάσης τό παιδί στήν παλιά σου γειτονιά; είπε ό Τέλης στενοχωρημένος.

Γέλασε ή Ρίτσα.

— Η χαρά μέ κάνει καί τά βλέπω όλα άπλά. Ναί, έχεις δίκιο, άγάπη μου. Πρέπει ν' αλλάξουμε γειτονιά. Τί θάλεγες γιά κανένα σπιτάκι έδώ; Ένα μικρό σπιτάκι, στήν έξοχή; Έδώ θ' άνατραφή τό παιδάκι μας στόν καθαρό άέρα...

— Θά θέλη ή μητέρα σου νάρθη έδώ;

— Φαντάζομαι, ναί. Έδώ δέ θάχη άντίρρησι.

— Τότε καλά, έτσι θά γίνη. Θ' άγοράσουμε ένα σπιτάκι στό Χαλάνδρι μ' αύτά τά λεφτά. Θά μού πέρτη λιγάκι μακρυά τό Μοσχατο, αλλά δέν πειράζει.

Τόν κύτταξε ή κοπέλλα σοβαρά:

— Τέλη κι' έγώ θά έργάζομαι. Άφού θά κυττάζη ή μαμά τό παιδί, θά έργάζομαι κι' έγώ. Θά σέ βοηθήσω νά δώσης τίς έξετάσεις σου τό Σεπτέμβριο, νά μπής στό Πολυτεχνείο, νά πραγματοποιήσης κι' έσύ τό ονειρό σου. Δέ θέλεις;

— Ναί, γλυκειά μου άγάπη! άποκρίθηκε ό νέος με συγκίνησι. Θά παρακαλέσω μόνο τόν Πανουσόπουλο, μήπως ύπάρχει καμμιά θέσι καί γιά σένα έκεί. Άν έργαζόμαστε στό ίδιο μέρος, θά είναι ό Παράδεισος καί γιά τούς δυό μας!

— Ό Παράδεισος! ψιθύρισε ή Ρίτσα κι' άναστέναξε εύτυχισμένη.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Οί γάμοι τού Τέλη καί τής Μάνιας έγιναν τήν ίδια μέρα σ' ένα ξρημοκκλήσι, κοντά στό Χαλάνδρι, όπου είχαν άγοράσει το σπιτάκι τους ό Τέλης κι' ή Ρίτσα. Μετά τήν τελετή, μαζεύτηκαν όλοι στό έξοχικο σπιτάκι.

Ήταν χαρά τής Ντίνας Χιώτη νά τούς δεχτή όλους στό καινούργιο σπιτάκι, πού τό είχε στολίσει ή Ρίτσα μέ τό γούστο της καί τό είχε κάνει νά φαίνεται σάν παλατάκι.

Ήταν ένα μικρό σπιτάκι, χωμένο σ' ένα άνθισμένο περιβόλι. Μιά μέρα τού Γενάρη, πού είχε φέρει θαρρεΐς τήν άνοιξι κι' όλας στήν Αττική. Κανείς ξένος καλεσμένος. Μαγάχα ή οικογένεια: Η γιαγιά, άπό τόν Τέλη καί τή Μάνια κι' άπό τή Ρίτσα ή μητέρα της, οί δυό άδερφές της, οί γαμπροί καί τό μωρό τής Πόπης.

— Ρίτσα, πρόφερε ή Μαρία μέ τό σοβαρό της ύφος, καθώς έφερνε βόλτα τό χαρούμενο σπιτάκι... Τί νά σού πώ... Καμμιά φορά σκέπτομαι, πώς ή λογική δέν είναι πάντα άπαραίτητη γιά τήν εύτυχία.

Ξεκαρδίστηκε ή Ρίτσα στά γέλοια. Τό πρόσωπό της ήταν μυριανθισμένο.

— Τώρα τό άνακάλυψες, άδερφούλα; Έγώ τόχω άνακαλύψει άπό καιρό. Νομίζω πώς άπό τόν καιρό πού γεννήθηκα.

— Τί λέτε; Τί λέτε; ρώτησε ή Πόπη, φτάνοντας κοντά τους μέ τό μωρό της στά χέρια.

— Νά, μιλάμε περι λογικής, άποκρίθηκε ή Μαρία.

Κούνησε ή Πόπη τό κεφάλι της.

— Μιλάς γιά λογική μέ τή Ρίτσα; Γιατί δέν τής μιλας γιά άγάπη; Μού φαίνεται πώς θά σέ καταλάβη καλλίτερα.

Αγκάλιασε ή Ρίτσα τίς δυό άδελφές της.

— Είμαι εύτυχισμένη! ψιθύρισε... Τό καταλαβαίνετε πόσο είμαι εύτυχισμένη;

Τήν κύτταξε ή Μαρία σοβαρά:

— Τό ξέρεις όμως, ότι σέ περιμένει μιά ζωή άρκετά δύσκολη...

Ξεκαρδίστηκε ή Ρίτσα στά γέλια:

— Τί σοβαρά που τό λές, άδερφούλα. Τό ξέρω. Καί τί μ' αύτό; Θά έργαζόμαστε κι' οί δυό. Σάμπως δέν έργαζόσαστε καί σείς καί οί δυό;

Επίμαχοι στίχοι

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΟΡΩΝ...

Αύτές τίς μέρες έγινε πολύ μεγάλος ντόρος,
γιατί έγκαινιάστηκε καινούργια λεωφόρος
κι' ό Ίλισός, πού όλοι σας ώς ποταμόν τόν ξέρετε,
ώς «λεωφόρος στόλισμα» στό μέλλον θά εξαίρεται...

★

Παρ' όλ' αύτά κατσούφιασαν χιλιάδες συμπολίται
γιατί τό άστυ όλόκληρο οίκτρώς παραμελείται
καί μόνον μέ δυό θύελλες συντόμους κι' άποτόμους,
γυρεύεις... ποταμόπλοιο γιά νά διαβής τούς δρόμους!

ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ ΙΕΡΑ

Δεσπότης έλεγότανε λεβέντης τής Δαρίσης,
πού έμηχανεύτανε λαθρο-επιχειρήσεις
κι' έκεί πού τήν παρέλασι έπρόσεχαν οί άλλοι
σέ ξένη τσέπη έσπευσε τό γέροι του νά βάλη!

★

Μά «τσιμπητός» εύρέθηκε, γιά τύχη του κακή
κι' άπ' τήν πολλή τήν φούρκα του άνάβει σάν καμίνι.
γιατί δέν έσκεφθήκανε οί άστυνομικοί,
πώς ό Δεσπότης έπρεπε... άδέσποτος νά μείνη!

ΑΛΛΑΓΗ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Δυό ντόπιες τραγουδίστριες μπριόζες καί μοντέρνες,
πού τραγουδούν άμφότερες σέ κοσμικές ταβέρνες,
μάς έκαναν νά ζήσουμε στιγμές άνησυχίας,
γιατί είπαν πώς θά φτάσουνε μέχρι... μονομαχίας!

★

Εΐς οήξιν, ήγουν, έφτασαν οί δυό μας άοιδοί,
διότι, κάποιος έρωτας είχε έμφιλοχωρήσει
κι' ή Μπλάνς ή τραγουδίστρια, ή «άσπρη» δηλαδή,
τήν Σαπουντζάκη ήπείλησε στό ξύλο νά «μαυρίση».

ΝΕΑ ΕΠΙΔΡΟΜΗ

Οί ξένοι πού τίς μόδες τους άράδα μάς πλασάρουν,
χορόν καινούργιον άρχισαν, αίσίως, νά λανσάρουν,
χορός πού καί μεσήλικες καί νέοι τόν θαυμάζουν
καί «λίμπο» τόν βαφτίσανε καί θά τόν όνομάζουν...

★

Χορός, λοιπόν, τρισέξαλλος άπλώνει τήν παντιέρα,
πού σύντομα, φαντάζομαι, θά φτάση κι' έδώ πέρα
κι' οί νέοι πού θεότρελλους χορούς άπολαμβάνουν,
στό «λίμπο» θά τό ρίχνουνε καί... λίμπα θά τά κάνουν!

ΠΑΙΔΕΙΑ «ΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ»

Μελέτες ξαναγίνονται γιά «μαθηματικά»,
γιά σύγχρονα συστήματα, γιά «πειραματικά»
καί γιά σοφά προγράμματα, πού σέ χρονάκια κάμποσα,
μπορεί νά πή ή Παιδεία μας: «Τήν οίκουμένην...θάμπωσα»!

★

Στό μεταξύ όμως έχουμε... «τσαντήρια» γιά σχολεία
καί λέμε μέ παράπονο καί μέ μελαγχολία,
ότι οί βλαστοί τής χώρας μας, πού γιά σπουδές πηγαίνουν,
βλαστοί σ' αύτά θά μπαίνουνε καί... κούτσουρα θά βγαίνουν!

«ΤΟ ΜΗ ΧΕΙΡΟΝ...»

Άφού τά έκοπάνισε γερά ό Μαγαρίτης
καί, φυσικά, τόν έφερε στά κέρι ό ρητινίτης
νά καταπλήξη θέλησε τούς άλλους τούς γλυντζέδες
καί τά ποτήρια έσπαζε καί τάκανε... μεζέδες!

★

Καί, όντως, όλοι έμείναν κατευχαριστημένοι,
πού μόνος του ένάσαγε γυαλιά, χωρίς άγάντα,
διότι ύπάρχουν, σήμερα, δεκάδες μεθυσμένοι,
πού μέσ' στά κέντρα κάνουνε...«γυαλιά-καρφιά» τά πάντα!

ΠΑΜΕ ΠΡΙΜΑ...

Χωρίς καμμιάν άνάπαυλα καί μέ ρυθμόν γοργόν,
στίς θάλασσές μας γίνονται σταθμοί θαλαμηγών,
πού θαυμασμόν, φαντάζομαι, σωστόν θά προκαλέσουν
κι' έν γένει γιά τόν τόπο μας... «σταθμόν» θ' άποτελέσουν!

★

Σταθμούς, λοιπόν, γιά κόττερα θά δούμε τόν Απρίλιον
κι' έν τάχει θ' άποδείξουμε εΐς όλην την ύφήλιον,
πώς δέν περνά ή χώρα μας ήμέρες άγωνίας
κι' οί πάντες διασχίζουμε «πελάγη... εύδαιμονίας»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Χιούμορ

ΕΚ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΝΗΠΙΩΝ...

Η γεροντοκόρη: Είσαι καλοαναθρεμένο παιδί, πού προσφέρεις τό κάθισμά σου στίς κυρίες!

Ο μικρός: Α, μπα!... Μονάχα στίς... ηλικιωμένες τό προσφέρω!

★

— Τό ύδρογόνο, λέει ό καθηγητής, πού είναι άπαραίτητο γιά νά ύπάρξη ζωή, βρέθηκε μόλις πρίν άπό ένα αιώνα.

Κι' ή απορία τού μαθητού:

— Τότε πώς τά κατάφεραν κι' ξήσαν οί προηγούμενοι άνθρωποι;

★

Μέ χίλια βάσανα, ό Γιαννάκης δέχεται νά πή τό μουρουνόλαδό του. Όρος άπαράβατος όμως είναι νά τού τό δίνη ή γιαγιά του. Αλλοιώς δέν τό πίνει... Τό γεγονός, φυσικά, προκαλεί τήν περιέργεια τών γονέων του, πού ζητούν κάποια εξήγησι. Κι' ό Γιαννάκης, σέ στιγμή ειλικρινείας:

— Γιατί τό χέρι τής γιαγιάς τρέμει!...

★

Η μικρή Φανή, μόλις είδε τά νεογέννητα της γάτας, τρέχει καί βρίσκει τή μητέρα της.

— Μαμά, μαμά! Τρέξε νά δής... Η γάτα έβγαλε τά ποντίκια, πού έφαγε χτές!...

★

Ο θείος: Νίκο, ποιό φαγητό σού άρέσει καλλίτερα;

Νίκος: Τό χοιρινό. Όταν τό τρώω μέ πιάνει τό στομάχι μου καί δέν πηγαίνω σχολείο τρείς μέρες.

★

Συζήτησι μεταξύ δύο γερόντων:

— Τί έχει σήμερα ή πρωταγωνίστρια; Φαίνεται έξω φρενών!

— Λάτα, έλαβε στή σκηνή έννέα καλάθια λουλούδια.

— Καί δέν τής φτάνουν;

— Όχι, είχε παραγγείλει δέκα στόν άνθοπώλη.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

ΤΗΝ Δευτέρα τὸ βράδυ ἐκεῖδά στὸ καφενεῖο τοῦ Λευτέρη τοῦ Σάχνικα, καθώς ἔπινε τὸν βραδυνό του καφέ ὁ μπάρμπα Λουκᾶς, τὸν πλησίασε μὲ τρόπο ὁ φανατικὸς ὀπαδὸς τῆς ΑΕΚ Καλούμενος, κάθησε κοντά του καὶ ξαφνικὰ τοῦ εἶπε πολὺ σιγανὰ γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσουν οἱ ἄλλοι:

—"Αν σοῦ πῶ ἕνα μεγάλο μυστικὸ μπάρμπα Λουκᾶ μου μοῦ δίνεις τὸν λόγο σου νὰ τὸ κρατήσης;

—"Αν εἶναι περὶ οἰκογενειακά, Παρασκευᾶ μου, μὴ μοῦ κάνης κουβέντα, ἔνεκα ποὺ δὲν θέλω ν' ἀκούω τὶς ἔξυπνες ἐγνοιες καὶ τοὺς σεβντάδες. Μ' ἂν εἶναι πίποτε ἄλλο, νὰ μοῦ τὸ πῆς. Θὲ σ' ἀκούσω...

— Πρῶτα, λοιπόν, θέλω νὰ σ' ἐρωτήσω. Ξέρεις πόσων χρονῶν εἶναι ὁ Νεστορίδης ὁ Βομβαρδιστὴς παιχταρᾶς τῆς ΑΕΚ;

— Λέγε πῶς εἶναι τριανταπέντε χρονῶ. 'Ἐξ ἄλλου, φαίνεται μικρότερος.

— Κούνια, ποὺ σ' ἐκούναγε, Λουκᾶ μου! 'Ο Νεστορίδης, μωρέ, εἶναι σαραντατεσσάρω χρονῶν καὶ βάλε.

—'Απίστευτο. Σὲ τέτοια ἡλικία δὲ μπορεῖ κανένας παιδί μου ν' ἀλωνίζη τὸ γήπεδο καὶ νὰ σφυροκοπᾶη τὰ δίκτυα τῶν ἀλλονῶν ὅπως ὁ γύφτος τὸ ἀμόνι. Κάνεις μεγάλο λάθος.

— 'Εγὼ νὰ κάνω λάθος, Λουκά μου; 'Αδύνατον. Πῆρα πληροφορίες ἀπὸ συμμαθητάδες του, πῆγα καὶ στὸ Λιβιαρχεῖο, εἶδα κι' Ὀκτοὺς πολλὰ πρόσωπα. 'Ὅλοι μοῦ εἶπανε μ' ἕνα στόμα πὼς εἶναι σαραντατρία μὲ σαρανταπέντε χρόνων. Στὸ νερό.

— Καλὰ καὶ τί μ' αὐτό; 'Ο ἀγθρωπος εἶναι σεμνὸς καὶ πολὺ μυαλωμένος, κάνει συσταζούμενη κι' ἤσυχη ζωή.

'Ο Παρασκευᾶς Καλούμενος γέλασε. Κάνεις λάθος, μπάρμπα Λουκᾶ μου, κι' αὐτοῦ εἶναι τὸ μυστικό, ποὺ θ' ἀκούσης. 'Ο Νεστορίδης ποὺ λές, κάνει μιὰ σολομωνικὴ δίαιτα τὸ βράδυ νὰ σοῦ φύγη τὸ κεφάλι. Τὴν ἔμαθε λένε ἀπὸ κάτι γηραλέους καλογέρους Ποντίους, ποὺ ξεπέσανε στὴν 'Ελλάδα.

— Μὲ δουλεύεις μωρὲ Παρασκευᾶ ἢ βολτὸς εἶσαι καϋμένε; 'Επειδὴς κι' ἐκάρφωσε τρία ἀπανωτὰ γκὸλ στὸν 'Απόλλωνα τόδεσες στὸ μαντῆλι σου κόμπο καὶ μοῦ φουρνίρεις ὅ,τι γουστάρεις;

— Τί κόμπο καὶ τί συρτοθηλιὰ μπάρμπα Λουκᾶ μου; 'Ο Νεστορίδης ἔχει τὰ δικά σου χρονάκια κι' ἀξίζει μαθῆς δυὸ-τοεῖς Τουμπελαίους. Δομάζους. Παπαζογλαίους. Λίγο τὸχεις; 'Ἔλα, τὸ λοιπόν, κι' ἐσὺ νὰ πηλαλᾶς στὸ τηραγὶν ἐνενήντα λεφτά, νὰ σοῦ πῶ τί γίνεται.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, Παρασκευᾶ μου, κι' ἐγὼ κάθομαι καὶ θαυμάζω τὸ ἀτσαλένιο σκαρί του τριανταξῆ χρονῶν ἄντρας.

— Σαραντατέντε, σοῦ λέω ξερολέφαλε! Θὰ σοῦ φέρω, μωρὲ τὴ λιξιαρχικὴ πράξη, νὰ δῆς, νὰ πιστέψης.

—Καλά, σαραντατέντε. Πέσε μου, λοιπόν, τὴ μυστικὴ δίαιτα νὰ τὴ μάθω κι' ἐγώ, ποὺ ἀρχίζω νὰ κάνω στομάχι.

— Γί' ἄκου, λοιπόν, τί τρώει τὸ βράδυ ὁ Νέστορας νὰ θαμάξης. Κατοπῶς ἔμαθα πίνει ἕνα ποτήρι χελωνόζουμο, τρώει δυὸ μπανάνες μὲ δυνατὴ σκορβαλιά, μασουλάει ἕνα καρότο μὲ φύλλα καὶ λιγάκι προτοῦ κοιμηθῆ, κοπανάει μιὰ γερὴ πορτοκαλάδα μὲ κρητικὸ τσίπουρο.

— Γιὰ στάσου, μωρὲ Παρασκευᾶ νὰ ξεκαθαρίσωμε. Κι' ἀπὸ ποῦ βρίσκει μαθῆς τὸ χελωνόζουμο; Πουλάνε τέτοιο ζουμὶ τὰ φαρμακεῖα;

— Ποιὰ φαρμακεῖα μωρέ; 'Ο χασάπης Γιαννίσης στοὺς Ποδαράδες τοῦ οἰκονομάει κάθε δεύτερη μέρα μιὰ χελωνίσσα τοῦ γάλακτος καὶ τὴν βράζει σὰν κότα ἢ μάνα τοῦ παικταρᾶ στὸ σπίτι. Λένε πὼς τὸ ζουμὶ τῆς χελώνας εἶναι πολὺ δυναμωτικὸ σὰν τὸ γάλα τῆς γαϊδάρας μὲ τὸ συμπάθειο... Σὲ ξανακάνει εἰκοσιδύο χρόνων...

— Κι' ἡ σκορβαλιὰ τί γυρεύει στὶς μπανάνες μωρέ;

— Μήγαρις ἐγὼ κι' ἐγώ; Φαίνεται πὼς ἐδῶ, μὲ τὸ κόλπο αὐτὸ ντροβαντίζει ὁ ἄγθρωπος καὶ ξαναγίνεται τραντταχτὸ πσλληκάρι. 'Αμὴ ἡ πορτοκαλάδα μὲ τὸ κρητικὸ τσίπουρο; Λίγο τὸχεις δηλαδή. Οἱ παλιοὶ ἔφερανε τὴ λέγανε Λουκᾶ μου.

— Καὶ τὸ μεσημέρι τῆς Κυριακῆς προτοῦ πάη στὸ γήπεδο τί τρώει, Παρασκευά; Μπᾶς κι' ἔμαθες τὸ μενοῦ του;

— Καταπῶς λένε, τρώει παντζάρια μὲ μπόλικο λάδι, μιὰ μικρὴ ὁμελέττα μὲ αὐγουλάκια ἀπὸ πέρδικα καὶ πίνει νερὸ ἀπὸ τὴν ξακουστὴ πηγοῦλα τῆς Καισαριανῆς τὸ ὁποῖον θαυματουργό. 'Ωστόσο ὅ,τι τρώει τὴ νύχτα λογαριάζεται.

'Ο μπάρμπα Λουκᾶς ἀκούγοντας τὴν... ἀποκαλυπτικὴ πληροφορία τοῦ τραμβαγιέρη, βάλθηκε νὰ συλλογίζεται. Μιὰ λογάριαζε νὰ τὸν πιστέψη καὶ μιὰ νὰ τὸν κατσαδιάση. 'Ωστόσο, ρώτησε:

— Δὲ μοῦ λές, Παρασκευᾶ, ποῦ κάθεται ὁ Νέστορας;

— Στὴν ὁδὸς Πατριάρχη Γρηγορίου τριανταέξη, Ποδαράδες, ἰσόγειο, δυὸ γκρίζα παράθυρα, πράσινη σιδερένις πόρτα.

'Ο μπάρμπα Λουκᾶς συλλογιζότανε δυὸ τρεῖς μέρες τὴν κουβέντα τοῦ τραμβαγιέρη κι' ἔλεγε νὰ τῆς δίνη βάσι, μιὰ κι' ὁ Παρασκευᾶς δὲν ἤτανε τόσο χαζὸς καὶ ἐὀκολόμποστος, ὅπως ὁ βοηθὸς του ὁ Μέγγουτας, κι'

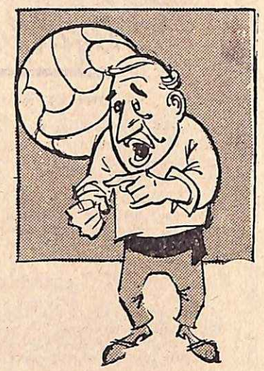

'Η μυστικὴ τροφὴ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΙΔΗ

ὁ γαλατᾶς ὁ Γκαβέστος στὴν ἐνορία. Μὰ θᾶπρεπε νὰ ἐξακριβώση τὸ μυστικό. Κάτι σκεδότανε κι' ἔπρεπε τὸ δίχως ἄλλο νὰ τὸ πιστέψη. Τὸ τρίτο βράδυ, λοιπόν, μιὰ καὶ δὲ μπόρεσε πιὰ νὰ ἠσυχάση ἀπὸ τὸν πειρασμὸ καὶ τὴν ἔγνοια, μπῆκε στὸ λεφαρεῖο καὶ τράθηξε ντογροῦ γιὰ τὴ Νέα Ἰωνία. Ρωτώντας μπῆκε στὴν ὁδὸ Πατριάχγη Γρηγορίου, ἐπισήμανε τὸ σπίτι, γκρίζα παράθυρα, πράσινη πόρτα κι' ἔκανε τὴν βόλτα του στὴν πλατεῖα, στοὺς φωτισμένους δρόμους, κυττώντας καὶ μελετώντας μαγαζιὰ καὶ προσώπατα. Ρώτησε κι' ὅλας καὶ τοῦ δείξανε τὸ μαγαζὶ τοῦ χασάπη Γιαννίση. Τὸν τήραξε ἀπ' ἔξω. Κρεμαντειᾶλς μὲ τετράγωνες πλάτες θεριὸ κατάμονο ζωσμένο μὲ τὴν ὅσπση λιγδιασμένη μὲ αἷματα ποδιὰ καὶ τὴ φοβερὴ χασαπομαχαίρα στὴν πέτσινη θήκη.

Στὸ μυαλό του γύριζε καὶ ξαναναγύριζε ἡ κουβέντα τοῦ Παρασκευᾶ γιὰ τὰ χελωνάκια τοῦ γάλακτος. Μιὰ κι' ἤρθε, τὸ λοιπόν στὴ Νέα Ἰωνία πῆρε τὴν ἀπόφασι. Μπῆκε στὸ μαγαζὶ τοῦ Γιαννίση.

'Ο χασάπης τοῦ χαμογέλασε, ὅπως χαμογελᾶνε οἱ φοῦβαλοι.

— Μπορῶ νὰ σοῦ ζητήσω κάτι, κύριε Γιαννίση μὲ τὸ συμπάθειο; Μοῦ εἶπανε πὼς ἐδῶ στὸ μαγαζί σου, πουλᾶτε χελωνάκια τοῦ γάλακτος κι' ἤθελα νὰ δοκιμάσω...

'Ο χασάπης τήραξε μὲ τρόπο τὸν παραγυιό του καὶ τοῦκλεισε μὲ νόημα τὸ μάτι γιὰ τὴν διανοητικὴ κατάντια τοῦ ἀπίθανου πελάτη.

— Τὰ χελωνάκια σωθήκανε, κύριε, τοῦ ἀπάντησε. Μ' ἂν θέλης ἀπόψε κανένα γιὰ μεζὲ μὲ οὐζάκι, ἄμε στὴν διπλανὴ σπετσαρία. 'Ο μπάρμπα 'Ιωσήφης θάχη στὴ γυάλα...

'Ο φανατικός, ποὺ ἀντελήφθη τὸν ὑπαινιγμό, γύρισε τὴν πλάτη καὶ ἔγῆκε. Μυριζότανε καυγὰ καὶ δὲν ἤτανε σωστὸ νὰ τὰ βάνη μ' ἕνα θεριὸ ἀρματωμένο μὲ γιαταγάνι...

Τράθηξε παρακάτω, στύλωσε τ' αὐτί του παντοῦ ὅπου κουβεντιάζανε γιὰ τὴ μπάλλα, τὴν ΑΕΚ τὸν Νεστορίδη... Σ' ἕνα μανάβικο ἄκουσε τὸν νοικοκύρη νὰ λέη φωναχτὰ σέ κάποιο πελάτη:

— Οἱ μπανάνες μου μωρὲ εἶναι ἀπὸ τὸ Μισίρι. Γιὰ τοῦτο κερδάει ὁ Δικέφαλος... Γιὰ τοῦτο νικᾶμε...

Θαρρετὰ μπῆκε στὸ μαγαζί του καὶ ρώτησε:

— Σ' ἄκουσα, μὲ τὸ μπαρδὸν νὰ μιλᾶς γιὰ τὶς μπανάνες σου... 'Απ' ἐδῶ ψωνίζει τὰ φροῦτα του ὁ Νέστορας; 'Ηθελα νὰ μάθω...

—Ἀμέ ἀπὸ τὸ δίπλανὸ βουτυράδικο; 'Ἀπὸ μένα ψωνίζει ὁ γερο-Νέστορας τὸ ζαρζαβατικὸ καὶ τὸ φροῦτο του. Πορτοκάλι, μπανάνα, ἀφρόμηλο τσοφαντὸ καρότο.. γιὰ τοῦτο ἀλωνίζει...

— Μωρὲ σὰν νὰ ξῆ δίκιο, ὁ Παρασκευᾶς, συλλογίστηκε. Μὲ κάτι μπανάνες, καρότα μὲ φύλλα, πορτοκαλάδα μὲ κρητικὸ τσίπουρο, τῆνε βολεύει ὁ γερομπαμπαλῆς καὶ ξανανειώνει...

'Αδίστακτος πιὰ ξαναχώθηκε στὸν παράμερο δρόμο, μὲ τὴν πράσινη πόρτα. Συργιάνισε πέρα-δῶθε νὰ καταλαγιάση ὁ θόρυσος νὰ γενῆ ἡσυχία. Ζύγωσε ἀλαφροπάτητος σὰν γάτα πίσω ἀπὸ τὰ δυὸ φωτισμένα παράθυρα μὲ τὶς κατάκλειστες γρίλιες.

'Ἄκουσε μιλήματα, μουσικὴ ἀπὸ ραδιόφωνο, σουρσίματα ποδιῶν. Τ' αὐτί του ἄρχισε νὰ παίρνη ρετάλια-ρετάλια μπερδεμένες λέξεις ἀκατανόητες φράσεις, ποὺ πνιγόνταν στὴν μουσικὴ τοῦ ραδιοφώνου καὶ στὸ τριζοβόλημα τῶν τροχῶν ἀπὸ τὰ περαστικὰ αὐτοκίνητα. Μιὰ κοριτσίστικη φωνὴ μίλαγε σὲ κάποιον.

— 'Ἡ πορτοκαλάδα σου... Στὸ κομοδίνο τὸ μβλο... Τὸ ζουμί... ξαφνικὰ μᾶς κόπηκε τὸ φῶς.. Κι' ἂν δὲν ἐρχόντανε τόσο ἀργά... σὰν χελῶνες... Τὸ φάρμακο... Αὔριο θἄχετε προπόνησι... Τὸ ρολόϊ στὶς ἑξῆ. Κι' ἂν προλάσῆς... Δυὸ-τρία καρότα...

'Ἀπὸ τὴν ἀκατανόητη αὐτὴ ὁμιλία τ' αὐτί του ἔπαιρνε ξεκρέμαστες, ἀδεσνὲς λέξεις χωρὶς εἰρμὸ καὶ χωρὶς σημασία, ὡστόσο τὶς ἔδενε μιὰ-μιὰ καὶ τὶς ἔκανε κομπολόϊ...

Κι' ὕστερα ἄκουγότανε ἀνδρικὴ φωνή, ποὺ ἔλεγε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο... κάπως βραχνά. "Ητανε τὸ δίχως ἄλλο ἡ φωνὴ τοῦ Νεστορίδη:

— 'Εγὼ ντεν ξέρει ἀπὸ τέτοια... Θὰ ξουριστῶ τὸ πρωΐ. 'Εφημερίδα τὸ λέει... Προπονῆτης ὀρμηνεύει... Τὸ ζουμί... ἐσρέθηκα... πορτοκαλάδα μου ἕτοιμο... Παπαϊωάννου χελώνα... Μαρδίτση. 'Αργό... Ντέν λέω.. σὰν καρότο μπροστά μου... Μεγάλο κέφι... Σαρανταδυὸ δευτερόλεπτα... Τὸ μοσχάρι... ἀργεῖ.. Καληνύχτα...

— Μωρὲ τί... κινέζικα εἶναι τοῦτα, συλλογίστηκεν ὁ μπάρμπα Λουκᾶς κι' ἔκανε νὰ ξανακοίση...

"Ἕνα μοτοποδήλατο πέρασε μ' ἐκκωφαντικὸ πάταγο... "Ητανε ἀδύνατο ν' ἀκούση τὴ συνέχεια πίσω ἀπὸ τὸ φωτισμένο παράθυρο. 'Ωστόσο κάτι τοῦλεγε πὼς ὁ τραμβαγιέρης Παρασκευᾶς δὲν τοῦστησε μηχανὴ κι' ὅτι τὸ μυστικὸ τῆς δίαιτας τοῦ Νεστορίδη ποὺ ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο ξανανειώνει ἤτανε μπὶτ κατὰ μπὶτ ἀληθινό! Κι' ἔφερε στὸ νοῦ καταπῶς εἶχεν ἀκουστὰ τὴν δίαιτα τοῦ 'Εγγλέζου ἄσσου Μάϊους, ποὺ κρατάγανε τὰ κότσια του μέχρι πενῆντα χρονῶν κι' ἐφούργαγε τὶς ἀνδλίδες του σὰν παλληκαράκι. 'Αμὴ ὁ ἑκουστὸς Σεμεωνίδης τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», ποὺ μαστόρευε κι' ἐκένταγε μὲ τὴ μπάλλα; Στὸ γήπεδο σαρανταδυὸ χρόνων κι' ὅλοι τὸν κράξανε ἀπὸ τὴν ἐξέδρα: «Γέρο! Γέρο... μαϊστρο...»

Κι' ὁ τρανὸς ἐτοῦτος μαϊστρος ἔπαιξε τὴ μπάλλα στὸ λιανὸ ποδαράκι του ὅπως παίζει ὁ μουστακάτος γάτος τὸν ποντικό.

Κι' ὕστερα ὁ Νεγρεπόντης, ποὺ ἀλώνιζε τὸ γήπεδο μαντηλοδεμένος. Θερὶ στὰ σαραντογάχτό του χρόνια καὶ μπαλλαδόρος. Κι' ὅλοι ἐτοῦτοι οἱ γερομπαμπαλῆδες κοιμόντανε νωρὶς πίνανε ζουμὶ ἀπὸ κόττα καὶ πορτοκάλι, ζούσανε καταπῶς ζοῦνε οἱ καλογέροι στὸ "Αγιο "Ὄρος καὶ στὰ Μετέωρα.

"Ετσι κι' ὁ Νέστορας, ἀπὸ τὴν 'Ανατολή, τ' "Αη Βασίλη πατρίδα, ἤξερε τὰ μυστικὰ καὶ τὰ λογῆς-λογῆς τερτίπια τοῦ στομαχιοῦ καὶ τῆς δίαιτας. Κι' ἂν τόξελε ὁ Θεὸς νὰ ζήση στὸν ἀπάνω κόσμο θᾶπαιζε μπάλλα μέχρι τὰ ἑξῆντα του χρόνια...

Γύρισε στὸ σπίτι του μὲ καπνοὺς στὸ κεφάλι καὶ παιδεμό. Συλλογιζότανε τὴν ὀμαδάρα του καὶ τὶς ἀτυχίες της. «Κοτζάμ παίδαροι, Ἐλεγε καὶ ξανάλεγε σὰν τὸν Σιδέρη, τὸν Ψύχο, τὸν Γρηγοριάδη τὰ χάνουνε σὰν παιδιὰ τοῦ λαγοῦ μπροστὰ στὸ πράσινο ἢ στὸ κίτρινο δίχτυ. Μπερδεύονται, σουτάρουν στὸν γάμο τοῦ καραγκιόζη...»

Τ' ἄλλο πρωὶ κάθησε κι' ἔγραψε ἕνα μεγάλο γράμμα στὸν πρόεδρο στὰ παλιὰ χρόνια Ποδάρα, ἤγουν τὸ Γιῶργο 'Αβριανόπουλο:

«Σ' εἰδαστὲ καὶ ἀγαπητὲ φίλε,

»Ἀπὸ μυστικὴ κουβέντια τοῦ φίλου μου Παρασκευᾶ Καλούμενου, ἔμαθα καὶ διαπίστωσα τὴ θαυματουργὴ δίαιτα τοῦ ποδοσφαιριστὴ Νεστορίδη τῆς ΑΕΚ, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλο ὅτι μπῆκε στὰ σαραντατρία χρονάκια του, ἀλωνίζει τὸ γήπεδο, τρέχει πέρα-δῶθε, τροφοδοτεῖ τοὺς συντρόφους του, ἀμολάει τὰ στριφτὰ βολεδάκια του καὶ τραντάζει τὰ δίχτυα. Ποιόναι λοιπὸν τὸ μυστικό του, καπετὰν Γιώργαρε, μιὰ κι' ἐσὺ κουμαντάριζες τὸ μεγάλο κῦμα στὰ παλιὰ ξακουσμένα γιουρούσια τῆς ὀμαδάρας μὲ τὰ τέσσερα ἄλλα ἀδέρφια σου; 'Η φροφὴ, καπετὰν Γιώργαρε, τὸ ὁποῖον σπουδαῖο καὶ σὲ κρατοῦνε γερὸ μέχρι πενῆντα.

»Τὸ λοιπὸν ἡ δίαιτα τοῦ Νέστορα εἶναι χελωνόζουμο, πορτοκαλάδα μὲ κρητικὸ τσίπουρο, μπανάνες μὲ δυνατὴ σκορβαλιὰ καὶ καρότα μὲ φύλλα. Γιὰ τοῦτο πρέπει κι' ἐσὺ νὰ μιλήσης κρυφὰ στὰ σαΐνια μὲ τὴ φεβδωτὴ φανέλλα, τὸ ὁποῖον τιμὴ καὶ δόξα κι' ἀς ζορίζουνε νὰ καρφώσουν τὴ μπάλλα, νὰ κάνουν τὴν ἴδια δίαιτα κι' ὄχι μαθὲς νὰ περιδρομιάζουνε κρέατα, ψαρικά, γλυκίσματα, φροῦτα, ὅ,τι λάχη. Εἶμαι σίγουρος πὼς μὲ τὴ ρέγουλα αὐτὴ θὰ καταβαιώσουν οἱ μπαλλαδόροι σου καὶ θὰ δοῦμε κι' ἐμεῖς Θεοῦ πρόσωπο, τὸ ὁποῖον, φέξε μου καὶ γλύστρησα γιὰ πρωτάθλημα. Ἔνεκα ποὺ δὲν ἀφήνουν οἱ πράσινοι, κι' ὁ Θεὸς βοηθός.

»Σᾶς χαιρετῶ καὶ σᾶς ἀσπάζομαι ὁ παλιὸς κι' ὁ καινούργιος σας φίλος

»Λουκᾶς Νικολάου»

Σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες ὁ μπάρμπα Λουκᾶς πῆρε τὸ πιὸ κάτω σοντομο γράμμα:

«'Αγαπητὲ φίλε,

»Συμφωνοῦμε στὰ ὅσα μᾶς γράφετε γιὰ τὸ χελωνόζουμο, τὶς πορτοκαλάδες μὲ τὸ κρητικὸ τσίπουρο καὶ τὰ ρέστα. Μονάχα, ποὺ ὁ Πειραιὰς δὲν... ἐσσκάει χελῶνες καὶ τὸ κρητικὸ τσίπουρο καὶ λιγάκι τὸ λαιμό. Στεῖλαμε ἀνθρώπους μας στὴν Πειραϊκὴ γιὰ χελῶνες, μὰ ἐβρῆκανε μονάχα σαλιγκάρια. Δὲν γίνεται ἄραγε νὰ πίνουνε οἱ μπαλλαδόροι μας γιὰ νὰ καρδαμώσουνε ζουμὶ ἀπὸ σαλιγκάρια ἢ ἀπὸ ἀκρίδες; Μῆπως κι' ὁ Βαφτιστὴς 'Ἰωάννης δὲν ἔτρωγε στὴν ἔρημο ἀκρίδες καὶ μέλι; "Οσο γιὰ τὰ καρότα μὲ φύλλα δεκτόν, μιὰ κι' εἶναι ὀρεκτικά, ὅσο τὰ ρεπανάκια. 'Ἀπὸ πορτοκάλια ἄλλο τίποτα. Μὰ δὲν μᾶς ἔγραψες ἀν πρέπει τὰ πορτοκάλια νὰ εἶναι ἀπὸ τὴν "Αρτα, Κόρινθο ἢ Κρήτη. Καὶ περικαλοῦμε τὸν Θεὸ γιὰ σᾶς δίνη ὑγεία καὶ περαστικά σας».

'Ο μπάρμπα Λουκᾶς ἔσκισε μὲ θυμὸ τὸ εἰρωνικὸ γράμμα καὶ γιὰ πρώτη φορὰ μουρμούρισε:

— Καλὰ τὴν παλαίνετε, μωρὲ βαρκασοαῖοι καὶ τὴν τρῶτε στὸν ὕπνο σας... Θὰ σᾶς τσουβαλιάσση, μωρὲ καὶ τὸ Λιγάλεω, κι' ὁ φονιὰς τῶν γιγάντων, μωρέ!...

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ ΣΤΟΝ ΠΑΓΟ

Πῶς πνίγηκε μιὰ 'Ιταλίδα μητέρα, προσπαθώντας νὰ σώση τὸ σκυλάκι τοῦ γυιοῦ της

'Η Λιζέττα Μπούσι, ἡ ἄτυχη μητέρα, ποὺ πνίγηκε ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ σώση τὸ σκυλάκι τοῦ γυιοῦ της.

ΕΝΑ γαλάζιο σάλι ἔπλεε πάνω στὸ νερό. "Ἕνα σάλι πλεγμένο μὲ τὸ χέρι, ὅπως τὸν παλιὸ καλὸ καιρό. Μονάχα σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο φαινόταν τὸ νερό. 'Ολόγυρα, ἁπλωνόταν ὁ πάγος, ἡ παγωμένη ἐπιφάνεια τῆς λίμνης Βαρέζε. Μά, σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο, ὁ πάγος εἶχε σπάσει καὶ εἶχε ἀνοίξει μιὰ τρύπα, μιὰ φοβερὴ τρύπα, ποὺ τὸ γαλάζιο σάλι ἐμοιαζε σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ τὴ σκεπάση... Καί, μέσα σ' ἐκεῖνη τὴν τρύπα εἶχε γλυστρήσει ἡ μαμὰ τοῦ Μάσσιμο...

Τὸ παιδάκι ἀπόμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄφωνο, κυττάζοντας τρομαγμένο τὴν τρύπα, ποὺ εἶχε ἀνοίξει ξαφνικά, σὰ φρικιαστικὸ στόμα, καὶ εἶχε καταπιῆ τὴ μητέρα του. "Ὕστερα, στράφηκε κι' ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ χωριό, μὲ τὸ προσωπάκι του πνιγμένο στὰ δάκρυα. Πίσω του ἔτρεχε ἕνα σκυλάκι, μὲ τὸ τρίχωμά του μουσκεμένο ἀπὸ τὸ νερό. 'Ο μικρὸς Μάσσιμο ἔφτασε στὸ σπίτι κι' ἄρχισε νὰ καλῆ τὸν πατέρα του μὲ τὴ φωνούλα του, τὴν πνιγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Μὰ ὁ Τζιοβάννι Μποῦσι δὲν ἤταν ἐκεῖνη τὴν ὥρα στὸ σπίτι. Βρισκότανε στὸ μικρό του ἐργαστήριο καὶ δούλευε, τραγουδῶντας.

Στὸ διπλανὸ σπίτι, ὁ θεῖος τοῦ μικροῦ, ὁ Τζιοβάνι 'Οντόλα, εἶδε τὸ μικρὸ νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του, ἀναστατωμένο.

— Τί συμβαίνει, Μάσσιμο; τὸν ρώτησε. Ποῦ εἶναι ἡ μαμά σου;

'Ο μικρός, ὅμως, ἔκλαιγε καὶ δὲν κατώρθωνε νὰ μιλήση. "Ἐδειχνε μόνο μὲ τὸ χεράκι του πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης...

— 'Ἡ μαμὰ ἔπεσε στὴν τρύπα... κατάφερε νὰ πῆ ἐπὶ τέλους στὸ θεῖο του.

'Εκεῖνος κατάλαβε. "Ἤξερε, ὅτι ἡ Λιζέττα εἶχε βγῆ λίγο πιὸ πρὶν ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ πάη νὰ πάρη τὸ μικρὸ ἀπὸ τὸν παιδικὸ σταθμό: 'Ο Μάσσιμο εἶναι μόνο τεσσάρων χρόνων καὶ δὲ μποροῦσε ἀκόμη νὰ γυρίζη μόνος. Καθὼς ὅμως περνοῦσε ἀπὸ τὸν κῆπο, τὸ μικρὸ σκυλάκι τοῦ γυιοῦ της πῆγε νὰ τριφτῆ στὰ πόδια της καὶ τότε ἐκείνη ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της.

— Θὰ τὸ πάρω μαζί μου, εἶπε. 'Ο Μάσσιμο θὰ πηδήση ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ὅταν θὰ τὸ δῆ...

Καί, πραγματικά, ὁ Μάσσιμο, ποὺ λάτρευε τὸ σκυλάκι του, ἔβγαλε ξεφωνητὰ χαρᾶς, ὅταν τὸ εἶδε νὰ τὸν περιμένη ἔξω ἀπὸ τὸν παιδικὸ σταθμό, μαζὶ μὲ τὴ μαμά του. Κι' ἡ μητέρα του χαμογέλασε, εὐτυχισμένη.

Τὰ δυὸ της παιδιά, ὁ Μάσσιμο κι' ἡ Γαβριέλλα, ἤταν ὁλόκληρος ὁ κόσμος γι' αὐτήν.

'Ἡ Λιζέττα Ριβέρα, εἶχε γεννηθῆ στὴ Γαλλία, ὅπου οἱ γονεῖς της εἶχαν μεταναστεύσει γιὰ λόγους ἐργασίας, μὰ ἤταν σχεδὸν κοριτσάκι ὅταν ἔφτασε στὸ Βολτόρε, ἕνα χαμογελαστὸ χωριὸ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης Βαρέζε, ἕνα χωριουδάκι τόσο μικρό, ποὺ ὅλοι γνώριζαν αὐτὴ καὶ τὸ σύζυγό της, ἕναν καλὸ μηχανικό, ποὺ εἶχε ἱδρώσει γιὰ νὰ δημιουργήση ἕνα μικρὸ ἐργαστήριο καὶ νὰ χτίση στὴν οἰκογένειά του μιὰ κάποια οἰκονομικὴ ἄνεσι.

'Ἡ Λιζέττα Ριβέρα, ἤταν ἀκόμα πολὺ νέα, ὅταν γνώρισε τὸ Τζιοβάννι Μποῦσι κι' ἤταν λιγώτερο ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων χρόνων ὅταν τὸν παντρεύτηκε. "Ὕστερα, εἶχε ἔρθει ἡ Γαβριέλλα, ποὺ εἶναι τώρα δέκα χρόνων. 'Ο Μάσσιμο, ὅμως, εἶναι ἀκόμα πολὺ μικρός. Νομίζει, ὅτι ἡ μητέρα του θὰ ξαναβγῆ ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ χρειάζεται νὰ τὸν προσέχουν, γιατὶ πολλὲς φορὲς προσπάθησε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ «πάη νὰ περιμένη τὴ μαμά του κοντὰ στὴν τρύπα». Μὰ ἡ μαμὰ του δὲ θὰ γυρίση ποτὲ πιά. Γιατὶ οἱ μαμάδες εἶναι ἔτσιμες νὰ βάλουν σὲ κίνδυνο ἀκόμη καὶ τὴ ζωή τους, γιὰ νὰ μὴ βλέπουν τὰ παιδιά τους νὰ κλαίνε.

★

'Εκείνη τὴν ἡμέρα, καθὼς ἡ Λιζέττα γύριζε στὸ σπίτι, κρατώντας ἀπὸ τὸ χεράκι τὸ Μάσσιμο, πρόσεξε, ὅτι ἕνας χλωμὸς ἥλιος ἔπεφτε πάνω στὴν παγωμένη ἐπιφάνεια τῆς λίμνης καὶ ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφισι. 'Επὶ τέλους, αὐτὸς ὁ ἀτέλειωτος χειμώνας ἔφτανε στὸ τέλος του. 'Ἡ ἀνοιξὶ δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ ἔρθη γιὰ νὰ διώξη τὴν παγωνιά. 'Ο Μάσσιμο θὰ μποροῦσε νὰ τρέξη καὶ πάλι στὸν ἥλιο, νὰ παίξη πάνω στὸ χορτάρι καὶ νὰ ξαναβρῆ τὸ χρῶμα του. Τοὺς τελευταίους μήνες, μὲ τὸ κρύο, εἶχε γίνει λίγο χλωμός.

Ξαφνικά, ἡ τρομαγμένη φωνὴ τοῦ μικροῦ, τὴν ἀποτράβηξε ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις.

— Μαμά, μαμά, τὸ σκυλάκι μου θὰ πέση στὸ νερό!...

Στράφηκε κι' εἶδε τὸ σκυλάκι νὰ προχωρῆ, μὲ ἀβέβαια βηματάκια, πάνω στὴ γλυστερὴ ἐπιφάνεια τῆς παγωμένης λίμνης. Κλαίγοντας ὁ Μάσσιμο ἔκανε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ χέρι της, γιὰ νὰ τρέξη πίσω ἀπὸ τὸ σκυλάκι. 'Ἡ Λιζέττα τὸν σταμάτησε, κρατώντας σφιχτὰ τὸ χεράκι του.

— Στάσου ἐδῶ, Μάσσιμο, θὰ πάω ἐγὼ νὰ σοῦ φέρω τὸ σκυλάκι σου.. τοῦ εἶπε.

Καί, χωρὶς νὰ διστάση οὔτε στιγμή, ἄρχισε νὰ προχωρῆ πάνω στὸν πάγο. Τὸ σκυλάκι εἶχε σταματήσει τώρα καὶ τὴν κύτταζε. Λίγα βήματα ἀκόμα καὶ θὰ ἔφτανε κοντά του, θὰ τὸ ἔπαιρνε καὶ θὰ ξαναγύριζε κοντὰ στὸ Μάσσιμο.

Προχώρησε ἀκόμη γιὰ λίγο, προσεχτικά. Τώρα ἔφτανε καὶ μόνο νὰ σκύψη γιὰ νὰ πάρη τὸ σκυλάκι. Μά, καθὼς ἔκανε αὐτὴ τὴν κίνησι, ὁ πάγος ὑποχώρησε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της κι' ἡ γυναῖκα βυθίστηκε στὸ παγωμένο νερό.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, εἶχαν τελειώσει ὅλα! 'Ο Μάσσιμο, ὅταν εἶδε τὴ μαμά του νὰ ἐξαφανίζεται μέσα στὴ λίμνη, ἄρχισε νὰ φωνάζη τρομαγμένος:

— Μαμά, μαμά, ἔλα ἔξω!

"Ὕστερα καταλάβε, ὅτι εἶχε συμβῆ κάτι φοβερὸ κι' ἔφυγε, τρέχοντας, γιὰ τὸ χωριό, κλαίγοντας μὲ λυγμούς. "Ἤταν τόσο φοβισμένος, ποὺ δὲν κατάλαβε, ὅτι τὸ σκυλάκι του ε

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ὁ ποιητὴς τοῦ «Μαινόμενου Ὀρλάνδου» Λουδοβῖκος Ἀριόστος.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΑΡΙΟΣΤΟΣ

Ο ΙΤΑΛΟΣ ΕΠΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ο Λουδοβῖκος Ἀριόστος, ὁ μεγάλος ἐπικὸς ποιητής, καταγόταν ἀπὸ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια καὶ γεννήθηκε στὸ Ρέτζιο τῆς Ἰταλίας τὸ 1474. Ὁ πατέρας του Νικόλαος Ἀριόστος ἦταν ἄνθρωπος τραχύς, τυραννικὸς καὶ πλεονέκτης καὶ τόσο μισητὸς στὸ λαό, ὥστε ὁ δούκας Ἡρακλῆς τοῦ Ἔστε ἀναγκάστηκε νὰ τὸν διώξη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του.

Ἐμπιστευμένος στὴν φροντίδα τοῦ φημισμένου καθηγητῆ Γρηγορίου, ὁ Ἀριόστος ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα, δείχνοντας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μιὰ φλογερὴ ἀγάπη γιὰ τὴ φιλολογία. Πολὺ νεαρὸς ἀκόμα ἔγραφε στίχους στὰ λατινικά. Τὸ 1490 ὁ πατέρας του τὸν ἀνάγκασε νὰ σπουδάση νομικὰ στὴν Παδία. Μὰ ἡ νομικὴ ἐπιστήμη δὲν τὸν τραβοῦσε καθόλου καὶ σὲ λίγο ρίχτηκε στὴ μελέτη τῆς φιλολογίας ποὺ τὴ λάτρευε.

Ὡστόσο, ὁ πρόωρος θάνατος τοῦ πατέρα του καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ συντηρήση τὰ δέκα μικρὰ ἀδέλφια του, τὸν ὑποχρέωσαν νὰ παρατήση τὰ γράμματα καὶ νὰ γίνη κι' αὐτὸς ὑπάλληλος τοῦ δούκα. Τὸ 1502 ὁ Ἀριόστος ἀνάλαβε τὴ διοίκηση τοῦ φρουρίου τῆς Κανόβας. Στὸ μεταξὺ ζοῦσε στὸ ἀνάκτορο τοῦ δούκα, μέσα σ' ἕνα περιβάλλον, ποὺ τοῦ προξενοῦσε ἀηδία. Ἄνθρωπος φιλελεύθερος καὶ καταχρίτης τῶν τυραννικῶν ἡγεμονιῶν τῆς Ἰταλίας, ὁ Ἀριόστος ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ κολακεύη ἀνάξιους καὶ διεφθαρμένους ἀνθρώπους. Στοὺς γάμους τοῦ πρίγκηπα Ἀλφόνσου μὲ τὴν περίφημη Λουκρητία Βοργία, ὁ Ἀριόστος ἀναγκάστηκε νὰ γράψη ἕνα ἐπιθαλάμιο ὕμνο. Ἀργότερα ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιο τοῦ «ἀγνότατου» Ἱππόλυτου τοῦ Ἔστε, ποὺ εἶχε γίνει καρδινάλιος, καὶ παρὰ τὸ ἐκκλησιαστικό του ἀξίωμα ἦταν περιδόητος γιὰ τὴν ἔκλυτη ζωή του.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἀριόστος ἔγραφε τοὺς στίχους του στὰ λατινικά, ἀλλ' ὁ σοφὸς φίλος του Μπέμπο τὸν συμβούλεψε νὰ γράψη καλύτερα στὴ δημοτική γλῶσσα τῆς Ἰταλίας. Ἀπὸ τότε ὁ νεαρὸς ποιητής, ποὺ μποροῦσε νὰ διαδεχτῆ ἀπὸ τὸ λαό, σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία.

★

Στὸ μεταξὺ ὁ Ἀριόστος πέρασε στὴν ὑπηρεσία τοῦ καρδινάλιου Ἱππόλυτου τοῦ Ἔστε, ποὺ τὸν χρησιμοποιοῦσε σὲ διάφορες ὑποθέσεις. Χαρὰς στὴ διπλωματική του δεξιότητα, ὁ Ἀριόστος πέτυχε στὶς περισσότερες ἀποστολές του. Ἔτσι, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ καρδινάλιου ἐπισκέφθηκε τὴ Ρώμη, τὴ Φλωρεντία, τὴν Παδουα, τὴν Βολωνία.

Τὸ πρῶτο δραματικό του ἔργο πσίχτηκε τὸ 1509. Ὕστερα ἀκολούθησαν ἄλλα ἔργα ἐμπνευσμένα κυρίως ἀπὸ τὸν Τερέντιο καὶ τὸν Πλαῦτο. Ἀπὸ τὴν κωμωδία τοῦ Ἀριόστου οἱ «Ὑποθολιμαῖοι» πῆρε ἀργότερα μερικὲς σκηνὲς ὁ Σαίξπηρ γιὰ νὰ φτιάση τὴ «Στρίγγλα ποὺ ἔγινε ἀρνάκι». Τὸ ἔργο αὐτό, ποὺ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία στὴ Φερράρα πέχτηκε τὸ 1519 στὸ Βατικανὸ μπροστὰ στὸ φιλόμουσο Πάπα Λέοντα καὶ τὰ σκηνικὰ του τὰ ζωγράφισε ὁ μέγας Ραφαήλ.

Μερικοὶ καρδινάλοι σκανδαλίστηκαν, γιατὶ στὴν κωμωδία αὐτὴ ὁ Ἀριόστος, εἶχε βάλει μερικὲς ἐλευθεροστομίες, ποὺ ἐπερνοῦσαν τὰ ὅρια τοῦ τότε ἀνεκτοῦ. Μὰ ὁ φιλελεύθερος Πάπας ἀδιαφόρησε. Παρακάλεσε, μάλιστα, τὸν Ἀριόστο νὰ γράψη ἄλλη μιὰ κωμωδία γιὰ τὸ Βατικανό. Ἡ κωμωδία αὐτὴ ποὺ πῆρε τὸν τίτλο ὁ «Νεκρομάντης» εἶναι ἀκόμη πιὸ ἐλευθεροστομη ἀπὸ τὴν πρώτη. Τὸ χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο, ποὺ ἔκανε τὶς κωμωδίες τοῦ Ἀριόστου νὰ πετυχαίνουν ἦταν ἡ σάτιρα τῶν δημοσίων ἀνδρῶν, τῆς δικαιοσύνης, τῆς τεμπελιᾶς καὶ τῆς ἀρπακτικότητας τῶν ὑπαλλήλων.

Τὸ 1509 ὁ Ἀριόστο ἀκολούθησε τὸν καρδινάλιο Ἱππόλυτο σὲ μιὰ ἐκστρατεία ποὺ ἔκανε μὲ τὸ μεγαλύτερο ἀδελφό του Ἀλφόνσο κατὰ τῶν Βενετῶν.

Στὴν πολεμικὴ αὐτὴ περιπέτεια ὁ διπλωμάτης δὲν ἐξέχασε τὸ φιλόλογο. Στὶς σημειώσεις, ποὺ κρατοῦσε σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐκστρατείας, περιγράφει μὲ ζωηρὰ χρώματα τὴ σκληρότητα τοῦ πολέμου καὶ ἰδιαίτερα τὶς ὠμότητες τῶν μισθοφόρων τοῦ καρδιναλίου. Τὰ πολεμικὰ αὐτὰ περιστατικὰ θὰ ἀποτελέσουν ἀργότερα τὸ ὑλικὸ γιὰ τὴ σύνθεση τοῦ 36ου ἄσματος στὸ περίφημο ποίημά του «Ὁ μαινόμενος Ὀρλάνδος».

Τὸ Δεκέμβρη τοῦ ἴδιου χρόνου ὁ Ἀριόστο πῆγε ὡς διπλωματικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ καρδιναλίου Ἱππολύτου στὴ Ρώμη, γιὰ νὰ ζητήση τὴ βοήθεια τοῦ Πάπα Ἰουλίου τοῦ Β' ποὺ ἦταν σύμμαχος τοῦ δούκα τῆς Ἔστε. Ἡ βοήθεια δόθηκε, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀρκετὴ καὶ ὁ Ἀριόστος διατάχθηκε νὰ ξαναπάη στὴ Ρώμη. Μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ τὰ πράγματα ἦταν δύσκολα. Οἱ Βενετοὶ κατώρθωσαν ὄχι μονάχα νὰ συμβιβαστοῦν μὲ τὸν Πάπα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν κάνουν σύμμαχό τους. Ὁ Ἀριόστος μεταχειρίστηκε τότε ὅλη του τὴ διπλωματικὴ ἱκανότητα γιὰ νὰ μεταπείση τὸν ἅγιο τῆς ἱεράρχη. Μὰ ὁ ποντιφηκας, ποὺ φοβήθηκε τὴ γοητεία του τὸν ἔκοψε τέ τὴν ἀπειλή:

— Φύγε μάγε, ἂν δὲν θέλης νὰ σὲ πετάξω στὸν Τίβερ!..

Τὸ χειμῶνα τοῦ 1517 ὁ καρδινάλιος Ἱππόλυτος τοῦ ζήτησε νὰ τὸν συνοδεύση στὴν Οὐγγαρία, μὰ ὁ Ἀριόστος, ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ στῆθος του κι' εἶχε βαρεθῆ τὴ ζωὴ τῶν συνεχῶν ἀποστολῶν, ἀρνήθηκε κι' ἔτσι ἀπολύθηκε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία πέφτοντας σὲ δυσμένεια. Ὁ ποιητὴς ποὺ ἦταν τότε 43 χρόνων καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη πραγματοποιήσει τὰ φιλολογικά του ὄνειρα, ἤθελε νὰ βρῆ τὴν ἡσυχία του. Ὁ δούκας Ἀλφόνσος τοῦ Ἔστε, ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε ἰδιαίτερα, ἔσπευσε νὰ τὸν πάρη στὴν ὑπηρεσία του ὡς αὐλικὸ κι' ἔτσι ὁ Ἀριόστος ἔπαψε νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὰ κουραστικὰ διπλωματικά του καθήκοντα. Ὡστόσο, σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ταξίδια, ὁ Ἀριόστος γνώρισε στὴ Φλωρεντία τὴν ὡραία Ἀλεξάνδρα, χήρα τοῦ Λεονάρδου Στρότση καὶ κυριεύτηκε ἀπὸ ἰσχυρὸ ἔρωτα, ποὺ κατέλληξε σὲ τρυφερὸ δεσμό. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ποιήματά του εἶχαν ἀφιερωθῆ σ' αὐτήν.

Εἶναι ἐπίσης ἀξιόλογες καὶ οἱ ἑφτὰ σάτιρες ποὺ ἔγραψε ὁ Ἀριόστος μεταξὺ τοῦ 1517 καὶ τοῦ 1531. Οἱ σάτιρες αὐτὲς εἶναι ἕνα εἶδος ποιητικῶν ἐπιστολῶν, ποὺ ἀπευθύνονται σὲ συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ μαζὶ μὲ τὸ κωμικὸ στοιχεῖο, τοὺς δίνει συμβουλές καὶ διδάγματα ἠθικῆς μ' ἕνα ὕφος ἁμίμητο ἐξυπνο καὶ τερπνό.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ Ἀριόστος ἔγραψε καὶ διάφορες ὠδές, ἐλεγεῖες καὶ σονέττα, ἀποδεικνύοντας πὼς δὲν ἦταν μονάχα μεγάλος ἐπικὸς ποιητής, ἀλλὰ καὶ μεγάλος λυρικός. Ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ποιήματά του εἶναι καὶ ἡ ὠδὴ «Ὁ θρῆνος τῆς χήρας», ποὺ ἀναφέρεται στὴν ποιήτρια Βιτώρια Κολόνα, ποὺ δὲν ἔκανε ἄλλο στοὺς στίχους της, παρὰ νὰ θρηνῆ τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρα της, τοῦ στρατηγοῦ Πεσκάρα. Ὁ Ἀριόστος συγκινήθηκε. Στὸ πρόσωπο τῆς φιλόμουσης χήρας βρῆκε τὴν ἰδανική γυναίκα. Μιὰ γυναίκα ποὺ λατρεύει καὶ νεκρὸ ἀκόμη τὸν ἄντρα της καὶ θέλει νὰ τοῦ μείνη πιστή. Ὁ συγκινημένος ποιητὴς παρηγοροῦσε τότε τὴν ἀπαρηγόρητη χήρα καὶ γιὰ νὰ παραύνη τὸν πόνο της, ἀνάλαβε αὐτὸς νὰ γράψη μὲ τὴν ποιητική του δύναμι τὸν θρῆνο, ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ γράψη ἡ ἴδια. Ἡ ὠδὴ αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ὅμορφα ἐρωτικὰ ποιήματα.

Δὲν εἶναι γνωστὸ ἀκριβῶς τί συνέβη ἀργότερα, ὅταν ἡ ἀπαρηγόρητη χήρα διάδοσε τὸ ἀριοστούργημα τοῦ Ἀριόστου. Ἴσως ὁ ποιητὴς νὰ πῆρε τὴν πιὸ πλούσια ἀντάμοιβή καὶ ὁ μακαρίτης σύζυγος ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴ μεταθανάτια δόξα του, ἄφισε τὴ βαρυπενθοῦσα χήρα του νὰ παρηγορηθῆ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀριόστου.

★

Ἡ αὐλικὴ ζωή, ποὺ ἔκανε ὁ ποιητής, τὸν συνήθισε στὴν κολακεία. Ὡστόσο, δὲ ζητοῦσε οὔτε τιμές, οὔτε ὑλικὰ ἀγαθά. Τὸν ἔφτανε μιὰ μέτρια ἀλὰ εὐτυχισμένη ζωή. Τὸ ὑλικὸ ροὐχο ἦταν πολὺ στενὸ καὶ ὀυσάρεστο γιὰ τὸ κορμί του, ποὺ ποθοῦσε τὴν ἐλευθερία. Ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἄρεσε, ἦταν νὰ ζῆ ξέγνοιαστα μὲ τὰ γοῦστα καὶ τὶς ἰδιοτροπίες του. Πολλὲς φορὲς ἔβγαινε στὸ δρόμο μὲ τὶς παντόφλες του, ἀπαγγέλλοντας στίχους. Ὁ ποιητὴς ἀγαποῦσε τὴν ἤρεμη ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ.

— Ἕνα ραπάνι, ἔλεγε, στὸ δικό μου τραπέζι, εἶναι προτιμώτερο ἀπὸ τὰ καλύτερα φαγητὰ στὰ συμπόσια τοῦ δούκα.

Ἡ πιὸ μεγάλη δυστυχία του ἦταν πὼς δὲ μπόρεσε ποτὲ νὰ ἀποκτήση τὴν ὀνειρεμένη του ἀνεξαρτησία. Τὸ 1522 ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῆ τὴ θέσι τοῦ διοικητῆ τῆς ὀρεινῆς καὶ ἄξενης Γκαρφανιάνας, ὅπου ὑποχρεώθηκε νὰ ἀντιμετωπίση τοὺς κινδύνους τῶν λῃστῶν καὶ τοὺς καυγάδες τῶν εὐγενῶν. Ἡ θέσι αὐτὴ ἤθελε ἄνθρωπο μὲ σιδερένια πυγμή, κι' ὄχι ἕναν ποιητή. Ὡστόσο, χάρις στὴν ἐπιδεξιότητά του, τὰ κατάφερε νὰ διαχειρισθῆ τὸ ἀξίωμά του γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ, ποὺ ὑπεραγαποῦσε. Τέλος, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς παρακλήσεις κατώρθωσε νὰ γυρίση στὴ Φερράρα, ὅπου ἔκτισε σπίτι μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν κινηθῆ πιὰ ἀπὸ ἐκεῖ. Τότε καταπιάστηκε μ' ἐνθουσιασμὸ στὴν καλλιέργεια τοῦ κήπου του.

Ἂν καὶ εἶχε πρόωρα γεράσει, ὡστόσο διατηροῦσε μιὰ ἀξιοθαύμαστη νεανικότητα πνεύματος καὶ καρδιάς. Τὸ πάθος του γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρα Στρότσι ἦταν τόσο ἔντονο καὶ φλογερό, σὰν νὰ φώλιαζε σὲ καρδιὰ νέου. Τέλος, παντρεύτηκε τὴ φίλη του, κράτησε ὅμως μυστικὸ τὸ γάμο του, γιὰ νὰ μὴ χάση τὰ εἰσοδήματα μιᾶς ἐκκλησίας, ποὺ τοῦ εἶχε παραχωρήσει ὁ Πάπας.

★

Στὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ περίοδο τῆς ζωῆς του ὁ Ἀριόστος ἐρῆκε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ φτιάξη τὸ μεγάλο ποιητικό του ἀριστούργημα «Ὁ μαινόμενος Ὀρλάνδος», ποὺ τυπώθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1516 καὶ τράβηξε τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησι ὅλης τῆς Ἰταλίας. Ἔγιναν πολλὲς ἐκδόσεις τοῦ ἔργου του. Μὰ ὁ ποιητής, ποὺ δὲν ἀρκέστηκε στὴν ἐπιτυχία τοῦ ποιήματός του, ἐξακολούθησε νὰ τὸ διορθώνη, ὥσπου στὰ 1532 πῆρε τὴν τελική του μορφή. Ἡ παρένθεσι ὑπερφυσικῶν καὶ ἐξωτικῶν στοιχείων στὶς περιγραφές του καὶ ἡ γρήγορη κίνησι τῶν ἐπεισοδίων του κρατοῦν σὲ διαρκῆ ἔξαρσι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστη.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κόσμου γιὰ τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ἔπος κράτησε πολὺ καὶ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ποιητῆ. Κι' ὅταν ἀργότερα παρουσιάστηκε ὁ Τουρκουάτος Τάσσος μὲ τὸ ἐπίσης ἔξοχο ἔπος του «Ἡ Ἐλευθερωμένη Ἱερουσαλήμ», ἔγιναν πολλὲς συζητήσεις καὶ καυγάδες στὴν Ἰταλία, ποιό ἀπὸ τὰ δυὸ ποιήματα ἦταν τὸ καλύτερο. Τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνη ἀναφέρουν χαρακτηριστικὰ μιὰ φιλονεικία μεταξὺ δυὸ ἱπποτῶν, ποὺ κατέληξε σὲ θανάσιμη μονομαχία. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ποὺ ἦταν θαυμαστὴς τοῦ Ἀριόστου, πεσμένος κάτω καὶ ξεψυχώντας, εἶπε στὸν ἀντίπαλό του, ποὺ ἦταν ἐπίσης θανάσιμα πληγωμένος:

— Ἱππότη, τὴ μοιραία αὐτὴ στιγμή, θέλω νὰ σὲ βεβαιώσω πὼς δὲν τρέφω μῖσος ἐναντίον σου, οὔτε εἶχα κανένα πάθος μαζί σου, γιατὶ ποτὲ δὲν διάβασα οὔτε τὸ «Μαινόμενο Ὀρλάνδο», οὔτε τὴν «Ἐλευθερωμένη Ἱερουσαλήμ»...

— Μὰ οὔτε κι' ἐγώ, Ἱππότη μου, ἀπάντησε ὁ ἄλλος, δὲν διάβασα κανένα ἀπὸ τὰ δυό!..

Ὁ «Μαινόμενος Ὀρλάνδος» ξεπέρασε τὶς ἀρετὲς ἐκδόσεις στὴν Ἰταλική καὶ ἡ πιὸ καλὴ εἶναι ἐκείνη, ποὺ ἔγινε στὴ Ρώμη τὸ 1913. Ἀφήνομε τὶς μεταφράσεις, ποὺ ἔγιναν στὶς περισσότερες γλῶσσες τοῦ κόσμου. Ὡς συνέχεια τοῦ «Μαινομένου Ὀρλάνδου», ὁ Ἀριόστος ἔγραψε τὰ «Πέντε ἄσματα» καὶ τὸ ἔπος «Ρινάλδος ὁ Τολμηρός», καθὼς καὶ πέντε κωμῳδίες σὲ πεζό λόγο.

Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1532, ὁ Ἀριόστος πῆγε στὴ Μάντοβα καὶ πρόσφερε τὸ ἀριστούργημά του στὸν πανίσχυρο αὐτοκράτορα Κάρολο Ε', ποὺ ἐρισκόταν ἐκεῖ. Στὴ μεγαλοφρεπῆ γιορτή, ποὺ ἀκολούθησε, ὁ ποιητὴς ἀποθεώθηκε ἀπὸ τὸ λαὸ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους. Μὰ ἡ συγκίνησι καὶ οἱ κόποι τοῦ ταξιδιοῦ κλόνισαν τὴν ἐπιοφαλῆ ὑγεία του. Γυρίζοντας στὴν Φερράρα, ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ στὶς 6 Ἰουνίου 1533 πέθανε σὲ ἡλικία μόλις 59 χρόνων.

Ἡ κούρα τοῦ νεροῦ δίνει φρεσκάδα στὸ πρόσωπο...

ΤΟ ΝΕΡΟ: Πηγὴ νεότητος γιὰ τὸ δερμα

Ἡ «μυστικὴ» μέθοδος γιὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ βρίσκονται γύρω στὰ τριάντα

ΚΡΕΜΕΣ μὲ βάσι τὸ νερό, λοσιόν μὲ βάσι τὸ νερό, κούρα ὁμορφιᾶς μὲ βάσι τὸ νερό. Οἱ φράσεις αὐτὲς ἐπαναλαμβάνονται σήμερα χιλιάδες φορὲς ἀπὸ τὶς γυναῖκες στὸ Παρίσι, στὴ Ρώμη, στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἀκούγοντας τις κανείς, νομίζει ὅτι τὸ νερὸ εἶναι ἡ τελευταία ἐφεύρεσι τῆς χημείας γιὰ τὴν καλὴ διατήρησι τῆς ἐπιδερμίδας. Καὶ ἀπὸ μιὰ ἄποψι εἶναι πραγματικὰ ἔτσι. Τὸ νερό, σὰν ἐσωτερική κούρα τῆς ὁμορφιᾶς εἶναι μιὰ ἀνακάλυψι ἐντελῶς καινούργια.

Οἱ διαλόγοι, στοὺς ὁποίους ὀφείλεται αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψι, παρετήρησαν τὰ τελευταῖα χρόνια ὅτι γιὰ νὰ διατηρηθῆ τὸ δέρμα συμπαγὲς καὶ λεῖο, δὲν φτάνει νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸ νερὸ μόνο γιὰ νὰ πλεύνωμαστε, ἀλλὰ νὰ τὸ κάνωμε νὰ εἰσχωρῆ βαθειὰ μὲ μορφὴ κρέμας, γαλακτώματος ἢ ἀκόμη καὶ σάν... ποτό.

Μᾶς τὸ δίδαξαν στὸ σχολεῖο. Τὸ δέρμα μας περιέχει σχεδὸν 60% νερό. Δυστυχῶς, ὅμως, αὐτὴ ἡ ἀναλογία μειώνεται σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ καὶ τότε ἡ ἐπιδερμίδα ἀρχίζει νὰ στεγνώνη καὶ σχηματίζονται σ' αὐτὴν ρυτίδες καὶ σκασίματα.

Ἔχετε προσέξει ποτὲ πῶς ἕνα φροῦτο — ἕνα μῆλο π.χ. ξεχασμένο γιὰ ὅλο τὸ χειμῶνα, μαραίνεται καὶ ρυτιδώνεται;

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὸ δέρμα μας. Μὲ τὸ πέρασμα τῶν ἀνοιξέων (καὶ τῶν χειμώνων) καταλήγει νὰ ἀφυδατωθῆ καὶ νὰ μαραθῆ, χάνοντας τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴ βροσιά του.

Τί πρέπει νὰ κάνουμε, ὅταν τὸ δέρμα μας ἔχη μιὰ ὄψι μαραμένη ὅταν, δηλαδῆ, εἶναι «ἀφυδατωμένο»;

Πρέπει νὰ προσταθήσουμε ἀμέσως νὰ τὸ ξαναφέρουμε στὴν κανονική του κατάστασι. Μὲ τί τρόπο; Μά, ἀσφαλῶς, φυσικότατα τοι

Ὑπάρχουν στὴν ἀγορὰ πολλὲς κρέμες βροσιστικές, μὲ βάσι τὸ νερό, ποὺ εἶναι ἱκανὲς νὰ δώσουν στὰ κύτταρα τὴν κανονική ἀναλογία σε νερό. Καὶ εἶναι ἀρκετὸ νὰ τὶς μεταχειρισθῆτε μὲ ἐπιμονή, γιὰ νὰ δῆτε, σὲ λίγο καιρό, τὸ δέρμα νὰ ξανανθῆζη καὶ νὰ γίνεται πιὸ σφιχτό, πιὸ λεῖο, πιὸ βροσερό.

Φυσικά, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ περιμένετε νὰ χάση πρώτα τὴν ἐλαστικότητά του καὶ τὴ βροσιά του, γιὰ νὰ καταφύγετε σ' ἐπανορθώσεις. Τὸ καλλίτερο —καὶ τὸ πιὸ σωστὸ— εἶναι νὰ προλάβετε τὸ κακὸ καὶ νὰ τὸ καθυστερήσετε, ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο.

Γι' αὐτό, οἱ εἰδικοὶ συμβουλεύουν τὶς πιὸ νέες, ὁποιοδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ τύπος τῆς ἐπιδερμίδας τους —ἀλλ' ἰδιαίτερα, ἂν ἔχουν ἐπιδερμίδα ξηρὴ— νὰ πίνουν κάθε μέρα πέντε-ἕξη ποτήρια νερό, μακρυὰ ἀπὸ τὰ γεύματα.

Τὸ ἀγνὸ νερὸ ἀποτελεῖ πραγματικὰ τὸν καλύτερο ὑπερασπιστὴ τῆς βροσιᾶς τῆς ἐπιδερμίδας.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια, α τὸ ποὺ λέγεται συχνά, ὅτι δηλαδὴ τὸ πολὺ νερὸ ἀλάπτει τὴν ὁμορφιὰ καὶ ἀραίνει τὴ γραμμή. Ἀντίθετα, ὅταν πίνεται στὶς ὧρες, ποὺ τὸ στομάχι εἶναι ἄδειο, ἀποτελεῖ ἕνα θαυμάσιο βροσιστικὸ γιὰ τὸν ὀργανισμό, γιατὶ τὸν καθαρίζει ἀπὸ πολλὲς σκουριές. Μόνο ὅταν πίνεται στὸ τραπέζι, ἀνάμεσα στὴ μιὰ μπουκιὰ καὶ στὴν ἄλλη, τὸ νερὸ διαστέλλει φοβερὰ τὸ στομάχι καὶ γίνεται ἐπιβλαβές. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἕνα ἄλλο θέμα.

Μιὰ καλὴ μέθοδος γιὰ νὰ καθυστερήσετε τὴν ἀφυδάτωσι τοῦ δέρματος, εἶναι νὰ υἰοθετήσετε γιὰ πάντα ἕνα μακιγιὰζ πολὺ ἐλαφρό, ποὺ γι' αὐτὸ θὰ χρησιμοποιῆτε μιὰ ἄχρωμη κρέμα κι' ἕνα ἐλαφρὸ στρῶμα πούδρας. Πολλὰ βαρειὰ «φουντὲ-τὲν» μὲ τὴ συχνὴ χρῆσι τους, ἐπιδροῦν πάνω στὸ δέρμα ποὺ ἀποξηραντικά.

Καὶ νά, τέλος, ἡ «μυστικὴ» μέθοδος, ποὺ ἀρχισε νὰ υἰοθετῆται ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ποὺ βρίσκονται γύρω στὰ τριάντα καὶ ποὺ θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ 5 ρια τοῦ ἀπαλὸ καὶ βροσερὸ γιὰ πολλὰ χρόνια.

Τὸ «μυστικὸ» τους α τὸ ὀνομάζεται «προστατευτικὴ λοσιόν». Πρόκειται σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι γιὰ ἕνα προϊὸν μὲ βάσι πάντα τὸ νερό, ποὺ μένει στὸ πρόσωπο σχεδὸν συνεχῶς, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ (ἀπλώνεται κάτω ἀπὸ τὸ μακιγιὰζ) κάποτε δὲ καὶ ὅλη τὴ νύχτα.

Ἡ λοσιὸν αὐτὴ χρησιμεύει γιὰ νὰ προστατεύη τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὸ κρύο, τὴ ζέστη, τὸν ἀέρα, τὴ σκόνη, τὸ πολὺ στεγνὸ «φὼν-ντὲ-τὲν», ἀπὸ ὅλα, μὲ λίγα λόγια.

Ὅλα ὅσα εἴπαμε πιὸ πάνω ἐνδιαφέρουν, φυσικά, κάθε σύγχρονη γυναίκα.

Πίνετε νερὸ τὸ πρωΐ, ὅταν σηκώνεστε, πίνετε νερὸ ἀνάμεσα στὸ προϊνὸ καὶ στὸ γεῦμα, ἀνάμεσα στὸ γεῦμα καὶ στὸ δεῖπνο. Καὶ, ποτίζετε τὴν ἐπιδερμίδα σας μὲ τὶς κρέμες καὶ τὶς λοσιὸν νεροῦ, ποὺ ὑπόσχονται νὰ τὴ διατηρήσουν φρέσκια καὶ βροσερὴ ἢ ἀκόμη καὶ νὰ τῆς ξαναδώσουν καινούργια βροσιά, ἂν ἔχη ἀρχίση νὰ μαραίνεται.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

Εἶμαι 81 ἐτῶν. Ἔχω γερὰ πόδια, καλὴ ὅρασι, ἀλλὰ τὸ στομάχι καὶ ἡ καρδιά μου εἶναι εὐαίσθητα. Γι' αὐτὸ ἀσυζητητί προτιμῶ τὸ ἀποβουτυρωμένο γάλα REGILAIT.

Γιὰ τὸ συκώτι τοῦ συζύγου μου, ποὺ λατρεύει τὸν καφὲ μὲ γάλα, γιὰ τὴν δίαιτά μου, γιὰ τὴ σιλουέττα μου, χρησιμοποιῶ τὸ «ΡΕΓΚΙΛΕ». Δυναμώνει χωρὶς νὰ παχαίνη.

Τὸ χρησιμοποιοῦμε κατόπιν διαλύσεώς του ὡς ρόφημα καὶ διὰ τὴν παρασκευὴν φαγητῶν, γλυκισμάτων, κρεμῶν, κλπ.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΣΤΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑΝ ΣΑΣ ΤΟ ΓΑΛΑ

"ΡΕΓΚΙΛΕ"

ΑΠΟΒΟΥΤΥΡΩΜΕΝΟΝ ΣΕ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

Εἶναι τὸ πιὸ πρακτικό...τὸ καλλίτερο...τὸ πιὸ οἰκονομικό

Ἕνα κουτὶ REGILAIT τῶν 300 γραμ. ἀξίας δραχ. 13.90 δίδει 15 μεγάλα ποτήρια ὑπέροχο γάλα.

ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ ΣΕ ΝΕΡΟ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟ, ΠΑΓΩΜΕΝΟ ἢ ΧΛΙΑΡΟ

Εἶναι προϊὸν τοῦ μοναδικοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην Ἐργοστασίου

FRANCE-LAIT

ποὺ ἀποτελεῖ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
Γεν. Ἀντιπρ: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, Αἰόλου 78, Ἀθῆναι, Τηλ. 226.383

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΕΠΙΜΟΝΩΣ "ΡΕΓΚΙΛΕ"

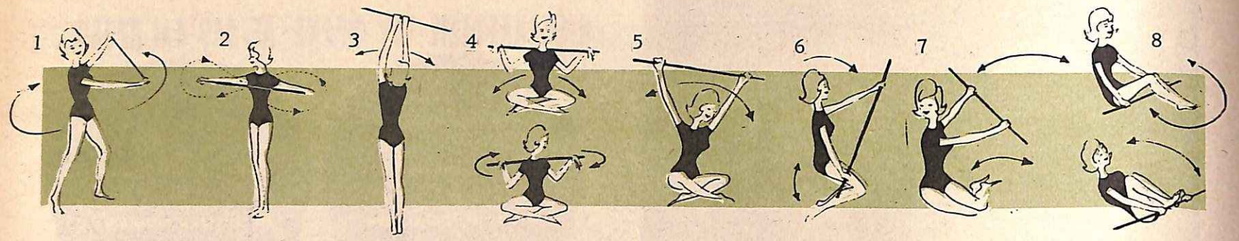

Οἱ ὀχτὼ ἀσκήσεις μ' ἕνα μπαστούνι γιὰ ὅλο τὸ σῶμα.

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ τῆς «Χρυσῆς Πύλης ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ»

Αὐτὴ ποὺ κάνουν οἱ στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ

Η «Χρυσῆ Πύλη τῆς Ὀμορφιᾶς» εἶναι ἕνα περίφημο ἰνστιτοῦτο καλλονῆς τῆς Καλιφορνίας, μὲ διαλεχτὴ πελατεία, στὴν ὁποία συγκαταλέγονται κι' ἕνα σωρὸ στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ. Ὁ ἰδρυτὴς καὶ διευθυντὴς του Ἔντμοντ Σζέκελυ ἔχει ἐπινοήσει ἕνα σύστημα ἀπὸ διασκεδαστικὲς καὶ ἐξαιρετικὰ ὠφέλιμες φυσικὲς ἀσκήσεις. Οἱ πλούσιες πελάτισσές του, ποὺ κάνουν γυμναστικὴ στὸ ἰνστιτοῦτο του, πληρώνουν 300 δολλάρια (9.000 δραχμὲς) τὴ ἑβδομάδα. Ἐσεῖς ὅμως μπορεῖτε νὰ κάνετε τὶς ἴδιες ἀσκήσεις ἐντελῶς δωρεάν, ὅπως σᾶς τὶς διδάσκει πιὸ κάτω ὁ Σζέκελυ.

Μ' ΕΝΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

Κρατᾶτε τὸ μπαστούνι μὲ τὰ χέρια σας τεντωμένα καὶ σὲ κάποια ἀπόσταση μεταξύ τους (σχεδ. 1). Στέκεσθε μὲ τὰ πόδια ἀνοιχτά. Καὶ στριφογυρίζετε ὅλο σας τὸ σῶμα πρὸς τὴ μιὰ καὶ πρὸς τὴν ἄλλη πλευρά. Γίνεται ἔτσι λεπτότερη ἡ μέση.

Τεντώνετε τὰ χέρια σας πρὸς τὰ πλάγια καὶ πιάνετε τὶς δυὸ ἄκρες τοῦ μπαστουνιοῦ. Ἔπειτα τὸ μετακινεῖτε δεξιὰ-ἀριστερά, ἔτσι ὥστε νὰ γράφη στὸν ἀέρα ἕνα 8 (σχεδ. 2). Συγχρόνως λυγίζετε τὰ γόνατά σας. Ἡ ἄσκηση αὐτὴ ὠφελεῖ τοὺς ὤμους.

Στέκεσθε μὲ τὰ πόδια ἑνωμένα καὶ τὰ χέρια τεντωμένα πρὸς τὰ πάνω, ἑνωμένα κι' αὐτά, κρατώντας τὸ μπαστούνι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας (σχεδ. 3). Γέρνετε τὸν κορμό σας, ἀπ' τὴ μέση καὶ πάνω, δεξιὰ κι' ἀριστερά. Χαλαρώνεται ἡ ὑπερένταση.

Κάθεσθε χάμω σταυροπόδι, μὲ τὸ μπαστούνι ἀκουμπισμένο ἀνάμεσα στὶς ὠμοπλάτες σας καὶ τὰ χέρια σας περασμένα ἀπὸ πάνω του. Γέρνετε τὸ σῶμα σας μπροστὰ καὶ πίσω. Ὕστερα τὸ στρίβετε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ (σχεδ. 4).

Κάθεσθε σταυροπόδι, μὲ τὰ χέρια τεντωμένα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας καὶ λίγο ἀνοιχτά, πιάνοντας τὸ μπαστούνι σχεδὸν ἀπ' τὶς ἄκρες. Μὲ ἴσιους τοὺς ὤμους, φέρνετε τὸ μπαστούνι ὅσο πιὸ πίσω μπορεῖτε κι' ὕστερα μπροστά, (σχεδ. 5).

Γονατίζετε, πιάνετε τὸ μπαστούνι ἀπ' τὶς δυὸ ἄκρες, κρατώντας το μπροστά σας, καὶ τὸ κουνᾶτε πάνω-κάτω καὶ μπρὸς-πίσω, ἀκριβῶς σὰν νὰ τραβᾶτε κουπὶ σ' ἕνα κανό (σχεδ. 6).

Γονατίζετε καὶ κάθεσθε πάνω στὸ δεξιὸ γοφό σας, μὲ τοὺς ἀγκῶνες τεντωμένους καὶ τὸ μπαστούνι πρὸς τὰ ἀριστερὰ (σχεδ. 7). Ἀνασηκώνεσθε στὰ γόνατα καὶ κάθεσθε στὸν ἀριστερὸ γοφό, φέρνοντας τὸ μπαστούνι πρὸς τὰ δεξιά. Λεπταίνει τὴ μέση καὶ τοὺς γοφούς.

Κάθεσθε χάμω, μὲ τὰ γόνατα λίγο λυγισμένα καὶ τὰ χέρια τεντωμένα. Κρατᾶτε τὸ μπαστούνι κάτω ἀπὸ τοὺς μηροὺς σας. Ἔπειτα λυγίζετε πολὺ τὰ γόνατα, ὥστε νὰ περάσετε τὰ πόδια σας κάτω ἀπ' τὸ μπαστούνι (σχεδ. 8).

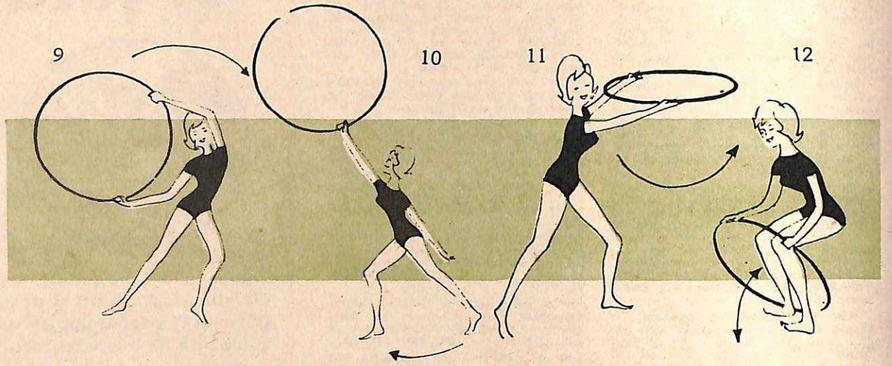

Οἱ τέσσερις ἀσκήσεις μ' ἕνα στεφάνι.

Μ' ΕΝΑ ΣΤΕΦΑΝΙ

Στέκεσθε μ' ἀνοιχτὰ τὰ πόδια, μὲ τὰ χέρια τεντωμένα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι, κρατῶντας τὸ στεφάνι σὲ δυὸ σημεῖα ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ μακρυνὰ τὸ ἕνα ἀπ' τὸ ἄλλο. Τὸ κουνᾶτε δεξιὰ κι' ἀριστερά, λυγίζοντας κάθε φορὰ τὸ ἀντίθετο γόνατό σας (σχεδ. 9).

Πατᾶτε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ρίχνοντας τὸ βάρος σας στὸ δεξιὸ πόδι καὶ τεντώνοντας τ' ἀριστερὸ πρὸς τὰ πίσω. Τὸ δεξιὸ χέρι σας κρατάει τὸ στεφάνι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας, τὸ ἀριστερὸ εἶναι τεντωμένο πρὸς τὰ πίσω (σχεδ. 10). Ἀλλάζετε χέρι καὶ πόδι, μ' ἕνα ἀναπήδημα.

Στέκεσθε μ' ἀνοιχτὰ τὰ πόδια. Κρατᾶτε τὸ στεφάνι μὲ τὰ χέρια σας τεντωμένα μπροστὰ κι' ἀνοιχτά, στὸ ὕψος τῶν ὤμων. Ταλαντεύετε τὰ χέρια σας ἀπὸ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά, σὰν νὰ χτυπᾶτε μιὰ μπάλλα τοῦ γκόλφ (σχεδ. 11).

Περνᾶτε τὸ στεφάνι γύρω ἀπ' τὰ πόδια σας, χαμηλά. Πηδᾶτε ὕστερα ἔξω ἀπ' αὐτό, λυγίζοντας τὰ γόνατά σας κι' ἔπειτα πάλι μέσα, σὰν νὰ παίζετε «κοκοινάκι» (σχεδ. 12). Ἐπαναλαμβάνετε πολλὲς φορὲς συνέχεια. Σφίγγει τοὺς μῦς τῶν ποδιῶν.

ΕΙΔΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Γιὰ τὴν τόνωσι τῶν μυῶν: Κάθεσθε χάμω, μὲ τὰ πόδια κοντὰ-κοντὰ καὶ τοὺς ἀγκῶνες ἀνάμεσα στὰ γόνατα. Πέλξετε τὰ γόνατά σας πάνω στὰ μπράτσα σας. Ἤ, μὲ τοὺς ἀγκῶνες λυγισμένους καὶ στὸ ὕψος τοῦ στήθους, ἀκουμπᾶτε τὶς παλάμες σας στὸ ἔξω μέρος τῶν γονάτων σας καὶ πιέζετε τοὺς μηροὺς τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλο (σχεδ. 13).

Γιὰ νὰ πέση ἡ κοιλιά: Ξαπλώνεσθε χάμω ἀνάσκελα. Λυγίζετε τὰ γόνατά σας, ἀκουμπώντας πάνω τους τὶς παλάμες σας (σχεδ. 14). Τεντώνετε τὰ χέρια σας, φέρνοντας συγχρόνως ἀντίστασι μὲ τὰ γόνατά σας.

Γιὰ νὰ λεπτύνη ἡ μέση: Ἀκουμπᾶτε τὰ χέρια στὴν κοιλιά σας. Πιέζετε βαθειὰ ἀναπνοή. Καθὼς ἐκπνέετε, ἀνασηκώνετε συγχρόνως τὸ κεφάλι σας ὅσο μπορεῖτε (σχεδ. 15). Ξαναγυρίζετε ἔπειτα στὴν ἀρχικὴ θέσι σας κι' ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἄσκησι.

Γιὰ νὰ καλλιτερέψη ἡ στάσι σας: Ξαπλώνεσθε ἀνάσκελα, μὲ τὰ γόνατα λυγισμένα καὶ πατῶντας χάμω μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν σας, μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα πίσω ἀπ' τὸ σβέρκο (σχεδ. 16). Ἐκπνέετε καὶ συγχρόνως ἀνασηκώνετε σιγὰ-σιγὰ τὰ νῶτα.

Γιὰ νὰ γίνη ἐλαγιστη ἡ μέση: Ἀρχικὴ θέσι ὅπως στὴν προηγουμένη ἄσκησι. Ταλαντεύετε χέρια καὶ πόδια σας δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἤ γονατίζετε, ἀκουμπᾶτε χάμω τὶς παλάμες σας καὶ κουνᾶτε τοὺς γοφοὺς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ (σχεδ. 17).

Γιὰ νὰ λεπτύνουν οἱ γοφοί: Γονατίζετε καὶ φέρνετε τὸ ἕνα γόνατό σας πρὸς τὰ πάνω, ὥσπου νὰ τὸ φιλήσετε. Ἐπαναλαμβάνετε μὲ τ' ἄλλο γόνατο. Ἤ, ἀπ' τὴ γονατισιὰ στάσι, τεντώνετε τὸ ἕνα πόδι σας πίσω (σχεδ. 18).

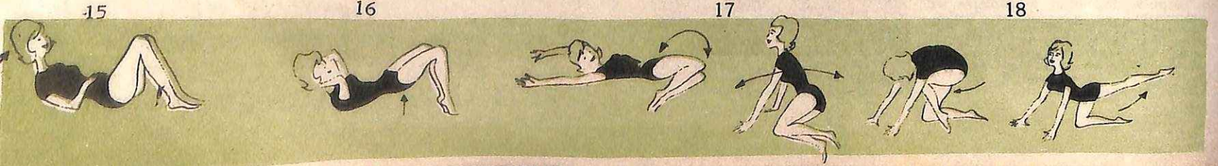

Οἱ ἕξη εἰδικὲς ἀσκήσεις γιὰ τὴν κοιλιά, τοὺς γοφοὺς κλπ.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Οἱ τροχιὲς τῶν τεχνητῶν δορυφόρων

Ο κόσμος μας ἦταν ὡς χτὲς ἀκόμη ἡ Γῆ μας. Σήμερα, ὅμως, εἶναι τὸ σύμπαν. Ζοῦμε στὴν ἐποχὴ τοῦ διαστήματος. Καὶ τὸ φτωχὸ μυαλό μας προσπαθεῖ κάθε μέρα νὰ τὸ κατανοήση περισσότερο.

Ἀλλά, μ' ὅλες τὶς ἐξηγήσεις ποὺ μᾶς δίνουν οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, παραμένουν πάντα μέσα στὸ μυαλό μας ἕνα σωρὸ ἀπορίες, ποὺ δὲν τολμᾶμε νὰ τὶς διατυπώσωμε ἀπὸ φόβο μήπως θεωρηθοῦμε ἀκατάπιστοι.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, μὲ θάρρος τὶς κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς κι' ἂς ἀκούσωμε τί ἀπαντοῦν γιὰ τὴν καθεμιὰ οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ προβλήματα τοῦ διαστήματος.

— ***Γιατί οἱ τεχνητοὶ δορυφόροι ἔχουν τόσο μεγάλη ταχύτητα;***

Γιατὶ χωρὶς αὐτὴ τὴ μεγάλη ταχύτητα δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ συγκρατηθοῦν στὴν τροχιά τους. Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ διατυπώθηκε ἀπὸ τὸν Ἰσαὰκ Νεύτωνα πρὶν ἀπὸ 300 χρόνια. Ἄς ὑποθέσωμε ἕνα βουνὸ ὕψους πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιομέτρων, ποὺ στὴν κορυφή του βρίσκεται ἕνα κανόνι σὲ ὁριζοντία θέσι. Ἕνα βλῆμα ποὺ θὰ ρίξωμε μ' αὐτὸ τὸ κανόνι θὰ ξαναπέση στὴ γῆ. Ἀλλ' ἡ ἀπόστασι ποὺ θὰ διατρέξη, προτοῦ πέση, θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴν ταχύτητά του κατὰ τὴ στιγμὴ ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ κανόνι. Ὅσο μεγαλύτερη εἶναι αὐτὴ ἡ ταχύτης, τόσο μακρύτερα θὰ πάη τὸ βλῆμα. Ἂν ἡ ἀρχικὴ ταχύτης εἶναι πολὺ μεγάλη, θὰ πάη τόσο μακρυά, ποὺ θὰ ξεπεράση τὴν καμπυλότητα τῆς γῆς καὶ θὰ μεταβληθῆ τότε σὲ δορυφόρο.

— ***Γιατί τοποθετοῦμε τοὺς δορυφόρους σὲ τόσο ὑψηλὲς τροχιές;***

Γιὰ νὰ κατανικήσωμε τὴν ἀντίστασι τοῦ ἀέρος. Ἂν δὲν ὑπῆχε αὐτὴ ἡ ἀντίστασις, ὁ δορυφόρος μας θὰ μποροῦσε νὰ περιστρέφεται λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὶς κουρφὲς τῶν ὑψηλοτέρων βουνῶν.

— ***Οἱ δορυφόροι ξεφεύγουν ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος;***

Κανένα σῶμα δὲ μπορεῖ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος. Ἀλλ' ἡ ἔλξι τῆς γῆς ἐλαττώνεται μὲ τὴν ἀπόστασι. Μπορεῖ, λοιπόν, νὰ ἐπιβραδύνη ἕνα δορυφόρο ποὺ τρέχει μὲ πολὺ μεγάλη ταχύτητα (π.χ. 40.000 χιλιόμετρα τὴν ὥρα), ἀλλά, λόγω τῆς μεγάλης ἀποστάσεως, δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ κατανικήση αὐτὴ τὴν ταχύτητα καὶ νὰ τὸν τραβήξη πρὸς τὸ μέρος της.

— ***Ἀφοῦ ἡ ἔλξι τῆς Γῆς ὑπάρχει πάντοτε, γιατί λέμε ὅτι οἱ ἀστροναῦτες γίνουν τὴν βαρύτητά τους;***

Αἰσθανόμαστε τὸ «βάρος» γιατὶ κάποιο πρᾶγμα (π.χ. τὸ ἔδαφος ὅπου πατᾶμε) ἀντιτίθεται στὴ δύναμι τῆς ἕλξεως ποὺ ἡ γῆ ἐξασκεῖ πάνω στὸ σῶμα μας. Ὅταν, ὅμως, δὲν ὑπάρχει ἀντίστασι, π.χ. ὅταν πέφτωμε, δὲν αἰσθανόμαστε βάρος. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν ἀστροναύτη, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ σταματήσουν οἱ κινητῆρες τοῦ διαστημοπλοίου. Καμμιὰ δύναμι δὲν ἀνθίσταται τότε στὴν ἐπίδρασι τῆς ἕλξεως. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ὁ ἀστροναύτης χάνει τὴν αἴσθησι τοῦ βάρους. Θὰ τὴν ξαναβρῆ, ὅταν βρεθῆ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς ἐξωτερικῆς δυνάμεως, π.χ. ὅταν οἱ κινητῆρες τεθοῦν καὶ πάλι σὲ κίνησι, ἢ λόγω τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἀέρος ἢ λόγω τοῦ φρεναρίσματος ποὺ ἀσκεῖ ἕνα ἀλεξίπτωτο.

— ***Γιατί οἱ πύραυλοι ἐκσφενδονίζονται πάντοτε πρὸς ἀνατολάς;***

Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἀπόλυτο κανόνα, ἀλλ' ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἐκσφενδονίσεως διευκολύνει τὰ πράγματα. Ἡ Γῆ, ὡς γνωστόν, στρέφεται ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς. Ἕνας πύραυλος, λοιπόν, ποὺ βρίσκεται ἀκίνητος πάνω στὴ βάσι του, μετακινεῖται στὴν πραγματικότητα πρὸς ἀνατολάς, μὲ ταχύτητα 1500 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, ὅπως σεῖς καὶ ἐγώ. Αὐτὴ ἡ ταχύτης προστίθεται, συνεπῶς, σ' ἐκείνην ποὺ θὰ δώσωμε στὸν πύραυλο, ἐνῶ, ἂν τὸν ἐκσφενδονίζαμε πρὸς δυσμάς, θὰ ἐλάττωνε τὴν ταχύτητά του.

— ***Πῶς μποροῦμε νὰ κατευθύνωμε ἕναν δορυφόρο, ποὺ ἔφτασε στὸ διάστημα;***

Ὁ δορυφόρος διευθύνεται ἀντίθετα πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ ἐκσφενδονιζόμενα ἀπὸ τὸν πύραυλο ἀέρια. Ἀλλάζοντας τὴν διεύθυνσι αὐτῶν τῶν ἀερίων, ἀλλάζομε ταυτόχρονα καὶ τὴν πορεία του.

— ***Πῶς μπορεῖ νὰ διατηρηθῆ στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς διαστημοπλοίου μιὰ ἀνεκτὴ θερμοκρασία;***

Ὁ προστατευτικὸς θώρακας τῆς καμπίνας κατασκευάζεται ἀπὸ εἰδικὰ τοῦβλα, ποὺ ὑφίστανται μιὰ βαθμιαία ἐξάτμισι. Αὐτὴ ἡ ἐξάτμισι ἀπορροφᾶ τὸ μέγιστο μέρος τῆς θερμότητος, σὲ τρόπο ποὺ ἀπομένει ἐλαχίστη μέσα στὴν καμπίνα τοῦ ἀστροναύτου.

— ***Γιατί τὰ προβλήματα τῆς θερμότητος ἐμφανίζονται κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς ἐπιστροφῆς στὴ γῆ κι' ὄχι κατὰ τὴν ἀναχώρησι ἢ κατὰ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα;***

Κατὰ τὴν ἄνοδο, τὸ διαστημόπλοιο κινεῖται μὲ σχετικὴ βραδύτητα μέσα στὰ πυκνὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ δὲν ἀποκτᾶ τὴ μεγίστη ταχύτητά του παρὰ μόνον ὅταν φθάση σὲ στρώματα, ὅπου ὁ ἀέρας εἶναι πολὺ ἀραιός. Ἡ ἀναπτυσσομένη θερμότης, λοιπόν, εἶναι σχετικὰ μικρή. Κατὰ τὴν κάθοδο, ἀντίθετα, λόγω τῆς προκαλουμένης ἀπὸ τὴν βαρύτητα ἐπιταχύνσεως, ἡ ταχύτης τοῦ διαστημοπλοίου αὐξάνει καὶ ἀνάλογη εἶναι καὶ ἡ αὔξησι τῆς θερμότητος.

— ***Πῶς μποροῦμε νὰ βρισκόμαστε σ' ἐπαφὴ μὲ ἐξερευνητικοὺς δορυφόρους, ποὺ βρίσκονται σὲ μεγάλες ἀποστάσεις ἀπὸ τὴ Γῆ, π.χ. πιὸ μακρυὰ κι' ἀπὸ τὸν Δία;***

Τὰ ἠλεκτρομαγνητικὰ κύματα — φωτεινά, ραδιοφωνικά, τηλεοπτικὰ — διατρέχουν μεγάλες ἀποστάσεις μέσα στὸ διάστημα. Ἔτσι, ἡ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἐξερευνητικοὺς δορυφόρους δὲν παρουσιάζει ἀξιόλογη δυσχέρεια.

— ***Γιατί πρέπει νὰ δώσωμε σ' ἕναν τεχνητὸ δορυφόρο πολὺ μεγάλη ταχύτητα κατὰ τὴν ἐκκίνησί του;***

Γιὰ νὰ κατανικήσωμε τὴν ἔλξι τῆς Γῆς. Ἡ ἀρχικὴ αὐτὴ ταχύτης ἔχει ὑπολογισθῆ σὲ 11,2 χιλιομ. στὸ 1'

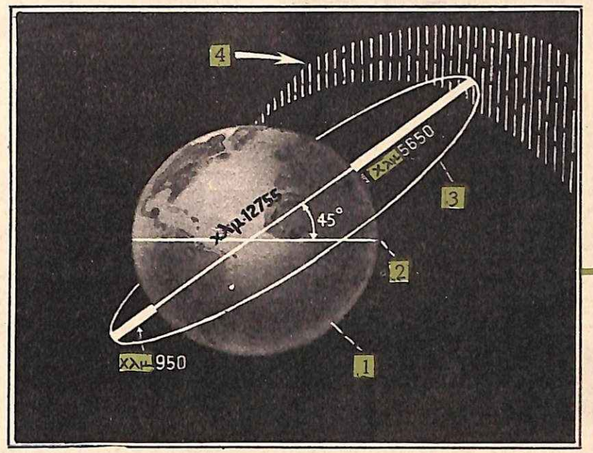

Ὁ «Τελστάρ» ἐκσφενδονίσθηκε στὶς 10 Ἰουλίου 1962. Ἀλλὰ στὶς 23 Νοεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, δηλαδὴ ἔπειτα ἀπὸ 4½ περίπου μῆνες «ἀρρώστησε» καὶ κατήντησε ἄγνωστος. Οἱ ἐπιστήμονες κατώρθωσαν, ὡστόσο, νὰ τὸν θεραπεύσουν καὶ νὰ τὸν ἀναζωογονήσουν μὲ τὴ βοήθεια τηλεοραστικῶν κυμάτων. 1) Γῆ. 2) Ἰσημερινὸς τῆς Γῆς. 3) Μέση διάμετρος τοῦ «Τελστάρ». 4) Ζώνη συγκεντρωμένων κοσμικῶν ἀκτινοβολιῶν, ποὺ ἡ ἐπαφὴ μ' αὐτὲς ἔκαμε τὸν «Τελστάρ» νὰ «ἀρρωστήση».

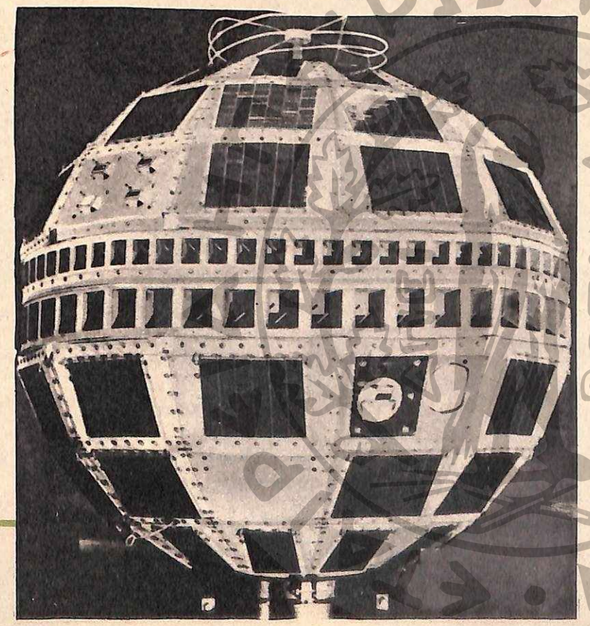

Ὁ ἐξερευνητικὸς πύραυλος «Τελστάρ». Ἔχει ὕψος ὅσο μιὰ πολυκατοικία μὲ 9 ὀρόφους καὶ ζυγίζει πάνω ἀπὸ 120 τόννους.

— Λοιπόν, ἡ κόρη μου τὰ εἰσπράττει τὰ νοίκια πολὺ πιο εὔκολα ἀπὸ μένα!

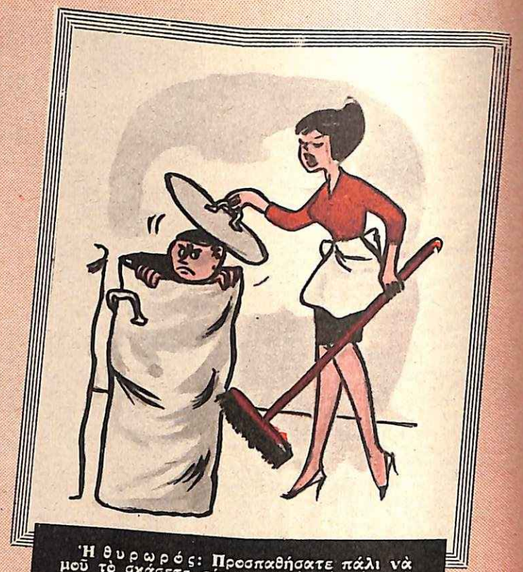

Ἡ θυρωρός: Προσπαθήσατε πάλι νὰ μοῦ τὸ σκάσετε σήμερα, γιὰ νὰ μὴ μοῦ πληρώσετε τὸ νοίκι!...

Νοίκια

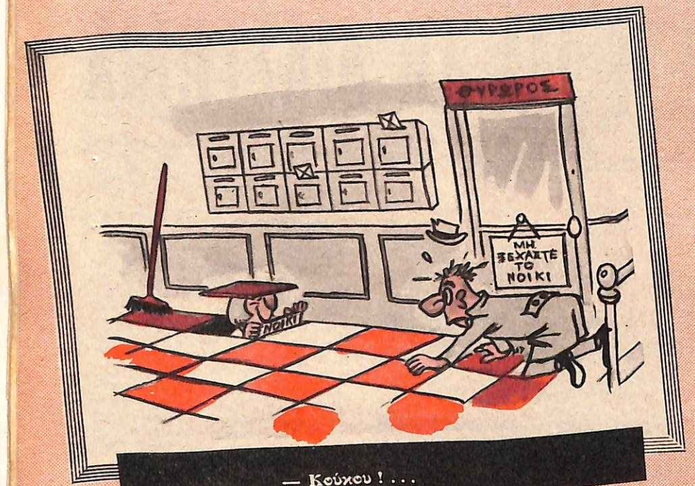

— Κούκου!...

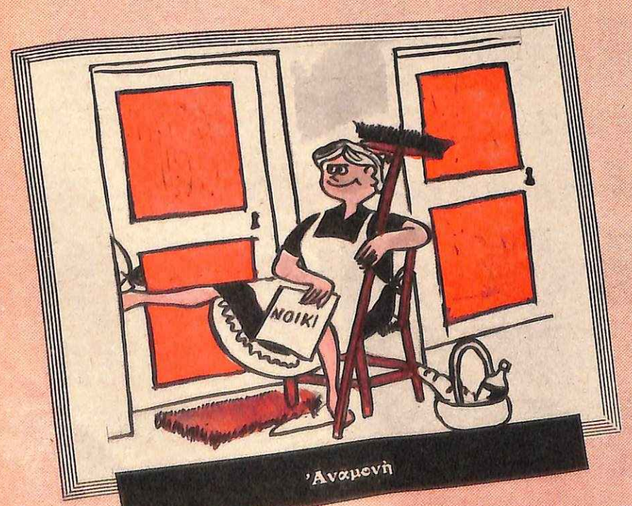

Ἀναμονή

— Σᾶς εἶπε ποτὲ κανεὶς πὼς εἶσθε κοῦκλα, κυρία Ἐλεονώρα;

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΘΕΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ

ΜΕΡΙΚΕΣ φορὲς κάθομαι καὶ σκέφτομαι, ὅτι ἡ ζωή μου εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἕνα σωρὸ παράξενα κι' ἀπίθανα γεγονότα. Δὲν ξέρω, βέβαια, τί ἔχετε περάσει ἐσεῖς, ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω τραθῆει τῶν παθῶν μου τὸν τάραχο.

Ὁ θεῖος Ἀδαμάντιος εἶναι λεπτός, ψηλὸς καὶ τρώγεται συνεχῶς μὲ τὰ ροῦχα του. Ἀπ' τὸ πρωΐ ὣς τὸ βράδυ, μὲ βρίζει.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια, ἄρχισε νὰ βαρυακούη καὶ μ' αὐτὰ τρώγεται. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ πραγματικὰ χάνει τὰ λογικά του εἶναι μόλις μὲ βλέπει. Ἐννοεῖ πάντα νὰ ξέρη, ποῦ πάω καὶ τί κάνω.

— Λέγε, βρὲ βλάκα, φωνάζει. Λέγε ποὺ νὰ πάρη ὁ διάβολος τ' ἀκουστικά μου! Ὅλο μοῦ χαλάει ἡ ρημάδα ἡ μπαταρία τους! Λέγε. Ποῦ ἤσουνα;

Μὰ ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσα, λοιπόν, νὰ μὴν τοῦ δίνω ἀφορμή, τόσο ἡ κατάστασι χειροτέρευε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Βέβαια, θὰ μποροῦσα νὰ σηκωθῶ νὰ φύγω καὶ νὰ τὸν ἀφίσω μὲ τὴ γκρίνια του, ἀλλὰ ὑπῆρχε μιὰ λεπτομέρεια, ποὺ μ' ἐμπόδιζε ἀφάνταστα: Ἤμουν ὁ μοναδικός του κληρονόμος. Πάντως, ὅλη αὐτὴ ἡ φοβερὴ κατάστασι, δὲ θὰ μὲ πείραζε καὶ τόσο, ἂν δὲν εἶχε γίνει βούκινο. Οἱ γνωστοὶ καὶ οἱ φίλοι μὲ σταματοῦσαν στὸ δρόμο μὲ εἰρωνικὰ χαμόγελα:

— Τί κάνετε, κύριε Δημητράκη;

— Καλά, εὐχαριστῶ.

— Καὶ τὸ βρισίδι τοῦ θείου σας;

Μὲ εἶχαν τρελλάνει στὰ ὑπονοούμενα. «Δὲν βαριέσαι, ἔλεγα μόνος μου. Ἐκεῖνο, ποὺ μ' ἐνδιαφέρει περισσότερο εἶναι νὰ μὴν τὸ μάθη ἡ Κάτια». Στὸ τέλος, ὅμως ἀπ' ὅ,τι φοβόμουν δὲ γλύτωσα. Κι' ἕνα ἀπόγευμα, ποὺ συναντηθήκαμε, τὴν εἶδα στενοχωρημένη.

— Ἄκουσε, ἀγάπη μου, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή. Τί διαδόσεις εἶναι αὐτές, ποὺ κυκλοφοροῦν εἰς βάρος σου;

Ἔκανα τάχα πὼς δὲν κατάλαβα.

— Δηλαδή; εἶπα.

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι σὲ βρίζει ὁ θεῖος σου μὲ τὸ παραμικρό;

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκα νὰ τ' ἀρνηθῶ, ἀλλ ἀμέσως μετάνοιωσα. Τί θὰ ὠφελοῦσαν τὰ ψέματα, ἀφοῦ ἔτσι κι' ἔτσι θὰ γινότανε μιὰ μέρα γυναίκα μου καὶ θὰ τὰ μάθαινε ὅλα; Κι' ἔτσι της τὰ εἶπα.

— Ὥστε εἶναι ἀλήθεια; εἶπε ἡ Κάτια.

— Δυστυχῶς...

— Καὶ σὲ βρίζει ἄσχημα;

— Σκουπίδι μὲ κάνει.

— Μὰ πῶς; Στὰ καλὰ καθούμενα;

— Ἀμ ἂν εἶχε δίκιο, δὲ θὰ ἔσκαγα!...

Ἡ Κάτια θύμωσε τόσο πολὺ γιὰ λογαριασμό μου, ποὺ ξαφνιάστηκα.

— Ἄκουσε, Δημητράκη, εἶπε. Τὸ ξέρω, βέβαια, ὅτι εἶναι θεῖος σου καὶ πρέπει νὰ τὸν σέβεσαι, δὲ μπορεῖς ὅμως νὰ χάσης τὴν προσωπικότητά σου. Ἐσὺ κοντεύεις νὰ μαραζώσης.

Ἡ Κάτια εἶπε πολλὰ τέτοια γιὰ τὴν προσωπικότητά μου καὶ μίλησε μὲ τόση θέρμη, ποὺ μὲ πῆρε τὸ παράπονο. Ντρέπομαι, ποὺ τὸ λέω, μὰ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς κρύψω τὴν ἀλήθεια. Νά, κάτι δάκρυα ποὺ κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια μου! Σὰν ἀφράτα στραγάλια. Καὶ κοντὰ σὲ μένα, συγκινήθηκε καὶ ἡ Κάτια.

— Ἔλα, πᾶψε τώρα, εἶπε σὲ λίγο. Μὲ τὰ κλάματα δὲ βγαίνει τίποτα. Τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι νὰ τοῦ πατήσης τὸ ποδάρι.

Σωστή, βέβαια, ἡ συμβουλή της, ἀλλ' ἂν ἐγὼ πατοῦσα ποδάρι καὶ σήκωνε ἐκεῖνος τὸ δικό του;

Χαμογέλασε εἰρωνικά, ὅταν τῆς τὸ εἶπα.

— Καὶ γι' αὐτὸ χολοσκᾶς; εἶπε. Μήπως χαθήκανε τὰ σπίτια! Ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἐνοικιαστήρια.

— Καὶ ἡ κληρονομιά;

— Ποιά κληρονομιά;

Ξαφνιάστηκε, γιατὶ δὲν τῆς εἶχα μιλήσει ποτὲ γι' αὐτὸ τὸ θέμα. Κι' ὅταν τῆς τὸ ἐξήγησα, ἔπαψε νὰ χαμογελᾶη εἰρωνικὰ καὶ τὸ γύρισε.

— Καϋμένε Δημητράκη, εἶπε, τόσο πολὺ σὲ πειράζουν πιὰ οἱ βρισιές του; Νὰ κάνης τὸ κορίδο. Ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ νὰ σοῦ μπαίνουν κι' ἀπὸ τ' ἄλλο νὰ σοῦ βγαίνουν. Στὸ κάτω-κάτω ἔτσι εἶναι οἱ θεῖοι, ποὺ ἔχουν ἀφτά...

— Καὶ ἡ προσωπικότητά μου, ποὺ στραπατσάρεται;

— Κολοκύθια! εἶπε. Ἡ προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ πορτοφόλι...

— Καὶ δὲ σὲ πειράζει, ποὺ μαράζωσα κι' ἔμεινα ὁ μισός;

Ξύσισε τὰ μοῦτρα της.

— Τόσο τὸ καλλίτερο, εἶπε. Δὲ σοῦ πάει τὸ πάχος, Δημητράκη!

Δὲ μπόρεσα νὰ βγάλω συμπέρασμα ἀπ' τὰ λόγια της. Μιὰ ἔτσι μοῦ τάλεγε μιὰ ἀλλοιῶς. Κι' ὅταν τὴ συνόδευα μέχρι τὸ σπίτι της, τῆς κατέβηκε μιὰ ἄλλη ἰδέα.

— Ἀπόψε, εἶπε, νὰ τοῦ μιλήσης γιὰ τὸ δικό μας ζήτημα. Νὰ τοῦ πῆς ὅτι ἀγαπιόμαστε καὶ ὅτι σκοπεύουμε νὰ παντρευτοῦμε.

— Κι' ἂν θυμώση, νὰ πατήσω ποδάρι;

— Νὰ μὴν πατήσης τίποτα! εἶπε. Γιατί, ἂν πατήσης, δὲν πρόκειται νὰ μὲ ξαναδῆς. Ἄντε, καληνύχτα...

Γύρισα στὸ σπίτι ἀναστατωμένος ἀπ' τὶς διάφορες σκέψεις, γιατὶ ἡ Κάτια μὲ τὶς ἀπόψεις της γύρω ἀπ' τὴν προσωπικότητά μου, μὲ εἶχε μπερδέψει γιὰ καλά. Στὴν εἴσοδο βρῆκα τὸ θυρωρὸ ἀναμαλλιασμένο.

— Κύριε Δημητράκη, εἶπε, τὸ τί ἔγινε σήμερα πάλι, δὲν περιγράφεται! Ὁ θεῖος σας ἀνεβοκατέβαινε καὶ σᾶς ἔβριζε συνέχεια. Ἀπ' τὸ μεσημέρι ἄρχισε..

Ἀνέβηκα ἀμέσως ἀγανακτισμένος καὶ τὸν βρῆκα στὴν πολυθρόνα του νὰ διαβάζη ἐφημερίδα.

— Ἔμαθα πὼς μὲ βρίζατε ὅλο τὸ ἀπόγευμα, εἶπα. Μήπως θέλετε νὰ συνεχίστε;

Δίπλωσε τὴν ἐφημερίδα του καὶ μ' ἀγριοκύτταξε.

— Ἐγὼ κι' ἂν σὲ βρίζω, εἶπε, ἔχω καλὴ καρδιά...

— Ναί, ἀλλὰ ἐμένα μοῦ κακοφαίνεται...

— Καὶ μένα στὰ παλιά μου παπούτσια! εἶπε. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σὲ βρίζω, χωρὶς κακία, ἡ συνείδησί μου εἶναι ἐν τάξει. Ἄλλωστε, δὲν τὴν ξέρεις τὴν παροιμία, ποὺ λέει: «Σκύλος ποὺ γαυγίζει, δὲν δαγκώνει»;

— Μάλιστα...

— Γιὰ πές μου τὸ νόημά της.

— Ἡ παροιμία αὐτὴ θέλει νὰ πῆ ὅτι εἴσαστε σὰν κι' ἐκεῖνα τὰ μαντρόσκυλα, ποὺ γαυγίζουν, ἀλλὰ δὲ δαγκώνουν.

Τί ἤτανε νὰ τὸ πῶ; Πετάχτηκε ἀπάνω σὰ δαιμονισμένος.

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό! φώναξε. Ἄντε χάσου ἀπὸ μπροστά μου, ποὺ θὰ πῆς τὸ θεῖο σου μαντρόσκυλο! Οὔτε μιὰ παροιμία δὲν ξέρεις νὰ ἑρμηνεύσης. Φταίω ἐνὼ ὕστερα ποὺ σὲ λέω βλάκα;

Χάθηκα ἀπὸ μπροστά του, ἀλλὰ ἔβραζα μὲ τὸ ζουμί μου. Οὔτε στὸ σακκί, οὔτε στὸ σακκούλι τὸν εὕρισκα. Κρέμασα τὰ μοῦτρα μου καὶ κλείστηκα στὸ δωμάτιό μου. Σὲ λίγο, ὅμως, ἤρθε καὶ μὲ φώναξε:

— Κάθησε νὰ σοῦ ἐξηγήσω μερικὰ πράγματα εἶπε. Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι τὸ παραδέχομαι πὼς σὲ βρίζω πολύ. Τὴ λέω τὴν ἁμαρτία μου. Τὶς τελευταῖες ἡμέρες, ὅμως, κάθισα καὶ τὸ σκέφτηκα πάρα πολύ. Εἶπα δηλαδὴ μὲ τὸ μυαλό μου: «Γιατὶ τάχα νὰ βρίζω τόσο πολὺ τὸ Δημητράκη»; Καὶ τὸ βρῆκα. Πρέπει, λοιπόν, νὰ τὸ παραδεχτῆς ὅτι ἔχω δίκιο, ποὺ σὲ βρίζω.

— Γιατί;

— Ἐπειδὴ εἶσαι κληρονόμος μου. Ὅσο τὸ σκέφτομαι ὅτι θὰ πεθάνω καὶ θὰ μὲ κληρονομήσης καὶ θὰ περνᾶς μπέικα, ἀφηνιάζω! Κι' ὄχι, μόνο θὰ μασᾶς τὸ βιός μου, ἀλλὰ θὰ μὲ σκυλοβρίζης κι' ἀπὸ πάνω.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, συγκιγήθηκα. Ποτὲ δὲ μοῦ εἶχε μιλήσει ἔτσι ὁ θεῖος Ἀδαμάντιος. Γύρισα καὶ τὸν κύτταξα δακρυσμένος.

— Ἐγὼ ἀποκλείεται νὰ σᾶς βρίζω, εἶπα. Ἴσα-ἴσα ποὺ θὰ σᾶς φέρνω καὶ λουλούδια...

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ...

Σηκώθηκαν οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του.

— Βρέ, ποὺ νὰ σὲ πάη καὶ νὰ σὲ σηκώση! φώναξε. Ποιός σοῦ εἶπε, βρέ γρουσούζη, ὅτι μοῦ ἀρέσουν τὰ λουλουδάκια;

Κουδέντα δὲν εἶπα. Πηγαινοροχόταν στὸ δωμάτιο σὰν τρελλός. Ὕστερα κάθησε ἀπότομα καὶ μὲ κύτταξε στὰ μάτια.

— Βρέ σύ, εἶπε, τὸ ξέρεις πὼς ἔχω πιστόλι;

— Μάλιστα...

— Ἔ, ἀφοῦ τὸ ξέρεις, σὲ πληροφορῶ ὅτι πολλὲς φορὲς μούρχεται νὰ σὲ καθαρίσω, ἐκεῖ ποὺ κοιμᾶσαι. Μέχρι ἐκεῖ φτάνουν τὰ νεῦρα μου!

Μ' ἔκοψε κρύος ἱδρώτας, καθὼς τὸ ἄκουσα. Ἔτρεξα στὴν κρεβατοκάμαρά μου καὶ τὰ μάζεψα στὰ γρήγορα. Ἀπάνω, ποὺ γέμιζα καὶ τὴ δεύτερη βαλίτσα, μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ γιακᾶ.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, βρὲ ἀνόητε; εἶπε. Ἐπειδή, δηλαδή, τὸ εἶπα, τὸ ἔκανα κι' ὅλας;

— Ἀρπαξε τὶς βαλίτσες καὶ τὶς ἀδειασε.

— Δὲν πρόκειται νὰ πᾶς πουθενά! φώναξε. Ἐγὼ προσπάθησα νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴν αἰτία, ποὺ σὲ βρίζω, γιὰ νὰ μὴ στενοχωρίεσαι. Ἄλλωστε, δὲν ἔχεις καὶ ποῦ νὰ πᾶς...

— Ἔχω καὶ παραέχω! εἶπα. Θὰ πάω στὴν Κάτια...

— Ποιά εἶναι αὐτή;

Κάθησα καὶ τοῦ μίλησα γιὰ τὴν Κάτια μὲ κάθε λεπτομέρεια. Τοῦ εἶπα, δηλαδή, ὅτι γνωριστή-

καμε σὲ κάποιο πάρτυ, ὅτι ἀγαπιόμαστε καὶ σκοπεύουμε νὰ παντρευτοῦμε καὶ πολλὰ ἄλλα. Στὸ τέλος τοῦ ἔδειξα καὶ μιὰ φωτογραφία της· ἀλλὰ στραβομουτσούνιασε μόλις τὴν εἶδε.

— Εἶναι σὰ μαϊμοῦ, εἶπε. Δὲν κάνει γιὰ σένα. Εἶναι καὶ πονηρόμουτρο. Νὰ πᾶς νὰ βρῆ κανένα ἄλλο κορόϊδο νὰ τυλίξη. Δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀφίσω νὰ μοῦ φάη τὸ βίος μου. Ἐγὼ θὰ σοῦ βρῶ νύφη!...

Βγῆκε στὴ βεράντα κι' ἄρχισε νὰ μαλώνη μὲ τὸν ἑνοικιαστὴ τοῦ πέμπτου πατώματος, ἐπειδὴ πότιζε τὶς γλάστρες του. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ βλαστήμησα τὴν τύχη μου καὶ ξάπλωσα. Εἶχα στενοχωρηθῆ πάρα πολὺ καὶ μ' ἔπιασε ἡ νύστα. Αὐτὸ τὸ παθαίνω συχνά. Ἡ μεγάλη στενοχώρια μοῦ φέρνει νύστα. Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ γλάρωνα, ἄκουσα πάλι τὶς φωνές του. Σηκώθηκα καὶ τὸν εἶδα, ποὺ πηγαινορχότανε στὴν τραπεζαρία καὶ μιλοῦσε μόνος του. «Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ θέλη νὰ πάρη αὐτὴ τὴ μαϊμοῦ!» φώναξε. «Κρέμασε τὰ μοῦτρα του κι' ὅλας! Κι' ἐμένα σκοροδοκαῖλα μου! Μωρέ, καλλίτερα τὸχω νὰ σὲ καθαρίσω, παρὰ νὰ τὴν πάρης! Γι' αὐτό, δηλαδή, δούλεψα σ' ὅλη μου τὴ ζωή; Γιὰ νὰ μπῆ στὴν περιουσία μου αὐτὴ ἡ παλιομαϊμοῦ καὶ νὰ μοῦ τὴ φάη; Μωρέ, σὲ σκοτώνω μέχρι νὰ πῆς κίμινο!»

Καθόμουνα στὴν πόρτα μου λοξὰ καὶ δὲ μ' ἔβλεπε, καθὼς μιλοῦσε. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, θύμωσε περισσότερο καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιό του, φουριόζος.

— Ἀμάν, πάει γιὰ τὸ πιστόλι, εἶπα μὲ τὸ μυαλό μου. Τί γίνεται τώρα; Πῶς πηδᾶνε ἀπὸ τὸ ἔκτο πάτωμα;

Κοπήκανε τὰ γόνατά μου κι' ἐπειδὴ τὸ μυαλό μου ἔγινε σὰ μουσταλευριὰ ἀπὸ τὴ λαχτάρα, χώθηκα κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ περίμενα. Δὲν ξέρω πόση ὥρα πέρασε ἀπ' τὴ στιγμή, ποὺ τρύπωσα κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι. Πάντως, στὸ τέλος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, μὲ πῆρε ὁ ὕπνος καὶ εἶδα τὸ πιὸ περίεργο ὄνειρο. Ὅτι δηλαδή, ὁ θεῖος ὁ Ἀδαμάντιος μὲ κυνηγοῦσε μὲ τὸ πιστόλι του κι' ἐγὼ ἤμουν γαντζωμένος κάτω ἀπ' το κρεβάτι. Καὶ τὸ κρεβάτι εἶχε ποδάρια ἀνθρώπινα κι' ἔτρεχε γιὰ νὰ μὴ μᾶς προλάβη ὁ θεῖος μὲ τὸ πιστόλι..

★

Τὸ πρωΐ, ποὺ ξύπνησα, καθὼς ἤμουν συνηθισμένος νὰ πετάγωμαι ἀπότομα ἀπ' τὸ κρεβάτι μου, ἔφαγα μιὰ ὄμορφη στὸ σωμιέ, ποὺ δὲν ἤθελα ἄλλη. Βολεύτηκα πάντως μ' ἕνα τσιρότο καὶ πῆγα στὸ γραφεῖο μου σὲ κακὰ χάλια. Εἶχα μουδιάσει τόσο πολύ, ποὺ πήγαινα μονόπαντα.

Μὲ τὴν Κάτια συναντηθήκαμε τὸ μεσημέρι στὸ γνωστό μας ἀπόμερο καφενεδάκι καὶ μόλις εἶδε τὸ τσιρότο στὴ μύτη μου, κατατρόμαξε.

— Δημητράκη, τί συμβαίνει; εἶπε. Ἔχει γοῦστο νἀπαιξες μπουνιὲς μὲ τὸ θεῖο σου.

Τῆς μίλησα γιὰ τὴ μαρτυρικὴ νύχτα, ποὺ πέρασα καὶ χαμογέλασε μὲ κατανόησι.

— Μὴ στεναχωρίεσαι, ἀγάπη μου, εἶπε. Ὅλα θὰ πάνε καλά. Μόνο ποὺ πρέπει νὰ θυμηθῶ νὰ σοῦ φέρω ἕνα χαλάκι ἀπ' τὸ σπίτι μου.

— Τί νὰ τὸ κάνω;

— Νὰ τὸ στρώσης κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι. Δὲ μπορεῖς νὰ κοιμᾶσαι στὸ πάτωμα! Θυμᾶμαι ὅτι εἶχαμε ἕνα πολὺ ὄμορφο χαλάκι στὸ σπίτι μὲ διάφορα χρώματα. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως ποὺ ψόφησε ὁ Μπούμπης τὸ βάλαμε στὴν ἀποθήκη.

— Ποιός Μπούμπης;

— Ὁ σκύλος μας, καλέ!

Συγκινήθηκα τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον της, ποὺ μοὐρχότανε νὰ βάλω τὶς φωνές.

— Κι' ὅσο γιὰ τὰ προξενιά, ποὺ θέλει νὰ σοῦ κάνη, συμπλήρωσε, νὰ μὴν ἀνησυχῆς. Θὰ βροῦμε τρόπο νὰ τὰ χαλάσωμε...

Γύρισα στὸ σπίτι τρισευτυχισμένος ἀπ' τὰ παρήγορα λόγια της. Ὁ θεῖος ἦταν στὴ βεράντα, ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ φωτογραφία.

—"Ελα ἐδῶ, φώναξε. Αὐτὴ ἡ φωτογραφία της μαϊμοῦς παραπέσε χτες τὸ βράδυ μὲ τὴ φασαρία καὶ τὴ βρῆκα στὸ δωμάτιο σου. Πάρ' τη. Ἐγὼ ἐβαλα στὴν τσέπη μου ἀμίλητος.

— Πάντως, ἂν ἐπιμένης, νὰ τὴ φέρης αὐριο νὰ τὴ γνωρίσω, γιὰ νὰ τὴν εὐαποστειλω μια ὥρα ἀρχυτερα! Αὐτὴ ἡ κοπέλλα δὲν κανει για σενα. Γιὰ φερε νὰ τῆς ρίξω ἀκόμα μιὰ ματιά.

Τοῦδωσα τὴ φωτογραφία, τὴν ξανακύτταξε καὶ μοῦ τὴν ἔδωσε παλι κανοντας, μιὰ περιφρονητικὴ κίνησι. Τὸν περιμενα μεχρι ποὺ κοιμήθηκε καὶ τότε πῆρα τὴν Κάτια στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλω τὴν ἐπιθυμία τοῦ θείου μου. Δὲν τὴν εἶδα νὰ ἐνθουσιάζεται καθόλου. Ἡ μόνη λεπτομέρεια, ποὺ ἤθελε νὰ μάθη, ἦτανε ποιό νούμερο παντοῦφλες φορουσε ὁ θεῖος.

★

Ἡ Κάτια, ἤρθε τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα,φορτωμένη μὲ διαφορα πολυχρωμα πακέττα. Φοροῦσε ενα ὑπεροχο φορεμα, ποὺ δὲν τὸ εἶχα ξαναιδη καὶ μοσχομυριζε νιατα κι' αρωματα. Μπηκε στὸ σπίτι μὲ τέτοιο αερα, ποὺ ξαφνιάστηκα. Ὁ θεὸς Ἀδαμαντιος της ἔρριξε μια ματιὰ τοσο αγρια, ποὺ αν ἠτανε ἀλλη θα ταχανε.

— Ἐσύ, εἶσαι ἡ Κάτια; τὴ ρώτησε.

— Μάλιστα, ἐγώ, εἶπε. Ἐσεῖς, ὅμως, γιατί ἐχετε κλειστὰ καὶ δὲν ανοιγετε νὰ μπῆ καθαρὸς ἀέρας;

Καὶ, χωρὶς ἄλλη κουβεντα, ανοιξε τα παραθυρα καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὸ θειο, ποὺ τὴν κυττοῦσε μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Ὁ φρέσκος ἀέρας κάνει καλό, εἶπε ἡ Κατια. Ὅσο για τὶς παντοῦφλες σας, εἶναι πολὺ γεροντίστικες!

Ἀνοιξε ενα ἀπὸ τὰ πακέττα, ἐβγαλε καται χρωματιστες καὶ μοντέρνες παντοῦφλες κι' ἀφοῦ τοὺ πέταξε τὶς ἄλλες, τοῦ φορεσε τὶς καινούργιες. Με λίγα λογια ἡ Κάτια μπηκε σὰ θυελλα στὸ σπίτι. Ὁ θεὸς Ἀδαμάντιος εἶχε καταπιῆ τὴ γλώσσα του για τὰ καλά. Τὴν ἐβλεπα καὶ τη χαιρόμουν. Μιὰ στιγμη, τὸν αρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν καθισε στὴν καρέκλα.

— Τί μαλλια εἶναι αὐτά; φώναξε. Γιατί, δηλαδή, νὰ μὴν κανετε μιὰ μοντέρνα χωρίστρα; Στὴν ἡλικία σας αλλοι διοικοὺν κράτη καὶ φτιάχνουν οἰκογένειες. Ἀπὸ τώρα, δηλαδή, το βάλατε κάτω;

Ἰον χτενισε στὰ γρήγορα, ανοιξε ἕνα αλλο πακέττο καὶ τοῦ φορεσε μιὰ κατακόκκινη ρόμπα μὲ καφὲ γραμμες. Μέσα σὲ δέκα λεπτὰ τὸν ἔκανε αγνώριστο! Μέχρι πού, στὸ τέλος, τοῦ ψαλίδισε καὶ τὸ μουστάκι. Μιλιὰ ὁ θεὸς Ἀδαμάντιος. Ἀλλὰ φαινότανε ἐνθουσιασμένος. Υστερα κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη καὶ βρῆκα το μπελὰ μου ἐγώ.

— Τὰ βλέπεις, βρὲ βλάκα; φώναξε. Ἄλλος ἄνθρωπος ἔγινα! Εἰκοσι χρόνια ξανάνιωσα. Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω, Κάτια!...

Καὶ φιλιθήκανε καὶ μὲ τὸ παραπάνω!

★

Πέρασαν δυὸ μῆνες ἀπὸ ἐκείνη τὴν πρώτη ἐπίσκεψι τῆς Κάτιας. Ἕνα μεσημέρι, ὅμως, γυρίζοντας, βρῆκα στὸ θυρωρεῖο, δυὸ βαλίτσες, ποὺ μοῦ φάνηκαν σὰ γνωστές.

— Ποιανοῦ εἶναι αὐτές; ρώτησα τὸ θυρωρό.

— Δικές σας, κύριε Δημητράκη.

— Καὶ τί θέλουν ἐδῶ;

— Νὰ τὶς πάρετε καὶ νὰ φύγετε Ἔτσι εἶπε ὁ θεῖος σας. Δὲν ἔχουν πολλὴ ὥρα ποὺ φύγανε...

— Ποιοί;

— Ὁ θεῖος σας μὲ τὴ δεσποινίδα Κάτια. Θὰ γυρίσουν σὲ μιὰ βδομάδα καὶ θὰ σᾶς στείλουν καὶ πρόσκλησι γιὰ τοὺς γάμους τους!

Ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι λιποθύμησα, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου.

★

Τώρα, ἂν διαβάσετε στὶς ἐφημερίδες ὅτι σὲ κάποιο γάμο ἔσκασε μιὰ χειροβομβίδα, νὰ ξέρετε ὅτι ἐγὼ τὴν πέταξα. Πάντως, ἂν ἔχετε κανένα θεῖο Ἀδαμάντιο, προσέξτε τὶς διάφορες Κάτιες.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 948

Ὁριζοντίως:

1. Μᾶς ἀκολουθεῖ παντοῦ πιστά.— Ναυπηγεῖα. — Λόφος, ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά του στὴν Ἱερουσαλήμ.
2. Λῖπος. — Κάνει τὸν ἄνθρωπο ν' ἀτενίζη μὲ ἐμπιστοσύνη τὸ μέλλον.
3. Νότα. — Ἀριθμὸς μὲ γράμματα. — Μακρυνή μας πρόγονος.

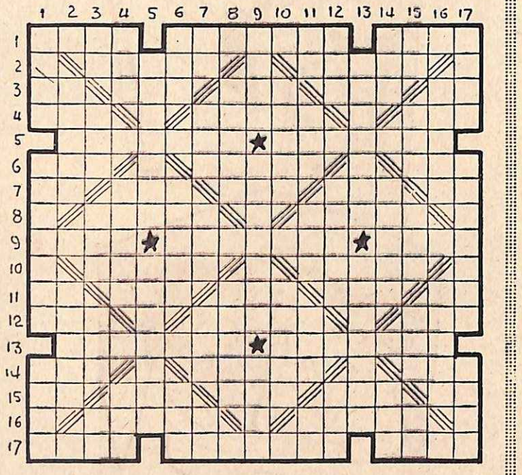

— Ποδοσφαιρικὴ ὁμάς. — 100 τετραγωνικὰ μέτρα.
4. Πρόσταγμα. — Κῆπος γεμάτος λουλούδια. — Χρονικὸ διάστημα.
5. Λιμάνι τῆς Ἰταλίας, στὴν Τοσκάνη. — Ἀδλάκι μέσα στὸ ὁποῖο τρέχει νερό.
6. Ἀφρικανὸς φύλαρχος. — Εἶναι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἀέρια.
7. Καταλαδαίνω.
7. Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ναυτικὸ παράγγελμα. — Τὸ πρῶφῶς τῆς ἡμέρας. — Μικρὸ τρωκτικό. — 220.
8. Ἰταμά. — Χαρακτήρ, ἰδιοσυγκρασία.
9. Χαρτοπαικτικὸς ὅρος. — Τὸ πραγματικὸ ἐπώνυμο τοῦ Παπαφλέσσα. — Μουσικὸς φθόγγος.
10. Ἠγεμών. — Ἐπιτυχίες (καθ.).
11. 71. — Ὁμηρικὴ θάλασσα. — Δικό μου (γαλλικά). — Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Ἀρθρο.
12. Πρόθεσι καὶ ἄοθρο (δημ.). — Εἶδος ζοχοπλαστείου. — ... Βέγκας: Πόλις τῶν Η.Π.Α.
13. Δὲν κάνει γιὰ ρήτωρ. — Γυιὸς τῆς Ἀλκμήνης καὶ τοῦ Ἀμφιτρύωνος.
14. Ὁ προηγούμενος πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. — Ἡ μητέρα τοῦ Ἕκτορος. — Πόλις τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ φημίζεται γιὰ τὸ καρναβάλι της.
15. Ἀρχικὰ κόμματος. — ... Μιράντα: Παλαιὰ δόξα τῆς ὀθόνης. — Χρονικὸς σύνδεσμος. — Ἀρχικὰ ἄλλου κόμματος. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
16. Βοήθεια. — Ἱδρύματα κοινῆς ὠφελείας.
17. Ἀνόθευτα. — Τὸ ξυπνητῆρι τῆς φύσεως. — Τὰ βρίσκουμε στὴν ἀγορά.

Καθέτως:

1. Μᾶς θυμίζει μεγάλη νίκη τοῦ στρατοῦ μας. — Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. — Ἰαχὴ προσφιλὴς στὸ στρατό μας.
2. Εὐρωπαϊκὸ κράτος. — Ἱδρυτής... Μάνδρας.
3. Νημάτιο. — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Ἐπαρχία τῆς Αἰθιοπίας. — Ἐπώνυμο Γαλλίδος ἡρωΐδος. — Ὑποθετικόν.
4. Ποιητικὴ ὀνομασία ζώου. — Χρησιμοποιοῦνται στὴν κατασκευὴ δρόμων.— Μισή... σφαῖρα.
5. Ἕνα ἀπὸ τὰ παλαιὰ Βαλτικὰ κράτη. — Ἐμπαίζω.
6. Ἀρχικὰ ταμείου τῶν ναυτικῶν. — Κάνει τὰ κορίτσια νὰ κοκκινίζουν. — Ἕνας ἀπὸ τοὺς Χάν.
7. Ἀνεστραμμένη νότα. — Πρόθεσις. — Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας. — Ἐπώνυμο ποιητοῦ καὶ συγγραφέως ἔργων φρίκης. — Ἀνεστραμμένο ἐπώνυμο πολλῶν στάρ.
8. Ὁδηγεῖ στὴ φυλακή. — Προσωπεῖον.
9. Βιβλικὸ γυναικεῖο πρόσωπο.— Ὑμνῳδὸς τοῦ Βυζαντίου. — Ἱερὴ τρέλλα τῶν ἀγρίων.
10. Ἀκατάλληλος γιὰ φαγώσιμα.— Εἶναι ἡ Μαρία Κάλλας.
11. 15. — Πρώτη ὕλη γιὰ ἐφημερίδα. — Τίτλος εὐγενείας. — Αἴσθησις. — Ἀφήνω (ἀρχ.).
12. Γαλλικὸ τροπικὸ ἐπίρρημα, ποὺ χρησιμοποιοῦν συχνὰ οἱ μάγειροι. — Ἀρχαία χώρα ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Ποντου, — Τζέην...: Ἔργο τῆς Σαρλὸτ Μπροντέ.
13. Βασιλιὰς τῶν Θηβῶν, ποὺ κατασπάραξαν οἱ Μαινάδες. — Ὡραῖο νησί μας.
14. Κομψός. — Κάτοικοι ἀσιατικῆς χώρας. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
15. Κλωστή. — Τοῦ Κολόμβου ἔμεινε στὴν Ἱστορία. — Ράσα. — Ἥρως τοῦ Σαίξπηρ. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.).
16. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. — Ροπή.
17. Καλύτερον τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Γῆς. — Θαλασσία ἐκταση. — Ξεχωρίζει τὰ ζῶα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ
(Λουτράκι)

Ἡ λύσις τοῦ 947 στὴ σελίδα 76

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΛΑΪΝ

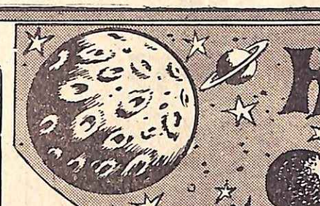

Ἡ ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

8ον

—Δὲν ὑπάρχει παρὰ μιὰ λύσι, Ἄστοκ, φώναξε ὁ Ντούτους. Πρέπει νὰ πᾶς ἀμέσως νὰ τὴ φέρης, μὲ κάθε μυστικότητα. Καὶ σὲ προειδοποιῶ πὼς, ἂν τολμήσης νὰ γυρίσης στὸ Ντούζαρ χωρὶς τὴν ποιγκήπισσα ζωντανὴ ἢ νεκρή, ἐσσα καταδικασμένος προκαταβολικὰ σὲ θάνατο.

Ὁ Ἄστοκ ἤξερε καλὰ τὸν πατέρα του, ὥστε νὰ μὴν ἀμφιβάλη πὼς δὲ θὰ δίσταζε νὰ πραγματοποιήση τὴν ἀπειλή του. Ἤξερε πὼς στὴν καρδιὰ αὐτοῦ τοῦ σκληροῦ ἄντρα, δὲν εἶχε ἀνθίσει ποτὲ ἡ ἀγάπη γιὰ κανένα ἀνθρώπινο πλάσμα. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἀγαποῦσε, ἦταν ἡ ἐξουσία.

Δὲν εἶχε παντρευτῆ τὴ Νίσα ἀπὸ ἔρωτα, ἀλλὰ γιατὶ ἔλπιζε πὼς θὰ τὸν βοηθοῦσε ν' ἀνέβη στὸ θρόνο τοῦ Κάλσιβαρ. Δὲν εἶχε δοκιμάσει κανένα τρυφερὸ αἴσθημα γιὰ καμμιὰ γυναίκα. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς τὶς γυναῖκες τὶς μισοῦσε, γιατὶ ἤξερε πὼς τὸν εὕρισκαν ἄσκημο καὶ πὼς δὲν εἶχε βρεθῆ ποτὲ κοπέλλα, ἀκόμη καὶ τότε ποὺ ἦταν νέος, νὰ τὸν θέλη γιὰ ἄντρα της. Οὔτε κι' ἡ Νίσα δὲ θὰ τὸν ἔπαιρνε ποτέ, ἂν δὲν εἶχε καταντήσει σκλάβα.

Ἀνίκανος νὰ προφέρη λέξι, ὁ Ἄστοκ ὑποκλίθηκε βαθειὰ μποροστὰ στὸ θρόνο τῶν γονιῶν του καὶ βγῆκε ὑποχωρώντας ἀπ' τὴν αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων. Ἔτρεμε ὁλόκληρος καὶ τὰ γόνατά του λύγιζαν, καθὼς διέσχιζε τοὺς ἀτέλειωτους διαδρόμους τοῦ παλατιοῦ, προχωρώντας πρὸς τὴν ἀνατολικὴ πτέρυγα. Βγῆκε σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ αὐλὴ καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸν ψηλὸ πύργο, ποὺ εἶχε κλειδώσει τὴν αἰχμάλωτή του. Σταγόνες ἱδρῶτα φάνηκαν στὸ μέτωπό του.

Τί μποροῦσε νὰ κάνη; Κανένας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του δὲ θὰ δεχόταν νὰ διαπράξη τὸ φοιχτὸ ἔγκλημα. Ἂν δὲν ἤθελε νὰ πεθάνη, ἔπρεπε νὰ σφίξη μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὸν γαλατένιο κοριτσίστικο λαιμό, ἢ νὰ βυθίση τὸ ἐγχειρίδιό του στὸ τρυφερὸ στῆθος της, τρυπώντας της τὴν καρδιά!

Τὴν καρδιά της! Τὴν καρδιά, ποὺ ἔλπιζε πὼς κάποτε θὰ χτυποῦσε ἐρωτικὰ γι' αὐτόν!

Μὰ τὸ εἶχε πετύχει; Θυμήθηκε μὲ πόση περιφρόνησι εἶχε ἀπαντήσει ἡ Θούδια στὶς ἐρωτικές του ἐκδηλώσεις καὶ τὸν πλημμύρισε ὁ θυμός. Ἡ σκέψη πὼς θὰ μποροῦσε τουλάχιστον νὰ τὴν ἐκδικηθῆ γι' αὐτὴ της τὴν περιφρόνησι, ἔπνιξε τοὺς ἠθικούς του ἰσταμοὺς καὶ τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του. Τὸ αἷμα, ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα του, μιλοῦσε τώρα μέσα του, γεμάτο μίσος καὶ κακία.

Ἕνα παγωμένο χαμόγελο πῆρε τὴ θέσι τοῦ τρόμου, ποὺ ἀλλοίωνε πρὶν ἀπὸ λίγο τὰ χαρακτηριστικά του. Γύρισε καὶ προχώρησε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴ σκάλα τοῦ πύργου. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ δῆ τὴ Θούδια πρὶν ξεκινήση, τάχα γιὰ νὰ τὴ βρῆ, ὅπως τὸν εἶχε διατάξει ὁ πατέρας του. Ἦταν ἀπαραίτητο νὰ κάνη αὐτὸ τὸ ταξείδι, γιατί, ἂν ὁ Νούτους ὑποπτευόταν τὴν ἀλήθεια, ἂν μάθαινε πὼς ἡ κοπέλλα βρισκόταν κι' ὅλας στὸ Ντούζαρ, θὰ τὸν τιμοροῦσε σκληρά.

Ἀνέβηκε τὴ στριφογυριστὴ σκάλα καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ μυστικὸ πέρασμα στὸ διάδρομο, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ δωμάτιο τοῦ πύργου. Ἔβγαλε ἀπ' τὴ ζώνη του τὸ κλειδί, ξεκλείδωσε τὴν πόρτα καὶ ἄνοιξε, χωρὶς νὰ χτυπήση.Μπαίνοντας στὸ δωμάτιο, εἶδε τὴ Θούδια ὄρθια μποροστὰ στὸ καγκελόφραχτο παράθυρο, νὰ κυττάζη πάνω ἀπ' τὶς σκεπὲς τῶν σπιτιῶν τοῦ Ντούζαρ, πρὸς τὸ μακρυνὸ Πτάρθ. Ὁ Ἄστοκ τὸ μισοῦσε, τὸ Πτάρθ. Ἡ σκέψη του τὸν γέμισε λύσσα.

Γιατί νὰ μὴν τὴ σκοτώση τώρα καὶ γὰ ξεμπερδεύη μιὰ καὶ καλὴ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

Ἀκούγοντας τὰ βήματά του, ἡ ποιγκήπισσα γύρισε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κύτταξε κατάματα. Πόσο ὄμορφη ἦταν! Ἡ ἀπόφασί του ἔσβυσε, μποροστὰ στὴ λάμψη τῆς γοητείας της. Ὄχι, δὲ θὰ τὴ σκότωνε τώρα. Θὰ περίμενε ὥσπου νὰ γυρίση ἀπ' τὸ ταξεῖδι του. Ἴσως, μέχρι τότε νὰ βρισκόταν κάποια ἄλλη λύσι. Ἴσως νὰ εὕρισκε κάποιον ἄλλο ποὺ ν' ἀναλάβη τὴ φοικτὴ πράξι. Ἐκεῖνος δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ σβύση τὴ ζωὴ ἀπ' αὐτὰ τὰ λαμπερὰ μάτια, νὰ σταματήση τὴν ἀνάσα ποὺ ἀνασήκωνε ρυθμικὰ αὐτὸ τὸ τρυφερὸ στῆθος. Δὲν ἦταν τόσο σκληρός, ὅσο ἤθελε νὰ πιστεύουν οἱ ἄλλοι. Ἔπρεπε νὰ βρῆ κάποιον, ποὺ κατάλληλο γιὰ τὸ ρόλο τοῦ δήμιου.

Στάθηκε, κυττάζοντάς την, ἐνῶ ἡ Θούδια ἀντιμετώπιζε τὸ βλέμμα του ἄφοβα κι' ἀτάραχα. Ὁ Ἄστοκ ἔνοιωσε τὸ ἐρωτικό του πάθος νὰ φουντώνη.

Γιατί νὰ μὴν ξαναδοκιμάση τὴν τύχη του; Ἂν κατάφερνε νὰ τὴν πείση, ὅλα θὰ πήγαιναν καλά. Ἀκόμη κι' ἂν ὁ πατέρας του ἐπέμενε νὰ τὴ σκοτώσουν, μποροῦσαν νὰ φύγουν μαζὶ γιὰ τὸ Πτὰρθ καὶ νὰ ρίξουν ὅλη τὴν εὐθύνη στοὺς ὤμους τοῦ Νούτους. Καὶ ποιὸς θὰ ἀμφέβαλλε, ἂν ἡ Θούδια κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἄστοκ, κατηγοροῦσαν τὸν πατέρα του πὼς εἶχε βάλει νὰ ἀπαγάγουν τὴν ποιγκήπισσα καὶ πὼς τὴν εἶχε σώσει ἀπ' τὰ νύχια του ὁ διάδοχος τοῦ Ντούζαρ; Φυσικά, τότε οἱ στρατοὶ τῶν τριῶν χωρῶν θὰ ἔκαναν ἐπίθεσι στὸ Ντούζαρ. Ἀλλὰ τί τὸν ἐνδιέφερε τὸν Ἄστοκ, ἐφόσον θὰ παντρευόταν τὴν κόρη τοῦ Θούβαν καὶ θὰ γινόταν Βὶλ τοῦ Πτάρθ;

— Θούδια, εἶπε, ἦρθα γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, τὴν τελευταία, νὰ ἀφήσω τὴν καρδιά μου μποροστὰ στὰ πόδια σου. Τὸ Πτάρθ, τὸ Κάολ καὶ τὸ Ντούζαρ κήρυξαν τὸν πόλεμο στὸ Κάλσιβαρ, ἐξ αἰτίας σου. Γίνε γυναίκα μου, Θούδια, καὶ δὲ θὰ τὸ μετανοιώσης.

Ἡ κοπέλλα κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Περίμενε, συνέχισε ὁ Ἄστοκ πρὶν προλάβη ἐκείνη νὰ μιλήση. Περίμενε νὰ μάθης τὴν ἀλήθεια, πρὶν προφέρης λέξεις ποὺ μπορεῖ νὰ καταδικάσουν, ὄχι μόνο ἐσένα, ἀλλὰ καὶ τὶς χιλιάδες τοὺς πολεμιστές, ποὺ ἑτοιμάζονται νὰ οἰχτοῦν στὴ μάχη γιὰ χάρι σου." Ἂν ἀρνηθῆς νὰ μὲ παντρευτῆς καὶ μαθευτῆ κάποτε ἡ ἀλήθεια, τὸ Ντούζαρ θὰ καταστραφῆ. Θὰ ξεθεμελιώσουν τὶς πολιτεῖες μας, δὲ θ' ἀφήσουν πέτρα πάνω στὴν πέτρα. Θὰ σκορπίσουν τὸ λαό μας ἀπ' τὸν παγωμένο Νότο μέχρι τὸν παγωμένο Βορειά, κυνηγώντας τον καὶ σφάζοντάς τον, ὥσπου νὰ μὴν ἀπομείνη ἀπ' τὸ μεγάλο μας ἔθνος, παρὰ μόνο μιὰ μισητὴ ἀνάμνησι. Ἂν ἀδιαφορῆς γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τόσων ἀθώων, σκέψου πὼς θὰ σκοτωθοῦν καὶ χιλιάδες δικοί σας στρατιῶτες. Κι' ὅλα αὐτά, γιατὶ μιὰ πεισματάρα γυναίκα δὲ δέχτηκε νὰ παντρευτῆ τὸν ἄντρα ποὺ τὴν ἀγαποῦσε.

Ἡ κοπέλλα πῆγε νὰ πῆ κάτι,ἀλλὰ ὁ Ἄστοκ τὴν ξανασταμάτησε, μὲ μιὰ ἐπιταχτικὴ χειρονομία καὶ συνέχισε:

—"Αν ἀρνηθῆς, Θούδια, δὲ μένει παρὰ μία καὶ μόνη λύσις. Καγὼ δὲν πρέπει νὰ μάθη ποτὲ ποιὰ ἦταν ἡ τύχη σου. Μόνο μερικοὶ πιστοὶ πολεμιστές μου κι' οἱ γονεῖς μου ἤξουν πὼς σ' ἔκλεψε ἀπ' τὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ τοῦ πατέρα σου ὁ Ἄστοκ, ὁ διάδοχος τοῦ Ντούζαρ, καὶ πὼς βρίσκεσαι τώρα φυλακισμένη στὸ παλάτι μου. "Αν ἀρνηθῆς, Θούδια, πρέπει νὰ πεθάνης γιὰ νὰ σωθῆ τὸ Ντούζαρ. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος. Ἔτσι ἀποφάσισε ὁ Βὶλ Νούτους, ὁ πατέρας μου καὶ κύριός μου. Αὐτὰ εἶχα νὰ σοῦ πῶ!

Γιὰ μερικὲς στιγμές, τὸ βλέμμα τῆς Θούδια ἔμεινε καρφωμένο πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Ἄστοκ. Ὕστερα μίλησε καὶ οἱ λίγες λέξεις ποὺ πρόφερε, ὅπως κι' ὁ παγωμένος τόνος της, φανέρωσαν ὅλο τὸ βάθος τῆς περιφρονήσεώς της γιὰ τὸν ἐκβιαστή:

—"Ολες οἱ ἀπειλές σου, εἶναι προτιμότερες ἀπ' τὴν προσφορά σου.

Ὕστερα τοῦ γύρισε τὴν πλάτη τῆς καὶ πῆγε νὰ σταθῆ πάλι μποροστὰ στὸ παράθυρο, κυττάζοντας μὲ θλιμένα μάτια πρὸς τὸ μακρυνὸ Πτάρθ.

"Ξέλλος ἀπὸ θυμό, ὁ "Αστοκ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ ξαναγύρισε μετὰ ἀπὸ λίγο, φέροντας ἕνα δίσκο μὲ φαγητὰ κι' ἕνα δοχεῖο γεμάτο νερό.

— Φρόντισε νὰ σοῦ φτάσουν ὥσπου νὰ γυρίσω, εἶπε. Ὁ ἑπόμενος ποὺ θὰ μπῆ σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, θὰ εἶναι ὁ δήμιός σου. Σὲ λίγες μέρες, Θούδια τοῦ Πτάρθ, θὰ βρισκεσαι κοντὰ στοὺς προγόνους σου.

Καὶ ἔφυγε.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, κουβέντιαζε μὲ ἕναν ἀξιωματικὸ του, στὴν τεράστια τοῦ παλατιοῦ.

— Ποῦ πῆγε ὁ Βὰς Κόρ; ρώτησε. Γιατὶ δὲν εἶναι στὴ θέσι του;

— Βρίσκεται στὶς νότιες περιοχὲς μας, ποὺ συνορεύουν μὲ τὴ χώρα τῶν πράσινων, ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός. Ὁ γυιός του, ὁ Χὰλ Βὰς, εἶναι ἐκεῖ διοικητὴς καὶ ὁ Βὰς Κὸρ πῆγε νὰ στρατολογήση πολεμιστές, ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες τῶν ἀγροκτημάτων.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ "Αστοκ. Ἑτοιμάστε μου ἀμέσως τὸ ἀεροσκάφος μου.

Μετὰ ἀπὸ λίγο, ἡ γρήγορη πτη-

Λόγια κατατσαράκα

«ΠΕΡΑ ΒΡΕΧΕΙ...»

Γιατροὶ καὶ ὀδοντίατροι τὴν ἀπεργία λύσανε
καὶ τὶς «πληγές» ποὺ ἄνοιξαν προσωρινὸς τὶς κλείσανε,
ἀλλὰ μόλις ἐτέλειωσε ἡ στάσις τους ἐκείνη,
οἱ δικηγόροι βρέθηκαν στὴν ἀπεργῶν τὴ δίνη,
γιατὶ κι' αὐτοὶ γυρεύουνε τὸ δίκιο τους νὰ βροῦν
κι' ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τους σαφῶς... συνηγοροῦν!
Μὰ κι' ἂν ἡ ἀπεργία τους σημειώση ἐπιτυχία,
κανένας μας δὲν πρόκειται νὰ νοιώση ἀνησυχία,
διότι τὸ συνάφι μας ποτὲ δὲν ἔνει σχέσεις
μὲ δίκες, δικαστήρια καί, δή, μὲ... καταχέσεις,
ἐφόσον βρίσκει μόνιμα πηγὲς ρετσινοφόρες
καὶ

τικὴ μηχανὴ πετοῦσε πάνω ἀπ' τὸ Ντούζαρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἡ ἔκφρασι τοῦ Κάρθορις δὲν πρόδωσε τίποτα ἀπὸ τὴ συγκίνησι ποὺ ἔνοιωσε, ἀκούγοντας ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Χὰλ Βὰς πὼς τὸ Κάλσιβαρ ἦταν σὲ πόλεμο μὲ τὸ Ντούζαρ καὶ πὼς ἡ τύχη τὸν εἶχε ρίξει στὴν ὑπηρεσία τῶν ἐχθρῶν του.

Ἡ σκέψι πὼς ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὴ τὴν εὐκαιρία πρὸς ὄφελος τοῦ Κάλσιβαρ, δὲν τὸν παρηγόρησε ποὺ δὲ βρισκόταν ἐπικεφαλῆς τῶν πιστῶν του στρατευμάτων.

Δὲ θὰ ἦταν εὔκολο πρᾶγμα νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τοὺς Ντουζαριανούς, μέχρι τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ποὺ μποροῦ νὰ κρατοῦσε μῆνες, ἢ χρόνια. Δὲ μποροῦσε νὰ μαντέψῃ, πὼς μετὰ ἀπὸ μερικὲς ὧρες θὰ εὐλογοῦσε τὴν τύχη, ποὺ τὸν εἶχε ρίξει ἐδῶ.

—Ἀ! φώναξε ὁ Χὰλ Βάς. Νὰ καὶ ὁ πατέρας μου, ὁ Βὰς Κόρ. Πατέρα, θὰ χαρῆς ὁποσδήποτε μαθαίνοντας πὼς μᾶς ἦρθε ἄλλος ἕνας πάνταν, ὁ γενναῖος...

Λίστασε, καὶ ὁ Κάρθορις εἶπε τὸ πρῶτο ὄνομα ποὺ τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ:

— Τούρζουν.

Συγχρόνως, κύτταζε προσεχτικὰ τὸν ψηλὸ πολεμιστή, ποὺ εἶχε μπῆ στὸ δωμάτιο. Ποῦ εἶχε ξαναδῆ αὐτὸ τὸ μεγαλόσωμο ἄντρα, μὲ τὸ σκληρὸ πρόσωπο καὶ τὴ βαθειὰ οὐλὴ ποὺ τοῦ χάραζε τὸ ἀριστερὸ μάγουλο;... Βὰς Κόρ! Τὸ ὄνομα δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτα.

Μόλις, ὅμως, ὁ εὐγενὴς μίλησε, ἡ ἀνάμνησι ζωντάνεψε στὸ μυαλὸ τοῦ νέου. Αὐτὸς ἦταν ὁ σκλάβος, ποὺ εἶχε δεῖξει τόσο θράσος, ἐκείνη τὴ μέρα ποὺ ὁ πρίγκηπας ἐξηγοῦσε τὸ μηχανισμὸ τοῦ ἀεροσκάφους του, στὴν ταράτσα τοῦ παλατιοῦ τοῦ Βὶλ Θούβαν. Ἦταν ὁ ἴδιος σκλάβος ποὺ φορνοῦσε τὴν πτητικὴ μηχανή, τὴ νύχτα ποὺ ὁ Κάρθοις εἶχε ξεκινήσει ἀπ' τὸ Κάλσιβαρ γιὰ τὸ Πτάθ, γιὰ νὰ καταλήξῃ μυστηριωδῶς στὸ Ἀανθρο.

— Βὰς Κόρ, εἶπε χαιρετώντας μὲ ψεύτικο σεβασμό, ἄς εἶναι εὐλογημένοι οἱ πρόγονοί σου, γι' αὐτὴ τὴ συνάντησι.

Ὁ Ντουζαριανός, ποὺ δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει, δὲν κατάλαβε τὴν πραγματικὴ ἔννοια τῶν λόγων του. Ἄλλωστε ἦταν ἀτασχολημένος νὰ κυττάξῃ μ' ἀπορία τὰ κόκκινα μαλλιὰ τοῦ Κάρ, τοῦ Λοθαριανοῦ τοξότη.

—Ὁ Κάρ, τοῦ ἐξήγησε ὁ Κάρθορις, γεννήθηκε στὸν παγωμένο βορρᾶ. Τὸν συνάντησα πρὶν λίγες μέρες στὸ Ἀανθρο, ἀλλὰ τοῦ ἔχω κ' ἄλας τόση ἐμπιστοσύνη, ποὺ μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ γι' αὐτόν.

—Ἐν τάξει, Τούρζουν, εἶπε ἀδίσταχτα ὁ Βὰς Κόρ. Ἀπὸ σήμερα, ἀνήκετε καὶ οἱ δυό σας στὴ στρατιωτικὴ δύναμι τοῦ Ντούζαρ. Ὅσο γιὰ τὴν ἀμοιβή σας, θὰ εἶναι ἀνώτερη ἀπ' τὴ συνηθισμένη, ἂν δεῖξετε πίστι καὶ παλληκαριά.

Ὅσο μιλοῦσε ὁ Βὰς Κόρ, ὁ Κάρθορις τὸν κύτταζε προσεχτικά, ἕτοιμος νὰ τραβήξῃ τὸ σπαθί του ἂν ἔβλεπε πὼς τὸν ἀναγνώριζε. Ἀλλὰ οἱ ἄϋπνες νύχτες, οἱ ταλαιπωρίες καὶ τὸ ξεραμένο αἷμα τῆς πρόσφατης πληγῆς, εἶχαν ἀλλάξει ἀρκετὰ τὸ πρόσωπό του. Κι' ἄλλωστε, ὁ Βὰς Κόρ τὸν εἶχε δῆ μόνο δυὸ φορὲς μέχρι τότε. Ἦταν φυσικὸ νὰ μὴν τὸν ἀναγνωρίσῃ.

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ Βὰς Κὸρ ἀνήγγειλε πὼς θὰ ἔφευγαν γιὰ τὸ Ντούζαρ τὸ ἄλλο πρωί.

Τὸ μεγάλο ἐπιβατικὸ ἀεροσκάφος βρισκόταν σ' ἕνα πλατὺ γήπεδο, πίσω ἀπ' τὸ σπίτι. Ἐκεῖ κοιμήθηκε ὁ Κάρθορις καὶ ὁ Κόρ, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους πολεμιστὲς ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ μαζέψει ὁ ἀξιωματικός.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τὴν ὥρα ποὺ ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ Κάρθορις νὰ σταθῆ φρουρός, ὁ Βὰς Κὸρ γύρισε ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ γυιοῦ του καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὴν καμπίνα του. Ὁ νέος χαμογέλασε, βλέποντάς τον νὰ περνάη κοντά του, κοντὰ στὴν κοφτερὴ λεπίδα ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὴ ζώνη τοῦ ψευτο-Τούζουν. Πόσο εὔκολο θὰ τοῦ ἦταν νὰ τιμωρήσῃ τὸν κατάσκοπο τοῦ Ἄστοκ, τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε χαλάσει τὸ σύστημα κατευθύνσεως τῆς πτητικῆς μηχανῆς του, ρίχνοντάς τον σὲ τόσους κινδύνους! Ἀλλὰ τὸ χέρι τοῦ Κάρθορις δὲν ἀνέβηκε στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του. Ξέροντας πὼς ἡ Θούβια βρισκόταν στὰ χέρια τοῦ Ἄστοκ, καταλάβαινε πὼς ὑπῆρχαν πολλὲς πιθανότητες νὰ τὴν κρατοῦν αἰχμάλωτη στὸ Ντούζαρ. Κι' ὁ μόνος τρόπος νὰ τὴ σώσῃ, ἦταν νὰ πάη κ' ἐκεῖνος ἐκεῖ.

Λίγο ἀργότερα, ὁ μακρυνὸς θόρυβος μιᾶς πτητικῆς μηχανῆς ἔφτασε μέχρι τ' αὐτιὰ τοῦ Κάρθορις. Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ξεχώρισε μέσα στὴ νύχτα τὴ σιλουέττα ἑνὸς ἀεροσκάφους, ποὺ πλησίαζε, μὲ σβυστοὺς προβολεῖς. Μὴν ξέροντας ποιᾶς ἐθνικότητας ἦταν, ὁ Κάρθορις ἔκανε πὼς δὲν τὸ εἶχε προσέξει καὶ γύρισε ἄλλοῦ τὸ κεφάλι του, ἀφήνοντας τὸ Ντουζαριανό, ποὺ φύλαγε μαζί του σκοπός, νὰ ἀναλάβη τὸ ζήτημα. Ὁ ἄλλος δὲν ἀργησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν παρουσία τοῦ ἀγνώστου ἀεροσκάφους κ' ἔτρεξε νὰ ξυπνήσῃ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς φρουρᾶς. Ἐκεῖνος σηκώθηκε βιαστικὰ ἀπ' τὸ κρεβάτι του κ' ἔτρεξε ἔξω.

Ἡ ἄγνωστη πτητικὴ μηχανὴ εἶχε πλησιάσει ἀρκετά. Ἦταν μικρὴ καὶ καταπληκτικὰ γρήγορη.

— Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σκάφη τοῦ Βὶλ, δήλωσε ὁ Βὰν Κόρ. Θὰ τὸ ἀναγνώριζα ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες. Ἀνάψτε ἀμέσως τοὺς προβολεῖς, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προσγειωθῆ.

Ἀνησυχῶντας μήπως πέσῃ πάνω σὲ κανένα ποὺ τὸν γνώριζε, ὁ Κάρθορις φρόντισε νὰ μείνῃ στὴ σκιὰ καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὴν κυκλικὴ πόρτα τοῦ ἀεροσκάφους, ποὺ εἶχε κατεβῆ κάθετα καὶ στεκόταν τώρα δίπλα στὸ ἐπιβατικό. Ἡ καρδιά του σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, καθώς ἀντίκρυσε τὸ νέο ἄντρα ποὺ βγῆκε πρῶτος. Δὲν ὑπῆρχε κάμμιὰ περίπτωσι νὰ κάνῃ λάθος. Ἦταν ὁ διάδοχος τοῦ Ντούζερ, ὁ Ἄστοκ.

Χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ σημασία στοὺς φρουρούς, ὁ Ἄστοκ προχώρησε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βὰς Κόρ, ποὺ τὸν χαιρέτησε μὲ σεβασμὸ καὶ μπῆκαν μαζὶ στὴν καμπίνα τοῦ ἀξιωματικοῦ. Οἱ πολεμιστὲς γύρισαν πίσω, στὶς γοῦνες τους, νὰ κοιμηθοῦν, κι' ὁ Κάρθορις ἔμεινε πάλι μόνος μὲ τὸ Ντουζαριανὸ φρουρό. Ὁ δεύτερος, νυσταγμένος ὅπως ἦταν, ἀκούμπησε πάνω στὸ σκάφος κ' ἄρχισε νὰ λαγοκοιμᾶται. Τότε, ὁ ψευτο-Τούρζουν πλησίασε ἀθόρυβα τὸ φωτισμένο παράθυρο τῆς καμπίνας τοῦ Βὰς Κὸρ καὶ κόλλησε τ' αὐτί του στὸ μικρὸ ἄνοιγμα τοῦ ἐξαεριστήρα.

— Βρίσκομαι σὲ πολὺ δύσκολη θέσι ἔλεγε ταραγμένος ὁ Ἄστοκ.

Ὁ Νούτους, ὁ πατέρας μου, πιστεύει πὼς τὴν ἔχω κρυμμένη κάπου μακρυὰ ἀπ' τὸ Ντούζαρ καὶ μὲ διέταξε νὰ πάω νὰ τὴ φέρω ἀμέσως στὸ παλάτι.

Σώπασε. Δίσταζε νὰ ἐπαναλάβη ὁλόκληρη τὴ διαταγὴ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ πατέρας του. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ μυστικό, στηριζόταν ὁ θρόνος τοῦ Ντούζαρ. Μὰ ἔπρεπε νὰ τὰ πῆ ὅλα στὸν Βὰς Κόρ, ἀφοῦ ἤθελε νὰ τοῦ ἀναθέσῃ αὐτὸ ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ κάνῃ ἐκεῖνος.

— Πρέπει νὰ τὴ σκοτώσω! μουρμούρισε, κυττάζοντας φοβισμένα γύρω του. Ὁ Νούτους θέλει νὰ δῆ τὸ πτῶμα της, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς ἐξετέλεσα τὴ διαταγή του. Τώρα φαντάζεται πὼς βρίσκομαι ἐκεῖ ποὺ τὴν εἶχα κρύψει καὶ πὼς ἑτοιμάζομαι νὰ τὴν πάω, μὲ κάθε μυστικότητα, στὸ Ντούζαρ. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθη πὼς τὴν ἔκλεψα ἐγώ. Δὲ χρειάζεται νὰ σοῦ πῶ τί θὰ συμβῆ στὴ χώρα μας, ἂν μάθουν ποτὲ τὴν ἀλήθεια στὸ Πτάθ, τὸ Κάολ καὶ τὸ Κάλσιβαρ.

Ἡ ἔκφρασι τοῦ Βὰς Κὸρ δὲν ἄλλαξε καθόλου, ἀλλὰ οἱ δυνατὲς γροθιές του σφίχτηκαν.

— Καὶ θέλεις νὰ πάμε νὰ τὴν πάρουμε μαζί, πρίγκηπά μου; ρώτησε. Ποῦ βρίσκεται;

Ὁ Ἄστοκ ἔσκυψε καὶ τοῦ ψιθύρισε κάτι στ' αὐτί. Ἕνα κακὸ χαμόγελο φώτισε τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ἐπιτέλους, εἶχε παρουσιαστῆ ἡ εὐκαιρία ποὺ περίμενε! Ὁ προβιβασμός του ἦταν πιὰ ζήτημα ἡμερῶν, ἴσως καὶ ὡρῶν.

— Καὶ πῶς μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω, πρίγκηπά μου; εἶπε μὲ ὑποχρωτικὴ προθυμία.

— Δὲ μπορῶ νὰ τὴ σκοτώσω ἐγώ, ἀναστέναξε ὁ Ἄστοκ. Μὰ τοὺς ἄξιους προγόνους μου, δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω αὐτό! Ὅταν μὲ κυττάζη, μὲ κεῖνα τὰ μεγάλα της μάτια, ἡ καρδιά μου γίνεται μαλακὴ σὰν κερί.

Τὰ μάτια τοῦ Βὰς Κὸρ στένεψαν.

— Καὶ θέλεις;...

Σώπασε, μιὰ καὶ δὲ χρειαζόταν νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσι, ποὺ καταλάβαιναν καλὰ κ' οἱ δυό τους.

Ὁ Ἄστοκ ἔγνεψε καταφατικά.

—Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἐρωτευμένος μαζί της, εἶπε. Ἑπομένως, θὰ σοῦ εἶναι πολὺ πιὸ εὔκολο.

— Μὰ ἀγαπάω τὴ ζωή μου, ἂν καὶ εἶμαι ἕνας ἁπλὸς ἀξιωματικός, παρατήρησε πονηρὰ ὁ ἄλλος.

— Θὰ σὲ κάνω ἀνώτερο ἀξιωματικό, θὰ σ' ἀνεβάσω στὴν πρώτη σειρὰ τῶν εὐγενῶν! φώναξε ὁ Ἄστοκ ἀνυπόμονα.

— Θέλω νὰ ἀναλάβω τὴ διοίκησι τοῦ στρατοῦ, δήλωσε ἀτάραχα ὁ Βὰς Κόρ.

Ὁ Ἄστοκ δίστασε.

— Μὰ θὰ πρέπει νὰ πεθάνη πρῶτα ὁ τωρινὸς στρατάρχης, εἶπε δειλά.

— Δὲ χρειάζεται νὰ περιμένουμε, ἀπάντησε ὁ Βὰς Κόρ. Μποροῦμε νὰ τὸν βοηθήσουμε νὰ πάη κοντὰ στοὺς προγόνους του μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

Ὁ Ἄστοκ πρόσεξε πὼς ὁ τόνος τοῦ ἀξιωματικοῦ δὲν ἔδειχνε πιὰ τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμό. Τὸ γεγονὸς πὼς μοιραζόταν τὸ φοβερὸ μυστικὸ τοῦ πρίγκηπα, τὸν ἔκανε θρασὺ κ' ἀπαιτητικό. Ὁ διάδοχος τοῦ Ντούζαρ συγκράτησε μὲ δυσκολία τὸ χαμόγελο ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ ζωγραφιστῆ στὰ στενά του χείλια. Ὁ Βὰς Κὸρ τοῦ ἦταν ἀπαραίτητος γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ πατέρα του. Μὰ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ σκότωνε τὴ Θούβια, θὰ γινόταν ὄχι μόνο ἄχρηστος ἀλλὰ κ' ἐπικίνδυνος. Κι' ὁ μόνος ποὺ θὰ τοῦ ἔκλεινε γιὰ πάντα τὸ στόμα, ἦταν ὁ θάνατος.

— Σύμφωνοι, Βὰς Κόρ, εἶπε. Θὰ γίνῃς στρατάρχης τοῦ Ντούζαρ, μόλις κάνης αὐτὸ ποὺ σοῦ ζήτησα.

—Πότε θὰ γυρίσουμε στὸ Ντούζαρ; ρώτησε ἱκανοποιημένος ὁ ἀξιωματικός.

—Ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ Ἄστοκ. Ἂς ξεκινήσουμε τώρα, ἂν δὲν ὑπάρχῃ κανένας λόγος ποὺ νὰ σὲ ἐμποδίζῃ.

— Σκόπευα νὰ φύγω τὸ πρωί,

Τὸ 1963 ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς φέρουν τὴν σφραγῖδα τοῦ πολιτισμοῦ.

Τὸ καθημερινὸ ξύρισμα εἶναι καθῆκον καὶ μὲ PHILISHAVE καθῆκον εὐχάριστο.

Κερδίζετε χρόνο • Κερδίζετε χρήματα
Χαίρεστε τὸ τέλειο ξύρισμα μὲ

ΦΙΛΙΠΣ PHILISHAVE

Ἡ PHILISHAVE ξυρίζει χαϊδεύοντας

Καὶ μὴ ξεχνᾶτε: ΜΙΑ PHILISHAVE ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

PHILIPS

ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΣΑΣ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Τὸ Παρίσι, τὸ ξέρετε, εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Μόδας, τόσο γιὰ τὰ φορέματα καὶ τὶς τουαλέττες ὅσο καὶ γιὰ τὸ μακιγιάζ καὶ τὴν περιποίησι τοῦ προσώπου. Κάνετε λοιπὸν καὶ σεῖς ὅπως ὅλες ἡ Παριζιάνες καὶ μεταχειρισθῆτε τὴν θρεπτικὴ Κρέμα **Τοκαλὸν** μὲ Μπισέλ. Εἶναι θαυμάσια ἀποτελέσματα!!! Τὸ Μπισσέλ ποὺ περιέχει αὐτὴ ἡ Κρέμα, εἶναι σὰν πραγματικὴ «μαγιὰ νεότητος», ποὺ τρέφει καὶ ζωογονεῖ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἡ λειχήνες, ἡ ρυτίδες καὶ ἡ κοκκινίλες χάνονται σιγὰ-σιγὰ μέχρις ὅτου ἐξαφανισθοῦν τελείως. Τότε τὸ δέρμα σας γίνεται δροσερὸ καὶ ἁπαλὸ σὰν βελοῦδο. Ξαναβρίσκει τὴν ὀμορφιὰ τῆς νιότης. Ὅπως καὶ ἂν εἶναι τὸ δέρμα σας, ἀναγκαστικῶς θὰ παρατηρήσετε μόνη σας, τὴν διαφορά.

Ἡ Κρέμα ἡμέρας **Τοκαλὸν** ἀνανεώνει καὶ προφυλάσσει τὴν ἐπιδερμίδα σας ἀπὸ τὴν βροχὴ καὶ τὸν ἥλιο.
Εἶναι ἀκόμη καὶ μιὰ ἐξαίρετη βάσις γιὰ τὸ Μακιγιάζ.

Στὰ ἐργαστήρια τῶν Παρισίων οἱ εἰδικοὶ τεχνικοὶ τῆς **ΤΟΚΑΛΟΝ** παρεσκεύασαν τὴν νέα αὐτὴ Κρέμα.

Tokalon
Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἡ ΓΕΜΠΑ, γωνία Αἰόλου καὶ Εὐριπίδου 14 (Α'. ὄροφος) παρέλαβε νέες φορτώσεις ἱματισμοῦ Ἀμεριχῆς «εὐκαιρίας» σὲ ἐκλεκτὰ ἀνοιξιάτικα εἴδη.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ — ΦΟΥΣΤΕΣ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΠΑΙΔΙΚΑ κλπ.
Στὴν ΓΕΜΠΑ θὰ βρῆτε καὶ σεῖς μιὰ εὐκαιρία μὲ λίγες μόνο δρχ.

μὲ τοὺς στρατιῶτες ποὺ κατάφερα νὰ μαζέψω, δήλωσε ὁ Βὰς Κόρ.

—Ἀφησέ τους νὰ ἔρθουν στὸ Ντούζαρ μὲ τὸ ἐπιβατικό κ' ἐμεῖς ἂς φύγουμε ἀμέσως μὲ τὸ δικό μου ἀεροσκάφος, προτείνει ὁ πρίγκηπας.

— Ναί, αὐτὸ νὰ κάνουμε, συμφώνησε ὁ ἄλλος. Ἔλα, πᾶμε.

Ὁ Κάρθορις ἀπομακρύνθηκε βιαστικὰ ἀπ' τὸν ἐξαεριστῆρα. Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει κάτασπρο, σὰν χιμωλία. Ἡ Θούβια ἦταν καταδικασμένη σὲ θάνατο κ' αὐτὸς βρισκόταν πάρα πολὺ μακρυά της, ἀγίκανος νὰ ἐιμποδίση τὸ κακό! Δὲν ἤξερε χὰν ποῦ τὴν κρατοῦσαν φυλακισμένη.

Οἱ δυὸ ἄντρες βγῆκαν ἀπ' τὴν καμπίνα. Ὁ Κάρθορις τοὺς ἀκολούθησε, ἀθόρυβα. Τὰ δάχτυλά του σφιγγόντουσαν κ' ὅλας στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ κάνη, ἦταν νὰ τοὺς σκοτώσῃ καὶ τοὺς δυό. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία πώς, ἀμέσως μετά, θὰ ἔπεφταν πάνω του οἱ φρουροὶ καὶ θὰ τὸν κομμάτιαζαν. Ἀλλὰ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀρκεῖ νὰ κατόρθωνε νὰ βοηθήσῃ τὴ Θούβια.

Εἶχε φτάσει πιὰ πίσω τους, ὅταν ἄκουσε τὸν Ἄστοκ νὰ λέῃ:

— Πάρε μαζὶ δυὸ ἄντρες σου, Βὰς Κόρ. Ἔφυγα τόσο βιαστικὰ ἀπ' τὸ Ντούζαρ, ποὺ δὲν πρόλαβα νὰ πάρω μαζί μου ἀρκετὸ πλήρωμα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κάρθορις φωτίστηκε. Ἡ τύχη τὸν βοηθοῦσε γιὰ ἄλλη μιὰ φορά! Ἔπρεπε νὰ καταφέρῃ νὰ τὸν πάρουν μαζί τους, κ' ὅταν μάθαινε ποῦ βρισκόταν ἡ ἀγαπημένη του, θὰ ἦταν πολὺ πιὸ εὔκολο νὰ τὴ σώσῃ. Ἂν τοὺς σκότωνε τώρα, τὸ πιὸ πιθανὸ ἦταν πώς, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὁ Νούτους θὰ ἀνακάλυπτε ποῦ βρισκόταν ἡ Θούβια καὶ θὰ φρόντιζε νὰ τὴ δολοφονήσῃ.

Ὁ Τούρζουν ἔκανε μιὰ μεγάλη βόλτα καὶ βρέθηκε ἀκριβῶς μπροστὰ στὸν Βὰς Κόρ, ποὺ τὸν διέταξε νὰ ξυπνήσῃ τοὺς κοιμισμένους πολεμιστές. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξήγησε σύντομα στοὺς ὑπαχηγούς του, πὼς θὰ ἔφευγαν μόνοι τους τὸ ἄλλο πρωί, κ' ὕστερα ἔκανε νόημα στοὺς δυὸ πολεμιστὲς ποὺ στεκόντουσαν πιὸ κοντά του.

—Ἐσεῖς θὰ ἔρθετε μαζί μου, διέταξε.

Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο ἦταν ὁ Κόρ, ὁ Λοθαριανὸς τοξότης. Ὁ ἄλλος, ὅμως, δὲν ἦταν ὁ Κάρθορις.

Μιὰ τρελλὴ ἀτελπισία ἔπνιξε τὸ νέο πρίγκηπα. Ἔβλεπε τὴν τελευταία του ἐλπίδα νὰ σβύνῃ.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, τοῦ ἦρθε νὰ πηδήσῃ πάνω στὸν Βὰς Κὸρ καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, ἀλλὰ σκέφτηκε πὼς δὲ θὰ κέρδιζε τίποτα, γιατὶ ὁποσδήποτε ὁ Ἄστοκ δὲ θὰ δυσκολευόταν νὰ βρῆ κάποιον ἄλλο δίπλα.

Ὁ Βὰς Κὸρ ξεκίνησε γιὰ τὸ ἀεροσκάφος. Ὁ Κάρθορις τὸν ἀκολούθησε φανερὰ, μὲ παράλογη ἀποφασιστικότητα. Ὁ ἄλλος δὲν προσπάθησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, νομίζοντας πὼς ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς στρατιῶτες ποὺ εἶχε διατάξει νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Μέσα τοῦ ἐρχόταν ὁ Κὰρ καὶ ὁ Ντουζαριανὸς πολεμιστής, ποὺ εἶχε διαλεχτῆ γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ πλήρωμα τῆς πτητικῆς μηχανῆς τοῦ Ἄστοκ.

Ὁ Κάρθορις ἀργοπόρησε λίγο τὸ βῆμα του, ὥσπου βρέθηκε νὰ περπατᾶη στὸ πλευρὸ τοῦ Ντουζαριανοῦ. Μόλις μπῆκαν στὴ σκιὰ ποὺ ἔριχνε τὸ σκάφος, ὁ Κάρθορις περίμενε νὰ ἀνεβῆ τὴ σκάλα ὁ Βὰς Κόρ, παραμέρισε γιὰ νὰ περάσῃ ὁ Κὰρ καὶ ὕστερα, καθὼς ὁ Ντουζαριανὸς ἔκανε ν' ἀνέβῃ μὲ τὴ σειρά του, ὁ νέος τοῦ τύλιξε τὸ λαιμὸ μὲ τὸ ἀοίστερό του μπράτσο, ἐνῶ μὲ τὸ δεξὶ τοῦ κάρφωνε στὴν καρδιὰ τὸ ἐγχειρίδιό του.

Ὁ ἄλλος πέθανε πρὶν προλάβη νὰ βγάλη ἔστω καὶ μιὰ κραυγή. Ὁ ψευτο-Τούζουν ἔσυρε βιαστικὰ τὸ πτῶμα πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους, γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφτῆ ἀμέσως, κι' ὕστερα σκαφάλωσε βιαστικὰ στὴν πτητικὴ μηχανή, ποὺ οἱ μηχανές της βούΐζαν κι' ὅλας.

Καθὼς ἔμπαιναν στὴ μεγάλη καμπίνα τοῦ πληρώματος, ὁ Κὰρ γύρισε νὰ μιλήση στὸν πολεμιστὴ ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει γιὰ σύντροφο. Τὰ μάτια του ἄνοιξαν διάπλατα, βλέποντας τὸ νέο πρίγκηπα, ποὺ εἶχε συναντήσει ἔξω ἀπ' τὸ γρανίτινο τεῖχος τοῦ Λοθὰρ καὶ ποὺ ἡ τύχη τοὺς εἶχε ρίξει σ' ἕνα σωρὸ κοινὲς περιπέτειες. Πῶς εἶχε καταφέρει νὰ πάρη τὴ θέσι τοῦ ἄλλου;

Ὁ Κάρθορις τοῦ ἔκανε νόημα νὰ φυλάξη τὸ μυστικὸ καὶ προχώρησαν μαζὶ νὰ παρουσιαστοῦν στὸν κυβερνήτη τοῦ σκάφους καὶ νὰ πάρουν διαταγές.

Ὁ νέος εὐλόγησε τὴν τύχη, ποὺ εἶχε θελήσει νὰ διαλέξη ὁ Βὰς Κὸρ τὸν Λοθαριανὸ τοξότη κι' ὄχι ὁποιονδήποτε ἄλλο πολεμιστή, γιατὶ τότε θὰ τὸν ρωτοῦσαν πῶς εἶχε βρεθῆ πάνω στὴν πτητικὴ μηχανή. Καὶ ἡ μόνη ἀπάντησι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δώση ἦταν γραμμένη στὴ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ του. Μὰ δὲ θὰ τὰ κατάφερνε ποτὲ νὰ τὰ βάλη μόνος του μ' ὅλο τὸ πλήρωμα, ὅσο καλὸς ξιφομάχος κι' ἂν ἦταν.

Τὸ ταξεῖδι φάνηκε ἀτέλειωτο στὸν ἀνυπόμονο Κάρθορις, κι' ἂς μὴν κράτησε πολὺ στὴν πραγματικότητα. Λίγο πρὶν φτάσουν στὸν προορισμό τους, συναντήθηκαν μ' ἕνα ἄλλο Ντουζριανὸ σκάφος κι' ἔμαθαν πὼς ἐπρόκειτο νὰ γίνη γρήγορα μιὰ μεγάλη μάχη. Οἱ ἑνωμένες ἱππάμενες δυνάμεις τοῦ Ντούζαρ, τοῦ Πτάρθ καὶ τοῦ Κάολ δὲ θὰ προλάβαιναν νὰ φτάσουν στὸ Κάλσιβαρ καὶ νὰ ἀποβιβαστοῦν, γιατὶ ἡ πανίσχυρη ἀεροπορία τοῦ Τζέρρου Μόργκαν εἶχε ξεκινήσει κι' ὅλας νὰ τοὺς συναντήση καὶ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίση. Ἂν καὶ οἱ τρεῖς σύμμαχοι εἶχαν ἀναμφισβήτητα τὴν ἀριθμητικὴ ὑπεροχή, περίμεναν μὲ φανερὴ ἀνησυχία τὴ σύγκρουσι, ξέροντας πόσο δύσκολο θὰ ἦταν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ τὰ φοβερὰ ὅπλα καὶ τοὺς καλογυμνασμένους πολεμιστὲς τοῦ ἀνθρώπου τῆς Γῆς. Ὑπολογίζοντας τὴν ταχύτητα τῶν δύο ἀντιμέτωπων δυνάμεων, ὁ Κάρθορις συμπέρανε πὼς τὸ σημεῖο τῆς συγκρούσεως θὰ ἦταν κάπου νοτιοανατολικὰ τοῦ Ντούζαρ.

Ποτὲ δὲν εἶχε γίνει στὸν Ἄρη μεγαλύτερη μάχη. Τέσσερις Βὶλ ἦταν ἐπικεφαλῆς τῶν στρατευμάτων τους, ὁ Κούλαν τοῦ Κάολ, ὁ Θούβαν τοῦ Πτάρθ, ὁ Νούτους τοῦ Ντούζαρ καὶ ὁ Τζέρρου Μόργκαν τοῦ Κάλσιβαρ. Ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ἐρήμου, ξεκινοῦσαν τὰ τεράστια ἀεροσκάφη ποὺ εἶχαν πάει νὰ μαζέψουν τοὺς περήφανους πολεμιστὲς τοῦ ἀνθρώπου τῆς Γῆς, τοὺς γυιοὺς τῆς ἐρήμου, ποὺ εἶχαν πολεμήσει ὑπὸ τὶς διαταγές του ὅταν δὲν ἦταν ἀκόμη παρὰ ἕνας παράνομος.

Καὶ ποιό θὰ ἦταν ἄραγε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς φοβερῆς συγκρούσεως, ποὺ θὰ ἀποφάσιζε τὴν τύχη τοῦ πολέμου;

Ὁ Κάρθορις ἄκουγε, χωρὶς νὰ παίρνη μέρος στὴ συζήτησι, τί γνώμη εἶχαν γιὰ ὅλα αὐτὰ οἱ ἄντρες τοῦ πληρώματος. Ἂν καὶ δὲν ἔκρυβαν πὼς θὰ προτιμοῦσαν νὰ μὴ γινόταν πόλεμος, πίστευαν ἀπόλυτα πὼς τελικὰ τὸ Κάλσιβαρ θὰ ὑπέκυπτε κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τῶν τριῶν δυνατῶν ἀντιπάλων του. Αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ πεποίθησι τοῦ νέου πρίγκηπα, ὅσο κι' ἂν τοῦ ξέσκιζε τὴν καρδιὰ ἡ σκέψι τῆς ἥττας.

Τὸ ἀεροσκάφος προσγειώθηκε στὴν ταράτσα τοῦ παλατιοῦ τοῦ Ντούζαρ. Ὁ Ἄστοκ καὶ ὁ Βὰς Κὸρ πήδησαν ἀμέσως ἔξω ἀπ' τὴν καμπίνα τους καὶ μπῆκαν στὸ τοῦνελ, ποὺ θὰ τοὺς ἔβγαζε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνακτόρου. Δίπλα σ' αὐτὸ τὸ τοῦνελ, ὑπῆρχε ἕνα δεύτερο, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσαν οἱ κατώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ πολεμιστές. Ὁ Κάρθορις ἄγγιξε τὸ κουμπάτσο τοῦ Κάρ.

— Ἔλα, τοῦ ψιθύρισε. Εἶσαι ὁ μόνος φίλος μου σ' αὐτὴ τὴν ἐχθρικὴ χώρα. Θὰ σταθῆς στὸ πλευρό μου;

— Μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή, ἀπάντησε ἀδίστακτα ὁ Λοθαριανὸς τοξότης.

Προχώρησαν κι' οἱ δυό τους μέχρι τὴν εἴσοδο τοῦ τοῦνελ. Ἕνα ὀχημα περίμενε ἐκεῖ κι' ὁ σκλάβος, ποὺ καθόταν στὴ σέλλα τοῦ ὁδηγοῦ, τοὺς ρώτησε:

— Ἔχετε ἄδεια νὰ μπῆτε στὸ παλάτι;

Ὁ Κάρθορις πλησίασε, ψάχνοντας τὶς τσέπες του, σὰ νὰ ζητοῦσε τὴν ἄδεια. Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ σκλάβος δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ βάλη μπρὸς τὸ ὄχημα, ἂν δὲν τοῦ τὴν ἔδειχναν, μὰ κάθε λεπτὸ ποὺ περνοῦσε ἦταν πολύτιμο. Ἀπότομα, ὁ Κάρθορις ἄρπαξε τὸ σκλάβο ἀπ' τοὺς ὤμους, τὸν σήκωσε καὶ τὸν ἔριξε πάνω στὸ σύντροφό του, φωνάζοντάς του:

— Δέσε τον καὶ φίμωσέ τον, Κάρ.

Ὕστερα, ἅρπαξε τὸ μοχλὸ κατευθύνσεως κι' ἐνῶ τὸ ὄχημα κατέβαινε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, ὁ Κὰρ ἀκινητοῦσε μ' εὐκολία τὸ σκλάβο καὶ τὸν ἔδενε μὲ τὴ ζώνη του. Ἀπ' τὸ διπλανὸ τοῦνελ, ἀκουγόταν ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς τοῦ ὀχήματος, ποὺ κατέβαζε τὸν Ἄστοκ καὶ τὸν Βὰς Κόρ. Ὁ Κάρθορις ἔκοψε λίγο ταχύτητα, ὥστε νὰ μὴν τοὺς ξεπεράση. Ὁ σκλάβος ἄρχισε νὰ φωνάζη.

— Κάν' τον νὰ σωπάση! εἶπε ξερὰ ὁ νέος.

Ὁ τοξότης χτύπησε τὸν αἰχμάλωτό του στὸ κεφάλι, στέλνοντάς τον νὰ ξαπλωθῆ λιπόθυμος στὸ πάτωμα.

— Σώπασε, δήλωσε εὐχαριστημένος ὁ Κάρ.

Ὁ Κάρθορις σταμάτησε τὸ ὄχημα σὲ μιὰ πλατφόρμα, ἔβγαλε ἔξω τὸν ἀναίσθητο σκλάβο καὶ ὕστερα ἔσπρωξε πάλι μπροστὰ τὸ μοχλὸ κατευθύνσεως. Σχεδὸν ἀμέσως, ἄκουσε τὸ ὄχημα τοῦ Ἄστοκ νὰ σταματάη στὸ ἑπόμενο πάτωμα. Καθὼς ἔφταναν στὴ διπλανὴ πλατφόρμα, εἶδε τοὺς δυὸ ἄντρες νὰ ἐξαφανίζονται σ' ἕνα μισοσκότεινο διάδρομο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἡ δεύτερη μέρα τῆς αἰχμαλωσίας της στὸν πύργο τοῦ παλατιοῦ, βρῆκε τὴ Θούβια τοῦ Πτάρθ νὰ περιμένη μὲ μοιρολατρικὴ ἀπάθεια τὸν ἐρχομό τοῦ δημίου της.

Εἶχε βεβαιωθῆ πιὰ πὼς δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ περίπτωσι νὰ δραπετεύση, ἀφοῦ ἔψαξε μὲ προσοχὴ τοὺς τοίχους καὶ τὸ πάτωμα, χωρὶς νὰ βρῆ κανένα κρυφὸ πέρασμα. Οἱ στέρεες, φωσφορικὲς πλάκες δὲν κουνιόντουσαν καθόλου ἀπ' τὴ θέσι τους καὶ γιὰ νὰ σπάση τὸ χοντρὸ κρύσταλλο τοῦ παράθυρου θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ χτυπήση μὲ λοστό. Ἡ κλειδαριὰ τῆς βαρειᾶς πόρτας ἦταν ἀλλόκοτη. Ἐπομένως, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ διέξοδος.

Τὸ χειρότερο γιὰ τὴν περήφανη πριγκήπισσα, ἦταν πὼς τῆς εἶχαν πάρει τὸ ἐγχειρίδιό της κι' ἔτσι δὲ μποροῦσε οὔτε κἀν νὰ αὐτοκτονήση, στερώντας τὸ δήμιό της ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησι νὰ παρακολουθήση τὶς τελευταῖες της στιγμές.

Μὰ πότε θὰ ἐρχόταν; Θὰ τολμοῦσε, ἄραγε, ὁ Ἄστοκ, νὰ τὴ σκοτώση μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια;

Ἡ κοπέλλα ἀμφέβαλλε πολὺ ἂν θὰ εὕρισκε τέτοιο θάρρος ὁ διάδοχος τοῦ Ντούζαρ. Ἤξερε πόσο δειλὸς ἦταν κατὰ βάθος. Τὸ εἶχε καταλάβει, ἀκούγοντάς τον νὰ διηγῆται τὰ φαντασιακά του κατορθώματα, γιὰ νὰ τῆς κάνη ἐντύπωσι, τότε ποὺ ἦταν φιλοξενούμενος στὴν αὐλὴ τοῦ πατέρα της.

Δὲ μποροῦσε νὰ μὴν τὸν συγκρίνη μὲ κάποιον ἄλλο. Καὶ μὲ ποιόν πρέπει νὰ συγκρίνη μιὰ ἀραβωγιασμένη κοπέλλα κάθε ἄντρα, ἂν ὄχι μὲ ἐκεῖνον ποὺ πρόκειται νὰ παντρευτῆ; Ἀλλὰ ἡ Θούβια δὲ σύγκρινε τὸν Ἄστοκ μὲ τὸν Βὶλ Κούλαν, τὸν ἀραβωνιαστικό της.

Ἦταν σίγουρη πὼς σὲ λίγο θὰ πέθαινε. Ἑπομένως, δὲν ὑπῆρχε πιὰ λόγος νὰ κορροϊδεύη τὸν ἴδιο της τὸν ἑαυτό, ἀπαγορεύοντάς του νὰ σκέφτεται ὅπως ἤθελε. Κι' ἡ ἀνάμνησι τοῦ Βὶλ Κούλαν δὲν περνοῦσε κὰν ἀπ' τὸ μυαλό της. Ἡ σκέψι της ἦταν γεμάτη ἀπ' τὴ θύμησι τοῦ ψηλοῦ, γεροδεμένου παλληκαριοῦ, ποὺ τόσες φορὲς εἶχε κινδυνέψει γιὰ χάρι της, τὸν τελευταῖο καιρό. Ὀνειρευόταν, μ' ἀνοιχτὰ μάτια, τὸ εὐγενικό του πρόσωπο, τὸ ξάστερο βλέμμα του, τὸ χαμόγελο ποὺ φώτιζε τὸ πρόσωπό του ὅταν μιλοῦσε μὲ τοὺς φίλους του καὶ τὸ χαμόγελο ποὺ μισάνοιγε τὰ χείλια του ὅταν πολεμοῦσε.

Καὶ ἡ Θούβια τοῦ Πτάρθ ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σφυροκοπάη στὸ στῆθος της, καθὼς θυμήθηκε ἐκεῖνο τὸ ἄλλο χαμόγελο, τὸ χαμόγελο ποὺ φύλαγε ὁ Κάρθορις μόνο γι' αὐτήν, τὸ χαμόγελο ποὺ δὲ θὰ τὸ ξανάβλεπε ποτὲ πιά. Ἕνας λυγμὸς ξέρυγε ἀπ' τὰ χείλια της καὶ, πέφτοντας μπρούμπτα στὸ μαλακὸ σωρὸ ἀπ' τὶς γοῦνες, ποὺ τῆς εἶχαν χρησιμεύσει γιὰ κρεβάτι, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ μπράτσα της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη...

Στὸ διάδρομο, ἀκριβῶς ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν φυλακισμένη ἡ πριγκήπισσα, εἶχαν σταματήσει δυὸ ἄντρες καὶ κουβέντιαζαν:

— Στὸ ξαναλέω, Ἄστοκ, πὼς δὲν πρόκειται νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς, ἂν δὲν εἶσαι καὶ σὺ μπροστά, μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ὁμιλητῆ δὲν ἔδειχνε κανένα σεβασμό. Ὁ Ἄστοκ τὸ πρόσεξε κι' ὁ θυμὸς ἔβαψε κόκκινα τὰ μάγουλά του.

— Μὴ βάζης σὲ κίνδυνο τὴ φιλία ποὺ νοιώθω γιὰ σένα, Βὰς Κόρ, ἀπάντησε. Ἡ ὑπομονή μου ἔχει ὅρια.

— Σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, δὲν παίζει κανένα ρόλο τὸ ἂν εἶσαι γυιὸς τοῦ Βὶλ καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου, δήλωσε ξερὰ ὁ Βὰς Κόρ. Μοῦ ζητᾶς νὰ γίνω φονηᾶς, γιὰ νὰ μὴ γίνης ἐσύ, ὅπως σὲ διέταξε ὁ πατέρας σου καὶ κύριός μας. Βρίσκεσαι τόσο ἐκτεθειμένος, Ἄστοκ, ποὺ δὲ μπορεῖς νὰ μὲ διατάξης. Τὸ καλύτερο γιὰ σένα θὰ ἦταν νὰ ὑποχωρήσης στὴ λογική μου ἀπαίτησι καὶ νὰ εἶσαι μπροστὰ τὴ στιγμὴ τοῦ ἐγκλήματος, ὥστε νὰ μοιραστῆς τὴν ἐνοχή. Γιατὶ νὰ τὴ φορτωθῶ ὅλη ἐγώ;

Ὁ Ἄστοκ πῆγε νὰ πῆ κάτι, ἀλλὰ κατάλαβε πὼς ὁ ἄλλος τὸν εἶχε στὸ χέρι καὶ συγκρατήθηκε. Ἀμίλητος, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κλειδί, τὸ γύρισε στὴν κλειδαριὰ κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα. Μπῆκε πρῶτος στὸ δωμάτιο, κάνοντας νόημα στὸν Βὰς Κὸρ νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Ἀκούγοντας τὴν πόρτα ποὺ ἄνοιγε, ἡ Θούβια ἀνακάθησε καί, μόλις εἶδε τοὺς δυὸ ἄντρες, σηκώθηκε καὶ στάθηκε ἀντίκρυ τους. Τὸ πρόσωπό της χλώμιασε λίγο, ἀλλὰ τὸ βλέμμα της ἔμεινε ἀτάραχο, γεμάτο περιφρόνησι.

— Προτιμᾶς ἀκόμη τὸ θάνατο; τὴ ρώτησε ὁ Ἄστοκ.

— Ἀπὸ σένα, ναί, τοῦ ἀπάντησε παγωμένα.

Ὁ πρίγκηπας τοῦ Ντούζαρ γύρισε στὸν Βὰς Κὸρ καὶ τοῦ ἔγνεψε. Ἐκεῖνος τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ διέσχισε τὸ δωμάτιο, πλησιάζοντας τὴ Θούβια.

— Γονάτισε! τὴ διέταξε.

— Προτιμάω νὰ πεθάνω ὄρθια, εἶπε ἀφοβα ἡ κοπέλλα.

— Ὅπως θέλεις, μουρμούρισε ὁ Βὰς Κόρ, δοκιμάζοντας στὸ δάχτυλό του ἂν ἡ λεπίδα ἦταν κοφτερή.

Ὕστερα, σήκωσε ψηλὰ τὸ ὁπλισμένο του χέρι καὶ φώναξε:

— Στὸ ὄνομα τοῦ Νούτους, τοῦ Βὶλ τοῦ Ντούζαρ!

— Στὸ ὄνομα τοῦ Κάρθορις, πρίγκηπα τοῦ Κάλσιβαρ, ἀπάντησε μιὰ ἄλλη φωνὴ ἀπ' τὴν πόρτα.

Ὁ Βὰς Κὸρ γύρισε ξαφνιασμένος κι' εἶδε τὸν πάνταν, ποὺ εἶχε γνωρίσει στὸ σπίτι τοῦ γυιοῦ του, νὰ πηδάη κατὰ πάνω του μὲ γυμνὸ σπαθί. Ὁ νέος πέρασε δίπλα ἀπ' τὸν τρομοκρατημένο Ἄστοκ, χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίξη, λέγοντάς του μόνο:

— Ὕστερα θἄρθη ἡ σειρά σου, ἀνανδρε!

— Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ἀπειλητικὰ ὁ ἀξιωματικός, ἐκεῖνον ποὺ νόμιζε ἀκόμη ὑποτελή του.

Ξέροντας πὼς ἂν σκοτωνόταν ὁ Βὰς Κόρ, θὰ ἦταν κι' αὐτὸς καταδικασμένος, ὁ Ἄστοκ ξεσπάθωσε κι' ἔτοιμος νὰ βοηθήση τὸν ἀξιωματικό.

Πρὶν νὰ καταλάβη καλὰ-καλὰ ὁ Βὰς Κὸρ τί συνέβαινε, ὁ Κάρθορις τὸν ἀνάγκασε μὲ μιὰ μανιασμένη ἐπίθεσι νὰ ἠπηδήση στὸ πλάϊ κι' ἀμέσως ὁ νέος στάθηκε μπροστὰ στὴ Θούβια, προστατεύοντάς την μὲ τὸ σῶμα του κι' ἀντιμετωπίζοντας ἐπιδέξια τὰ σπαθιὰ τῶν δυὸ ἀντιπάλων του. Ὄχι μόνο δὲν κατάφεραν νὰ τὸν πληγώσουν, ἢ νὰ τὸν ἀφοπλίσουν, ἀλλὰ οἱ συνεχεῖς ἐπιθέσεις του τοὺς ἔκαναν νὰ ὑποχωρήσουν πρὸς τὸν τοῖχο, ἐνῶ ὁ Κάρθορις γύριζε ἔτσι ὥστε νὰ βρίσκεται μὲ τὴν πλάτη στὴν πόντα.

Γυρίζοντας γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι του, ψιθύρισε κάτι στὴ Θούβια, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε προστατευμένη πάντα πίσω του. Ἡ κοπέλλα ἔβγαλε ἀμέσως τὸ κλειδὶ ἀπ' τὴν ἔξω μεριὰ τῆς πόρτας, ὅπου τὸ εἶχε ἀφήσει ὁ Ἄστοκ μπαίνοντας, τὸ ἔβαλε στὴν κλειδαριὰ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ κλείδωσε. Τώρα πιά, οὔτε ὁ Ἄστοκ οὔτε ὁ Βὰς Κὸρ μποροῦσαν νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἂν δὲ σκότωναν πρῶτα τὸν Κάρθορις, πρᾶγμα ποὺ φαινόταν τουλάχιστον ἀπίθανο.

Ὁ διάδοχος τοῦ Ντούζαρ, ποὺ φρόντιζε μόνο νὰ ὑπερασπίζη τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τοῦ Κάρθορις, χωρὶς νὰ ἐκτίθεται, κι' ἄφηνε τὸν Βὰς Κὸρ νὰ τὰ βγάλη πέρα, κύτταξε ἐπιτέλους κατὰ πρόσωπο τὸν παράξενο πάνταν. Τὰ μάτια του ἄνοιξαν διάπλατα ἀπὸ ἔκπληξι καὶ τρόμο, καθὼς ἀναγνώρισε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἄσπονδου ἐχθροῦ του, τοῦ πρίγκηπα τοῦ Κάλσιβαρ.

Ὁ Κάρθορις πίεζε ἐπικίνδυνα τὸν Βὰς Κόρ, ποὺ εἶχε δεχτῆ κι' ὅλας ἀρκετὰ χτυπήματα. Ὁ Ἄστοκ εἶδε πὼς ὁ συνένοχός του δὲ θὰ ἄντεχε γιὰ πολὺ ἀκόμη.

— Κουράγιο, Βὰς Κόρ, τοῦ ψιθύρισε. Ἔχω ἕνα σχέδιο. Ἀπασχόλησέ τον γιὰ λίγο κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΗ!

Δῶστε ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΙΔΕΩΔΗ ΓΡΑΜΜΗ

Ἐξαφανίστε τὴν ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΔΑ τὴν ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ τὸ ΑΝΩΜΑΛΟ ΠΑΧΟΣ

μὲ τὸν καταπληκτικὸ ΓΑΛΛΙΚΟ ΣΠΟΓΓΟ ΤΑΛ

Τὸ ΤΑΛ εἶναι προϊὸν τοῦ Γαλλικοῦ οἴκου L.F.A. (AVENUE SALVATOR-GOLFE-JUAN, A.M. FRANCE)

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΔΙΝΕΤΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ. ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΨΥΧΙΚΑ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΑ

ΜΕΤΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΛΑΧΙΣΤΕΣ ΕΠΙΛΕΙΨΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΤΑΛ Η ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΩΜΑΛΟ ΠΑΧΟΣ ΕΞΗΦΑΝΙΣΘΗΣΑΝ.

ΔΩΡΕΑΝ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΧΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΠΟΓΓΟΥ ΤΑΛ ΕΙΣ ΤΟ SALON DE BEAUTE «RUBIS» ΝΙΚΗΣ 11

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘ. ΑΠΟΚΛΕΙΣΤ. ΑΝΤΙΠΟΙΑ Γ. ΡΟΥΜΠΗΣ ΝΙΚΗΣ 11 ΤΗΛ. 234.976

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ ΔΙΑΝΑ

Αἱ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν ἐνδιαφερόμεναι, ἐὰν δὲν βροῦν τὸ ΤΑΛ εἰς τὴν πόλιν των, ἂς γράψουν εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον κ. Γεώργιον Ρουμπῆν ὁδὸς Νίκης 11 (Τ. 126) ἵνα λάβουν ἀμέσως σχετικὰς πληροφορίας. Ὡσαύτως ζητοῦνται σοβαροὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ ΤΑΛ διὰ τὰς ἐπαρχίας.

NIVEA Creme

Κάθε μέρα γιὰ τὴν NIVEA μόνο 5 λεπτά!

Ἡ περιποίησι ὅλου τοῦ σώματος μὲ κρέμα NIVEA ἀπαιτεῖ λίγο χρόνο. Ἡ περιποίησι ὅμως αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὸ δέρμα καὶ ἀποτελεῖ ἀληθινὴ εὐεργεσία, ἰδίως μετὰ τὸ μπάνιο.

Ἡ NIVEA περιέχει ἄριστα συστατικά, ὑγροδημιουργὰ καὶ λιπαρά, καὶ τὴν πολύτιμη Εὐσερίτ. Τακτικὸ μασσάζ μὲ NIVEA εἶναι ὅ,τι χρειάζεται τὸ δέρμα σας.

Ἀραχνοῦφαντες κάλτσες ἀπαιτοῦν πόδι περιποιημένο μὲ NIVEA.

Ἡ ὁμορφιὰ ἀρχίζει μὲ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος. Ἡ περιποίησι τοῦ δέρματος ἀρχίζει μὲ NIVEA

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ο «δυναμικὸς» Μὰκ Κουήν.

ΣΤΗΒ ΜΑΚ ΚΟΥΗΝ

Ἕνα καινούργιο καὶ «δυναμικὸ» ἀστέρι στὸν γαλαξία τοῦ Χόλλυγουντ!

ΕΝΑΣ μικρός, ἀλλὰ χαρακτηριστικὸς ρόλος στὸ φίλμ «Ἡ ὡραία τῆς Καλκούτας», μὲ τὸν Φράνκ Σινάτρα καὶ τὴν Τζίνα Λολομπριτζίντα, τὸ 1959, στάθηκε ἡ ἀφετηρία τῆς ἐξορμήσεως τοῦ Στὴβ Μὰκ Κουήν, γιὰ νὰ κατακτήση τὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ καὶ τοὺς φίλους τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. Ἀμέσως μετὰ ἦρθε ἕνας ἄλλος ρόλος, πολὺ πιὸ μεγαλύτερος, ποὺ ἀν δὲν τὸν ἔκανε μὲ μιᾶς διάσημο, τὸν ἔκανε πάντως γνωστὸ καὶ συμπαθῆ. Ἤταν ἡ ταινία «Καὶ οἱ ἑπτὰ ἦσαν ὑπέροχοι» μὲ τὸν Γιοὺλ Μπρύννερ, τὸν Χὸρστ Μπούχολτς καὶ ἄλλους. Στὸ φίλμ αὐτό, ἕνα θαυμάσιο κγυοέστερν» πλημμυρισμένο ἀπὸ «δυναμισμὸ» καὶ δράσι, ὁ Στὴβ ἐρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ δείξη ὁλόκληρο τὸ πολυσύνθετο ταλέντο του ὡς ἡθοποιὸ μὲ πρόσωπο καὶ νὰ γίνη ἕνας ἀπὸ τοὺς καινούργιους, ἀλλὰ πολλὰ ὑποσχόμενους καλλιτέχνες τοῦ Χολλυγουντ. Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι οἱ δυὸ ἀνωτέρω ταινίες του δὲν ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς καλλιτεχνικῆς του καριέρας. Εἶχαν προηγηθῆ ἀκόμη τρεῖς ταινίες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μιὰ «ἐγκαγκστερική» μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ληστεία τῆς Τραπέζης τοῦ Σαὶν Λούϊς», ἀλλὰ καμμιὰ δὲ στάθηκε ἱκανὴ νὰ τὸν ἐγάλη ἀπὸ τὴν ἀφάνεια.

"Οταν ἔφυγε σὲ ἡλικία 15 χρόνων, μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, ποὺ ἐρισκόταν στὴ μικρὴ πόλι Σλέϊτερ τῆς Πολιτείας τοῦ Μιζόϋρι, ὅπου γεννήθηκε στὶς 24 Μαρτίου τοῦ 1925, ὑπακούοντας στὸ τυφλοιωκτικὸ του ἐνστικτο, ἀποφάσισε νὰ γίνη ναυτόπαιδο σ' ἕνα καράβι ποὺ μετέφερε ὑγρὰ καύσιμα. Ἀλλὰ ἡ φιλοδοξία του ἔσβυσε ὀλίγο καράβι ἔφτασε σ' ἕνα λιμάνι τῆς Δημοκρατίας τοῦ Ἀγλου Δομίγγου. Χωρὶς μεγάλη σκέψι τὸ ἐγκατέλειψε καὶ μὲ τὰ λίγα δολλάρια, ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ἀπεφάσισε νὰ κάνη ζωὴ... τουρίστα στὶς χῶρες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς. Ἀλλὰ τὰ χρήματά του σώθηκαν γρήγορα καὶ τότε, γιὰ νὰ ἐξοικονομήση τὰ ναῦλα ἐπιστροφῆς στὴν πατρίδα του, ἔκανε γιὰ λίγο διάστημα τὴν... ἐργάτρια. Ἔτσι, ἀφοῦ συγκέντωσε τὰ χρήματα ποὺ χρειάζονταν, γύρισε στὴν πατρίδα του καὶ ἀνέλαβε ἐργασία ὡς ἁπλὸς ἐργάτης σὲ μιὰ ἑταιρεία πετρελαίων τοῦ Τέξας.

Ἡ πρώτη ἐπαφὴ τοῦ Στὴβ μὲ τὸν «καλλιτεχνικὸ κόσμο» τῆς Ἀμερικῆς ἔγινε τὸ 1942, ὅταν μὴ ἔχοντας κανένα ἄλλο ἐπάγγελμα, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἀκολουθήση ἕνα περιοδεύοντα θίασο ποικιλιῶν. Ἀλλὰ γρήγορα τὸν κατέλαβε ἡ ἀποφοίητεισι καὶ ὅταν ὁ θίασος ἐφθασε στὴν Ὀττάβα τοῦ Καναδᾶ, τὸν ἐγκατέλειψε γιὰ νὰ ἀκολουθήση ἕνα καινούργιο ἐπάγγελμα: τοῦ... ξυλοκόπου μεγάλων δέντρων.

— Ἦταν ἕνα πολὺ ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμα γι' αὐτούς, ποὺ δὲν εἶχαν πεῖρα, λέει ὁ ἴδιος. Φανταζεῖτε ὅτι ἡ δουλειά μου ἦταν νὰ ἀνεβαίνω στὴν κορυφὴ τεράστιων δένδρων τὸ ὕψος μερικῶν ἑκατὸν ὀποίων ξεπερνοῦσε τὰ 50 μέτρα καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ κόβω μεγάλους κλάδους καὶ νὰ τοὺς πετῶ κάτω. Καὶ ἄλα αὐτὰ γιὰ ἕνα μερομάματο ποὺ δὲν ἐσπερνοῦσε τὰ 5 δολλάρια τὴν ἡμέρα! Εὐτυχῶς, λίγο ἀργότερα, ἤρθε τὸ πολεμικὸ ναυτικὸ τῆς πατρίδας μου νὰ δόλλη ἀναγκαστικὸ τέρμα στὶς τυχοδιωκτικές μου περιπέτειες. Μὲ κάλεσαν στὸ ναυτικό, μιὰ καὶ ὁ πόλεμες συνεχιζόταν καὶ λίγο ἀργότερα οἱ φίλοι μου μὲ εἶδαν μηχανικὸ καὶ ὁδηγὸ ἑνὸς μικροῦ ἀποβατικοῦ σκάφους τοῦ ναυτικοῦ!

Ἀπεστρατεύθη τὸ 1950 καὶ ἐγκατεστάθη στὴν Οὐάσιγκτων, ὅπου γιὰ λίγο διάστημα ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σωφερ σὲ ταξί καὶ μηχανικοῦ αὐτοκινήτων. Ἔπειτα, ἄγνωστο πῶς καὶ γιατί, τὸν ἐρίσκομε στὴ Νέα Ὑόρκη δόκιμο ἠθοποιὸ τῆς τηλεοράσεως! Ἀλλὰ ἡ ἀποφασιστικὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς του σάβηκε ἡ συνάντησί του μὲ τὸ γνωστὸ στὴν Ἀμερικὴ καθηγητὴ τῆς δραματικῆς Σάντφορντ Μάϊσνερ. Ὁ Μάϊσνερ, ποὺ τὸν εἶχε προσέξει στὴν τηλεόρασι, δὲ δίστασε νὰ τοῦ συστήση νὰ ἐγκαταλείψη κάθε ἄλλη φιλοδοξία καὶ νὰ ἀφοσιωθῆ στὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ, γιατὶ διέθετε «φυσικὸ ταλέντο». Καὶ ὁ Στὴβ, θέλοντας γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ δοκιμάση τὴ τύχη γιὰ λίγο διάστημα τὴν... ἐργοφρυγία! Ἔτσι, ἀφοῦ συγκέντωσε τὰ χρήματα ποὺ χρειάζεται γιὰ τὸ ἐγκαταστάσεις τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀπὸ τὴ σχολὴ αὐτὴ ἀπεφοίτησε τὸ 1952, ὄχι μόνο μὲ ἄριστα, ἀλλὰ καὶ μὲ μιὰ ὑποτροφία γιὰ τὴ δραματικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γιούτα. Σπουδάσε κι' ἐκεῖ δυὸ χρόνια καὶ τέλος τὸ 1954 μ' ἕνα δίπλωμα ἠθοποιοῦ στὴν τσέπη ἄρχισε τὴ θεατρική του καρριέρα στὰ διάφορα ἐλαφρὰ θέατρα τῆς Ἀμερικῆς. "Ενα ἀπὸ τὰ πρῶτα του, μάλιστα, θεατρικὰ ἔργα, ποὺ ἔπαιξε ἦταν καὶ τὸ γνωστὸ «Πέγκ, καρβοῦλα μου», μὲ συμπρωταγωνίστρια τὴν Μάργκαρετ Ὀ'Μπράϊαν.

— "Ημουν πολὺ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν μέχρι τότε μικρὴ μου θεατρικὴ καρριέρα, λέει ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ ἡ φιλοδοξίες μου δὲν σταματοῦσαν ἐδῶ. Ζητοῦσαν κάτι καλύτερο ἀκόμη, κάτι πιὸ σοβαρὸ καὶ πιὸ θετικό. Ἀνάμεσα σὲ 2000 καὶ πλέον ἄλλους νέους ἠθοποιοὺς ἔδωσα κι' ἐγὼ ἐξετάσεις στὴ φημισμένη δραματικὴ σχολὴ «Ἄκτορς Στούντιο» καὶ ἐπέτυχα μεταξὺ τῶν πρώτων δέκα. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα σὲ μιὰ τάξι παραδόσεων τῆς σχολῆς ἔκανα τὴ γνωριμία μερικῶν νέων ἠθοποιῶν, ποὺ σήμερα ἀποτελοῦν φημισμένα ὀνόματα τοῦ Χόλλυγουντ: Μάρλον Μπράντο, Σίρλεϊ Μποῦθ, Κὰρλ Μάλντεν, Ἐλὶ Γουάλλας, Μπὲν Γκαζάρα καὶ ἄλλων. "Οταν δυὸ χρόνια ἀργότερα ἀπεφοίτησα καὶ ἀπὸ τὴ σχολὴ αὐτὴ ὁ δρόμος γιὰ τὸ καλὸ θέατρο πρόζας ἢ γιὰ τὸν κινηματογράφο ἦταν ἀνοικτὸς ἐμπρός μου.

Στὸ διάστημα τῶν τελευταίων αὐτῶν χρόνων ὁ χαρακτήρας τοῦ Στὴβ εἶχε ὑποστῆ μιὰ ριζικὴ μεταβολή. Ὁ πολίτις Στὴβ μὲ τὶς θαυμασιὲς τυχοδιωκτικὲς περιπέτειες εἶχε ξεχασθῆ καὶ στὴ θέσι του ἕνας καινούργιος Στὴβ εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί του, ἕνας Στὴβ σοβαρὸς καὶ θετικός, ποὺ ἤξερε καλὰ αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε.

— Στὸ Χόλλυγουντ, λέει ὁ ἴδιος, δὲν μοῦ ἔκαναν καθόλου καλὴ ὑποδοχὴ τὸν πρῶτο καιρό. "Ολοι μὲ κύτταζαν μ' ἕναν περίεργο τρόπο, σιγομιλοῦσαν μεταξύ τους χαμηλόφωνα καὶ ὅταν μάθαιναν ὅτι ὁ «περίεργος αὐτὸς ἔνος» ἦρθε στὴν πόλι τους γιὰ κινηματογραφικὴ καρριέρα, γελοῦσαν εἰρωνικά. Γενικὰ ὅλοι μὲ θεωροῦσαν κάτι σὰν «ὄποπτο», κάτι σὰν «ἄνθρωπο ἐκτὸς νόμου» καὶ κάτι σὰν καταζητούμενο ἀπὸ τὶς ἀστυνομίες ἁλλων Πολιτειῶν. Ἀγωνιστικὰ πολὺ γιὰ νὰ θάλω τὰ πράγματα στὴ θέσι τους καὶ νὰ ἀποδείξω ὅτι ἤμουν ἕνας «εἰρηνικὸς» ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ ἐρῆ μιὰ καλὴ τύχη...

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ πῆρε μέρος στὸ γνωστὸ φίλμ «Καὶ οἱ 7 ἦσαν ὑπέροχοι», ὁ Στὴβ συνδέθηκε τόσο φιλικὰ μὲ τὸν Γιοὺλ Μπρύννερ, ὥστε ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἐγίνε ὁ καλύτερος ὑποστηρικτής καὶ διαφημιστὴς τοῦ ταλέντου του. Ἔτσι ἡ θέσι τοῦ Στὴβ δὲν ἀργῆσε νὰ ἐβραιωθῆ στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου καὶ τὸ ἄστρο του νὰ ἀνεβαίνη ἀργά, ἀλλὰ σταθερὰ στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα τῆς Ἀμερικῆς. Ἀπὸ τὶς τελευταῖες του ταινίες εἶναι καὶ τὸ ἀεροπορικὸ-πολεμικὸ δράμα «Σμῆνος ἀστοκτονίας 404» μὲ τὸν Ρόμπερτ Βάγκνερ.

Ὁ Στὴβ Μὰκ Κουήν, ἀναγνωρισμένος πιὰ καλλιτέχνης καὶ πραγματικὰ ἤσυχος ἄνθρωπος, χωρὶς τυχοδιωκτικὲς περιπέτειες τώρα, εἶναι παντρεμένος μὲ τὴν Ἀμερικανίδα χορεύτρια τραγουδίστρια καὶ στάρλετ τοῦ κινηματογράφου Νέϊλ Ἀνταμς. "Ἕνα χαιτωμένο ἀγοράκι 4 χρόνων, ὁ Τέρρυ-Λέϊλ, συμπληρώνει τὴν εὐτυχία τοῦ καλλιτεχνικοῦ αὐτοῦ ζευγαριοῦ.

Ο. ΠΕΙΝΥ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

«ΝΑΙ, εἶναι ἀλήθεια πὼς περιμένω ἕνα παιδί, ποὺ θὰ γεννηθῆ τὸν Ἰοὺνιο καὶ θέλω μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὸ παιδὶ αὐτὸ νὰ εἶναι ἀγόρι».

Τὴ δήλωσι αὐτὴ τὴν ἔκανε πρὸ ἡμερῶν ἡ Κατερὶν Ντενέβ μνηστὴ τοῦ Ροζὲ Βαντίμ, ἀπὸ τότε ποὺ τὸν ἐγκατέλειψε ἡ Ἀννὲτ Στρόϋμπεργκ καὶ συνέχισε:

— Τὸ παιδὶ αὐτὸ τὸ θέλω μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ καὶ θὰ εἶμαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μητέρα. Αὐτὸς ὅμως δὲν εἶναι ἕνας λόγος, γιὰ νὰ θέλω νὰ παντρευτῶ. Ἴσως ὁ Βαντὶμ κι' ἐγὼ νὰ παντρευτοῦμε τὸ Μάϊο. Ἴσως νὰ μὴ παντρευτοῦμε ποτέ. Δὲν εἶμαι πάντως οὔτε ὑπέρ, οὔτε κατὰ τοῦ γάμου καὶ δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω, γιατὶ μερικοὶ προσπαθοῦν νὰ μᾶς πείσουν νὰ παντρευτοῦμε... Ὁ Βαντὶμ κι' ἐγὼ πάντως, δὲν πήραμε ἀκόμα καμμιὰ ὁριστικὴ ἀπόφασι.

Τί σκέπτονται οἱ γονεῖς τῆς Κατερὶν Ντενὲβ γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ αὐτὴ δήλωσι τῆς κόρης τους; Αὐτὸ θελήσαμε νὰ μάθουμε καὶ σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς ἀπαντήσεις, ποὺ μᾶς ἔδωσαν:

Κύριος Ντορλεὰκ (πατέρας): Ποτὲ δὲν ἔνδιαφέρθηκα γιὰ τοὺς τύπους. Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ ἐλέπω τὴν κόρη μου εὐτυχισμένη!

Κυρία Ντορλεὰκ (μητέρα): Ἐγὼ θέλω νὰ δῶ τὴν Κατερὶν νυφοῦλα. Τῆς ἔχω πῆ τόσες φορὲς πὼς μία δικογένεια εἶναι τὸ ὡραιότερο πράγμα, ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Πιστεύω ὅμως πὼς γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς πραγματικὰ εὐτυχισμένος πρέπει νὰ κάνη ὅ,τι αὐτὸς νομίζει χωρὶς νὰ πιέζεται ἀπὸ πουθενά.

Φρανσουάζ Ντορλεὰκ (ἠθοποιὸς - ἀδελφὴ της): Δὲ μ' ἀρέσει ν' ἀναμιγνύωμαι στὶς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων.

Τελευταῖο ρωτήσαμε καὶ τὸν Βαντὶμ καὶ νὰ τί μᾶς ἀπάντησε:

«Μέχρι σήμερα κανένας ἀπὸ τοὺς γάμους μου δὲν πέτυχε. Εἶναι, θέβαιο, πὼς ἡ Κατερὶν κι' ἐγὼ θὰ παντρευτοῦμε κανεὶς ὅμως καὶ τίποτα δὲν θὰ μᾶς κάνη νὰ διαστοῦμε. "Ἐχω πολλὴ δουλειὰ αὐτὴ τὴν ἐποχή. Ἄλλωστε γιὰ τὸ παιδὶ πρὶν γεννηθῆ καὶ ὅσο εἶναι μωρὸ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπολύτως σημασία, ἂν οἱ γονεῖς του εἶναι παντρεμένοι ἢ ὄχι».

Ὑπενθυμίζομε πὼς ὁ Βαντὶμ παντρεύτηκε καὶ τὴν Ἀννὲτ Στρόϋμπεργκ ἀφοῦ γεννήθηκε τὸ μοναδικὸ παιδί, ποὺ ἀπέκτησε μαζί της.

★ Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ «Ἡ μεγαλύτερη μέρα τοῦ πολέμου» Μὶρὶαν Ντέμικ γυρίζει τώρα στὸ Παρίσι τὸ φίλμ «OSS 117», στὸ ὁποῖο παίζει ἕνα μικρὸ ρόλο. Σὲ μιὰ δημοσιογράφο, ποὺ τῆς ἤπρε συνέντευξι, ἡ Ἰρίνα εἶπε ἱκετευτικά:

— Σᾶς παρακαλῶ, νὰ διευκρινίσετε ὅτι δὲν εἶμαι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Ντάρρυλ Τζάνουκ (τὸν παραγωγὸ καὶ διευθυντὴ τῆς «Φὲξ»). Πρῶτον, γιατὶ ἐκεῖνος εἶναι παντρεμένος καὶ δεύτερον γιατὶ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ γίνω ἡρωΐς σκανδάλων, δημοσιεύοντας κάποια μέρα τὰ ἀπομνημονεύματά μου!»

Ἡ Ἰρίνα ὑπονοεῖ τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς Ζυλιὲτ Γκρεκο, ποὺ ὑπῆρξε γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ φίλη τοῦ Τζάνουκ.

«Γιὰ μένα, κατέληξε ἡ Ἰρίνα, ὁ Τζάνουκ εἶναι ἕνας πολὺ καλὸς φίλος καὶ πολύτιμος σύμβολος. Ἐκεῖνος μὲ συμβούλεψε νὰ μὴ δεχθῶ κανένα μεγάλο ρόλο, πρὶν συμπληρώσω τὶς καλλιτεχνικές σπουδές μου στὸ «Ἄκτορς Στούντιο» τῆς Νέας Ὑόρκης».

★ Πρὶν φύγη ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἡ Κάρυ Γκράντ, ποὺ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ γυρίση ἕνα φίλμ μὲ τὴν Μπριζὶτ Μπαρντό, ἔλαβε μιὰ πρόσκλησι τῆς Μπὲ-Μπέ, ποὺ τὰν καλοῦσε στὸ στίτι της, γιὰ νὰ πάρουν μαζὶ ἕνα οὐΐσκυ. Ἡ Μπριζὶτ τοῦ προσέφερε ἕνα δίσκο της μὲ τὴν ἀκόλουθη ἀφιέρωσι: «Στὸν Κάρυ, τὸν πιὸ εὐγενικὸ ἀπὸ τοὺς... μελλοντικοὺς παρτεναίρ μου».

Τὴν ἐποφὴ ὁ Κάρυ τῆς ἔστειλε μιὰ ἀνθοδέσμη πελωρίων διαστάσεων.

★ Στενοὶ φίλοι τοῦ Γουῶρν Μπέττυ θεβαιώνουν πὼς ἡ γάμος του μὲ τὴ Νάταλι Γουὰν, δὲν πρόκειται νὰ γίνη πολὺ σύντομα. Ὁ φιλόδοξος Γουῶρρεν θάζει τὴν καρριέρα του πολὺ πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ σταθερότητα.

★ Ὁ Νταίζη Ἀρνάζ, πρῶην σύζυγος τῆς Λουσὶλ Μπὰλ, ξαναπαντρεύτηκε μὲ τὴν Ἔντυ Μὰκ Χίρς.

★ Παρ' ὅλα ὅσα λέγονται, δὲ φαίνεται νὰ ξαναγύρισε ὁριστικὰ ἡ γαλήνη σρὸ σπίτι τοῦ ζεύγους Τζέην Μανσφιλντ — Μίκυ Χάρχειτεϊν. Ὁ Μίκυ γρονθοκόπησε πρὸ ἡμερῶν τὸν κομμωτὴ τῆς γυναίκας του. κατηγορῶντας τον ὅτι εἶχε ἐπεκτείνει τὶς φροντίδες καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ ὡραῖο κεφάλι τῆς γυναίκας του.

★ Μιὰ στατιστικὴ ἀποκαλύπτει ὅτι τὸ περισσότερο ἡλιο τοῦ κόσμου δημοσιεύουν τώρα στὰ ἐξώφυλλά τους περισσότερες φωτογραφίες τῆς Κλαούντια Καρντινάλε, ἀπ' ὅσες δημοσίευαν τὴς Μπρὶγκιτ, τὴν ἐποχή, ποὺ εἶχε φτάσει στὸ ζενὶθ τῆς δόξας της.

★ Ὁ Γκόρντον Σκώτ, ποὺ τὸ Χόλλυγουντ λάνσαρε πρὸ χρόνων σὰν ἕνα νέο ἰδανικὸ Ταρζὰν. Γνωρίζει τώρα νέες δόξες στὴ Ρώμη, γυρίζοντας στὴν Τσινετσιτὰ μιὰ σειρὰ ταινιῶν μὲ ἥρωα τὸν ὑπεράνθρωπο Μασίστα.

★ Ὁ Τζέρρυ Λιούϊς δὲν εἶναι μόνο ἕνας σπουδαῖος κωμικὸς ἀλλὰ καὶ ἕνας μεγαλοφυΐς... ἐμπορος. Πούλησε σὲ πολὺ καλὴ τιμὴ στὴν τηλεόρασι διάφορες σκηνὲς ἀπὸ τὰ φίλμ, ποὺ γύρισε μέχρι σήμερα καὶ οἱ ὁποῖες τελικὰ δὲ χρησιμοποιήθηκαν κατὰ τὸ ὁριστικὸ μοντὰζ τοῦ ἔργου.

★ Ἐπιστρέφοντας στὸ Χόλλυγουντ, ἀφοῦ γύρισε στὴν Εὐρώπη τὸ φίλμ «Γρῖφος» ὁ Κάρυ Γκράντ δήλωσε πὼς πρὶν δεσμευθῆ γιὰ τὸ γύρισμα ἄλλου ἔργου θὰ τελειώση τ' ἀπομνημονεύματά του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲ μένουν πιὰ παρὰ μερικὰ μονο κεφάλαια.

Ἡ Ψιθυρίζεται πὼς ἡ Ἔστερ Ὀὐίλλιαμς καὶ ὁ ἀπὸ καιρὸ ἀρραβωνιαστικός της Φερνάντο Λάμας παντρεύτηκαν κρυφὰ πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες στὴν Ἱσπανία. Τὴ διάδοσι αὐτὴ ἐνίσχυσε τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Φερνάντο παρουσίασε πρὸ ἡμερῶν στὴ Ρώμη τὴν Ἔστερ, σὲ μερικοὺς Νοτιοαμερικανοὺς φίλους του, μὲ τὸ χαρακτηρισμό: «Ἡ γυναίκα μου».

★ Ὁ Μπάρτ Λάνκαστερ, ὁ ὑγιέστερος ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ, εἶναι σοβαρὰ ἀρρωστος. Προσεβλήθη ἀπὸ μολυσματικὴ ἠπατίτιδα καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ συνέστησαν νὰ μείνη ἕνα μῆνα στὸ κρεβάτι. Ἂν καὶ εἶναι ὑποψήφιος, γιὰ τὸ φετεινὸ "Οσκαρ ἠθοποιΐας, χάρις στὸ ρόλο του στὸ φίλμ «Ὁ φυλακισμένος τοῦ Ἀλκατράζ», ὁ Μπάρτ δὲ θὰ μπορέση, λόγω τῆς ἀσθενείας του, νὰ παραστῆ στὴν τελετὴ τῆς 8ης Ἀπριλίου.

★ Ἡ Μαρίζα Πασὰν βρίσκεται τὶς ἡμέρες αὐτὲς μαζὶ μὲ τὰ δυὸ παιδιά της, τὸν Ζὰν Κλὼντ (5 χρόνων) καὶ τὸν Πάτρικ (3 χρόνων) στὴ Νέα Ὑόρκη. Στὴ Νέα Ὑόρκη βρίσκεται ἐπίσης ἀπὸ ἡμέρες ὁ σύζυγός της καὶ πατέρας τῶν παιδιῶν της Ζὰν Πιὲρ Ὠμὼν, ὁ ὁποῖος μὲ πορτεναὶρ τὴ Βιδιαν Λῆ ἐξακολουθεῖ νὰ θριαμβεύη στὸ μιούζικαλ «Τόβαριτς», ποὺ παίζεται στὸ Μπρόντγουαιη. Ἡ Μαρίζα ἔσπευσε νὰ δηλώση στοὺς δημοσιογράφους πὼς ἔκανε τὸ ταξίδι αὐτὸ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρη μέρος σὲ μιὰ ἐκπομπὴ τηλεοράσεως καὶ διέψευσε τὶς φῆμες ὅτι αὐτὸ ὑποκίνεται σὲ ὁριστικὴ συμφιλίωσι με τὸν ἄντρα της.

★ Σὰν νὰ μὴ τῆς ἔφταναν ὅλες οἱ ἄλλες στενοχώριες τῆς, ἡ Μαρτὶν Καρὸλ δικάζεται τώρα στὸ Παρίσι, ἐπειδὴ τὸν πρεσαμένο Ἰουλιὸ ἀρνήθηκε νὰ παίξη στὸ φίλμ «Ἡ κατασταγμένη», ματαιώνοντας τὸ γύρισμα τοῦ ἔργου καὶ ζημιώνοντας τοὺς παραγωγούς, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε συμβόλαιο.

Ὁ δικηγόρος τῆς στάρ, ὁ διάσημος Φλοριὸ εἶπε μεταξὺ ἄλλων ὅτι οἱ παραγωγοὶ ἤθελαν νὰ γυρίσουν τὸ ἔργο δωρεάν. Ἐνῶ εἶχαν συμφωνήσει νὰ πληρώνουν τὴν Μαρτὶν 5000 φράγκα τὴν ἡμέρα, τὴν ἀποφασαν γιὰ μιὰ μόνο ἑβδομάδα κι' ὕστερα σταμάτησαν μὲ διάφορα προσχήματα τὶς πληρωμές.

Τὸ δικαστήριο θὰ ἐγάλη τὴν ἀπόφασί του μετὰ τὶς ἑορτὲς τοῦ Πάσχα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ἡ Κλαούντια Καρντινάλε.

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

ΣΤΟ Λονδῖνο προβάλλεται ἀπὸ ἡμερῶν ἡ «Ἀλίκη», ποὺ ὁ σκηνοθέτης Ροὐντολφ Ματὲ γύρισε πέρυσι τὸ καλοκαίρι στὴν Ἴο μὲ τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη καὶ "Ἄγγλους καλλιτέχνες. Τὸ φίλμ ὅμως δὲν προβάλλεται μόνο του, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν περικοπὴ ὡρισμένων σκηνῶν, ποὺ θεωρήθηκαν ὑπερβολικὰ τολμηρές, ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ λογοκρισία, ἡ προβολή του μόλις καλύπτει μιὰ ὥρα. Συνοδεύεται, λοιπὸν καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἔργο διαρκείας μιᾶς ὥρας, γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ἕνα δίωρο πρόγραμμα.

★ Ὁ Σάρλ Ἀζναβοὺρ θὰ ἔρθη στὴν Ἀθήνα τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριο, γιὰ μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων.

★ Ὁ «Οὐράνὸς» τοῦ Τάκη Κανελλόπουλου θ' ἀντιπροσωπεύση τὴν Ἑλλάδα στὸ προσεχὲς κινηματογραφικὸ

Ὁ Γκόρντον Σκώτ.

φεστιβὰλ τῶν Καννῶν.

★ Τέλη Μαΐου θ' ἀρχίση στὴν Κωνσταντινούπολι τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Χτυποκάρδια στὸ θρανίο», ποὺ θὰ εἶναι, ὅπως γράψαμε ἤδη, ἡ πρώτη μεγάλη ἑλληνοτουρκικὴ παραγωγή, ἡτις ὁποία θὰ σκηνοθετήση ὁ Ἀλέκος Σακελλάριος. Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, ποὺ θὰ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου, θὰ εἶναι ἡ τελευταία ἑλληνίς καλλιτέχνις ἡ ὁποία θὰ ἐρθη νὰ ἐργασθῆ στὸ Ἑλληνικὸ στούντιο τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ ἀγγλικὴ λογοκρισία, ἡ προβολὴ τοῦ μόλις καλύπτει μιὰ ὥρα. Συνοδεύεται, λοιπὸν καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἔργο διαρκείας μιᾶς ὥρας, γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ἕνα δίωρο πρόγραμμα.

★ Ὁ Σάρλ Ἀζναβοὺρ θὰ ἔρθη στὴν Ἀθήνα τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριο, γιὰ μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων.

★ Ὁ «Οὐράνὸς» τοῦ Τάκη Κανελλόπουλου θ' ἀντιπροσωπεύση τὴν Ἑλλάδα στὸ προσεχὲς κινηματογραφικὸ

Ὁ Γκόρντον Σκώτ.

φεστιβὰλ τῶν Καννῶν.

★ Τέλη Μαΐου θ' ἀρχίση στὴν Κωνσταντινούπολι τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Χτυποκάρδια στὸ θρανίο», ποὺ θὰ εἶναι, ὅπως γράψαμε ἤδη, ἡ πρώτη μεγάλη ἑλληνοτουρκικὴ παραγωγή, ἡτις ὁποία θὰ σκηνοθετήση ὁ Ἀλέκος Σακελλάριος. Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, ποὺ θὰ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου, θὰ εἶναι ἡ τελευταία ἑλληνίς καλλιτέχνις. Τὸ φίλμ ὅμως δὲν προβάλλεται μόνο του, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν περικοπὴ ὡρισμένων σκηνῶν, ποὺ θεωρήθηκαν ὑπερβολικὰ τολμηρές, ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ λογοκρισία, ἡ προβολὴ του μόλις καλύπτει μιὰ ὥρα. Συνοδεύεται, λοιπὸν καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἔργο διαρκείας μιᾶς ὥρας, γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ἕνα δίωρο πρόγραμμα.

★ Ὁ Σάρλ Ἀζναβοὺρ θὰ ἔρθη στὴν Ἀθήνα τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριο, γιὰ μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων.

★ Ὁ «Οὐράνὸς» τοῦ Τάκη Κανελλόπουλου θ' ἀντιπροσωπεύση τὴν Ἑλλάδα στὸ προσεχὲς κινηματογραφικὸ

Ὁ Γκόρντον Σκώτ.

φεστιβὰλ τῶν Καννῶν.

★ Τέλη Μαΐου θ' ἀρχίση στὴν Κωνσταντινούπολι τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Χτυποκάρδια στὸ θρανίο», ποὺ θὰ εἶναι, ὅπως γράψαμε ἤδη, ἡ πρώτη μεγάλη ἑλληνοτουρκικὴ παραγωγή, ἡτις ὁποία θὰ σκηνοθετήση ὁ Ἀλέκος Σακελλάριος. Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, ποὺ θὰ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου, θὰ εἶναι ἡ τελευταία ἑλληνίς καλλιτέχνις. Τὸ φίλμ ὅμως δὲν προβάλλεται μόνο του, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν περικοπὴ ὡρισμένων σκηνῶν, ποὺ θεωρήθηκαν ὑπερβολικὰ τολμηρές, ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ λογοκρισία, ἡ προβολὴ του μόλις καλύπτει μιὰ ὥρα. Συνοδεύεται, λοιπὸν καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἔργο διαρκείας μιᾶς ὥρας, γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ἕνα δίωρο πρόγραμμα.

★ Ὁ Σάρλ Ἀζναβοὺρ θὰ ἔρθη στὴν Ἀθήνα τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριο, γιὰ μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων.

★ Ὁ «Οὐράνὸς» τοῦ Τάκη Κανελλόπουλου θ' ἀντιπροσωπεύση τὴν

Τὸ καλλιτεχνικὸ σαλόνι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΑΣ

ΡΙΑ ΚΟΥΡΤΗ

ΑΛΙΚΗ ΛΕΜΠΕΣΗ

Δυὸ ἀστέρια τοῦ νέου κύματος

Θὰ κλείσωμε τὴ σειρὰ τῶν ἀστεριῶν τῆς διπλοπεννιάς, μὲ δυὸ καινούργιες ἑρμηνεύτριες τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, ἀπὸ τὶς συμπαθέστερες τοῦ εἴδους, τὴ Ρία Κούρτη καὶ τὴν Ἀλίκη Λεμπέση.

Μόνιμη παρτεναίρ, σήμερα, τοῦ Πάνου Γαβαλᾶ, ἡ ἀποκάλυψη τοῦ πιανίστα Μέρτικα, Ρία Κούρτη, δὲν ἔχει παρὰ καρριέρα τριῶν μόνον χρόνων.

Ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι, εἶχε ἰδιαίτερη ἀγάπη στὸ τραγοῦδι, καὶ πάντα ψιθύριζε στὸ σπίτι ὅλα τὰ γνωστὰ ρεφραίν. Ὁ πατέρας της ὅμως καὶ τὰ ἀδέλφια της, αὐστηρῶν ἀρχῶν, οὔτε καὶ ἤθελαν ν' ἀκούσουν γι' αὐτό.

Ὡστόσο, ἡ Ρία Κούρτη, στὸ 1960, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ κάνη τὴν πρώτη της ἐμφάνισι, πρῶτα μὲ ἐλαφρὰ τραγούδια, ἐνῶ, λίγο ἀργότερα, μετεπήδησε στὸ λαϊκὸ τραγοῦδι. Ἔκανε τὴν πρώτη της ἐμφάνισι στὸ πάλκο, μὲ τὸ συγκρότημα Κουλεριώτη, μαζὶ μὲ τὴν Καίτη Γκρέϋ καὶ κατόπιν σ' ὅλα τὰ γνωστὰ κέντρα τοῦ εἴδους, μαζὶ μὲ τὴν Πόλλυ Πάνου, τὸν Τσιτσάνη, τὸν Παπαϊωάννου, τὸν Καρδάρα, κ. ἄ. Τὸν τελευταῖο ὅμως καιρὸ εἶναι μόνιμη παρτεναὶρ τοῦ Γαβαλᾶ καὶ πιστεύει, ὅτι δίπλα σ' αὐτὸν ἑνοιωσε περισσότερο τὸ τραγοῦδι. Ἔνα, μάλιστα, ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα σουξέ της, ποὺ ἠχογράφησε μαζί του σὲ δίσκους, εἶναι τὸ γνωστὸ τραγοῦδι τοῦ Καρδάρα:

«Ἄμα θὲς νὰ φύγης, φύγε ἄμα θὲς νὰ κλάψης, κλάψε νὰ γκρινάζης μόνο πᾶψε δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀνεχθῶ...».

Γνώρισε ἐπίσης πολλὴ ἐπιτυχία μὲ τὰ τραγούδια τοῦ Μητσάκη καὶ τοῦ Ζαμπέτα «Σ' ἀφίνω μάννα μου γλυκειά», «Νάχης χάσει τὴν ἀγάπη», «Τηλεφώνημα», «Ζανούμπα», κ. ἄ.

Ἡ Ρία Κούρτη ἠχογράφησε ὡς τώρα 200 περίπου τραγούδια, μαζὶ μὲ διάφορους τραγουδιστάς, εἶναι δὲ ἡ μόνη τραγουδίστρια, ποὺ ἔμεινε πιστὴ στὴν Ἀθήνα, ἀφοῦ δὲν ἔχει τραγουδήσει ποτὲ ἔξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα.

★

Εἴδαμε τὴ Ρία Κούρτη ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδυα, στὸ κέντρο ὅπου ἐμφανίζεται.

— Τί ἄλλο σὲ ἀπασχολεῖ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγοῦδι; ἤταν ἡ πρώτη ἐρώτησις, ποὺ τῆς κάναμε.

— Ἔχω εἰδικότητα στὸ ράψιμο καί, τὶς περισσότερες φορές, ράβω μόνη μου τὰ φορέματά μου, χωρὶς νὰ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μοδίστες.

— Τίποτ' ἄλλο;

— Ναί, ἔχω ἀδυναμία στὸ σωφάρισμα. Ἡ πρώτη μου φροντίδα ἤταν, μόλις μοῦ ἐπέτρεψαν τὰ οἰκονομικά μου, ν' ἀποκτήσω αὐτοκίνητο, ποὺ ὁδηγῶ πάντα ἡ ἴδια...

— Κανένα καλλιτεχνικὸ ὄνειρο;

— Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ γίνω μιὰ μέρα βεντέττα καὶ νὰ ταξιδέψω πολύ, ἐνῶ τώρα νομίζω πὼς εἶναι ἀκόμη πολὺ πρόωρα.

— Σχέδια γιὰ τὸ μέλλον;

— Ν' ἀποκτήσω ἕνα μεγάλο σπίτι, ὅπου νὰ ζήσω μιὰ ἥσυχη ζωὴ μὲ τὴν οἰκογένειά μου, ὅταν ἀποφασίσω νὰ σταματήσω ἀπὸ τὴ δουλειά μου.

— Κανένα πικάντικο περιστατικό;

— Τὸ πρῶτο βράδυ, ποὺ ντεμπουτάρησα, εἶχα τόσο τράκ, ὥστε στὸ τραγοῦδι «Ἡλιοβασιλέμματα» ξέχασα τελείως τὰ λόγια. Ἀναγκάστηκα δὲ νὰ συνεχίσω μὲ δικά μου φανταστικὰ λόγια...

Ἀξίζει νὰ σημειώσουμε, ὅτι ἡ Ρία Κούρτη ὀφείλει μεγάλη εὐγνωμοσύνη στὸ δημοφιλὴ συνθέτη Γ. Μητσάκη, ποὺ τὴ βοήθησε ἀπὸ τὰ πρῶτα της βήματα.

— Μὴ ξεχάσετε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ ἀναφέρετε τὸν κουμπάρο μου... μᾶς λέει.

Πραγματικά, ὁ Μητσάκης στεφάνωσε τὴ Ρία Κούρτη μ' ἕνα πολὺ καλὸ νέο, μὲ τὸν ὁποῖο ζῆ ἁρμονικά. Τῆς εἶναι ἕνας τέλειος σύντροφος, ὄχι μόνο στὴ ζωή, ἀλλὰ καὶ στὴ δουλειά της, ἀφοῦ αὐτὸς φροντίζει πάντα γιὰ κάθε λεπτομέρεια.

★

Ἡ Ἀλίκη Λεμπέση, ἡ χαριτωμένη μικροῦλα μὲ τὰ κινέζικα μάτια, εἶναι ὁ Βενιαμὶν τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ.

Πέρυσι ἀκόμα, αὐτὴ τὴν ἐποχή, ἡ Ἀλίκη ἤταν πωλήτρια σ' ἕνα ἀθηναϊκὸ κατάστημα γυναικείων εἰδῶν, Μιὰ φίλη της ὅμως, χορεύτρια, ἡ Νατάσσα, ποὺ τὴν ἄκουγε συχνὰ νὰ τραγουδᾶη στὸ σπίτι της, τὴν ἔπεισε νὰ ἐγκαταλείψη τὰ «μπέμπυ ντόλς» καὶ τὰ σουτιέν, καὶ νὰ εἰδικευθῆ στὸ τραγοῦδι.

Ὅταν κατάφερε νὰ τὴν πείση, τὴν πῆρε ἕνα πρωῒ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν πῆγε στὸ μαέστρο Βέλλα.

Ἄρχισε μὲ ἐλαφρὰ τραγούδια, πολὺ σύντομα ὅμως μετεπήδησε στὸ λαϊκὸ τραγοῦδι, ποὺ ἀντελήφθη, ὅτι ἤταν πολὺ περισσότερο ἐπικερδές.

Ἕνας γνωστὸς συνθέτης τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, ὁ Ζαγοραῖος, τὴ βοήθησε στὰ πρῶτα της βήματα, ἔτσι ὥστε νὰ πάρη ἀμέσως μιὰ ξεχωριστὴ θέσι στὸ πάλκο.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα σουξέ της, ποὺ ἑρμηνεύει θαυμάσια, ἤταν τὸ γνωστὸ τραγοῦδι τοῦ Χιώτη:

«Δὲν θέλω πιὰ νὰ ξαναρθῆς
δὲν θέλω μὲς στὴν καρδιὰ (φωτιά
δὲν θέλω πιὰ νὰ σ' ἀγαπῶ
νὰ σὲ ξεχάσω προσπαθῶ...».

Πρὶν τρεῖς μῆνες, ἡ Ἀλίκη Λεμπέση πῆγε στὸ Ἰσραήλ, μ' ἕνα ἐξαιρετικὸ συμβόλαιο, τώρα δὲ ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ Λονδίνο, ὅπου πρόκειται νὰ ἀντικαταστήση τὴ Μαρινέλλα.

Πραγματικά, ὁ Ζαμπέτας, ὁ ἄσσος τοῦ μπουζουκιοῦ, φεύγοντας ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ἔλαβε τὴν ἐντολὴ νὰ φροντίση γιὰ μιὰ ἀντικαταστάτρια τῆς Μαρινέλλας, στὸ ἴδιο κέντρο. Κουράστηκε πολὺ ὁ Ζαμπέτας γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀπόφασι. Τελικά, ὅμως, κατέληξε στὴν Ἀλίκη πού, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὡραία φωνή, ἔχει συμπαθητικὴ ἐμφάνισι καὶ πολλὴ φινέτσα, καὶ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ ἀρέση πολὺ στοὺς Λονδρέζους, ὅπως κι' ἡ Μαρινέλλα.

★

Τὴν εἴδαμε ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδυα, στὸ κέντρο, ὅπου ἐργάζεται τώρα, μὲ τὸ συγκρότημα τοῦ Λάμψα.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ νέο σου ἐπάγγελμα; ἤταν ἡ πρώτη μας ἐρώτησι.

— Ἀσφαλῶς! Πρέπει νὰ εἶμαι, γιατί, ὅπως τουλάχιστον μὲ βεβαιώνουν, εἶμαι καλὴ στὴ δουλειά μου. Ἔτσι, ἀντιμετωπίζω τὸ μέλλον μὲ πολλὴ αἰσιοδοξία.

— Τί ἄλλο σὲ ἀπασχολεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγοῦδι;

— Τὸ κέντημα καὶ τὸ ποδήλατο. Ἐπίσης ἔχω ἀδυναμία στὸ χτένισμα. Εἰδικά, αὐτὸ ποὺ βλέπετε, τοῦ τύπου «λεονταριοῦ», μοῦ λένε, ὅτι μοῦ πηγαίνει πολύ.

— Λένε οἱ εἰδικοί, ὅτι ἔχετε μεγάλο μέλλον.

— Ἀγαπῶ πολὺ τὴ δουλειά μου καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ γίνω, μιὰ μέρα, μεγάλη.

— Κατόπιν;

— Ὅταν ἔρθη ἡ ὥρα νὰ παντρευτῶ, θὰ σταματήσω πιὰ νὰ ἐργάζωμαι.

— Κανένα πικάντικο χόμπυ;

— Βλέπω τοὺς συναδέλφους μου, πάνω στὸ πάλκο, νὰ παίζουν μπουζοῦκι καὶ τοὺς θαυμάζω. Θὰ ἤθελα πάρα πολὺ νὰ μάθω κι' ἐγὼ νὰ παίζω μπουζοῦκι...

Θὰ τελειώσωμε μ' ἕνα χαριτωμένο περιστατικὸ ἀπὸ τὴν τόσο σύντομη καρριέρα τῆς Ἀλίκης:

Στὸ Τὲλ-Ἀβίβ, ἕνα βράδυ, μόλις τελείωσε τὸ πρόγραμμά της, τὴν πλησίασε στὴν πίστα ἕνας νέος, ποὺ τὴν πέρασε γιὰ Κινέζα. Ἔκανε μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκλισι κι' ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾶ...κινέζικα!

Ἡ Ἀλίκη γέλασε μὲ τὴν καρδιά της.

Ἐπτήθηκε ὅμως, ἀφάνταστα,, γιατὶ δὲν ἤξερε ἔστω καὶ λίγα κινέζικα, γιὰ ν' ἀπαντήση στὴ γλῶσσα τοῦ τόσο ἐνθουσιώδους αὐτοῦ θαυμαστοῦ της...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ἡ Ρία Κούρτη.

Ἡ Ἀλίκη Λεμπέση.

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΑΛΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΑΚΗ

Ἡ ἀξέχαστη πριμαντόνα τῆς ὄπερας

ΔΕΝ εἶναι μόνο μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γλυκὲς πριμαντόνες τῆς ὄπερας· εἶναι κι' ἡ πιὸ μεγάλη ἀπόδειξη συζυγικῆς ἀγάπης καὶ τρυφερῆς ἀφοσιώσεως στὸν ἄντρα, ποὺ ξέρει νὰ γεμίζη τὴ ζωή της μὲ τὴν ἰσχυρὴ προσωπικότητά του...

Ἡ Ἀλίκη Βίτσου ἀνῆκε σ' ἕνα εὐκατάστατο ἀθηναϊκὸ σπίτι, ποὺ εἶχε αὐστηρὲς οἰκογενειακὲς ἀρχές, μικροαστικὲς καὶ κάπως ἀπηρχαιωμένες. Ἀπὸ μικρὴ ἔδειχνε ταλέντο στὴ μουσικὴ καὶ γι' αὐτὸ οἱ δικοί της δέχτηκαν νὰ τὴ βάλουν στὸ «Ἑλληνικὸ Ὠδεῖο». Ἄρχισε νὰ σπουδάζη πιάνο μὲ τὸ Θησέα Πίνδιο. Εἶχε φτάσει στὴν ἀνωτέρα σχολὴ καὶ μετεῖχε ὑποχρεωτικὰ στὴ χορῳδία τοῦ Ὠδείου. Ἐκεῖ τὴν ἀνεκάλυψε ὁ Καλομοίρης — «Ἐθνικὸν Ὠδεῖον» δὲν εἶχε γίνει ἀκόμη — καὶ τὴν προώθησε στὸ τραγοῦδι. Τὴν παρέδωσε στὴ Σμαράγδα Γενάδη, ποὺ κοντά της ἡ Ἀλίκη Βίτσου μαθήτευσε μόνο ἕνα χρόνο γιὰ μελοδραματική. Ἔτσι, ὅπως ἤτανε πιανίστα καλή, δὲ χρειάστηκε πολὺ γιὰ νὰ γίνη καὶ τραγουδίστρια ἐκλεκτή.

Πῆρε, λοιπόν, τὸ δίπλωμα τῆς μελοδραματικῆς καὶ κατάφερε, τὸ 1927, νὰ πείση τὸ αὐστηρὸ περιβάλλον της νὰ τὴν ἀφίση νὰ κάνη τὸ μεγάλο βῆμα πρὸς τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς ζωῆς της, τὴ σκηνή!... Ἔτσι, ἐμφανίστηκε στὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» καὶ στὸ πλευρὸ τοῦ ἄντρα, ποὺ θαύμαζε φανερὰ καὶ ἀγαποῦσε κρυφὰ — δηλαδὴ τοῦ Πέτρου Ἐπιτροπάκη...

Ἕνα εἰδύλλιο τρυφερὸ ὑπέκρουσαν οἱ ἀνάλαφρες καὶ γλυκὲς νότες τοῦ Ροσσίνι, ἕνα εἰδύλλιο, ποὺ ἔγινε γάμος, ὕστερα ἀπὸ μιὰ «Λουτσία», ἕνα «Ριγολέττο» καὶ ἕνα «Ὀθέλλο»...

Ἡ καινούργια τραγουδίστρια ἐμφανίσθηκε πριμαντόνα σ' ὅλα τὰ μελοδραματικὰ «τζένερι»: Δηλαδὴ λυρική, δραματικὴ καὶ ἐλαφρά. Ἐκ παραλλήλου ἄρχισε νὰ τραγουδᾶη καὶ δίσκους, στὸ πλευρὸ τοῦ ἄντρα της, μὲ τὸν ὁποῖο ἀπετέλεσε τὸ πιὸ ἁρμονικὸ καὶ ἀγαπημένο ντουέττο τοῦ θεάτρου, τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ζωῆς... Ἕνα ταξίδι τοῦ ζεύγους στὴν Ἰταλία, ἔγινε γιὰ μελέτη καὶ γιὰ ἐμφανίσεις τῶν δύο ἐκλεκτῶν καλλιτεχνῶν. Ἕνα γεγονὸς ὅμως εὐχάριστο τοὺς ἔκανε νὰ γυρίσουν στὴν Ἀθήνα: ἡ γέννησι τῆς κορούλας τους, τῆς Λίνας... Ἤτανε ἕνα ἐκλεκτὸ καλλιτεχνικὸ προϊόν, πού, ἐνῶ προήρχετο ἀπὸ τόσο ἐκλεκτὴ καλλιτεχνικὴ διασταύρωσι, δὲ δόθηκε ποτὲ στὴν καλλιτεχνία. Κότσοχος μιᾶς πολὺ γλυκειᾶς φωνῆς, ἡ κόρη τοῦ ζεύγους Ἐπιτροπάκη, δὲν τραγούδησε ποτὲ ἐπαγγελματικό. Μόνον ἐρασιτεχνικά. Δηλαδὴ γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς ποὺ τὴν κομαρώναν καὶ τὴν καμαρώνουν.

Ἡ Ἀλίκη Βίτσου τραγούδησε, μετὰ τὴ γέννησι τῆς κορούλας της στὸν «Πρωτομάστορα» καὶ στὸ πλευρὸ διασήμων τραγουδιστῶν διεθνοῦς φήμης, ἔκανε ἀξιοσημείωτες ἐμφανίσεις. Ἔτσι, τραγούδησε μὲ τὸ Μιγκουὲλ Φλέττα «Ριγολέττο» καὶ μὲ τὸ Ρικάρντο Στρατσάρι «Κουρέα τῆς Σεβίλλης». Ἐπίσης στὴν «τουρνὲ» τῆς «Σκάλας» τοῦ Μιλάνου — ὅταν ὁ ἔξοχος αὐτὸς μελοδραματικὸς θίασος ἐπισκέφθηκε τὴν Ἀθήνα — τραγούδησαν ἡ Ἀλίκη κι' ὁ Πέτρος «Ριγολέττο».

Κατόπιν ξαναπήγανε στὴν Ἰταλία καί, ὅταν γύρισαν, ἡ Ἀλίκη συνέχισε τὶς ἐμφανίσεις της, στὸ πλευρὸ διασήμων καλλιτεχνῶν ὅπως ὁ Γιάννης Ἀγγελόπουλος,ὡς τὸ 1940. Ἡ μεγάλη ὅμως ποικιλία τῶν φωνητικῶν ρόλων, στοὺς ὁποίους ἐνεφανίσθη, κούρασε τὴν ὡραία φωνή της. Δὲν εἶναι εὔκολο μιὰ πριμαντόνα νὰ γίνεται συγχρόνως λυρικὴ ὑψίφωνος, δραματικὴ καὶ «λετζέρα»...

Ἔτσι, ἡ Ἀλίκη ἔχασε τὴ φωνή της καὶ ἔκτοτε ἔμεινε σύζυγος πιστὴ καὶ «ἀκκομπανιατρὶς» στὰ ρεσιτάλ του.

Στὸ εἰδυλλιακὸ Χαλάντρι, ὅπου κατοικοῦν ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια, οἱ δυὸ ἐκλεκτοὶ καλλιτέχνες, ζοῦν μὲ τὶς ἀναμνήσεις τῶν θριάμβων τους καὶ μὲ τὴ μελαγχολικὴ ἱκανοποίησι, ὅτι ἀπεσύρθησαν ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ μπήκαν στὸ περιθώριο, χωρὶς νὰ ἀντικαταστα-θοῦν... Τί νὰ γίνη; Κάθε πέρσι καὶ καλύτερα... Αὐτὸ εἶναι ἀξίωμα πιά — ἰδίως στὴν τέχνη, καὶ ἰδιαίτατα στὴν Ἑλλάδα...

Γεμᾶτοι ρωμαντισμὸ καὶ νοσταλγικὴ διάθεσι, οἱ δυὸ ἐκλεκτοὶ καλλιτέχνες τραβᾶνε, μόλις βραδυάση, γιὰ καμμιὰ γραφικὴ χαλανδριώτικη ταβερνοῦλα, καί, ἂν τὸ περιβάλλον εὐνοῆ τὴν ἀναπόλησι καὶ τὴν ἀναδρομή, ὁ Πέτρος ἀρχίζει νὰ τραγουδᾶη κι' ἡ Ἀλίκη νὰ καμαρώνη καὶ νὰ συγκινῆται... Γιατὶ ἤτανε κι' ἔμεινε ἡ μεγάλη θαυμάστριά του...

Στὸ κομψὸ χαλανδριώτικο σπιτάκι τους, στὴν ὁδὸ Πλάτωνος, βρῆκα τὴν Ἀλίκη, στὸ πλευρὸ τοῦ Πέτρου. Μαζί της ἡ συνομιλία μου δὲν ἤταν ἄλλο ἀπὸ Πέτρος!

— Δὲ νομίζω, ὅτι περιαυτολογῶ, μοῦ εἶπε ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις καὶ πιὸ ἐκλεκτὴ σύζυγος, ἂν ἐκφράσω, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, τὸ θαυμασμό μου, σ' αὐτὸν ποὺ ἔγινε σύντροφος τῆς τέχνης μου καὶ τῆς ζωῆς μου. Γιατί, ὅσο καὶ νὰ θέλουμε, ἀπὸ εὐτελῆ διάθεσι, μερικοὶ νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε, ἡ ἀλήθεια μένει ἀδιάψευστη: Ἐπιτροπάκης δὲν ξανάγινε κι' οὔτε θὰ ξαναγίνη! Εἶναι ὁ τραγουδιστὴς πού — ὅπως εἶπε ἕνας θαυμαστής του κάποτε — ἐπὶ σαράντα χρόνια, γέμισε μουσικὴ τὴν Ἑλλάδα! Κι' ἡ ἀνταποδοσις; Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στὴν πῶ, γιατὶ τὴν ξέρεις κι' ἔγραψες: Ἡ ἀτομοκρυνσί του ἀπὸ τὴ «λυρικὴ», ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐκπληκτικὴ καρριέρα στὴν ἐλαφρὰ ὄπερα καὶ στὴν ὀπερέττα, κι' ἕναν ἀκόμη πιὸ ἐκπληκτικὸ θρίαμβο στὴν «Εὔθυμη Χήρα», κι' ὁ ἐξαναγκασμός του νὰ μπῆ στὸ περιθώριο, ἐνῶ εἶχε τόσα ἀκόμα νὰ προσφέρη... Δὲν παραπονιέται ὅμως. Ὁ Θεὸς μᾶς βοήθησε καὶ φτιάξαμε τὸ δικό μας σπιτάκι — ἰδιόκτητο πιά — πάλι ἐδῶ στὸ Χαλάντρι. Ἂν ὑπάρξη καὶ μιὰ πρακτικὴ ἀναγνώρισι τῆς καλλιτεχνικῆς ζωῆς του, μὲ τὴν ἀπονομὴ στὸν Πέτρο τῆς τιμητικῆς συντάξεως, τότε ἴσως πεισθῆ, ὅτι δὲν ἔδωσε τόσες δεκαετίες τὸν ἑαυτό του στὴν τέχνη χωρὶς ἀναγνώρισι...

Ἡ Ἀλίκη παίζει καὶ μιλᾶη. Κυττάζει γεμάτη συγκίνησι τὸν Πέτρο — τὸν Πέτρο της! — καὶ εἶναι εὐτυχισμένη!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Ἀλίκη τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔκανε ἀξιοσημείωτες ἐμφανίσεις μὲ διασήμους τραγουδιστές.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυριὸ πασχαλινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ». Μιὰ ἐπίκαιρη ἔρευνα γιὰ τὸ νέο καλλιτεχνικὸ κόσμο, ποὺ ἀνεβαίνει σταθερὰ στὴν κλίμακα τοῦ θεάτρου, τοῦ κινηματογράφου, τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ τραγουδιοῦ, καθὼς καὶ στὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ.

Τὸ «Νέο Κῦμα»

Σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη ἔρευνα θὰ παρελάσουν ὅλα τὰ καινούργια ἀστέρια, ποὺ ἔγιναν πασίγνωστα στὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια, μὲ τὶς ἐλπίδες τους, τὶς φιλοδοξίες τους, τὶς κουφὲς ἐλπίδες τους καὶ τὸ ἀγέδιά τους γιὰ τὸ μέλλον.

Ζωὴ Λάσκαρη.— Κώστας Βουτᾶς.— Ζέτα Ἀποστόλου.— Ἰ. Σμιρτζῆς.— Βαγγέλης Βουλγαρίδης.— Χλόη.— Κ. Πάντας.— Ἐρίκα - Μαργαρίτα.— Γκιζέλα Ντάλι.— Γ. Μαρίνος.— Κλ. Κοντσιώτης.— Ἕλενα Ἀνουσάκη.— Γ. Πάντζας.— Π. Ἀναγνωστάκης κ. ἄ.

ΒΡΗΚΕ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΤΟ ΤΑΛΕΝΤΟ ΤΟΥ

Μετὰ τὸν Τσέσμαν, ὁ Ντέϊβ Χίλ! Πρόκειται γιὰ ἕνα καινούργιο συγγραφικὸ ταλέντο, ποὺ ἀνακαλύφθηκε μέσα στὶς φυλακές. Ὁ Χίλ εἶχε εἰδικευθῆ στὶς κλοπὲς αὐτοκινήτων κι' ἔκανε χρυσὲς δουλειές... ὡς τὴ στιγμή, ποὺ τὸν ἔπιασαν. Τὸ δικαστήριο τὸν κατεδίκασε σὲ δεκαετὴ κάθειρξη καὶ σήμερα ἐκτίει τὴν ποινή του στὶς φυλακὲς τοῦ Στιλγουώτερ, στὴν πολιτεία τῆς Μινεσότα. Ἐκεῖ, λοιπόν, ὁ Χὶλ κατατιάστηκε μὲ τὸ γράψιμο κι' ἄρχισε νὰ γράφη ποιήματα, διηγήματα κι' ἄρθρα γιὰ τὶς ἐφημερίδες. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι, ὅτι, ἀπεναντὶ τῶν πελατῶν του, βρίσκεται καὶ ἕνα θρησκευτικὸ περιοδικό, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Χὶλ γράφει ἠθικοπλαστικὰ ἄρθρα!

Ἕνα ἄλλο περιοδικὸ τοῦ πληρώνει πανάκριβα τὰ ἀπομνημονεύματά του ἀπὸ τὴ ζωή του ὡς κακοποιοῦ. Διάφορες ἐφημερίδες τοῦ ζητοῦν, ἐπίσης τὴ συνεργασία του... Ὁ Ντέϊβ Χὶλ εἶναι σήμερα 32 χρόνων.

Τί τύπος μητέρας ΕΙΣΑΣΤΕ;

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΑΠΟ τὸ χαρακτῆρα ποὺ ἔχει κάθε γυναίκα ἐξαρτᾶται ὁ τύπος της σὰ μητέρας καὶ οἱ σχέσεις της μὲ τὰ παιδιά της. Προσπαθῶντας νὰ προσδιορίσετε τὸν τύπο σας, θὰ μπορέσετε νὰ περιορίσετε τὸν ἀντίκτυπο, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη πάνω στὴν εὐτυχία τῶν παιδιῶν σας.

Στὴν ἐποχή μας. ὁ ρόλος τῆς μητέρας δὲν εἶναι καθόλου εὔκολος. Πολὺ συχνά, ὁ πατέρας, ἀπασχολημένος μὲ τὶς δουλειές του, δὲν προφταίνει ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν καὶ τότε ἡ μητέρα εἶναι ὑποχρεωμένη ν' ἀντιμετωπίζη μόνη της καὶ χωρὶς βοήθεια αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Ἕνα πρόβλημα, ποὺ ἡ λύσι του ἀπαιτεῖ μεγάλες προσπάθειες, γιατὶ κάθε μέρα παρουσιάζει καινούργιες δυσκολίες καὶ κάθε μέρα μεγαλώνουν οἱ ἀπαιτήσεις τῶν παιδιῶν. Σ' ὅλα αὐτά, ἔρχεται νὰ προστεθῆ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ρόλου τῆς μητέρας ἔρχονται συχνὰ σὲ σύγκρουσι μὲ τὸν ἴδιο τὸ χαρακτῆρα τῆς μητέρας, ποὺ δὲν κατορθώνει νὰ ξεχάση ὅτι εἶναι γυναῖκα. Κι' ἔτσι, συμβαίνει ἡ συμπεριφορὰ κέθε μητέρας νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ χαρακτῆρα της σὰ γυναίκας, δημιουργῶντας ἔτσι σ' αὐτὴ ἕνα ξεχωριστὸ «τύπο μητέρας», ποὺ ἔχει σοβαρὸ ἀντίχτυπο (ἄλλοτε καλὸ κι' ἄλλοτε κακὸ) στὸ χαρακτῆρα τῶν παιδιῶν της.

ΕΙΣΤΕ ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΜΕ ΤΥΠΟ ΕΝΣΤΙΚΤΩΔΗ;

Ἡ μητέρα μὲ τὸν ἐνστικτῶδη τύπο, εἶναι ἐκείνη ποὺ θεωρεῖται ἡ πιὸ κανονικὴ καὶ ἡ πιὸ συνηθισμένη. Εἶναι ἐκείνη, πού, ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ τὰ στάδια τῆς ἐρωτευμένης καὶ εὐτυχισμένης γυναίκας, δέχεται, χωρὶς καμμιὰ δυσκολία — καὶ τὸ κυρίωτερο, χωρὶς συμπλέγματα — τὸ ρόλο τῆς μητέρας.

Ἡ κυριώτερη φροντίδα της εἶναι νὰ δείχνη πάντα ἕνα μεγάλο πνεῦμα δικαιοσύνης γιὰ τὰ παιδιά της καὶ ν' ἀκολουθῆ, χωρὶς νὰ κάνη ποτὲ λάθος, αὐτὸ τὸ βασικὸ κανόνα: Νὰ δίνη πάντα στὸ καθένα σὲ ἴσα μέρη τὴν ἀγάπη της, νὰ εἶναι προσεκτικὴ κι' ἀμερόληπτη, γιὰ νὰ μὴν κάνη σφάλματα. Ἔτσι, ὁδηγεῖ τὴν οἰκογένειά της στὸ σωστότερο δρόμο, χωρὶς σοβαρὲς δυσκολίες καὶ χωρὶς δράματα. Ἡ ἐξυπνάδα της, ἡ πνευματικὴ της διαύγεια, τῆς δίνουν τὴ δύναμι νὰ ὑπομείνη τὶς δυσκολίες καὶ τὶς θλίψεις, χωρὶς πικρία καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι τρέχουν κοντά της, γιὰ νὰ βροῦν συμβουλὴ καὶ ἐνθάρρυνσι, κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ μητρικὸ θαῦμα τῆς ἰσορροπίας καὶ τῆς καλωσύνης.

Τὸ ἐρωτικὸ αἴσθημα, ποὺ ἐνοιωσε γιὰ τὸ σύζυγό της ν' ἦ ποὺ ἀργότερα μεταμορφώθηκε σὲ βαθειὰ τρυφερότητα, φωτίζει πάντα τὴ ζωή της καὶ τὴ βοηθᾶει νὰ μένη μιὰ γυναῖκα πάντα κομψή, πάντα περιποιημένη, ποτὲ πληκτικὴ καὶ ἐνοχλητικὰ προστατευτική. Τὰ ξεχωριστά της χαρίσματα εἶναι ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ κατανόησι, ποὺ τὴ βοηθοῦν νὰ συγχωρῆ μερικὰ καπρίτσια τοῦ συζύγου της, πάντα ὅμως μὲ τὸν ὅρο νὰ μὴν ἐνοχληθῆ ἡ οἰκογενειακὴ γαλήνη.

ΕΙΣΤΕ ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΜΕ ΤΥΠΟ ΑΥΘΟΡΜΗΤΟ;

Ἡ «αὐθόρμητη» μητέρα μοιάζει πολὺ μὲ τὴν «ἐνστικτῶδη», μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἀφίνεται νὰ καθοδηγῆται περισσότερο ἀπὸ τὴ φαντασία, παρὰ ἀπὸ τὸ ἔνστικτο καὶ τὴν εὐθυκρισία. Πάντα δραστήρια, γεμάτη ἐφευρετικότητα καὶ εἰλικρινεῖς ἐνθουσιασμούς, κατορθώνει νὰ δημιουργῆ στὰ παιδιά της μιὰ ζωὴ εὐχάριστη καὶ δυναμική.

Ἡ μητέρα αὐτή, δὲν ἔχει μιὰ πραγματικὴ παιδαγωγικὴ μέθοδο, μά, παρ' ὅλα αὐτά, εἶναι σχεδὸν πάντα μιὰ καλὴ ὁδηγὸς γιὰ τὰ παιδιά της, ἐνῶ ταὐτόχρονα τοὺς ἀφίνει τὴ μεγαλείτερη ἀνεξαρτησία καὶ δὲν καταπιέζει ποτὲ τὴν προσωπικότητά τους.

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ξέρει καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη νὰ συνδυάζη τὰ καθήκοντα τῆς μητέρας καὶ τῆς παιδαγωγοῦ καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματά της τὰ παιδιά της τὴ θαυμάζουν καὶ τὴ λατρεύουν ἀπεριόριστα.

Τὸ μητρικὸ ἐνστικτο ὑπάρχει σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες, ἀλλὰ ἀναπτύσσεται διαφορετικὰ σὲ κάθε μιά, τονίζοντας τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο χαρακτηριστικό της...

ΕΙΣΤΕ ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΜΕ ΤΥΠΟ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟ;

Αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα, ποὺ ὀργανώνει μιὰ οἰκογενειακὴ ζωὴ δυναμική, γεμάτη ἐκπλήξεις, ἀπρόοπτα καὶ νεωτερισμούς. Ἀντίκρυ στὶς ἀπαιτήσεις τῶν παιδιῶν της προσπαθεῖ νὰ δείχνη τὴ μεγαλείτερη κατανόησι καὶ ἀφοσίωσι, ποὺ μπορεῖ νὰ δείξη μιὰ μητέρα. Φροντίζει νὰ στρέψη τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παιδιῶν της στὴ μοντέρνα ζωὴ καὶ νὰ τοὺς δώση μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μιὰ ἀνατροφὴ σύγχρονη καὶ δυναμική. Ἡ συμπεριφορὰ της εἶναι πάντα γεμάτη ἐπιείκεια, ποὺ ὑπαγορεύεται ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸ αἴσθημα ἀγάπης καὶ καλωσύνης. Καὶ κάνει ὅ,τι μπορεῖ, γιὰ νὰ παίρνη μέρος καὶ ὁ σύζυγός της στὶς προσπάθειές της, ἔτσι, ποὺ νὰ κατορθώνη νὰ δημιουργῆ τὶς καλλίτερες προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς σιγουριᾶς, σ' ἕνα οἰκογενειακὸ περιβάλλον ἰδανικὸ τέλειο.

ΕΙΣΤΕ ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΜΕ ΤΥΠΟ ΕΞΕΛΙΓΜΕΝΟ;

Οἱ νέοι καιροὶ ἔγιναν αἰτία νὰ δημιουργηθῆ ὁ τύπος τῆς ἐξελιγμένης μητέρας, ποὺ ἔχει κατορθώσει νὰ τροποποιήση τὴν παραδοσιακὴ μητέρα καὶ νὰ γίνη γιὰ τὰ παιδά της ἕνα εἶδος «καθοδηγητή». Ἡ ἀγάπη της γι' αὐτὰ εἶναι τὸ ἴδιο δυνατή, ἀλλὰ πολὺ λιγώτερο ἐγωιστική. Δὲν τὰ θεωρεῖ «κτῆμα» της, ὅπως θεωροῦν τὰ παιδιὰ τους ὅλες οἱ «παραδοσιακὲς» μητέρες, ἀλλὰ πλάσματα ἀνεξάρτητα, ποὺ χρειάζονται μόνο τὴ βοήθειά της γιὰ ν' ἀναπτυχθοῦν καλὰ καὶ νὰ ἀκολουθήσουν σωστὲς κατευθύνσεις.

Ἡ μητέρα αὐτή, ἀναζητάει τὰ καλύτερα παιδαγωγικὰ συστήματα, ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ καθοδηγήση τὰ παιδιά της στὴ σύγχρονη ζωή, στὸν αἰώνα τῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς προόδου. Καὶ αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκει, πρὶν ἀπ' ὅλα, εἶναι νὰ τὰ βοηθήση ἠθικὰ καὶ πνευματικά, δίνοντάς τους ἕνα παράδειγμα ἱκανὸ νὰ τὰ ὁδηγήση σὲ ἰδανικὰ ἀνώτερα καὶ δημιουργικά.

Φροντίζει, ἐξ ἄλλου, νὰ μαθαίνη ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα γεγονότα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου γιὰ νὰ τ' ἀναφέρη στὰ παιδιά της φέροντάς τα ἔτσι σ' ἐπαφή, ἀπὸ τὴν τρυφερή τους κι' ὅλας ἡλικία, μὲ τὶς μεγάλες κατακτήσεις τῆς σύγχρονης προόδου, βοηθῶντας τὰ νὰ εὑρύνουν τὶς γνώσεις τους, ν' ἀκονίσουν τὴν ἐξυπνάδα τους καὶ νὰ προσαρμοστοῦν εὔκολα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς σύγχρονης ζωῆς.

Ἡ ἀπόλυτη πνευματικὴ ἐπικοινωνία ἀνάμεσα στὴ μητέρα καὶ στὰ παιδιὰ μεταμορφώνεται ἀργότερα σὲ μιὰ σπάνια ἐμπιστοσύνη καὶ ἀμοιβαιότητα ἰδανικῶν. Καὶ ἂν ὁ σύζυγος δὲν ἔχη τὶς ἀνάλογες ἱκανότητες γιὰ νὰ συνεργασθῆ μαζί της χωρὶς νὰ τὸν ἀπομακρύνη ἀπὸ τὴν καρδιά της, ἐργάζεται μόνη της γιὰ νὰ προετοιμάση ἕνα καλύτερο μέλλον στὰ παιδιά της.

ΕΙΣΤΕ ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΜΕ ΤΥΠΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑΤΙΚΟ;

Νὰ καὶ ὁ τύπος τῆς μητέρας, ποὺ εἶναι γεμάτη προβλήματα, βάθυὰ «κόμπλεξ», φοβερὰ διλήμματα. Ἡ γυναῖκα αὐτή, παρ' ὅλο ποὺ κλείνει στὴν καρδιά της βαθειὰ αἰσθήματα γιὰ τὰ παιδιά της, δὲν κατορθώνει δυστυχῶς νὰ γίνη μιὰ καλὴ μητέρα. Συνήθως, σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία ἀνήκουν οἱ γυναῖκες, ποὺ γνώρισαν μεγάλες πικρίες: νεανικές, αἰσθηματικὲς ἢ συζυγικές. Καὶ γι' αὐτό, ἀκριβῶς, ἐλπίζουν ν' ἀποκτήσουν παιδιά, γιὰ νὰ προσφέρουν σ' αὐτὰ τὴν ἀγάπη τους καὶ τὴν τρυφερότητά τους. Δυστυχῶς, ὅμως, καὶ ὅταν θὰ ἔρθουν τὰ παιδιά, οἱ γυναῖκες αὐτές, ἐκδηλώνουν τὴ μητρικὴ ἀγάπη τους μὲ τοὺς πιὸ ἐπιζήμιους τρόπους, καταλήγοντας νὰ καταστρέψουν τὸ χαρακτῆρα τῶν παιδιῶν τους.

Ἡ αὐταρχικὴ γυναῖκα, π.χ., γίνεται μιὰ μητέρα τυραννική, ποὺ βασίζει τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν της πάνω σὲ δρακόντειες ἠθικὲς ἀρχές, καταπίνοντας ἔτσι τὴ φύσι τους καὶ σπρώχνοντάς τα στὴν ἐπανάστασι, στὴ βιαιότητα, στὴν ἀναρχία, ἂν δὲν ἔχουν ἀρκετὰ δυνατὸ χαρακτῆρα γιὰ ν' ἀντισταθοῦν. Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτή, παίρνει μιὰ λανθασμένη κατεύθυνσι, ὅταν θ' ἀναλάβη τὸ ρόλο τῆς μητέρας, γιατὶ ἀγαπᾶ τὰ παιδιά της γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ ὄχι γιὰ ἐκεῖνα καὶ καταλήγει νὰ μεταμορφώση τὴν ἀγάπη της σ' ἕνα βάρος, σ' ἕναν ἐφιάλτη!

Ἕνας ἄλλος τύπος δύσκολης μητέρας εἶναι ἡ γυναῖκα, ποὺ εἶχε μιὰ δυστυχισμένη παιδική ἡλικία καὶ ποὺ ἔγινε ὑπερβολικὰ ταπεινή, πάντα ἀνήσυχη, πάντα παράλογα ζηλότυπη, πάντοτε «θῦμα» τῶν ἄλλων. Ὑπάρχει καὶ ἡ φιλόδοξη μητέρα, ποὺ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὰ παιδιά της νὰ γίνουν ἄνθρωποι ξεχωριστοί, διάσημοι. Δυστυχῶς, ὅμως, πολὺ συχνὰ ἀναγκάζεται ν' ἀπαρνηθῆ αὐτὰ τὰ ὄνειρα καὶ τότε κατηγορεῖ τὸ σύζυγό της καὶ τὰ παιδιά της καὶ βυθίζεται σὲ μιὰ κατάστασι, ποὺ τὴν ἀπομακρύνει ὅλο καὶ περισσότερο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Η «ΥΠΟΧΩΡΗΤΙΚΗ» ΚΑΙ Η «ΝΕΥΡΙΚΗ»

Ἡ συμπεριφορὰ τῆς «ὑποχωρητικῆς μητέρας» προέρχεται ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις μιᾶς δύσκολης καί, πολλὲς φορές, φτωχικῆς, παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας, ποὺ τὴ σπρώχνουν νὰ θυσιάζη τὸ κάθε τί γιὰ νὰ ἱκανοποιῆ τὰ καπρίτσια καὶ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν παιδιῶν της καὶ νὰ τοὺς συγχωρῆ ὅλα τὰ λάθη τους, γιὰ νὰ «μὴ γίνουν δυστυχισμένα, ὅπως ἦταν αὐτή».

Μιὰ ἄλλη κακὴ μητέρα εἶναι ἡ νευρική, ἡ ἀνήσυχη, χωρὶς ἐσωτερικὴ ἁρμονία, ποὺ φέρεται μ' ἕνα τρόπο ἀσυνάρτητο, περνῶντας ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ μητρικὴ γλυκύτητα, στὴν ὑπερβολικὴ καὶ πολλὲς φορὲς παράλογη καὶ ἔξαλλη αὐστηρότητα. Αὐτὴ ἡ πολὺ ἄστατη μέθοδος ἀνατροφῆς, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη, γιατὶ δίνει στὸ παιδὶ ἕνα φοβερὸ συναίσθημα ἀβεβαιότητος. Αὐτὸ εἶναι ἑνα σύστημα ἀφάνταστα ἐπιζήμιο, γιατὶ τὰ παιδιὰ ἔχουν, πάνω ἀπ' ὅλα, ἀνάγκη ἀπὸ ἐμπιστοσύνη, σιγουριά, γαλήνη. Ἡ ἀδύνατη μητέρα, ἐκείνη δηλαδή, ποὺ δὲ διαθέτει σιγουριά, ἔχει τὴν τάσι νὰ φαίνεται συνεχῶς ἀνήσυχη καὶ κάνει λάθος, γιατὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐπηρεάζει ἄσχημα τὸ παιδὶ καὶ μπορεῖ νὰ κάνη, στὸ τέλος καὶ τὸ δικό του χαρακτῆρα ἄτολμο ν' ἦ ἀδύνατο.

Η ΜΗΤΕΡΑ «ΠΑΙΔΙ»

Ἡ μητέρα «παιδί», τέλος, ἔχει τὴν τάσι νὰ δέχεται μόνο τὶς εὐχάριστες πλευρὲς τῆς μητρότητος κι' αἰσθάνεται πανικὸ μπροστὰ στὶς εὐθῦνες, ποὺ τὴν περιμένουν. Κι' αὐτό, προκαλεῖ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα, ὅταν τὰ παιδιὰ θὰ πάψουν νὰ εἶναι παιδιά.

Μποροῦμε, δηλαδή, νὰ ποῦμε, καταλήγοντας, ὅτι τὸ μητρικὸ ἔνστικτο ὑπάρχει σὲ κάθε γυναῖκα, ἀλλὰ ἀναπτύσσεται διαφορετικὰ στὴν κάθε μιά, τονίζοντας τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο χαρακτηριστικό της, ὅπως κάνουν τὰ ἀναρριχητικὰ φυτά, ποὺ ἀνάλογα μὲ τὶς ρίζες τους, παίρνουν τὶς πιὸ διαφορετικὲς μορφές.

Τὰ μικρὰ μυστικὰ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

(Τὸ Διεθνὲς κούς—κούς)

Κικέρων: «Ἀπὸ κατάσκοπος ἐπιχειρηματίας».

Τὰ μυστικὰ τοῦ κατασκόπου

Ἡ ἱστορία ἔχει κι' αὐτὴ τὶς παραξενιές της... Μπορεῖ κανεὶς νὰ χρημάτισε — προσοχὴ στὴ λέξι, γιατὶ λέει αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ πῆ — νὰ χρημάτισε κατάσκοπος τοῦ Χίτλερ καὶ σήμερα νὰ εἶναι παγκόσμιος καὶ σεβαστός.

Ὁ περίφημος κατάσκοπος στὴν ἀγγλικὴ πρεσβεία τῆς Ἀγκύρας, στὴν περίοδο τοῦ τελευταίου πολέμου, ὁ Ἐλυέζα Μπάνα, μὲ τὸ ψευδώνυμο Κικέρων, ὁ ἄνθρωπος, ποὺ πούλησε στοὺς Γερμανοὺς τὰ μεγαλύτερα μυστικὰ τῶν συμμάχων, παρουσιάζεται τώρα στὴ γαλλικὴ τηλεόρασι, ὑπογράφει συμβόλαια γιὰ τὰ ἀπομνημονεύματά του, δέχεται τοὺς δημοσιογράφους, κάνει δηλώσεις καὶ πῆρε ἔκφρασι ἐπιτήδειου ἐπιχειρηματία.

— Μά, καὶ ἡ κατασκοπεία γιὰ μένα ἦτανε μιὰ ἐπιχείρησι... δήλωσε ὁ ἴδιος, ἀφοῦ δὲν πίστευα στὸ ἄστρο τοῦ Χίτλερ.

(Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, κανένας δὲν πίστευε στὸ ἄστρο τοῦ Γερμανοῦ δικτάτορα...).

Ὁ κοντὸς αὐτὸς καὶ ὡριμος «κύριος», ποὺ προσπαθεῖ νὰ δώση στὴ φυσιογνωμία του ἕνα χαμόγελο, μὲ τὴν τεράστια φαλάκρα καὶ τὰ ὀχτὼ παιδιά, ἔκανε ἀπὸ τὴ γαλλικὴ τηλεόρασι μιὰ πραγματικὴ διάλεξι γιὰ τὴν κατασκοπεία. Καί, στὸ τέλος, μὲ τὴν ἥσυχη φωνή του, τόνισε, ὅτι θὰ πῆ «τὴν ἀλήθεια, ὅλη τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὴν περίπτωσί του».

Ὁ κ. Κικέρων ξέρει νὰ μιλᾶη καὶ μιλάει πολύ, ὄχι μόνο γιὰ νὰ δικαιολογήση τὸ ψευδώνυμό του...

Τὸ θέατρο, ἡ «λογικὴ» καὶ ἡ ἐπιταγή...

Ἡ μύτη του κυττάζει μὲ λύπη πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ δυὸ βαθειὲς ρυτίδες πλαῖ στὸ στόμα, κάνουν νὰ φαίνωνται τὰ μάτια του ἀκόμα πιὸ στρογγυλὰ ἀπ' ὅ,τι εἶναι. Τὸ πρόσωπό του εἶναι τὸ πρόσωπο ἑνὸς κλόουν, τὴν ὥρα, ποὺ δὲν παίζει.

Ἀλλά, πίσω ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ κλόουν, ὁ Ἰονέσκο κρύβει τὰ μυστικά του, γεμάτος μελαγχολία...

Τρία θέατρα συγχρόνως στὸ Παρίσι παίζουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὰ ἔργα του καί, μ' ὅλο ποὺ εἶναι ἕνας πολὺ δύσκολος καὶ πρωτοπορεισκὸς συγγραφέας, κατέκτησε καὶ τὸ εὐρύτερο κοινό.

Ὁ Ζὰκ Γκωτιέ, ὁ αὐστηρὸς κριτικὸς τοῦ «Φιγκαρό», ἐπὶ τέλους, τὸν «ἀνεγνώρισε», ἀφοῦ, ἐπὶ 10 χρόνια, εἶχε ἐπιφυλάξεις...

— Τὸ 1948 κλασσάριζα φίσσες σ' ἕνα συμβολαιογραφεῖο, τρώγοντας μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, διηγεῖται πάντοτε μελαγχολικὸς ὁ ἴδιος ὁ Ἰονέσκο. Τὸ πρῶτο μου μυστικὸ εἶναι, ὅτι, γιὰ νὰ τρώω δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα. ἀποφάσισα νὰ μάθω ἀγγλικὰ καὶ ἀγόρασα μιὰ μέθοδο. Τελικά, βέβαια, ἀγγλικὰ δὲν ἔμαθα, ἀλλὰ μοῦ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσι οἱ ἄπλες, ἀλλὰ καὶ ξεκάρφωτες φράσεις τῆς μεθόδου: «Ἡ ζωὴ εἶναι πιὸ ἥσυχη

Ἰονέσκο: «Τὸ θέατρο κι' ἐγώ...»

στὴν ἐξοχή», καὶ «Ναί, ἀλλὰ στὴν πόλι ὁ πληθυσμὸς εἶναι πιὸ πυκνός». Μ' αὐτὲς τὶς φράσεις σκέφτηκα νὰ γράψω ἕνα θεατρικὸ ἔργο. Τοῦ ἔδωσα τὸν τίτλο «Ἡ φαλακρὴ ἀοιδὸς» κι' ἕνας σκηνοθέτης ἀρκετὰ «τρελλὸς» σὰν κι' ἐμένα, ἀποφάσισε νὰ τ' ἀνεβάση...

Ὁ Ἰονέσκο χαμογελᾶει γιὰ λίγο, καὶ προσθέτει:

— Μὲ κατηγοροῦν, ὅτι λίγοι καταλαβαίνουν τὰ ἔργα μου... Μ' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ δεύτερο μυστικό μου. Δὲν εἴμαστε στὸ 19ο αἰώνα, ποὺ ἡ «λογικὴ» ἦτανε παντοδύναμη. Ἀπὸ τότε πέρασαν στὴν ἱστορία τῆς σκέψεως οἱ Νίτσε, οἱ Κίργκεγκαρντ καὶ οἱ Φροῦντ, ἀπὸ τότε ξέρουμε πὼς ὑπάρχουν καὶ οἱ δυνάμεις τοῦ ὑποσυνειδήτου. Ἕνα παιδί, ποὺ πηγαίνει στὸ θέατρο, συχνά, δὲν «καταλαβαίνει» τίποτα, ἀλλὰ βρίσκεται σὲ μιὰ παράξενη, σὲ μιὰ μαγικὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ τὸ συναρπάζει...

Ὁ Ἰονέσκο μοιάζει ἀτενοχωρημένος, γιατὶ σίγουρα ἡ προσπάθεια νὰ ἐξηγήση τὸ ἔργο του, δὲν τοῦ εἶναι εὐχάριστη.

— Τὸ τρίτο μυστικό μου εἶναι, ὅτι, ἐνῶ, στὴν ἀρχή, δὲν εὕρισκα ἀπὸ πουθενὰ κατανόησι κι' ἴσως νὰ ἄφηνα τὸ θέατρο, ἕνας πάμπλουτος Ἀργεντινός, μοῦ παρήγγειλε — μὲ μιὰ ἐπιταγὴ ἑνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων — νὰ τοῦ γράψω ἕνα μικρὸ μονόπρακτο. γιὰ μιὰ δεξίωσι, ποὺ θὰ ἔδινε. Ἔγραψα τὴν ἱστορία — τὴ φανταστικὴ ἱστορία — ἑνὸς βασιλιᾶ καὶ μιᾶς βασίλισσας, ποὺ ἔχασαν τὸ θρόνο τους... Ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους καὶ στὴν πρώτη σειρά, ἤπανε ὁ δοῦξ κι' ἡ δούκισσα τοῦ Οὐίνδσωρ... Τὸ μικρὸ αὐτὸ σκάνδαλο — ἂν καὶ ὁ πρώην βασιλιᾶς τῆς Ἀγγλίας δὲν ἔδειξε νὰ δυσαρεστήθηκε — βοήθησε πολὺ τὴν καρριέρα μου...

Σβυσμένα ἀστέρια ξαναλάμπουν

Γύρω στὰ χρόνια πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο, ἡ ἐρωτικὴ φαντασία νεαρῶν, νέων. ὡριμων, ἀλλὰ καὶ γηραιῶν κυρίων, κάλπαζε πίσω ἀπὸ τὰ ,κάλλη μιᾶς Γαλλίδας στάρ, μὲ πολὺ μεσογειακὲς καμπύλες, μαῦρα ὀλόγλυκα μάτια καὶ καταπληκτικὰ πόδια.

Ἡ Βιδιὰν Ρομάνς, εἶχε τὴν εἰδικότητα νὰ γυρίζη ἐκρηκτικὲς σκηνές, ποὺ ἤτανε γεμάτες ἐρωτισμὸ καὶ πάθος.

Ὁ τρόπος, ποὺ ἔβαζε καὶ ἔβγαζε τὶς κάλτσες της, κάτω ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ ἀπαθοῦς καὶ ψύχραιμου Ζὰν Γκαμπέν, ἔμεινε «ἱστορικός».

Μετὰ χάθηκε ἀπὸ τὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα κι' ἡ ἴδια μιλᾶει τώρα γιὰ τὸ παρελθόν της, ἐνῶ τὰ μάτια της λάμπουν ἀπὸ νοσταλγία.

— Γιὰ μιὰ κοπέλλα, ποὺ γυρίζει τοὺς ρόλους τῆς «βάμπ», μοιραῖα ἔρχεται γρήγορα, μόλις περάσουν λίγα χρόνια, ἡ δύσις τοῦ ἀστεριοῦ της... Ἀλλὰ μπορῶ νὰ σᾶς ἀποκαλύψω ἕνα μυστικό: Ξαναγυρίζω στὸν κινηματογράφο, σ' ἕνα ρόλο μὲ πρωταγωνιστὴ πάλι τὸ Ζὰν Γκαμπέν...

— Σ' ἕνα ρόλο σοβαρό;

— Καὶ ναί καὶ ὄχι...

Προτιμᾶμε περισσότερο ναί...

Βιδιὰν Ρομάνς: «Ξαναγυρίζω...»

Ντίνο ντὲ Λαουρέντις: «Ἡ ζωὴ τῆς Ζακελὶν Κέννεντυ...».

Ἡ ζωὴ τῆς προεδρίνας

Ἕνα ἀκόμα μυστικὸ κυκλοφορεῖ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα: Ὁ Ντίνο ντὲ Λαουρέντις, ὁ Ἰταλὸς παραγωγὸς καὶ σκηνοθέτης, ποὺ ὑπέγραψε ἕνα συμβόλαιο κινηματογραφικῆς συνεργασίας μὲ τὴ Σοράγια, πῆρε καὶ μιὰ ἄλλη ἀπόφασι: Θὰ γυρίση στὸν κινηματογράφο τὴ ζωὴ τῆς Ζακελὶν Κέννεντυ!...

Δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα μελλοντικὸ καὶ ὑποθετικὸ σχέδιο.

Ἤδη, τρεῖς σεναριογράφοι, πέντε εἰδικοὶ γιὰ τοὺς διαλόγους καὶ δύο «ἐρευνητές», ἑτοιμάζουν πυρετωδῶς τὴν ὑπόθεσι, ποὺ θὰ διηγῆται τὴν καταπληκτικὴ περιπέτεια μιᾶς νεαρῆς Ἀμερικανίδας γαλλικῆς καταγωγῆς, ποὺ σε ἡλικία 31 ἐτους, ἔγινε ἡ πρώ.η κυρία τῆς Ἀμερικῆς.

Βέβαια, ἡ «Τζάκυ» δὲν πρόκειται νὰ παίξη ἡ ἴδια τὸ ρόλο της στὴν ὀθόνη.

Γιατὶ σίγουρα οἱ Ἀμερικανοί, παρὰ τὶς πλατειὲς ἰδέες τους, μὲ δυσκολία θὰ ἔβλεπαν τὴ σύζυγο τοῦ Προέδρου τους νὰ γίνη μιὰ ἐκρηκτικὴ ἀστερ.

Ὁ δαιμόνιος Λαουρέντις — γυαλιὰ διανοουμένου καὶ ὕφος καθηγητοῦ, ποὺ ἔγινε ἐπιχειρηματίας — βρῆκε τὴ λύσι...

Τὸ ρόλο τῆς «Τζάκυ» θὰ ἐνσαρκώση ἡ πριγκήπισσα Ἐσμεράλντα Ρουσπολί, ποὺ ἀνήγει σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παλιὲς οἰκογένειες τῆς Ρώμης.

Ἡ γοητευτικὴ Ἐσμεράλντα ἔχει τὸ ἴδιο σῶμα μὲ τὴν κ. Κέννεντυ καὶ εἰδικοὶ μακιγιὲρ προσπαθοῦν νὰ τῆς δώσουν καὶ τὴν ἴδια ἔκφρασι...

Καὶ ὁ Ντίνο ντὲ Λαουρέντις δὲ δίστασε ν' ἀποκαλύψη τὸ μυστικὸ τῆς σκέψεώς του:

— Τὸ κοινὸ βαρέθηκε τὶς διάφορες πριγκήπισσες καὶ πρῶτες κυρίες τῆς ὀπερέττας, τὰ παραμυθάκια, ποὺ εἶναι κατάλληλα γιὰ τὰ πολὺ μικρὰ παιδιά... Θέλει τώρα ἡρωΐδες τῆς σύγχρονης ἐπικαιρότητας...

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἐγχειρήσεις στὸ στῆθος

Οἱ δυνατότητες ποὺ παρουσιάζουν καὶ οἱ πιθανοὶ κίνδυνοι

ΠΡΙΝ ἀποφασίση ἕνας πλαστικὸς χειρουργος ἂν θὰ κάμη ἢ ὄχι ἐπέμβασι μὲ τὰ νυστέρια του στὸ στῆθος μιᾶς πελάτισσάς του, πρέπει νὰ λάβη ὑπ' ὄψι του πολλοὺς παράγοντες, σχετικοὺς μὲ τὴν κοινωνικὴ καὶ τὴ συζυγικὴ ζωή της, μὲ τὴν ὅλη προσωπικότητα καὶ μὲ τὸ χαρακτῆρα της. Σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις μάλιστα, καλὸ εἶναι νὰ ζητήση προηγουμένως μιὰ ψυχιατρικὴ ἔκθεσι.

Ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι μπορεῖ νὰ μεταβάλη μόνο τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ στήθους, ὡς ἕνα σημεῖο δὲ καὶ τὴ σύστασί του (νὰ τὸ κάμη δηλαδὴ πιὸ σφιχτό). Δὲ μπορεῖ ὅμως νὰ καλυτερέψη τὴν ποιότητα τοῦ δέρματος, οὔτε ν' ἀλλάξη τὸ χρῶμα τῆς θηλῆς. Εἶναι δυνατὸ ἀκόμη νὰ μικρύνη ἀρκετὰ μιὰ πολὺ μεγάλη θηλή, ἢ νὰ τὴν μεταθέση ψηλότερα.

Ὑπάρχουν δυὸ τύποι ἐγχειρήσεως γιὰ τὰ πολὺ μεγάλα στήθη. Ὁ πρῶτος λέγεται «ἐπέμβασις Μπιζενμπέργκερ». Σ' αὐτήν, κόβεται ἡ θηλή, ἀλλὰ ὄχι τελείως. Οἱ ζωτικοὶ σύνδεσμοί της μὲ τὸν ὑπόλοιπο μαστὸ μένουν ἀπείραχτοι. Ὕστερα ὁ χειρουργος ἀποχωρίζει τοὺς ἐσωτερικοὺς ἱστοὺς ἀπὸ τὸ δέρμα, ποὺ τοὺς σκεπάζει, καὶ κόβει μιὰ ποσότητα ἀπ' αὐτούς, κυρίως ἀπ' τὸ χαμηλότερο καὶ τὸ ἐξωτερικὸ μέρος τοῦ μαστοῦ. Ἀφαιρεῖ ἐπίσης τὸ περισσευούμενο δέρμα καὶ ράβει τὸ ὑπόλοιπο.

Ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ δίνει ἄριστα ἀποτελέσματα, ὅταν τὸ στῆθος δὲν εἶναι ὑπερβολικὰ ὀγκῶδες. Δυστυχῶς, δὲ μπορεῖ νὰ ἀφαιρεθῆ μειλιὰς περισσότερο ἀπὸ 1 κιλὸ ἱστῶν ἀπὸ κάθε μαστό, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ διαταραχθῆ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὴ θηλή. Ἂν λοιπὸν ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐφαρμοσθῆ σὲ στῆθη πάρα πολὺ μεγάλα, θὰ πρέπει νὰ ἐπαναληφθῆ δυὸ-τρεῖς φορές, γιὰ νὰ ἀφαιρεθῆ συνολικὰ μιὰ ἀξιόλογη ποσότης ἱστῶν.

Οἱ ἐπιπλοκὲς εἶναι συχνότερες, στὸν τύπο αὐτὸ τῆς ἐγχειρήσεως. Ἐξ ἄλλου ὅμως, μπορεῖ κατόπιν ἡ γυναῖκα νὰ θηλάση τὰ παιδιά ποὺ θὰ κάνη. Γι' αὐτό, ἐφαρμόζεται αὐτὴ ἡ ἐπέμβασις, προκειμένου γιὰ γυναῖκες νέες καὶ μελλοντικὲς μητέρες.

Στὴ δεύτερη μέθοδο, κόβεται τελείως ἡ θηλὴ καὶ μεταφυτεύεται 10 πόντους, ἢ περισσότερο, ψηλότερα ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ θέσι της. Ἡ ποσότης τῶν ἱστῶν, ποὺ ἀφαιρεῖται κατόπιν, εἶναι ἀπεριόριστη. Συνήθως, ὁ χειρουργος ἀφίνει τόσους ἱστούς, ὥστε νὰ σχηματίζωνται δυὸ μικρὰ ἡμισφαίρια, περὶ τοὺς 20 πόντους χαμηλότερα ἀπ' τὸ κόκκαλο τῆς κλειδός.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐφαρμόζεται ὅταν πρέπει ν' ἀφαιρεθῆ σχεδὸν ὁλόκληρο τὸ στῆθος, ἐξ αἰτίας κάποιας ἀρρώστειας — π. χ. ἐπανειλημμένων καὶ ἐπώδυνων κύστεων τοῦ μαστοῦ. Φυσικά, ὁ θηλασμὸς γίνεται τότε ἀδύνατος, ἐφ' ὅσον ἡ θηλὴ παίζει πιὰ μόνο αἰσθητικὸ ρόλο.

Προκειμένου τώρα γιὰ τὴν ἀντίθετη περίπτωσι, τοῦ πολὺ μικροῦ στήθους, ἡ χειρουργικὴ δὲν ἔχει μπορέσει ἀκόμη νὰ κάμη πολλὰ πράγματα. Ἐφαρμόζεται ἡ μεταφύτευσις ἱστῶν, παρμένων ἀπὸ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος (συνήθως ἀπὸ τοὺς γλουτούς). Δὲν πετυχαίνει ὅμως πάντοτε, μπορεῖ δὲ ἀργότερα νὰ ἀπορροφηθοῦν καὶ νὰ ἐξαφανισθοῦν οἱ μεταφυτευμένοι ἱστοί. Ἐπίσης, ὁ ἕνας μαστὸς γίνεται συχνὰ μεγαλύτερος ἀπ' τὸν ἄλλο. Τέλος, εἶναι περιωρισμένη, βέβαια, ἡ ποσότης τῶν ἱστῶν, ποὺ μπορεῖ νὰ κόψη ὁ χειρουργος ἀπὸ τοὺς γλουτούς.

Αὐτὰ ὅλα κάνανε τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ Ἄγγλους πλαστικοὺς χειρουργους νὰ ἀναζητήσουν ἄλλες μεθόδους. Ἡ κυριώτερη εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ ἑνὸς πλαστικοῦ «σφουγγαριοῦ» κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα. Συχνὰ ὅμως, ἡ προσθήκη αὐτὴ γίνεται μὲ τὸν καιρὸ ὑπερβολικὰ σκληρή, ἢ ζαρώνει τόσο ποὺ ξαναγίνεται τὸ στῆθος πολὺ μικρό. Σὲ μερικὲς δὲ περιπτώσεις, ὁ ὀργανισμὸς δὲ δέχεται αὐτὸ τὸ ξένο σῶμα καὶ τὸ διώχνει.

Ἀλλ' ὁ φόβος μήπως ἡ παρουσία τοῦ ξένου σώματος προκαλέση καρκίνο, φαίνεται πὼς δὲν ἐπαληθεύεται ἀπὸ τὰ πράγματα.

Ἂς δοῦμε τώρα τὶς πιθανὲς συνέπειες καὶ ἐπιπλοκὲς τῶν πλαστικῶν ἐγχειρήσεων στὸ στῆθος.

Οὐλές: Βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴ θηλὴ καὶ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλες, σὲ σχῆμα ἀνάποδου Τ. Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ὅμως, δὲ διακρίνονται σχεδὸν καθόλου, γιατὶ τὸ δέρμα τῶν μαστῶν εἶναι λεπτό.

Θρόμβοι αἵματος: Τὸν πρῶτο καιρὸ μετὰ τὴν ἐγχείρησι, συμβαίνει νὰ συγκεντρωθοῦν στὸ μέρος ἐκεῖνο θρόμβοι αἵματος. Μπορεῖ τότε νὰ νεκρωθῆ τὸ δέρμα, ποὺ τοὺς σκεπάζει, καὶ ἡ θηλὴ ἀκόμη. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ προκληθοῦν μολύνσεις ἐλαφρὲς ἢ σοβαρές. Ἀλλ' ἡ παρακολούθησι ἀπὸ τὸν εἰδικὸ χειρουργο καὶ ἡ κατάλληλη καὶ ἔγκαιρη θεραπεία ἐξουδετερώνει αὐτὸ τὸν κίνδυνο.

Πρήξιμο: Κάποτε παρατηροῦνται μικρὰ πρηξίματα, μετὰ τὶς ἐγχειρήσεις. Τὸ μέρος ἐκεῖνο πονάει λίγο. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀλλοίωσι, ποὺ λέγεται «νέκρωσις τοῦ λίπους». Τὰ ἐξογκώματα αὐτὰ πρέπει ν' ἀφαιρεθοῦν, γιὰ νὰ λείψη ὁ πόνος, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐπιβεβαιωθῆ ἱστολογικῶς ἡ διάγνωσις.

Καρκίνος: Οἱ στατιστικὲς δὲ δείχνουν πὼς οἱ ἐγχειρήσεις αὐτὲς αὐξάνουν τὶς περιπτώσεις καρκίνου τοῦ στήθους (ποὺ εἶναι σήμερα περὶ τὶς 3 σὲ κάθε 100 γυναῖκες). Πάντως, δὲ μποροῦμε ἀκόμα ν' ἀποφανθοῦμε μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Θηλασμός: Οἱ περισσότερες γυναῖκες ποὺ ὑποβάλλονται σ' αὐτὲς τὶς ἐγχειρήσεις, εἶναι ἢ πολὺ μεγάλες πιὰ γιὰ νὰ γίνουν μητέρες, ἢ ἀποφασισμένες νὰ μὴ θηλάσουν τὰ παιδιά τους. Ὡστόσο, ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι, ὅταν μικραίνη μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι ὁ ὄγκος τοῦ στήθους, χωρὶς ὅμως νὰ πάθη τίποτε ἡ θηλή, αὐξάνει κάποτε ἡ παραγωγὴ γάλακτος.

Ἀπώλεια τῆς εὐαισθησίας: Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι, χάνει κάπως τὴν εὐαισθησία τῆς ἡ θηλὴ καὶ τὸ γύρω δέρμα. Μπορεῖ ὅμως νὰ συμβῆ αὐτὸ μόνο στὸν ἕνα μαστὸ καὶ στὸν ἄλλο ὄχι (ἄγγωστο γιατί). Ἡ ἀπώλεια τῆς εὐαισθησίας εἶναι πολὺ μεγαλύτερη, ὅταν ἔχη μεταφυτευθῆ ἡ θηλή. Συχνὰ ὅμως, μὲ τὸν καιρό, ξαναβρίσκει ἡ θηλὴ τὴν εὐαισθησία της.

Οἱ πλαστικὲς ἐγχειρήσεις τοῦ στήθους διαρκοῦν 2 ὧρες καὶ πάνω. Ἔχουν ὅμως ἀξιόλογα ἀποτελέσματα, σωματικὰ καὶ ψυχολογικά. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ περίπτωσι θανάτου ἀπὸ τέτοια ἐγχείρησι. Ἀλλ' οἱ ἐπιπλοκὲς δὲν εἶναι σπάνιες.

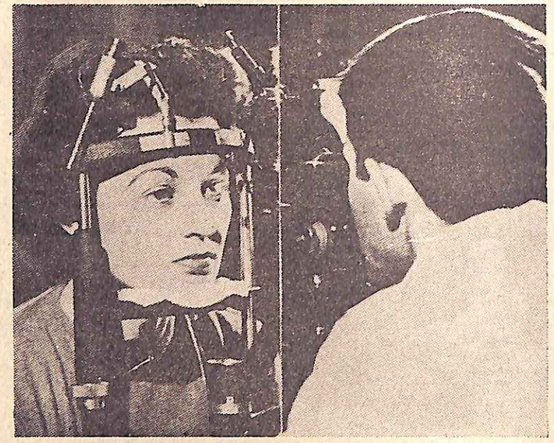

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟ ΓΛΑΥΚΩΜΑ

Τὸ γλαύκωμα εἶναι μιὰ ὀφθαλμικὴ πάθησι, ποὺ σκληραίνει τὸν κρυσταλλῶδη φακὸ τοῦ ματιοῦ, τὸν κάνει ἀδιαφανῆ καὶ καταλήγει σὲ ἀπώλεια τῆς ὁράσεως. Στὴ φωτογραφία μας μιὰ νέα συσκευή, ποὺ ἐπιτρέπει στὸν ὀφθαλμίατρο νὰ ἐξακριβώση τὴν παρουσία γλαυκώματος στὸ μάτι μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς μετρητοῦ, ποὺ καταγράφει τὴν ἐσωτερικὴ πίεσι τοῦ ματιοῦ τοῦ πάσχοντος. Ἔχει ἐξακριβωθῆ πὼς τὶς περισσότερες φορὲς τὸ γλαύκωμα ὀφείλεται σὲ ὑπέρτασι.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Ἡ ἀντίδρασι τοῦ ὀργανισμοῦ στὸν καρκῖνο

Τὰ πειράματα ποὺ ἔκαναν οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ σὲ ἐθελοντὲς φυλακισμένους ἔδειξαν ὅτι ὑπάρχει εἰδικὴ προδιάθεσι τοῦ ὀργανισμοῦ στὸν καρκίνο. Στοὺς ἐθελοντὲς αὐτοὺς ἔκαναν ἐμφυτεύσεις καρκινωδῶν κυττάρων. Παρατήρησαν, λοιπόν, ὅτι τὰ καρκινώδη κύτταρα «ἔπιασαν» σὲ μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς κι' ἄρχισαν ν' ἀναπτύσσωνται, ἐνῶ σ' ἄλλους δὲν «ἔπιασαν» καὶ ἀπεδλήθησαν ταχύτατα. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες προσπαθοῦν τώρα νὰ ἐξακριβώσουν τὶς ἰδιαίτερες συνθῆκες τοῦ ὀργανισμοῦ, ποὺ εὐνοοῦν τὴν ἀνάπτυξι τῶν καρκινωδῶν κυττάρων ἢ, ἀντίθετα, τὸ ἀντιδροῦν σ' αὐτήν. Ἡ ἐξακρίβωσι αὐτοῦ τοῦ γεγονότος θὰ ἀποτελέση σημαντικὸ βῆμα στὴν πρόληψι καὶ τὴν καταπολέμησι αὐτῆς τῆς ἀσθενείας.

Θαλασσινὸ νερὸ γιὰ τοὺς ναυαγούς

Ἕνας ναυαγὸς πρέπει νὰ πίνη τὸ συνηθισμένο πόσιμο νερὸ (ἂν ὑποτεθῆ ὅτι κατόρθωσε νὰ ἔχη μιὰ μικρὴ προμήθεια) ἢ θαλασσινό; Οἱ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες ἀπαντοῦν: μόνον θαλασσινό, σὲ μικρὲς δόσεις καὶ ὡς μισὸ λίτρο τὴν ἡμέρα. Τὸ πόσιμο νερό, ἀντίθετα, ἐξατμίζεται ταχύτατα καὶ προκαλεῖ ἀποξήρανσι τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὸ θαλασσινὸ νερό, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα πλεονεκτήματά του, τὸν τροφοδοτεῖ μὲ νάτριο, ποὺ αὐξάνει τὴν ἀντοχή του καὶ καταπολεμᾶ τὴν ἐξάντλησί του.

Ἡ γαλεύχησι ἐμποδίζει τὴ σύλληψι;

Ὡς προχθὲς ἀκόμη, οἱ γυναῖκες τῶν Ἐσκιμώων θήλαζαν τὰ παιδιά τους ἐπὶ τρία χρόνια καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν ἐκαμέναν ἔγκυες. Σήμερα, μὲ τὴν διείσδυσι τοῦ πολιτισμοῦ, τὰ ἀπογαλακτίζουν στὸν 7ο ἢ 8ο μῆνα. Ἔκτοτε, ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων τριπλασιάσθηκε. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες συνεπέραν ἀπ' αὐτὸ ὅτι ἡ παρατεινομένη γαλούχησις ἐμποδίζει τὴν καινούργια σύλληψι.

Μιὰ «καψοῦλα» μέσα στοὺς μῦς

Μιὰ μικρὴ καψοῦλα ἀπὸ «ἐλαστικὸ σιλικόνης», μπορεῖ νὰ περιλάβη ἕνα φάρμακο, νὰ τὸ διατηρήση ἀμετάβλητο καὶ νὰ τὸ ἐλευθερώση σιγὰ -σιγά. ὅταν ἐμφυτευθῆ στὸ σῶμα. Πρόκειται γιὰ μιὰ νέα μέθοδο, ποὺ ἐπινοήθηκε στὴν Ἀμερική. Ἡ καψοῦλα εἰσάγεται σ' ἕνα μῦν, περιέχει δὲ φάρμακο ἀρκετὸ γιὰ 3—4 χρόνια (π.χ. βιταμίνη Β-12 ἢ ἰνσουλίνη). Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μπορεῖ νὰ εἰσαχθῆ ἀζωτοϋπερίτης στὸ κέντρο ἑνὸς ὄγκου τῶν ὀστῶν, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐγχειρισθῆ. Ἔτσι, ὁ ὄγκος ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασι μικρῶν δόσεων τοῦ ἰσχυροῦ αὐτοῦ φαρμάκου ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες ἢ ἑβδομάδες. ἀντὶ νὰ κινδυνέψη ὁ ὑπόλοιπος ὀργανισμὸς ἀπὸ τὴ χορήγησι μεγάλων δόσεων. Ἐπίσης, μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ ἡ μέθοδος γιὰ τὴ διέγερσι τῆς καρδιᾶς μὲ μικρὲς δόσεις ὁρμόνης τοῦ θυρεοειδοῦς. Μιὰ ποσότης τέτοιας ὁρμόνης, ἀρκετὴ γιὰ 3 χρόνια, χωράει μέσα σ' ἕνα σωληνάκι μήκους 1 πόντου, ποὺ εἰσάγεται ἀπ' εὐθείας στὸν καρδιακὸ μῦν, διεγείρει τὴν καρδιὰ καὶ ἐπιταχύνει τοὺς παλμοὺς της ποὺ καλλίτερα παρὰ τὰ εἰδικὰ ἠλεκτρονικὰ μηχανήματα. Τὸ μόνο πρόβλημα εἶναι πῶς θὰ ἐμποδισθῆ ὁ σχηματισμὸς ἐπουλωτικοῦ ἱστοῦ γύρω ἀπὸ τὴν καψοῦλα, ποὺ μπορεῖ νὰ παρεμποδίση τὴν ἀργὴ ἔκκρισι τοῦ φαρμάκου.

Ὀργανικὰ σημάδια τοῦ ὑποσιτισμοῦ καὶ τῆς φτώχειας

Ὁ ὑποσιτισμὸς κι' ἡ φτώχεια προκαλοῦν τροποποιήσεις ὅλων τῶν ὀργανικῶν ὑγρῶν. Ἔτσι, οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες παρετήρησαν ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια, ποὺ ὁ ἀριθμός τους περιορίζεται αἰσθητά, ἐλαττώνεται ἐπίσης ἡ ἀναλογία τῆς χοληστερόλης, τοῦ σακχάρου καὶ τοῦ ἀσβεστίου, ποὺ περιέχονται μέσα στὸ αἷμα. Τὸ γαστρικὸν ὑγρόν, ἐξ ἄλλου, περιέχει μικρότερη ἀναλογία ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος.

ΟΙ 3 ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ

ποὺ χρειάζεται τὸ αἷμα

Β12, Κ καὶ φολικὸν ὀξύ (Μ)

ΤΟ αἷμα, πηγὴ θερμότητος καὶ ζωῆς, γιὰ νὰ διατηρηθῆ σὲ καλὴ κατάστασι, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τρεῖς βιταμίνες, τὴν Β12, τὴν Κ καὶ τὸ φολικὸν ὀξύ, ποὺ λεγόταν ἄλλοτε βιταμίνη Μ.

Οἱ ἐπιστήμονες εἶχαν παρατηρήσει ἀπὸ καιρὸ ὅτι οἱ σοβαρὲς ἀναιμίες, οἱ καλούμενες κακοήθεις, παρουσίαζαν σημαντικὴ καλυτέρευσι ὅταν ἐχορηγοῦντο στὸν ἀσθενῆ ἐκχυλίσματα ἥπατος. Ἔτσι, ἄρχισαν ν' ἀναζητοῦν ποιό ἦταν τὸ στοιχεῖο ποὺ προκαλοῦσε αὐτὴ τὴν καλυτέρευσι κι' ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἔρευνες, κατόρθωσαν ν' ἀπομονώσουν τὴ βιταμίνη Β12, ποὺ καλεῖται ἐπίσης κυανοκοβαλαμίνη, γιατὶ περιέχει ἕνα ἄτομον κοβαλτίου στὸ κέντρον τοῦ χημικοῦ πυρῆνος της.

Οἱ μεγάλες πηγὲς βιταμίνης Β12 γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι τὸ κρέας, τὰ ψάρια, τὸ γάλα καὶ τὰ αὐγά.

Ἀλλ' ἡ ἐπίδρασι τῆς βιταμίνης Β12 δὲν εἶναι ἡ ἴδια σ' ὅλα τὰ ἄτομα.

Στὸ ὑγιὲς ἄτομο, ἡ βιταμίνη αὐτὴ ἀπορροφᾶται ταχύτατα ἀπὸ τὸ δωδεκαδάκτυλο καὶ τὸ πρῶτο τμῆμα τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου. Ἡ ἀφομοίωσί της γίνεται χάρις σὲ μιὰ πρωτεΐνη ποὺ ἐκκρίνεται ἀπὸ τὸ βλεννογόνο τοῦ στομάχου καὶ ποὺ εἶναι ἀναμειγμένη μὲ τὸ γαστρικὸ ὑγρό. Ἀλλὰ σ' ὡρισμένα ἄτομα αὐτὴ ἡ πρωτεΐνη δὲν βρίσκεται μέσα στὸ γαστρικὸ ὑγρό. Ἡ βιταμίνη Β12 δὲ μπορεῖ τότε ν' ἀφομοιωθῆ καὶ ἀποβάλλεται κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος της μὲ τὰ περιττώματα. Αὐτὸ γίνεται π.χ. στὰ ἄτομα ποὺ πάσχουν ἀπὸ τὴν καλουένη κακοήθη ἀναιμία ἢ ἀναιμία τοῦ Μπίερμερ.

Ἡ καταπολέμησι τῆς ἀναιμίας αὐτῆς γίνεται μὲ μεγάλες δόσεις βιταμίνης Β12, ποὺ συνδυάζεται μὲ παρασκεύασματα τῆς πρωτεΐνης ἡ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἀφομοίωσί της. Ἡ βιταμίνη Β12 ἀπορροφᾶται τότε ἀπὸ τὸ δωδεκαδάκτυλο καὶ τὸ λεπτὸ ἔντερο, ἀπὸ ἐδῶ μεταφέρεται κατόπιν στὸ ἧπαρ καὶ τοὺς ἄλλους ἱστοὺς τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἀντιαναμικό ρόλο της, ἡ βιταμίνη Β12 ἔχει ἐπίσης σπουδαία ἐπίδρασι στὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ. Εἶναι ἀπαραίτητη ἀκόμη γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν διαφόρων ἀσθενικῶν καταστάσεων, κατὰ τὴν ἀνάρρωσι ἀπὸ τὶς ἀπισχνάνσεως.

Ἡ βιταμίνη Κ, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἡ βιταμίνη τῆς πήξεως τοῦ αἵματος καὶ γι' αὐτὸ καλεῖται καὶ ἀντιαιμορραγική.

Τὸ 1934, ὁ βιολόγος Ντὰμ παρατήρησεν ὅτι ἕνα κοτόπουλο, ποὺ ἡ τροφή του δὲν περιεῖχε καμμιὰ λιπαρὴ οὐσία, παρουσίαζε πολὺ γρήγορα μιὰ ἔντονη αἱμορραγικὴ κατάστασι, ποὺ θεραπευόταν μόλις προσετίθεντο λίπη στὴ διατροφή του. Μεταγενέστερες ἔρευνες ἐπέτρεψαν νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ παρουσία μιᾶς εἰδικῆς βιταμίνης στὶς ζωϊκὲς τροφές, καθὼς καὶ σὲ ὡρισμένα χορταρικά, ὅπως τὰ σπανάκια, τὸ λάχανο, τὴν πατάτα, τὰ καρότα καὶ τὰ μπιζέλια. Ἡ βιταμίνη αὐτὴ χαρακτηρίσθηκε μὲ τὸ γράμμα Κ.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ οἱ τροφὲς ποὺ καταναλίσκομε νὰ περιέχουν βιταμίνη Κ. Πρέπει ἐπίσης ὁ ὀργανισμός μας νὰ μπορῆ νὰ τὴν ἀφομοιώση, γιατί, διαφορετικά, ἀποβάλλεται ἀχρησιμοποίητη. Ἡ ἀφομοίωσι τῆς βιταμίνης Κ., λοιπόν, δὲν εἶναι δυνατὴ παρὰ μόνο μὲ τὴ συνδρομὴ τῶν χολικῶν ἁλάτων. Κάθε φορά, συνεπῶς, ποὺ ἡ ἔκκρισι τῆς χολῆς εἶναι ἀνεπαρκής, εἴτε λόγῳ ἐμφράξεως τῶν χοληφόρων ἀγωγῶν, εἴτε λόγῳ ἀσθενείας τοῦ ἥπατος, ἡ ἀφομοίωσι τῆς βιταμίνης Κ δὲν καθίσταται δυνατή. Ἔχομε τότε τάσι στὶς αἱμορραγίες. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ συμβῆ σὲ περίπτωσι εἰδικῆς θεραπείας, ποὺ τροποποιεῖ τὴν ἐντερικὴ χλωρίδα. Αὐτὸ γίνεται π.χ. ἔπειτα ἀπὸ μιὰ παρατεταμένη θεραπεία μὲ ἀντιβιοτικὰ ἢ μὲ σαλικυλικὰ παρασκεύασματα.

Δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὸς ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐπιδρᾶ ἡ ἀντιαιμορραγικὴ βιταμίνη. Φαίνεται πιθανὸν ὅτι ἡ ἐπίδρασί της ἐκδηλώνεται στὰ κύτταρα τοῦ ἥπατος, ἅπου προκαλεῖ τὸ σχηματισμὸ ἑνὸς ἐνζύμου, ἀπαραιτήτου στὴν πῆξι τοῦ αἵματος, τῆς προθρομβίνης. Ἡ προθρομβίνη μετασχηματίζεται κατόπιν σ' ἕνα ἄλλο ἔνζυμο, ποὺ ρυθμίζει τὴν πηκτικότητα τοῦ αἵματος, τὴ θρομβίνη.

Οἱ συχνὲς αἱμορραγίες, ἰδίως ὅταν προέρχονται ἀπὸ ἀσήμαντες αἰτίες, προδίδουν πάντοτε σχεδὸν ἔλλειψι βιταμίνης Κ ἀπὸ τὸν ὀργανισμό.

Οἱ ἀντιαιμορραγικὲς ἰδιότητες τῆς βιταμίνης Κ χρησιμοποιοῦνται σήμερα εὐρύτατα στὴ θεραπευτική, π.χ. κατὰ τὸ προεγχειρητικὸ ἢ μετεγχειρητικὸ στάδιο, σὲ περιπτώσεις ἐγχειρήσεων ποὺ προκαλοῦν μεγάλη ἀπώλεια αἵματος, στὴ χειρουργικὴ τῶν χοληφόρων ἀγωγῶν, στὶς αἱμορραγίες τῶν νεογνῶν, στὶς μητροραγίες, στοὺς τοκετοὺς μὲ καισαρικὴ τομή, στὶς αἱμορραγίες τοῦ στομάχου, τῶν ματιῶν, τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν δοντιῶν κλπ. Χρησιμοποιεῖται ἐπίσης προληπτικῶς στὶς παρατεταμένες θεραπεῖες μὲ ἀντιβιοτικά.

Τὸ φολικὸν ὀξύ, τέλος, ποὺ καλεῖται ἐπίσης καὶ βιταμίνη Μ, βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀφθονία στὰ σπανάκια καὶ δευτερευόντως στὰ καρότα καὶ τὶς πατάτες. Ἐπίσης τὸ κρέας καὶ εἰδικώτερα στὰ ἐντόσθια, τὸ σικῶτι καὶ τὰ μυαλά.

Τὸ φολικὸν ὀξὺ παίζει σημαντικὸ ρόλο στὴν περιεκτικότητα τοῦ αἵματος σὲ ἐρυθρᾶ αἱμοσφαίρια. Ἀποτελεῖ, λοιπόν, ἀντιαναιμικὸν παράγοντα. Ἂν στερήσωμε ἕνα ζῶον ἀπὸ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο, ἐμφανίζεται σ' αὐτὸ ταχύτατα μιὰ κακοήθης ἀναιμία, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἐλάττωσι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων. Ἡ ἰσορροπία ἀποκαθίσταται ὅταν χορηγήσωμε καὶ πάλι φολικὸν ὀξὺ στὸ ζῶον. Γι' αὐτό, σὲ περιπτώσεις ἀναιμίας, ἡ βιταμίνη Β12 πρέπει νὰ συνδυάζεται μὲ φολικὸν ὀξύ. Τὸ στοιχεῖον αὐτὸ παρέχεται ἐπίσης κατὰ τὶς μετεγχειρητικὲς καταστάσεις καὶ τὶς μολυσματικὲς ἀσθένειες.

✪

ΟΙ ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΧΟΛΗΔΟΧΟΥ ΚΥΣΤΕΩΣ

Οἱ χολοκυστίτιδες εἶναι πολὺ συχνὲς στὶς ἡμέρες μας. Ἀλλ' ἡ ἀφαίρεσις τῆς χολυδόχου κύστεως δὲν ἀποτελεῖ τὴν καλύτερη λύσι. Ὡς γνωστόν, ἡ χοληδόχος κύστις ἐναποθηκεύει τὴν παραγομενη ἀπὸ τὸ ἧπαρ χολὴ καὶ τὴν μεταφέρει κατόπιν στὰ ἔντερα, κατὰ τὴν ὥρα τῶν γευμάτων. Γιατὶ τότε μόνο χρειάζεται. Ὅταν, ὅμως, ἡ χοληδόχος κύστις ἀφαιρεθῆ, ἡ χολὴ ξεχύνεται συνεχῶς μέσα στὰ ἔντερα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι βρίσκεται μέσα σ' αὐτὰ σὲ μεγάλη ἀφθονία, ἔξω ἀπὸ τὰ γεύματα, ὁπότε εἶναι ὄχι μόνον περιττή, ἀλλὰ καὶ ὀλαβερή, ἐνῶ, κατὰ τὴν ὥρα τῶν γευμάτων, ἡ ποσότης της εἶναι ἀνεπαρκής. Ἔτσι, ἡ πέψις δὲν γίνεται κανονικά. Γι' αὐτό, οἱ γιατροὶ συνιστοῦν ν' ἀποφεύγεται ἡ ἐγχείρησις, ἐκτὸς στὶς περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ φαρμακευτικὴ καὶ διαιτητικὴ ἀγωγὴ ἀπέτυχαν τελείως. Ὁ ἐγχειρισθεὶς, πάντως, πρέπει ν' ἀποφεύγη τὶς βαριὲς τροφές, τὰ λίπη καὶ τὶς σάλτσες. Εἶναι καλύτερο, ἐξ ἄλλου, νὰ τρώη πολλὲς φορές, καὶ ἀπὸ λίγο. Οἱ βιταμίνες Α καὶ D, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, ἐπιδοῦν εὐεργετικά.

Γελωτοθεραπεία

— Εἶναι ἀλήθεια, Ἀλέκο, πὼς ἕνας ἀπ' τοὺς ἐλαιοχρωματιστάς μας κέρδισε στὸ λαχεῖο τὰ πέντε ἑκατομμύρια;...

— Μιὰ καὶ κρατᾶ ἡ βροχή, δὲ μπαίνουμε γιὰ λίγο μέσα στὸ κατάστημα;

— Ἡ δεσποινὶς Καίτη, ἀγάπη μου, εἶναι ἡ νέα γειτόνισσά μας καὶ τὴν κατέδασα μιὰ στιγμὴ στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ δῆ τὸ ἀντιαεροπορικό μας καταφύγιο!

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ

ΗΤΑΝ τὸ ἔτος 1816. Ὁ ρωμαντισμὸς δὲν εἶχε ἐφευρεθῆ ἀκόμη ὡς λέξι, ἀλλὰ βρισκόταν μέσα στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ἔτος αὐτὸ δυὸ νεαρὲς Ἀγγλίδες ἔφυγαν γιὰ τὸ Παρίσι. Ἦταν οἱ ἀδελφὲς Μαίρη καὶ Κλάρα Κλέρμοντ, κόρες ἑνὸς διασήμου φιλοσόφου τῆς ἐποχῆς. Στὸ Παρίσι, τὶς περίμενε ὁ Ἄγγλος ποιητὴς Σέλλεύ, ἢ καλλίτερα περίμενε τὴ μεγαλείτερη, τὴ Μαίρη. Ἦταν τόσο ξετρελλαμένος μαζί της, πού, γιὰ τὸ χατήρι της, εἶχε ἐγκαταλείψει τὴ συζυγική ἑστία.

Ὁ ρόλος τῆς Κλαίρης ἦταν, λοιπόν, νὰ προστατεύση μὲ τὴν παρουσία της τὴν ὑπόληψι τῆς ἀδελφῆς της καὶ νὰ διευκολύνη τὸ εἰδύλλιό της.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἔγιναν κάπως διαφορετικά. Ἡ Κλαίρη ἀγάπησε κρυφὰ τὸ φημισμένο ποιητή. Ἡ ἀδελφή της, ὅμως, κατάλαβε πολὺ γρήγορα αὐτὸ τὸ αἴσθημα. Κυριεύθηκε τότε ἀπὸ ἀληθινὴ λύσσα καί, χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις, ξανάστειλε τὴ δυστυχισμένη Κλαίρη στὴν Ἀγγλία. Στὸ μέλλον θὰ ποδοπατοῦσε ὅλα τὰ προσχήματα καὶ θ' ἀντιμετώπιζε θαρραλέα τὴν κατακραυγὴ τοῦ κόσμου γιὰ νὰ βρίσκεται κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της.

Ἔτσι, ἡ Κλαίρη ξαναβρέθηκε στὸ Λονδίνο, σέρνοντας μαζί της τὰ συντρίμμια τοῦ ὀνείρου της.

Ἀλλ' αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ ξεχάση τὸ Σέλλεύ. Καί, γιὰ νὰ τὸ κατορθώση, ρίχτηκε σὲ καινούργια ἀγάπη. Τὸ νέο ἰνδαλμά της ἦταν ἕνας ἄλλος ποιητής, ὁ λόρδος Βύρων, πού τὸν ἀποκαλοῦσαν «ὁ ἁμαρτωλὸς» γιὰ τὴν πολυκύμαντη ζωή του καὶ τὶς ἀναρίθμητες ἐρωτικές περιπέτειές του.

Ἡ Κλαίρη δὲν τὸν εἶχε δῆ, ἀλλὰ τὸν ἀγάπησε ἀπὸ τὰ ποιήματα καὶ τὴ φήμη του.

Πῶς, ὅμως, θὰ κατάφερνε νὰ προκαλέση τὴν προσοχή του; Τοῦ ἔγραψε μιὰ πρώτη ἐπιστολή, χωρὶς ὄνομα, μὲ τὴν ὁποία τοῦ πρόσφερε τὴν ἀγάπη της καὶ τὸν ἑαυτό της. Ἀλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντησι. Τοῦ ἔγραψε τότε δεύτερη, στὴν ὁποία ἐμφανιζόταν σὰ νεαρὴ ἠθοποιὸς καὶ ζητοῦσε τὴν προστασία του, γιὰ νὰ βγῆ στὸ θέατρο. Ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ πῆρε ἀπάντησι. Δὲν ἀπελπίστηκε ὡστόσο καὶ σὲ λίγο τοῦ ἔγραψε τρίτη. Μὲ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐπεκαλεῖτο τὴν κοινὴ φιλία τους γιὰ τὸ Σέλλεύ κι' ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸν πρόλογο, ἔκανε μιὰ ὁλοκληρωτικὴ προσφορὰ τοῦ ἑαυτοῦ της στὸν ποιητή. Τοῦ ἔγραφε:

«Ἐνσαρκώνετε γιὰ μένα ὅλα τὰ ὄνειρά μου κι' ὅλους τοὺς πόθους τῆς ἐρωτευμένης ψυχῆς μου. Θὰ μπορούσαμε νὰ πᾶμε μαζί, τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης, σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι πού ξέρω. Θὰ εἴμαστε μόνοι, ἄγνωστοι καὶ κανεὶς δὲ θὰ μᾶς ὑποπτευθῆ. Τ' ἄλλο πρωί, θὰ ξαναγυρίσωμε στὸ Λονδίνο καὶ θ' ἀποχαιρετιστοῦμε γιὰ πάντα!»

Τὸ ὑπερβολικὰ τολμηρὸ ὕφος αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν ὑπόμνησι τῆς ἄγνωστης μυμμάστριας γιὰ τὴν κοινὴ φιλία τους μὲ τὸ Σέλλεύ συγκίνησαν τὸν ποιητή, πού ἀποφάσισε νὰ τὴ γνωρίση.

Συναντήθηκαν. Καὶ τὴν πρώτη ἐρωτικὴ νύχτα, πού φαίνεται πῶς ἦταν πολὺ φλογερὴ κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, διαδέχτηκαν κι' ἄλλες.

Ἀλλ' ἡ εὐτυχία τῆς Κλαίρης δὲν κράτησε πολύ. Μιὰ μέρα, ὁ ποιητὴς τῆς εἶπε ὅτι δὲ θάπρεπε νὰ ξαναγασυναντηθοῦν πιά. Ἡ νέα ἔκλαψε. Ἀλλ' ὁ Βύρων, πού ἦταν συνηθισμένος νὰ μὴ δίνη προσοχὴ στὰ δάκρυα τῶν γυναικῶν, δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ συγκίνησι. Ἔφυγε.

Ἡ μοῖρα, ὡστόσο, θέλησε νὰ ξαγασυναντηθοῦν τὸν ἄλλο χρόνο.

Ἡ Κλαίρη, στὸ μεταξύ, εἶχε συμφιλιωθῆ μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀδελφή της, πού τὴν προσκάλεσε στὴν Ἐλβετία, ὅπου βρισκόταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο της Σέλλεύ.

Ὁ Βύρων, πού διευθυνόταν στὴν Ἰταλία, πέρασε κάποτε ἀπὸ κεῖ. Μὲ τὴν εὐκαιρία, ὁ Σέλλεύ ὠργάνωσε μιὰ ἐκδρομὴ στὸ ὄρος Ἀλλέγκρο, στὸ νότιο μέρος τῆς λίμνης Λεμάν.

Κι' ἐκεῖ, μέσα στὸ εἰδυλλιακὸ αὐτὸ περιβάλλον, ἡ ἀγάπη τοῦ Βύρωνος καὶ τῆς Κλαίρης ξαναζωντάνεψε...

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ξαναζωντάνεμα δὲν κράτησε πολύ. Σὲ λίγο, ὁ Βύρων ἔφυγε γιὰ τὴ Βενετία, ὅπου ἀγάπησε παράφορα τὴ Μαριάνα Σεγκάτι, σύζυγο ἑνὸς πλούσιου χονδρέμπορου ὑφασμάτων, πού εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ τοῦ νοικιάση μιὰ πτέρυγα τοῦ σπιτιοῦ του. «Εἶναι ἡ ὡραιότερη γυναῖκα πού γνώρισα ποτέ. Εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος», ἔγραφε ὁ ποιητὴς στὸ ἡμερολόγιό του.

Ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Μια ἄλλη γυναῖκα, πού τὴν εἶχε συναντήσει τυχαία σ' ἕναν ἔφιππο περίπατο πρὸς τὸ μέρος τῆς Μπρέντα, ἀπασχολοῦσε κι' ὅλας τὴ σκέψι του. Λεγόταν Μαργαρίτα Κόνι, ἀλλ' ὁ ποιητὴς τὴ βάφτισε Φορναρίνα, ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης τοῦ Ραφαήλου. Ξανάγραψε γι' αὐτὴ στὸ «Ἡμερολόγιό» του: «Εἶναι ἡ ὡραιότερη γυναῖκα πού γνώρισα ποτέ».

Ἡ Κλαίρη, ἔπειτα ἀπὸ τὴ σύντομη περίοδο εὐτυχίας, πού γνώρισε στὴν Ἐλβετία, εἶχε ξαναγυρίσει στὴν Ἀγγλία. Κι' ἐκεῖ, στὸ μικρὸ χωριὸ τοῦ Μπάθ, ἔφερε στὸ φῶς ἕνα κοριτσάκι, στὶς 12 Ἰανουαρίου 1817. Ὅταν ἤρθε ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ τὸ βαφτίση, ἐπέμενε νὰ τὸ ὀνομάση Ἀλλέγκρα (πού σήμαινε Πρόσχαρη), γι' ἀνάμνησι τοῦ ὄρους Ἀλλέγκρο, ὅπου εἶχε ξανασμίξει μὲ τὸ Βύρωνα. Τοῦ κάκου, ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας προσπάθησε νὰ τὴν κάνη ν' ἀλλάξη γνώμη.

— Τὸ ὄνομα αὐτὸ μοιάζει σὰν πρόκλησι στὴ μοῖρα, τῆς εἶπε. Πῶς προξεσφλεῖτε τὴ ζωή του;

Ἀλλ' ἡ Κλαίρη ἔμεινε ἀμετάπειστη.

Τὴ γέννησι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ τὴν ἀνάγγειλε ἀμέσως στὸ Βύρωνα. Ἀλλ' ὁ ποιητὴς δὲν ἔδειξε ἰδιαίτερη συγκίνησι. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κάλπαζε στὴν κοιλάδα τῆς Ραβέννας στὸ πλευρὸ τῆς κόμησσας Τερέζας Γκουτσιόλι, πού ἦταν τὸ καινούργιο ἰνδαλμά του. «Εἶναι ἡ ὡραιότερη γυναῖκα πού γνώρισα ποτέ», εἶχε γράψει καὶ γι' αὐτὴ στὸ «Ἡμερολόγιο» του, ὅπως καὶ γιὰ τόσες ἄλλες.

Ἀλλά, τέσσερα χρόνια ἀργότερα, τὸ Μάιο τοῦ 1821, θυμήθηκε τὴ μικρὴ Ἀλλέγκρα καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴ μητέρα της νὰ τοῦ τὴ στείλη στὴν Ἰταλία. Ἐκεῖ, τὴν ἐμπιστεύτηκε στὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, στὸ Μπανιακαβάλλο, ὅπου μεγάλωναν τὰ κορίτσια τῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως.

Ἡ Ἀλλέγκρα εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα της τὸν ἀπειθάρχητο καὶ ὑπερπτικὸ χαρακτήρα του. Οἱ μοναχὲς ἔπρεπε νὰ ἐξαντλοῦν ὅλη τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ὑπομονή τους, γιὰ νὰ μπορέσουν ἀ χαλιναγωγήσουν τὰ καπρίτσια της.

Ἡ Κλαίρη Κλέρμοντ εἶχε στείλει τὴν κόρη της μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα ὅτι θὰ γινόταν ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὴν καλέση κι' αὐτὴν ὁ ποιητὴς κοντά του. Ἀλλ' ὁ καιρὸς περνοῦσε, χωρὶς ὁ Βύρων, πού ἦταν ἀπορροφημένος ἀπὸ τοὺς καινούργιους ἐρωτές του, νὰ δείχνη καμμιὰ τέτοια διάθεσι. Καὶ τώρα ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἀνησυχοῦσε. Τὰ λόγια τοῦ ἐφημερίου τοῦ Μπάθ ξαναγύριζαν ἀδιάκοπα στὸ μυαλό της. Ἕνα κρυφὸ προαίσθημα τῆς ἔλεγε πῶς δὲ θὰ ξανάβλεπε πιὰ τὴν κόρη της. Καὶ τὰ γράμματά της στὸν παλιὸ ἀγαπημένο της ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ τὸ θλιβερὸ αὐτὸ προαίσθημα.

Τὸ προαίσθημα αὐτό, ἀλλοίμονο, βγῆκε σωστό. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1822, μιὰ ἐπιδημία κακοήθους πυρετοῦ ξέσπασε στὴν ἐλώδη πεδιάδα τῆς Ρωμανίας, ὅπου βρισκόταν τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Τὰ θύματα ἦταν ἀναρίθμητα, ἰδίως ἀνάμεσα στὰ παιδιά... Μιὰ μέρα, ἡ μικρὴ Ἀλλέγκρα ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Ψηνόταν ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ μ' ὅλες τὶς φροντίδες τῶν ἀγαθῶν μοναχῶν πέθανε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα, στὶς 20 Μαρτίου τοῦ 1822.

Ὁ Βύρων βρισκόταν τότε στὴν Πίζα, τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὴ Γκουιτσιόλι. Ἡ εἴδησι γιὰ τὸ θάνατο τῆς κόρης του τὸν ἀναστάτωσε. Ἐδωσε ἀμέσως ἐντολὴ νὰ βαλσαμώσουν τὸ πτῶμα τῆς κόρης του καί, πλημμυρισμένος ἀπὸ τὸν πόνο του, ἔγραψε στὸ Σέλλεύ:

«Δὲν ἦταν ἴσως σωστὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀλλέγκρας, πού τῆς ἔδωσε ἡ μητέρα της. Εἶχε μοιραία ἐπίδρασι. Ἀλλὰ τώρα ὁ θάνατος ἔλυσε τραγικὰ αὐτὸ τὸ πρόβλημα».

Αἰσθανόταν ἄραγε τύψεις, γιατί, θέλοντας νὰ ἱκανοποιήση τὸν ἐγωισμό του, εἶχε ἀπομακρύνει αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο κοριτσάκι ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του; Πιθανόν.

Ἡ μοναδική του σκέψι ἦταν τώρα νὰ στείλη τὴ σορὸ τῆς κόρης του στὴν Ἀγγλία, γιὰ νὰ ἐνταφιασθῆ στὸν οἰκογενειακὸ τάφο του, στὴν ἐκκλησία τοῦ Χάρροου.

Τὸ φέρετρο μεταφέρθηκε στὸ Λιβόρνο, ὅπου τὸ ἐπιβίβασαν στὸ βριγαντίνι «Κόνδωρ», πού θάφευγε γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Τὴν ὥρα πού ξεκινοῦσε τὸ πλοῖο, δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Βύρωνος; Ἔκλαιγε ἄραγε ὁ ποιητὴς ἢ ὁ πατέρας; Ποιός θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ;

Τὸ βριγαντίνι συνέχιζε ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες τὸ ταξίδι του. Ἄλλα, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν κόλπο τῆς Μπισκάϊας συνάντησε μια τρομερὴ τρικυμία, πού τοῦ ἔσπασε τὰ ἱστία, παρέσυρε τὴ γέφυρα καὶ στὸ τέλος τὸ ἔστειλε στὸ βυθό... Ἀπὸ τὸ πλήρωμά του δὲ γλύτωσε κανείς. Μαζὶ μὲ τὸν «Κόνδορα» καὶ τοὺς ναῦτες του γάθηκε καὶ τὸ φέρετρο τῆς μικρῆς Ἀλλέγκρα. Τὸ ὄνομα αὐτὸ σίγουρα δὲν τῆς εἶχε φέρει τύχη.

Β. ΓΚΟΥΕΡΡΙΕΡΟ

Μέσα στὸ εἰδυλλιακὸ περιβάλλον, ἡ ἀγάπη τοῦ Βύρωνος καὶ τῆς Κλαίρης ξαναζωντάνεψε...

ΟΙ ΑΔΕΛΦΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ὁ «βάκιλλος» τοῦ κινηματογράφου εἶναι κολλητικός;

ΤΟ κινηματογραφικὸ ταλέντο εἶναι μεταδοτικὸ σὲ μιὰ οἰκογένεια; Ἂν ἕνα μέλος της ἐπιτύχη στὴν ἴδια τέχνη, εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ ἐκδηλωθοῦν παρόμοιες τάσεις καὶ στὰ ἄλλα, ἀδελφὲς ἢ ἀδελφούς; Μποροῦμε νὰ ποῦμε τότε ὅτι τὸ ταλέντο προϋπῆρχε καὶ ὅτι ἐξεδηλώθη ὡς οἰκογενειακό, μόλις ἔγινε ἡ ἀρχὴ ἀπὸ ἕνα μέλος; Καὶ γενικώτερα, τὸ ταλέντο γιὰ τὸν κινηματογράφο μετοιδίδεται κληρονομικά, ὁπότε θάπρεπε νὰ τὸ βροῦμε στὰ παιδιὰ τῶν ἠθοποιῶν, εἴτε γιὰ τὴν παροῦσα γενεὰ πρόκειται εἴτε γιὰ τὴν περασμένη;

Τὸ κινηματογραφικὸ ταλέντο εἶναι μιὰ μορφὴ τοῦ καλλιτεχνικοῦ. Οἱ νόμοι τῆς κληρονομικότητος ἔχουν, λοιπόν, ἐδῶ σχετικὴ μόνο ἀξία. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ ταλέντο μεταδίδεται ἀπὸ τὸν πατέρα στὰ παιδιὰ αὐτούσιο. Φαίνεται πιθανόν, ὡστόσο, ὅτι μιὰ κάποια προδιάθεση εἶναι ἀπαραίτητη. Καὶ γι' αὐτό, ψάχνοντας στὰ γενεαλογικὰ δένδρα τῶν ἠθοποιῶν, βρίσκομε σὲ πολλὲς περιπτώσεις αὐτὴ τὴν προδιάθεση (π.χ. ἔναν πατέρα ἢ μιὰ μητέρα ἢ κάποιον συγγενῆ, πού εἶχαν ἀσχοληθῆ μὲ τὸ θέατρο ἢ μὲ κάποια παράλληλη τέχνη, ὅπως εἶναι ὁ χορός, ἡ σκηνοθεσία κλπ.). Τὸ ἀντίθετο, ἡ ἐμφάνισι, δηλαδή, ταλέντων ἀπὸ οἰκογένειες, πού δὲν εἶχαν σχέσι μὲ τὴν τέχνη, εἶναι περισσότερο σπάνιο, χωρίς, ὅμως, ν' ἀποκλείεται καὶ ἐντελῶς.

Ἀρκετὰ συνηθισμένο, ἐξ ἄλλου, εἶναι τὸ φαινόμενο τῆς ἐμφανίσεως δύο ἢ καὶ περισσοτέρων κινηματογραφικῶν ταλέντων μέσα ἀπὸ τὴν ἴδια οἰκογένεια. Ἡ μίμησι παίζει ἐδῶ ρόλο ἁπλῶς παρορμητικό. Κάνει, δηλαδή, τὴ μικρότερη π.χ. ἀδελφὴ μιᾶς διάσημης ἠθοποιοῦ ν' ἀκολουθήση τὰ ἴχνη της. Ἀλλ' ἂν ὑπῆρχε μόνο μίμησι, τὰ βήματα τῆς δεύτερης θὰ ἦταν πολὺ περιωρισμένα. Ὅταν, ὅμως, φθάνη κι' αὐτὴ στὴ διασημότητα, εἶναι ἀδύνατο νὰ τῆς ἀρνηθοῦμε τὸ ταλέντο. Τὸ μόνο πού μποροῦμε νὰ ποῦμε τότε εἶναι ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς πρώτης ἔκαμε καὶ τὴ δεύτερη νὰ βρῆ τὸ δρόμο της.

Ἀλλά, σὲ παρόμοια ζητήματα, οἱ θεωρίες δὲν ἔχουν μεγάλη ἀξία. Ἂς δοῦμε, λοιπόν, τὰ συγκεκριμένα παραδείγματα, πού μᾶς προσφέρει ὁ κόσμος τῆς ἑβδόμης τέχνης. Αὐτὰ τὰ παραδείγματα θὰ μᾶς διαφωτίσουν καλύτερα.

Η ΟΛΙΒΙΑ ΚΑΙ Η ΤΖΟΑΝ

Ἡ πρώτη ἀξιοσημείωτη περίπτωσι εἶναι τῆς Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ καὶ τῆς ἀδελφῆς της Τζόαν Φονταίν. Ἡ μητέρα τους, πού ἦταν κι' αὐτὴ πρώην ἠθοποιός, εἶχε παντρευτῆ ἀρχικὰ τὸν Ἰρλανδὸ δικηγόρο ντὲ Χάβιλλαντ κι' ἀφοῦ χώρισε ἀπ' αὐτόν, πῆγε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅπου ξαναπαντρεύτηκε μὲ τὸν Ἀμεριμανὸ ἔμπορο Φονταίν. Κι' οἱ δυὸ κόρες της εἶχαν γεννηθῆ ἀπὸ τὸν πρῶτο της σύζυγο, ἀλλ' ἡ δεύτερη, ἡ Τζόαν στὴν ὁποίαν πρωτοεκδηλώθηκε ὁ «βάκιλλος τοῦ κινηματογράφου», προτίμησε νὰ ἐμφανισθῆ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου συζύγου τῆς μητέρας της.

Ἡ Τζόαν χρωστάει τὴν τύχη της σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς «ντέτεκτιβ νέων ταλέντων», πού οἱ κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες χρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε σὲ μεγάλη κλίμακα. Τὸ ταλέντο της φάνηκε ἀπὸ τὶς πρῶτες της ταινίες. Γύρισε ἀργότερα τὴ «Ρεβέκκα», πού ἦταν ὁ μεγάλος της θρίαμβος. Τὸν ἑπόμενο χρόνο πῆρε τὸ «Ὄσκαρ» γιὰ τὴν «Ἀποψία».

Ἡ Ὀλίβια, πού προσεβλήθη ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἴδιο μικρόβιο, ἄρχισε σὲ λίγο νὰ κάνη τὰ πρῶτα δειλὰ βήματα. Ἡ Τζόαν Φονταίν, πού ἦταν πιὰ διάσημη, ὄχι μόνο δὲν τὴν βοήθησε, ἀλλὰ τήρησε στάσι ἐχθρικὴ ἀπέναντί της. Καί, πρῶτα-πρῶτα, τῆς ἀπαγόρευσε νὰ χρησιμοποιήση τὸ ἐπώνυμο Φονταίν. Ἔπειτα, ἄρχισε νὰ τὴν πολεμάη συστηματικὰ καὶ νὰ διεκδικῆ γιὰ τὸν ἑαυτό της τοὺς ρόλους πού διάφοροι παραγωγοὶ πρόσφεραν στὴν ἀδελφή της.

Παρὰ τὴν καταδίωξι τῆς ἀδελφῆς της, ἡ Ὀλίβια πῆρε τὸ 1949 τὸ δεύτερο «Ὄσκαρ». Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ κι' ἡ Τζόαν Φονταίν διέκοψαν κάθε σχέσι κ' ἔπαψαν νὰ μιλᾶνε ἡ μιὰ στὴν ἄλλη.

Οἱ δυὸ ἀδελφὲς βρίσκονται τώρα στὴν Ἰταλία, ὅπου ἐργάζονται, ὅμως, σὲ διάφορες ταινίες. Ἡ Ὀλίβια ἔχει προσπαθήσει πολλὲς φορὲς ὡς σήμερα νὰ ἐπανασυνδέση τὶς σχέσεις της μὲ τὴν ἀδελφή της. Ὡς τὴ στιγμή, ὅμως, δὲν τὸ κατάφερε. Μ' ὅλο πού εἶναι κι' οἱ δυὸ διάσημες, ἡ ἀντιζηλία μεταξύ τους παραμένει.

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΗΣ «ΜΠΕ—ΜΠΕ»

Ἂς ἔλθωμε τώρα στὴν ἠθοποιὸ γιὰ τὴν ὁποίαν «κάθε μῆνα τυπώνονται ἕνα τοιλάχιστον ἑκατομμύριο λέξεις σ' ὅλο τὸν κόσμο». Πρόκειται γιὰ τὴ Μπριζὶτ Μπαρντό. Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, ἡ «Μπὶ-Μπὶ» νόμισε πὼς ἔπρεπε νὰ πάρη ἀμυντικὴ στάσι ἀπέναντι τῆς μικρότερης ἀδελφῆς της Μαρὶ-Ζάν, πού εἶχε ἐκδηλώσει τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐμφανισθῆ κι' αὐτὴ στὸν κινηματογράφο.

Ἡ Μαρὶ-Ζὰν ἢ Μιζανοῦ, ὅπως τὴ φωνάζουν στὸ σπίτι, εἶναι κατὰ τέσσερα χρόνια μικρότερη ἀπὸ τὴν Μπριζὶτ. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς διαφέρουν ριζικὰ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἡ «Μπὶ-Μπὶ» εἶναι πρόσχαρη καὶ διαχυτική. Ἀνήκει στὸν ἐξωστρεφὸ τύπο, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ ὁρολογία. Ἡ Μιζανοῦ, ἀντίθετα, εἶναι μελαγχολικὴ καὶ συγκρατημένη. Ἀνήκει στὸν ἐσωτερικὸ τύπο. Τὸν κλειστὸ αὐτὸ χαρακτῆρα της τὸν χρωστάει στὰ ὀχτὼ χρόνια, πού πέρασε σ' ἕνα κολλέγιο, ὅπου τὴν ἔστειλε ὁ πατέρας της, ὅταν ἦταν δέκα χρόνων, γιὰ νὰ τὴ σωφρονίση. Ἡ Μπριζὶτ κ' ἡ Μιζανοῦ δὲν κατάφεραν νὰ συνεννοηθοῦν ποτέ. Ὅταν βρίσκονταν μαζὶ στὸ σπίτι, δὲν ἔκαναν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τσακώνωνται.

Ἡ Μιζανοῦ, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ κολλέγιο στὰ δεκαοχτό της χρόνια, βρῆκε τὴν ἀδελφή της διάσημη κ' ὅλας. Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ συχνάζη κ' αὐτὴ τοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους καὶ κάθε τόσο εἴχε κ' ἀπὸ ἕνα καινούργιο φλέρτ, γιατὶ ἐκεῖνο, πού θέλε ἦταν νὰ γίνεται θόρυβος γύρω στ' ὄνομά της. Καί, γιὰ νὰ μὴν ὑστεροῆ ἀπὸ τὴν ἀδελφή της, ἐπιδίωκε νὰ τὴν φωτογραφίζουν σὲ προκλητικὲς στάσεις ἢ σχεδὸν γυμνή. Τὰ ἀποτελέσματα, ὡστόσο, ἦταν πολὺ μέτρια. Δὲν κατάφερε νὰ ξεπεράση τοὺς δευτερεύοντες ρόλους.

Ὅταν ἡ Μπριζὶτ παντρεύτηκε τὸν Σαρριέ, ἡ Μιζανοῦ τῆς σκάρωσε μιὰ φάρσα, πού ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή της δὲν τῆς τὴν συγχώρεσε ποτὲ ὡς σήμερα. Ἡ «Μπὶ-Μπὶ» ἤθελε νὰ γίνουν οἱ γάμοι της μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὴ διαφήμισι. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ διάλεξε ἕνα μικρὸ χωριό, μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὸ Λουσισιὲν καὶ κάλεσε ἐκεῖ μόνο μερικοὺς πολὺ στενοὺς φίλους της. Ἡ Μιζανοῦ, ὅμως, ἔτρεξε νὰ «ἐκμυστηρευθῆ» τὸ μυστικὸ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ φλέρτ της. κάποιον Παρισινὸ ἠθοποιογράφο. πού, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, δημοσίευσε τὴν εἴδησι μὲ μεγάλους τίτλους στὴν ἐφημερίδα του. Ἔτσι, ὅταν ἡ Μπριζὶτ κ' ὁ Σαρριὲ ἔφτασαν στὸ Λουσισιέν, τὸ μικρὸ χωριὸ ἦταν γεμάτο ἀπὸ Παρισινούς.

Ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ (ἀριστερὰ) καὶ ἡ Τζόαν Φονταὶν (δεξιὰ) ἦταν ἄλλοτε δυὸ ἀγαπημένες ἀδελφές. Ἀλλ' ὁ κινηματογράφος τὶς χώρισε. Οἱ βιαιότατες συγκρούσεις τους στὸ παρελθὸν ἔχουν μείνει παροιμιώδεις στὸν κόσμο τῆς ἑβδόμης τέχνης. Μιὰ ἐποχὴ δὲν ἤθελαν οὔτε ν' ἀκούσουν τ' ὄνομα ἡ μιὰ τῆς ἄλλης!...

Ἡ φάρσα αὐτή, ὅμως, εἶχε δυσάρεστες συνέπειες γιὰ τὴ Μιζανοῦ. Ἡ Μπριζὶτ κ' οἱ φίλοι της τὴν μποϊκοτάρισαν κ' ἔτσι ἡ Μπαρντὸ ἴπτ' ἀριθ. 2 ξαναγύρισε στὴν ἀφάνειά της.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ

Διαφορετικὴ ἦταν ἡ στάσι τῆς Κλαούντια Καρντινάλε ἀπέναντι στὴ μικρότερη ἀδελφή της Μπιάνκα. Ὅπαν αὐτὴ τῆς ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐμφανισθῆ στὸν κινηματογράφο, οὔτε φώναξε, οὔτε κυριεύτηκε ἀπὸ ὑστερικὴ κρίσι, ἀπὸ φόβο μήπως τὴ δυσκολέψη στὴ σταδιοδρομία της. Τὴν συμβούλευσε, τοὐναντίον, νὰ γραφῆ σὲ μιὰ σχολὴ δραματικῆς τέχνης καὶ τὴν σύστησε στὸν Φράνκο Κριστάλντι, ποὺ εἶχε λανσάρει καὶ τὴν ἴδια.

«Τῆς παρέστησα, ἀφηγήθηκε ἀργότερα, τὶς δυσκολίες ποὺ θὰ συναντοῦσε, ἀλλ' ὅταν εἶδα τὴν ἐπαμονή της, ἔκανα τὸ καλύτερο ποὺ μποροῦσα γι' αὐτήν. Γιὰ μένα τὰ πράγματα ἦταν διαφορετικά. Εἶχα τὴν καλὴ τύχη νὰ ἐμφανισθῶ στὸ στύλο, τὴ στιγμή, ποὺ ὁ ἰταλικὸς κινηματογράφος ἦταν διψασμένος γιὰ νέα ταλέντα».

Γιὰ τὴ στιγμή, ἡ Μπιάνκα Καρντὶν —αὐτὸ εἶναι τὸ καλλιτεχνικὸ ὄνομα τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 Καρντινάλε— παρακολουθεῖ τὰ μαθήματα τοῦ Κριστάλντι καὶ ἐμφανίζεται στὰ κοσμικὰ κέντρα μαζὶ μ' ἕναν ἀραιώτατο συμαθητή της, τὸν Ντάντε Ποζάν. Θὰ ἀποτελέσαν ἄρα γε σὲ προσεχὲς μέλλον τὸ ἰδανικὸ ζευγάρι τῆς ὀθόνης; Ἄγνωστο.

ΜΙΑ ΑΝΕΞΗΓΗΤΗ ΨΥΧΡΟΤΗΤΑ

Οἱ σχέσεις μεταξὺ τοῦ Οὐῶρεν Μπῆττυ καὶ τῆς ἀδελφῆς του Σίρλεϋ Μὰκ Λέην παραμένουν, τοὐναντίον, πάντοτε ψυχρές. «Ὡς πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, παραπονιέται ἡ Σίρλεϋ, θὰ μποροῦσα νὰ καταλάβω, γιατὶ ὁ Οὐῶρεν ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ μὴ μαθευτῆ πὼς ἦταν ἀδελφός μου. Ἄρχιζε τότε τὴ σταδιοδρομία του, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν κι' ὅλας γνωστὴ κ' ἤθελε ν' ἀνοίξη μόνος τὸ δρόμο του, χωρὶς τὴ δική μου βοήθεια. Μὰ τώρα ποὺ εἶναι «φτασμένος», δὲν καταλαβαίνω γιατὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τηρῆ τὴν ἴδια στάσι».

Ἡ ἐξήγησι αὐτοῦ τοῦ φαινομένου βρίσκεται ἴσως στὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖον καθένα ἀπὸ τὰ δύο ἀδέλφια ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του στὸν κόσμο τῆς τέχνης.

Εἶχαν γεννηθῆ στὴ Βιρτζίνια καὶ πέρασαν τὰ παιδικά τους χρόνια, ὅπως ὅλα τὰ Ἀμερικανόπουλα. Οἱ γονεῖς τους τὰ παραφόρτωναν μὲ διταμίνες καὶ τ' ἄ-

Ἡ Μιζανοῦ Μπαρντὸ εἶναι κατὰ τέσσερα νοόνια μικρότερη ἀπὸ τὴ διάσημη ἀδελφή της. Εἶναι κλειστὸς καὶ μελαγχολικὸς τύπος. Ἔχει παίξει ὡς σήμερα μόνο δευτερεύοντες ρόλους.

κατὰ τέσσερα χρόνια, ἔφυγε ἀργότερα γιὰ τὸ Μπροντγουαίη, ὅπου εἶχε ἀξιόλογη ἐπιτυχία ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Στὰ γράμματα ποὺ ἔστελνε στοὺς γονεῖς της ἐξιμνοῦσε τὸ περιβάλλον ὅπου ζοῦσε. «Εἶναι ἀφάνταστα γοητευτικό», ἔγραφε.

Τὰ γράμματα αὐτὰ εἶχαν τεραστία ἐπίδρασι στὸν Οὐῶρεν. Μιὰ μέρα, ἔφυγε κ' αὐτὸς γιὰ τὸ Μπροντγουαίη, ὅπου ἄρχισε νὰ κάνη πότε τὴ μιὰ δουλειὰ καὶ πότε τὴν ἄλλη, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βρίσκεται μέσα στὸν κόσμο τοῦ θεάτρου. Ἀλλ' ἀπόφυγε κάθε ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀδελφή του καὶ δὲν τῆς ζήτησε τὴ βοήθειά της, ἀκόμη καὶ στὶς περιόδους ποὺ πείνασε.

Στὸ μεταξύ, ἡ Σίρλεϋ ἀνέβαινε ὁλοένα κ.' ἦταν πιὰ διάσημη σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Μιὰ μέρα, ὁ Οὐῶρεν εἶχε τὴν καλὴ τύχη νὰ συναντήση τὸν περιφημο παραγωγὸ καὶ σκηνοθέτη Ἤλία Καζάν, ποὺ τοῦ πρόσφερε ἕναν πρῶτο ρόλο σὲ μιὰ ταινία ποὺ γύριζε ἐκείνη τὴν ἐποχή. Ὁ Οὐῶρεν ἐπεβλήθη ἀμέσως καὶ τὸ ἐπόνιενο ἔργο ποὺ γύρισε, μὲ τὸν Καζάν καὶ πάλ., τὸν ἔκανε διάσημο.

Ἀλλὰ μέσα στὴν ψυχή του παρέμεινε πάντα ἡ πίκρα ποὺ ἔννοιωθε ἄλλοτε, ὅταν ἔβλεπε τὶς φωτογραφίες τῆς ἀδελφῆς του στὶς ἐφημερίδες, ἐνῶ αὐτὸς ἦταν ἀκόμη ἕνα παιδί, ποὺ κανεὶς δὲν τὸ πρόσεχε. Γι' αὐτό, οἱ σχέσεις του μὲ τὴν Σίρλεϋ δὲν ξαναξεσιάθηκαν ποτε. Συμβαίνει κάποτε νὰ συναντηθοῦν, ἀφοῦ ἔχουν τὸ ὶδ.ο ἐπάγγελμα. Ἀλλ' ἀνταλλάσσουν μονο μερικες τυπικὲς λέξεις. Ὅπως δύο ξένοι. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο παράπονο τῆς Σίρλεϋ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΕΛ

Ἀντίθετα μὲ τὴν Σίρλεϋ καὶ τὸν Οὐῶρεν, ὁ Μαξιμιλανὸς καὶ ἡ Μαρία Σὲλ δὲν ἔπαψαν ποτὲ νὰ συνεργάζωνται καὶ ν' ἀγαπῶνται. Εἶναι ἴσως τὰ πιὸ ἀγαπημένα ἀδέλφια τοῦ κινηματογράφου.

Ἡ Μαρία Σὲλ ἦταν κ' ὅλας μιὰ διάσημη δεκπεττοῦλα ἀπὸ τὰ δεκάξη της χρόνια, στὴν πατρίδα της, τὴν Αὐστρία. Τῆς ἔδιναν ἤρεμους ρόλους, ποὺ ταίριαζαν μὲ τὸ ἁρμονικὸ πρόσωπό της. Ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἁρμονία τῶν γραμμῶν της κουβόταν μιὰ ἀπέραντη φιλοδοξία καὶ μιὰ ἀτσαλένια θέλησι. Ἡ Σὲλ ἄφησε ἀργότερα αὐτοὺς τοὺς ρόλους καὶ βάλθηκε νὰ δείξη τὸ δραματικό της ταλέντο. Καὶ πραγματικὰ ἡ «Τελευταία γέφυρα» τὴν ἀνέβασε στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν δραματικῶν ἠθοποιῶν τῆς ἐποχῆς μας.

Ὁ Μαξιμιλιανός, ὅταν ἀργότερα θέλησε νὰ ἐμφανισθῆ στὸν κινηματογράφο, κατέφυγε στὶς συμβουλὲς τῆς ἀδελφῆς του. Καὶ φαίνεται πὼς ἦταν πολὺ καλές, γιατὶ μὲ τὸ δεύτερο ἔργο του —«Νικηταὶ καὶ νικημένοι»— κέρδισε τὸ «Ὄσκαρ».

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι προέρχονται κι' οἱ δύο ἀπὸ καλλιτεχνικὴ οἰκογένεια. Ἡ μητέρα τους εἶναι πρώην ἠθοποιός, ὁ πατέρας τους κωμωδιογράφος καὶ οἱ δυὸ μικρότεροι ἀδελφοὶ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ γράφουν ἐπίσης θεατρικὰ ἔργα. Οἱ Σὲλ ἴδρυσαν τελευταία μαζὶ μὲ δυὸ Γερμανοὺς ἠθοποιοὺς μιὰ ἑταιρεία, τὴν «Στὰρ Ἄλλιανς», ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ παρουσιάση στὴν ὀθόνη ἔργα ἀνωτέρας ποιότης. Ἡ Μαρία Σὲλ εἶπε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό: «Τὴν ἡμέρα ποὺ δὲν θὰ εἶμαι πιὰ ἠθοποιός, θὰ πάψω νὰ εἶμαι καὶ γυναίκα». Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ θὰ παρουσιάση ἡ «Στὰρ Ἄλλιανς» θὰ ἐμφανισθοῦν ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Σέλ, εἴτε ὡς ἠθοποιοὶ εἴτε ὡς συγγραφεῖς, σκηνοθέτες κλπ.

ΤΟ «ΣΟ·Ι· ΠΟΛΙΑΚΩΦ»

Καὶ μὲ τὴν εὐκαρία δὲν πρέπει νὰ ξεχάσωμε τὸ «σόϊ Πολιακωφ». Αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν σᾶς λέει τίποτα; Περιμένετε νὰ σᾶς ἀπ ριθιήσωμε τὰ μέλη του, μὲ τὰ καλλιτεχνικά τους ὀνόματα: Μαρίνα Βλαντύ, Ὀντὶλ Βερσουά, Ὄλγα Κέν, Ἔλλεν Βαλλιέ.

Ἡ πρώτη ποὺ ἐπιφανίστηκε στὸν κινηματογράφο ἦταν ἡ Ὀντὶλ Βερσουὰ (Μελίτζα Πολιάκωφ, ὅπως εἶναι τὸ ἀληθινό της ὄνομα). Κάποτε, λοιπόν, ὁ χορογράφος Γκὲορ ζητοῦσε μιὰ κοπέλλα, γιὰ νὰ τῆς τὴν δώση ὡς παρτεναίρ σ' ἕνα χορευτικὸ φίλμ.

— Ἀλλ' ἔχω τὴν ἀδελφούλα μου, τοῦ εἶπε ἡ Ὀντίλ.

Καὶ τοῦ παρουσίασε τὴ Μαρίνα, ποὺ ἦταν τότε μόλις δέκα χρόνων.

Ὅταν ἡ Μαρίνα Βλαντύ, ὅπως εἶναι τὸ καλλιτεχνικὸ ὄνομα ποὺ πῆρε, ἐμφανίστηκε στὸ ἔργο «Πρὶν ἀπὸ τὸν κατακλυσμό», ποὺ τὴν ἔκανε διάσημη, ἦταν μόλις 14 χρόνων. Στὴν «πρεμιέρα», ποὺ δόθηκε σ' ἕνα μεγάλο παρισινὸ κινηματογράφο, ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ προσκαλέση τὴ «συμμορία», δηλαδὴ τοὺς μικροὺς φίλους της, ἀγόρια καὶ κορίτσια. Ἀλλ' ὅταν οἱ πατεριῶνοι ἐμφανίστηκαν στὴν εἴσοδο, ὁ πορτιέρης τοὺς ἐμπόδισε νὰ μποῦν. Τὸ ἔργο ἦταν ἀκατάλληλο γιὰ τὰ κάτω τῶν 16 χρόνων παιδιά!

Ἀπὸ τὶς τέσσερις ἀδελφὲς Πολιάκωφ, ἡ Ὄλγα Κὲν καὶ ἡ Ἔλλεν Βαλλιέ, ἀφοῦ γνώρισαν μιὰ ἐφήμερη δόξα, παντρεύτηκαν, ἀπόχτησαν παιδιὰ καὶ ἀποσύρθηκαν ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Ἀλλὰ καὶ τῆς Ὀντὶλ Βερσουὰ ἡ λάμψη ἐπισκιάσθηκε ἀπὸ τὸ ἄστρο τῆς Μαρίνας Βλαντύ, ποὺ σημείωσε τελευταία μιὰ πολὺ μεγάλη ἐπιτυχία ὡς «Πριγκήπισσα ντὲ Κλέβ».

Ἡ Μαρίνα Βλαντὺ εἶχε γυρίσει ὡς σήμερα 35 ἔργα. Στὸ μέλλον, σκέπεται νὰ συνεργασθῆ ὡς παραγωγὸς μὲ μιὰ μεγάλη κινηματογραφικὴ ἑταιρεία. Ἡ Μαρίνα εἶχε παντρευτῆ τὸν Ροβέρτο Χοσεῖν, μὲ τὸν ὁποῖον χώρισε τελευταῖα. Μπὰ τὸ διαζύγιό της, ξαναγύρισε στὸ μεγάλο πατρικὸ σπίτι τῶν Μαιζὸν-Λαφίτ, ἀπὸ ὅπου ἔκανε τὸ πρῶτο πέταγμά της στὸν κόσμο τῆς τέχνης.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΕΣ ΣΠΑΑΚ

Δυὸ ἀγαπημένες ἀδελφὲς εἶναι ἐπίσης ἡ Κατερὶν καὶ ἡ Ἀγνὴ Σπάακ.

Καπάγονται κ' αὐτὲς ἀπὸ καλλιτεχνικὴ οἰκογένεια. Ἡ μητέρα πους Κλὼντ Κλὲὸ ἦταν ἄλλοτε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς ἠθοποιοὺς τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ πατέρας τους Σὰρλ Σπάακ, ἐξ ἄλλου, θεωρεῖται σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους σεναρίστες τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. Οἱ κόρες του τὸν ἀποκαλοῦν «μεγαλοφυΐα» καὶ δὲν πλησιάζουν στὸ δωμάτιό του, ὅταν ἐργάζεται. Εἶναι ἀδελφὸς τοῦ γνωστοῦ Βέλγου πολιτικοῦ Πὰὶ Σπάακ. Ὁ Σὰρλ πῆγε νεώτατος στὸ Παρίσι, ὅπου κατώρθωσε νὰ καταλάβη ξεχωριστὴ θέσι στὸν κόσμο τῆς ἐδόξης τέχνης.

Πρώτη στὸν κινηματογράφο ἐμφανίστηκε ἡ Κατερὶν σὲ ἔργα τοῦ Ἰταλοῦ σκηνοθέτη Λατουάντα. Γιὰ ἕνα ἀπ' αὐτὰ μάλιστα δέχτηκε τὰ συγχαρητήρια τοῦ «θείου Πάπα».

Ἡ Ἀγνὴ τὴν ἀκολούθησε ἀργότερα, ἀλλ' ἔχει κ' αὐτὴ νὰ παρουσιάση ἀξιόλογες ἐπιτυχίες στὸ ἐνεργητικό της.

Οἱ δυὸ ἀδελφές, ποὺ εἶναι πολὺ ἀγαπημένες, περιμένουν ἀπὸ τὴ «μεγαλοφυΐα» —τὸν πατέρα τους— νὰ τοὺς γράψη τὸ σενάριο, ποὺ θὰ τὶς κάμη διάσημες.

✿✿

ΠΛΕΙΟΔΟΣΙΑ!

Ἡ σκηνὴ σὲ κάποια κινηματογραφικὴ αἴθουσα, τὴ στιγμὴ τοῦ διαλείμματος. Ὁ διευθυντὴς ἀνεβαίνει στὴ σκηνή, στήνεται μπροὸς στὸ μικρόφωνο κ' ἀναγγέλλει:

— Κυρίες καὶ κύριοι, ἕνας ἀπὸ σᾶς μᾶς κατήγγειλε ὅτι ἔχασε τὸ πορτοφόλι του, ποὺ περιεῖχε δέκα χιλιάδες. Δηλώνει, λοιπόν, ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ δώση χίλιες δραχμὲς σ' ἐκεῖνον ποὺ τὸ βρῆκε καὶ ποὺ θὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψη ἄθικτο.

Ἀπόλυτη σιγὴ διαδέχεται γιὰ λίγο τὴ δήλωσι... Ἔπειτα ὅμως, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἀκούγεται μιὰ φωνή:

— Ἐγώ, προσφέρω δύο χιλιάρικα!...

Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ δὲ θὰ μποϋκότταρε ἴσως τὴν κινηματογραφικὴ σταδιοδρομία τῆς μικρότερης ἀδελφῆς της, ἂν ἡ Μιζανοῦ δὲν κοινολογοῦσε στὶς ἐφημερίδες τὸ μέρος καὶ τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου της μὲ τὸν Σαρριέ. Αὐτὴ τὴν ἀκριτομύθια ἡ Μπὲ - Μπὲ δὲ τὴ συγχώρησε ποτὲ στὴν ἀδελφή της.

Ἡ Κλαούντια Καρντινάλε (ἀριστερὰ) μὲ τὴ μικρότερη ἀδελφή της Μπιάνκα (δεξιὰ) ποὺ σπουδάζει τώρα δραματικὴ τέχνη καὶ πρόκειται νὰ ἐμφανισθῆ στὸν κινηματογράφο μὲ τὸ ὄνομα Μπιάνκα Καρντίν.

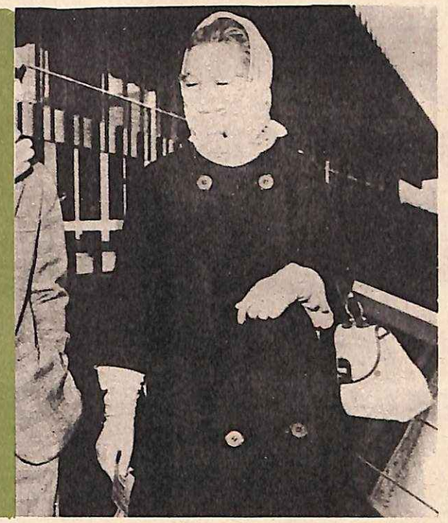

Δυὸ ἀπὸ τὰ «σόϊ Πολιάκωφ», οἱ ἀδελφὲς Ὀντὶλ Βερσουὰ (ἀριστερὰ) καὶ Μαρίνα Βλαντὺ (δεξιά), ποὺ σημείωσε τελευταῖα ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ὡς «πριγκήπισσα ντὲ Κλέβ». Δυὸ ἄλλες ἀδελφές τους ἀσχολήθηκα· ἐπίσης μὲ τὸν κινηματογράφο.

Ὁ Μαξιμιλιανὸς Σὲλ μαζὶ μὲ τὴν Τζὸαν Κράουφορντ, τὸ βράδυ, ποὺ ἀνακηρύχθηκε ὡς ὁ καλύτερος πρωταγωνιστὴς τοῦ 1961 γιὰ τὸ ἔργο του «Νικηταὶ καὶ ἡττημένοι» καὶ τιμήθηκε μὲ τὸ Ὄσκαρ. Στὸ ἐπάνω μέρος δεξιά, ἡ ἀδελφή του Μαρία Σέλ.

ΤΟ «ΚΛΕΨΙΜΟ» στὶς ἐξετάσεις

Τὸ «ρολόϊ», τὸ ραδιόφωνο καὶ τὰ σήματα Μόρς

ΜΕΣΑ στὴ σιωπὴ τῆς αἴθουσας τῶν ἐξετάσεων, ἀκουγόταν μονάχα τὸ τρίξιμο τῶν χαρτιῶν καὶ τὸ ἐλαφρὸ γρατζούνισμα τῶν στυλό. Ὁ καθηγητὴς κυττάζε γύρω. Τίποτα δὲν ξέφευγε ἀπ' τὴ διαπεραστικὴ καὶ ἔμπειρη ματια του... Οὔτε κι' ἕνας μαθητὴς ποὺ κύτταζε κάθε λίγο τὸ ρολόϊ του.

Ποῦ νὰ φανταστῆ ὅμως ὁ καθηγητὴς ὅτι τὸ ρολόϊ ἐκεῖνο δὲν ἦταν ἀπ' τὰ συνηθισμένα; Δὲν εἶχε δηλαδὴ δείκτες, οὔτε πλάκα μὲ ἀριθμούς, ἀλλὰ... μαθηματικοὺς τύπους, ῥήματα καὶ ἱστορικὲς χρονολογίες!

Ὅλ' αὐτὰ ἦταν γραμμένα, μὲ πολὺ ψιλὰ γράμματα, πάνω σ' ἕνα ρολό, ποὺ ξετυλιγότανε μὲ τὸ γύρισμα τοῦ κουμπιοῦ τοῦ κουρδίσματος.

Ἦταν ἐμπνευσι κάποιου ἐνεχυροδανειστῆ τοῦ Σὴτλ ('Ηνωμένες Πολιτεῖες), ποὺ εἶχε φτιάσει, μὲ εἰδικὴ παραγγελία, 12 τέτοια «ρολόγια» καὶ τὰ νοίκιαζε, πρὸς 45 δολλάρια τὸ ἕνα, σ' ὅσους ἐπρόκειτο νὰ δώσουν ἐξετάσεις καὶ φοβόνταν πὼς δὲ θὰ πετύχαιναν... Κι' ἡ δουλειὰ τοῦ πήγαινε... ρολόϊ, ὥσπου τὸν πρόδωσε κάποιος πού, μολονότι εἶχε χρησιμοποιήσει τὸ περίφημο «ρολόϊ», ἀπέτυχε στὶς ἐξετάσεις!

Μιὰ κι' ἔχουν ὅλα «μηχανοποιηθῆ» στὴν ἐποχή μας, δὲν ἦταν δυνατὸ ν' ἀποτελέση ἐξαίρεσι τὸ «κλέψιμο» στὶς ἐξετάσεις καὶ τοὺς διαγωνισμούς. Ἔτσι, στὴ Βραζιλία, ἕνας μαθητὴς πιάστηκε ἐπ' αὐτοφώρω νὰ χρησιμοποιῆ ἕνα μικροσκοπικὸ ραδιοτηλέφωνο, μὲ πομπὸ καὶ δέκτη. Εἶχε τὸ ἀκουστικὸ καλλημένο στ' αὐτί του μὲ λευκοπλάστ. Μ' αὐτό, ἐπικοινωνοῦσε συνεχῶς μ' ἕνα φίλο του, ἀπ' ἔξω, ποὺ τοῦ ὑπαγόρευε ἀπὸ ἕνα βιβλίο τὶς σωστὲς ἀπαντήσεις στὰ ἐξεταζόμενα θέματα.

Πιὸ ἁπλὸ καὶ πιὸ ἔξυπνο ἦταν τὸ κόλπο ποὺ ἔβαλε σ' ἐφαρμογὴ ἕνας σπουδαστὴς στὴ Ζυρίχη. Ἀφοῦ ὁ καθηγητὴς ἔδωσε τὰ θέματα τοῦ διαγωνισμοῦ, αὐτὸς τὰ σημείωσε σ' ἕνα χαρτάκι καὶ τὸ πέταξε μὲ τρόπο ἔξω, ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο. Δυὸ «συνένοχοί» του, μεταμφιεσμένοι σὲ ἐργάτες, περίμεναν ἀπὸ κάτω. Πῆραν τὸ χαρτάκι, συμβουλεύθηκαν ἀμέσως τὰ σχετικὰ βιβλία καὶ βρῆκαν τὶς ἀπαντήσεις στὰ θέματα. Ἔπειτα τὶς μεταδόσανε στὸ φίλο τους, μὲ... σήματα Μόρς, χτυπώντας μ' ἕνα σφυρί, γιὰ νὰ σκαλίσουν δήθεν τὸν ἀντικρυνὸ τοίχο!

Φυσικά, ἀσυγκρίτως περισσότεροι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ χρησιμοποιοῦν ἀκόμα τὰ πατροπαράδοτα συστήματα ἀντιγραφῆς: σημειώσεις γραμμένες στὰ μανικέτια τους ἢ μέσα στὴ χοῦφτα τους, χαρτάκια κρυμμένα μέσα ἀπ' τὸν ἐπίδεσμο ἑνὸς ψευτοτραύματος τοῦ χεριοῦ τους ἢ στὸ πίσω μέρος τοῦ ρολογιοῦ τους, κλπ.

Ὅλοι τους ὅμως κάνουν τὴ δουλειὰ τους κρυφὰ καὶ μὲ κάθε προφύλαξι. Μονάχα ἕνας Ἰνδὸς φοιτητής, στὸ Πουντζάμτι, εἶχε τὸ ἀπίστευτο θράσος νὰ μπῆ στὴν αἴθουσα τῶν ἐξετάσεων, ὁπλισμένος μ' ἕνα γεμάτο ρεβόλβερ καὶ δυὸ μεγάλα μαχαίρια καὶ νὰ δηλώση καθαρὰ καὶ ξάστερα ὅτι... σκόπευε ν' ἀντιγράψη!

«Μόνο τὰ ἀνώριμα καὶ τὰ καθυστερημένα παιδιὰ ἀντιγράφουν στὶς ἐξετάσεις» λέει ἕνας Ἄγγλος ψυχολόγος. Ὁσότσο, ὁ Τὲντ Κέννετυ, ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου, δὲν ἀνήκει, βέβαια, σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία. Κι' ὅμως, ἔκαμε ὁ ἴδιος μιὰ ἀποκάλυψι, ποὺ σκανδάλισε ὅλους τοὺς συμπολίτες του: Ὡμολόγησε δηλαδὴ πὼς τὸν εἶχαν διώξει ἄλλοτε ἀπ' τὸ περίφημο πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρδ, γιατὶ ἀνακαλύφθηκε πὼς εἶχε βάλει ἕνα φίλο του νὰ δώση ἐξετάσεις, μὲ τὸ δικό του ὄνομα.

Ἀργότερα ὅμως, κατάφερε νὰ τὸν συχωρέσουν γι' αὐτὴ τὴν πλαστοπροσωπεία καὶ νὰ τὸν ξαναδεχτοῦν στὸ πανεπιστήμιο.

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Χένρυ τινάχτηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο του ἀναπολύτοντας. Ἡ ἀνάμνησι τῆς νύχτας, πλημμύριζε μ' ἕνα παράξενο αἴσθημα, γλυκὸ μαζὶ καὶ ἀπελπισμένο. Στράφηκε καὶ κύτταξε νόταν ἀκόμη πιὸ ὄμορφη.

— Τί ὥρα εἶναι; τὴν ρώτησε.

— Ἔχεις καιρὸ γιὰ τὸ ἀεροπλάνο, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ ρολογάκι τοῦ χεριοῦ της καὶ ἀπαντώντας περισσότερο στὴ σκέψι του, παρὰ στὴν ἐρώτησί του.

Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη ἡ Τζαίην ἀπόφευγε νὰ μιλήση γιὰ τὴ Μαρὶ καὶ τὴν Πάμ, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχαν στὴ ζωὴ τοῦ Χένρυ κι' αὐτὸ δὲν ἄρεσε στὸ νέο. Γιατὶ ἡ Μαρὶ καὶ ἡ Πάμ ἦταν ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ κόρη του καὶ τώρα αὐτὸς τὶς εἶχε προδώσει. Ἦταν ἕτοιμος νὰ τὶς ἀπαρνηθῆ...

— Εἶσαι θυμωμένος μαζί μου; τοῦ ψιθύρισε δίπλα του ἡ φωνὴ τῆς Τζαίην σιγανὴ καὶ χαϊδευτική. Μὰ πρέπει νὰ μὲ καταλάβης, Χένρυ. Σ' ἀγαπῶ καὶ δὲ θέλω νὰ κρύβω τὸν ἔρωτά μου, σὰν κλέφτρα...

— Τὸ καταλαβαίνω, ἔχεις δίκηο, Τζαίην. Σήμερα κιόλας θὰ μιλήσω στὴ Μαρί, θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν πείσω νὰ συγκατατεθῆ στὸ διαζύγιο...

— Μὰ φαντάζεσαι ὅτι θὰ φέρη ἀντιρρήσεις; Φαντάζεσαι ὅτι θὰ προτιμήση νὰ σὲ μοιραστῆ μαζί μου;

— Ἐσὺ δὲν τὴν ξέρεις, Τζαίην! ἀπάντησε ὁ νέος καὶ ὁ παθητικὸς τόνος τῆς φωνῆς του τὸν τρόμαξε. Γιατί, βλέπεις, ὑπάρχει στὴ μέση καὶ ἡ μικρή. Ἡ Μαρὶ λέει πάντα ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν χωρισμένων γίνονται δυστυχισμένα...

— Μὰ ἐσύ, Χένρυ, θὰ προσπαθήσης, θὰ ἐπιμείνης, ἂν μ' ἀγαπᾶς πραγματικά...

— Ἂν σ' ἀγαπῶ; Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα. Στὰ τριανταδύο μου χρόνια εἶμαι ἐρωτευμένος σὰν παιδί. Αὐτὲς οἱ δεκαπέντε μέρες, ποὺ ζήσαμε μαζί, ἦταν οἱ πιὸ θαυμάσιες μέρες τῆς ζωῆς μου.

Ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε μ' ἕνα πάθος σχεδὸν ἀπελπισμένο.

Ἐκείνη ἐγκαταλείφθηκε σ' αὐτὸ τὸ φιλί, κλείνοντας τὰ μάτια, ἀλλὰ τὴν ἄλλη στιγμὴ φάνηκε νὰ συνέρχεται. Ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά του, τὸν κύτταξε γιὰ λίγο ἐντατικὰ μὲ τὰ πελώρια μαῦρα μάτια της κι' ὕστερα εἶπε μὲ φωνὴ ἀποφασιστική:

— Τὸ ξέρω, Χένρυ, τὸ ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾶς, ὅπως σ' ἀγαπῶ κ' ἐγώ. Ὁ ἔρωτάς μας θὰ μᾶς βοηθήση νὰ ξεχάσουμε τὸ παρελθὸν καὶ ν' ἀρχίσουμε μιὰ καινούργια ζωή. Γι' αὐτό, σκέφτηκα ὅτι κάτι ἔπρεπε νὰ κάνω κ' ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ δίλημμά σου.

— Δηλαδή... Τζαίην, δὲν καταλαβαίνω...

— Εἶναι πολὺ ἁπλό. Χτὲς τὸ βράδυ τηλεφώνησα στὴ γυναῖκα σου, στὸ Παρίσι καί... τῆς τὰ εἶπα ὅλα!

— Τζαίην... μὰ γιατί, γιατί τὸ ἔκανες αὐτό; ψέλλισε ὁ Χένρυ.

— Στὸ εἶπα, Χένρυ, ἔπρεπε νὰ σὲ βοηθήσω νὰ βγῆς ἀπ' αὐτὸν τὸν αἰσθηματικὸ λαβύρινθο. Ἀντίθετα ἀπ' ὅτι πίστευες ἐσύ, ἡ Μαρὶ ἔδειξε μεγάλη κατανόησι.

Ὁ νέος δὲν ἀπάντησε. Στηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται βιαστικά.

Ἡ Τζαίην παρακολούθησε τὸ πρόσωπό του μέσα στὸν καθρέφτη. Κατάλαβε τὴν πάλη, ποὺ γινόταν μέσα του καὶ σκέφτηκε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήση μόνο σ' αὐτὴ τὴ στιγμή. Πήδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἔτρεξε κοντά του καὶ δένοντας τὰ χέρια της στὸ στῆθος του ἀκούμησε τὸ ὄμορφο κεφάλι της στὶς ἀθλητικὲς πλάτες του.

Ἐκεῖνος ἔνοιωσε τὸ ἄρωμά της νὰ τὸν μεθᾶ.

— Θὰ γυρίσω ὅσο πιὸ γρήγορα μπορέσω, τῆς μουρμούρισε μὲ βραχνὴ φωνή. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ μείνω γιὰ πολλὲς ὧρες μακρυά σου...

★

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ὁ Χένρυ ἔτρεχε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του πρὸς τὸ ἀεροδρόμιο. Τώρα ποὺ ἡ Τζαίην δὲ βρισκόταν κοντά του, τὸ γλυκὸ πρόσωπο τῆς Μαρὶ παρουσιαζόταν μπροστά του, σὰν μέσα ἀπὸ ἕναν ἀόρατο καθρέφτη. Ἡ Μαρί, ὅπως τὴν εἶχε γνωρίσει πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια, γλυκειά, χαριτωμένη, παιδιάστικη. Τότε, ἐκείνη ἦταν μόλις δεκαοχτὼ χρόνων κι' αὐτὸς σχεδὸν εἰκοσιτεσσάρων. Τὴν εἶχε γνωρίσει στὸ Παρίσι, ὅταν εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῆ μιὰ θεία του, ἀδελφὴ τῆς μητέρας του ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένη ἐκεῖ.

Ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε μ' ἕνα πάθος σχεδὸν ἀπελπισμένο...

Ἡ Μαρὶ καὶ ἡ Ζάν, ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή της, ἦταν κόρες μιᾶς παλιᾶς φίλης τῆς θείας Ἔλεν, ποὺ εἶχαν μείνει ὀρφανὲς ἀπὸ γονεῖς. Καὶ καθὼς ἐκείνη δὲν εἶχε ἀποκτήσει ποτὲ παιδιά, τὶς θεωροῦσε λίγο σὰν δικές της κόρες.

Καὶ ὁ Χένρυ εἶχε ἐρωτευθῆ ἀμέσως τὴ Μαρί, ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ τρελλοκόριτσο μὲ τὰ μενεξεδένια μάτια καὶ τὰ πλούσια κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ τὴν εἶχε κάνει γυναίκα του. Τὸ μεγάλο ἐργοστάσιο, ποὺ τοῦ εἶχε ἀφήσει ὁ πατέρας του, τοῦ ἐπέτρεπε νὰ δημιουργήση γρήγορα οἰκογένεια χωρὶς νὰ ἔχη οἰκονομικὰ προβλήματα.

Εἶχε φέρει τὴ Μαρὶ στὸ Λονδῖνο κι' εἶχαν ζήσει γιὰ ὀχτὼ χρόνια μέσα σὲ μιὰ τέλεια εὐτυχία, ποὺ τὴν ἔκανε ἀκόμη πιὸ ἀπόλυτη ἡ γέννησι τῆς Πάμ, ἕνα χρόνο μετὰ τὸ γάμο τους.

Ὁ Χένρυ συλλογίστηκε μ' ἕνα ἀδυνηρὸ κέντημα στὴν καρδιὰ ὅτι ἴσως αὐτὴ ἡ γλυκειὰ εὐτυχία νὰ ἐξακολουθοῦσε ὅμοια, γιὰ πάντα, ἂν ἡ Μαρὶ δὲν εἶχε ἀποφασίσει ἐκεῖνο τὸ ταξίδι της στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ περάση λίγες μέρες κοντὰ στὴν ἀγαπημένη της ἀδελφή, τὴ Ζὰν ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε παντρευτῆ κι' εἶχε ἀποκτήσει δυὸ παιδιά. Ὅταν τὴν εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιά του, μιὰ στιγμὴ πρὶν ν' ἀνεβῆ στὸ ἀεροπλάνο, δὲ μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὅτι αὐτὸς ὁ χωρισμὸς θὰ ἦταν ὁριστικός. Καὶ ὅμως εἶχε συμβῆ ἀκριβῶς ἔτσι. Γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε μπῆ στὴ ζωὴ του ἡ Τζαίην, αὐτὴ ἡ κοπέλλα μὲ τὰ φλογερὰ μαῦρα μάτια καὶ τὰ χρυσαφένια μαλλιά...

Ξαφνιάστηκε ὅταν εἶδε ὅτι εἶχε φτάσει στὸ ἀεροδρόμιο, βυθισμένος ὅπως ἦταν στὶς σκέψεις του. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ μπῆκε στὴ μεγάλη αἴθουσα ἀναμονῆς, ἀφοῦ ρώτησε στὶς πληροφορίες πότε ἔφθανε τὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ εἶχε ἀπαντήσει ὅτι τὸ ἀεροπλάνο θὰ καθυστεροῦσε γιὰ μισὴ ὥρα περίπου.

Ὁ Χένρυ πλησίασε στὸ μπὰρ καὶ παράγγειλε ἕνα οὐΐσκυ. Εἶχε ἀνάγκη νὰ πάρη κουράγιο. Ἡ σκέψη ὅτι σὲ λίγο θὰ ἀντίκρυζε τὸ πονεμένο βλέμα τῆς Μαρί, τὸν ἔκανε νὰ χάνη τὸ θάρρος του.

Ἡ φωνὴ ἑνὸς σπῆκερ, ἔδωσε σὲ κάποια στιγμὴ τὴν πληροφορία ὅτι τὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὸ Παρίσι σημείωνε νέα καθυστέρησι. Ἕνα μουρμούρισμα γεμάτο ἀνησυχία ὑποδέχτηκε αὐτὴ τὴν ἀνακοίνωσι.

Ὁ Χένρυ πήδησε ἀπὸ τὸ σκαμνὶ τοῦ μπάρ, νοιώθοντας τὴν ἀγωνία νὰ τὸν πνίγη καὶ μὲ γρήγορο βῆμα διευθύνθηκε πρὸς τὰ γραφεῖα. Ἐκεῖ ἐργαζόταν κάποιος γνωστός του, ὁ Τζὼν Ρότζερς.

— Καθῆστε, κύριε Χάμιλτον, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος βλέποντάς τον νὰ μπαίνη καὶ κυττάζοντας μὲ ἀνησυχία τὸ χλωμὸ πρόσωπό του. Μήπως... μήπως περιμένετε κ' ἐσεῖς τὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Ναί, βρίσκονται σ' αὐτὸ ἡ γυναῖκα μου καὶ ἡ κόρη μου, ἀπάντησε ὁ Χένρυ μὲ πνιγμένη φωνή. Σᾶς παρακαλῶ, πέστε μου, τί συμβαίνει;

— Δυστυχῶς, κύριε Χάμιλτον, δὲ μοῦ μένει παρὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια. μουρμούρισε ὁ ἄλλος, κουνώντας τὸ κεφάλι θλιμένα. Ἡ ἐπικοινωνία μας μὲ τὸ ἀεροπλάνο εἶχε διακοπῆ πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα καί... ἡ ὁμάδα διασώσεως ἀναχάλιψε πρὶν ἀπὸ λίγο τὰ συντρίμμια του σὲ μιὰ ἔρημη, βραχώδη περιοχή.

Ὁ Χένρυ δὲν εἶπε λέξι, στράφηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Ἔτρεξε στὸ αὐτοκίνητό του κ' ἄναψε νὰ ὁδηγῆ σὰν αὐτόματο.

— Μαρί, Πάμ... ψιθύριζε ἀπελπισμένα, ὄχι... ὄχι δὲν εἶναι δυνατόν...

Καθὼς ἔμπαινε στὸ διαμέρισμά του, ἡ γριὰ ὑπηρέτρια, ἡ Μαίη, τὸν κύτταξε τρομαγμένη.

— Κύριε Χένρυ, ψιθύρισε, γιατί εἰστε τόσο χλωμός;

Ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπάντησε.Προχώρησε στὴν κρεβατοκάμαρα κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα. Κύτταξε τὴ φωτογραφία τῆς Μαρί, ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της τὴν Πάμ.

— Μαρί, ψιθύρισε, συγχώρεσέ με Μαρί...

Ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη πίσω του. Στράφηκε κουρασμένα καὶ εἶδε τὴν Τζαίην νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο.

— Ἦρθα, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Ἄκουσα στὸ ραδιόφωνο αὐλιὰ ποὺ συνέβη καὶ σκέφτηκα ὅτι πρέπει νὰ εἶμαι κοντά σου σ' αὐτὲς τὶς στιγμές.

Ἡ ἤρεμη φωνή της τοῦ ἔκανε κακό.

— Εἶναι νεκρές, μουρμούρισε, νεκρές.... ἡ μικρή μου Πάμ, ἡ Μαρί. Ὤ, γιατί τῆς τηλεφώνησες, Τζαίην. Ἡ καρδιά της θὰ ἤταν γεμάτη ἀπελπισία. Γιατί... γιατί τὸ ἔκανες;

—Ὅταν τῆς τηλεφώνησα, Χένρυ, δὲ μποροῦσα νὰ φανταστῶ τί θὰ συνέβαινε...

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις ὅτι ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ὁ πόνος τῆς Μαρὶ θὰ μὲ βασανίζη γιὰ πάντα;

— Γιὰ πάντα! Εἶναι πολὺ μεγάλη αὐτὴ ἡ λέξι Χένρυ. Πέρα ἀπὸ κάθε πόνο ἡ ζωὴ συνεχίζεται.

—Ἄφησέ με μόνο Τζαίην! φώναξε ὁ νέος ἀπελπισμένα, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια του. Γέλασε μαζί μου, ἂν θέλης, ποὺ κλαίω τὴ γυναῖκα μου καὶ τὴν κόρη μου... Μὰ φύγε! Θέλω νὰ μείνω μόνος, μόνος...

—Ἡσύχασε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Τζαίην. Σέβομαι τὸν πόνο σου, ἀλλὰ ἀκριβῶς γι' αὐτό, θὰ προσταθήσω νὰ σὲ βοηθήσω.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε τὸ τηλέφωνο καὶ ἡ Τζαίην πῆγε νὰ σηκώση τὸ ἀκουστικό.

Ὅταν στράφηκε πάλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χένρυ, τὸ θλέμμα της εἶχε μιὰ ἔκφρασι σκληρή.

— Σὲ ζητάει κάποιος ἀπὸ τὸ Παρίσι, τοῦ εἶπε μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά.

Ἐκεῖνος πῆρε μηχανικὰ τὸ ἀκουστικό.

— Χένρυ... ἄκουσε μιὰ μακρυνὴ γυναικεία φωνή, εἶμαι ἐγώ, ἡ Ζάν, ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαρί. Μόλις τώρα μάθαμε γιὰ τὸ δυστύχημα. Σοῦ τηλεφωνῶ ἐκ μέρους τῆς Μαρὶ καὶ τῆς Πάμ. Βρίσκονται ἐδῶ, κοντά μου. Τὴν τελευταία στιγμὴ ἡ Μαρὶ δὲ θέλησε νὰ φύγη, δὲν ἤθελε νὰ γυρίση πιὰ κοντά σου. Μὰ εἶχε πάρει τὰ εἰσιτήρια καὶ τὰ ὀνόματά τους βρίσκονται στὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν...

Ὁ Χένρυ δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψη στ' αὐτιά του. Νόμισε πὼς εἶχε τρελλαθῆ.

—Ἡ Πάμ;... Ἡ Μαρί;... Σώθηκαν;... Ζοῦν;... Ὦ Ζάν, σὲ παρακαλῶ, θέλω ν' ἀκούσω τὴ φωνή τους...

Μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος χαμένος καὶ τώρα...

— Μπαμπάκα... τοῦ ἔλεγε ἡ γλυκειὰ φωνούλα τῆς Πάμ, ἀδυνατισμένη ἀπὸ τὴν ἀπόστασι.

— Πάμ... γλυκό μου κοριτσάκι... θησαυρέ μου!... μουρμούρισε ὁ Χένρυ μὲ φωνὴ τσακισμένη ἀπὸ λυγμούς.

— Μπαμπάκα, ἔλεγε πάλι ἡ φωνούλα τῆς Πάμ, γιατί ἔκανες τὴ μανούλα νὰ κλαίη;

— Συγχώρεσέ με, μικρή μου Πάμ, μὰ τώρα ὅλα πέρασαν. Ἦταν ἕνα ἄσχημο ὄνειρο. Πὲς στὴ μαμὰ ὅτι θέλω νὰ τῆς μιλήσω, πές της το...

— Χένρυ...

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Μαρὶ τώρα, ποὺ μιλοῦσε, ἡ φωνή της πονεμένη ἀλλὰ πάντα γλυκειά.

— Χένρυ... ἤθελα νὰ πεθάνω καὶ ὅμως βρίσκομαι ἐδῶ, ζωντανή...

— Μαρί... ἀγάπη μου... μὴν κλαῖς, σὲ παρακαλῶ! Περίμενέ με! Σὲ λίγες ὧρες θὰ εἶμαι κοντά σας. Τὸ κακὸ ὄνειρο πέρασε πιά. Θὰ πάρω τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο καὶ σὲ λίγο θὰ εἴμαστε πάλι καὶ οἱ τρεῖς μαζί, γιὰ πάντα...

— Γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸ θάνατο... εἶπε πίσω του εἰρωνικὰ ἡ φωνὴ τῆς Τζαίην.

Ὁ Χένρυ ἄφησε τὸ ἀκουστικό. Ὕστερα γύρισε καὶ τὴν κύτταξε, σὰν νὰ μὴν τὴν γνώριζε.

— Μὴν ἀνησυχῆς, συνέχισε ἐκείνη μὲ τὸν ἴδιο εἰρωνικὸ τόνο, προσπαθώντας νὰ δείξη μιὰ ἠρεμία, ποὺ δὲν τὴν ἔνοιωθε. Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ ὅτι ἡ περιττὴ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία εἶμαι ἐγώ.

— Τζαίην... προσπάθησε νὰ μὲ καταλάβης, εἶναι σὰν δυὸ κομμάτια ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου ἡ Πὰμ καὶ ἡ Μαρί. Μά, πίστεψέ με, ἐσένα σ' ἀγάπησα...

—Ὦ, νόμιζες μόνο πὼς μ' ἀγαποῦσες. Στὴν πραγματικότητα σοῦ ἄρεσα μόνο. Μὰ εἶναι καιρὸς νὰ πηγαίνω. Ἀντίο, Χένρυ...

Ἔκανε νὰ προχωρήση πρὸς τὴν πόρτα, ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔγινε κάτι ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ προβλέψη. Ὁ Χένρυ, γονάτισε ξαφνικὰ μπροστά της, ἄρπαξε τὸ χέρι της καὶ τὸ ἔφερε στὰ χείλη του.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ Τζαίην, ψιθύρισε, ἂν δὲν ἤσουν ἐσύ...

Στὴν ἀρχὴ ἐκείνη δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβη γιατὶ ὁ Χένρυ τὴν εὐχαριστοῦσε, γιατὶ τὴν κύτταξε μὲ τόση εὐγνωμοσύνη. Μὰ ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ διαμέρισμα κ' ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα, ξαφνικὰ, κατάλαβε...

Τὸ πεπρωμένο τὴν εἶχε ὁδηγήσει τὸ προηγούμενο βράδυ νὰ κάνη ἐκεῖνο τὸ σκληρὸ τηλεφώνημα. Ἐκεῖνο τὸ τηλεφώνημα, ποὺ εἶχε κάνει τὴ Μαρὶ καὶ τὴν Πάμ νὰ μὴν πάρουν τὸ ἀεροπλάνο. Ἔτσι εἶχαν σωθῆ ἀπὸ τὸ θάνατο. Καὶ ὁ Χένρυ, στὶς φοβερὲς στιγμὲς τοῦ πόνου του, εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ κυττάξη στὴν καρδιά του, νὰ καταλάβη τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ γυρίση κοντὰ στὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του, ἐνῶ ἐκείνη τὸν ἔχανε γιὰ πάντα...

ΣΟΜΕΡΣΕΤ ΜΩΜ

Στὸ Λονδῖνο ὠργανώθηκε τελευταῖα μιὰ γυναικεία διαδήλωσι κατὰ τῶν ἀτομικῶν δοκιμῶν. Ἀνάμεσα στὶς διαδηλώτριες ἦταν καὶ μιὰ μητέρα, ποὺ ἔσπρωχνε μπροστά της τὸ καροτσάκι μὲ τὸ μωρό της. Ἡ ἐτικέττα τῆς μποτίλιας, ποὺ βρίσκεται στὰ πόδια του γράφει: «Κίνδυνος, ραδιενέργεια». Τὸ παιδάκι αὐτό, ποὺ κλαίει δὲν εἶναι σὰν νὰ λέῃ: «Τί θὰ φᾶμε ἐμεῖς τὰ μωρά, ἂν δηλητηριάσετε καὶ τὸ γάλα μας»;

ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Ἡ ραδιενέργεια προσβάλλει περισσότερο τὰ ὀστᾶ καὶ τὶς ἀναπαραγωγικὲς λειτουργίες

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ φόβος τῆς ἐποχῆς μας εἶναι οἱ κίνδυνοι ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴ ραδιενέργεια. Τόσο οἱ ἐπιστήμονες, ὅσο καὶ τὸ μεγάλο κοινὸ κατέχονται ἔμμονα ἀπὸ αὐτὴ τὴ σκέψι. Ἀλλ' ὁ φόβος αὐτὸς εἶναι ἄραγε δικαιολογημένος; Καὶ δὲ μποροῦμε νὰ τὸν προλάβωμε ἢ νὰ τὸν ἐξουδετερώσωμε;

Οἱ ἐπιστήμονες ἤξεραν ἀπὸ καιρὸ ὅτι τὸ ἔδαφος, ὁ ἀέρας, τὸ νερό, ἀκόμη καὶ τὸ ἴδιο τὸ σῶμα μας, ἀκτινοβολοῦν σὲ διαφορετικοὺς βαθμοὺς τὸ καθένα μιὰ ποσότητα ραδιενεργείας. Στὴ φυσικὴ αὐτὴ ραδιενέργεια προστίθεται καὶ μιὰ ἄλλη τεχνητή, ποὺ προέρχεται ἀπὸ διάφορα ὄργανα, ποὺ χρησιμοποιοῦμε. Ἀλλ' οἱ κυριώτερες πηγὲς ραδιενεργείας εἶναι οἱ κοσμικὲς ἀκτῖνες καὶ τὸ ἔδαφος.

Οἱ ἀκτινοβολίες, ποὺ εἶναι πολὺ ἀσθενεῖς στὸ ἐπίπεδο τῆς θάλασσας, ἐνισχύονται ὅσο ἀνεβαίνομε σὲ ὕψος. Εἶναι, ἐξ ἄλλου, περισσότερο σημαντικὲς στὰ γρανιτικὰ ἐδάφη παρὰ σ' ἐκεῖνα, ποὺ ἔχουν σχηματιστῆ ἀπὸ προσχώσεις. Οἱ ποταμοί, ποὺ τρέχουν ἀνάμεσα σὲ γρανιτικὰ ἐδάφη, ἐκπέμπουν ἐπίσης μεγαλείτερη ραδιενέργεια. Ὁ Ροδανός, στὴ Γαλλία π.χ., ποὺ περνάει ἀπὸ παρόμοια ἐδάφη, κυλάει κάθε μέρα μέσα στὰ νερὰ του 100 κιλὰ οὐρανίου. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνεμος ἀκόμη, ποὺ περνάει ἀπὸ γρανιτικὰ ἐδάφη αὐξάνει τὴν ποσότητα τῆς ραδιενεργείας.

Ἀνάλογα, λοιπόν, μὲ τὸ μέρος ὅπου μένομε, τὸ ὕψος του καὶ τὶς μετεωρολογικὲς συνθῆκες, εἴμαστε ἐκτεθειμένοι στὴν ἐπίδρασι αὐτῆς τῆς ραδιενεργείας, ποὺ εἶναι ἄλλοτε ἰσχυρότερη καὶ ἄλλοτε ἀσθενέστερη. Κατὰ μέσον ὅρο, δεχόμαστε 0,3 ραϊντγκεν (τὸ ραϊντγκεν εἶναι ἡ μονὰς μετρήσεως τῶν ἀκτινοβολιῶν) κάθε βδομάδα.

Ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα μας περιέχει φυσικὰ ραδιενεργὰ στοιχεῖα, ὅπως εἶναι τὸ κάλιον, ὁ ραδιενεργὸς ἄνθραξ καὶ τὸ ράδιον.

Ἡ τεχνικὴ πρόοδος τῆς ἐποχῆς μας, ἐξ ἄλλου, μᾶς ἔχει προικίσει μὲ κάθε εἴδους ἀντικείμενα, ποὺ εἶναι πηγὲς μεγάλης ἢ μικρῆς ραδιενεργείας. Τέτοια ἀντικείμενα εἶναι π.χ. τὰ ρολόγια μὲ φωτεινὴ πλάκα, οἱ συσκευὲς τηλεοράσεως καὶ οἱ συσκευὲς μὲ τὶς ὁποῖες γίνονται οἱ ἀκτινοσκοπικὲς ἐξετάσεις, σὲ περίπτωσι ἀσθενείας.

Πρέπει νὰ σημειώσωμε ἐδῶ ὅτι, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἀκτινοσκοπικῆς ἢ ἀκτινογραφικῆς ἐξετάσεως, τὸ σῶμα μας δέχεται γιὰ ἕνα κλᾶσμα τοῦ δευτερολέπτου ἀκτινοβολίες ποὺ μποροῦν νὰ φτάσουν τὰ 0,10 «ραϊντγκεν», ποσότητα δηλαδὴ ὑπερτριπλασία ἀπὸ ἐκείνη ποὺ δεχόμαστε κανονικὰ σὲ διάστημα μιᾶς ἑβδομάδος. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ ἐξετάσεις μὲ ἀκτῖνες Χ πρέπει ν' ἀποφεύγονται, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτη ἀνάγκη.

ΟΙ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΕΚΡΗΞΕΙΣ

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ὅμως, στὶς φυσικὲς πηγὲς ραδιενεργείας, καθὼς καὶ σ' ἐκείνην ὡρισμένων ἀντικειμένων, προστέθηκε καὶ μιὰ ἄλλη, ποὺ εἶναι πολὺ περισσότερο σημαντική. Πρόκειται γιὰ τὴ ραδιενέργεια ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὶς ἀτομικὲς ἐκρήξεις καὶ ποὺ ἡ ποσότης της αὐξάνεται συνεχῶς κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια.

Αὐτὴ κυρίως εἶναι ἡ ραδιενέργεια, ποὺ φοβᾶται ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑγεία μας ἀπειλοῦνται ἄραγε ἀπ' αὐτήν; Καὶ ὑπάρχει κίνδυνος τὰ παιδιά μας νὰ προσβληθοῦν ἀπὸ ἀσθένειες, ποὺ θὰ μᾶς ἔλθουν ἀπὸ τὸν οὐρανό;

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, πῶς τοποθετεῖται αὐτὸ τὸ πρόβλημα κι' ἂς ξεχωρίσωμε τοὺς πραγματικοὺς ἀπὸ τοὺς φανταστικοὺς κινδύνους.

Κάθε ἀκτινοβολία εἶναι μιὰ μεταφορὰ ἐνεργείας. Ὅταν γίνεται μιὰ ἔκρηξι, τὰ ἄτομα ποὺ ἀποτελοῦν τὸν πυρῆνα τῶν σωμάτων ποὺ χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὴ διασπῶνται καὶ τὰ μόρια ποὺ προκύπτουν ἀπ' αὐτὴ τὴ διάσπασι διασκορπίζονται σὲ ὡρισμένη ἀκτῖνα ὁλόγυρα. Τὰ μόρια αὐτά, ποὺ εἶναι ραδιενεργὰ εἰσχωροῦν κατὰ πρῶτο λόγο στὸ νερὸ καὶ ἀκολούθως στὰ κύτταρα καὶ τοὺς ἱστοὺς τῶν ζωντανῶν ὄντων.

Ἕνας ζωντανὸς ὀργανισμὸς ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασι αὐτῶν τῶν ἀκτινοβολιῶν κατὰ δύο τρόπους, ὡς ἐσωτερικὴ καὶ ὡς ἐξωτερική. Ἡ ἐξωτερικὴ ἐπίδρασι εἶναι ἐκείνη ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴν ἄμεση ἐπαφὴ μὲ μόρια ἀτόμων προερχομένων ἀπὸ μιὰ ἔκρηξι. Ἡ ἐσωτερικὴ ὑπάρχει ὅταν φᾶ ἢ πιοῦμε κάτι (φυτά, ζῶα, νερό), ποὺ περιέχει μόρια μιᾶς ἐκρήξεως. Τὰ μόρια αὐτὰ προσκολλῶνται τότε στοὺς βλεννογόνους καὶ ἀπὸ ἐκεῖ περνοῦν στοὺς ἱστοὺς καὶ τὸν ὀστεώδη μυελό.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΤΡΙΑΣ

Τρία εἶναι κυρίως τὰ προϊόντα μιᾶς ἀτομικῆς διασπάσεως, ποὺ μποροῦν νὰ ἔχουν τραυματικὲς συνέπειες σ' ἕναν ἀνθρώπινο ὀργανισμό: τὸ στρόντιον 90, τὸ καίσιον 137 καὶ τὸ ἰώδιον. Καὶ τὰ τρία ἀφομοιώνονται εὐχερέστατα ἀπὸ τοὺς ζωντανοὺς ὀργανισμούς.

Τὸ στρόντιο παρουσιάζει τὶς ἴδιες χημικὲς ἰδιότητες μὲ τὸ ἀσβέστιο. Ἀλλὰ τὸ συνηθισμένο ἀσβέστιο δὲν εἶναι ραδιενεργό. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ μετρητὴς Γκέϊγκερ δὲν ἀντιδρᾶ μπροστὰ σ' αὐτό. Ἕνα ἀξιοσημείωτο χαρακτηριστικὸ τοῦ στροντίου 90 εἶναι τὸ ἑξῆς: Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔγιναν προσπάθειες ἀποβολῆς του ἀπὸ τοὺς ζωντανοὺς ὀργανισμούς. Παρατηρήθηκε, ὅμως, ὅτι τὸ στρόντιο, ὅπως καὶ τὸ καίσιο, ἀποβαλλόμενα ἀπὸ τὸν ὀργανισμό, συμπαρασύρουν καὶ τὸ ἀσβέστιο.

Τὸ ἰώδιο, ἐξ ἄλλου, ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὸ θυρεοειδὴ ἀδένα, τοῦ ὁποίου διαταράσσει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴ λειτουργία.

Ἡ ἀτομικὴ διάσπασι ἀπελευθερώνει ἐπίσης ἀέρια ὅπως τὸ κρυπτὸν ἢ τὸ ξένον, ποὺ ἡ σοβαρότης τους, σὲ μικρὲς τούλάχιστον δόσεις, εἶναι λιγώτερο σημαντικές, γιατὶ ὁ ὀργανισμὸς ἔχει τὴ δύναμι νὰ τὰ καταστρέφῃ.

Μιλήσαμε παραπάνω γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ ἐπίδρασι τῆς ἀκτινοβολίας. Ἡ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ μόρια προερχόμενα ἀπὸ τὴ διάσπασι μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ δερμίτιδες ἢ ἐγκαύματα διαφόρων βαθμῶν. Οἱ ἰστοὶ ποὺ ἐπηρεάζονται περισσότερο εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος καὶ τὰ γενντικὰ ὄργανα, στὰ ὁποῖα ἡ ἐπίδρασι εἶναι ἄμεση. Οἱ βλάβες ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ δόσι τῆς ἀκτινοβολίας καὶ ποικίλλουν, ἀπὸ τὴν ἁπλῆ κοκκινίλα ὡς τὴν πλήρη καταστροφὴ τῶν ἱστῶν. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ προκληθῆ ἀναρχικὴ ἀνάπτυξι τῶν ἐπιδερμικῶν κυττάρων.

ΤΑ ΑΤΟΜΙΚΑ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ

Σὲ περίπτωσι ἀτομικοῦ πολέμου, μόνο τὰ καταφύγια, ποὺ εἶναι εἰδικὰ φτιαγμένα γι' αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο, μποροῦν νὰ μᾶς παράσχουν κάποια προστασία, ποὺ θὰ εἶναι, ἄλλωστε, σχετική (σὲ περίπτωσι π.χ. ἀλλεπαλλήλων ἀτομικῶν ἐκρήξεων σὲ μιὰ περιοχὴ ἢ παρατάσεως ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα τοῦ ἀτομικοῦ πολέμου, ἡ προστασία ποὺ θὰ παρεῖχαν τὰ ἀτομικὰ καταφύγια θὰ ἦταν πολὺ προβληματική). Ἂς ἐλπίσωμε, ὅμως, ὅτι δὲ θὰ βρεθῆ μεταξὺ ἐκείνων ποὺ διευθύνουν τὶς τύχες τοῦ κόσμου ὁ τρελλὸς ποὺ θὰ ἀποφάσιζε νὰ προκαλέσῃ ἕναν ἀτομικὸ πόλεμο.

Ἀλλὰ δὲν κινδυνεύομε ἄραγε ἀπὸ τὶς ἀτομικὲς ἀκτινοβολίες καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης; Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα ποὺ ἀπασχολεῖ ὅλους μας. Καὶ δὲν ἀνησυχοῦμε μόνο γιὰ τὴ δική μας ὑγεία καὶ τὴ δική μας ζωή. Ἀνησυχοῦμε περισσότερο γιὰ τὰ παιδιά μας, ποὺ μεγαλώνουν μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα διαρκῶς ἐντεινόμενης φοβίας. Τὰ ραδιενεργὰ νέφη ποὺ σχηματίζονται ἀπὸ τὶς θερμοπυρηνικὲς ἐκρήξεις κυκλοφοροῦν ἀδιάκοπα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας καὶ κανεὶς δὲν ξέρει πότε καὶ ποῦ θὰ πέσουν. Τί ἀντιπροσωπεύουν στὴν πραγματικότητα αὐτὰ τὰ νέφη; Καὶ ὑπάρχει τρόπος προστασίας ἀπ' αὐτά;

ΟΙ «ΚΑΘΑΡΕΣ» ΚΑΙ ΟΙ «ΑΚΑΘΑΡΤΕΣ» ΒΟΜΒΕΣ

Ὑπάρχουν δύο εἴδων ἀτομικὲς βόμβες: Οἱ «καθαρὲς» καὶ οἱ «ἀκάθαρτες».

Καὶ οἱ δύο ἔχουν μιὰ ἄμεση ἀκτινοβολία σὲ ἀκτῖνα δύο περίπου χιλιομέτρων. Πέρα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀκτῖνα, ὅμως, ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῶν ραδιενεργῶν πτώσεων.

Οἱ «ἀκάθαρτες» βόμβες ἐκρήγνυνται σὲ μικρὸ σχετικὸ ὕψος καὶ ἡ πτῶσι τῶν ραδιενεργῶν μορίων μπορεῖ ν' ἀπειλήσῃ μιὰ περιοχὴ σ' ἀκτῖνα 20 περίπου χιλιομέτρων. Φυσικά, ὁ ἄνεμος μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ σημαντικὲς τροποποιήσεις.

Οἱ ἀτομικὲς δοκιμές, τόσο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὅσο καὶ στὴ Ρωσία, γίνονται πάντοτε σ' ἐρημικὲς περιοχές. Ἂν, ὅμως, συνέβαινε τὰ ραδιενεργὰ μόρια νὰ πέσουν σὲ ζωντανὰ ὄντα, θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ προκληθοῦν σ' αὐτὰ σοβαρὲς διαταραχές, ποὺ ἐνδέχεται νὰ ὡδηγοῦσαν σ' ἕνα γρήγορο ἢ ἀργὸ θάνατο.

Οἱ καλούμενες «καθαρὲς» βόμβες, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ἐκρήγνυνται πολὺ ψηλά. Τὰ προϊόντα ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὴ διάσπασι τῶν ἀτομικῶν πυρήνων, διασχίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα, περνοῦν στὴ στρατόσφαιρα καὶ μένουν ἐκεῖ ἐν αἰωρήσει ἐπὶ μῆνες ἢ καὶ χρόνια.

Μεταξὺ τῆς στρατοσφαίρας καὶ τῆς τροποσφαίρας, ποὺ εἶναι τὸ πλησιέστερο σ' ἐμᾶς μέρος τῆς ἀτμοσφαίρας, ὑπάρχει ἕνα εἶδος μονωτικοῦ στρώματος, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὶς πιέσεις ποὺ ἐξασκοῦνται ἐκ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω. Ἔτσι, θεωρητικά, δὲν ὑπάρχει ἐπικοινωνία μεταξὺ τῆς τροποσφαίρας καὶ τῆς στρατοσφαίρας. Ἀλλὰ σ' ὡρισμένες ἐποχὲς σχηματίζονται σ' αὐτὸ τὸ μονωτικὸ στρῶμα «τρύπες», ἀπὸ ὅπου μποροῦν τὰ συγκεντρωμένα στὴ στρατόσφαιρα ραδιενεργὰ μόρια νὰ περάσουν στὴν τροπόσφαιρα. Αὐτὲς οἱ «τρύπες» σχηματίζονται κυρίως στὰ βόρεια πλάτη καὶ γι' αὐτὸ οἱ βόρειες χῶρες ἀπειλοῦνται περισσότερο ἀπὸ τὶς νότιες.

Τὰ ραδιενεργὰ αὐτὰ μόρια θὰ πέσουν κατόπιν μὲ τὴ βροχή, τὸ χιόνι ἢ τὴν ὁμίχλη πάνω στὴ γῆ. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὅτι θὰ ἐπέλθῃ αὔξησι τῆς ραδιενεργείας πάνω στὸν πλανήτη μας.

ΤΑ ΘΕΜΙΤΑ ΟΡΙΑ

Ἀλλ' αὐτὴ ἡ αὔξησι θὰ εἶναι ἐπικίνδυνη; Καὶ σὲ ποιὸ βαθμό;

Ὅπως εἶναι εὐνόητο, ὑπάρχει ἕνα ὅριο ραδιενεργείας, ποὺ δὲ μποροῦμε νὰ τὸ ξεπεράσωμε ἀκίνδυνα. Ποιό, ὅμως, εἶναι αὐτὸ τὸ ὅριο;

Μιὰ διεθνὴς ἐπιτροπή, στὴν ὁποία μετέχουν ἐπιστήμονες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, συμπεριλαμβανομένων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Ρωσίας καὶ ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ κάθε κρατικὴ ἐξάρτησι, παρακολουθεῖ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν πρώτων ἀτομικῶν ἐκρήξεων τὶς διακυμάνσεις τῆς ραδιενεργείας σ' ὅλο τὸν κόσμο, πάνω στὸ ἔδαφος, στὸν ἀέρα καὶ μέσα στὸ νερό. Ὑπολογίστηκε, λοιπόν, ὅτι μποροῦμε νὰ δεχτοῦμε ἀκίνδυνα κατὰ μέσο ὅρο 0,3 «ραϊντγκεν» τὴ βδομάδα.

Ἂς ὑποθέσωμε, ὅμως, ὅτι γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε λόγο, π.χ. μιὰ ἀτομικὴ ἔκρηξι, ἡ ραδιενέργεια ἀνέρχεται σὲ 25 «ραϊντγκεν». Ἡ δόσι αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀνεκτὴ γιὰ ὡρισμένες μόνο στιγμές.

Ἂς φανταστοῦμε μιὰ καινούργια αὔξησι. Στὰ 100 «ραϊντγκεν» ἐκδηλώνονται τὰ πρῶτα συμπτώματα μιᾶς γενικῆς καχεξίας. Ἀλλ' οἱ βλάβες δὲν εἶναι ἀνεπανόρθωτες, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι δὲ θὰ μείνωμε ἐκτεθειμένοι σ' αὐτὴ τὴν ἀκτινοβολία περισσότερο ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ἔπειτα, ὅμως, ἀπὸ τὰ 200 «ραϊντγκεν», ὁ κίνδυνος εἶναι ἄμεσος. Ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ναυτία καὶ πέφτει σὲ μιὰ κατάστασι ὑπνηλίας, ποὺ εἶναι ὁ προάγγελος τοῦ θανάτου. Ἂν, ὅμως, ἡ ραδιενέργεια δὲν εἶναι συνεχής, σὲ τρόπο ὥστε νὰ μπορῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ συνέλθῃ, θὰ πρέπει νὰ φτάσωμε στὰ 600 «ραϊντγκεν», γιὰ νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἡ ἐπίδρασι τῆς ραδιενεργείας ποικίλλει κατὰ τὰ ἄτομα. Ἄλλοι ἄνθρωποι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνοχληθοῦν σοβαρὰ μὲ μιὰ δόσι μόνο 0,5 «ραϊντγκεν» τὴ βδομάδα. Ἐνῶ ἄλλοι μποροῦν νὰ δεχθοῦν πολὺ μεγαλείτερες δόσεις, χωρὶς ἀξιοσημειώτες διαταραχὲς στὸν ὀργανισμό τους.

Οἱ ἐπιστήμονες ὑπολόγισαν, ἐξ ἄλλου, ὅτι γιὰ νὰ μολυνθῆ ὁλόκληρη ἡ Γῆ, πρέπει νὰ ἐκραγοῦν 500.000 ἀτομικὲς βόμβες, μία σὲ κάθε 500 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα. Παρόμοιο ἀπόθεμα βομβῶν, εὐτυχῶς, δὲν ὑπάρχει.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΜΕΣΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ!

Ἡ ἐπίδρασι τῆς ραδιενεργείας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ χρόνο κατὰ τὸν ὁποῖο ἐκτιθέμεθα σ' αὐτὴ καὶ ἀπὸ τὴ φύσι τῶν ἀπελευθερωμένων ραδιενεργῶν προϊόντων.

Ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, ὡρισμένα προϊόντα τῶν ἀτομικῶν ἐκρήξεων, ὅπως τὸ στρόντιο 90, ὁ ἄνθραξ 14 καὶ τὸ καίσιο 137 εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνα, γιὰ τὸ λόγο ὅτι συγκεντρώνονται στὰ ὀστᾶ, ἀπ' ὅπου ἐκδιώκουν τὸ ἀσβέστιο. Προκαλοῦν τότε βλάβες, ποὺ ἐκτείνονται ὄχι μόνο στὸ ἄτομο, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπογόνους του. Ἄλλα, ὅμως, ραδιενεργὰ προϊόντα, ὅπως τὸ κρυπτὸν 85 καὶ τὸ ξένον, διασχίζουν τοὺς πνεύμονες, χωρὶς νὰ παραμένουν ἐκεῖ καὶ γι' αὐτὸ εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνα. Ἔτσι, μποροῦμε νὰ εἰσπνεύσωμε μιὰ μεγάλη δόσι ραδιενεργοῦ κρυπτοῦ, χωρὶς νὰ πάθωμε τίποτα. Ἀρκεῖ νὰ περάσωμε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς σὲ μιὰ καθαρὴ ἀτμόσφαιρα, γιὰ νὰ τὸ βγάλωμε ὁλόκληρο ἀπὸ τοὺς πνεύμονες μας. Ἀλλ' ἂν ἀπορροφήσωμε μιὰ ποσότητα, ἔστω καὶ ἐλάχιστη, στροντίου 90 ἢ καισίου 137, ἡ ἐπίδρασί τους μπορεῖ νὰ παραταθῆ ἐπὶ χρόνια. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ μπορεῖ νὰ βρίσκωνται στὰ χορταρικά, τὸ γάλα ἢ τὸ κρέας ποὺ τρῶμε.

Παρ' ὅλα τὰ ἀτομικὰ πειράματα, ποὺ ἔγιναν ὡς σήμερα, δὲ φαίνεται, γιὰ τὴ στιγμὴ τούλάχιστον, νὰ ὑπάρχῃ ἄμεσος κίνδυνος. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν δώδεκα πρώτων ρωσικῶν ἐκρήξεων, ἀπὸ τὶς ὁποῖες μερικὲς ἔγιναν μὲ βόμβες Η, οἱ εἰδικοὶ παρατήρησαν μιὰ αὔξησι τῆς ραδιενεργείας μόνο κατὰ 10%. Αὐτὴ ἡ αὔξησι ὑπολείπεται κατὰ χίλιες φορὲς ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνο ἐπίπεδο.

ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ 9000 ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Ὑπάρχει, ὡστόσο, ἕνα ἀγωνιῶδες ἐρώτημα ποὺ ἀπασχολεῖ τοὺς ἐπιστήμονες. Ἡ πτῶσις ραδιενεργῶν μορίων ἀπὸ τὴ στρατόσφαιρα δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ προξενήσῃ θύματα σὲ προσεχὲς μέλλον καὶ νὰ ἔχῃ δυσάρεστη ἐπίδρασι στοὺς γεννητικοὺς παράγοντες τῶν μελλουσῶν γενεῶν;

Κατὰ τὸ Λίνους Πάουλινγκ (βραβεῖο Νόμπελ γιὰ τὴ χημεία) κάθε αὔξησι τῆς ραδιενεργείας, ὅσο ἀσήμαντη κι' ἂν εἶναι, ἐγκυμονεῖ σοβαροὺς κινδύνους. Ὁ Ἐντουαρτ Τέλλερ, ὁ καλούμενος «πατέρας τῆς ἀμερικανικῆς βόμβας Η», θεωρεῖ, ἀντίθετα, αὐτοὺς τοὺς φόβους ὡς δικαιολογητους. «Κατὰ τὴ στιγμὴ τοῦ πειράματος τοῦ Μπικίνι, παρατήρησε, 28 Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες ποὺ βρίσκονταν στὶς νήσους Μάρσαλ, δέχτηκαν ἀστινοβολίες, ποὺ ἀντιστοιχοῦσαν σὲ 78 «ραϊντγκεν» καὶ 64 κάτοικοι τῆς νήσου Ρόνζερικ δέχτηκαν ἀκτινοβολίες 175 «ραϊντγκεν». Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔπαθαν ναυτία, πυρετό, ἐγκαύματα στὸ δέρμα, πόνους στὸ στομάχι καὶ μερικοὶ ἔχασαν τὰ μαλλιά τους. Ἀλλά, τρία χρόνια ἀργότερα, ἡ ὑγεία τους, φαινομενικὰ τούλάχιστον, εἶχε ἀποκατασταθῆ τελείως». Στὶς παρατηρήσεις αὐτὲς ὁ Πάουλινγκ ἀπάντησε μ' ἕνα ὑπόμνημα ποὺ ἔφερε τὶς ὑπογραφὲς πλέον τῶν 9000 ἐπιστημόνων, ἀνηκόντων σὲ 12 διαφορετικὲς χῶρες καὶ ἐκ τῶν ὁποίων 36 εἶχαν τιμηθῆ μὲ τὸ βραβεῖο Νόμπελ. Στὸ ὑπόμνημα αὐτὸ τονίζετο ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἐκτιμηθοῦν ἀπὸ τώρα οἱ συνέπειες τῆς αὐξήσεως τῆς ραδιενεργείας καὶ κυριώτερα ἐκεῖνες ποὺ ἀφοροῦσαν τὸν καρκίνο τῶν ὀστῶν, τὴ λευχαιμία καὶ τὶς διαταραχὲς τῆς γεννητικῆς λειτουργίας. «Θὰ χρειαστῆ νὰ περάσουν δεκάδες χρόνια, συνέχιζε τὸ ὑπόμνημα, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ ἐκτιμήσωμε τὰ πραγματικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀτομικῶν ἐκρήξεων».

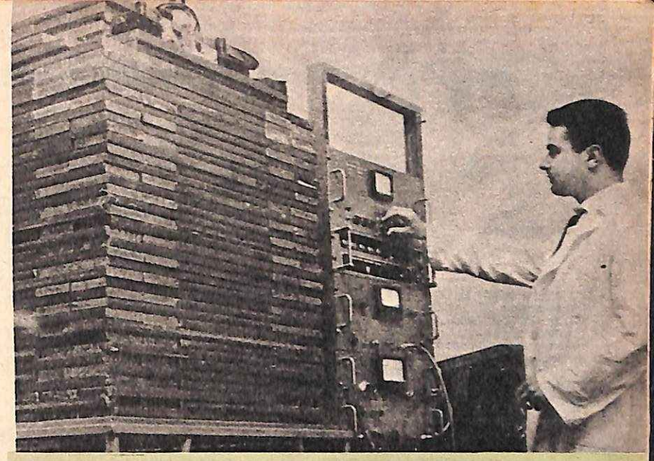

Ἡ συσκευὴ αὐτὴ φιλτράρει τὸν ἀέρα. Τὰ μόρια τοῦ κονιορτοῦ, ποὺ ἀκολουθοῦν στὰ φίλτρα ἐξετάζονται κατόπιν μὲ αὐτομάτους μετρητάς, γιὰ νὰ καθορισθῆ ἡ ποσότης τῆς ραδιενεργείας, ποὺ περιέχουν.

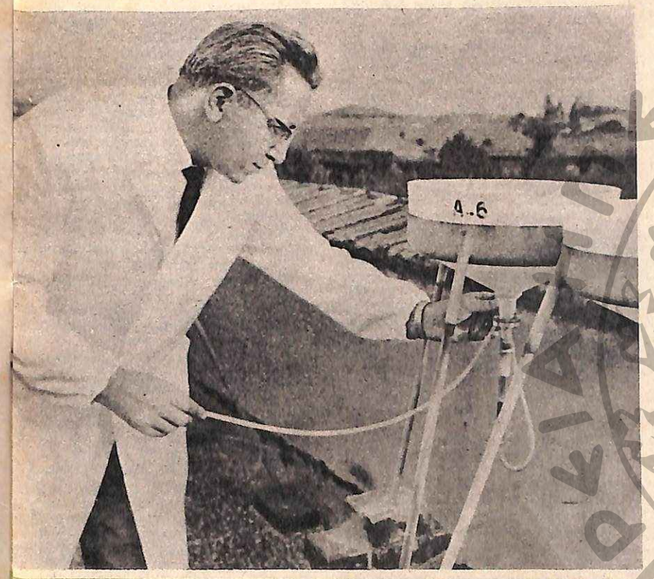

Ἡ βροχὴ ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανό, συλλέγεται μέσα σὲ εἰδικὰ δοχεῖα καὶ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατάλληλη προπαρασκευή, ἐξετάζεται μὲ τοὺς μετρητὰς Γκάϊγκερ, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ ποσότητα τῆς ραδιενεργείας, ποὺ περιέχει. Παρόμοιες μετρήσεις γίνονται σήμερα σ' ὅλο τὸν κόσμο. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ παρακολουθεῖται ἡ πορεία τῶν ραδιενεργῶν νεφῶν, ποὺ προεκλήθησαν ἀπὸ τὶς ἀτομικὲς ἐκρήξεις.

ΕΤΗΣΙΑ ΔΟΣΙΣ ΣΕ «ΡΑΙΝΤΓΚΕΝ»

Οἱ κυριώτερες πηγὲς ἀκτινοβολίας

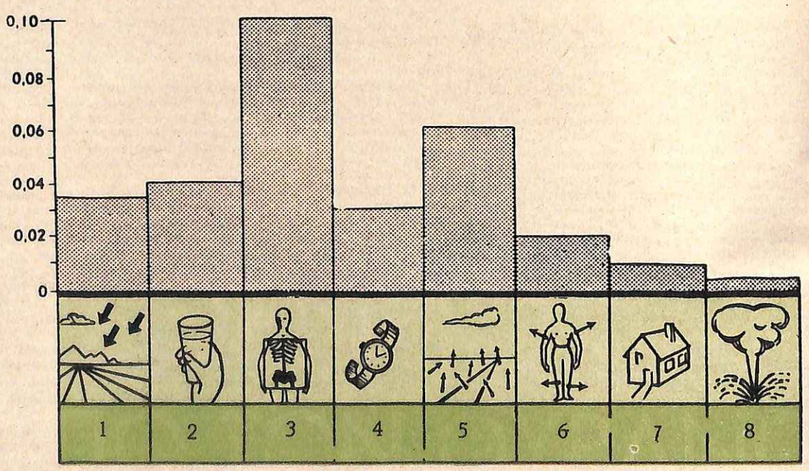

Τὸ ὕψος κάθε στήλης ἐκφράζει τὴν ἐτησία δόσι ἀκτινοβολίας σὲ «ραϊντγκεν»: 1) Κοσμικὲς ἀκτῖνες στὸ ὕψος τῆς θαλάσσης.—2) Ράδιο μέσα στὸ νερό.—3) Ἀκτῖνες Χ.—4) Φωτεινὴ πλάκα ρολογιοῦ τοῦ χεριοῦ.—5) Ἀκτῖνες «γάμμα», προερχόμενες ἀπὸ τὸ ἔδαφος.—6) Κάλιον 40 ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ ἀνθρώπινο σῶμα.—7) Σύλινο σπίτι. Τὸ ἴδιο σπίτι ἀπὸ τοῦβλα: 0,04 «ραϊντγκεν».—8) Πτῶσι ραδιενεργῶν μορίων ἔπειτα ἀπὸ ἀτομικὴ ἔκρηξι.

Στὸ ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ. Στοὰ 'Αρσακείου 12, κάθε κομψὴ 'Αθηναία θὰ βρῆ μαζὶ μὲ τὰ θαυμάσια ἔτοιμα φορέματα, παλτά, ταγιέρ, πλεκτὰ καὶ ὡραιότατα μοντέρνα ἐσώρουχα, κάλτσες, μαντήλια καὶ γάντια. Τὸ ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ προσφέρει πάντοτε στὶς γυναῖκες, τὰ πιὸ μοντέρνα ἔτοιμα ἐνδύματα καὶ ἐσώρουχα στὶς καλύτερες τιμές.

Φερνανό
ΣΥΝΤΑΓΜΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 3

Πασχαλιά. 'Ανοιξιάτικες χαρές. Τί ἐ'χάριστη ἔκπληξη γιὰ τοὺς φίλους σας ποὺ μένουν στὸ ἐξωτερικὸ νὰ λάβουν ἕνα μπουκέτο λουλούδια μὲ τὶς εὐχές σας. Μάλιστα, σήμερα εἶναι τόσο εὔκολο νὰ στείλετε στοὺς φίλους σας λουλούδια, χάρις στὴν τέλεια ὀργάνωσι ποὺ διαθέτει ὁ ΦΕΡΝΑΝΟΣ — ΣΥΝΤΑΓΜΑ — ΣΤΑΔΙΟΥ 3 — ΑΘΗΝΑΙ Τηλέφ. 221-514.

ΡΥΘΜΟΣ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΕΠΙΠΛΩΣΙΩΝ
ΒΟΥΛΗΣ 22
ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ ὡραιότερα Κρετὸν ποιότητος γιὰ τὰ καλύμματα τῶν ἐπίπλων σας στὸ Κατάστημα ΡΥΘΜΟΣ

Δὲν ὑπάρχει ἄλλο φερμουὰρ ποὺ νὰ ἱκανοποιῆ ὅλες τὶς γυναῖκες. "Ενα μόνο, τὸ φερμουὰρ νάϋλον FERLON, γιατὶ δὲν μαγκώνει ποτέ, δὲν σχίζει τὰ ἐσώρουχα, εἶναι ἀόρατο, εὐλύγιστο καὶ δὲν ἀνοίγει ποτέ. Τὸ φερμουὰρ νάϋλον ΦΕΡΛΟΝ εἶναι ἡ μεγαλύτερη τελευταία ἐπιτυχία καὶ πωλεῖται σὲ ὅλους τοὺς χρωματισμούς. Προσοχὴ νὰ ὑπάρχῃ στὴν κορβέλλα ἡ λέξις FERLON.

'Η πρώτη ἀνεγνωρισμένη Σχολὴ Κομμωτῶν στὴν 'Ελλάδα ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ, μὲ τὴ μεγάλη πεῖρα καὶ τὶς ὑποτροφ.ες σὲ 13 σπο.δαστές της ἐτησίως, ἐξασφαλίζει ἄρτια ἐκπα.δευσι.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ Τεχνικὸς Δ)ντης Π. ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ. 'Εγγραφαὶ καθ' ὅλο τὸ ἔτος. Διάφορεια φοιτήσεως: 'Εξάμηνος. ΑΘΗΝΑΙ — Χαριλάου Τρικούπη 20. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — Κοντουριώτου 144. Θ)ΝΙΚΗ — Τσιμισκὴ 61.

ΓΑΝΤΙΑ PLASTEL
Ζητᾶτε μόνον τὰ ἐλαστικὰ γάντια κουζίνας PLASTEL «RAFINE». Χάρις στὴν εἰδικὴ ἐπεξεργασ'α καὶ τὴν ἀπαλὴ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τὰ φορᾶτε εὐχερέστατα, χωρὶς τάλκ. Προστατεύουν τὰ χέρια σας ἀπὸ σκασίματα, κοκκινίλες, χιονίστρες καὶ ρευματισμούς. "Ενα ἆθμα προϊόδου τῆς 'Ελληνικῆς Βιομηχανίας «ΠΛΑΣΤΕΛ» Γ. ΣΚΟΥΡΤΗ Χαλκοκονδύλη 52. 'Αθῆναι, τηλ. 521-357. ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ. Πωλοῦνται στὰ φαρμακεῖα, παντοπωλεῖα, καταστήματα εἰδῶν νάϋλον καὶ οἰκιακῆς χρήσεως.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΘΑ ΣΩΘΟΥΝ

Μέσα σὲ 4 μέρες ἀπὸ τὴν ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙ τὴ ΦΑΓΟΥΡΑ, τὴν ΥΠΕΡΛΙΠΩΣΙ τὴν ΠΙΤΥΡΙΔΑ χάρις στὴν ΝΟΒΟΚΑΙΝΟΥΧΟ ἀλοιφὴ «ΔΟΞΑ». Παρασκευάζεται μὲ ὑραστικὰ φάρμακα καὶ νοβοκαΐνη. 'Εξολοθρεύει μικροοργανισμοὺς καὶ δημιουργεῖ νέα τριχοφυΐα. 'Εγκρ. 'Υπ. 'Υγιεινῆς Ε 6Α 2447)12)60. Πωλεῖται στὰ φαρμακεῖα, μυροπωλεῖα, φάρμ. 'Εργ. «FARPA». Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ Πλ. 'Αγ. Διονυσίου 1, τηλ. 462-573, Πειραιεύς. Χονδρ. πώλησι ΧΡ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ. Ξούθου 8, τηλ. 523-464.

ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ
Τὰ ὡραῖα ἔπιπλα μέσα στὸ σπίτι εἶναι ἐκεῖνα ποὺ δημιο.ρ,οῦν μιὰ ε'χάριστη ἀτμόσφαιρα, μιὰ ἀληθινὴ οἰκογενειακὴ ζεστασιά. Τὰ ἔπιπλα Τσαλαματὰ ἔχουν μιὰ ξεχωριστὴ χάρη καὶ κομψότητα ποὺ δίνουν μιὰ ἀ:χοντιὰ σὲ σπίτι. Εἶναι στερεὰ καὶ ἀνετα καὶ σὲ πολὺ καλὲς τιμές. ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ, διαρκῆς ἔκθεσι ὁδὸς Αἰόλου 89 καὶ Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224-954.

Διαφ. Λιακόπουλος Τηλ. 234-690

Η ΟΜΟΡΦΗ ΛΗΣΤΑΡΧΙΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Μιὰ γυναίκα ποὺ εἶχε τὸ διάβολο μέσα της!

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΦΦΟΝ, ἀπὸ τότε ποὺ ἔχασε τὴ γυναίκα του, ἀφωσιώθηκε στὴν κόρη του 'Εριέττα. Καὶ μὲ τὰ χρήματα, ποὺ κέρδιζε ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του — ἦταν κουρέας — φρόντισε νὰ τὴ μορφώσῃ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν κάνῃ δασκάλα.

'Αλλ' ἡ τύχη εἶχε ἀποφασίσει διαφορετικά.

Στὰ δεκαεφτὰ χρόνια της, ἡ 'Εριέττα ἦταν μιὰ πολὺ ὄμορφη νέα καὶ προ παντὸς θαρραλέα. Τὸ δασκαλίσπικο ἐπάγγελμα δὲν τὴ συγκινοῦσε καὶ δὲν ἤθελε, ἄλλωστε, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Γι' αὐτὸ ζητοῦσε νὰ βρῇ κάτι καλύτερο. Μιὰ μέρα, τέλος, διάβασε στὶς ἐφημερίδες, ὅτι μιὰ Τράπεζα προ.κήρυσσε διαγωνισμὸ γιὰ νὰ προσλάβῃ γυναῖκες ὑπαλλήλους. Πῆρε μέρος στὸ διαγωνισμὸ κ' ἤρθε ἀπὸ τὶς πρώτες ἀνάμεσα σὲ 65 ἄλλες.

Τὸν 'Ιούλιο τοῦ 1931 τὴν πῆραν στὴν Τράπεζα κ' ἐπὶ 18 μῆνες δούλευε ὑποδειγματικά. 'Αλλ' ἡ νέα αὐτὴ εἶχε τὸ διάβολο μέσα της. 'Ονειρευόταν πολυτελῆ φορέματα, τρελλὲς διασκεδάσεις, περιπέτειες...

"Ετσι, μιὰ μέρα, ἄρχισε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της καὶ δικαιολογήθηκε στὸν πατέρα της πὼς εἶχε πολλὴ δουλειὰ στὴν Τράπεζα. Μιὰ ἄλλη φορά, ὅμως, δὲ γύρισε ὅλη τὴ νύχτα κ' ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ ὁποιαδήποτε ἐξήγησι στὸν πατέρα της, ἴσως γιατὶ τὸ θεωροῦσε περιττό. Αὐτὸς τότε ἐξαγριώθηκε κ' ὥρμησε πάνω της γιὰ νὰ τὴ δείρῃ. 'Αλλὰ τὸ τολμηρὸ ὕφος της τὸν σταμάτησε.

— Δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα, πάνω μου! τοῦ φώναξε. 'Εμνοῶ νὰ ζήσω ὅπως θέλω ἐγώ!

— Νὰ φύγῃς τότε ἀπὸ τὸ σπίτι μου, οὐρλιαξε ὁ Μιφφόν.

— Νομίζω πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο καὶ γιὰ τοὺς δυό μας, εἶπε ἡ 'Εριέττα.

'Κι' ἔφυγε.

'Από ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν ξαναπάτησε οὔτε στὸ σπίτι της, οὔτε στὴν Τράπεζα. Γιατί, στὸ μεταξύ, εἶχε συνδεθῆ μὲ τὸ Μάρκελλο Λεμέ, ποὺ ἦταν ἀρχηγὸς μιᾶς σπείρας ἀπάχηδων.

'Η 'Εριέττα εἶτε ἀπὸ ἀγάπη γι' αὐτόν, εἶτε γιατὶ τὴν ἔσπρωχνε ὁ τυχοδιωκτικὸς χαρακτήρας της, ἄρχισε νὰ τὸν συνοδεύῃ στὶς «ἐπιχειρήσεις» του, ποὺ συνίσταντο σὲ διαρρήξεις, κλοπὲς καὶ τὰ παρόμοια. 'Αλλὰ πολὺ γρήγορα τὸν παραμέρισε καὶ πῆρε στὰ χέρια της τὴ διεύθυνσι τῆς συμμορίας.

'Από τότε, οἱ δουλειὲς ἄρχισαν νὰ πηγαίνουν περίφημα κι' οἱ συμμορίτες τὴν ὑπάκουαν τυφλά. Γιατὶ ἡ 'Εριέττα εἶχε τὸ σύστημά της. Πρὶν ἐπιχειρήσῃ κάτι, τὸ μελετοῦσε μὲ προσοχὴ καὶ κατέστρωνε ἕνα ἔξυπνο σχέδιο, ποὺ ἀποπελοῦσε ἐγγύησι γιὰ τὴν ἐπιτυχία. "Επειτα, καθιέρωσε μιὰ ἀρχή, γιὰ νὰ παραπλανήσῃ τὴν ἀστυνομία.

— Θὰ χωρίσωμε, εἶπε στοὺς συμμορίτες. Καθένας θὰ πάῃ νὰ μείνῃ σὲ χωριστὴ συνοικία. Οὔτε κουδέντες μαζί, οὔτε γλέντια. Θὰ σμίγωμε μόνο ὅταν πρόκειται νὰ κάνωμε κάποια δουλειά. "Ετσι, θὰ παραπλανήσωμε τὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲ θὰ μπορῇ νὰ ὑποπτευθῇ, ὅτι δουλεύομε μαζί. Θὰ ἀρίσωμε μόνο ἕνα συνθηματικὸ τρόπο, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ἐπικοινωνοῦμε ὅταν εἶναι ἀνάγκη.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἡ ἀστυνομία ἔχασε τὰ ἴχνη τῆς συμμορίας.

'Η τόλμη τῆς 'Εριέττας ἦταν παροιμιώδης. Μιὰ μέρα, πῆρε τρεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους της καὶ τοὺς πῆγε μὲ τὸ αὐτοκίνητό της στὸ Σουρεσό. 'Εκεῖ, σταμάτησαν ἔξω ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο χρυσοχοεῖο τῆς πόλεως.

Οἱ τρεῖς γκάνγκστερ κατέβηκαν ἀμέσως, ἔσπασαν τὴ βιτρίνα τοῦ καταστήματος κ' ἄρχισαν νὰ παίρνουν τὰ πολύτιμα κοσμήματα, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ, ἐνῶ ἡ 'Εριέττα στεκόταν μέσα στὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, ἕτοιμη γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο...

'Από τὴ θέσι αὐτὴ σκότωσε μὲ μιὰ πιστολιὰ τὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ χρυσοχοείου, ποὺ βγῆκε τρομαγμένη, γιὰ νὰ καλέσῃ βοήθεια.

Οἱ γκάνγκστερς, μετὰ τὴν πρᾶξι τους, ξαναμπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ἔφυγε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα. 'Η ληστεία αὐτὴ ἔγινε λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι καὶ γι' αὐτὸ ἡ συγκίνησι τῆς κοινῆς γνώμης, ἦταν πολὺ μεγάλη. 'Η ἀστυνομία, ὡστόσο, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της, δὲν κατάφερε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τῶν δραστῶν.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἡ 'Εριέττα εἶχε τὴν παράξενη ἰδέα νὰ γράψῃ στὸν πατέρα της, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι. Θὰ τοῦ παρουσίαζε τὸ μνηστῆρα της, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Μάρκελλο Λαμέ. 'Αλλ' ὁ κουρέας Μιφφὸν δὲν ἀπάντησε. "Εξω φρενῶν γι' αὐτὴ τὴν περιφρόνησι, ἡ 'Εριέττα ὠρμάνωσε μιὰ ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ κουρείου του. Οἱ σύντροφοί της πῆραν τὰ λιγοστὰ χρήματα, ποὺ βρήκαν στὸ ταμεῖο καὶ τὰ ἔκαψαν ὅλα γυαλιὰ-κορφιά.

Στὸ μεταξύ, ἡ συμμορία, κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησι τῆς 'Εριέττας, συνέχιζε τὴν ἐγκληματικὴ δράσι της καὶ κατάφερνε πάντα νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὴν καταδίωξι τῆς ἀστυνομίας. Κάποτε, ὅμως, ἡ ἀστυνομία συνέλαβε ἕναν κλεπταποδόχο, ποὺ, γιὰ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴ θέσι του, πρόδωσε τὴν 'Εριέττα καὶ τοὺς συντρόφους της. Δὲν ἤξερε τὰ ὀνόματά τους, ἀλλ' εἶπε στοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι οἱ κακοποιοὶ θάκαναν τὴν ἄλλη μέρα μιὰ διάρρηξι σὲ κάποια βίλλα ποὺ Νεῖγυ, ποὺ κι' αὐτήν, ὅμως, δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τοὺς τὴν ὑποδείξῃ. "Ετσι, οἱ ἀστυνομικοὶ περιπλανήθηκαν ἀρκετὰ κι' ἔφταασαν στὴ βίλλα μόνο τὴ στιγμή, ποὺ οἱ κακοποιοὶ ἔφευγαν μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους. "Ενας μοτοσυκλετιστὴς ἔτρεξε τότε γιὰ νὰ τοὺς σταματήσῃ. 'Αλλ' ἡ τρομερὴ 'Εριέττα τὸν ἔσπλωσε νεκρό.

Οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοί, ὅμως, σημάδεψαν τοὺς τροχοὺς τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοὺς ἀχρήστευσαν. "Ετσι, οἱ κακοποιοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ πηδήσουν κάτω.

'Επακολούθησε τότε μιὰ ἀληθινὴ μάχη. Οἱ σφαῖρες ἔπεφταν βροχὴ κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη.

'Η 'Εριέττα εἶχε ταμπουρωθῆ στὸ κοίλωμα μιᾶς καγκελλωτῆς πόρτας καὶ γέμιζε διαρκῶς τὸ περίστροφό της, ποὺ τὸ ἄδειαζε κατόπιν πάνω στοὺς ἀστυνομικούς.

"Ενας ἀπ' αὐτούς, πλησίασε σὲ κάποια στιγμὴ ἀρκετά, θαρραλέα, ὅπως πάντα, ἡ 'Εριέττα ξεπρόβαλε ἀπὸ τὸν κρυψώνα της, γιὰ νὰ σημαδέψῃ καλύτερα. 'Αλλὰ τοῦ κάκου πίεσε τὴ σκανδάλη. Τὸ ὅπλο της δὲν εἶχε ἄλλη σφαῖρα μέσα. Καθὼς προσπαθοῦσε νὰ τὸ ξαναγεμίσῃ, ὁ ἀστυνομικὸς πυροβόλησε. 'Η 'Εριέττα χτυπήθηκε κατάστηθα κ' ἔπεσε νεκρή.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τῆς τρομερῆς λησταρχίνας.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΣΙΩΠΗΛΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Ραϋμὸν παρακαλεῖ στὸ γράμμα του -ὸν Κριστιὰν νὰ ἐξακριβώσῃ τί γίνονται ἡ Πωλὶν καὶ ἡ Ζερμαίν, νὰ τοῦ γράψῃ σχετικὰ καὶ νὰ προστατέψῃ τὴ Ζερμαὶν σὰν ἀδελφός της. 'Ο Κριστιὰν ἐξακριβώνει τότε ὅτι ἡ «Μικρὴ νοικοκυρὰ» χρεωκόπησε καὶ ἔκλεισε ἀπὸ καιρὸ καὶ ὅτι οἱ δυὸ γυναῖκες ἐξαφανίστηκαν. 'Ανησυχεῖ πολὺ γιὰ τὴν τύχη τους, δίχως νὰ ξέρῃ καὶ ὁ ἴδιος γιατί, καὶ δὲν τολμάει ἀκόμα νὰ γράψῃ στὸ Ραϋμόν. 'Η Πωλὶν κι' ἡ Ζερμαὶν ἔχουν ἐγκατασταθῆ σὲ μιὰ σοφίτα καὶ ζοῦνε μὲ χίλιες στερήσεις. 'Η Πωλὶν ἀρρωσταίνει σοβαρὰ κι' ἡ Ζερμαὶν ἀπελπίζεται, μὴ ξέροντας ποῦ νὰ βρῇ λεφτὰ γιὰ νὰ τὴ σώσῃ. Σὰ νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἡ θυρωρὸς τὴν εἰδοποιεῖ ὅτ. ὁ σπιτονοικοκύρης θὰ τοὺς κάνῃ ἔξωσι, γιατὶ δὲν ἔχουν νὰ πληρώσουν τὸ νοίκι τους.

16ον

— Μὴ χαλᾶτε τὴν καρδιά σας, δεσποινίς... Θέλετε ν' ἀρρωστήσετε καὶ σεῖς;...Δὲν εἶναι καλὸς κατὰ βάθος ὁ σπιτονοικοκύρης. Μὰ τὸν ἔχουνε γελάσει πολλὲς φορές, κι' αὐτὸ τοῦ κρύωσε τὴν καρδιά. "Ετσι εἶναι! Οἱ καλοὶ πληρώνουν πάντα τὶς ἁμαρτίες τῶν κακῶν...

— Λοιπόν;...

— Λοιπόν, δήλωσε πὼς δὲν ἐνοεῖ νὰ δώσῃ πιὰ προθεσμία σὲ κανένα. Φτάνει ποὺ δέχτηκε — εἶπε — νὰ τὸν πληρώνετε στὸ τέλος τοῦ μηνός, κι' ὄχι προκαταβολικά, σὰν τοὺς ἄλλους νοικάρηδες... Σὰς παραγγέλνει τώρα πὼς, ἂν δὲν τοῦ δώσετε ἀμέσως τὰ λεφτά, ποὺ τοῦ χρωστᾶτε, θ' ἀναγκαστῆ νὰ σὰς κάνῃ ἔξωσι.

«"Εξωσι!». Αὐτὴ μόνο τὴ λέξι ἄκουσε ἡ Ζερμαίν, ἀπ' ὅλη τὴν πολυλογία τῆς καλῆς γυναίκας. Βούϊζε στ' αὐτιά της, ἐνῶ μέσα στὴν ψυχή της γλυστροῦσε ὁ τρόμος...

"Εξωσι σήμαινε πὼς θὰ τὶς πετοῦσαν στὸ δρόμο...

'Η εἴδησι αὐτὴ μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ τὴν ἄρρωστη μητέρα της!

Δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας. Δὲ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τὰ καταπιῇ.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ λύσι, καϋμένη μου μικρή; πρόσθεσε ἡ θυρωρός. Δὲν ἔχετε τίποτα κοσμήματα, τίποτα καλὰ μπιμπελό;. Καταλαβαίνω πὼς δὲ θὰ θέλετε νὰ πουλήσετε. Μὰ μπορεῖτε νὰ τὰ βάλετε ἐνέχυρο...

Τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας δὲ φωτίστηκε. Κούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι της.

'Αλλοίμονο! "Ηξερε καλὰ τὸ δρόμο γιὰ τὸ 'Ενεχυροδανειστήριο. Εἶχε πάει συχνὰ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἡ Πωλίν, κι' εἶχε ἐνεχυριάσει τὰ λίγα καὶ ἁπλὰ κοσμήματα, ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ἡ μητέρα της μὲ τόση χαρά, τὴν ἐποχὴ ποὺ πήγαινε καλὰ ἡ «Μικρὴ νοικοκυρά».

Φτωχὰ κοσμήματα, ἀγαπημένα ἐνθύμια... Ποῦ νὰ βρίσκονταν τώρα;

'Η Τύχη ἔδινε πιὰ τὸ τελειωτικό της χτύπημα. Γιατὶ νὰ ἐξεγερθοῦνε ἐναντίον της; Δὲν ὑπῆρχε πιὰ ἐλπίδα, ἦταν ἀδύνατο νὰ παλέψουν... 'Ηταν τὸ τέλος!...

Εἶχαν κατεβῆ στὸ μεταξὺ τὴ σκάλα.

— Θεέ μου! Τί πάθατε, δεσποινίς; φώναξε ἡ θυρωρός. Φαίνεσθε ἕτοιμη νὰ λιποθυμήσετε.'Ελάτε λίγο μέσα στὸ θυρωρεῖο, νὰ ξεκουραστῆτε... "Αλλωστε, δὲν τελείωσα ὅσα εἶχα νὰ σὰς πῶ...

'Η Ζερμαὶν τὴν κύτταξε, μὲ μάτια βουρκωμένα.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ ἄντρας μου, πρόσθεσε ἐκείνη. Θὰ τὰ ποῦμε μὲ τὴν ἡσυχία μας.

'Η κοπέλλα ὑπάκουσε μηχανικά. Μπῆκε στὸ θυρωρεῖο κι' ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα.

— Πρέπει νὰ δείξετε κουράγιο, δεσποινίς, τῆς σύστησε ἡ θυρωρός. Τί θὰ βγῇ μὲ τὸ νὰ στενοχωριόσαστε; Ξέρω πὼς εἶναι ἕνα τρομερὸ χτύπημα... Μὰ εἴσαστε νέα, μορφωμένη, εὐγενική, σὰν τὴν καλύτερη ἀριστοκρατίσσα... Δὲ μπορεῖ νὰ κρατήσῃ πολὺ ἡ κατοχυρία ποὺ σὰς κυνηγάει...

— "Ω, κυρὰ-Πιλουά!...

— Δὲν ἔχετε ἄλλους συγγενεῖς, ἐκτὸς ἀπ' τὴ μητέρα σας;

— Ὄχι, κανένα.

— 'Ωστόσο, μοῦ φαίνεται πὼς μοῦ μιλήσατε κάποτε γιὰ ἕνα ἀδελφό σας...

— Ναί. 'Η μητέρα μου κι' αὐτὸς εἶναι τὰ μόνα πλάσματα, ποὺ ἀγαπῶ, στὸν κόσμο... Μὰ πῆγε στρατιώτης. 'Εδῶ καὶ δυὸ χρόνια, βρίσκεται κάπου στὸ κέντρο τῆς 'Αφρικῆς... "Ω, αὐτὸς εἶναι ἄξιο παλλικάρι! "Αν ἦταν ἐδῶ τώρα, δὲ θὰ βρισκόμαστε σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ κατάστασι.

— Σὲ τόσον καιρὸ πρόκειται ν' ἀπολυθῆ;

— Σὲ ἑξη-ἑφτὰ μῆνες, ἴσως.

— Λοιπόν, τὸ σπουδαιότερο, γιὰ τὴ μαμά σας καὶ γιὰ σάς, εἶναι νὰ καταφέρετε νὰ ζήσετε ὅπως-ὅπως, μέχρι τότε...

— 'Αδύνατο νὰ τὸ κατορθώσουμε ποτέ!

— "Ω, μὴ λέτε μεγάλα λόγια! 'Εγὼ δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σας... κι' ἂς φοβερίζῃ ὁ σκληροκαρδος ὁ νοικοκύρης πὼς θὰ σὰς πεταξῇ στὸ δρόμο... Μὴν ἐπαναλάβετε σὲ κανένα αὐτὰ ποὺ σὰς λέω, γιατὶ θὰ χάσω τὴ θέσι μου... Λοιπόν, ἔβαλα στὸ νοῦ μου νὰ σὰς γλυτώσω ἀπ' αὐτὴ τὴν κακοτυχία. "Αν δὲν τὸν κατορθώσω, θἄχω πάντως προσπαθήσει!

Τί ἤθελε νὰ πῇ ἡ καλὴ γυναῖκα; Εἶχε, φαίνεται, κάποια ἰδέα...

'Η Ζερμαὶν τὴν κύτταξε, μὴ προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ τὴν ἔκπληξί της. 'Εκείνη τὸ πρόσεξε καὶ χαμογέλασε μ' ἱκανοποίησι.

— Νά, ποὺ ξαναπαίρνετε λίγο κουράγιο, εἶπε. Σὰς ἐνδιαφέρουνε οἱ φλυαρίες μου... Πέστε μου τώρα, ξέρετε τὴν κυρία Σαμπρές, τὴ νοικάρισσα τοῦ πρώτου;

— "Οχι...

— Εἶναι μιὰ γριὰ κυρία, πολὺ καθώς πρέπει, χήρα στρατηγοῦ. Εἶναι φυσικὸ νὰ μὴ τὴν ξέρετε, γιατὶ δὲ βγαίνει σχεδὸν ποτὲ ἀπ' τὸ σπίτι της. Περνάει τὸν καιρὸ της γράφοντας τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ μακαρίτη...

— Μὰ δὲν καταλαβαίνω τί σχέσι ἔχει...

— Περιμένετε!... Περιμένετε! Εἶπα λοιπὸν μὲ τὸ νοῦ μου πὼς μιὰ κυρία αὐτῆς τῆς τάξεως θὰ εἶχε ἄλλοτε πολλὲς γνωριμίες. "Ἴσως κάποια ἀπ' αὐτὲς νὰ μποροῦσε νὰ σὰς φανῇ χρήσιμη...

— Κάνατε αὐτὴ τὴ σκέψι, κυρὰ-Πιλουά;

— Μὰ ναί! Δὲν ἦταν καὶ πολὺ κουτὴ ἡ ἰδέα μου. Συγκέντωσα λοιπὸν ὅλο μου τὸ θάρρος κοὶ πῆγα νὰ χτυπήσω τὴν πόρτα τῆς κ. ντὲ Σαμπρές.

'Η Ζερμαὶν ἔτρεμε. 'Η ζωὴ εἶν' ἔτσι φτιαγμένη, ὥστε οἱ ἀπελπισμένοι γαντζώνονται ἀπ' τὸ παραμικρὸ κλαδὶ ἐλπίδας, ποὺ ἁπλώνεται πρὸς τὰ χέρια τους. Μὰ γιατί νὰ σπάζῃ τόσο συχνὰ αὐτὸ τὸ κλειδί;...

— "Οταν βρέθηκα ἀπέναντί της, στὸ γραφεῖο της, συνέχισε ἡ καλὴ γυναῖκα, τάχασα, μπλέχτηκε ἡ γλώσσα μου...Μά, ἐπιτέλους, μοῦ ἤρθαν οἱ λέξεις καὶ μίλησα... μίλησα, σὰ νὰ μὴν ἐπρόκειτο πιὰ νὰ σταματήσω...

»'Η κ. ντὲ Σαμπρὲ μ' ἄκουγε προσεχτικά, χωμένη στὴν πολυθρόνα της. "Οταν τελείωσα, μοῦ εἶπε:

»— Μ' ἐνδιαφέρουν πολὺ ὅσα μοῦ διηγηθήκατε γιὰ τὴν προστατευομένη σας. Δυστυχῶς, ἔχω ἀποτραβηχτῆ ἀπ' τὸν κόσμο, μ' ἔχουν ξεχάσει, δὲν ἔχω πιὰ γνωριμίες, γιὰ νὰ σὰς βοηθήσω...

»'Ημουν ἕτοιμη νὰ φύγω, ἀπογοητευμένη, ὅταν ἡ κ. ντὲ Σαμπρὲ μὲ σταμάτησε:

»— Περιμένετε μιὰ στιγμή! εἶπε. Κάτι σκέφθηκα... Αὐτὴ ἡ κοπέλλα ξέρει μουσική;

»— Καὶ βέβαια, κυρία! Παίζει πιάνο, τραγουδάει... Ζωγραφίζει θαυμάσια...

»— Καλά, καλά! μὲ διέκοψε ἡ κ. ντὲ Σαμπρὲ μ' ἕνα χαμόγελο. Μὴν παίρνετε φόρα, ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό σας. Εἴμαστε σύμφωνοι, ἡ προστατευομένη σας εἶναι ἕνα σπάνιο μαργαριτάρι...'Ακούστε με τώρα. "Εχω μιὰ ἀνηψιά, ποὺ γνώρισε κι' αὐτὴ δύσκολες ὧρες, ἀλλὰ βρῆκε ἕνα τρόπο νὰ ζῇ τίμια καὶ μ' ἀξιοπρέπεια. Μοῦ εἶπαν μάλιστα — γιατὶ ἔχω καιρὸ νὰ τὴ δῶ — πὼς κάνει καὶ κομπόδεμα γιὰ τὸ μέλλον...

»Εἶναι κοπέλλα τίμια, προβλεπτική καὶ καλοκαρδη. "Αν μπορῇ νὰ βοηθήσῃ τὴν προστατευομένη σας, εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ τὸ κάμῃ μὲ μεγάλη της χαρά... Θὰ τῆς γράψω δυὸ λόγια. 'Ελάτε αὔριο τὸ πρωὶ νὰ σὰς δώσω τὸ συστατικὸ γράμμα... Εἴσαστε εὐχαριστημένη; Αὐτὸ μόνο περνάει ἀπ' τὸ χέρι μου.

»— Θέλετε νἀρθῆ αὔριο ἡ ἴδια ἡ κοπέλλα νὰ πάρῃ τὸ γράμμα; τὴς πρότεινα.

»— "Οχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε. Γιατὶ νὰ μὲ ζαλίσῃ μὲ τὶς εὐχαριστίες της; Ξέρετε, ἄλλωστε, πὼς μ' ἀρέσει ἡ μοναξιά... Μὴ μὲ κάνετε νὰ μετανοιώσω γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι!

'Η Ζερμαὶν σηκώθηκε. Τὰ χλωμά τους μάγουλα εἶχαν κοκκινίσει λίγο.

— "Ω, κυρὰ-Πιλουά, ἂν ξέρατε πόσο σὰς εὐγνωμονῶ!... φώναξε.

— Μπᾶ, δὲν ὑπάρχει λόγος! Εἶναι πολὺ φυσικό, αὐτὸ ποὺ ἔκανα. Πρέπει νὰ βοηθᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο... Θὰ ὀῆτε! Θὰ γίνετε πλούσια καὶ σεῖς, σὰν τὴν ἀνηψιὰ τῆς κ. ντὲ Σαμπρές...

'Η Ζερμαὶν χαμογέλασε θλιμμένα.

— Μὰ γιατί θέλησε νὰ μάθῃ αὐτὴ ἡ κυρία ἂν ξέρω μουσική; ἀπόρησε.

— Δὲ σκέφτηκα νὰ τὴ ρωτήσω. Μὰ θὰ τὸ μάθετε σὲ λίγο. Κάνετε μερικὲς ὧρες ὑπομονή, ὡς αὔριο τὸ πρωί... Πηγαίνετε τώρα νὰ κοιμηθῆτε. Εἴν' ἀργὰ κι' ἡ

μαμά σας θ' ἀνησυχῆ.

— Θὰ τῆς πῶ πῶς ἦταν κλειστὸ τὸ μπακάλικο καὶ πῶς μὲ κρατήσατε λίγο γιὰ νὰ κουβεντιάσουμε.

— Μπορεῖτε νὰ προσθέσετε πῶς εἶμαι φοβερὰ φλύαρη! Δὲν πρόκειται νὰ θυμώσω... Αὔριο τὸ πρωΐ λοιπόν, θὰ σᾶς δώσω τὸ συστατικὸ γράμμα.

— Ὤ, κυρὰ-Πιλουά, ἂν πετύχη τὸ διάβημά μου, θὰ χρωστάμε σὲ σᾶς τὴ σωτηρία μας, ἡ μητέρα μου κι' ἐγώ!

— Ὄχι, δεσποινίς. Θὰ τὴ χρωστᾶτε στὸ θάρρος σας καὶ στὴν καλωσύνη σας, ποὺ μὲ κάνανε νὰ σᾶς συμπαθήσω καὶ νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ τὴν τύχη σας... Καληνύχτα σας καὶ ὄνειρα γλυκά! Ἐγὼ πάω νὰ σβύσω τὰ φῶτα τῆς σκάλας. Πρέπει νὰ κάνω οἰκονομία στὸ σπιτονοικοκύρη, κι' ἂς μὴν τ' ἀξίζη!

Ε'.

Ὅλη τὴ νύχτα, δίπλα στὴν κοιμισμένη μητέρα της, ἡ Ζερμαὶν ἔμεινε μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά. Δὲν κατάφερνε νὰ διώξη τὶς μαῦρες σκέψεις της, ποὺ τὴν τυραννοῦσαν. Ὅταν ἡ θυρωρὸς τῆς εἶχε διηγηθῆ τὸ διάβημά της στὴν κ. ντὲ Σαμπρέζ, τὴ θέρμανε ἡ ἐλπίδα.

Μά, ὅταν ξαναβρέθηκε στὴ σοφίτα, σκέφθηκε... καὶ εἶπε μὲ τὸ νοῦ της πῶς τίποτα δὲν ἦταν σίγουρα, τίποτα θετικό.

Ἡ γριὰ κυρία εἶχε πῆ, γιὰ τὴν ἀνηψιά της: «Ἂν μπορῆ νὰ βοηθήση τὴν προστατευομένη της, εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ τὸ κάνη μὲ μεγάλη της χαρά».

Ἂν μποροῦσε... Μὰ αὐτὸ ἦταν ἀμφίβολο! Οὔτε καὶ εἶχε καθορίσει ἡ κ. ντὲ Σαμπρὲζ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μποροῦσε ἡ ἀνηψιά της νὰ βοηθήση τὴ Ζερμαίν.

Ἦταν τόσο ἀβέβαια, ὅλ' αὐτά! Τὸ μόνο βέβαιο ἦταν πῶς θάμεναν σὲ λίγο χωρὶς ψωμί, πῶς ὁ σπιτονοικοκύρης θὰ τοὺς πετοῦσε στὸ δρόμο!

Κι' ἡ μοναδική, ἡ ἀμυδρὴ ἐλπίδα της γιὰ νὰ τ' ἀποφύγουν, κρεμόταν ἀπὸ κείνη τὴν ἀγνωστη, ποὺ θάβλεπε ἡ Ζερμαὶν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες. Ἀπὸ κείνη ἐξαρτάτο ἴσως ἡ ζωὴ τῆς ἀγαπημένης μητέρας της, ποὺ κοιμόταν δίπλα της, ἀνύποπτη, καὶ γιὰ τὴν ὁποία ἡ κοπέλλα ἔνοιωθε πῶς ἦταν ἕτοιμη γιὰ κάθε θυσία...

★

Τὰ ξημερώματα, ἡ Ζερμαὶν σηκώθηκε καὶ ντύθηκε.

Ἀφοῦ ἄναψε τὴ μικρὴ θερμάστρα, κάθησε μπροστὰ στὸ τραπέζι της, μὲ τὰ πινέλα καὶ τὰ χρώματα. Τοχτοποίησε μ' ἐπιμέλεια ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀγαπητὰ πράγματα, ποὺ δὲ θὰ τῆς χρησίμευαν πιά. Ἔπειτα συμπλήρωσε τὴν τουαλέττα της.

Ἡ ἄρρωστη εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια της καὶ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγάπη κάθε κίνησι τῆς κόρης της.

— Ζερμαίν, τῆς εἶπε ξαφνικά, τί ἔχεις σήμερα, ἀγάπη μου;

Ἐκείνη γύρισε ἀπότομα, ἀκούγοντας τὴ φωνή της. Ἔτρεξε καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

Ἡ Πωλὶν ἔλυσε τὰ μπράτσα τῆς νέας ἀπ' τὸ λαιμό της καὶ τὴν ξαναρώτησε:

— Γιατί δὲ μοῦ ἀπαντᾶς, Ζερμαίν;

— Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ, μητερούλα;...

— Σὲ ρώτησα τί ἔχεις σήμερα. Δὲν εἶσαι ὅπως συνήθως. Μοῦ φαίνεσαι τοιραγμένη, νευρική... σὰ νὰ σ' ἀπασχολῆ μιὰ σκέψη, κάποια ἀνησυχία.

— Ἐγώ;

— Ναί. Τὸ πρόσωπό σου δὲν ἔχει τὴ συνηθισμένη δροσιά του. Εἶναι κουρασμένο, τὰ μάτια σου κομμένα...

— Μὰ τί εἶν' αὐτά, ποὺ φαντάζεσαι, μαμά; διαμαρτυρήθηκε ἡ Ζερμαίν.

— Ναί, ναί! Ἐγὼ δὲ γελιέμαι...

— Εἶμαι λίγο ἐκνευρισμένη. Αὐτὸ εἶν' ὅλο. Μὰ θὰ περάση... Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τὸ λόγο αὐτοῦ τοῦ ἐκνευρισμοῦ μου... Ἴσως νἆναι ἐπειδὴ βιάζομαι...

— Βιάζεσαι;

— Ναί! Ἔχω νὰ παραδώσω ἀμέσως αὐτὲς τὶς βεντάλιες. Ὕστερα θὰ περάσω νὰ ζητήσω δουλειὰ ἀπὸ ἕνα-δυὸ ἄλλα μαγαζιά... Μὴν ἀνησυχήσης, μητερούλα, ἂν τυχὸν ἀργήσω λίγο νὰ γυρίσω!

— Κάνε ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς...

— Θέλει ρώτημα; Ξέρεις καλὰ πῶς, ἂν μποροῦσα, δὲ θάφευγα καθόλου ἀπὸ κοντά σου... Θὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρὰ-Πιλουὰ νἀρθῆ νὰ δῆ μήπως χρειάζεσαι τίποτα, ὅση ὥρα θὰ λείπω.

— Τὸ λές, αὐτό, σὰ νὰ πρόκειται νὰ λείψης πολύ.

— Δὲν πιστεύω. Στὰ μαγαζιὰ ὅμως ποὺ θὰ πάω, μπορεῖ νὰ μ' ἀφίσουν νὰ περιμένω... Μὰ θὰ προσπαθήσω νὰ μὴν ἀργήσω.

Εἶχε βάλει τὸ καλό της φόρεμα — ἕνα ἁπλὸ μαῦρο φουστανάκι. Πλησίασε σ' ἕνα μικρὸ καθρέφτη, κρεμασμένο στὸν τοίχο, κι' ἔριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ σύνολό της.

— Τί ὄμορφη ποὺ ἔγινες, Ζερμαίν μου!... παρατήρησε ἡ ἄρρωστη.

— Βρίσκεις, μητέρα;... Βλέπεις, πρέπει νὰ κάνω καλὴ ἐντύπωσι, γιὰ νὰ μοῦ δώσουν δουλειά.

— Μεῖνε ἥσυχη, λοιπόν, θὰ τὸ πετύχης μὲ τὸ παραπάνω. Γιατὶ εἶσαι γοητευτική! Θὰ σὲ ἤθελα κάθε μέρα ἔτσι, νὰ σὲ χαιρωνται τὰ μάτια μου...

Ἡ Ζερμαὶν ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὴν ἄρρωστη.

— Νὰ σὲ φιλήσω καὶ νὰ φύγω, μαμάκα μου, γιατὶ ἔχω ἀργήσει! εἶπε.

Ἡ Πωλὶν τὴν κύτταζε ποὺ ἔφευγε.

Τί γενναία ψυχή, ποὺ εἶχε αὐτὴ ἡ κοπέλλα! Σκοτωνότανε στὴ δουλειά, γιὰ νὰ μὴ τοὺς λείψη τὸ ψωμί... Δε λογάριαζε τὸν ἑαυτό της, τὰ νειάτα καὶ τὴν ὀμορφιά της.

Τὴν ὀμορφιά της... Ἂν ἤξερε ἡ Πωλὶν πόσες παγίδες στήνανε στὴν κόρη της γι' αὐτὴ τὴν ὀμορφιά της, ποὺ ἔκανε νὰ περηφανευέται ἡ μητρικὴ καρδιά της! Τί λόγια ἄκουγε, ποὺ τὴν κάναν νὰ κοκκινίζη!...

Ἔφευγε κάποτε ἀπ' τὰ μαγαζιά, ὅπου πήγαινε, δακρυσμένη, ταπεινωμένη, ντροπιασμένη.

Ποιὰ κοπέλλα, φτωχὴ καὶ ὄμορφη, που ἀναγκάζεται νὰ κερδίζη τὸ ψωμί της, δὲν περνάει τὶς ἴδιες δοκιμασίες;...

Ἡ θυρωρὸς τὴν περίμενε καὶ τῆς εἶπε μόλις τὴν εἶδε:

— Ἤρθατε ἐπιτέλους, δεσποινὶς Ζερμαίν!... Νά, πάρτε τὸ γράμμα τῆς κ. ντὲ Σαμπρέζ...Πηγαίνετε ὅμως ἀμέσως! Ξέρετε πῶς εἶναι κιόλας 9 ἡ ὥρα; Κι' ἐχετε νὰ κάνετε τόσο δρόμο...

Τὴν κύτταξε καλύτερα καὶ πρόσθεσε:

— Ἄ, τώρα καταλαβαίνω γιατὶ ἀργήσατε... Συγχαρητήρια, δεσποινίς! Εἴσαστε ὄμορφη σὰν ἄγγελος!

Ἡ Ζερμαὶν διάβασε πάνω στὸ φάκελλο:

«Δεσποινίδα Ἀντριὲν Λωζιέ — Ὁδὸς Μουρίλλο 26».

— Εἶναι πίσω ἀπ' τὸ πάρκο Μονσώ, τῆς ἐξήγησε ἡ θυρωρός. Ὡρεβοὰρ καὶ καλὴ ἐπιτυχία!

Ἡ κοπέλλα χαμογέλασε ἀχνὰ ὁ ἀόριστος φόβος, ποὺ τῆς εἶχε προκαλέσει στὴν ἀρχὴ τὸ ἐπιβλητικὸ ἐκεῖνο σπίτι.

Πάτησε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ, δίπλα στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος.

Μιὰ γριὰ ὑπηρέτρια ἄνοιξε ἀμέσως τὴν πόρτα.

— Θέλω τὴ δεσποινίδα Ἀντριὲν Λωζιέ, τῆς εἶπε ἡ Ζερμαίν.

— Περάστε μέσα ,δεσποινίς.

Παραμέρισε κι' ἄφησε νὰ περάση ἡ ἐπισκέπτρια σ' ἕνα σαλονάκι ἐπιπλωμένο μὲ πολυτέλεια. Πάνω στὰ τραπέζια ὑπήρχαν ἕνα σωρὸ κομψοτεχνήματα. Σὲ μιὰ γωνιά, κοντὰ στὸ παράθυρο, βρισκόταν ἕνα θαυμάσιο πιάνο μὲ οὐρά.

— Ἡ δεσποινὶς θάρθῆ ἀμέσως, εἶπε ἡ ὑπηρέτρια, φεύγοντας.

Ἡ Ζερμαὶν ἔμεινε μόνη. Κύτταξε γύρω της μὲ περιέργεια.

Τί ὄμορφα, ποὺ ἦταν, πόσο διαφορετικὰ ἀπ' τὴ φτωχικὴ σοφίτα τους!... Τί ὡραῖα ποὺ θὰ ἦταν νὰ ζῆ ἐκεῖ μέσα!...

Ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ μπῆκε μιὰ νέα γυναίκα, 28 ὡς 30 χρονῶν, ψηλή, ὄμορφη, μὲ καλλιτεχνικὴ φυσιογνωμία, μὲ μαῦρα μαλλιά, μάτια παράξενα καὶ λαμπερὰ σὰν ἀστέρια. Τὸ περπάτημά της ἦταν ὅλο χάρι.

Ἡ Ζερμαὶν ἔνοιωσε ἀμέσως μιὰ ἔνστικτη συμπάθεια γι' αὐτὴν ποὺ τὴν πλησίαζε, χαμογελῶντας της μὲ καλωσύνη καὶ εἰλικρίνεια.

— Μὲ συγχωρῆτε, δεσποινίς... τραύλισε. Ἔρχομαι συστημένη ἀπὸ τὴ θεία σας, τὴν κυρία ντὲ Σαμπρέζ...

— Ἡ θεία μου σᾶς στέλνει; φώναξε ἡ νέα γυναίκα, μ' ἕνα χαμόγελο. Θυμᾶται λοιπὸν πῶς ὑπάρχω; Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα, ὅτι ζῆ πιὰ μὲ τοὺς πεθαμένους!...μὲ τὶς ἀναμνήσεις της!...

Ἡ Ζερμαὶν τῆς ἔδωσε τὸ συστατικὸ γράμμα. Ἐκείνη τὸ ἄνοιξε. Ὅσο προσχωροῦσε στὸ διάβασμα, μιὰ ρυτίδα αὐλάκωνε τὸ μέτωπό της κι' ἡ φυσιογνωμία της ἔπαιρνε σοβαρὴ ἔκφρασι.

Ὅταν τελείωσε, ἔμεινε σκεπτικὴ ἕνα λεπτό. Ὕστερα κύτταξε ἐξεταστικὰ τὴν κοπέλλα, ποὺ στεκόταν μπροστά της. Φαίνεται δὲ πῶς ἔμεινε ἱκανοποιημένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξέτασι, γιατὶ τὰ χεῖλη της μισοάνοιξαν ξαφνικὰ σ' ἕνα χαμόγελο καὶ πρόφερε μαλσκά:

— Θὰ ξέρετε, βέβαια, τί λέει αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἡ θεία μου μοῦ δίνει πολλὲς λεπτομέρειες γιὰ σᾶς, γιά...

Δίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα συνέχισε:

— Γιὰ τὴν κατάστασί σας. Σᾶς συνιστᾶ σὲ μένα μὲ θερμὲς φράσεις. Μὰ εἶναι περιττὴ ἡ σύστασι αὐτή, γιατὶ δὲ σᾶς κρύβω πῶς μοῦ κάνατε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν καλύτερη ἐντύπωσι κι' ὅτι εἶμαι διατεθειμένη νὰ γίνω φίλη σας..

Μιλοῦσε μὲ οἰκειότητα, σὰ νὰ μὴν ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἔβλεπε τὴν κοπέλλα.

Ἡ Ζερμαὶν τὴν κύτταζε μὲ καρδιοχτύπι, συγκινημένη ἀπ' τὴν τόσο πρόθυμη ὑποδοχή της.

— Πέστε πῶς εἴμαστε παλιὲς γνώριμες, συνέχισε ἐκείνη. Ἔτσι, θὰ κουβεντιάσουμε πιὸ ἐλεύθερα... Πέστε μου, ξέρετε νὰ διαβάζετε νότες, ἕνα μουσικὸ κομμάτι;

Ἡ Ζερμαὶν δὲν ἔτρεμε πιὰ τώρα, γοητευμένη ἀπ' τὸν τρόπο τῆς νέας γυναίκας.

— Ὤ, ναί, δεσποινίς, ἀπάντησε. Σπούδασα μουσικὴ πολλὰ χρόνια. Κι' ὕστερα διέθεσα σ' αὐτὴν τὶς λίγες ἐλεύθερες ὧρες μου.

— Θαυμάσια! Μὰ τότε θὰ ξέρετε νὰ τραγουδᾶτε κι' ἴσως θἄχετε ὡραία φωνή.

Ἡ κοπέλλα ἀπόρησε. Γιατὶ τῆς ἔκανε τὶς παράξενες αὐτὲς ἐρωτήσεις ἡ δεσποινὶς Λωζιέ;

— Μπορεῖ, δεσποινίς... τραύλισε. Θἄναι εὔκολο, ἄλλωστε, νὰ τὸ κρίνετε μόνη σας...

— Μπράβο! Ἂς κάνουμε ἀμέσως μιὰ δοκιμή.

Ἡ νέα γυναίκα κάθησε στὸ πιάνο κι' ἔγνεψε στὴ Ζερμαὶν νὰ πλησιάση.

— Τί θέλετε νὰ τραγουδήσετε; ρώτησε. Ξέρετε, ἂς ποῦμε... τοὺς «Γάμους τῆς Ζανέτ»;

Ἡ Ζερμαὶν εἶχε ἀρχίσει νὰ νοιώθη κάποια ἀνησυχία. Ὡστόσο, γοητευμένη ἀπ' τὴ χαϊδευτικὴ φωνὴ τῆς ἄλλης, μουρμούρισε:

— Μάλισται, δεσποινίς... Τοὺς ξέρω λιγάκι...

— Ἐμπρός, λοιπόν. Σᾶς ἀκούω.

Ἤθελε νὰ τὴ βάλη νὰ τραγουδήση, ἐνῶ ἡ καρδιά της ἦταν φουσκωμένη ἀπὸ λυγμούς;... Γι' αὐτὸ εἶχε ἔρθει ἐκεῖ;...

Ὡστόσο, ὑποχώρησε σχεδὸν μηχανικὰ στὴν ἐπιμονή της κι' ἄρχισε τὸ τραγοῦδι, ἐνῶ ἡ ἄλλη τὴ συνώδευε στὸ πιάνο.

Στὴν ἀρχή, ἔτρεμε λίγο ἡ φωνή της, ἔπειτα ὅμως ἔγινε πιὸ σταθερή, μελωδική. Κι' ἡ νέα γυναίκα φώναξε, ἐνθουσιασμένη, στὸ τέλος:

— Θαυμάσια! Ὑπέροχα!... Καὶ πόση ἔκφρασι στὴν ἑρμηνεία σας!... Χρειάζεσθε μονάχα λίγη ἐξάσκησι, κάποια καλλιέργεια... Ἔχετε πολὺ γλυκειὰ φωνή, δεσποινὶς Ζερμαίν. Τώρα εἶμαι τελείως ἥσυχη γιὰ τὴν τύχη σας.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε, δεσποινίς;

— Θέλω νὰ πῶ πῶς τελειώσανε γιὰ σᾶς οἱ κακὲς μέρες, οἱ δοκιμασίες, ποὺ περάσατε... Σὲ λίγο, θὰ σᾶς φαίνωνται σὰν κακὰ ὄνειρα!

Κι' ἐνῶ ἡ Ζερμαὶν τὴν κύτταζε μὲ κατάπληξι καὶ λαχτάρα, ἡ νέα γυναίκα χαμογέλασε εἰρωνικά, δείχνοντας τὰ θαυμάσια δόντια της, καὶ πρόσθεσε:

— Βλέπω πῶς σᾶς παραξενεύουνε τὰ λόγια μου. Δὲν καταλαβαίνετε... Μὰ σ' αὐτὸ φταίει ἡ θεία μου! Ἂν εἶχε κάνει τὸν κόπο νὰ σᾶς δώση περισσότερες ἐξηγήσεις, δὲ θὰ σπάζατε τώρα τὸ κεφάλι σας... Ἐλᾶτε, καθῆστε ἐδῶ, κοντά μου. Θὰ σᾶς πῶ τί σκέφθηκα, γιὰ νὰ σᾶς βγάλω ἀπ' τὴν ἀνέχεια...

— Νὰ μὲ βγάλετε ἀπ' τὴν ἀνέχεια; Εἶναι δυνατόν;...

— Ναί! Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ποὺ μεταχειρίστηκα κι' ἐγώ, ὄχι μόνο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴ συνὶ τήρησί μου, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ δημιουργήσω μὲ τὸν καιρό, ἕνα ἀξιόλογο κομπόδεμα... Γιατὶ πρέπει νὰ σᾶς πῶ πῶς δὲν ἤμουν ἀπ' τὴν ἀρχὴ εὐτυχισμένη, ὅπως μὲ βλέπετε σήμερα. Ἔμεινα ὀρφανὴ ἀπ' τὰ 18 μου χρόνια, δίχως πόρο ζωῆς. Ἔπρεπε νὰ κερδίσω μονάχη μου τὸ ψωμί μου...

»Εὐτυχῶς, ἤξερα καλὴ μουσικὴ κι' εἶχα ὡραία φωνή. Μὲ συμβουλέψανε πολλοὶ νὰ βγῶ στὸ θέατρο. Βρῆκα ὅμως πῶς ἡ καρριέρα τῆς ἠθοποιοῦ δὲν εἶναι καθόλου σίγουρη καὶ πῶς παρουσιάζει μεγάλους κινδύνους γιὰ μιὰ φτωχὴ κοπέλλα... Αὐτὰ ποὺ κερδίζει στὴν ἀρχή, δὲν τῆς φτάνουνε γιὰ νὰ πληρώνη τὶς τουαλέττες καὶ τὰ κοσμήματά της. Μὲ καταλαβαίνετε, ἔ;

»Μὰ ἐγὼ ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ μείνω τίμια, νὰ χρωστάω μόνο σὲ μένα, στὶς προσπάθειές μου, τὴ θέσι ποὺ ὀνερευόμουν νὰ δημιουργήσω. Σκέφθηκα τότε μιὰ ἄλλη λύσι... Τὸ χειμώνα, στὶς κοσμικὲς δεξιώσεις, στὰ σαλόνια, καλοῦνε καλλιτέχνιδες γιὰ νὰ τραγουδήσουνε, καὶ τὶς καλοπληρώνουν. Ἀποφάσισα, λοιπὸν νὰ γίνω κι' ἐγὼ «τραγουδίστρια τῶν σαλονιῶν».

»Εἶχα βρῆ τὸ δρόμο μου! Χάρις σὲ μερικὲς γνωριμίες, ποὺ εἶχα, μπόρεσα νὰ ντεμπουτάρω σὲ

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΕΛΕΝΗΣ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ

ΣΧΟΛΗ, ποὺ ξεχωρίζει:

★ Γιὰ τὸ πρότυπο Θεωρητικὸ καὶ Πρακτικὸ σύστημα ἐκπαιδεύσεως.
★ Γιὰ τὸ ἄριστο διδακτικὸ προσωπικό της.
★ Γιὰ τὸν ἄρτιο ἐξοπλισμό της.
★ Γιὰ τὴν πλήρη καὶ τελεία ὀργάνωσί της.
★ Γιὰ τὸ θαυμάσιο δημιουργικὸ ἔργο της.

Γιὰ τὰ ΕΠΤΑ χρόνια τῆς λειτουργίας της, προσφέρει ἕνα μεγάλο ΔΩΡΟΝ:
ΜΕΙΩΝΕΙ κατὰ πολὺ τὰ δίδακτρα.
Καὶ μαθηταὶ ἀκόμη στὴ «ΣΧΟΛΗ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ»
ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ ΧΡΗΜΑΤΑ.
Ἐλευθέρα ἐξάσκησις ἐντελῶς ΔΩΡΕΑΝ.
Δεκταὶ μόνον ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ.
Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαὶ στὴ Γραμματεία τῆς Σχολῆς Ἱπποκράτους καὶ ΝΑΤΑΡΙΝΟΥ 10 καθὼς καὶ ΔΙΔΟΤΟΥ 20
Τηλ. 615.652. Τηλ. 610.395.
ΑΘΗΝΑΙ.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

— Τὸ λεπτὸ καὶ εὐαίσθητο δέρμα σας, βασικὸ στολίδι τῆς ὀμορφιᾶς σας, διαφυλάξτε το γιὰ ὅλη σας τὴν ζωή, νεανικό, ἁπαλό, λουλουδένιο.
— Γι' αὐτό, χρησιμοποιεῖστε καὶ σεῖς τὴν Νέα Λάστιγκ Λανολίνη Μελπάν, τὴν μόνη κρέμα ποὺ θὰ κρατήση ἀσφαλῶς τὸ δέρμα σας στὴν φυσική του ἐλαστικότητα... θὰ διορθώση κάθε ἀτέλειά του.
— Μὲ τὴν Νέα Λάστιγκ Λανολίνη Μελπάν τὸ δέρμα ἀποκτᾶ νεανικὴ ζωντάνια.

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ
Μὴ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ σαπούνι. Μεταχειρισθῆτε τὸ ἀγνὸ γαλάκτωμα Ντεμακιγιὰν Μελπάν... Κάνει ἕναν τέλειο ἐπιστημονικὸ καθαρισμό, διευκολύνει τὴν πλήρη διαπνοή τοῦ δέρματος καὶ τὸ ἀναζωογονεῖ συνεχῶς..

LANOLINE
melpan
crème

μιὰ γιορτή, ποὺ ἔδινε στὸ μέγαρό της κάποια βασίλισσα τῆς παρισινῆς ἀριστοκρατίας. Σημείωσα μεγάλη ἐπιτυχία. Εἶχα ἐξασφαλίσει πιὰ τὴ ζωή μου... Ἔτσι, τώρα εἶμαι ἀνεξάρτητη, μὲ καλοῦνε στὰ καλύτερα σπίτια καὶ μοῦ φέρνονται παντοῦ σὰ ν' ἀνήκω στὸν κύκλο τους. Ζῶ ἄνετα καὶ βάζω κατὰ μέρος οἰκονομίες γιὰ τὰ γεράματά του.

»Γιατί νὰ μὴν κάνετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο;

— 'Εγώ;...

— Ναί, ἐσεῖς... Ἔχετε ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ πετύχετε: ὀμορφιά, φωνὴ ποὺ θὰ γίνῃ ὡραιότατη μὲ λίγη καλλιέργεια, καὶ μιὰ σπάνια κατανόησι τῆς τέχνης...'Η μόνη δυσκολία εἶναι νὰ βρεθῇ κάποιος, γιὰ νὰ σᾶς τελειοποιήσῃ πρῶτα στὸ τραγούδι κι' ὕστερα νὰ σᾶς εἰσαγάγῃ στὸν καλὸ κόσμο... Λοιπόν, αὐτὸς ὁ κάποιος θὰ εἶμ' ἐγώ, ἂν τὸ θέλετε. Πέστε μου, πῶς σᾶς φαίνεται ἡ πρότασί μου;

Εἶχε πάρει τὰ χέρια τῆς κοπέλλας μέσα στὰ δικά της καὶ τὴν κύτταζε μὲ ὁλοένα μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον καὶ συμπάθεια.

'Η Ζερμαὶν ἦταν κατάχλωμη.

Πρὶν ἀπὸ λίγο, ὅταν ἄκουσε τὴ δεσποινίδα Λωζιὲ νὰ τῆς δίνῃ ἐλπίδες, ἡ φυσιογνωμία της εἶχε φωτισθῆ. Μὰ τώρα εἶχε ξαναγίνει σκοτεινὴ κι' ἀπελπισμένη σχεδόν.

Νὰ τραγουδάῃ στὰ σαλόνια, ἐμπρὸς σὲ τόσο κόσμο, νὰ γίνῃ σχεδὸν θεατρίνα;... Ποτὲ δὲ θὰ τολμοῦσε!

'Η νέα γυναῖκα διάβαζε μέσα στὰ μάτια της τὶς σκέψεις της, σὰν σ' ἕνα ἀνοιχτὸ βιβλίο. Κι' ἡ ἴδια, ἄλλωστε, εἶχε δοκιμάσει τὸ μῖγμα ἐκεῖνο τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀποστροφῆς, πρὶν ἀρχίσῃ τὴν καρριέρα της...

— Διστάζετε, ἔ; εἶπε, μ' ἐπιείκεια καὶ πειστικότητα. Τὸ περίμενα... Θὰ δῆτε ὅμως πῶς οἱ φόβοι σας εἶναι ἀβάσιμοι... Σᾶς ἐξήγησα πῶς οἱ γονεῖς μου δὲν ἦταν πλούσιοι. Εἶχαν ὅμως ἄλλοτε μιὰ κάποια κοινωνικὴ θέσι... Πιστεύετε λοιπὸν πῶς θὰ ντρόπιαζα ποτὲ τ' ὄνομά τους, κάνοντας μιὰ δουλειὰ ἐξευτελιστική;... Ἄλλωστε, γιὰ νὰ σᾶς πείσω, μπορῶ νὰ σᾶς ἀναφέρω μεγάλες κυρίες, μαρκησίες, βαρωνέσσες, ἀκόμα καὶ δούκισσες, ποὺ δὲ θεωροῦν καθόλου ντροπὴ νὰ δείξουν, στὶς κοσμικὲς δεξιώσεις, τὸ ταλέντο τους ὡς μουσικοί, ὡς τραγουδίστριες, ἀκόμα κι' ὡς ἠθοποιοί, καὶ νὰ χειροκροτηθοῦν ἀπ' τοὺς καλεσμένους... Μόνο ποὺ δὲν πληρώνονται, γιατὶ εἶναι πλούσιες. Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ διαφορά.

'Η Ζερμαὶν ἄκουγε προσεχτικὰ τὰ σωστὰ αὐτὰ λόγια τῆς νέας γυναίκας. Καί, σιγὰ-σιγά, χανόταν ὁ φόβος ἀπ' τὴ ματιά της.

Δὲ μποροῦσε ποτὲ νὰ τῆς λέῃ ψέμματα ἡ δεσποινὶς 'Αντριέν. Εἶχε τόση εἰλικρίνεια ἡ ἔκφρασί της κι' ἡ φυσιογνωμία της! Ναί, εἶχε δίκιο, σίγουρα...

'Η νέα γυναῖκα ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζῃ, παρακολουθῶντας τὸν ἀγῶνα, ποὺ γινόταν μέσα στὴν ἄπραγη ψυχή της.

— Νὰ ποὺ λιγοστεύουν οἱ διστα γμοί σας! τὴς εἶπε φαιδρά. Δὲν πῆγαν χαμένα τὰ ἐπιχειρήματά μου. Τόσο τὸ καλύτερο!... Σκεφθῆτε πῶς θᾶναι γιὰ σᾶς ἡ σωτηρία! Θὰ τελειώσουν τὰ βάσανά σας... Βέβαια, στὴν ἀρχή, δὲν πρόκειται νὰ κερδίζετε μεγάλα ποσά. Πρέπει πρῶτα νὰ τελειοιπηθῆτε, νὰ σᾶς γνωρίσουν, νὰ σᾶς ἐκτιμήσουνε...

»Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς βεβαιώσω πῶς, τὸν πρῶτο καιρό, θὰ βγάζετε δυὸ-τρεῖς χιλιάδες τὸ μῆνα, τὸ λιγότερο...

Δυὸτρεῖς χιλιάδες;... 'Η Ζερμαὶν ζαλίστηκε, θαμπώθηκε.

Μὲ τόσα λεφτά, θὰ μποροῦσε νὰ πληρώσῃ τὸ νοίκι τους, νὰ προσφέρῃ στὴν ἄρρωστη μητέρα της ὅ,τι χρειαζότανε γιὰ νὰ γίνῃ καλά... Θὰ τὴν ἔσωζε!...

Κι' αὐτὴ δὲ θὰ περνοῦσε πιὰ τὶς νύχτες της κλαίγοντας κρυφά!... Δὲ θάτρεμε πιὰ μήπως βρεθοῦνε στὸ δρόμο, δίχως ψωμί!...

'Η δεσποινὶς 'Αντριὲν σηκώθηκε. Χαμογελοῦσε, μαντεύοντας σὲ ποιὸ πειρασμὸ εἶχε βάλει τὴν κοπέλλα. Δὲν ἀμφέβαλλε πιὰ καθόλου γιὰ τὴ συγκατάθεσί της στὴν πρότασι, ποὺ τὴν εἶχε τόσο τρομάξει στὴν ἀρχή.

'Ωστόσο, μὴ θέλοντας νὰ βιάσῃ τὰ πράγματα, τῆς ἔσφιξε στοργικὰ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲ ζητάω νὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἀμέσως. Καταλαβαίνω πῶς πρέπει νὰ σκεφθῆτε, νὰ συνηθίσετε σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα... Γιατὶ θὰ συνηθίσετε, ἀσφαλῶς, ὅπως κι' ἐγώ.

»Θέλετε νὰ ξαγόρθετε αὔριο;... Ὡς τότε, μπορεῖτε νὰ ζυγίσετε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ καὶ νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι... Νὰ ξέρετε πάντως πῶς ἔχετε βρῆ σὲ μένα μιὰ ἀληθινὴ φίλη καὶ πῶς μπορεῖτε νὰ βασίζεσθε στὴν ἀφοσίωσί μου.

'Η Ζερμαὶν ξαναβρέθηκε στὸ δρόμο, λίγο ζαλισμένη. Οἱ σκέψεις στριφογύριζαν τρελλὰ μέσα στὸ μυαλό της...

Μιὰ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη γέμιζε τὴν ψυχή της, γιὰ τὴ νέα γυναῖκα, ποὺ τὴν εἶχε δεχτῆ μὲ τόση καλωσύνη κι' εἶχε προσπαθήσει τόσο νὰ τῆς φανῆ χρήσιμη. Τὴ συμπαθοῦσε, ἦταν ἕτοιμη νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

Συγχρόνως ὅμως ἔνοιωθε πῶς θὰ τῆς ἦταν δύσκολο νὰ πῆ τὸ «ναί», ν' ἀνολάβῃ ὑποχρέωσι.

'Η κυρὰ-Πιλουὰ στεκότανε στὸ κατώφλι τοῦ θυρωρείου της, περιμένοντας ἀνυπόμονα τὸ γυρισμό της. Ὅταν τὴν εἶδε νὰ μπαίνῃ, πρόσεξε ἀμέσως τὴν παραχή της κι' ἀπογοητεύθηκε.

Αὐτὴ περίμενε πῶς θὰ τὴν ἔβλεπε χαρούμενη, εὐτυχισμένη. Κι' ὅμως αὐτὴ δὲ φαινόταν καθόλου εὐχαριστημένη... Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν;

— Τί συμβαίνει, δεσποινίς; τὴ ρώτησε. Μήπως δὲ βρήκατε ἐκεῖνο τὸ πρόσωπο;

— Μὰ ναί, τὸ βρῆκα.

— Μήπως δὲ σᾶς δέχτηκε καλά;

— 'Απεναντίας, μοῦ φέρθηκε σὴν τὴν καλύτερη φίλη.

— Τότε λοιπόν... δὲν καταλαβαίνω!

'Η κοπέλλα ἄρχισε τότε νὰ τῆς διηγῆται τὴν ἐπίσκεψί της στὴ δεσποινίδα Λωζιέ.

Ὅσο προχωροῦσε, ἡ θυρωρὸς σοβαρευότανε καὶ ζάρωνε τὰ φρύδια της. Τῆς φαινόταν παράξενη ἡ πρότασι ἐκείνη...

Τραγουδίστρια!... Τί ἐπάγγελμα ἦταν αὐτό; Μόνο οἱ ἐλαφρὲς κοπέλλες μποροῦσαν νὰ κάνουν μιὰ τέτοια δουλειά. Μὰ ἡ δεσποινίδα Ζερμαὶν ἦταν ἡ ἀρετὴ προσωποποιημένη!

Ὅταν ὅμως ἡ κοπέλλα τῆς ἐξήγησε πῶς δὲν ἐπρόκειτο νὰ βγῆ στὸ θέατρο, τὸ πρόσωπο τῆς καλῆς γυναίκας ἠρέμησε.

Μά, βέβαια, δὲ μποροῦσε ποτὲ νὰ ἔκανε ἀνήθικα πράγματα μιὰ ἀνηψιὰ τῆς κ. ντὲ Σαμπρέζ, ἔστω καὶ μακρυνή!

Μ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ἄλλαζαν τὰ πράγματα. Θὰ ἦταν μάλιστα ὡραῖο νὰ πηγαίνῃ στὰ κοσμικὰ σαλόνια, νὰ τὴ θαυμάζουνε, νὰ τὴ χειροκροτοῦνε... Πῶς θάθελε ἡ κυρὰΠιλουὰ νὰ βρίσκεται κρυμμένη σὲ μιὰ γωνίτσα, γιὰ νὰ βλέπῃ τὴν ἐπιτυχία της!...

Καὶ θὰ κέρδιζε πολλά, βέβαια, μ' αὐτὴ τὴ δουλειά... Ὅταν ἡ Ζερμαὶν τῆς ἀνάφερε τὸν ἀριθμό, ἡ κυρὰ-Πιλουὰ σήκωσε τὰ χέρια της ψηλά. Τρεῖς χιλιάδες τὸ μῆνα!... Καὶ δίσταζε ἀκόμα; Γύριζε κατσουφιασμένη;... Μὰ ἦταν τρέλλα!

— 'Εγὼ δὲ θ' ἄφηνα κὰν νὰ περάσουνε 24 ὧρες, δήλωσε. Θὰ δεχόμουν ἀμέσως... Σκεφθῆτε πῶς σᾶς στέλνει ὁ Θεὸς τὴ σωτηρία!... Πρέπει νὰ τ' ἀποφασίσετε... ἀφοῦ ἄλλωστε δὲ μπορεῖτε νὰ κάνετε ἀλλοιώς!

'Η κοπέλλα ἀναγνώρισε πῶς εἶχε δίκιο ἡ θυρωρός. Ἔπρεπε νὰ βιάσῃ τὸν ἑαυτό της, νὰ δεχτῆ...

Μὰ ἡ μητέρα της; Τί θάλεγε ἡ Πωλίν;...

Μὴ ξέροντας τὴν ἀπελπιστική τους θέσι, δὲ θάδινε ποτὲ τὴ συγκατάθεσί της γι' αὐτὴ τὴν προσπάθεια. Τίποτα δὲ θὰ τὴν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασι, οὔτε τὰ παρακάλια, οὔτε τὰ ἐπιχειρήματα, οὔτε κὰν ἡ τρομερὴ ἀποκάλυψι τῆς φτώχειας ποὺ τὶς περίμενε...

Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ λοιπὸν ἡ Ζερμαίν; Νὰ τῆς κρύψῃ τὴν ἀλήθεια;... Θὰ μποροῦσε; Ποιὰ ὥρα θὰ γύριζε ἀπ' τὶς κοσμικὲς δεξιώσεις; 'Αργά, πολὺ ἀργά, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, βέβαια. Πῶς θὰ δικαιολογιότανε στὴν Πωλίν;

Θὰ τῆς ἔλεγε πῶς ἐργαζότανε στὸ κατάστημα, γιὰ σπουδαῖες δουλειές, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὶς πάρῃ στὸ σπίτι της;

Ναί, αὐτὸ ἦταν μιὰ πιθανὴ ἐξήγησι. Μὰ θὰ τὴν πίστευε τάχα ἡ μητέρα της;...

Βέβαια, τῆς εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη. Μὰ δὲ θάταν δύσκολο νὰ τῆς γεννηθοῦν ὑπόνοιες... Κι' ἂν μάθαινε ξαφνικὰ τὴν ἀλήθεια, τί πόνο θὰ ἔνοιωθε στὴν καρδιά της, τί ἀπελπισία, γιατὶ τῆς εἶπε ψέματα ἡ μικρή της Ζερμαίν!...

Κι' ὅμως, τὰ ἀγνὰ χείλη τῆς κοπέλλας θάπρεπε νὰ συνηθίσουνε στὴ συνεχὴ ψευτιά...

★

'Ανέβηκε στὴ σοφίτα κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Πωλίν.

Καί, ἀπὸ φόβο μὴν τῆς λείψῃ τὸ θάρρος ἂν ἀργοῦσε, ἔσπευσε νὰ τῆς διηγηθῆ τὸ παραμύθι ποὺ εἶχε προετοιμάσει: γιὰ μιὰ σπουδαία, πολύτιμη δουλειά, ποὺ εἶχε βρῆ καὶ ποὺ θὰ τὴν ὑποχρέωνε νὰ κάνῃ νυχτέρια...

'Η Πωλὶν τὴν ἄκουγε, χωρὶς νὰ τὴ διακόψῃ. Τὸ ἀδύνατο ὅμως πρόσωπό της εἶχε σκοτεινιάσει ξαφνικά.

— Εἶμαι τυχερή, μαμά! τῆς ἔλεγε ἡ κοπέλλα. Πρόκειται γιὰ μιὰ δουλειά, ποὺ χρειάζεται πολλὴ προσοχὴ καὶ γοῦστο. Γι' αὐτὸ δὲ θέλουν νὰ τὴν ἐμπιστευθοῦνε σὲ ἄλλην ἀπὸ μένα... Θὰ μὲ ἀκριβοπληρώνουνε. Θὰ γίνουμε πλούσιες, θὰ δῆς!...

Προσπαθοῦσε νὰ γελάσῃ, μὰ τὸ γέλιο της ἀντηχοῦσε ψεύτικα. Δὲν ἤξερε ἀκόμα νὰ λέῃ καλὰ ψέμματα.

— Θὰ κάνῃς νυχτέρια, ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι; παρατήρησε ἡ Πωλίν, στενοχωρημένη. Καὶ θὰ γυρίζῃς μονάχη σου, τόσο ἀργά;...

— Μὰ τὸ λεωφορεῖο σταματάει σχεδὸν στὴν πόρτα μας! Θὰ κάνω μόνο λίγα βήματα μὲ τὰ πόδια... Βλέπεις, δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος... Ἄλλωστε, δὲ θὰ γίνεται αὐτὸ κάθε βράδυ. Τὸ πολύ, δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα.

Βλέποντας πῶς ἡ μητέρα της ἔμενε ἀκόμα δισταχτική, ἡ κοπέλλα τὴν ἀγκάλιασε καὶ πρόσθεσε χαϊδευτικά, ἱκετευτικά:

— Ἔλα, μαμάκα, πὲς τὸ ναί! Δὲν ξέρεις πόσο θὰ μ' εὐχαριστήσῃς... Θὰ δῆς πῶς θ' ἀλλάξῃ ἡ ζωή μας. Δὲ θάχουμε πιὰ στενοχώριες γιὰ λεφτά... Δὲ σοῦ τὄλεγα, μά, ὅπως πήγαινε ἡ κατάστασι, θάπεφτα κι' ἐγὼ ἄρρωστη στὸ τέλος.

'Η Πωλὶν δὲν ἀπάντησε. 'Αναστέναξε μόνο βαθιά...

★

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ζερμαὶν ξαναπῆγε στῆς δεσποινίδος Λωζιέ. Τὴ βρῆκε νὰ μελετάῃ ἕνα τραγοῦδι, στὸ πιάνο.

Βλέποντάς την, ἡ νέα γυναῖκα σηκώθηκε ἀμέσως καὶ τῆς ἄπλωσε τὰ χέρια:

— Καλῶς την! τῆς φώναξε. 'Ερχόσαστε νὰ μοῦ πῆτε πῶς δέχεσθε... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί...

— Μπράβο!... Δὲν ἔχα καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό. 'Ωστόσο, μὲ χαροποιεῖ ἡ ἀπόφασί σας... Γιατί, ὅπως σᾶς εἶπα καὶ χτές, σᾶς συμπάθησα πολύ, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. Πιστεύω πῶς θὰ γίνουμε οἱ καλύτερες φίλες.

— 'Ω, δεσποινίς, δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου!...

— Δὲ θέλω νὰ τὸ ξαναπῆτε, αὐτό... Γιὰ νὰ καταλάβετε πόσο σίγουρη ἤμουν ἀπὸ πρὶν γιὰ τὴν ἀπάντησί σας, σᾶς λέω πῶς ἔκλεισα σήμερα τὸ πρωΐ μιὰ συμφωνία γιὰ λογαριασμό σας. Μόλις ἑτοιμαστῆτε, σὲ καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέρες, θὰ κάνετε τὴν πρώτη σας ἐμφάνισι.

— Τόσο γρήγορα;... τραύλισε ἡ Ζερμαίν, φοβισμένη.

— Ἔννοια σας, ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα! Θὰ τραγουδήσετε σ' ἕνα ἀπ' τὰ καλύτερα σαλόνια. 'Ακριβῶς τώρα, ἔψαχνα νὰ βρῶ ἕνα τραγοῦδι ποὺ νὰ ταιριάζῃ γιὰ τὶς δυό μας.

Μιὰ σκέψι πέρασε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ μυαλό της.

— Μὰ ἴσως δὲ θἄχετε βραδυνὴ τουαλέτα! πρόσθεσε. Θὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴ γκαρνταρόμπα μου. Κάτι θὰ βροῦμε... Ἔχομε σχεδὸν τὸ ἴδιο σῶμα. Μὲ μερικὰ μικροδιορθώματα, θὰ τὰ καταφέρουμε μιὰ χαρά!

Εἶδε τὴν κοπέλλα νὰ κοκκινίζῃ ξαφνικά, ἀπὸ ντροπὴ καὶ εὐγνωμοσύνη μαζί:

— Μὰ θὰ τὰ ξαναποῦμε ἀργότερα, συνέχισε ζωηρά. Ἂς διαλέξουμε τώρα τὰ κομμάτια μας, γιὰ ν' ἀρχίσουμε ἀμέσως τὴ μελέτη!

Πῆρε τὰ χέρια τῆς κοπέλλας μέσα στὰ δικά της, σοβαρεύτηκε καὶ πρόσθεσε:

— Ἀκοῦστε τώρα, μικρή μου Ζερμαίν. Θὰ σᾶς μιλήσω σὰ μεγαλύτερη ἀδελφή σας. Στὰ σαλόνια ποὺ θὰ σᾶς πολιορκοῦνε μὲ τὰ κομπλιμέντα τους, μὲ τὶς θερμὲς ἐκδηλώσεις τοῦ θαυμασμοῦ τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

'Αναζητήσατε τὸ ΤΕΛΕΙΟΝ !!

'Υπάρχει...

Καὶ στὴν περιποίησι τῶν δοντιῶν καὶ τοῦ στόματος ἡ ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Binaca

τῆς CIBA

"Γνώμη"

'Εκυκλοφόρησε

τὸ τεῦχος τοῦ μηνὸς 'Απριλίου τοῦ μηνιαίου θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Περιεχόμενα:

★ 'Αλλὰ τώρα, ὁ Χριστὸς 'Ανέστη.
★ Σκέψεις περὶ προσευχῆς.
★ Ποῖος εἶναι οὗτος;
★ Τί πρέπει νὰ ξεύρῃ κάθε 'Ιεροκῆρυξ.
★ 'Ο χριστιανισμὸς στὴν πρᾶξι.
★ Ταξιδεύοντας μὲ τὸν 'Απόστολο Παῦλο.
★ 'Η ζωὴ τοῦ 'Ιωσὴφ καὶ ἄλλες ἐκλεκτὲς συνεργασίες.

Πωλεῖται σὲ ὅλα τὰ περίπτερα. Σελίδες 60 δρχ. 3.

Αὐτὴ ξέρει τί κάνει...

'Αγοράζει σφραγισμένο δοχεῖο ΦΥΤΙΝΗ ΕΛΑΪΣ καὶ ἔχει τὸ κεφάλι της ἥσυχο.
Εἶναι σίγουρη 100% πῶς αὐτὸ ποὺ πῆρε εἶναι ΦΥΤΙΝΗ ΕΛΑΪΣ

Δοχεῖα πέντε, δυόμισυ, ἑνὸς καὶ μισοῦ κιλοῦ

ΦΥΤΙΝΗ Προϊὸν ΕΛΑΪΣ

ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ καὶ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

√ΚΑΙ ΛΑΧΕΙΟ
√ΚΑΙ ΤΟΚΟΣ
√ΚΑΙ ΑΥΞΗΣΙΣ
ΤΟΥ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΣΑΣ

- Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΑΠΟΔΟΤΙΚΩΤΕΡΗΣ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΜΕ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ
- ΟΚΤΩ ΠΡΩΤΟΙ ΛΑΧΝΟΙ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ
- ΟΚΤΩ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΜΕ ΚΕΡΔΗ 76 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ. 1η ΚΛΗΡΩΣΙΣ 30 Ἰουνίου 1963

Ἐγγραφῆτε ἐγκαίρως. Μετὰ τὴ λῆξι τῶν ἐγγραφῶν ἡ ὑπερτίμησις τῶν ὁμολογιῶν εἶναι βεβαία. Μισθωτοί, οἰκογενειάρχαι, ἐξασφαλίσατε ὁμολογίες γιὰ νὰ λάβετε μέρος στὴν κλήρωση τοῦ λαχείου ποὺ θὰ γίνη στὶς 30 Ἰουνίου 1963. Ὁ πρῶτος λαχνὸς 3 ἑκατομμύρια Δρχ. Ἀξιοποιήσατε τὴν ἀποταμίευσί σας.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ

ΠΡΟΕΓΓΡΑΦΑΙ 16-29 ΜΑΡΤΙΟΥ - ΕΓΓΡΑΦΑΙ 30 ΜΑΡΤΙΟΥ - 6 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ, ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Οἱ ὑπηρέτες, ποὺ καθόντουσαν στὴν κουζίνα, ἄκουγαν φοβισμένοι τὸν ἄνεμο, ποὺ οὐρλιαζε τὴ χειμωνιάτικη ἐκείνη νύχτα. Κι' οἱ τέσσερις ἦταν ἀπὸ ἐκεῖ, ἤξεραν τὶς παραδόσεις τοῦ τόπου κι' εἶχαν ἀκούσει πὼς ὁ πύργος, ποὺ ἔμεναν ἦταν στοιχειωμένος...

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ὁ μεσαιωνικός, ὁ μισογκρεμισμένος αὐτὸς πύργος ἔμεινε σχεδὸν δυὸ αἰῶνες ἀκατοίκητος. Νά, ὅμως, ποὺ ἡ μοῖρα του ἦταν νὰ ξανακατοικηθῆ. Ἕνας πλούσιος βιομήχανος ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁ κύριος Ρός, ποὺ ἀγαποῦσε τὰ παλιὰ πράγματα, ἐπισκεύασε τὸν πύργο, συμπλήρωσε τὴν ἐπίπλωσί του καὶ ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ πέρα μόνος.

Μά, ὅπως οἱ τέσσερις ὑπηρέτες καθόντουσαν γύρω ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ διηγόντουσαν τὶς παλιὲς αὐτὲς ἱστορίες, ἀλληλοκυττάχτηκαν τρομαγμένοι. Μέσα στὴ νυχτερινὴ θύελλα, ἄκουσαν νὰ χτυπᾶη μὲ δύναμι ἡ πόρτα. Ὁ Ἰωσήφ, ὁ οἰκονόμος τοῦ κ. Ρός, τινάχτηκε πάνω, ρίχνοντας ἕνα παράξενο βλέμμα στοὺς συναδέφους του. Τότε κι' οἱ τρεῖς ἄλλοι σηκώθηκαν μηχανικά.

Ποιὸς μποροῦσε νὰ χτυπᾶη τὴν πόρτα τέτοια ὥρα καὶ μὲ τέτοιο καιρό; Σίγουρα, σκέφτηκαν, θᾶταν τὸ φάντασμα τοῦ πύργου!

Μά, ἐπειδὴ οἱ χτύποι γινόντουσαν ὅλο καὶ πιὸ δυνατοί, ὁ πιὸ θαρραλέος ἀπ' ὅλους, ὁ Ἰωσήφ, πῆγε ν' ἀνοίξη. Κι' ἡ ἔκπληξι ὅλων τους ἦταν ἀπερίγραπτη, ὅταν ὁ Ἰωσήφ, γυρίζοντας ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἔφερε μαζί του ἕνα ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν μούσκεμα ἀπὸ τὴ βροχή.

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε, ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ τέτοια ὥρα, εἶπε εὐγενικά ὁ ξένος, ἀλλά, καθὼς περνοῦσα τὸ δημόσιο δρόμο, ἔπαθε βλάβη τὸ αὐτοκίνητό μου. Δῶστε, σᾶς παρακαλῶ, στὸν οἰκοδεσπότη τὴν κάρτα μου. Ἡ παράκλησί μου εἶναι νὰ φιλοξενηθῶ ἀπόψε στὸν πύργο σας.

Ὁ Ἰωσὴφ σούφρωσε τὰ φρύδια του, πῆρε τὴν κάρτα κι' ἔφυγε. Πέρασαν λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Καὶ τότε ὥρμησε στὴν κουζίνα ἕνας κοντόχοντρος ἄνθρωπος, ὁ κ. Ρός, ποὺ ἄπλωσε τὰ χέρια του, ἀγκάλιασε τὸν ξένο καὶ τοῦπε μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ἐγκαρδιότητα:

— Ἐσύ, ἀγαπητέ μου, Λυρώ; Τί ὡραία ἔκπληξι! Ἂς εἶναι εὐλογημένη ἡ κακοκαιρία καὶ ἡ βλάβη τοῦ αὐτοκινήτου σου! Μοῦ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία νὰ σὲ ξαναδῶ!... Κι' ὅ,τι ἑτοιμαζόμουν νὰ καθήσω στὸ τραπέζι. Πᾶμε, ἀγαπητέ μου, νὰ στεγνώσης τὰ ροῦχα σου! Θὰ σοῦ δώσω νὰ φορέσης πυτζάμες. Κι' ἐνῶ θὰ τρῶμε, θὰ τὰ ποῦμε καλύτερα. Ἐσύ, Ἰωσήφ—εἶπε στὸν οἰκονόμο—ἑτοίμασε τὸ μπλὲ δωμάτιο...

Ὅταν οἱ δυὸ φίλοι βρέθηκαν μόνοι στὴν τραπεζαρία, ὁ κ. Ρός, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς δὲν τοὺς ἄκουγε κανείς, εἶπε στὸ ψιλοξενούμενό του:

— Ὤ! Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κ. Μαρντό, ποὺ ἤρθατε μόλις πήρατε τὸ γράμμα μου...

— Προσοχή! ψιθύρισε ὁ ξένος, ποὺ ἦταν ἕνας διάσημος ντέτεκτιβ. Ἐδῶ δὲν εἶμαι ὁ Μαρντό, ἀλλὰ ὁ Λυρώ. Πολλὲς φορὲς κι' οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά! Δὲν πρέπει κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες νὰ μάθη τίποτα!...

— Δὲν τὸ βρίσκω καθόλου παράξενο! Οἱ τοῖχοι δὲν ἔχουν μόνο αὐτιά. Ἔχουν καὶ μάτια, ποὺ λάμπουν!...

— Ὡραῖα! Πέστε μου τώρα, κ. Ρός, τί σᾶς συνέβη; Τὸ γράμμα σας δὲ μοῦ ἐξηγεῖ πολλὰ πράγματα...

— Ἀκοῦστε, ἀγαπητέ μου: Τὴ νύχτα τῆς 25ης Αὐγούστου ξύπνησα, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα ἀνυπόφορο συναίσθημα ἀγωνίας. Μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουγα ἕνα παράξενο θόρυβο, ποὺ δὲν ἤξερα ἀπὸ τί ἦταν κι' ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν. Ὡστόσο, ξέχασα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι, στὴν κρεβατοκάμαρά μου, ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ τοίχου εἶναι σκεπασμένο μ' ἕνα παλιὸ κεντημένο χαλί, μεγάλης ἀξίας, ποὺ παριστάνει τρία κορίτσια νὰ παίζουν σ' ἕνα κῆπο. Ξαφνικά, μέσα στὸ σκοτάδι, εἶδα τὰ μάτια τοῦ μεσαίου κοριτσιοῦ νὰ λάμπουν παράξενα... Στὴν ἀρχή, μοῦ φάνηκε πὼς ὀνειρεύομαι! Ὅταν ὅμως ἔτριψα καλὰ τὰ μάτια μου καὶ ξανακύτταξα τὸ χαλί, τὰ μάτια τῆς νέας ἐξακολουθοῦσαν νὰ λάμπουν! Πήδησα τρομαγμένος ἀπὸ τὸ κρεβάτι κι' ἄρχισα νὰ χτυπῶ τὸ χαλί. Τὸ μόνο, ὅμως, ποὺ κατάφερα νὰ κάμω, ἦταν νὰ σπάσω τὰ χέρια μου, χτυπώντας τὸν τοῖχο. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, τὰ λαμπερὰ μάτια ἐσβύσαν. Ἡ ἴδια ἱστορία ξανάγινε δυὸ φορὲς ἀκόμη. Μά, τὴν τελευταία φορά, ποὺ στεκόμουν μπροστὰ στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, εἶδα μιὰ σκιὰ νὰ τρέχη μέσα στὸ πάρκο. Δὲν πιστεύω στὰ φαντάσματα, μὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ μοῦχει κλονίσει τὸ νευρικό μου σύστημα...

— Εἴπατε τίποτ' ἀπὸ αὐτὰ ποὺ εἴδατε στοὺς ὑπηρέτες σας;

— Ὄχι. Δὲν εἶπα τίποτα ἀπολύτως...

— Κάνατε πολὺ καλά, κ. Ρός...

★

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε μέσα ὁ Ἰωσήφ, κρατῶντας ἕνα δίσκο μὲ τὸ σερβίτσιο τοῦ τσαγιοῦ.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριοι, εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή, δὲ μοῦ παραγγείλατε νὰ σᾶς φέρω τσαΐ, ἀλλά, μ' αὐτὸ τὸν καιρό, σκέφθηκα πὼς θὰ σᾶς ἔκανε καλό...

Ὁ βιομήχανος ἑτοιμαζόταν νὰ τοῦ τῆ νὰ τὸ πάρη πίσω, ἀλλὰ ὁ ἀστυνομικὸς μπῆκε στὴ μέση καὶ εἶπε:

— Ἔκανες πολὺ καλὰ καὶ μᾶς τῶφερες, Ἰωσήφ. Σ' εὐχαριστοῦμε.

Ὅταν ἔφυγε ὁ οἰκονόμος, ὁ ἀστυνομικὸς πῆρε λίγο τσαΐ σ' ἕνα φλυτζάνι καὶ τὸ δοκίμασε.

— Τὸ τσαΐ αὐτὸ ἔχει ναρκωτικό! ψιθύρισε. Ὁ ὑπηρέτης σας θέλει νὰ μᾶς ἀποκοιμίση. Αὐτὸ εἶναι ὕποπτο. Φαίνεται πὼς κάτι σχεδιάζει νὰ κάνη ἀπόψε. Ἤρθα, λοιπόν, πάνω στὴν ὥρα. Νὰ μὲ ὁδηγήσετε ἀμέσως στὴν κρεβατοκάμαρά σας.

Κι' ὅταν τὸν πῆγε ἐκεῖ, ὁ κ. Ρὸς θέλησε νὰ τοῦ ζητήση ἐξηγήσεις, ἀλλὰ ὁ Μπαρντὸ τοῦ ἔγνεψε νὰ σιωπήση.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀνέβηκε ἀμέσως σὲ μιὰ πολυθρόνα, μπροστὰ στὸ χαλί, ποὺ σκέπαζε τὸν τοῖχο. Ὕστερα ἔβγαλε μιὰ μεγάλη βελόνα ἀπὸ τὴν τσέπη του κι' ἄρχισε νὰ τὸν τρυπᾶη. Παντοῦ εὕρισκε ἀντίστασι, μά, ὅταν βύθισε τὴ βελόνα στὰ μάτια τῆς νέας, ποὺ εἶχαν τὴν ἰδιότητα νὰ γυαλίζουν, ἡ βελόνα προχώρησε βαθιά. Τότε ἀνακάλυψε πὼς, πίσω ἀπὸ τὰ γαλάζια μάτια τῆς κοπέλλας, ὑπῆρχαν δυὸ τρύπες, ποὺ τὶς σκέπαζε τὸ κεντημένο χαλί.

Ὁ Μαρντὸ κατέβηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, χαμογελῶντας.

— Μὰ θὰ μοῦ πῆτε, ἐπὶ τέλους, τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ κ. Ρός.

— Πέστε μου ἐσεῖς πρῶτα τί εἶναι πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸν τοῖχο;

— Ἕνα παλιό, ἀχρησιμοποίητο ὑπόγειο, ποὺ ἔχει εἴσοδο ἀπὸ τὸ πάρκο.

— Πολὺ ὡραῖα. Πᾶμε. Ὁ Ἰωσὴφ θὰ νομίζη τώρα πὼς κοιμόμαστε.

— Ποῦ θὰ πᾶμε; τὸν ρώτησε κατάπληκτος.

— Στὸ πάρκο. Θέλω νὰ μοῦ δεῖξετε τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου.

Βγήκαν ἔξω ἀθόρυβα, μά, πρὶν φτάσουν στὸν παορισμό τους, εἶδαν μιὰ σκιὰ νὰ προχωρῆ ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ μιὰ βαλανιδιά. Ἕνας ψηλὸς ἄντρας κουβαλοῦσε πάνω στοὺς ὤμους του ἕνα μεγάλο δέμα. Ὁ βιομήχανος ἔκανε νὰ ὁρμήση ἐπάνω του, ἀλλὰ ὁ Μπαρντὸ τὸν κράτησε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο.

Ἀκολούθησαν ἀθόρυβα τὸν ἄγνωστο.

— Πηγαίνει στὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, ψιθύρισε ὁ βιομήχανος.

Ὁ Μπαρντὸ ἀμέσως ἔβγαλε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ φώναξε στὸν ἄγνωστο:

— Στάσου, ἀλλοιῶς θὰ πυροβολήσω!...

Ὁ ἄγνωστος ἄφησε τὸ δέμα νὰ πέση κατὰ γῆς. Μά, πρὶν προλάβη νὰ συνέλθη ἀπὸ τὸν τρόμο του, ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες. Ὕστερα τοῦβγαλε τὸ καπέλλο, ποὺ σκέπαζε σχεδὸν τὸ πρόσωπό του, καὶ ὁ βιομήχανος ἀναγνώρισε κατάπληκτος τὸν Ἰωσήφ.

— Πᾶμε τώρα στὸ ὑπόγειο, τοῦ εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Θέλω νὰ σᾶς ἐξηγήσω γιατὶ λάμπουν πότε-πότε τὰ μάτια τῆς νέας τοῦ χαλιοῦ.

Ὁ Μαρντὸ ἔσπρωξε τὸ Ἰωσήφ, ποὺ γρύλλιζε ἀπὸ τὸ θυμό του. Κατέβηκαν στὸ ὑγρὸ ὑπόγειο, κι' ὁ ἀστυνομικὸς ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι του. Ὁ κ. Ρὸς ἔτριψε τὰ μάτια του. Τὸ ὑπόγειο ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἐμπορεύματα!...

— Καταλαβαίνετε τώρα τί συμβαίνει; εἶπε μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο ὁ ἀστυνομικός. Ὁ οἰκονόμος σας εἶναι μέλος ἡ ἀρχηγὸς μιᾶς σπείρας λαθρεμπόρων καὶ χρησιμοποιεῖ αὐτὸ τὸ ὑπόγειο ὡς ἀποθήκη... Ἂν τὴ στιγμὴ αὐτή, ποὺ ἔχω ἀναμμένο τὸ φανάρι μου, βρισκόσαστε στὴν κρεβατοκάμαρά σας, θὰ βλέπατε πάλι τὰ μάτια τῆς νέας τοῦ χαλιοῦ νὰ λάμπουν. Ὁ λόγος εἶναι ἁπλούστατος: Ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια, ὑπῆρχαν δυὸ τρύπες στὴ θέσι τῶν ματιῶν τοῦ χαλιοῦ, γιὰ νὰ μπορῆ ὁ οἰκοδεσπότης νὰ βλέπη ἀπὸ τὸ δωμάτιό του τί γίνεται στὸ ὑπόγειο, ποὺ ἦταν ἀποθήκη τροφίμων. Ὁ Ἰωσὴφ δὲν ἤξερε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια. Κι' ὅταν ἐρχόταν ἐδῶ γιὰ νὰ πάρη ἢ ν' ἀφίση τὰ λαθραῖα, ἄναβε ἕνα φανάρι καί, ὅπως ἦταν φυσικό, τὸ φῶς περνοῦσε ἀπὸ τὶς τρύπες κι' ἔκανε τὰ μάτια τῆς κόρης νὰ λάμπουν παράξενα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου, ποὺ σᾶς βασάνιζε, κ. Ρός!

— Κύριε Μαρντό, φώναξε τότε ὁ οἰκοδεσπότης, γεμάτος θαυμασμό, σᾶς συγχαίρω! Εἶσθε ἄξιος τῆς φήμης σας!...

ΑΝΡΙ ΠΙΚΑΡ

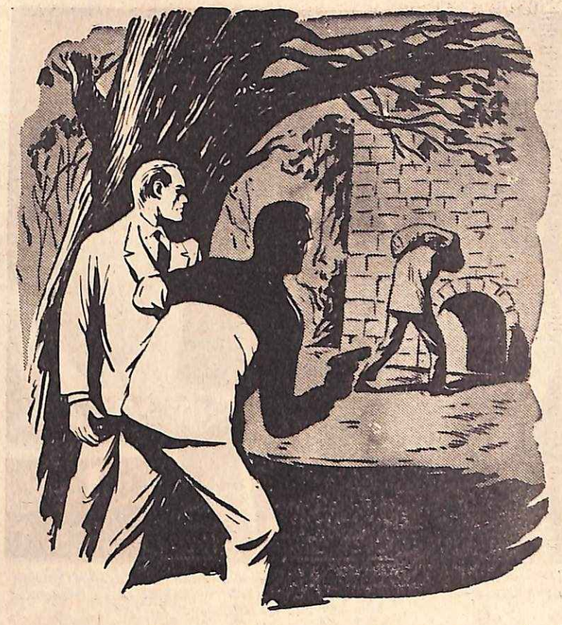

Ἕνας ψηλὸς ἄντρας κουβαλοῦσε πάνω στοὺς ὤμους του ἕνα μεγάλο δέμα...

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΚΙΛΙΜΑΝΤΖΑΡΟ

"Ένας παράδεισος ζώων σ' ένα κρατῆρα ἡφαιστείου

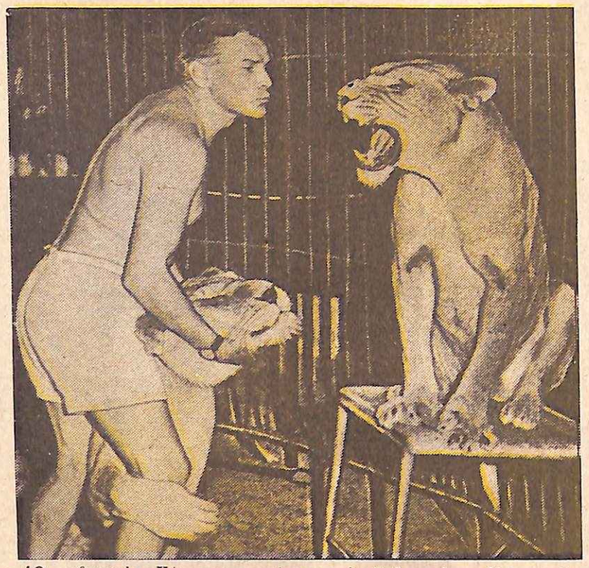

Ὁ καθηγητὴς Χέντιγκερ μπαίνει χωρὶς ὅπλα καὶ σχεδὸν γυμνὸς μέσα στὸ κλουβὶ τῶν λιονταριῶν, ποὺ τὰ τιθασσεύει μὲ τὸ βλέμμα καὶ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς του.

ΚΑΠΟΤΕ, ἕνας λευκός, μὲ μιὰ ἀποικιακὴ κάσκα στὸ κεφάλι, προχωροῦσε μέσα στὴν πυκνὴ ἀφρικανικὴ ζούγκλα. Ἡ περιοχή, ποὺ διέσχιζε, σημειωνόταν στοὺς γεωγραφικοὺς χάρτες μὲ τὴ λέξι «ἀνεξερεύνητος». Πίσω του ἀκολουθοῦσαν κάμποσοι ἰθαγενεῖς, ποὺ μετέφεραν τὶς ἀποσκευές του. Ἦταν ὅλοι τους γυμνοὶ σὰ σκουλήκια καὶ δὲν εἶχαν τίποτα ἄλλο στὸ σῶμα τους ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ κολλιέ, φτιαγμένα μὲ ὀστὰ ζώων.

Αὐτὸ γινόταν τὸ 1892. Ὁ λευκὸς ἦταν ὁ διάσημος Γερμανὸς φυσιοδίφης καὶ ἐξερευνητής, δόκτωρ Ὄσκαρ Μπάουμαν.

Καθὼς ἐβγαίναν ἀπὸ μιὰ πυκνὴ λόχμη, ὁ Μπάουμαν σταμάτησε, δοκιμάζοντας μιὰ δυνατὴ ἔκπληξι. Πατροπαρὰ στὰ πόδια του ἁπλωνόταν ἕνα γιγαντιαῖο ἀμφιθέατρο, ποὺ εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ σμαραγδιοῦ καὶ ποὺ τὸ βάθος του ξεπερνοῦσε τὰ 800 μέτρα.

Ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων ἔφερε στὰ μάτια του τὰ κυάλια του κι' ἀντίκρυσε τότε ἕνα θέαμα, ποὺ φαινόταν σὰ νὰ ξετυλιγόταν στοὺς πρώτους αἰῶνες τῆς ζωῆς πάνω στὸν πλανήτη μας. Στὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ πελωρίου βαράθρου, διέκρινε κοπάδια ἀπὸ ἐλέφαντες, ζέβρους, ἀντιλόπες κι' ἄλλα ζῶα, ποὺ ζοῦσαν ἐκεῖ σὰν σὲ ἐπίγειο παράδεισο.

Ὁ Μπάουμαν δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια του. Τὸ ἀμφιθέατρο, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει, ἦταν ὁ μεγαλύτερος κρατῆρας ἡφαιστείου (σβυσμένου σήμερα) ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ὁ κρατῆρας αὐτός, ποὺ βρίσκεται στὴν Ταγγανίκα καὶ ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς τὸν ἀποκαλοῦν Ν'γκορονγκόρο, ἔχει ὕψος 1770 μέτρων πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Ἡ διάμετρός του ἀνέρχεται σὲ 19 χιλιόμετρα καὶ ὁ πυθμένας του καλύπτει μιὰν ἔκτασι 263 τετραγωνικὼν χιλιομέτρων.

ΕΝΑΣ ΑΠΕΡΑΝΤΟΣ ΚΗΠΟΣ ΜΕ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Τὸ Ν'γκορονγκόρο βρίσκεται δυτικὰ ἀπὸ τὶς χιονισμένες κορυφὲς τοῦ Κιλιμάντζαρο, ποὺ εἶναι τὸ ὑψηλότερο ὄρος τῆς Ἀφρικῆς (τὸ μεγαλύτερο ὕψος του φθάνει τὰ 6010 μέτρα).

Τὸ κυνήγι ἀπαγορεύεται σήμερα στὸ Ν'γκορονγκόρο. Ἐπιτρέπεται, τοὐναντίον, ἡ ἐπίσκεψι μὲ θωρακισμένο αὐτοκίνητο. Κάθε χρόνο, πάνω ἀπὸ 10.000 ἐπισκέπτες πηγαίνουν ἐκεῖ. Τὸ ἀνέβασμα καὶ τὸ κατέβασμα εἶναι τὰ πιὸ δύσκολα, γιατὶ δὲν ὑπάρχει δρόμος. Τὸ αὐτοκίνητο κάνει μεγάλες στροφές, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ στὸν πυθμένα τοῦ κρατῆρος. Ἀπὸ ἐκεῖ τὰ πράγματα γίνονται πιὸ εὔκολα καὶ τὸ μόνο ἐμπόδιο εἶναι ἡ πυκνὴ βλάστησις.

Μιὰ Ἀγγλίδα, ἡ Κατερίνα Ντραίηκ, ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸ Ν'γκορονγκόρο, μᾶς ἔδωσε μιὰ ἀριστουργηματικὴ περιγραφὴ γι' αὐτό.

«Τὸ ἔδαφος τοῦ κρατῆρος, γράφει, εἶναι ἕνας ἀπέραντος κῆπος: Πολύχρωμα τριαντάφυλλα, λευκά, κίτρινα, κόκκινα, ἀκόμη καὶ γαλάζια, κρίνα, τάπητες ὁλόκληροι ἀπὸ χρυσάνθεμα, γκλαδιόλες μὲ ἀστραφτερὸ κόκκινο χρῶμα, πετούνιες, ὑάκινθοι καὶ σωροὶ ἀπὸ τριφύλλια, ποὺ φτάνουν ὡς τὰ γόνατα, στρῶνουν τὸ ἔδαφος. Μᾶς φαίνεται σὰν ἱεροσυλία τὸ ὅτι τὸ μετάλλινο τέρας, ὅπου βρισκόμαστε, περνάει πάνω ἀπ' αὐτά.

«Καθὼς προχωροῦμε μὲ τὸ αὐτοκίνητο, βλέπομε χαριτωμένες ἀντιλόπες, ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ σχήματα κι' ὅλα τὰ ἀναστήματα, ἀπὸ τὶς τεράστιες τοῦ Ἀκρωτηρίου, ποὺ τὸ ὕψος τους φτάνει τὰ 2 μέτρα, ὡς τὶς ὁλόμικρες τοῦ Κεντρικοῦ Κογκό, ποὺ δὲν ἔχουν μεγαλύτερο μέγεθος ἀπὸ ἕνα λαγό.

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΦΑΚΟΧΟΙΡΩΝ

»Μέσα ἀπὸ ἕνα ἔλος, λίγο πιὸ πέρα, βγαίνει μιὰ οἰκογένεια φακοχοίρων, ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ τρία μικρά. Ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια εἶναι βουτηγμένη στὴ λάσπη. Οἱ χαυλιόδοντες τοῦ ἀρσενικοῦ μοιάζουν μὲ δίδυμα γιαταγάνια. Μποροῦν νὰ ξεκοιλιάσουν μιὰ ὕαινα καὶ ν' ἀνοίξουν στὰ δύο ἕνα τσακάλι. Βλέποντας τοὺς φακοχοίρους, ποὺ εἶναι μιὰ παραλλαγὴ τῶν δικῶν μας ἀγριογούρουνων, μερικὲς ἀντιλόπες φεύγουν γρήγορα, μὲ μεγάλα πηδήματα 4—6 μέτρων, ποὺ ἔχουν μιὰ ἀσύγκριτη χάρι.

»Περνᾶμε τώρα πλάϊ σ' ἕνα λιβάδι, ὅπου βόσκουν κάμποσες ἑκατοντάδες ζέβρων. Οἱ ραβδώσεις τους, καθὼς μετακινοῦνται πάνω στὴ χλόη, σμίγουν, διαλύονται καὶ φτιάνουν τὰ πιὸ περίεργα σχήματα... Πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας πετάει ἕνα σμήνος ἀπὸ ἄγριες χῆνες, μὲ τάξι ποὺ θὰ τὴ ζηλεύαν κι' οἱ καλύτερες ἀεροπορίες τοῦ κόσμου.

ΠΛΑ·Ι· ΣΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

»Καί, ξαφνικά, καθὼς προχωροῦμε κοντὰ σὲ μερικοὺς βράχους, ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου σταματάει ἀπότομα. Πλάϊ μας ἀκριβῶς βρίσκεται ἕνα κοπάδι ἀπὸ λιοντάρια. Τρεῖς ἀρσενικοὶ σηκώνονται μεγαλόπρεπα καὶ μᾶς κυττάζουν μ' ἔκπληξι καὶ περιέργεια. Εἶναι τόσο κοντά μας, πού, βγάζοντας τὸ χέρι μας, θὰ μποροῦσαμε νὰ χαϊδέψωμε τὴ χαίτη τους. Πίσω τους βρίσκονται τρεῖς λέαινες καὶ δυὸ λιονταράκια. Τὰ τελευταῖα γλυστρᾶνε σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες. Ἀλλὰ μιὰ ἀπὸ τὶς λέαινες βγάζει ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητό, γιὰ νὰ τ' ἀνακαλέσῃ στὴν τάξι. Τὰ λιονταράκια ἀποκαρκύνονται ἀμέσως. Οἱ ἀρσενικοὶ ξαπλώνονται καὶ πάλι μὲ νωχέλεια πάνω στὴ χλόη καὶ παύουν νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ μᾶς. Εἶναι σὰ νὰ μὴν ὑπάρχωμε.

»Πιὸ κάτω βλέπομε τὰ ὑπολείμματα ἑνὸς ζέβρου, ποὺ θὰ κατασπαράχθηκε πιθανὸν ἀπὸ τὰ λιοντάρια. Ἕνα κόκκινο τσακάλι καὶ δυὸ ὕαινες ξεκοκκαλίζουν μὲ βουλιμία ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει... Λίγο πιὸ πέρα, κάμποσα μαραμποῦ περπατᾶνε ἀνυπόμονα πάνω στὸ χορτάρι, περιμένοντας νὰ φύγουν οἱ ὕαινες καὶ τὸ τσακάλι, γιὰ νὰ χυμήξουν πάνω στὸ ψοφίμι. Μεγάλοι γύπες διαγράφουν ἐπίσης κύκλους σὲ μικρὴ ἀπόστασι πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, περιμένοντας τὴ σειρά τους... Θὰ ἔρθουν κατόπιν τὰ μικρὰ τρωκτικά, ποὺ θὰ καταβροχθίσουν τὶς τελευταῖες σάρκες τοῦ δυστυχισμένου ζέβρου καί, στὸ τέλος, στρατιὲς ἀπὸ μυρμήγκια θὰ καθαρίσουν στὴν ἐντέλεια τὰ κόκκαλα.

Μιὰ οἰκογένεια φακοχοίρων βόσκουν σ' ἕνα λειβάδι, μέσα στὸν πυθμένα τοῦ κρατῆρος τοῦ Ν'γκορονγκόρου. Οἱ φακόχοιροι ἀνήκουν στὴν ἴδια οἰκογένεια μὲ τὰ δικά μας ἀγριογούρουνα, ἀλλ' εἶναι πολὺ ἰσχυρότεροι.

ΜΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΗ ΣΚΗΝΗ

»Τὸ αὐτοκίνητο τρέχει γρήγορα, γιὰ ν' ἀπομακρυνθοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα, ποὺ δὲν ἔχει τίποτα τὸ εὐχάριστο... Ἀλλὰ νά μιὰ εἰδυλλιακὴ σκηνή: Ἕνα ἀρσενικὸ παγώνι χορεύει πάνω στὸ μαλακὸ χορτάρι, γιὰ νὰ συγκινήσῃ τὴ δουλτσινέα του. Ἡ τελευταία, ὅμως, φαίνεται ἀναποφάσιστη. Γιατὶ δυὸ ἄλλα ἀρσενικὰ παγώνια παιχνιδίζουν ὁλόγυρα, γιὰ νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχή της. Σὲ ποιὸ ἀπὸ τὰ τρία, ἄραγε, θὰ δώσῃ τὴν τρυφερὴ καρδιά της;

»Σταματοῦμε σ' ἕνα λιβάδι γιὰ νὰ προγευματίσωμε (χωρίς. φυσικά, νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο). Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνα κοπόδι ἀπὸ ἐλέφαντες βγαίνει ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ ἔλος. Περνοῦν ἀργὰ ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, χωρὶς νὰ φαίνωνται, ὅτι μᾶς πρόσεξαν. Ἐπὶ κεφαλῆς βαδίζει μιὰ ἐλεφαντίνα, μὲ κατεβασμένα τ' αὐτιά της. Οἱ δυὸ χαυλιόδοντές της εἶναι τόσο μεγάλοι, ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀνασηκώσῃ μ' αὐτοὺς τὸ αὐτοκίνητό μας καὶ νὰ τὸ πετάξῃ κάμποσα μέτρα μακρυά. Στὸ τέλος τῆς φάλαγγος προχωροῦν τρία ἐλεφαντάκια, ποὺ ἔχουν τυλίξει τὶς προβοσκίδες τους στὴν οὐρὰ τοῦ ζώου, ποὺ προπορεύεται ἀπ' αὐτά. Τὸ κοπάδι διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς μικροῦ ἄλσους ἀπὸ ἀκακίες.

ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΜΑΣΣΑ·Ι·

»Γύρω ἀπὸ τὰ καλάμια καὶ τὶς συμφαῖες, ποὺ σκεπάζουν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἕλους, φτερουγίζουν διάφορα ἐξωτικὰ πουλιά.

»Ἐνῶ συνεχίζομε τὸ πρόγευμά μας, βλέπουμε ἕνα ἀνθρώπινο ὄν νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος μας. Εἶναι ἕνας νεαρὸς Μασσαΐ, ἀπὸ κείνους, ποὺ μένουν μέσα σὲ καλύβες, στὸν πυθμένα τοῦ κρατῆρος. Τὰ μαλλιά του ἔχουν σκοῦρο κοραλλὶ χρῶμα κι' οἱ λοβοὶ τῶν αὐτιῶν του, ποὺ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ κρίκους, κρέμονται ὡς τὰ μισὰ τοῦ ὤμου του. Τὸ μοναδικό του ἔνδυμα εἶναι ἕνα κομμάτι πανί, ποὺ τοῦ σκεπάζει τὸ κατώτερο μέρος τῆς κοιλιᾶς καὶ δένεται στὸ δεξιὸ ὦμο του. Ἔρχεται ἀφοβα κοντά μας. Τὸ κορμί του λάμπει σὰ νὰ εἶναι ἀπὸ μπρούντζο. Στὸ ἀριστερό του χέρι κρατάει τὴ μακρυὰ του λόγχη, ποὺ ἡ ἄκρη της εἶναι κοφτερὴ σὰν ξυράφι. Τὸ πρόσωπό του δὲ δείχνει οὔτε συμπάθεια, οὔτε ἀντιπάθεια... Τὸν χαιρετᾶμε μὲ τὴ λέξι «ζάμπο», ποὺ μάθαμε ἀπὸ τὸν ὁδηγό. Μᾶς ἀπαντάει μ' ἕνα ἀργὸ χαμόγελο, ἀλλ' ἀρνιέται τοὺς καρπούς καὶ τὰ σάντουϊτς, ποὺ τοῦ προσφέρομε... Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, σὰ νὰ εἶχε ἱκανοποιήσει τελείως τὴν περιέργειά του, φεύγει. Εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ πρωτόγονου ἀνθρώπου, ποὺ δὲ ζηλεύει κανένα, οὔτε ἐπιθυμεῖ τίποτα. Μᾶς κάνει ἐντύπωσι τὸ ἀμέριμνο ὕφος μὲ τὸ ὁποῖο προχωρεῖ. Κι' ὡστόσο, ὁ κρατήρας αὐτὸς εἶναι γεμάτος ἀπὸ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ θηρία καὶ τὰ φίδια. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς Μασσαΐ δὲ φοβᾶται τίποτα. Γιατὶ αἰσθάνεται πὼς εἶναι ἱκανὸς ν' ἀντιμετωπίσῃ ὅλους τοὺς ἐχθρούς του.

»Οἱ Μασσαΐ ζοῦν ὅπως κι' οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι, πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια. Δὲ θέλουν νὰ ξέρουν τίποτα ἀπὸ τὸν πολιτισμό μας. Οἱ ἀνέσεις μας, τὰ αὐτοκίνητά μας κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ πυροβόλα ὅπλα μας δὲν τοὺς κάνουν ἐντύπωσι. Τὸ μόνο ποὺ θέλουν εἶναι νὰ τοὺς ἀφίσωμε ἥσυχους. Οἱ ἄγριοι αὐτοὶ ἀγνοοῦν σχεδὸν τὸ μαγείρευμα καὶ χρησιμοποιοῦν τὴ φωτιὰ μόνο γιὰ νὰ φτιάνουν τὰ ὅπλα τους. Ἡ τροφή τους ἀποτελεῖται ἀπὸ ὠμὸ κρέας, ἀπὸ νωπὸ αἷμα σφαγμένων ζώων κι' ἀπὸ γάλα. Τὸ ψωμὶ τοὺς εἶναι ἄγνωστο.

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

»Μετὰ τὸ πρόγευμά μας, συνεχίζομε τὴν περιπλάνησί μας. Βλέπομε, ξαφνικά, ἕναν γκέπαρδο νὰ ξεπροβάλλῃ μέσα ἀπὸ τὰ τριφύλλια. Ἔχει στηριγμένα τὰ πράσινα μάτια του στὰ πισινὰ ἑνὸς ζαρκαδιοῦ, ποὺ βόσκει ἀμέριμνα, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὸν τρομερὸ κίνδυνο, ποὺ τὸ ἀπειλεῖ. Πίσω ἀπὸ τὸν γκέπαρδο προχωροῦν τρία μικρά, ποὺ προσπαθοῦν νὰ μιμηθοῦν τὸ ἀνάλαφρο βάδισμα καὶ τὶς κινήσεις τοῦ πατέρα τους. Φαίνεται πὼς βρίσκονται ἀκόμη στὸ ἀλφάβητο τῆς ζωῆς τῆς ζούγκλας... Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ γκέπαρδος κάνει ἕνα τεράστιο πήδημα καὶ βρίσκεται πάνω στὸ ζαρκάδι, ποὺ σωριάζεται ἀμέσως κάτω, πλημμυρισμένο στὰ αἵματα. Ὁ γκέπαρδος τοῦ εἶχε κόψει μὲ τὰ τρομερὰ δόντια του τὴν καρωτίδα. Τὰ μικρὰ τρέχουν χαρούμενα. Ἕνα πλούσιο γεῦμα τὰ περιμένει.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΡΙΝΟΚΕΡΟΣ

»Ἑκατὸ μέτρα πιὸ πέρα μᾶς περίμενε μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξι. Πέσαμε πάνω σ' ἕνα ρινόκερο, ποὺ κοιμόταν πάνω σ' ἕναν τάπητα ἀπὸ πολύχρωμα ἄνθη. Τὸ ζῶο τινάχτηκε πάνω στὰ μικρὰ πόδια του, ἀγανακτισμένο, γιατὶ τοῦ εἴχαμε παράξει τὴν ἡσυχία... Νοιώσαμε τὴν καρδιὰ μας νὰ χτυπᾶν πολὺ δυνατὰ μέσα στὸ στῆθος μας. Ἀλλ' εὐτυχῶς, ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου κατάφερε ν' ἀπομακρυνθῇ πολὺ γρήγορα.

»Εἴδαμε τὸ ρινόκερο νὰ τρέχῃ δεξιὰ κι' ἀριστερά, σὰν τρελλός, γιατὶ τὰ μυωπικὰ μάτια του δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ξεχωρίσῃ τὴν κατεύθυνσι ποὺ εἴχαμε ἀκολουθήσει.

»Ὁ ρινόκερος εἶναι τὸ μόνο ζῶο ἀπὸ τὸ ὁποῖο μπορεῖ καὶ νὰ κινδυνεύσῃ μέσα στὸν κρατῆρα τοῦ Ν'γκορονγκόρο. Ὄχι ὅτι ἐχθρεύεται ἰδιαίτερα τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ τὸ ζῶο αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικὰ καχύποπτο καὶ πολλὲς φορὲς τὰ βάζει καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἴσκιο του.

»Τὰ ἄλλα ζῶα, ἀκόμη καὶ τὰ θηρία, δὲν ἔχουν γνωρίσει τὴν κακία τοῦ ἀνθρώπου — ὅπως εἴπαμε, τὸ κυνήγι ἀπαγορεύεται στὸ Ν'γκορονγκόρο — καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐπιτίθενται ἐναντίον του. Μόνοι ἄνθρωποι, ποὺ βλέπουν, ἀλλοῶστε, εἶναι οἱ Μασσαΐ, γιατὶ οἱ ἐπισκέπτες αὐτοῦ τοῦ παραδείσου δὲ βγαίνουν ποτὲ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Οἱ Μασσαΐ, λοιπόν, ζοῦν σὲ ἀπόλυτη ἁρμονία μὲ τὰ λιοντάρια καὶ τὰ μεγάλα ζῶα, γιατὶ ποτὲ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό τους ἡ σκέψι νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸ πλούσιο τρίχωμά τους ἢ τὸ φίλντισι τῶν δοντιῶν τους. Τὰ μόνα ζῶα ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρουν εἶναι οἱ ἀντιλόπες, τὰ ζαρκάδια κι' ἄλλα μικρότερα, ποὺ ἡ φύσις τὰ ἔχει καταδικάσει νὰ εἶναι τὰ αἰώνια θύματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν θηρίων».

Η ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

Ἀλλ' ἂς μιλήσωμε λίγο καὶ γιὰ τὴν ψυχολογία τῶν ζώων. «Ἂν δὲν ὑπήρχαν τὰ ζῶα, δὲ θὰ μποροῦσαμε νὰ καταλάβωμε τὸν ἑαυτό μας», ἔγραψε ὁ Μπυφόν. Καὶ τὰ παράξενα λόγια του ἐπιβεβαιώνονται ἀπὸ τὸ Γερμανὸ καθηγητὴ Χέντιγκερ, ποὺ εἶναι ὁ μεγαλύτερος γνώστης τῆς ψυχολογίας τῶν ζώων στὴν ἐποχή μας.

Ὁ καθηγητὴς Χέντιγκερ, ποὺ κατέχει τὴν ἕδρα τῆς ψυχολογίας τῶν ζώων στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ζυρίχης, πέρασε ἀρκετὰ χρόνια στὴ ζούγκλα, μελετώντας προσεχτικὰ τοὺς ἐνοίκους της. Συμπλήρωσε ἐπίσης τὶς μελέτες του στοὺς ζωολογικοὺς κήπους καὶ τὰ τσίρκα ὅλου τοῦ κόσμου. Ξέρει ἐπίσης τὴν τέχνη νὰ μιλάῃ στὰ ζῶα καὶ μπορεῖ νὰ δαμάσῃ καὶ τὸ ἀγριώτερο λιοντάρι, μὲ μόνο τὸν ἦχο τῆς φωνῆς του καὶ τὸ βλέμμα του.

«Στὴ ζούγκλα, γράφει ὁ δόκτωρ Χέντιγκερ, βρίσκει κανεὶς κατοικίες ζώων μὲ θαυμασία διαρρύθμισι. Περιλαμβάνουν τραπεζαρία, ὑπνοδωμάτια, κελλάρι γιὰ τὰ τρόφιμα, ἀκόμη κι' ἕνα εἶδος ταράτσας, ὅπου μποροῦν νὰ ξαπλώνονται γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὸν ἥλιο».

Ἀξιοσημείωτο ἐπίσης, κατὰ τὸν Χέντιγκερ, εἶναι τὸ αἴσθημα τῆς κοινωνικῆς ἱεραρχίας μεταξὺ τῶν ζώων.

«Νομίζομε συνήθως—παρατηρεῖ—ὅτι ἕνα κοπάδι λύκων εἶναι ὅ,τι πιὸ ἄγριο καὶ πιὸ ἀπειθάρχητο ὑπάρχει μέσα στὴ φύσι, ἀφοῦ τὰ ζῶα αὐτὰ δὲ διστάζουν νὰ κατασπαραξοῦν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, γιὰ νὰ κορέσουν τὴν πείνα τους. Κι' ὅμως, ἡ ἱεραρχία μεταξύ των εἶναι αὐστηρότατα κανονισμένη καὶ θυμίζει ἐκείνη τῶν παλιῶν μεσαιωνικῶν ἱππότων ἢ τῶν πασσάδων τοῦ σουλτανικοῦ καθεστώτος, πού, ἀνάλογα μὲ τὴ διαδάθμισί τους, εἶχαν δικαίωμα σὲ μιὰ-δυὸ ἢ περισσότερες οὐρές. Οἱ λύκοι δὲν ἔχουν, βέβαια, εἰδικὲς στολὲς ἢ ἰδιαίτερα διακριτικά, γιὰ νὰ ξεχωρίζουν. Ἀλλ' ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο κρατᾶνε τὸ κεφάλι τους ἢ σηκώνουν τ' αὐτιά τους ἢ σουφρώνουν τὸ μέτωπο ἢ δείχνουν τὰ δόντια τους, ἀποτελοῦν μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα φανερώνουν τὴ θέσι ποὺ κατέχουν. Τὸ κυριώτερο γνώρισμα τῆς κοινωνικῆς θέσεως, ὅμως, εἶναι ἡ οὐρά. Κάθε κοπαδὶ ἔχει τὸν ἀρχηγό του, ποὺ ἐξουσιάζει ἀπόλυτα τοὺς ἄλλους. Ἕνας λύκος κατώτερης τάξεως, ποὺ θὰ εἶχε τὴν ἀναιδεια νὰ πλησιάσῃ τὸν ἀρχηγὸ μὲ τὴν οὐρὰ σὰν ἀέρα, θὰ κινδύνευε νὰ κατασπαραχθῇ στὴ στιγμή. Πρέπει, τοὐναντίον, νὰ πλησιάσῃ μὲ τὴν οὐρὰ ἀνάμεσα στὰ σκέλη ἢ ἀκριβέστερα κολλημένη στὴν κοιλιά. Ἕνας λύκος μέσης τάξεως μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ τὸν ἀρχηγό, ἔχοντας ἐλεύθερη τὴν οὐρὰ του, ἀλλὰ δυστυχία του ἂν, ἀπὸ ἄγνοια ἢ ματαιοδοξία, τολμοῦσε νὰ τὴ σηκώσῃ παραπάνω ἀπὸ τὴν ὁριζόντιο!

»Μόνο οἱ λύκοι ἀνώτερης κλάσεως ἔχουν ἐλευθερία κινήσεων, ἀλλά, πάντως, σὲ βαθμὸ κατώτερο ἀπὸ τὸν ἀρχηγό, ποὺ πρέπει νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ ὅλους. Ὅλα αὐτά, βέβαια, δὲ θὰ ἐμποδίσουν τοὺς ὑποδεεστέρους λύκους νὰ κατασπαράξουν τὸν ἀρχηγό τους, ποὺ πληγώθηκε ἀπὸ τὴ σφαίρα ἑνὸς κυνηγοῦ ἢ ποὺ ἀρρωστεῖ ἀπὸ γηραστεία. Αὐτό, ὅμως, εἶναι ἄλλο ζήτημα».

Παρέλασι ἐλεφάντων σὲ κανονικὴ τάξι.

"Ἕνας θηλυκὸς ἱπποπόταμος μαζὶ μὲ τὸ μικρό του. Ἡ φωτογραφία ἔχει παρθῆ στὴ λίμνη τῆς Βικτωρίας (Ταγκανίκα).

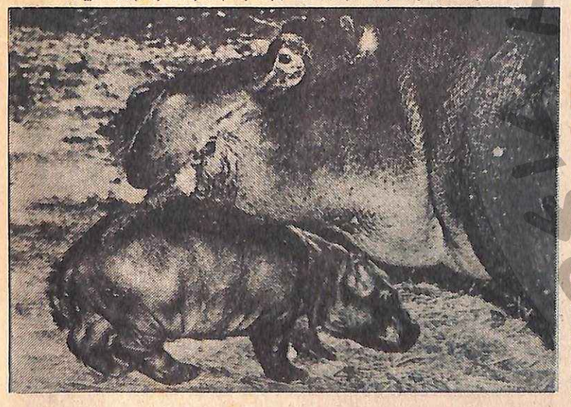

Μὴν ἀφήνετε τὴν πεῖνα σας νὰ γίνεται πολὺ τυραννική.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΡΑΤΡΩΤΕ, ΒΥΖΑΙΝΕΤΕ ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ!

Ἡ πολυφαγία διώχνει τὶς ἀνησυχίες μας

ΣΑΣ ἐνδιαφέρει πολὺ νὰ διατηρήσετε λεπτὴ τὴ σιλουέτα σας καὶ... νὰ μὴ βογγάη ἡ ζυγαριά, ὅταν ἀνεβαίνετε πάνω τάς;

Ἀσφαλῶς, ναί. Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ὅμως, σᾶς φαίνεται τελείως ἀδύνατο νὰ περάσετε μιὰ μέρα χωρὶς τρία κανονικὰ γεύματα. Θέλετε νὰ μὴν παχύνετε, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔχετε τὴ δύναμι νὰ κάνετε δίαιτα. Κι' ἔτσι βαδίζετε, μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, πρὸς τὴν παχυσαρκία, μ' ὅλες τὶς ἄσχημες συνέπειές της.

Τί μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ κάμετε, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὸν κίνδυνο αὐτό; Ἀπλούστατα, νὰ ἀπιλίζετε τὸ δάχτυλό σας, σὰν μωρό!... Θὰ νικήσετε ἔτσι τὴν πεῖνα σας, χωρὶς νὰ ὑποφέρη καθόλου ἡ γραμμή σας.

Σᾶς φαίνεται ἀπίθανη καὶ κωμικὴ αὐτὴ ἡ συμβουλή; Κι' ὅμως ἔχει ἐπιστημονικὴ βάσι.

Πραγματικά, οἱ γιατροὶ πιστεύουν τώρα ὅτι πολλοὶ «φαγάδες» ὀφεῖλουν τὴν κακὴ αὐτὴ συνήθειά τους, ὄχι σ' ἕνα ἀπαιτητικὸ στομάχι, ἀλλὰ σ' ἕνα πνεῦμα ταραγμένο. Στὴν πολυφαγία, ζητᾶνε μιὰ ἀσφαλιστικὴ βαλβίδα ἀπὸ τὶς συναισθηματικὲς διαταραχές τους, τὰ βάσανα καὶ τοὺς φόβους τους. Τρῶνε γιὰ νὰ ξεθυμάνουνε.

«Βάζοντας φαγητὸ στὸ στόμα τους, νοιώθουν τὴν ἴδια ἀνακούφισι τοῦ μωροῦ ποὺ βυζαίνει τὸ δάχτυλό του» βεβαιώνει ἕνας Ἄγγλος ψυχίατρος. «Ἄλλο τόσο θ' ἀνακουφίζονταν, ἂν βύζαιναν κι' αὐτοὶ τὸ δάχτυλό τους».

Τ' ἀκούσατε, λοιπόν; Γιὰ νὰ μὴν παρατρῶτε καὶ χοντρύνετε, βυζαίνετε τὸ δάχτυλό σας!...

Πῶς ἐξηγοῦν ὅπως οἱ ψυχολόγοι τὸ ὅτι ἡ πολυφαγία τονώνει τὸ ἠθικό μας καὶ διώχνει τὶς ἀνησυχίες μας;

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, μᾶς λένε ὅτι ἡ ἐπιθυμία νὰ φάμε ὑπερβολικά, προέρχεται ἀπὸ ἕνα πρωτόγονο καὶ ὑποσυνείδητο φόβο, ποὺ κληρονομήσαμε ἀπὸ τοὺς μακρινοὺς προγόνους μας.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζοῦσε ἀκόμα στὶς σπηλιὲς καὶ ἀγωνιζότανε σκληρὰ γιὰ τὴν ἐπιβίωσί του, ἔτρωγε ὅσο μποροῦσε καὶ ὅταν μποροῦσε. Πολλοὶ ἄνθρωποι, λοιπόν, διατηροῦν στὸ ὑποσυνείδητό τους τὴν ἰδέα ὅτι πρέπει νὰ μὴν ἀφίνουν εὐκαιρία χωρὶς νὰ ριχτοῦν στὸ φαγητὸ — σὰν νὰ ὑπάρχη ἀκόμα ὁ κίνδυνος νὰ φανῆ ξαφνικὰ κάποιος δεινόσαυρος καὶ νὰ τοὺς διακόψη...

Ἕνας ἄλλος παράγων πολυφαγίας εἶναι ἡ θέσι μας στὴν κοινωνία. Ἄλλοτε, τὸ πλούσιο κελλάρι καὶ τὸ παραφορτωμένο τραπέζι δείχνανε τὸν κοινωνικῶς ἀνώτερο ἄνθρωπο. Κι' ἡ ἀντίληψι αὐτὴ δὲν ἔχει σβύσει ἀκόμα σήμερα σὲ ὅλους.

Τὰ παιδιά, ἐξ ἄλλου, μαθαίνουν συχνὰ νὰ κρίνουν τὴν ἄνεσι καὶ τὴν ἀσφάλεια ἀπ' τὰ κανονικὰ καὶ πλούσια οἰκογενειακὰ γεύματα. Ἡ μητέρα τους προσπαθεῖ διαρκῶς, μὲ παρακάλια καὶ μὲ μαλώματα, «νὰ τὰ μπουκώση». Λοιπόν, τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ παιδιὰ αὐτὰ γίνονται ἀργότερα φαγάδες καὶ παχύσαρκοι.

Ἀλλ' οἱ ψυχίατροι ἀναφέρουν κι' ἄλλους ἀκόμη παράγοντες τῆς πολυφαγίας.

Πολλοὶ χοντροὶ ἔφηβοι καὶ τῶν δυὸ φύλων τρῶνε διαρκῶς, γιὰ παρηγοριά, ἐπειδὴ δὲν τοὺς προσέχουν ἀρκετὰ οἱ γονεῖς τους.

Μιὰ ὁμάδα Νεοὐορκέζων ψυχιάτρων ρώτησε μιὰ κοπελλίτσα, ποὺ εἶχε περάσει τὰ 100 κιλά, κι' αὐτὴ τοὺς ἐξομολογήθηκε ὅτι ἔτρωγε τὸ καταπέτασμα, κάθε φορὰ ποὺ μαλώνανε ἡ μητέρα κι' ὁ πατέρας της. «Κανεὶς δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ μένα, κανεὶς δὲ μοῦ δίνει σημασία!» παραπονέθηκε κλαίγοντας.

Ὅταν οἱ γονεῖς της κατάλαβαν πὼς οἱ καυγάδες τους σπρώχνανε τὴν κόρη τους σὲ μιὰ «αὐτοκτονία μὲ τὸ φαγητό», φρόντισαν νὰ κανονίσουν τὶς διαφορές τους καὶ νὰ μὴ ξαναμαλώσουν. Ἀπὸ τότε, ἡ μικρὴ ἔπαψε νὰ τρώη πολύ.

Κάθε μορφὴ δυστυχίας, ἀμφιβολίας ἢ ἀβεβαιότητος μπορεῖ νὰ προκαλέση αὐτὴ τὴν τάσι πρὸς τὸ φαγητό. Ἕνας ἄντρας ποὺ φοβᾶται ὅτι δὲν κάνει καλὰ τὴ δουλειά του κι' ὅτι κινδυνεύει ἡ θέσι του, μπορεῖ νὰ θεωρήση τὸ φαγητὸ σὰν μιὰ μορφὴ ἀσφαλείας. Τὸ ἴδιο καὶ μιὰ παραμελημένη σύζυγος μπορεῖ νὰ μασουλάη κάτι, σὰν παρηγοριὰ γιὰ τὴν ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος τοῦ συζύγου της.

Προσέξατε ἐξ ἄλλου, στὰ πάρτυ, ὅτι οἱ πιὸ νευρικοὶ καὶ ἀδέξιοι καβαλέροι, αὐτοὶ ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ μοναξιὰ καὶ ἀπὸ συναίσθημα κατωτερότητος, ταράζουν κυριολεκτικὰ τὸ μπουφέ!... Ὄχι πὼς πεινᾶνε πολύ. Ἀλλά, τρώγοντας, κάνουν κάτι κι' ἔτσι διώχνουν τὴν ἀμηχανία τους.

Ὑπάρχουν ὡστόσο «φάρμακα» γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, πολὺ καλλίτερα ἀπ' τὸ φαγητό.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὁ παχύσαρκος πρέπει νὰ καταλάβη πὼς δὲ χρειάζεται ὁ ὀργανισμός του τόσο φαγητό. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα θὰ χρειαστῆ πιὰ νὰ νικήση τὸν πειρασμό.

Ἕνα χρήσιμο «τρὶκ» ποὺ θὰ τὸν βοηθήση σ' αὐτό, εἶναι νὰ πιῆ ἕνα χαφὲ καὶ νὰ κατνίση ἕνα τσιγάρο πρὶν ἀπ' τὸ φαγητό, γιὰ νὰ κόψη κάπως τὴν ὄρεξί του.

Ἐπίσης, ἂν φροντίση ν' ἀπασχοληθῆ μὲ μιὰ δουλειὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, μπορεῖ νὰ ξεχάση νὰ φάη. Ὑπάρχουν καλλιτέχνες πού, πάνω στὸν πυρετὸ τῆς δημιουργίας, δὲν τρῶνε κάποτε ἐπὶ ἡμέρες.

Ὅποια ὅμως μέθοδο κι' ἂν διαλέξετε, μὴν ἀφίνετε πάντως τὴν πεῖνα σας νὰ γίνεται πολὺ τυραννική. Καλλίτερα νὰ τρῶτε ἀπὸ λίγο, ὅταν νοιώθετε πεῖνα, παρὰ νὰ νηστεύετε ὅλη τὴ μέρα, γιὰ νὰ πέσετε ὕστερα μὲ τὰ μοῦτρα στὸ φαγητό...

Τέλος, ἂν διαπιστώσετε ὅτι ἡ θέλησί σας δὲν εἶναι ἀρκετὰ δυνατή... δοκιμάστε νὰ βυζάξετε τὸ δάχτυλό σας!

✪✪

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΤΑΙΗΛΟΡ

Συλλογισμός, ποὺ καθὼς λέγεται, ὀφείλεται σ' ἕνα ἀπ' τὰ παιδιὰ τῆς Λὶζ Ταίηλορ:

— Ἀναρωτιέμαι πῶς τόσα παιδιὰ εἶναι ὀλιγαρκὴ στὸ θέμα τῶν γονέων τους: Ἐγὼ ἀπ' τὴ μαμά μου εἶχα τέσσερις μπαμπάδες κι' ἀπ' τὸν πατέρα μου τρεῖς μαμάδες!...

Τὸ χιοῦμορ σὲ εἰκόνες

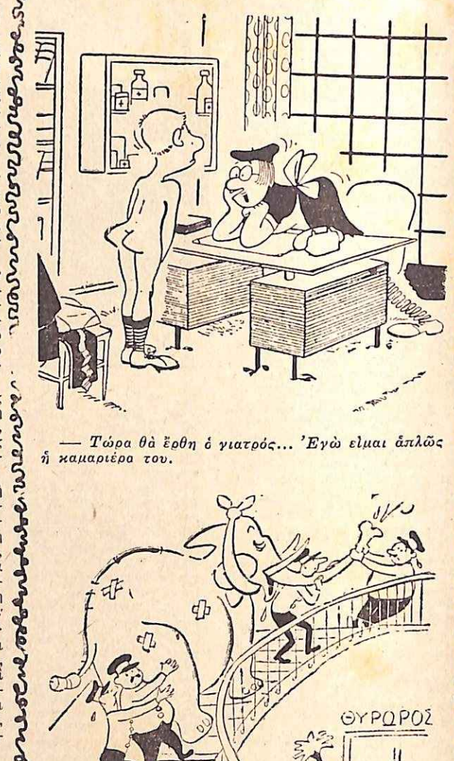

— Τώρα θὰ ἔρθη ὁ γιατρός... Ἐγὼ εἶμαι ἁπλῶς ἡ καμαριέρα του.

— Στὸ ὄγδοο πάτωμα βρῆκε νὰ ἐγκατασταθῆ αὐτὸς ὁ κτηνίατρος;

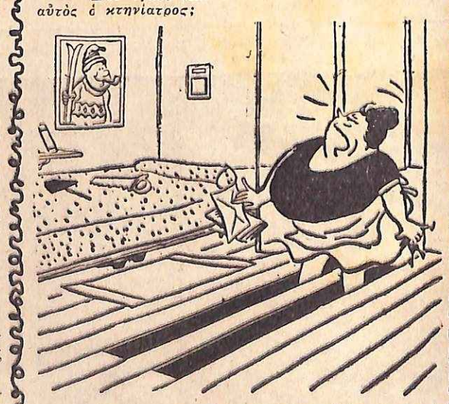

— Ἔλεγα κι' ἐγὼ ποῦ τὰ βρῆκε τὰ λεφτὰ ὁ κύριος Παπαδόπουλος κι' ἀγόρασε σκί;...

Η ΜΑΛΘΑΚΟΤΗΣ τῶν Συβαριτῶν

Πῶς τοὺς κατέστρεψαν τὰ τεράστια πλούτη τους

ΟΤΑΝ θέλωμε νὰ χαρακτηρίσωμε ἕναν ἄνθρωπο ὡς τρυφηλό, τὸν ἀποκαλοῦμε Συβαρίτη. Κι' ὡστόσο, οἱ Συβαρῖτες δὲν ἦταν πάντοτε τόσο μαλθακοὶ ὅσο τοὺς παρουσιάζει ἡ παράδοσι. Ἀλλ' ἡ μεγάλη δύναμι καὶ τὰ τεράστια πλούτη, ποὺ ἀπόχτησαν τοὺς ὁδήγησαν στὴν παρακμή.

Ἡ Σύβαρις χτίστηκε κατὰ τὸν 8ον π. Χ. αἰῶνα ἀπὸ Ἀχαιοὺς καὶ Γροιζηνίους ἀποίκους. Βρισκόταν χοντὰ στὸ σημερινὸ κόλπο τοῦ Τάραντος.

Οἱ ἄποικοι αὐτοὶ ἔδειξαν πολὺ μεγάλη δραστηριότητα κι' ἐπεβλήθησαν πολὺ γρήγορα στοὺς γειτονικοὺς λαούς. Ἔτσι, ἕναν περίπου αἰῶνα μετὰ τὴν ἐγκατάστασί τους, εἶχαν δημιουργήσει ἕνα ἰσχυρότατο κράτος, ποὺ περιλάμβανε 25 ἰταλικὲς πόλεις, ἡ δὲ ἐμπορική τους ἐκτεινόταν ὡς τὸ Τυρρηνικὸ πέλαγος. Ἔκτισαν ἐπίσης τρεῖς ἀποικίες, τὴν Ποσειδωνία, τὴ Λάος καὶ τὴ Σκίδρο. Σὲ περίπτωσι πολέμου, μποροῦσαν νὰ παρατάξουν στρατὸ ἀπὸ 300.000 πεζοὺς καὶ 5.000 ἱππεῖς.

Ἀλλ' αὐτὴ ἡ τεραστία δύναμι ποὺ ἀπόχτησαν τοὺς κατέστρεψε. Στὴν πόλι τους συνέρρεαν τεράστια πλούτη ἀπὸ ὅλη τὴν Ἰταλία, ἔτσι ποὺ σιγὰ-σιγὰ σκέφτηκαν ὅτι ἦταν περιττὸ πιὰ νὰ ἐργάζωνται κι' ἐπιδόθηκαν στὴν παλοπέρασι καὶ τὶς διασκεδάσεις. Ἀρχισαν ταὐτόχρονα νὰ ἐπιζητοῦν μὲ πάθος τὶς ἀνέσεις. Καί, πρὸ παντός, θέλησαν νὰ ἐξαφανίσον κάθε θόρυβο ἀπὸ τὴν πόλι τους. Ψήφισαν, λοιπόν, ἕνα νόμο ποὺ ὑποχρέωνε ὅλους ὅσους ἐξασκοῦσαν θορυβώδη ἐπαγγέλματα, σιδηρουργοὺς, λιθοξόους, ξυλουργοὺς κλπ. νὰ μεταφερθοῦν ἔξω ἀπ' αὐτήν.

Βρῆκαν κατόπιν ὅτι κι' οἱ πετεινοὶ τοὺς ἐνοχλοῦσαν μὲ τὰ κουκουρίκου τους. Ἄλλος νόμος ὑποχρέωσε τοὺς κατόχους των νὰ τοὺς σφάξουν. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἔδιωξαν τὰ σκυλιὰ καὶ τὶς γάτες. Στὸ τέλος δὲν ἀκουγόταν ἄλλος θόρυβος στοὺς δρόμους τῆς Συβάρεως ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ροχαλητὸ τῶν κατοίκων τῆς, ποὺ κοιμόνταν σχεδὸν ὅλη τὴ μέρα, γιὰ νὰ διασκεδάζουν τὴ νύχτα.

Ἡ ἄνεσι κι' οἱ διασκεδάσεις εἶχαν γίνει πιὰ ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς τους. Ἐπενόησαν ἐνδύματα, ποὺ εἶχαν «τὴν ἀταλότητα τῆς αὔρας» καὶ κοιμόνταν πάνω σὲ σωροὺς ἀπὸ πέταλα τριαντάφυλλον. Ἀναφέρεται ὅτι κάποτε ἕνας Συβαρίτης, ὀνόματι Σμινρίδης, σ' ἐρώτησι φίλου του πῶς πέρασε τὴ νύχτα, ἀπάντησε:

— Δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι. Σκέψου ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ ροδοπέταλα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ δοῦλος μου εἶχε στρώσει τὸ κρεβάτι μου, ἦταν διπλωμένο στὰ δύο καὶ μ' ἔκοβε!

Οἱ Συβαρῖτες, ἐξ ἄλλου, ἦταν μανιώδεις γιὰ τὴν καθαριότητα. Ἡ ἐπινοητικότης τους, ὅμως, δὲν ἔφτασε ὡς τὸ σημεῖο νὰ κατασκευάσουν λουτρά, ὅπως ἔκαμαν ἀργότερα οἱ Ρωμαῖοι. Πλένονταν, λοιπόν, μέσα σὲ μεγάλα βαρέλια, ὅπου οἱ σκλάβοι τοὺς ἔρριχναν νάδους μὲ ζεστὸ νερό. Βρῆκαν, ὅμως, ὅτι οἱ τελευταῖοι ἔκαναν πολὺ γρήγορα τὴ διαδρομὴ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔβραζε τὸ νερὸ ὡς τὸ βαρέλι. Ἔτσι τὸ νερὸ ἦταν πολὺ ζεστὸ καὶ τοὺς ἔκαιγε. Γι' αὐτό, τοὺς ἔδεναν μεγάλα κούτσουρα στὰ πόδια, ποὺ τοὺς ὑποχρέωναν νὰ περπατᾶνε ἀργά.

Οἱ Συβαρῖτες ἐπενόησαν ἐπίσης τὰ λουτρὰ ποὺ προκαλοῦσαν ἄφθονη ἐφίδρωσι καὶ ποὺ ἀποκλήθηκαν πολλοὺς αἰῶνες ἀργότερα τουρκικὰ (χαμάμια).

Ἀλλὰ καὶ στὸ φαγητὸ οἱ Συβαρῖτες ἐπρωτοτύπησαν. Καθιέρωσαν ὡρισμένη τάξι γιὰ τὸ σερβίρισμα τῶν φαγητῶν, ποὺ εἶναι ἡ ἴδια μ' ἐκείνην ποὺ ἐπικρατεῖ περίπου καὶ σήμερα: ζωμὸς ἀπὸ κρέας ἢ ψάρι, ἐλαφρὰ ὀρεκτικά, φτεροῦγες ἀπὸ κοτόπουλο, ἐωδινὸ κρέας, ἐντόσθια ἀρνιῶν, θηράματα, τυρί, φροῦτο καὶ γλυκά. Τὸ κρασὶ τὸ ἔπιναν στὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ ἀνάμιχτο μὲ νερό, σύμφωνα μὲ τὴν ἑλληνικὴ συνήθεια, γιατὶ ὁ σκοπός τους ἦταν νὰ εὐθυμήσουν κι' ὄχι νὰ μεθύσουν καὶ ν' ἀποκτηνωθοῦν. Δὲν ἐξέχασαν ὅμως καὶ τὴ μαλθακότητά τους.

Ποὸ παντὸς δὲν ἔπρεπε νὰ μετακινοῦνται καὶ νὰ κουράζονται. Γι' αὐτό, καθένας ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνες ἔφερνε μαζί του τὸ... δοχεῖο τῆς νύχτας. Αὐτὰ τὰ δοχεῖα τὰ ἔβαζαν κάτω ἀπὸ τὰ ἀνάκλιντρα ὅπου ξαπλώνονταν κατὰ τὰ συμπόσια.

Εἶναι περιττό, βέβαια, νὰ ποῦμε ὅτι μὲ τὸν καιρὸ ἔχασαν τὶς πολεμικὲς ἀρετές τους καὶ μαζὶ μ' αὐτὲς καὶ τὴν προέχουσα θέσι ποὺ εἶχαν στὴ νότιο Ἰταλία. Ἔτσι, μιὰ ἄλλη πόλις ἀναπτύχθηκε στὴν κάτω Ἰταλία, ὁ Κρότων, ποὺ ἦταν ἐπίσης ἑλληνικὴ ἀποικία. Ἡ ἀνατόφευκτη σύγκρουσι μεταξὺ τῶν δύο πόλεων ἐπῆλθε τὸ 511 π.Χ. Οἱ Συβαρῖτες, μποροῦσα στὸν κίνδυνο, ξαναθυμήθηκαν τὶς παλιὲς πολεμικὲς ἀρετές τους καὶ ξαναφόρεσαν τοὺς θώρακες καὶ τὰ κράνη τους. Οἱ ἐχθροί τους εἶδαν τότε πὼς δὲ μποροῦσαν νὰ τοὺς γικήσουν καὶ κατέφυγαν σ' ἕνα τέχνασμα. Οἱ Συβαρῖτες εἶχαν τόσο πολὺ τελειοποιήσει τὴν ἐκπαίδευσι τῶν ἀλόγων, ποὺ τὰ μάθαιναν νὰ προχωροῦν μὲ βῆμα χοροῦ, στὸν ἦχο τῶν κεράτων καὶ τῶν τυμπάνων. Οἱ Κροτωνιάτες, λοιπόν, συγκρότησαν μιὰ μπάντα, ποὺ τὴν ἔμαθαν νὰ παίζη τοὺς σκοποὺς ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀντίπαλοί τους. Καὶ στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμὴ τῆς μάχης, ὅταν ἐξώρισε τὸ ἱππικὸ τῶν Συβαριτῶν, ἡ μπάντα αὐτὴ ἄρχισε νὰ παίζη τοὺς γνωριμοὺς στὰ ἄλογα σκοπούς. Τὰ ζῶα τέντωσαν τὰ αὐτιά τους καὶ βάλθηκαν ἀμέσως νὰ ρυθμίσουν τὸ βῆμα τους μὲ τὸ σκοπὸ ποὺ ἄκουγαν. Ἐπῆλθε τότε πρωτοφανὴς σύγχυσις στὴν παράταξι τῶν Συβαριτῶν κι' οἱ Κροτωνιάτες κατώρθωσαν ἔτσι νὰ τοὺς νικήσουν. Ἀνέσαψαν κατόπιν τελείως τὴ Σύβαρι, σὲ τρόπο ποὺ ὡς σήμερα, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν ἐπιστημόνων, δὲν κατορθώθηκε ν' ἀνευρεθῆ κανένα ἴχνος της.

Wartburg
312 de luxe
ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΙΣΧΥΡΟ ΚΙΝΗΤΗΡΑ ΠΟΥ ΙΚΑΝΟΠΟΙΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ
ΑΝΤ/ΠΕΙΑ ΕΤ.Ε.Α. Λ. ΣΥΓΓΡΟΥ 12 · ΤΗΛ. 912.877

ΕΥΘΥΜΗ Ἱστοριούλα

Τοῦ διαβόλου ἡ οὐρὰ

ΤΙ ΕΥΤΥΧΙΑ! Ἡ Ζαννὲτ θὰ παντρευτῆ κι' ἔχει μιὰ χαρά! Οἱ φίλες της εἶναι ὅλες παντρεμένες. Θὰ γίνη κι' αὐτὴ «κυρία»!... Αὔριο τὸ μεσημέρι θὰ παντρευτῆ!... Ἀπόψε κιόλας τὸ βράδυ, θὰ ὑπογραφῆ τὸ προικοσύμφωνο. Ὁ Ζὰν ὅμως, ὁ εὐτυχὴς μνηστήρας τῆς Ζαννέτ, δὲ φημίζεται γιὰ τὴν ἀκρίβεια στὰ ραντεβοῦ του, Γι' αὐτό, ὁ πατέρας τῆς μελλονύμφου τοῦ τηλεγράφησε — ἔτσι γιὰ μεγαλύτερη σιγουριά — τὰ ἑξῆς: «Μὴν ἔρθης πολὺ ἀργά!».

★

Εἶναι σούρουπο πιά. Ὅλοι οἱ καλεσμένοι ἔχουν φτάσει στὴ βίλλα, ὅπου μένει ἡ Ζαννέτ. Ἡ κουζίνα εἶναι ἀνάστατη ἀπὸ τὴ μεγάλη προετοιμασία, ποὺ γίνεται γιὰ τὸ δεῖπνο. Κι' ὁ συμβολαιογράφος μὲ τοὺς μάρτυρες εἶναι κι' αὐτὸς παρών.

Ἡ Ζαννὲτ ὅμως εἶναι λίγο νευριασμένη. Τὸ τραῖνο τῶν 6 ἤρθε χωρὶς νὰ φέρη τὸ Ζάν της. Εἰκοσι φορὲς θέχη βγῆ στὸ μπαλκόνι. Μάταια κυττάζει ἐκεῖ κάτω στὸ δρόμο τοῦ σταθμοῦ.

"Ἀχ, τίποτα ἀκόμη, μπαμπᾶ!

— Ἔννοια σου, κόρη μου!... ἀπαντάει καθησυχαστικὰ ἐκείνος. Ἀσφαλῶς θἀρθῆ μὲ τὸ τραῖνο τῶν 8. Εἶναι, βλέπεις, λαμπρὸ παιδὶ ὁ ἀρραβωνιαστικός σου... Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔρχεται στὴν ὥρα του...

— Μπαμπᾶ...

— Ναί... ναί!... Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω... Πάντα ἀργεῖ στὸ ραντεβοῦ του ὁ Ζάν.

Στὶς ὀχτὼ ἡ ὥρα ὁ ὑπηρέτης φεύγει γιὰ τὸ σταθμό. Μὰ καὶ πάλι τίποτα!...

Πείνασαν στὶς ὀχτώμισι οἱ καλεσμένοι.

— "Ἂς κάτσουμε νὰ φάμε! λέει ὁ πατέρας. Κρεμοῦμε τὸ κουτάλι στὸ Ζάν, κι' ἅμα ἔρθη, ὑπογράφουμε τὸ προικοσύμφωνο!...

Ἡ Ζαννὲτ σιγοτρώει. Ἀγωνίζεται νὰ φανῆ ἀπάραχη, γιατὶ ὅλων τὰ βλέμματα — ἰδίως τῶν θηλυκῶν — εἶναι καρφωμένα πάνω της. Οἱ ὧρες περνοῦν, μὰ τίποτα, τίποτα. Ἡ Ζαννὲτ δὲν ἀντέχει πιά. Βγαίνει μὲ τρόπο καὶ κατεβαίνει στὸν κῆπο, γιὰ νὰ κλάψη μὲ τὴν ἡσυχία της...

"Ἕνας ψηλὸς νέος, ὁ δεύτερος ἐξάδελφός της, βγαίνει κι' αὐτὸς μὲ τρόπο, Τὴν καταφθάνει καὶ τὴς ψιθυρίζει:

— Κλαῖς, ἐξαδελφούλα μου;

Ἡ Ζαννὲτ ξεσπάει τώρα σὲ λυγμούς:

— Καλέ, τί προσδολὴ ἦταν αὐτή!... Καὶ τώρα, τί θὰ ποῦν οἱ φίλες μου;

— Τὸν ἀγαποῦσες, λοιπόν, τόσο πολύ;

— Ὄχι καὶ τόσο! Ἀλλὰ νά!... Ἤμουν χαρούμενη, ποὺ θὰ παντρευόμουν... Ὅλες, ξέρεις, οἱ συμμαθήτριές μου εἶναι παντρεμένες πιά!...

Ὁ ἐξάδελφός της χαμογελάει.

— Ἔ, μὴ χολοσκᾶς, ἐξαδερφούλα μου... Θὰ βρῆς ἄλλον!...

— Μπᾶ!... Ἔτσι τὸ νομίζεις ἐσύ;... Τόσο γρήγορα βρίσκονται οἱ γαμπροί; Ὁ μπαμπᾶς ἄργησε τόσο νὰ μοῦ βρῆ αὐτὸ τὸ Ζάν!

— Κι' ἂν ξέρω ἐγὼ ἕναν ἕτοιμο;

— Ὤ, τότε ἀφίνω ἀμέσως τὸ Ζάν, λέει πρόσχαρη ἡ Ζαννέτ. Ἀλλά... ἀλλὰ κοντεύω νὰ τρελλαθῶ, ὅσο σκέπτομαι, ὅτι ὅλα εἶναι ἕτοιμα! Κι' αὔριο τὸ μεσημέρι ὡρίστηκε ἡ ὥρα τοῦ γάμου... Ἀπ' τὸ πρωῖ θ' ἀρχίσουν νἄρχωνται οἱ καλεσμένοι!... Τί θὰ ποῦν;...

— Μὰ μὴν κάνης ἔτσι, ἐξαδελφούλα μου!... Ἄκουσέ με: Αὔριο θὰ γίνη ὁ γάμος σου... Κι' οἱ καλεσμένοι δὲ θὰ βροῦν νὰ ποῦν τίποτα... Ὁ σύζυγος, ποὺ σοῦ προορίζω, δέχεται νὰ σὲ παντρευτῆ αὔριο κιόλας! Καὶ ξέρεις;... Σ' ἀγαπάει ἀπὸ καιρὸ ὁ σύζυγος αὐτός!... Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ σοῦ τὸ πῆ. Νόμιζε, ὅτι ἀγαποῦσες τὸν ἄλλο!... Ὑπόφερε πολύ... Κι' ἂν τὸν θέλης, θὰ τὸν κάνης τρισευτυχισμένο!...

— Ζάκ!

— Ἐξαδερφούλα μου!

— Λοιπόν, φέρε μου αὐτὸ τὸ σύζυγο!... Ὅσο γιὰ τὸ Ζάν, δὲν τὸν ἀγάπησα ποτέ μου... Ὁ μπαμπᾶς ἐπέμενε νὰ τὸν πάρω!...

— Νάτος, ὁ σύζυγός σου! εἶπε συγκινημένος ὁ Ζάκ, σφίγγοντας τὸ χέρι τῆς. Δὲν κατάλαβες τόσα χρόνια, ὅτι σ' ἀγαπῶ; Δὲν ἤθελα νὰ μιλήσω, γιατὶ δὲν εἶμαι ὡραῖος, οὔτε κομψός, οὔτε αἰσθηματικός, σὰν αὐτοὺς ποὺ προτιμᾶτε σεῖς τὰ μοντέρνα κορίτσια. Αὐτὸ ποὺ ξέρω τώρα εἶναι ὅτι ὅλη ἡ καρδιά μου εἶναι δική σου!...

Κι' ἡ μικρὴ ἐξαδέλφη ψιθυρίζει μὲ ὕφος σοβαρό:

— Ζάκ, μοῦ φαίνεται, ὅτι κι' ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα... Ὤ, βέβαια!... Σ' ἀγαποῦσα δίχως νὰ τὸ νοιώθω, γιατὶ ὅσα μοῦ λὲς τώρα μὲ κάνουν εὐτυχισμένη!...

— Γλυκειά μου Ζαννέτ!...

— Ζάκ! Τί εὐτυχισμένα, ποὺ θὰ ζήσουμε!... Θὰ σὲ κάνω τρισευτυχισμένο πατέρα!... Δίδυμα θὰ φέρνω στὸν κόσμο γιὰ χάρι σου!...

Λιγόστιχμη σιωπή, μικρὸς δισταγμὸς καὶ δυὸ φιλιὰ ἀντήχησαν στὸ σκοτάδι...

— Ζάκ, ὁ συμβολαιογράφος εἶναι ἀπάνω... Τὸ προικοσύμφωνο περιμένει... Πᾶμε νὰ βροῦμε τὸ μπαμπᾶ μου... Τὸ ὄνομα τοῦ γαμπροῦ μονάχα θ' ἀλλάξουν... Αὔριο κάνουμε τοὺς γάμους μας καὶ φεύγουμε γιὰ τὸ ταξίδι!... Φαντάζομαι πὼς θὰ τοῦ φανῆ τοῦ ἄλλου, ὁ-

ταν τὸ θυμηθῆ καὶ θὰ ἔρθη!... Μὰ τί μᾶς μέλλει; Ἂν ἔρθη, τὸν στέλνουμε πίσω συστημένο!...

Γελοῦν καὶ πάνε νὰ συναντήσουν τὸν πατέρα τῆς Ζαννέτ. Τοῦ ἐξηγοῦν τί ἀποφάσισαν.

Ἐκεῖνος μορφάζει: Ὁ ἐξάδελφος εἶναι φτωχός, ἐνῶ ὁ κ. Ζὰν εἶχε γερὴ περιουσία!

— Μὰ γιατί δὲ μιλοῦσες τόσον καιρό, ἠλίθιε; λέει ὁ πατέρας στὸ Ζάκ, γιὰ νὰ πῆ κάτι.

— Γιατὶ ντρεπόμουν! ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Ἡ ἐξαδέλφη μου εἶναι πλούσια, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι φτωχός!

— Ἔ, καλά!... Καὶ τώρα τί εἶσαι;... Πλούτισες;

— Ὄχι, μά...

— Καλέ, μπαμπά, δὲ ντρέπεσαι; πετάχτηκε καὶ εἶπε μὲ τσαχπινιὰ ἡ Ζαννέτ. Μὲ λεπτὰ μὲ παντρεύεις ἢ μὲ ἄνθρωπο;...Μήπως δὲν ἔχει λαμπρὸ μέλλον ὁ Ζάκ;... Ἔπειτα, δὲ φτάνουν καὶ γιὰ τοὺς δυό μας τὰ χρήματά μου;... Κι' ἀφοῦ τὸν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπάει;

Τὸ τελευταῖο ἐπιχείρημα κλόνισε τοὺς δισταγμοὺς τοῦ πατέρα της. Μπάτσισε χαϊδευτικὰ τὴ μονάκριβή του καὶ εἶπε:

— Μουσίτσα, εἶναι καλὸς δικηγόρος!... Γιὰ τὶς δικές σου ὅμως ὑποθέσεις. Ἔλα, λοιπόν, ἀφοῦ ἀγαπιόσαστε, παντρευτῆτε, μὲ τὴν εὐχή μου... Τὸ προικοσύμφωνο εἶναι ἕτοιμο, ἀλλάζουμε τὸ ὄνομα τοῦ γαμπροῦ καὶ πάει λέγοντας!...

Καὶ πρόσθεσε χαμογελαστός:

— Κι' ἂν ἔρθη πιὰ ὁ ἄλλος, τοῦ λέμε: «Ἤρθες δεύτερος»!...

Τὰ δυὸ ζαδέρφια ἔκαναν τὸ γάμο τους κι' ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἰταλία.

Ὁ πατέρας, εὐτυχισμένος, ποὺ ἀποκατέστησε τὴν κόρη του, ἀπολαμβάνει τὴν ἀνεξαρτησία του. Εἶναι «μπεκιάρης» καὶ δὲν ἔχει κανένα στὸ κεφάλι του.

Ὅσο γιὰ τὴν καϋμένη τὴ σύζυγό του; Ἐκείνη φρόντισε πολὺ νωρὶς ἡ φτωχὴ νὰ πετάξη στοὺς οὐρανούς, ἀφίνοντας τὸν κόσμο, λίγα χρόνια μετὰ τὴ γέννησι τῆς Ζαννέτ...

Ἕνα πρωΐ, λοιπόν, ἔφεραν στὸν πατέρα τῆς νέας τὴν ἀλληλογραφία του. Ἀπ' τὰ πρῶτα, ἄνοιξε ἕνα γράμμα, γιατί, ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ φακέλλου, γνώρισε τὸ χαρακτῆρα τοῦ Ζάν.

— Διάβολε!... μουρμούρισε, Αὐτὸς ὁ παρὰ λίγο γαμτρός μου, μοῦ δίνει ἕνα γερὸ βρισίδι!...Μὰ ἔχει καὶ δίκιο... Ὅλα τὰ φταίει τὸ Τηλεγραφεῖο!...

Ἔμεινε λίγο σκεπτικὸς κι' ἔπειτα ξεσπάει σὲ γέλια καὶ προσθέτει:

— Τί σοῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ τηλεγραφηταί!... Ἰδίως ὅταν χώνη ὁ διάβολος τὴν οὐρά του!... Ἐγὼ τηλεγράφησα τοῦ Ζὰν τὰ ἑξῆς: «Μὴν ἔρθης πολὺ ἀργά!»... Κι' ὁ βλάκας ὁ τηλεγραφητής, κατὰ λάθος, ἔβαλε μιὰ τελεία ὕστερα ἀπὸ τὸ «ἔρθης»!... Καὶ τὸ τηλεγράφημα πῆγε ἔτσι: «Μὴν ἔρθης. Πολὺ ἀργά»!... Τὸλαβε ὁ Ζὰν καὶ συμμορφώθηκε πιστὰ ὁ φτωχός: Δὲν ἦρθε, γιατὶ ἦταν πολὺ ἀργά...

Ὁ πατέρας, ξεκαρδισμένος στὰ γέλια, ἔσχισε τὸ ὑβριστικὸ γράμμα τοῦ «παρὰ λίγο» γαμπροῦ του. Καὶ πέταξε τὰ κομμάτια ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, στὸν ἄνεμο.

Κι' ἐνῶ ὁ Ζὰν φυσάει τὸ πάθημά του κι' ὁ πατέρας τῆς Ζαννέτ χαίρεται τὴν ἐργένικη ζωή του, οἱ νεόνυμφοι περνοῦν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος στὴν Ἰταλία, ξένοιαστοι, χαρούμενοι, εὐτυχισμένοι. Εἶχε χώσει — βλέπετε — ὁ διάβολος τὴν οὐρά του, σ' ὅλη αὐτὴ τὴν Ἱστορία καὶ τοὺς ζευγάρωσε ἄφεσθοῦσε, χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν!...

Ζ. ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Γιὰ μικρούς καὶ μεγάλους

Συλλαβικὸ κυκλόλεξο

Μέσα στοὺς δώδεκα αὐτοὺς κύκλους θὰ τοποθετῆστε 12 τετρασύλλαβες λέξεις τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες. Ἡ τοποθέτησι θὰ γίνη γύρω ἀπὸ τὸν ἀντίστοιχο ἀριθμό, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ σημεῖο

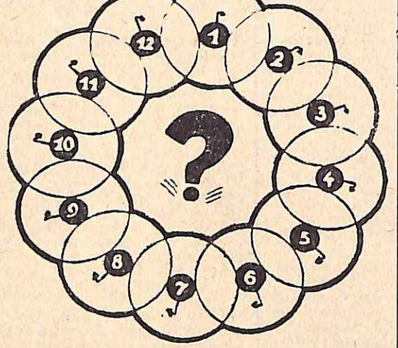

ὅπου βρίσκεται τὸ μικρὸ θέλος καὶ ἀκολουθῶντας τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει.

Ἀντὶ νὰ ἐβάζετε ἕνα μόνο γράμμα, θὰ τοποθετῆτε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβὴ μέσα στὸ κάθε μικρὸ χώρισμα:

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

1) Ἡ κατάκτησί του βρίσκεται ἀκόμα στὰ πρῶτα βήματα.
2) Τὴν ἀναζητοῦν συχνὰ οἱ ἐρωτευμένοι.
3) Χορεύτρια.
4) Ἐπιτυχία στὸ μπιλλιάρδο.
5) Κάνουν ἕνα δωμάτιο πιὸ φωτεινό.
6) Θὰ βρῆτε πολλὰ στοὺς κεντρικοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους.
7) Λογοπαίγνιον.
8) Πόλις τῆς Χίου.
9) Οἱ ἀδιάκριτοι κυττάζουν συχνὰ μέσα ἀπ' αὐτήν.
10) Καθημερινὴ εὐχή.
11) Ἔνδυμα.
12) Χωριὸ τῶν Θηβῶν σημαντικὸς σιδηροδρομικὸς κόμβος.

Δ.

Ὁ μαγικὸς ἀριθμὸς

Λέτε σ' ἕνα φίλο σας νὰ διαλέξη ἕνα ὁποιοδήποτε πενταψήφιο ἀριθμὸ χωρὶς νὰ σᾶς τὸν ἀποκαλύψη καὶ τοῦ δηλώνετε ὅτι θὰ τὸν ἀνακαλύψετε, ἀρκεῖ νὰ ὑποβληθῆ στὸν κόπο νὰ κάνη τοὺς δυὸ ἀκολούθους πολλαπλασιασμούς:

α) Νὰ πολλαπλασιάση τὸν ἀριθμὸ ποὺ διάλεξε μὲ τὸ 11.

β) Νὰ πολλαπλασιάση τὸ γινόμενον μὲ τὸν ἀριθμὸ 9091.

Ὕστερα τοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς ἀποκαλύψη τὸ ἀποτέλεσμα. Θὰ εἶναι ὁπωσδήποτε ἕνας δεκαψήφιος ἀριθμός, στὸν ὁποῖο θὰ ἐπαναλαμβάνεται δυὸ φορὲς ὁ ἀριθμός, ποὺ σκέφτηκε στὴν ἀρχὴ ὁ φίλος σας:

Ἂς ὑποθέσουμε πὼς ὁ ἀριθμὸς ποὺ διάλεξε εἶναι τὸ 59623 X 11 = 655.853 X 9091 = 5962359623 δηλαδὴ τὸ 59623 εἰς διπλοῦν. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι οὐσιαστικὰ ἀναγκάζετε τὸ φίλο σας νὰ πολλαπλασιάση τὸν ἀριθμό του μὲ τὸν ἀριθμὸ 100.001 (9091X11), λογαριασμὸς ποὺ σᾶς δίνει εἰς διπλοῦν, τὸν ἀριθμὸ ποὺ διάλεξε ἀρχικά.

Ἂν ὁ τελικὸς ἀριθμός, ποὺ θὰ σᾶς ἀποκαλύψη ὁ φίλος σας, ὕστερα ἀπὸ τοὺς δυὸ πολλαπλασιασμούς, δὲν παρουσιάζη αὐτὴ τὴν ἰδιότητα, δηλαδὴ ἂν δὲν ἐπαναλαμβάνεται δυὸ φορὲς ὁ ἴδιος πενταψήφιος ἀριθμός, τοῦ δηλώνετε κατηγορηματικὰ πὼς τοῦ ἀξίζει ἕνα μεγάλο μηδενικὸ στὰ μαθηματικά, γιατὶ δὲν κατάφερε νὰ κάνη δυὸ πολλαπλασιασμοὺς χωρὶς κανένα λάθος. Διαφορετικὰ χωρίζετε τὸν δεκαψήφιο ἀριθμὸ στὰ δυὸ καὶ τοῦ λέτε ἀμέσως ποιὸν ἀριθμὸ διάλεξε.

Σωστὸ — λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι φράσεις, διαγράψετε ἐκείνη, ποὺ δὲν ταιριάζει:

1) Τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης εἶναι περισσότερα ἀπὸ 30: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

2) Μετὰ τὸ Βατικανό, τὸ πιὸ πυκνοκατοικημένο εὐρωπαϊκὸ κράτος εἶναι τὸ Βέλγιο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

3) Ἡ γλῶσσα τοῦ χαμαιλέοντος ἔχει τὸ ἴδιο μῆκος μὲ ὁλόκληρο τὸ σῶμα του: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

4) Ὑπάρχουν ψάρια, τῶν ὁποίων τὸ κρέας εἶναι δηλητηριῶδες: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

5) Ὁ Βέρντι καὶ ὁ Βάγκνερ γεννήθηκαν τὸν ἴδιο χρόνο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

6) Τὸ ρύζι ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν δημητριακῶν: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

7) Ἡ Νέα Ἀγγλία καὶ ἡ Νέα Σκωτία, εἶναι δυὸ ἀπὸ τὶς Ἡν. Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

8) Ἕνα ἑκατομμύριο δισεκατομμύρια ἔχουν τὴν ἴδια ἀξία μὲ ἕνα δισεκατομμύριο ἑκατομμύρια: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

9) Τὸ ἀνθρώπινο συκῶτι ζυγίζει περισσότερο ἀπὸ ἕνα κιλό: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

10) Ὁ Ἥλιος εἶναι σὲ ὄγκο τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἀστέρια τοῦ διαστήματος: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

11) Ὁ Μαθουσάλας ἦταν πατέρας τοῦ Νῶε: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

12) Ἡ φάλαγξ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἦταν ἰσοδύναμη μὲ τὴ ρωμαϊκὴ λεγεῶνα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 6 7	=	Κόρη τοῦ Κέκροπος.
2 3 4 5 6 7	=	Νησί.
3 2 3 6 7	=	Πρόσωπο τσίρκου.
4 2 3 6 7	=	Εὐρωπαῖος.
5 6 4 6 3	=	Ἄνθος.
6 1 2 4 6 7	=	Ὑπέρμαχος.
7 1 2 5 6 7	=	Ψάρι.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό.

Λεξίγριφος

Σ' ὁποια Μοῦσα, ἂν ἕνα γράμμα
καὶ τὴ μύτη σου κολλήσης,
θὰ φανερωθῆ ἕνας ξένος,
γιὰ νὰ τὸν φιλοξενήσης.

Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο μου εἶσαι σύ,
τὸ δεύτερο νησί.
Καὶ στὸν ἀρχαῖο τὸ ναό,
μέσα τὰ βρίσκεις καὶ τὰ δυό.

Φτερωτὲς συλλαβές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα ἀπὸ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων θὰ σχηματίσετε λέξεις τῶν 15 καὶ 18 γραμμάτων μὲ τις ἀντίστοιχες σημασίες:

1) Μιὰ τεχνοτροπία τοῦ περασμένου αἰῶνος:
ΛΙΜΠΡΕΤΤΟ — ΦΟΡΕΣΙΑ — ΠΛΟΥΣΙΟΣ — ΚΟΡΩΝΙΣ — ΜΟΣΧΑ.

2) Ἀγαθά, ποὺ πᾶνε χαμένα, ἐπειδὴ ἀδίκως τ' ἀπόκτησε αὐτός, ποὺ τὰ ἔχει:
ΕΜΠΟΔΙΑ — ΙΟΒΟΛΟΣ — ΟΣΚΑΡ — ΣΚΟΡΠΙΟΣ — ΜΕΡΙΣΜΑ — ΠΛΑΤΑΝΟΣ.

3) Τέχνη γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα:
ΑΜΑΡΤΙΑ — ΤΟΜΑΡΙ — ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ — ΚΡΥΠΤΗ — ΑΤΤΙΚΗ.

Λαβύρινθος

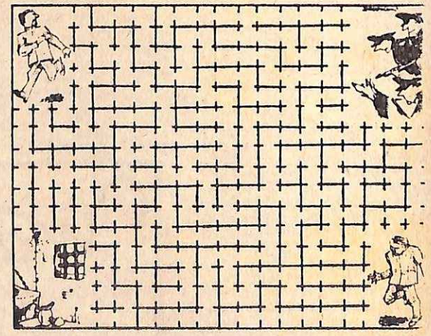

Ποιὸ δρόμο πρέπει ν' ἀκολουθήσουν οἱ τρεῖς δεσμοφύλακες, γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν ἕνα καὶ κατόπιν τὸν ἄλλο ἀπὸ τοὺς δυὸ δραπέτες καὶ νὰ τοὺς ξαναφέρουν πίσω στὸ κελλί τους;

Ὁ δρόμος αὐτὸς ὄχι μόνο πρέπει νὰ εἶναι ὁ πιὸ σύντομος, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ ὑποχρεώση τοὺς δεσμοφύλακες, σὲ καμμιὰ περίπτωσι, νὰ ξαναπεράσουν ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 76

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΟΙ ΦΟΒΙΤΣΙΑΡΗΔΕΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ

ΠΟΛΛΑ παιδιά, συνήθως τὰ πιὸ εὐαίσθητα καὶ νευρικά, ἀλλὰ συχνὰ κι' ἐκεῖνα ποὺ φαίνονται θαρραλέα, ὑποφέρουν, γιὰ μικρότερες ἢ μεγαλύτερες περιόδους, ἀπὸ φόβους, ποὺ εἶναι δύσκολο νὰ ἐξηγηθοῦν. Ἂς δοῦμε τοὺς πιὸ συχνούς:

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἀντίθετα, δὲν πρέπει νὰ γελᾶμε, οὔτε πρέπει νὰ μαλώνουμε τὰ παιδιά. Πρέπει νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὰ βοηθήσουμε, γιατὶ αὐτοὶ οἱ φόβοι, ὅσο κρατοῦν, τὰ κάνουν νὰ ὑποφέρουν πολύ. Ἂς δοκιμάσουμε, πρὶν ἀπ' ὅλα, νὰ τοὺς κάνουμε εὐχαριστη τὴν ὥρα, ποὺ πηγαίνουν στὸ κρεβάτι. Ἂν ὁ Ἀλέκος δὲ θέλη νὰ μείνη μόνος, εἶναι γιατὶ ἡ μοναξιὰ τοῦ προξενεῖ φόβο, γιατὶ τοῦ φαίνεται, ὅτι, ἂν ἀποκοιμηθῆ, ἡ μαμά του θὰ φύγη μακρυὰ καὶ δὲ θὰ τὴν ξαναδῆ πιά.

Δὲν εἶναι, βέβαια, ἡ κατάλληλη στιγμὴ νὰ τὸν μαλώσουμε ἢ νὰ τοῦ δώσουμε νὰ καταλάβη, μὲ τὸν ἐκνευρισμό μας, τὴ βία μας νὰ τὸν ἀφίσουμε καὶ νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Πρέπει νὰ τὸν βεβαιώσουμε μὲ σοβαρότητα καὶ τρυφερότητα μαζί, ὅτι τὸν ἀγαπᾶμε καὶ ὅτι δὲ θὰ τοῦ λείψουμε ποτέ. Αὐτά, φυσικά, χωρὶς πολλὰ λόγια, ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὰ καταλάβη, ἀλλὰ μὲ τὴν τρυφερότητά μας καὶ μὲ τὶς μικρὲς ἱστοριοῦλες, ποὺ θὰ τοῦ διηγηθοῦμε. Πρὶν φύγουμε, μποροῦμε νὰ τοῦ ἀφίσουμε κοντά του γιὰ «συντροφιὰ» ἕνα γεύνινο ἀρκουδάκι ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο παιχνίδι, ποὺ νὰ τὸ ἀγαπάη ἰδιαίτερα. «Μὰ θὰ τοῦ γίνη συνήθεια!», λένε μερικὲς μητέρες. Δὲ μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶναι μιὰ συνήθεια πολὺ ἐπικίνδυνη!

Ἂν ἡ Χριστίνα φοβᾶται τὸ σκοτάδι, δὲν πρέπει νὰ μεγαλώνουμε τὴν ταραχή της μὲ τὶς φωνές μας. Μποροῦμε, ἀντίθετα, νὰ τῆς ἀφίνουμε κάπου-κάπου τὸ φῶς ἀναμμένο σὲ ὡρισμένες βραδυές, ποὺ φαίνεται ἰδιαίτερα ἀνήσυχη. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνουμε συχνά, γιατὶ τὸ ἀναμμένο φῶς μπορεῖ νὰ γίνη μιὰ κακὴ συνήθεια. Καί, ἀργότερα, ὁ σύζυγος τῆς Χριστίνας δὲ θὰ μπορῆ ἴσως νὰ ὑποφέρη ἕνα φῶς ἀναμμένο ὅλη τὴ νύχτα!

Ἂς προσπαθήσουμε καλύτερα νὰ κατολάβουμε τὶς «αἰτίες» αὐτοῦ τοῦ φόβου. Πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε μπροστά της ὁποιαδήποτε συζήτησι, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ ἐρεθίση ἀρνητικὰ τὴ φαντασία της, νὰ προσέχουμε ὥστε νὰ μὴν τῆς διηγήται κανεὶς τρομακτικὰ παραμύθια, νὰ φροντίζουμε νὰ περνάη τὴν ἡμέρα της μὲ τρόπο, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἤρεμο, τὸ βραδυνὸ φαγητό της νὰ εἶναι ἐλαφρὸ καὶ νὰ προσπαθοῦμε νὰ τὴν καθησυχάζουμε μὲ τὴν ἴδια μας τὴν ἠρεμία.

Τὸ ἴδιο μπορῶ νὰ πῶ γιὰ τοὺς ἀδικαιολόγητους φόβους τῆς Ἑλενίτσας. Δὲν πρέπει νὰ προσπαθοῦμε νὰ τὴ γιατρέψουμε μὲ αὐστηρότητα, κλείνοντάς την π. χ. ἔξω ἀπὸ μπάνιο μὲ τὸ νερὸ ἀνοιχτό, γιὰ νὰ «συνηθίση», οὔτε νὰ υἱοθετήσουμε τὸ σύστημα τῆς εἰρωνείας, ποὺ τὴν πληγώνει καὶ τὴν ταπεινώνει, οὔτε νὰ προσπαθήσουμε νὰ συζητήσουμε μαζί της τοὺς φόβους της (τὰ παιδιὰ δὲ μιλοῦν εὔκολα γι' αὐτούς). Ἐκεῖνο, ποὺ πρέπει νὰ κάνουμε, εἶναι νὰ τῆς ἀποδείξουμε πρακτικά, ὅτι οἱ φόβοι της εἶναι ἀβάσιμοι, ὅτι ὁ ἦχος τοῦ νεροῦ, ποὺ πέφτει εἶναι ἐντελῶς φυσικός. Θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ συζητᾶμε ἥσυχα καὶ νὰ παίζουμε μαζί της κατὰ τὴ διάρκεια τῆς καταιγίδας, γιὰ νὰ τὴ βοηθήσουμε νὰ ξεχάση τὸ φόβο της. Μόνο ἡ δική μας ἠρεμία θὰ τῆς χαρίση σιγὰ-σιγὰ τὴ δική της.

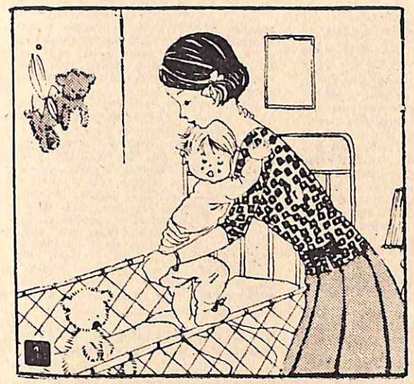

Ὁ Ἀλέκος (δύο χρόνων) εἶναι ἕνα παιδὶ μὲ ἥσυχο καὶ εὔθυμο χαρακτῆρα. Μόνο ὅταν πλησιάζη ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, ἀρχίζει νὰ γίνεται μελαγχολικὸς καὶ προσπαθεῖ νὰ βρῆ διάφορες αἰτίες, ἀπὸ τὶς πιὸ λογικὲς ὥς τὶς πιὸ ἀπίθανες, γιὰ νὰ καθυστερήση τὴ στιγμή, ποὺ φοβᾶται. Ὕστερα, εἴτε τὸ θέλει, εἴτε ὄχι, ἀφήνει τὴ μαμά του νὰ τοῦ ὁδηγήση στὸ δωμάτιό του, προσπαθεῖ ὅμως νὰ τὴν καθυστερήση ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ πολὺ στὴ διαδικασία τοῦ ξεντύματος. Ὅταν ὅμως φτάση ἡ στιγμὴ νὰ μείνη μόνος, νάτον ποὺ ξεσπᾶ ξαφνικὰ σὲ δάκρυα καὶ κρεμέται μὲ ἀπελπισία ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς μαμᾶς του. Ἐκείνη, ποὺ εἶναι κουρασμένη καὶ ἐκνευρισμένη, τὸν ξαπλώνει μὲ τὸ ζόρι στὸ κρεββάτι του καὶ τὸν φοβερίζει: «Ἂν κάνης ἔτσι, φεύγω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ σὲ ἀφήνω μόνο» καὶ ἄλλα τέτοια τρομερὰ πράγματα.

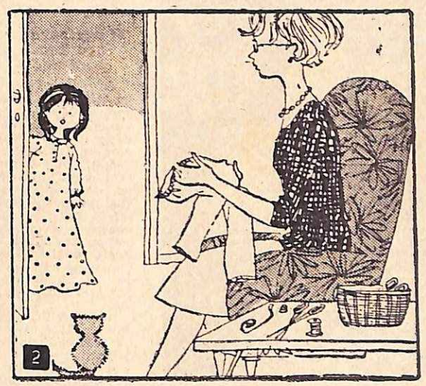

Ἀντίθετα, ἡ Χριστίνα (3 χρόνων) πηγαίνει στὸ κρεββάτι της χωρὶς πολλὲς ἱστορίες. Τὶς ἱστορίες ὅμως ἀρχίζει νὰ τὶς δημιουργῆ ὕστερα, ὅταν μένη στὸ σκοτάδι. Κι' ἀκριβῶς τὸ σκοτάδι τῆς προξενεῖ φόβο. Ἐπειδὴ ντρέπεται νὰ τὸ ὁμολογήση, μεταχειρίζεται διάφορες δικαιολογίες, γιὰ νὰ ξαναπλησιάση στὸ φῶς τοῦ σαλονιοῦ: «Θέλω νὰ κάνω πιπί», «θέλω νερό», «μοῦ πονάει ἡ κοιλίτσα μου». Ἡ μαμά της τὴ μαλώνει, τὴν ξαναπηγαίνει στὸ κρεββάτι καὶ τότε μπορεῖ νὰ συμβῆ ν' ἀκούση, σὲ λίγο, ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ δωμάτιο, ἀπελπισμένες κραυγές: «Μαμά! φοβᾶμαι! Ἔνας δράκος θέλει νὰ μὲ φάη! Βοήθεια!». Ἡ Χριστίνα φαίνεται κατατρομαγμένη καὶ ἡ μαμά της γιὰ νὰ τὴν καθησυχάση, ἀναγκάζεται ν' ἀφήση τὸ φῶς ἀναμμένο καὶ τὴν πόρτα τῆς κάμαρά της ἀνοιχτή.

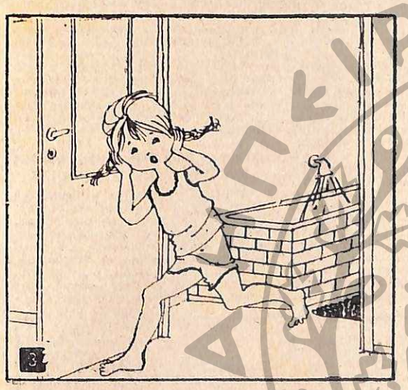

Ἡ Ἑλενίτσα εἶναι μιὰ πολὺ ἔξυπνη καὶ εὐαίσθητη κοπελλίτσα (4 χρόνων). Ἔχει ὅμως φόβους, ποὺ φαίνονται στὴ μαμά της ἐντελῶς παράλογοι καὶ κοντοί. Ἡ Ἑλενίτσα π.χ. φοβᾶται τὸν ἦχο τοῦ νεροῦ, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὶς βρύσες καὶ τρέχει ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ μισοντυμένη καὶ φράζοντας τὰ αὐτιά της μὲ τὰ χέρια της. Φοβᾶται τὶς καταιγίδες, τὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ. Ἡ μαμά της φωνάζει, τὴν κορροϊδεύει καὶ διηγεῖται αὐτοὺς τοὺς παράξενους φόβους σὲ ὅλη τὴν οἰκογένεια. «Ξέρετε τὰ τελευταῖα τῆς Ἑλενίτσας; Τώρα φοβᾶται τὸ νερὸ-φάντασμα». Καὶ ὅλοι γελοῦν μ' αὐτὴν τὴ φοβιτσιάρα τὴν Ἑλενίτσα;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΕΧΕΤΑΙ ΠΟΤΕ ΟΤΙ ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΤΟΥ!

Τὸ πιὸ λεπτὸ πρόβλημα τῆς συζυγικῆς ζωῆς

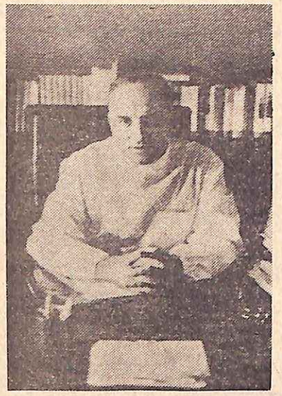

Ο διάσημος Ἰταλὸς γυναικολόγος Φερρούτσιο Μιράλια.

Μὲ σαφήνεια καὶ ἐμπειρία ὁ διάσημος Ἰταλὸς καθηγητὴς Φερρούτσιο Μιράλια μιλάει γιὰ τὴν ἀνδρικὴ στειρότητα, δηλαδὴ γιὰ ἐκεῖνες τὶς ὀργανικὲς ἀτέλειες τοῦ ἄνδρα, ποὺ εἶναι κατὰ 50% ἡ αἰτία τῶν γάμων χωρὶς παιδιά, καὶ ἀπευθύνεται στὰ ἀντρόγυνα ἐκεῖνα, ποὺ δὲν ἔχουν ἀντιληφθῆ ἀκόμη τὶς βασικὲς αἰτίες τῆς στειρότητός τους.

«ΕΙΜΑΙ παντρεμένη ἀπὸ πέντε χρόνια καὶ δὲν ἔχω ἀποκτήσει παιδιά. Ὁ γυναικολόγος μὲ ὑπέβαλε σὲ ὅλες τὶς ἀναγκαῖες ἐξετάσεις καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν προέρχεται ἀπὸ μένα ἡ στειρότης τοῦ γάμου μου. Θὰ πρέπει νὰ σκεφθῆ, λοιπόν, ὅτι ὁ ὑπεύθυνος εἶναι ὁ σύζυγός μου;»

«Ἀλλὰ γιατί μπορεῖ νὰ εἶναι ὑπεύθυνος ὁ ἄνδρας, ἂν ἡ συζυγός του γερνᾶ χωρὶς νὰ ἀποκτήση παιδί;» «Σὲ ποιές ταπεινωτικὲς ἐξετάσεις θὰ πρέπει νὰ ὑποβληθῆ ἕνας ἄντρας, γιὰ νὰ μάθη ἂν εἶναι γόνιμος ἢ στεῖρος;»

Νά, μὲ λίγα λόγια, τὸ περιεχόμενο ἀπὸ τὰ γράμματα, ποὺ μοῦ γράφουν συχνὰ διάφορες γυναῖκες.

Χρησιμοποιῶ σὰν παράδειγμα, αὐτὰ τὰ γράμματα, γιατὶ εἶναι πιὸ πρόσφατα σὲ ἡμερομηνία. Θὰ μποροῦσα, ὅμως, νὰ ἀναφέρω ἑκατοντάδες ἄλλα, ἀπὸ γυναῖκες ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ ἴδιο θέμα. Γιατί, ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια τώρα, τὸ πρόβλημα τῆς ἀνδρικῆς στειρότητος ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀναγνωρίζεται, νὰ συζητᾶται καὶ νὰ περιγράφεται λεπτομερῶς, σὲ τέτοιο σημεῖο, μάλιστα, ὥστε νὰ μὴ γίνεται πιὰ λόγος γιὰ στειρότητα τῆς γυναίκας, ἀλλὰ γιὰ τὴ στειρότητα τοῦ ζευγαριοῦ.

Παρ' ὅλο, ὅμως, ποὺ λέγονται καὶ γράφονται πολλά, γύρω ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέμα, τὸ πρόβλημα τῆς ἀνδρικῆς στειρότητος εἶναι δύσκολο νὰ τεθῆ. Οἱ γυναῖκες ἐξακολουθοῦν νὰ ἀναφέρωνται στὴν πιθανὴ στειρότητα τοῦ συζύγου τους σὰν σὲ κάτι ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ ὑπάρχη στὴν πραγματικότητα, γοιώθοντας ἀβεβαιότητα καὶ ντροπή, ἐπειδὴ τολμοῦν νὰ ὑποψιαστοῦν κάτι τέτοιο.

Γι' αὐτό, θὰ πρέπει νὰ ξεκινήσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχή, σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο καὶ νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὸ θέμα ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες πλευρές του. Καὶ ἂς ἐλπίσουμε ὅτι, μιλώντας μὲ τὴν ἀπαιτουμένη σαφήνεια, θὰ μπορέσουμε νὰ καταπολεμήσουμε τὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὴν ντροπή...

Ἡ στειρότης παρουσιάζεται ἐξ ἴσου στοὺς ἄνδρες καὶ στὶς γυναῖκες

Οἱ πιὸ πρόσφατες στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ὅτι σὲ ἑκατὸ περιπτώσεις συζυγικῆς στειρότητος, οἱ πενῆντα περίπου ὀφείλονται σὲ στειρότητα τῆς γυναικας καὶ οἱ ἄλλες πενῆντα (περίπου) σὲ στειρότητα τοῦ ἀνδρα. Καὶ ὁ ἄνδρας, λοιπόν, ποὺ ἔχει στὴ γονιμοποίησι ὁριστῆ ἀπὸ τὸν Δημιουργό, νὰ γίνεται ὁ θωρητὴς τοῦ σπόρου της ζωῆς, δὲν εἶναι παντὰ σὲ θέσι νὰ ἐκτελέση τὴν ἀποστολή του ἀκριβῶς ὅπως ἡ γυναίκα, δὲν εἶναι πάντα σὲ θέσι νὰ δεχθῆ αὐτὸ τὸ σπόρο καὶ νὰ τὸν ἑνώση μὲ τὸν δικό της, νὰ τὸν θρέψη, νὰ τὸν ἀναπτύξη, φέροντας στὴ ζωὴ ἕνα καινούργιο ἀνθρώπινο πλάσμα.

Ποιές ὅμως εἶναι οἱ αἰτίες, ποὺ ἀπαγορεύουν στὸν ἄνδρα νὰ παράγη καὶ νὰ χαρίζη τὸ σπόρο τῆς ζωῆς;

Ἀρχίζουμε νὰ ἐξηγοῦμε αὐτὲς τὶς αἰτίες, λέγοντας ὅτι καὶ ἡ ἀνδρικὴ στειρότης, ὅπως ἡ γυναικεια, μπορεῖ νὰ εἶναι συμφυῆς (ἐκ γενετῆς) ἢ ἐπίκτητη, ἀπόλυτη ἢ σχετική. Στὴν πρώτη περίπτωσι, ἡ στειρότης προέρχεται στὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴν ἐμβρύακη του ζωὴ στο μητρικὸ κόλπο, ἀπὸ διάφορες ἀνωμαλίες τῆς κατασκευῆς του, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ μιλήσουμε ἀργότερα.

Ἡ στειρότης, ἀντίθετα, εἶναι ἐπίκτητη ὅταν προκαλῆται ἀργότερα ἀπὸ ὡρισμένες ἀσθένειες ἢ τραύματα. Εἶναι ἀπόλυτη, ὅταν εἶναι διαρκὴς καὶ τελειωτικὴ καὶ εἶναι σχετική, ὅταν ἐκδηλώνεται κατὰ περιόδους καὶ μπορεῖ νὰ ἐξαφανιστῆ, εἴτε μόνη της, εἴτε μὲ τὴν κατάλληλη θεραπεία.

Καὶ τώρα θὰ ἐξετάσουμε λεπτομερῶς τὶς διάφορες μορφὲς καὶ αἰτίες τῆς ἀνδρικῆς στειρότητος.

Συνήθως ὁ ἄνδρας δὲν ξέρει ὅτι πάσχει ἀπὸ στειρότητα

Ὁ ἄνδρας εἶναι στεῖρος ὅταν ἡ οὐσία τῆς ἀναπαραγωγῆς, ποὺ παράγει χαρακτηρίζεται:

1) Ἀπὸ ἀπόλυτη ἀπουσία γεννητικῶν κυττάρων (ἀπλασία). 2) Ἀπὸ ἀνεπάρκεια γεννητικῶν κυττάρων (ὑποπλασια). 3) Ἀπὸ ἐλλιπῆ ζωτικότητα ἢ πρόωρο θάνατο τῶν γεννητικῶν κυττάρων. 4) Ἀπὸ γεννητικὰ κύτταρα μὲ ἀνώμαλο σχηματισμὸ (δυσπλασία).

Μὲ ἄλλα λόγια ἡ γονιμοποιητικὴ ἱκανότητα τῆς οὐσίας τῆς ἀναπαραγωγῆς ὀφείλεται στὴν παρουσία σ' αὐτὴν τοῦ σωστοῦ ἀριθμοῦ τῶν γεννητικῶν κυττάρων (ὑπολογίζεται ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς θὰ πρέπει νὰ φθάση σὲ 30—40 ἑκατομμύρια γιὰ κάθε κυβικὸ ἑκατοστὸ τῆς οὐσίας, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ οὐσία, κάθε φορὰ εἶναι γύρω στὰ πέντε κυβικὰ ἑκατοστά, τὸ περιεχόμενό της, συνολικά, σὲ γεννητικὰ κύτταρα εἶναι περισσότερο ἀπὸ 200 ἑκατομμύρια), στὴν ζωτικότητά τους καὶ στὴν ἰδιαίτερη κατασκευή τους, ποὺ τὰ κάνει κατάλληλα γιὰ τὴν γονιμοποίησι.

Εἶναι φανερό, λοιπόν, ὅτι ἡ ἀνδρικὴ οὐσία τῆς ἀναπαραγωγῆς, γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματική, θὰ πρέπει νὰ διαθέτη αὐτὰ τὰ ἀπαραίτητα προσόντα. Ἂν δὲν τὰ διαθέτη ὁ ἄνδρας εἶναι στεῖρος, ἄγονος. Συνήθως, ὅμως, ὁ ἄντρας δὲν τὸ ξέρει αὐτό, γιατί, σχεδὸν πάντα, ὁ σύζυγος ποὺ εἶναι στεῖρος, ἀπὸ ἀνωμαλία τῶν γεννητικῶν κυττάρων, ἔχει μιὰ πολὺ καλὴ ὑγεία, μιὰ ὄψι κανονικὴ καὶ ἡ σεξουαλικὴ συμπεριφορά του εἶναι ἄψογη. Μόνο οἱ κατάλληλες ἐξετάσεις τῆς οὐσίας τῆς ἀναπαραγωγῆς μποροῦν νὰ τοῦ ἀποκαλύψουν τὴν πραγματική του κατάστασι.

Ὁ ἄνδρας γεννιέται μὲ τὶς «ὑποσχέσεις» τῆς στειρότητος

Ἀπὸ τὶς προσωπικὲς παρατηρήσεις πολλῶν μελετητῶν ἐγκαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ 3% των γάμων χωρὶς παιδιὰ ὀφειλεται σὲ ἀλλοιώσεις τῶν ἀνδρικῶν γεννητικῶν κυττάρων.

Γιατὶ ὅμως σὲ ἕναν ἄνδρα τὰ κύτταρα αὐτὰ μποροῦν νὰ λείπουν ἐντελῶς ἢ νὰ εἶναι ἀνεπαρκῆ ἢ νὰ ἔχουν ἀνώμαλη κατασκευή;

Στὶς περισσοτερες περιπτώσεις ὅλα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ μιὰ ἀνωμαλία ὅλων τῶν κληρονομικῶν στοιχεῖων, ποὺ συνθέτουν το γεννητικὸ κύτταρο. Ὁ ἄνδρας γεννιέται μὲ τις «υποσχέσεις» αὐτῆς τῆς ἀνωμαλίας, ποὺ ἐκδηλώνεται ἀργότερα, στὰ χρόνια τῆς σεξουαλικης του ὡριμάνσεως, κανοντας τον στεῖρο.

Αὐτὸς ὁ τύπος τῆς στειροτητος ὀνομάζεται «πρωταρχικός».

Καί, γιὰ νὰ δώσουμε ἕνα παράδειγμα αὐτῆς τῆς ἀνωμαλίας, εἶναι ἀρκετὸ νὰ σκεφτῆ κανεὶς ὅτι στὶς περισσότερες περιπτώσεις (περίπου 75%) ἡ ἀπόλυτη ἐλλειψι των γεννητικῶν κυττάρων ὀφείλεται σὲ μιὰ ἀτέλη ὡριμανσι τῶν ἰδίων τῶν κυττάρων.

Καί, γενικά, τὰ γεννητικὰ κύτταρα δὲν ὡριμάζουν ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀνεπαρκοὺς ἀναπτύξεως τοῦ ἀδένος τοῦ φύλου, (ποὺ μὲ τὴ σειρὰ της ἐξαρτᾶται ἀπὸ μιὰ ὁρμονικὴ ἀνωμαλία).

Δίκιτα, ἀνάπαυσι καὶ κοῦρες αὐξάνουν τὴν γονιμότητα

Ὑπάρχουν θεραπεῖες γι' αὐτὴ τὴ μορφὴ τῆς πρωταρχικῆς στειρότητος ἢ μήπως πρόκειται γιὰ μιὰ στειρότητα ὁριστικὴ καὶ ἀθεράπευτη; Ἡ κλινικὴ πεῖρα ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ αὐξηθοῦν οἱ γονιμοποιὲς ἱκανότητες ἑνὸς ἄνδρα, μὲ τὴν προϋπόθεσι, ὅμως, ὅτι θὰ ὑπάρχη στὴν οὐσία ἀναπαραγωγῆς κάποιος ἀριθμὸς ζωντανῶν γεννητικῶν κυττάρων μὲ κανονικὴ κατασκευή. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἡ στειρότητα θεωρεῖται σχετικὴ ἢ μᾶλλον δὲν πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ στειρότητα, ἀλλὰ γιὰ χαμηλὴ γονιμοποιο δυνατότητα.

Ἡ θεραπεία ποὺ ἀπαιτεῖται εἶναι γενικῆς σημασίας καὶ περιλαμβάνει: Μιὰ θρεπτικὴ δίαιτα, μιὰ ἀνάλογη σωματικὴ δραστηριότητα καὶ ἀρκετὴ ἀνάπαυσι, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τονωτικὲς καὶ ὁρμονικὲς κοῦρες. Ἐπιβάλλεται ἀκόμη, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θεραπείας, ὁ περιορισμὸς τῶν συζυγικῶν ἐκοηλώσεων, γιατὶ εἶναι πια γενικὰ γνωστὸ ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ δραστηριότητα ὀδηγεῖ σὲ μιὰ μείωσι τῆς γονιμοποιοῦ ἱκανότητας.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως, ἐπαναλαμβάνω, εἶναι δυνατὸν νὰ φέρουν κάποιο ἱκανοποιητικὸ ἀποτέλεσμα μόνο στὴν περίπτωσι, ποὺ θὰ ὑπαρχη στὸν ἄνδρα ὁ σπόρος τῆς ζωῆς σὲ κάποιο ἱκανοποιητικὸ ἀρίσμο καὶ μὲ κάποια ζωτικότητα.

Ἂν δὲν ὑπάρχη καθόλου ἢ ἂν εἶναι τόσο ἐλάχιστα ζωτικός, ὥστε νὰ πεθαινη πρόωρα, ἢ ἂν παρουσιάζη ἀνώμαλη κατασκευή, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἀπολύτως τίποτα.

Δυστυχῶς, δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ ἀκόμη ἂν οἱ ὁρμονικὲς θεραπεῖες μποροῦν νὰ βελτιώσουν αὐτὴ τὴν ἀτέλεια, ποὺ ἔχει τὴν πρώτη θέσι ἀνάμεσα στὶς αἰτίες τῆς ἀνδρικῆς στειρότητας.

Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ θεραπευθῆ ἡ ἀνδρικὴ στειρότης

Ὑπάρχουν ὅμως περιπτώσεις, ποὺ ἡ στειροτητα τοῦ ἄνδρα δὲν ὀφείλεται σὲ ἔλλειψι ἢ ἀτέλεια τῶν γεννητικῶν κυττάρων. Ὁ ἄνδρας, δηλαδή, θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ παράγη το κύτταρο ζωντανό, ἂν αὐτὸ δὲν συναντοῦσε στὸ δρόμο του τὰ ἐμπόδια, ποὺ δὲν τὸ ἀφήνουν νὰ προχωρήση ἢ ἂν ὁ ἴδιος ὁ ἄνδρας δὲν ὑπερέφερε ἀπὸ φυσικὲς ἐνοχλήσεις ἢ ἀπὸ ἐξωτερικὲς καταστάσεις, ποὺ ἐμποδίζουν τὴν παραγωγὴ τοῦ γεννητικοῦ κυττάρου.

Θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐξηγηθοῦμε μὲ παραδείγματα.

Τὸ ἀνδρικὸ κύτταρο, γιὰ νὰ μπορέση νὰ φθάση τὸ γυναικεῖο καὶ νὰ πραγματοποιήση τὴ γονιμοποιησι, πρέπει νὰ διατρέξη ἕναν ὡρισμένο δρόμο ἀνάμεσα σὲ κανάλια στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ἀνδρικῶν ἀδένων. Εἶναι βέβαια αὐτονόητο ὅτι ἂν αὐτὰ τὰ κανάλια θὰ εἶναι κλειστά, τὸ κύτταρο δὲ θὰ μπορέση νὰ φθάση ποτὲ στὸν προορισμό του. Ἔτσι, λοιπόν, ἂν ὑπάρχουν ἀνωμαλίες στοὺς δρόμους αὐτούς, τὸ κύτταρο θὰ ἐρῆ φραγμένο τὸ πέρασμα.

Οἱ ἀνωμαλίες αὐτὲς μπορεῖ νὰ εἶναι δύο εἰδῶν: 1) Ἐξ αἰτίας κάποιος ἀρρώστειας τοῦ παιδιοῦ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του στὸν μητρικὸ κόλπο. 2) Ἐπίκτητες, ἐξ αἰτίας ἑνὸς τοπικοῦ τραύματος ἢ μιᾶς τοπικῆς φλεγμονῆς.

Στὴν πρώτη περίπτωσι ἔχουμε μιὰ ἄλλη μορφὴ πρωταρχικῆς στειρότητος, στὴ δεύτερη δὲ περίπτωσι ἡ στειρότητα εἶναι ἀποτέλεσμα πιθανῶν τραυμάτων ἢ μολυσματικῶν ἀσθενειῶν (ὅπως ἡ φυματίωσι, ἡ παρωτῖτις, ὁ τύφος καί, γενικώτερα, οἱ ἀσθένειες, ποὺ προκαλοῦν πολὺ ὑψηλὸ πυρετό) ὁπότε πρόκειται γιὰ «δευτερεύουσα» στειρότητα.

Ὡστόσο, αὐτὲς οἱ μορφὲς τῆς στειροτητος εἶναι μᾶλλον σπάνιες, κατέχουν μόλις 1—2% στὸ γενικὸ πίνακα τῶν περιπτώσεων ἀνδρικῆς στειρότητας.

Ποιές τώρα εἶναι οἱ κατάλληλες θεραπεῖες γι' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις;

Συνήθως, ὅταν εἶναι δυνατόν, οἱ γιατροὶ συνιστοῦν χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Δυστυχῶς, ὅμως τὰ ἀποτελέσματα πολὺ σπάνια εἶναι ἱκανοποιητικά. Στὶς περισσότερες περιπτώσεις καὶ αὐτὴ ἡ μορφὴ τῆς ἀνδρικῆς στειρότητος εἶναι ὁριστική.

Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ συμπεράνουμε —καὶ αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἐγαίνει ἀπὸ τὶς μελέτες πολλῶν καὶ ἀξιόπιστων μελετητῶν— ὅτι εἶναι πολὺ εὐκολώτερο νὰ θεραπευθῆ ἡ γυναικεία στειρότης. Γιατί, στὴν ἀνδρικὴ στειρότητα οἱ ἀλλοιώσεις τῶν γεννητικῶν κυττάρων καὶ οἱ ἀνωμαλίες τῶν ἀδένων τοῦ φύλου εἶναι συνήθως βασικὲς καὶ δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ καμμιὰ θεραπεία.

Μερικὲς ἐγκεφαλικὲς ἀσθένειες προκαλοῦν στὸν ἄνδρα στειρότητα

Θὰ μιλήσουμε τώρα γιὰ ἐκείνη τὴν ἀνδρικὴ στειρότητα, ποὺ ὀφείλεται σὲ φυσικὲς ἐνοχλήσεις, σὲ γεγονότα καὶ περιπτώσεις, ποὺ δὲν φαίνονται νὰ ἔχουν καμμιὰ σχέσι καὶ ποὺ ὅμως μπορεῖ νὰ διαταράξουν τὴν παραγωγὴ τῶν γεννητικῶν κυττάρων καὶ τὴν σεξουαλικὴ ζωτικότητα.

Ἕνας Γάλλος συγγραφέας, ὁ Ζὰν Πὼλ Γκωτραί, στὸ σύγγραμμά του «Στοιχεῖα τῆς νευρο-ἐνδοκρινολογίας», ποὺ ἐξεδόθη τὸ πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1962, βεβαιώνει ὅτι διεπίστωσε σὲ μερικοὺς ἄνδρες, ποὺ παρουσιάζουν στειρότητα ἀπὸ «ἀπλασσία», ὁλοκλήρη ἀπὸ ἀπόλυτη ἐλλειψι γεννητικῶν κυττάρων, ἕναν ἐγκεφαλικὸ ἐρεθισμὸ ἐντοπισμένο σχεδὸν πάντα στὸν ἀριστερὸ κρόταφο. Τὴν διαπίστωσί του αὐτὴ τὴν ἐπιβεβαίωσε μὲ ραδιογράφημα. Οἱ ἄντρες αὐτοὶ ὁμολόγησαν ὅτι ὑπέφεραν ἀπὸ συχνοὺς πονοκεφάλους.

Ὅταν ὑποβλήθηκαν σὲ μιὰ θεραπεία μὲ βάσι τὶς οὐσίες ποὺ χρησιμοποιοῦνται συνήθως γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ἐρεθισμῶν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, οἱ ἄρρωστοι αὐτοὶ αἰσθάνθηκαν ἀμέσως εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα στὴ γενική τους κατάστασι. Ἐξαφανίστηκαν βασιμιαῖα οἱ ἀϋπνίες καὶ οἱ πονοκέφαλοι.

Ἀλλ' ὄχι μόνον αὐτό. Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ ἕξη μῆνες ἐπίμονης θεραπείας, ξαναγίνε ἐξέτασι τῆς οὐσίας τους, διαπιστώθηκε σ' αὐτὴ ἡ παρουσία μερικῶν γεννητικῶν κυττάρων.

Βέβαια, αὐτὴ ἡ οὐσία δὲ μποροῦσε νὰ ἔχη γονιμοποιὸ δύναμι, μά ἡ παρουσία ἔστω καὶ ἑνὸς μικροῦ ἀριθμοῦ τοῦ σπόρου τῆς ζωῆς ἐκεῖ, ποὺ πρῶτα ὑπῆρχε ἡ ἔρημος, ἦταν κίδλας μιὰ ἐπιτυχία. Μιὰ ἐπιτυχία ποὺ ἔκανε τοὺς ἐπιστήμονες νὰ ἐλπίσουν ὅτι μὲ τὴν συνέχισι τῆς θεραπείας, θὰ κατόρθωσαν νὰ φέρουν τοὺς στείρους αὐτοὺς ἄντρες σὲ κάποιο βαθμὸ γονιμότητας. Ἡ θεραπεία ὅμως ἐξακολουθεῖ καὶ ὁ συγγραφέας ἐπιβιβλάσσεται νὰ ἀνακοινώση τὰ ἀποτελέσματά της.

Ὁ δόκτωρ Γκωτραὶ ἀναφέρει, ἐπίσης, περιπτώσεις συζύγων ποὺ παρουσιάζουν στειρότητα ἀπὸ ἀναπάρκεια ἢ ἀπὸ ἀνώμαλη κατασκευὴ τῶν γεννητικῶν κυττάρων τους. Ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες θεραπείας οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἄκουσαν μὲ ἔκπληξι τὴν σύζυγό τους νὰ τοὺς ἀναγγέλλη ὅτι περίμενε παιδί.

Φυσικά, ὅπως καταλήγει καὶ ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας, οἱ περιπτώσεις αὐτὲς δὲ μποροῦν νὰ ἀποτελέσουν κανόνα. Γιὰ νὰ γίνη κάτι τέτοιο, πρέπει νὰ προηγηθοῦν πολυάριθμα παρόμοια πειράματα. Ὡπωσδήποτε, αὐτὲς οἱ παρατηρήσεις δίνουν μιὰ καινούργια κατεύθυνσι γιὰ τὴν διάγνωσι καὶ τὴ θεραπεία τῆς ἀνδρικῆς στειρότητος.

Ὁ κουρασμένος ἄνδρας μπορεῖ νὰ εἶναι στεῖρος

Ὑπάρχουν καὶ μορφὲς στειρότητος πρόσκαιρες, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα ψυχικῶν διαταραχῶν. Ὁ νευρωτικὸς καὶ ἀησυχος ἄνδρας μὲ τὴ βιαστικὴ καὶ ἄτακτη σεξουαλικὴ συμπεριφορά, δὲν ἐπιτρέπει στὰ γεννητικὰ κύτταρα νὰ φθάσουν στὴν γονιμοποίησι. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνδρας ποὺ εἶναι ἐξασθενημένος ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἐργασία, εἴτε σωματικὴ εἴτε διανοητική, εἶναι δυνατὸν νὰ παράγη μιὰ οὐσία, ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ λείπουν ἐντελῶς τὰ γονιμοποιὰ κύτταρα.

Στὴν περίπτωσι τοῦ νευρωτικοῦ ἄνδρα, ἡ σεξουαλικὴ συμπεριφορὰ του μπορεῖ νὰ γίνη κανονικὴ μὲ τὴν ψυχοθεραπεία, ποὺ θὰ κατώρθωνε νὰ τὸν ἀπαλλάξη ἀπὸ τὴ νεύρωσι.

Στὴν περίπτωσι τοῦ κουρασμένου ἄνδρα χρειάζεται, πάνω ἀπὸ κάθε ἄλλη θεραπεία, ἡ ἀνάπαυσι.

Καὶ αὐτό, φαίνεται νὰ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὰ παραδείγματα πολλῶν ἀντρόγυνων, ποὺ πετυχαίνουν μιὰ ἀνέλπιστη πιὰ γονιμοποίησι, κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν.

Ὑπάρχουν ἀκόμη περιπτώσεις πραγματικῆς στειρότητος, ὅταν δηλαδὴ ὁ ἄνδρας δὲ μπορῆ νὰ προδῆ στὴν γονιμοποίησι. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀδυναμία, ποὺ ὅταν δὲν ὑπάρχουν σοβαρὲς βλάβες τῶν νευρικῶν κέντρων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ σεξουαλικὴ δραστηριότητα, ὀφείλεται σχεδὸν πάντα σὲ ψυχολογικὲς αἰτίες (συγκινήσεις, περιορισμοὺς κλπ.), ποὺ ἐξαφανίζονται ἀμέσως μὲ τὴν βοήθεια τῆς ψυχοθεραπείας.

Ἡ ἀπόλυτη ἀνικανότητα —καὶ ἰδίως σὰν πρωταρχικὴ αἰτία τῆς στειρότητος— εἶναι πολὺ σπάνια.

Τέλος, ὑπάρχει ἀκόμη μιὰ ἀνδρικὴ στειρότης, ποὺ ὀφείλεται στὴν ἀδιαφορία τοῦ ἄνδρα γιὰ τὴν σεξουαλικὴ ζωή. Καὶ αὐτή, ὅμως, εἶναι μιὰ περίπτωσι σπάνια καὶ πρόσκαιρη, τοὐλάχιστον στὶς περισσότερες περιπτώσεις. Εἶναι, πραγματικὰ σπάνιοι οἱ ἄντρες ποὺ μένουν ὁριστικὰ σὲ σεξουαλικὸ λήθαργο. Συνήθως ὁ λήθαργος τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου παρουσιάζεται σὲ περιόδους, ποὺ ὁ ἄντρας ἀντιμετωπίζει ἔντονες ἀνησυχίες, Ὅταν θὰ περάσουν οἱ δύσκολες στιγμές, ξαναγυρίζει στὴν κανονική ζωή του.

Οἱ πιὸ πρόσφατες στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ὅτι σὲ ἑκατὸ περιπτώσεις στειρότητος, οἱ πενῆντα περίπου ὀφείλονται σὲ στειρότητα τοῦ ἀνδρα.

Ὁ γιατρὸς στὴν ἐπίσκεψι ἀκούει τὸν ἦχο τῆς φωνῆς

Γιὰ νὰ καταλήξουμε, ἀπαντᾶμε σ' ἐκεῖνη τὴ σύζυγο ποὺ ἀνησυχεῖ γιὰ τὶς ταπεινωτικὲς ἐξετάσεις, ποὺ πρέπει νὰ ὑποστῆ ὁ σύζυγός γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν εἶναι γόνιμος ἢ στεῖρος.

Ἂν, λοιπόν, αὐτὲς οἱ ἐξετάσεις πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ταπεινωτικές, τότε γιατὶ νὰ μὴν θεωρηθοῦν τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἐξετάσεις, ποὺ ἀναγκάζονται νὰ ὑποστοῦν οἱ γυναῖκες;

Γιατὶ νὰ ὑπερτιμοῦμε τόσο τὴν ἀνδρικὴ περηφάνεια; Εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ μάθη καὶ ὁ ἄνδρας νὰ δέχεται ὡρισμένους κανόνες τῆς ζωῆς. Ἑπομένως, ὀφείλει νὰ καταλάβη ὅτι ἔχει χρέος νὰ ὑποβάλλεται στὶς ἀπαραίτητες ἐξετάσεις γιὰ τὴν ἐπιβεβαίωσι τῆς γονιμοποιητικῆς του ἱκανότητος, χωρὶς νὰ νομίζη πὼς τοπεινώνεται.

Ὁ ἄνδρας, ποὺ ὑποψιάζεται ὅτι ἡ στειρότητα τοῦ γάμου του εἶναι δυνατὸν νὰ ὀφείλεται σ' αὐτόν, θὰ πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆ ἀμέσως ἕναν εἰδικὸ γιατρὸ (σεξολόγο) ἢ μόνος του ἢ μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του. Ὁ γιατρὸς θὰ τὸν ρωτήση γιὰ τὶς παιδικὲς καὶ τὶς προσφατες ἀρρώστειες του, γιὰ τὴν νευρικὴ καὶ τὴν ψυχολογική του κατάστασι, γιὰ τὶς διαιτητικές του συνήθειες, γιὰ τὴ ζωή του, καὶ τὴν ἐργασία του, γιὰ τὶς σιζυγικές του σχέσεις. Ὕστερα, θὰ προχωρήση σὲ μιὰ λεπτομερῆ γενικὴ ἐξέτασι, παρατηρῶντας ἀκόμη καὶ τὴ σωματικὴ κατασκευή, τὴν κατανομὴ τῆς τριχοφυΐας του, τὸν ἦχο τῆς φωνῆς του. Κατόπιν, θὰ τὸν ὑποβάλη σὲ μιὰ κλινικὴ ἐξέτασι τῶν ἀδένων τοῦ φύλου.

Καὶ τέλος, θὰ ἐξηγήση τὴ σειρὰ τῶν ἐξετάσεων, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνουν, γιὰ νὰ ἐρευνηθοῦν οἱ λειτουργίες τῶν ἀδένων τοῦ φύλου.

Ὁ ἄνδρας δὲν πρέπει νὰ ἀποθαρρύνεται ἀπὸ τὶς ἐξετάσεις

Οἱ ἐξετάσεις, ποὺ ἀπαιτοῦνται, συνήθως εἶναι οἱ ἀκόλουθες: 1) Ἡ ἐξέτασι τῆς οὐσίας, γιὰ νὰ ἐρευνηθῆ ἡ παρουσία καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννητικῶν κυττάρων, ἡ ζωτικότης τους καὶ ἡ κατασκευή τους. 2) Ἡ βιοψία τοῦ ἀδένος τοῦ φύλου, δηλαδὴ μιὰ χειρουργικὴ τομὴ (μὲ τὴν ἀνάλογη ἀναισθησία) ἑνὸς τμήματος τοῦ ἰστοῦ καὶ ἡ ἐξέτασι τῶν κυττάρων του. Αὐτὴ ἡ βιοψία εἶναι ἀπαραίτητη μόνον στὴν περίπτωσι ποὺ ἡ ἐξέτασι τῆς οὐσίας ἀπέδειξε ἀπόλυτη ἔλλειψι γεννητικῶν κυττάρων. Μὲ τὴν βιοψία, ἀποδεικνύεται ἂν ἡ ἔλλειψι τῶν κυττάρων αὐτῶν ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὲς δὲν παράγονται καθόλου ἀπὸ τὸν ἀδένα τοῦ φύλου ἢ ἂν παράγωνται, ἀλλὰ δὲ μποροῦν νὰ ἐγοῦν πρὸς τὰ ἔξω ἐπειδὴ εἶναι φραγμένα τὰ κανάλια τοῦ ἀδένος. 3) Ἡ ὁρμονικὴ δοσολογία γιὰ νὰ ὑπολογισθῆ μὲ ἀκρίβεια ἡ ποσολογία τῶν σεξουαλικῶν ὁρμονῶν, ποὺ παράγονται ἀπὸ τὸν ἀδένα τοῦ φύλου. Ἀπὸ τὴν ἐπάρκεια αὐτῶν τῶν ὁρμονῶν ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ζωτικότης τῆς οὐσίας τῆς ζωῆς.

Αὐτὴ ἡ πρώτη σειρὰ τῶν βασικῶν ἐξετάσεων μπορεῖ νὰ συμπληρωθῆ μὲ ἄλλες δευτερεύουσες, ὅπως τῶν ὀφρων τοῦ αἵματος κλπ.

Ἡ πλήρης εἰκόνα τῆς ὀργανικῆς καὶ λειτουργικῆς καταστάσεως τοῦ ἐξεταζόμενου μπορεῖ νὰ βοηθήση πολὺ γιὰ μιὰ σωστὴ διαγνωσι, ἰδίως στὶς περιπτώσεις ποὺ ἡ στειρότης ἔχει μιὰ ἐξήγησι πιὸ περίπλοκη, ὅταν δηλαδὴ δὲν ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν πρώτη ἐξέτασι τῆς οὐσίας τῆς ζωῆς.

Καὶ καταλήγοντας, θέλουμε νὰ συμβουλεύσουμε τοὺς ἄνδρες νὰ μὴ χάνουν τὸ θάρρος τους μπροστὰ σ' ὅλη αὐτὴ τὴ σειρὰ τῶν ἐξετάσεων (ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βιοψία, οἱ ἄλλες εἶναι πιὸ γρήγορες καὶ πιὸ εὔκολες ἀπὸ ἐκεῖνες, ποὺ γίνονται στὴ γυναίκα).

Πολλὲς φορές, ἡ κρυφὴ αἰτία τῆς στειροτητος μπορεῖ νὰ ἀνακαλυφθῆ καὶ νὰ θεραπευθῆ

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 20 ΧΡΟΝΙΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΕΡΑΣ δυνατὸς εἶχε σηκωθῆ τὴ νύχτα ἐκείνη καὶ τὰ δοκάρια τοῦ παλιοῦ σπιτιοῦ ἔτριζαν ἀπαισια, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Πολύκαρπου, ποὺ ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του.

Κάποιο ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ισογείου εἶχε ἀνοίξει καὶ χτυποῦσε δαιμονισμένα σὲ κάθε δυνατὸ φύσημα τοῦ ἀέρα.

Ὁ Πολύκαρπος σηκώθηκε, φόρεσε τὶς παντοῦφλες του, ἔρριξε ἕνα σακκάκι στοὺς ὤμους καὶ κατέβηκε μὲ ἀργὰ βήματα τὴν ξύλινη σκάλα.

Πέρασε τὸ διάδρομο στὰ σκοτεινὰ κι' ἄναψε τὸ φῶς τῆς τραπεζαρίας.

Κάπου ἔβρεχε, μακριὰ καὶ οἱ ἀστραπὲς σχίζανε τὸ μαῦρο ὄγκο τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. Καὶ τὸ παντζούρι ἀνοιγόκλεινε, χτυπώντας δυνατὰ μέσα στὴ νύχτα.

Προχώρησε βιαστικά, ἄνοιξε τὰ τζαμωτά, ἄρπαξε μὲ δύναμι τὰ παντζούρια, τὸ ἕνα, ἔπειτα τὸ ἄλλο καὶ τάκλεισε πρὸς τὰ μέσα, λέγοντας:

— Σαράβαλο!

Ἔπειτα κάθησε λαχανιασμένος σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς παλιὲς πολυθρόνες τῆς τραπεζαρίας γιὰ νὰ συνέλθη.

Ὁ ἀέρας μούγγριζε, σφύριζε, ἔπαιρνε τσίγγους κι' ἕνας δαιμονισμένος θόρυβος ἀπλωνόταν ἔξω, δίχως σταματημό, ἕνας θόρυβος ἐκνευριστικός, ποὺ τὸν χτυποῦσε στὰ νεῦρα καὶ τοῦ εἶχε κόψει τὸν ὕπνο.

Ἀναστέναξε καὶ σηκώθηκε. Δὲ εἶχε πιὰ ὄρεξι νὰ πλαγιάση. Κύττα ξε τὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ τοίχου. Ἡ ὥρα ἦταν δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἄναψε τὸ φῶς τοῦ διαδρόμου καὶ μπῆκε στὴν κουζίνα. Τοῦ φαινόταν πὼς κάτι ἔπρεπε νὰ κάνη κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ κρεμασμένο μπρίκι τοῦ καφέ.

Ἦταν ὅτι τοῦ χρειαζόταν ἐκείνη τὴ στιγμή: Ἕνας καφές!

Ἔφτιασε ἕνα διπλὸ καφὲ καὶ τὸν ἔφερε στὴν τραπέζ... γιὰ νὰ τὸν πιῆ.

Ἐκεῖ, σ' αὐτὴ τὴν τραπεζαρία, ἦταν καὶ τὸ σαλόνι ὑποδοχῆς τῆς οἰκογένειας, ἐδῶ καὶ τρεῖς γενιές. Ἦταν τὸ μεγάλο δωμάτιο, ποὺ ἔπιανε τὸ μισὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ, στολισμένο μὲ ὅλες τὶς φωτογραφίες τῶν προγόνων, μ' ἕνα ρολόγι καὶ μὲ βαρειὰ καρυδένια ἐπιπλα. Τὰ χαλιὰ εἶχαν τριφτῆ, ὅλα εἶχαν τὸ μουντὸ χρῶμα καὶ τὴν ἐμφάνισι τοῦ παλιοῦ...

Μιὰ μυρωδιὰ ἀπὸ λεβάντα κυριαρχοῦσε στὸ δωμάτιο, ἀπὸ αὐτὴ τὴ λεβάντα ποὺ ἔβαζε ἡ γιαγιὰ στὰ συρτάρια.

Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια ὁ Πολύκαρπος, ποὺ ἦταν ἕνα εἰκοσάχρονο παλληκάρι, εἶχε μείνει μόνος, ὁλομόναχος σ' αὐτὸ τὸ παλιὸ σπίτι τῶν προγόνων του.

Ἦταν ἕνα γερὸ σπίτι, πέντε λεπτὰ ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς πόλεως, ποὺ τὸ κρατοῦσε ὁ Πολύκαρπος, γιατὶ ἦταν καμωμένο σὰ μιὰ βιλίτσα, μ' ἕνα μικρὸ κῆπο πρὸς τὸ δρόμο.

Τοῦ ἄρεσε αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ δὲν τ' ἄλλαζε μὲ διαμέρισμα, γιατὶ τοὔχαν προτείνει νὰ τοῦ τὸ πάρουν γιὰ νὰ χτίσουν πολυκατοικία. Ὄχι, μὲ μερικὲς ἐπιδιορθώσεις, μὲ κατὶ μικρὲς μετατροπές, θὰ ξανάπαιρνε τὴν παλιὰ μεγαλοπρεπῆ αἴγλη του.

Κι' ὅμως, δὲν ἀποφάσιζε νὰ τὸ ἐπιδιορθώση.

— Αὐτὸ τὸ σαράβαλο, θὰ γίνη κουκλί! ἔλεγε κάπου κάπου.

Πότε; Τὸ πότε τὸ ἤξερε καλά, μὰ ἀργοῦσε, κι' αὐτὸ τὸν νευρίαζε.

Ἦταν σίγουρος ὅμως πὼς θὰ γινόταν μιὰ μέρα.

★

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο ὁ Πολύκαρπος, τοποθέτησε τὸν καφέ του πλαισ' ἕνα χαμηλὸ τραπεζάκι καὶ κάθησε ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Τώρα εἶχε ξενυστάξει ἐντελῶς καὶ συλλογιζόταν ὅτι τὸ πρωῒ θὰ ἔπαιρνε τὸ λεωφορεῖο τῶν ὀχτὼ νὰ φύγη γιὸ τὴν Πάτρα. Ἦταν ἐπιθεωρητὴς σὲ μιὰ τράπεζα καὶ δυὸ χρόνια τώρα περνοῦσε τὶς περισσότερες ἡμέρες του στὴν ἐπαρχία.

Σφράγισε τὸ στόμα τῆς 'Ελένης μ' ἕνα παράφορο φιλί...

Τὸ σπίτι τὸ φρόντιζε μιὰ γριὰ γειτόνισσα. Ἔτσι, κάθε φορά, ποὺ γύριζε, τὸ βρισκε καθαρὸ καὶ σιγουρισμένο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τάχε κανονίσει μόνος του νὰ πάη στὴν Πάτρα, παρ' ὅλο ποὺ ἡ διεύθυνσι προώριζε τὸ δρομολόγιό του γιὰ τὴν Ἀλεξανδρούπολι.

— Θὰ πάω, νὰ ξεμπερδεύω! Δὲν εἶναι ζωὴ αὐτή... μουρμούρισε ὁ Πολύκαρπος.

Καὶ ρούφηξε δυὸ γουλιὲς ἀπὸ τὸν καφέ του.

Πολὺ πρὶν πεθάνη ἡ μητέρα του, θᾶχε κανονιστῆ τὸ ζήτημα, μὰ τὰ πράγματα μπερδεύτηκαν κι' ἡ ὑπόθεσι ἐκκρεμοῦσε.

Γιατὶ δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς θὰ γινόταν μιὰ μέρα. Ἀλλὰ πότε;

Εἴκοσι χρόνων ἔρωτας, μὲ τὶς μεγαλείτερες περιπέτειες, ποὺ μποροῦσε νὰ ἔχη ἕνα ἐρωτευμένο ζευγάρι ἦταν ἡ δική τους ἀγάπη.

Αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ὑπαλλήλους σὲ μιὰ τράπεζα, τριάντα χρόνων λεβέντης, μὲ πλούσια μόρφωσι καὶ πολλὲς γνωριμίες, ποὺ τὸν περιστοίχιζαν καὶ τὸν παρουσίαζαν γιὰ τὸν καλύτερο γαμπρό.

Ἕνα βράδυ, σὲ μιὰ ἑσπερίδα, ποὺ ἔδινε ὁ διευθυντὴς τῆς τραπέζης, ἔτυχε νὰ παρευρεθῆ κι' ἕνας βιομήχανος μὲ τὴν κόρη του τὴν Ἑλένη, ἕνα ὄμορφο κορίτσι εἴκοσι χρόνων.

Γνωρίστηκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Πολύκαρπος μὲ τὴν Ἑλένη καὶ χόρεψαν μερικοὺς χοροὺς μαζί. Κι' ἄρεσε τόσο πολὺ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ποὺ ἂν ἡ Ἑλένη δὲν ἦταν ἀρραβωνιασμένη, ὁ Πολύκαρπος θὰ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴ ζητήση ἀπὸ τὸν πατέρα της.

Ἦταν ἕνας γάμος ἀπὸ συμφέρον, ἡ ἑνοποίησι δυὸ ἐργοστασίων, ἐκείνο τῆς Ἀθήνας μὲ τὸ ἄλλο τῆς Πάτρας, ποὺ ἦταν ἰδιοκτήτης ὁ γαμπρός. Ἡ Ἑλένη δὲν ἀγαποῦσε τὸν ἀρραβωνιαστικό της, μὰ εἶχε δεχτῆ, γιατὶ τὰ συμφέροντα τοῦ πατέρα της τὸ ἐπέβαλλαν.

Τώρα, πάλι, ποὺ χτύπησε ἡ καρδιά της, ἦταν πιὰ ἀργά. Ὁ γάμος θὰ γινόταν σὲ δεκαπέντε ἡμέρες.

— Θὰ σ' ἀγαπῶ! Δὲ θὰ σὲ ἐγκαταλείψω! τοῦ εἶχε πῆ ἡ νέα.

— Κι' ἐγώ! Πάντα! Καὶ δὲ θὰ παντρευτῶ ποτέ! τῆς ἀπάντησε ὁ Πολύκαρπος.

Ἡ ἀγάπη τους ἔμεινε μυστική, κρυφή, μέσα στὴν καρδιά τους.

Οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος ἐλπίζανε πιὰ πώς, μετὰ τὸ γάμο της, θὰ ἔσμιγαν μιὰ μέρα.

Ἔτσι, λοιπόν, κρατήθηκε χρόνια τώρα ἡ ἀγάπη τους, ἀγνή, μὲ τυχαῖες συναντήσεις σὲ καμμιὰ γιορτή, καὶ περιοριζόταν σ' ἕνα χαμόγελο, σ' ἕνα σφίξιμο τοῦ χεριοῦ καὶ στὸ δυνατὰ χτυποκάρδια τους.

Μποροῦσε νἆχη πιὰ τὴν ἔννοια τοῦ σπιτιοῦ ὁ Πολύκαρπος; Μποροῦσε νὰ ξαναφτιάξη αὐτὸ τὸ σαράβαλο;

Γυναῖκα δὲ θᾶμπαινε σ' αὐτὸ ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἑλένη. Μὰ ἡ Ἑλένη ἦταν παντρεμένη καὶ εἶχε τώρα ἕνα ἀγόρι δεκαοχτὼ χρόνων, ποὺ σπούδαζε στὴ Γερμανία.

Ἡ μητέρα τοῦ Πολύκαρπου πέθανε μὲ τὸν καῦμό, πὼς δὲν εἶδε τὸ γυιό της παντρεμένο. Κι' ἐκείνος συνέχιζε τὴν ἐρημη ζωή του, γυρίζοντας ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς ἐπαρχίας στὴν ἄλλη.

Μιὰ μέρα, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, πέθανε ὁ ἀντρας τῆς Ἑλένης. Τότε ὁ Πολύκαρπος ἀπέφευγε πιὸ πολὺ νὰ τὴ συναντήση. Στὴν Πάτρα, ὅπου ἔμενε ἐκείνη, παρακαλοῦσε κάποιον ἄλλο συνάδελφό του νὰ πηγαίνη γιὰ ἐπιθεώρησι. Ἐτσι δυὸ χρόνια τώρα ἡ Ἑλένη ἦταν ἐλεύθερη κι' ἐκεῖνος δὲν εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπᾶ καὶ νὰ ἐλπίζη. Μὰ δὲν ἤξερε τώρα τὰ αἰσθήματα της. Ἔπειτα, αὐτὸς ἦταν πενηντάρης κι' ἐκείνη σαραντάρα, μ' ἕνα μεγάλο γυιό. Ἦταν δυνατὸ νὰ κρατοῦσε ἀκόμη ζωηρὸ τὸ παλιό της αἴσθημα;

Αὐτὸ ὅμως θέλησε νὰ δῆ ὁ Πολύκαρπος καὶ ζήτησε νὰ πάη αὐτὴ τὴ φορὰ στὴν Πάτρα, νὰ φροντίση νὰ τὴν πλησιάση γιὰ νὰ καταλάβη ἀπὸ κοντὰ ἂν ἡ σημερινὴ Ἑλένη εἶχε κρατήσει κάτι ἀπὸ τὸ παλιό της αἴσθημα.

Ὁ ἀέρας εἶχε σταματήσει, τὸ σπίτι εἶχε βυθιστῆ στὴ σιωπή του καὶ μόνο τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου ἔλεγε ποῦ καὶ ποῦ τὸν Πολύκαρπο, βγάζοντας τὸν ἀπὸ τὶς σκέψεις του.

Τὸ ρολόϊ χτύπησε τοὺς ἕξη βαρεῖς ἤχους του κι' ὁ Πολύκαρπος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὶς γρίλλιες. Ἦταν ἕτοιμος νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ ἑτοιμαστῆ γιὰ νὰ φύγη μὲ τὸ λεωφορεῖο τῶν ὀχτὼ γιὰ τὴν Πάτρα, ὅταν χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας του.

— Ποιός νὰ εἶναι τέτοια ὥρα; μουρμούρισε.

Κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὶς γρίλλιες.

Ἓν' αὐτοκίνητο ἦταν σταματημένο ἔξω ἀπὸ τὰ κάγγελλα τοῦ κήπου, στὸ δρόμο...

Περίεργος, πῆγε κι' ἄνοιξε. Μιὰ γυναῖκα προχώρησε πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Σταμάτησε λίγο πρὶν μπῆ στὸ σπίτι, μὰ χωρὶς δισταγμὸ ἔπειτα ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του μὲ κλάματα.

Ἦταν ἡ Ἑλένη.

— Εἶχα κάπου τρεῖς νύχτες νὰ κοιμηθῶ! Ἀπόψε, πῆρα τ' αὐτοκίνητο κι' ἦρθα νὰ σὲ βρῶ... τοῦ εἶπε.

— Κι' ἐγὼ ἑτοιμαζόμουν νἀρθῶ νὰ σὲ βρῶ. Θἄφευγα μὲ τὸ πρωϊνὸ τῶν ὀχτώ.

— Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ σμίξωμε, καλέ μου! Εἴκοσι χρόνια περίμενα, μὲ τὴν ἀγάπη στὴν καρδιά.

Ἀγκαλιασμένοι, μπήκαν στὴ μεγάλη τραπεζαρία.

Τὸ παντζούρι εἶχε ξεφύγει πάλι κι' εἶχε ἀνοίξει. Λίγος ἀέρας τὸ κούνησε κι' ἔτριξε.

— Τώρα, πιά, θὰ σὲ σιάξω σαράβαλο, γιατὶ ἦρθε, ἐπὶ τέλους, ἡ ἀγάπη μου! φώναξε ὁ Πολύκαρπος θριαμβευτικά.

Καὶ σφράγισε τὸ στόμα τῆς Ἑλένης μ' ἕνα παράφορο φιλί.

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪✪

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΠΡΩΙΝΟΥ ΞΥΠΝΗΜΑΤΟΣ

Ἕνας Ἀμερικανὸς ζήτησε διαζύγιο ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, γιατὶ τὸ τρυφερὸ ἡμισύ του χρησιμοποιοῦσε τὸν ἑξῆς πρωτότυπο τρόπο γιὰ νὰ τὸν ξυπνάη τὸ πρωΐ: Ἔβαζε ἀπὸ τὸ βράδυ μερικὰ μπισκότα κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του καὶ τὸ πρωΐ φώναζε τὸ σκυλί, ποὺ εἶχαν στὸ σπίτι, γιὰ νὰ τὰ βρῆ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΑ «ΜΑΝΤΩ» ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΑ μαντὼ καὶ οἱ ρεντιγκότες θὰ σᾶς χρειαστοῦν ἀκόμη γιὰ ἀρκετὸ καιρό — ὡρισμένα μοντέλα φορεῖονται μάλιστα καὶ κατὰ τὰ δροσερὰ βράδυα τοῦ καλοκαιριοῦ — γι' αὐτὸ μὴ διστάζετε νὰ φτιάξετε τώρα ἀκόμη ἕνα καινούργιο μαντώ, ἢ νά... μεταποιήσετε τὸ παλιό σας, σύμφωνα μὲ τὰ μοντέλα, ποὺ σᾶς παρουσιάζουμε καὶ ποὺ εἶναι ὅ,τι καινούργιο βγῆκε ἀπὸ τὰ παρισινὰ καὶ ἰταλικὰ ἀτελιὲ τῶν μεγάλων ραφτῶν.

Ἂν θέλετε νὰ ἀλλάξετε ἐντελῶς τὴν ἐμφάνισί σας, μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἕνα μαντὼ σὲ στὺλ «μαρινιέ». Ἔχει γραμμὴ μισοεφαρμοστή, οἱ ὦμοι εἶναι φαρδεῖς καὶ τὸ μανίκι μακρύ, σὲ κλασσικὴ κοῦπτ. Ὅπως καὶ νὰ τὸ ράψετε — γιὰ τὶς πιὸ δροσερὲς μέρες ἀπὸ ψιλὴ ἐγγλέζικη φανέλλα, ἀπὸ βαρὺ ζέρσεϋ, ἀπὸ μάλλινο ντρά, ἢ, γιὰ τὶς ἡλιόλουστες μέρες, ἀπὸ μεταξωτό — τὸ ὕφασμα θὰ εἶναι πάντα μονόχρωμο, ἡ φόδρα στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ μαντὼ καὶ ἡ γαρνιτούρα εἴτε σ' ἕνα, εἴτε σὲ δυό, πάντα ὅμως σὲ ἀντίθετα χρώματα μὲ τὸ μαντώ σας.

Προσέξετε: Τὸ στὺλ αὐτὸ δὲ συνδυάζεται μὲ τοὺς μικροὺς ὤμους. Θὰ εἶναι, τοὐλάχιστον, ἀρκετὰ φαρδεῖς κι' ὁ ἐφαρμοστὸς γιακᾶς μεγάλος.

Τὰ ὀκτὼ (μάλλον μεγάλα) κουμπιὰ μπορεῖ νὰ εἶναι στὸ χρῶμα τῆς γαρνιτούρας ἢ χρυσᾶ καὶ πάντα τοποθετημένα σὲ δυὸ παράλληλες σειρές, ποὺ ἀρχίζουν πάνω ἀπὸ τὸ στῆθος, γιατὶ τὰ φαρδυὰ ρεβὲρ τοῦ γιακᾶ δὲν ἐπεκτείνονται πολὺ πρὸς τὰ κάτω.

Σᾶς δίνουμε τώρα τοὺς συνδυασμοὺς τῶν χρωμάτων τῆς μόδας γιὰ μαντὼ σὲ στὺλ «μαρινιέρ» καὶ τὶς παραλλαγές, ὅταν τὸ βασικὸ χρῶμα εἶναι τὸ ἴδιο.

Τὸ μαντὼ ἀπὸ μπλὲ-μαρὲν ὕφασμα μπορεῖ νὰ ἔχη τὰ ἀκόλουθα σύνολα χρωμάτων: φαρδειὰ κόκκινη φάσα κατὰ μῆκος τοῦ μπροστινοῦ ἀνοίγματος, ποὺ συνεχίζεται γύρω στὰ πέττα καὶ στὸ γιακᾶ. Ἴδια γαρνιτούρα γύρω στὶς μπλὲ τσεπούλες (στὸ ὕψος τοῦ γοφοῦ). Κουμπιὰ μπλέ. Ἐπίσης, μπορεῖ νὰ ἔχη ντουμπλάρισμα στὸ γιακᾶ καὶ στὰ πέττα, ἀπὸ κόκκινο ὕφασμα καὶ φάσα γύρω τους ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ μαντώ. Μανσέττες γυριστὲς κόκκινες. Κουμπιὰ μπλὲ καὶ μεγάλες ἐξωτερικὲς τσέπες ἢ τὸ ἴδιο ντουμπλάρισμα σὲ μπλὲ-μῶβ καὶ χρυσᾶ κουμπιά.

Τὸ ἴδιο μαντὼ ἀπὸ κόκκινη φανέλλα ἔχει τὴν ἑξῆς γαρνιτούρα: ντουμπλάρισμα στὰ πέττα καὶ στὸ γιακᾶ μπλέ, φάσα κόκκινη. Οἱ μανσέττες καὶ τὰ ρεβὲρ στὶς τσέπες εἶναι κομμένες μυτερὲς καὶ ἔχουν μπλὲ φάσα καὶ κουμπιὰ μπλέ.

Ὅταν ράψετε τὸ μαντὼ ἀπὸ ἐλαφρὸ κρὲμ ὕφασμα ἢ ἀπὸ μεταξωτό, θὰ τὸ συμπληρώσετε μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: ντουμπλάρισμα στὰ πέττα καὶ στὸ γιακᾶ ἀπὸ μπλὲ μεταξωτό, φάσα στὸ ἄνοιγμα, στὰ πέττα καὶ στὸ γιακᾶ ἀπὸ κόκκινο μεταξωτό.

Τὰ ρεβὲρ στὶς τσέπες ἔχουν φάσα ἀπὸ κόκκινο μεταξωτὸ καὶ οἱ μανσέττες εἶναι μπλὲ

Ἕνα ὡραῖο ἀπογευματινὸ ταγιέρ.

Τὸ «τρουὰ - πιὲς» (φούστα, βέστα καὶ μπλούζα) γιὰ τὶς ἐκδρομές σας.

μὲ κόκκινη φάσα. Κουμπιὰ χρυσᾶ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ μοντέλα φοριοῦνται μὲ μικρὸ μπερὲ ἢ κασκέτο καὶ μὲ κοντὰ ἄσπρα ἢ μπλὲ γάντια.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΣΤΑ ΚΛΑΣΣΙΚΑ ΜΑΝΤΩ

Αὐτὸ τὸ κεφάλαιο ἐνδιαφέρει κυρίως ἐκεῖνες τὶς γυναῖκες, ποὺ εἶναι παχειὲς καὶ δὲ μποροῦν εὔκολα νὰ φορέσουν ἕνα ἀπὸ τὰ πρωτότυπα, πολὺ μοντέρνα μοντέλα, καὶ ἐκεῖνες, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταποιήσουν τὰ περυσινά τους μαντώ.

Στὸ ἁπλὸ γνωστὸ μαντὼ μὲ ἀνδρικὸ γιακᾶ καὶ πέττα, ταιριάζει ἕνα χαριτωμένο ἰταλικὸ στύλ, ποὺ δίνει ἐντελῶς διαφορετικὴ ὄψι στὴν κλασσικὴ κούπ: Τὰ κουμπιὰ (συνολικὰ τέσσερα, σὲ πολὺ μεγάλη ἀπόσταση, καὶ τὸ τελευταῖο βρίσκεται 20 - 30 πόντους πάνω ἀπὸ τὸ στρίφωμα) ἀρχίζουν ψηλὰ καὶ ἀφήνουν ἕνα μικρὸ μέρος ἀπὸ τὰ πέττα ἐλεύθερα. Ἂν ἔχετε ἀρκετὸ φάρδος (στὴν περίπτωση τῆς μεταποιήσεως) μπορεῖτε νὰ τὸ μαζέψετε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ νὰ φτιάξετε μιὰ πολὺ βαθειὰ πιέττα σὲ κάθε πλευρά, ποὺ θὰ εἶναι ἀνοιχτὴ μόνο ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω.

Καὶ ἡ τελευταία χαριτωμένη νουβωτέ: Τὰ σκέτα μανίκια τελειώνουν μὲ λίγη σούρα πάνω σὲ μανικέτια ἀντρικοῦ ὑποκάμισου, ποὺ κλείνει μ' ἕνα κουμπί.

Μιὰ ἄλλη λύση στὴν ἀλλαγὴ ἐμφανίσεως τοῦ περυσινοῦ σας μαντὼ ταιριάζει πολὺ στὰ παλιά, ριχτά, ἀνοιχτόχρωμα μοντέλα. Εἶναι χωρὶς γιακᾶ, μὲ στρογγυλὸ ἄνοιγμα πάνω στὸ λαιμὸ καὶ μὲ μανίκια σὲ κλασσικὴ κούπ. Αὐτὸ ὅμως, ποὺ δίνει στὸ μαντὼ τὴ νέα του ἐμφάνισι, εἶναι ἡ φαρδειὰ καὶ μακρειὰ ζώνη του (ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα), ποὺ δένεται ἁπλᾶ μπροστὰ στὴ μέση, καὶ ὁ τρόπος τοῦ κουμπώματος: Θὰ κλείσετε τὸ μαντὼ μὲ πολλὰ κουμπιὰ μέχρι τὴ μέση καὶ συγκεκριμένα ὡς ἐκεῖ ποὺ περνάει ἡ ζώνη. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, θὰ εἶναι ἀνοιχτό. Δὲν πρέπει νὰ σταυρώση.

Τὸ φόρεμα, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἔχει ἕνα φαρδὺ στρογγυλὸ γιακᾶ, μὲ πολὺ μακρειὰ καὶ φαρδειὰ «γραβάτα», ποὺ φτάνει μέχρι τὴ μέση. Ὁ γιακᾶς καὶ ἡ γραβάτα, ποὺ εἶναι ἀπὸ σκούρο μεταξωτό, περνοῦν πάνω ἀπὸ τὸ μαντὼ καὶ ἀποτελοῦν τὴ γαρνιτούρα του.

Τὸ ριχτὸ μαντὼ ἔχει ἐφέτος μιὰ ἄλλη πρωτοτυπία: Τὰ μανίκια του δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μ' αὐτό, ἀλλὰ ἀπὸ μαῦρο ζέρσεϋ. Ράβεται δὲ μὲ δυὸ τρόπους: εἴτε ἐντελῶς ριχτό, εἴτε πίσω ριχτὸ καὶ μπροστὰ μὲ ζώνη, ποὺ περνάει πίσω, κάτω ἀπὸ τὸ ὕφασμα, βγαίνει στὰ πλάγια, στὶς ἀνοιχτὲς σ' αὐτὸ τὸ μέρος ραφὲς καὶ δένεται μπροστὰ μ' ἕνα φιόγκο.

Ἕνα πρακτικὸ σύνολο τοῦ οἴκου Λανβὲν γιὰ τὶς δροσερὲς μέρες. Ἔχει ἁπλή, λίγο ἐφαρμοστὴ κούπ. Ἡ ρεντιγκότα αὐτὴ τελειώνει λίγο πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ φόρεμα, ραμμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, κατὰ προτίμησι καντριγιὲ ἢ «πιὲντὲ-πούλ».

Γιὰ τὰ ὑφάσματα μὲ μεγαλύτερα καρρὼ θὰ διαλέξετε ἄλλο συνδυασμό: Θὰ συμπληρώσετε τὸ κουμπωτὸ μαντὼ (μὲ μεγάλο ντεκολτὲ καὶ φαρδὺ γιακᾶ) μ' ἕνα μονόχρωμο φόρεμα σὲ παστὲλ τόνο καὶ κοῦπ «σωλήνα».

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΣΩΛΗΝΕΣ

Σᾶς δίνουμε μερικὲς καινούργιες ἰδέες γιὰ τὴν κοῦπ αὐτή, ποὺ ἔχει ἀντικαταστήσει τὸ «φόρεμα-σάκκο». Ὅπως ξέρετε, ἔχει λιγώτερο φάρδος ἀπ' αὐτὸ καὶ δὲν εἶναι πάντα ἐντελῶς πιστὸ στὴν ὀνομασία του, γιατὶ εἶναι πολλὲς φορὲς λίγο ἐφαρμοστὸ καὶ (στὰ μοντέλα τοῦ οἴκου Λανβέν, τοὐλάχιστον) ἀρκετὰ πιὸ στενὸ πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπάνω περιφέρειά του.

Εἶναι σχεδὸν πάντα χωρὶς μανίκια κι' ἔχει (δυστυχῶς... γιὰ ἐκεῖνες ποὺ κρυώνουν εὔκολα) τὶς περισσότερες φορὲς πολὺ γυμνοὺς τοὺς ὤμους, ἀσχέτως ἂν εἶναι ραμμένο μὲ ἢ χωρὶς γιακᾶ.

Μπορεῖτε νὰ ἐπιδιώξετε στὸ «φόρεμα-σωλήνα» δυὸ σκοπούς: εἴτε θὰ τονίσετε τὴν κάθετη γραμμὴ καὶ θὰ δώσετε μάκρος στὸ σῶμα σας (τὸ συνιστοῦμε στὶς παχουλές), εἴτε θὰ ὑπογραμμίσετε (ἂν εἶσθε ἀρκετὰ ψηλὴ) τὴν ὁριζόντια γραμμή.

Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις θὰ πετύχετε τὸ σκοπό σας, μὲ τὴ βοήθεια ἀπὸ πιεττοῦλες, ραφές, φάτσες ἢ κεντητὲς γραμμὲς (ἁπλὲς ἢ διπλές) σὲ ἀντίθετα χρώματα. Τὸ κέντημα σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι χρησιμοποιεῖ τὶς πιὸ ἁπλὲς βελονιές, γιατὶ ὁ σκοπός του δὲν εἶναι νὰ δημιουργήση ἐντύπωσι πλούσιας γαρνιτούρας, ἀλλὰ νὰ τονίση μόνο μιὰ γραμμὴ τοῦ φορέματος: τὴν κάθετη ἢ τὴν ὁριζόντια.

Μαντὼ σὲ κομψὴ κοῦπ καὶ πολὺ ἀνοιχτὰ χρώματα.

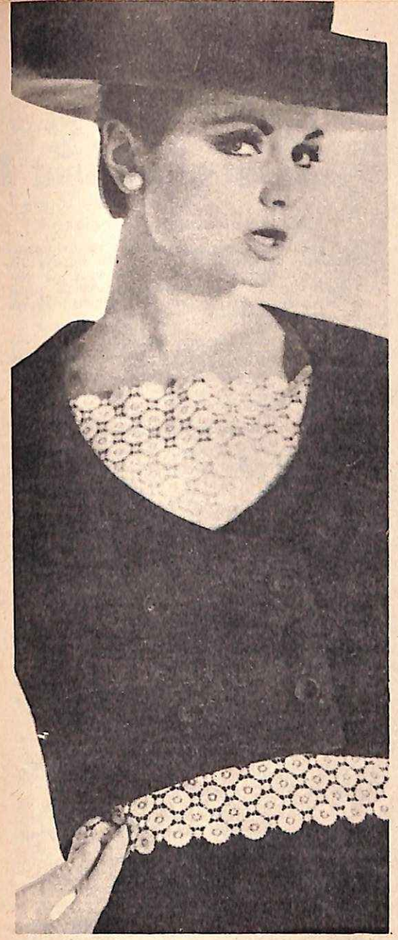

Ἕνα ἀκόμη ἀπογευματινὸ ταγιὲρ γιὰ κάθε γοῦστο.

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, τὰ «φορέματα-σωλῆνες», ποὺ μακραίνουν καὶ λεπταίνουν: Ἔχουν εἴτε δυὸ ραφὲς ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ κάτω, ἢ ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ κάτω. Ἡ (ἂν δὲν ἔχετε μεγάλους γοφοὺς) μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε τὴν ἐντύπωσι τοῦ «ζίγκ-ζάγκ», ὅπως τὸ παρουσιάζει ἕνα μοντέλο τοῦ Ντιόρ. Οἱ ραφὲς (ἢ πιεττοῦλες ἢ πρόσθετες φάτσες ἢ κεντητὲς γραμμὲς) θ' ἀρχίσουν ἐδῶ πάνω στὸ μικρὸ ντεκολτέ, διευθύνονται πρὸς τὴ μασχάλη, ἔπειτα στὸ στῆθος κι' ἀπὸ ἐκεῖ σὲ μιὰ λοξὴ γραμμὴ ὡς τοὺς γοφούς, ὅπου τελειώνουν μὲ μιὰ χωνευτὴ τσέπη σὲ κάθε πλευρά.

Τὴν ὁριζόντια γραμμὴ μπορεῖτε νὰ τονίσετε μὲ δυὸ τρόπους: Ὁ πρῶτος εἶναι νὰ μιμηθῆτε (σύμφωνα μ' ἕνα μοντέλο τοῦ Καρντὲν) ἕνα «ντὲ-πιές», κόβοντας τὴ γραμμὴ τοῦ φορέματος κάτω ἀπὸ τοὺς γοφοὺς μὲ μιὰ φαρδειὰ ὁριζόντια πιέττα, χωρὶς νὰ κόψετε βέβαια τὸ ὕφασμα. Τὸ ντεκολτὲ εἶναι μικρό, μ' ἕνα φιόγκο μπροστὰ καὶ μὲ τὰ μανίκια τρουὰ-κάρ. Ἔτσι, θὰ ἔχετε ἐμφάνισι «κλασσική».

Καὶ ὁ δεύτερος: Ἂν τὸ ἐπιτρέπη ἡ σιλουέτα σας, διαλέξτε ἕνα μοντέλο τοῦ Ντιὸρ χωρὶς μανίκια, μὲ πολὺ φαρδὺ γιακᾶ στὸ μεγάλο μυτερὸ ντεκολτέ, μὲ διπλὴ σειρὰ κουμπιῶν (ἕξη σὲ κάθε σειρά, ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω, τελειώνοντας περίπου 30 πόντους πάνω ἀπὸ τὸ στρίφωμα) καὶ μὲ διπλὴ σειρὰ ἀπὸ γαζιὰ σὲ ὁριζόντια γραμμή, δέκα πέντε πόντους πάνω ἀπὸ τὸ στρίφωμα. Οἱ τσέπες, τοποθετημένες πολὺ χαμηλὰ καὶ ὁ γιακᾶς ἔχουν τὸ ἴδιο διπλὸ γαζί.

Ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ ράψετε τὸ μοντέλο ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι ἀνοιχτὸ στὴ μιὰ πλευρά. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, τὰ κουμπιὰ δὲ θὰ εἶναι μόνο στόλισμα, ἀλλὰ θὰ κουμπώνουν αὐτὸ τὸ φόρεμα-μαντώ, ποὺ θὰ κλείνη ἀριστερὰ κάτω ἀπὸ τὸ γιακᾶ μὲ κόπιτσα καὶ θὰ ἔχη τὸ τελευταῖο τμῆμα τοῦ γιακᾶ (ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ φορέματος μέχρι τὴ μύτη τοῦ ντεκολτὲ) ἐλεύθερο, ἐφαρμόζοντάς το ἐπίσης μὲ κόπιτσες.

Η «ΜΠΛΟΥΖΑ — ΒΕΣΤΑ» ΚΑΙ Η «ΜΠΟΥΖΑ — ΜΥΛΩΝΑ»

Ἡ μπλούζα-βέστα εἶναι ἀνοιχτὴ μπροστά. Οἱ πρόσθετες φάτσες στὸ ἄνοιγμα (ποὺ θὰ ἔχουν τὶς κουμπότρυπες καὶ τὰ κουμπιά), ὁ γιακᾶς-ταγιὲρ καὶ τὰ κουμπωτὰ (μὲ τρία μικρὰ κουμπιὰ) μανικέττια στὸ μακρύ, λίγο σουρωτὸ μανίκι, εἶναι σὲ ἀντίθετο χρῶμα μὲ τὸ «ἄγριο» μεταξωτὸ ὕφασμα τῆς μπλούζας. Οἱ μεγάλες τσέπες «ἀπλικὲ» ἀπὸ τὸ στρίφωμα πρὸς τὰ ἐπάνω, φτάνουν ἀπὸ τὴν πλαϊνὴ ραφὴ (ἀνοιχτὴ στὸ ὕψος τῆς τσέπης) ὡς τὴ φάσα, στὸ μπροστινὸ ἄνοιγμα. Θὰ χρειαστῆτε 2 μέτρα γιὰ τὴ μπλούζα καὶ 75 πόντους γιὰ τὴ γαρνιτούρα (σὲ φάρδος 90 πόντων).

Μιὰ ποὺ μιλᾶμε γιὰ βέστες, σᾶς πληροφορούμε, ὅτι φοριοῦνται πολὺ καὶ σὲ μιὰ πολὺ κοντὴ κούπ. Ἔχουν τότε μακρὺ μανίκι, στρογγυλὸ ἄνοιγμα, κουμπώνουν σὰν τὰ παλιὰ «μεσημεριανὰ» (δηλαδὴ σὰν τὶς ἀνδρικὲς ρόμπες μὲ «κουμπότρυπες» ἀπὸ στριφωτὸ κορδόνι) καὶ ἀφήνουν νὰ φαίνεται στὴ μέση ἕνα κομμάτι τῆς μπλούζας (ὡς τὴν ἀρχὴ τῆς φούστας) καὶ τὸ γιακαδάκι της στὸ λαιμό.

Μιὰ ἄλλη πρωτότυπη βέστα, πολὺ κατάλληλη γιὰ τὶς ἐκδρομές σας, σὲ στὺλ «ἀπόγευμποῦ», εἶναι μονόχρωμη κι' ἔχει γιακᾶ (στὸ πολὺ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτὲ) καθὼς καὶ τὰ δεύτερα μανικέτια ἀπὸ τὸ καρρὼ ὕφασμα τῆς φούστας.

Ὄχι, δὲν πρόκειται γιὰ τυπογραφικὸ λάθος: ἔχει πραγματικὰ δυὸ μανσέττες. Τὴ μιὰ κουμπωτὴ στὸ τέλος τοῦ τρουὰ-κὰρ καὶ ἑλαφρὰ σουρωτοῦ μανικιοῦ, ἀπὸ τὸ δικό της ὕφασμα κι' ἀπὸ κάτω μιὰ πρόσθετη ἀνοιχτὴ (χωρὶς ἕνωσι ἢ κουμπί) μανσέττα ἀπὸ τὸ καρρὼ ὕφασμα (λοξὰ κομμένο) τῆς φούστας.

Εἶναι ἐφαρμοστὴ στὴ μέση, μὲ ζώνη καὶ οἱ πολὺ πρακτικὲς μεγάλες χωνευτὲς τσέπες της (κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος) καθὼς καὶ οἱ πρωτότυπες θηλειὲς-κουμπότρυπες, δίνουν στὴ βέστα αὐτὴ τὴν ἰδιαίτερη χάρι της.

Ἡ «μπλούζα-μυλωνᾶ» ἢ «μπλούζα-χωριάτη» εἶναι ἐπίσης κουμπωτὴ μπροστά, ἔχει μακρυὰ καὶ φαρδυὰ μανίκια καὶ ἀσκετὸ φάρδος στὴν πλάτη. Γίνεται συνήθως ἀπὸ πολὺ ἐλσφρὸ μεταξωτὸ (μονόχρωμο ἢ μὲ πουὰ) γιὰ νὰ μὴ μοιάζη μὲ τὶς κλὸς ζακέττες τοῦ 1950.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΑΜΠΙΓΙΕ

Γιὰ τὶς σύντομες φιλικὲς ἐπισκέψεις σας ἢ γιὰ τὸν ἀπογευματινὸ περίπατό σας, θὰ βολευθῆτε πολὺ εἴτε μὲ τὰ «ἀμπιγιὲ» ντὲ-πιές, εἴτε μὲ τὰ λουσάτα φορέματα-μαντώ, ποὺ ἀνήκουν στὶς καλλεξιὸν τῶν περιφήμων οἴκων μόδας Βαλεντίνο, Φορκὲ καὶ Μινγκολίνι.

Τὸ φόρεμα-μαντὼ μὲ πολὺ ἀνοιχτὸ γιακᾶ-ταγιὲρ, ἔχει μανίκια ραγκλὰν καὶ ἡ στενὴ ζώ-

Δυὸ κλασσικὰ μαντὼ μὲ πρωτότυπες λεπτομέρειες.

Τὰ χαριτωμένα μαντὼ «μαρινιὲρ» μὲ τὴν ἴδια κούπ, ἀλλὰ μὲ διαφορετικὲς γαρνιτοῦρες.

νη του εἶναι δεμένη μπροστὰ σὲ φιόγκο.

Ἕνα ἄλλο μοντέλο ἔχει μανίκια «ζαπονέ», λίγο ἀνεβασμένη μέση, ἕνα ὄρθιο γιακαδάκι, ποὺ συνεχίζεται μονοκόμματο ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ γαζιὰ σπὰ μανίκια, στὴ μέση καὶ στὸ γιακά.

Θὰ διαλέξετε τὰ χρώματα τῆς μόδας: «κίτρινο παπαγάλου» (ποὺ τείνει πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ πράσινο) καὶ «ρὸζ-σόκιινγκ» (μὲ λίγη μῶβ ἀπόχρωσι).

Τὰ ντὲ-πιὲς (ἀπὸ σιὲλ ἢ ἄσπρο ἐλαφρὸ λαινὰζ) παρουσιάζουν πάλι τοὺς δυὸ τύπους τοῦ ντεκολτέ: ἀνοιχτὸ σὲ στὶλ ταγιὲρ καὶ κλειστὸ στὸ λαιμό, μὲ κουμπί.

Τὸ ντὲ-πιὲς μὲ γιακᾶ-ταγιὲρ ἔχει ἕνα εἶδος ζακέττας λίγο μπλουζάν, ποὺ εἶναι ἀνοιχτὴ μόνο ὡς τὴ μέση καὶ κουμπώνεται ἔπισι, ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται τὰ κουμπιά. Ἕνας μεγάλος φιόγκος μπροστὰ συμπληρώνει τὴν κομψὴ κούπ.

Τὸ δεύτερο μοντέλο γιὰ ντὲ-πιὲς θὰ ἐνθουσιάσῃ πολὺ τὶς νέες, ποὺ ἔχουν ὡραῖες γάμπες: ἡ φούστα εἶναι σχιστή. Ἀλλὰ καλὸ θὰ εἶναι νὰ τὴ διπλώσετε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι δείχνουν τὰ μοντέλα.

Ἡ ζακέττα, μὲ ἀρκετὰ κοντὰ μανίκια, τελειώνει μὲ μιὰ φαρδειὰ πρωτότυπη ζώνη: εἶναι περασμένη σὰν τὶς δαντέλλες στὰ ἐσώρουχα, στὸ ὕφασμα (ποὺ εἶναι κομμένο σὲ ὁμαλὲς ἀποστάσεις) καὶ δένεται μπροστὰ μὲ φιόγκο. Ἕνα μόνο κουμπὶ στὸ λαιμὸ κλείνει τὴ ζακέττα.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τὸ μικρὸ ταγιὲρ ἀπὸ μαῦρο σαντοὶνγκ ἔχει κοντὴ ζακέττα μὲ ὁριζόντια γαζιά, λουσᾶτα μεγάλα κρεμαστὰ κουμπιὰ καὶ γενικὰ ἕνα λίγο αὐστηρὸ στύλ.

Ἡ μπλούζα ἀπὸ ἐμπριμὲ μεταξωτὸ εἶναι ἐνωμένη μὲ τὴ φούστα, σχηματίζοντας μιὰ μάλλον ψηλὴ μέση. Συμπληρώνεται μὲ καπέλλο ἀπὸ τὸ ὕφασμα τῆς μπλούζας, ὅπως καὶ τὸ ταγιὲρ ἀπὸ ἐλαφρὸ λαινὰζ (μπλούζα καὶ τυρμπὰν ἀπὸ ριγωτὸ μεταξωτό). Ἡ πολὺ φαρδειὰ ζώνη σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο μοντέλο ἀνεβάζει κι' ἐδῶ σημαντικὰ τὴ μέση.

Ἕνα πρωτότυπο μοντέλο γιὰ ἀπόγευμα καὶ βράδυ, μὲ ἐμφάνισι πολὺ κομψή, ἔχει, ἀντὶ τῆς ζακέττας, μιὰ σταυρωτὴ βέστα μὲ πολὺ μεγάλο ντεκολτὲ (στρογγυλὸ-μυτερὸ) καὶ χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ στρογγυλεμένη πρὸς τὰ πάνω γραμμὴ στὴ μέση.

Στὸ ντεκολτὲ καὶ στὴ μέση πρέπει νὰ φαίνεται ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν ἄσπρη δαντελλένια μπλούζα, ποὺ θὰ τὴ ράψετε σὲ πολὺ ἁπλὲς γραμμές.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Σὰν τὶς μητέρες τους, οἱ κοπελλίτσες τῶν 12 ὡς 15 χρόνων ἔχουν προτίμησι γιὰ τὶς μπλούζες σὲ στὺλ «σεμιζιὲ-κραβατὲ». Ἔχουν πολὺ χάρι, ἂν εἶναι ἀπὸ λεπτὸ λαινὰζ ἢ ποπλίνα καντριγιέ, μὲ τὸ μεγάλο φιόγκο, τὶς τσέπες καὶ τὰ μανικέτια λοξὰ κομμένα. Χρειάζονται 2μ20 μὲ 2μ40 γιὰ τὴν κατασκευή τους.

Ἡ μπλούζα αὐτὴ συμπληρώνει μὲ κομψὸ τρόπο κάθε ντὲ-πιὲς γιὰ τὶς νέες κοπέλλες, ἀπὸ μονόχρωμη φανέλλα. Θὰ χρειασθῆτε γιὰ τὸ ντὲ-πιὲς σὲ φάρδος 1μ40, μέχρι 1μ80 ὕφασμα. Ἡ ζακέττα-βέστα ἔχει δυὸ ψηλὲς τσέπες μὲ κουμπὶ καὶ εἶναι χωρὶς γιακά, γιὰ νὰ ἀξιοποίηση αὐτὸ τὸ γιακᾶ καὶ τὸ φιόγκο τῆς μπλούζας.

Τὰ χαριτωμένα ζιλὲ-βέστες γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ (μὲ κοντὰ ἢ χωρὶς μανίκια) εἶναι ἀπὸ μάλλινο καντριγιὲ ἢ πιὲ-ντὲ-πουὶ κι' ἔχουν στὴ μέση, γύρω στὸ λαιμό, στὰ μανίκια καὶ στὸ μπροστινὸ ἄνοιγμα μιὰ πλεχτὴ φάσα ἀπὸ μονόχρωμο μαλλί.

Ἀντὶ μὲ κοντά, ὄμως, μανίκια ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα (ποὺ θὰ εἶναι γαρνιρισμένα μὲ μιὰ πλεχτὴ φάσα ἀπὸ μαλλὶ) σᾶς συνιστοῦμε νὰ τὸ συμπληρώσετε μὲ μιὰ μπλουζίτσα, ποὺ τὸ παιδάκι θὰ τὴ φορέση ἀπὸ μέσα. Ἔτσι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ κρυώση.

Α) Δυὸ βέστες γιὰ μικρὰ παιδάκια ἀπὸ καντριγιὲ ὕφασμα μὲ πλεκτὲς φάτσες. Β) Μπλουζάκι «κραβατὲ» γιὰ δωδεκάχρονα κορίτσια.

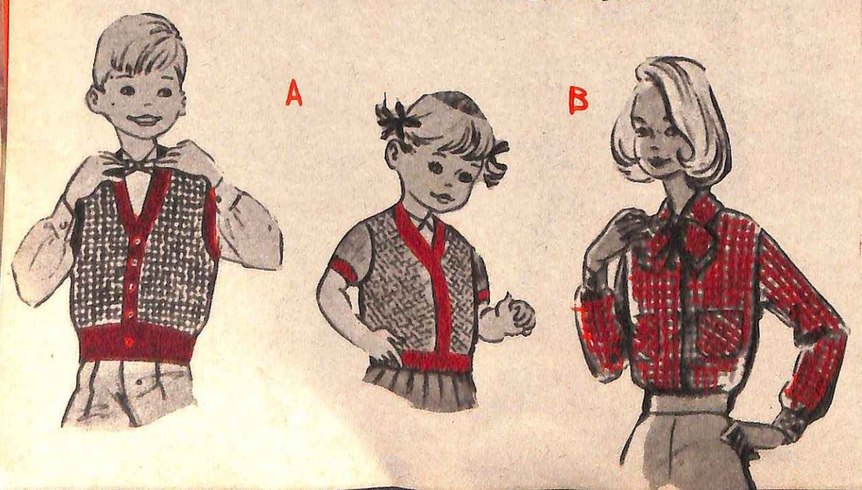

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κατὰ τῆς σμηγματορροίας

Θὰ φτιάξετε τὸ οἰνοπνευματοῦχο παρασκεύασμα ἀγγουριῶν ὡς ἑξῆς: Θὰ πάρετε 30 κιλὰ ἀγγούρια κι' ἀφοῦ τὰ τρίψετε μὲ τὸν τρίφτη θὰ τὰ βάλετε νὰ μουσκέψουν μέσα σ' ἕνα κιλὸ οἰνοπνεύματος 85 βαθμῶν. Θὰ τὰ σουρώσετε κατόπιν.

Κατὰ τῆς ἀκμῆς

Αἰθὴρ	100	γραμ.
Οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν	100	»
Βάμμα βενζόης	2	»
Καμφορὰ σὲ διάλυσι	2	»

Ἀρωματικὸ λουτρὸ

Θὰ λυώσετε μέσα στὸ γουδὶ 500 γραμμάρια ξεφλουδισμένα ἀμύγδαλα καὶ κατόπιν θὰ προσθέσετε:

Ρίζι σὲ σκόνη	50	γραμ.
Σκόνη φλωρεντινῆς ἴριδος	50	»
Ἀκαγιοῦ σὲ σκόνη	10	»
Σαπουνὶ σὲ σκόνη	25	»

Τὸ μίγμα αὐτὸ θὰ τὸ ρίξετε μέσα στὸ νερὸ τοῦ λουτροῦ. Θὰ ἀπαλύνη τὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ θὰ καθαρίση τοὺς πόρους ἀπὸ τὶς ἀκαθαρσίες ποὺ συγκεντρώνονται μέσα σ' αὐτούς.

Γιὰ τοὺς ἀγκῶνες σας

Τριανταφυλλόνερο	120	γραμ.
Οὐδετέρα γλυκερίνη	25	»
Ταννίνη	1	»

Θὰ τοὺς τρίβετε κάθε μέρα μ' αὐτὸ τὸ παρασκεύασμα.

Γιὰ τὰ ματετσίνερα

Οἱ ἐντριδὲς μὲ ρετσινόλαδο τὰ δυναμώνουν. Τὸ ρετσινόλαδο τσούζει λίγο, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχήσετε.

Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ χρησιμοποιήσετε τὰ ἀκόλουθα παρασκευάσματα:

1 Ἐκχύλισμα ἀπὸ τσάϊ	100	γραμ.
Θειϊκὴ κινίνη	1	»

2 Ροῦμι, μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ
Ρετσινόλαδο, τρεῖς κουταλιὲς τοῦ καφέ.

Γιὰ τὸ λαιμό σας

Ἂν τὸ δέρμα τοῦ λαιμοῦ σας εἶναι πλαδαρό, θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἀκόλουθη λοσιόν:

Τριανταφυλλόνερο	250	γραμ.
Στυπτηρία	100	»

Κατὰ τῆς ροδώδους ἀκμῆς

Κατὰ τὸ πρῶτο στάδιο, θὰ σᾶς ὠφελήσουν πολὺ οἱ πλύσεις δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα μὲ νερὸ τίλλιου (15 γραμμάρια τίλλιο μέσα σ' ἕνα λίτρο νερό). Θὰ τὸ ἀφήσετε νὰ βράση ἐπὶ 5 λεπτά. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ βάζετε ζεστὲς κομπρέσες μ' αὐτὸ τὸ νερό.

Θὰ βράσετε δυὸ μαρούλια ἐπὶ δυὸ ὧρες καὶ θὰ βάλετε μὲ τὸ ζουμί τους χλιαρὲς κομπρέσες στὸ πρόσωπό σας. Θὰ πουδραριστῆτε κατόπιν μὲ πούδρα ἀπὸ ἄμυλο.

Λοσιὸν γιὰ τὰ κανονικὰ δέρματα

Θ' ἀναμίξετε σὲ ἴσα μέρη ἀγνὸ ἐλαιόλαδο, σουσαμόλαδο καὶ ἀμυγδαλόλαδο.

Πομμάδα μὲ ἀγγούρια

Νωπὸ χοιρινὸ λίπος	800	γραμ.
Λευκὸ φαλαίνης	96	»
Λευκὸς κηρὸς μελισσῶν	52	»
Οἰνοπνευματοῦχο παρασκεύασμα ἀγγουριῶν	52	»

Ἂν τὸ πρόσωπο εἶναι μαραμένο

Γιὰ νὰ κρύψετε τὴν κιτρινάδα του θὰ κάνετε τὸ ἑξῆς: Θὰ βάλετε στὴ φούχτα σας λίγο ἀπὸ τὸ φὸν—ντὲ—τὲν ποὺ χρησιμοποιεῖτε καὶ θὰ προσθέσετε μιὰ ἰδέα ἀπὸ τὸ ρούζ σας. Μὲ τὸ ἴγμα αὐτὸ θὰ περάσετε τὸ πρόσωπό σας καὶ κατόπιν θὰ βάλετε τὸ ρούζ σας, ὅπως συνήθως.

Γιὰ τὶς χιονίστρες

Βενζοϊκὸ ὀξὺ	0,25	γραμ.
Ξενοφὸρμ	1,5	»
Ὀξεῖδιο ψευδαργύρου	1	»
Βάλσαμο τοῦ Περοῦ	2,50	»
Ξερὰ χωρὶς νερὸ	25	»
Ἐσσάνς βερβένας	0,75	»

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

ΤΟ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΣΠΙΡΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἀφοῦ ξεφεύγει ἀπ' τοὺς μπράβους τοῦ Κορτές, ὁ Μπράντον κρύβεται καὶ βλέπει ἀργότερα διάφορα μέλη τῆς Λέσχης ν' ἀγοράζουν γιὰ 500 δολλάρια ἀπ' τὸν Κορτὲς ἕνα φακελλάκι μὲ ἀριθμημένα σπίρτα. Ἡ Μάργκοτ τὸν πηγαίνει στὴ βιλλίτσα τῆς κι' ἐκεῖ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του. Ὡστόσο, τὸν βεβαιώνει ὅτι δὲν ξέρει τίποτα γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Σέπεύ, ἀλλ' ὅτι ὑποπτεύεται πὼς τὸν σκότωσε ἡ μητρυά της, ἐπειδὴ τὸν εἶχε βάλει ὁ Κρήντυ νὰ τὴν παρακολουθῆ. Φεύγοντας, ἡ Μάργκοτ, ξεχνάει ἐκεῖ τὴν τσάντα της. Κι' ὁ Μπράντον βρίσκει μέσα σ' αὐτὴ τὸ φακελλάκι μὲ τὰ σπίρτα ποὺ τοῦ κλέψανε. Ὕστερα πηγαίνει στὴ «Σχολὴ κεραμικῆς» κι' ἀνακαλύπτει ὅτι ὁρισμένοι ἐπισκέπτες μπαίνουν σ' ἕνα ἰδιαίτερο δωμάτιο καὶ δίνουν ἕνα ἀριθμημένο σπίρτο — ἄγνωστο γιατί. Ἐπιστρέφοντας ὕστερα στὴ Μάργκοτ τὴν τσάντα της, τὴ ρωτάει γιὰ τὸ φακελλάκι, κι' αὐτὴ δείχνει ἔκπληξι καὶ τοῦ λέει πὼς ἴσως νὰ τὸ εἶχε πάρει ἀπ' τὸν Τρίσμπυ, ποὺ φάγανε μαζί, τὸ προηγούμενο βράδυ. Ἔπειτα ὁ ντέτεκτιβ πηγαίνει στοῦ Τρίσμπυ, ὅπου βρίσκει τὴ Μπρίτζετ νὰ κάνη μιὰ τρομερὴ σκηνὴ ζήλειας στὸ φίλο της.

ΟΟΥ

— Πολὺ καλά. Ἂς καταγονίσουμε λοιπὸν τοὺς λογαριασμούς μας, εἶπε ψυχρά. Μοῦ χρωστᾶς κάτι 13 χιλιάδες δολλάρια.

Ὁ Τρίσμπυ χαμογέλασε.

— Τόσα πολλά; φώναξε. Εἶσαι σίγουρη;

— Ἔκανα τοὺς λογαριασμούς μου. Θέλω τὰ λεφτά μου.

— Τὸ καταλαβαίνω. Ξέρω πὼς ὁ ἄντρας σου εἶναι σφιχτοχέρης... Μὰ φοβᾶμαι πὼς θὰ περιμένης ἀρκετά, γιὰ νὰ σὲ ξοφλήσω. Ποῦ νὰ τὰ βρῶ, τόσα λεφτά; Ξόδευα πολλά, τόσον καιρό, γιὰ νὰ σὲ γυρίζω ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γιὰ νὰ σὲ διασκεδάζω. Θὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω μόλις μπορέσω.

— Σοῦ εἶπα πὼς θέλω ἀμέσως τὰ λεφτά μου, δηλώσε ἡ Μπρίτζετ πιὸ ἔντονα.

— Ἀφοῦ ἐπιμένεις τόσο, κάνε μου ἀγωγή. Μπορεῖ νὰ σὲ ὁδηγήση ὁ ἄντρας σου γι' αὐτό. Φυσικά, θὰ ζητήση ὕστερα διαζύγιο, γιατὶ θὰ καταλάβη πὼς ἕνας ἄντρας σὰν ἐμένα δὲν παίρνει λεφτὰ ἀπὸ μιὰ γυναίκα χωρὶς νὰ δίνη κάποιο ἀντάλλαγμα... Μὰ δὲν πιστεύω νὰ σὲ πειράξη, αὐτό. Σίγουρα, τὸν ἔχεις βαρεθῆ, ὁ τωρινός σου, ἐγὼ ἐσένα.

Ἡ Μπρίτζετ κύτταξε ἐπίμονα τὸ φίλο της, μὲ μιὰ ἔκφρασι ποὺ κι' ἀνησύχησε.

— Ἀνθρωποι σὰν ἐσένα δὲν ἀξίζει νὰ ζοῦνε, πρόφερε ἐπιτέλους. Πῶς ἔκανα τὴ βλακεία νὰ μπλέξω μαζί σου;

— Γιατὶ βρῆκες σὲ μένα αὐτὸ ποὺ γύρευες... Μὰ τώρα τελείωσε πιά!

Μπρίτζετ. Ἂς μὴ χωρίσουμε μαλωμένοι. Ὑπάρχουν τόσοι ἄντρες καλοφτιαγμένοι, σὰν ἐμένα! Εὔκολα θὰ μ' ἀντικαταστήσης. Μπορεῖ νὰ βρῆς μάλιστα κανένα τύπο πιὸ βολικὸ καὶ νὰ τὸν κάνης ὅ,τι θέλεις.

Ἡ Μπρίτζετ ἔσκυψε καὶ πῆρε μιὰ μεγάλη σάκκα, σὰν τῆς Μάργκοτ. Τὴν ἄνοιξε καὶ σκάλισε μέσα. Ὁ Τρίσμπυ τὴν κύτταζε, μὲ τὸ αἰώνιο χαμόγελό του.

Τέλος, σήκωσε τὰ μάτια της καὶ τὸν κύτταξε, ἔχοντας τὸ χέρι της μέσα στὴ σάκκα.

— Τὸ σκέπτεσαι ἀληθινὰ αὐτὸ ποὺ εἶπες, Ζάκ; πρόφερε. Θὰ χωρίσουμε;

— Μὰ ναί, διάβολε! Πόσες φορὲς πρέπει νὰ σοῦ τὸ ξαναπῶ;

— Δὲ θὰ ξαναῦδωθοῦμε ποτέ; ἐπέμεινε ἐκείνη, ἐνῶ τὰ μάτια της πετοῦσαν σπίθες.

Ὁ Τρίσμπυ ξέσπασε πιά:

— Μὰ ξεφορτώσου με λοιπόν, ποὺ μοῦ κόλλησες σὰν βδέλλα! φώναξε μὲ μανία. Σὲ βαρέθηκα, καταλαβαίνεις; Φύγε, ἀλλοιῶς θὰ σὲ πετάξω ἔξω!

Ἡ γυναίκα χαμογέλασε ἄγρια.

— Θὰ σὲ σκοτώσω, Ζάκ, εἶπε ἀπλά. Ἀφοῦ δὲ μπορῶ νὰ σὲ κρατήσω ἐγώ, δὲ θὰ σὲ πάρη ἄλλη!

Ἔβγαλε ἀπ' τὴ σάκκα της ἕνα πιστόλι καὶ τὸν σημάδευε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ἀπλώθηκε ξαφνικὰ μιὰ βαρειὰ σιωπή... Ὁ Τρίσμπυ, ὄρθιος κι' ἀκίνητος, κύτταζε μὲ γουρλωμένα μάτια τὸ ὅπλο.

Ἡ Μπρίτζετ σηκώθηκε, χωρὶς νὰ διάζεται. Ἤταν καταλωμένη.

— Ναί, Ζάκ, θὰ σὲ σκοτώσω, μουρμούρισε. Ἀρκετὰ μ' ἔκανες νὰ ὑποφέρω. Ἡ σειρά σου τώρα νὰ πληνώσης!

— Μὴ γίνεσαι γελοία, πρόφερε μὲ κόπο ὁ Τρίσμπυ. Ἄφισε αὐτὸ τὸ ὅπλο... Τί ἔχεις νὰ κερδίσης; Θὰ σὲ πιάσουνε. Ξέρουν ὅλοι πὼς εἶσαι φιλενάδα μου. Θὰ καταλάβουν ἀμέσως πὼς ἐσὺ σὲ σκότωσες.

— Τί μὲ νοιάζει; Φαντάζεσαι πὼς θἄχω διάθεσι νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, ἀφοῦ σὲ σκοτώσω, Ζάκ; Ὄχι! Θ' αὐτοκτονήσω ἔπειτα... Δὲ φοβᾶμαι ἐγὼ τὸ θάνατο, ὅπως ἐσύ.

Ὁ Τρίσμπυ ἔβρεξε μὲ τὴ γλῶσσα του τὰ στεγνωμένα χείλη του.

— Ἄφισε τὸ ρεβόλβερ, Μπρίτζετ, κι' ἂς μιλήσουμε σοβαρά, εἶπε. Ἴσως εἶμαι λίγο ἐκνευρισμένος. Ἀστειευόμουν ὅταν σοῦ λεγα...

— Ἄθλιε! Ἀνανδρε! φώναξε ἐκείνη μὲ περιφρόνησι. Τόξερα πὼς θ' ἄλλαζες τόνο, ὅταν θἄβλεπες τὸ πιστόλι... Μὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά. Δὲν πρόκειται νὰ σὲ λυπηθῶ, ὅπως δὲ μὲ λυπήθηκες κὰι σύ.

Ὁ Τρίσμπυ τραβήχτηκε σιγὰ-σιγὰ πίσω, ὡς τὸν τοῖχο, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα. Ὁ ἱδρώτας ἔτρεχε ἀπ' τὸ πρόσωπό του. Ἡ Μάργκοτ προχώρησε κατάπάνω του, σιγὰ-σιγὰ κι' αὐτή...

Μτῆκα ἀθόρυβα στὸ δωμάτιο ἀπ' τὴ μπαλκονόπορτα. Ὁ Τρίσμπυ μὲ εἶδε ἀμέσως καὶ σήκωσε ἀπελπισμένα τὰ χέρια του. Τὸν ξετρέλλανε ἡ σκέψι πὼς μποροῦσε νὰ τρομάξη ἡ γυναίκα καὶ νὰ πυροβολήση...

Ἐκείνη δὲ μὲ εἶχε ἀντιληφθῆ ἀκόμα. Μοῦ γύριζε τὴν πλάτη. Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκα κοντά της καὶ τὴ χτύπησα μὲ τὴν κόψη τοῦ χεριοῦ μου στὰ δάχτυλά της ποὺ κρατοῦσαν τὸ πιστόλι. Τὸ ὅπλο γύρισε πρὸς τὸ πάτωμα. Ἡ σφαῖρα ἔφυγε κι' ἄνοιξε μιὰ μικρὴ τρύπα στὸ γυαλί.

Τῆς ἔστρυψα ὕστερα τὸ χέρι καὶ τῆς πῆρα τὸ πιστόλι.

Μὲ κύτταξε μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, μὲ τὴ φυσιογνωμία της γερασμένη ἀπότομα, ξετρελλαμένη. Ὕστερα στράφηκε, ἄρπαξε τὴ σάκκα της κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Ὁ Τρίσμπυ ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του.

Ἄφισα τὸ ρεβόλβερ πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι. Ἔβγαλα τὸ μαντῆλι μου καὶ σκούπισα τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπό μου.

Ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω ὁ θόδυδος ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ ξεκινοῦσε...

Γιὰ ἕνα-δυὸ λεπτὰ, μείναμε ἀμίλητοι κι' οἱ δυό. Κύτταζα τὸν Τρίσμπυ.

— Δὲν πιστεύω πὼς θὰ σᾶς σκότωνε, τοῦ εἶπα ἐπιτέλους. Μάλλον σκόπευε νὰ σᾶς φυτέψη μιὰ σφαῖρα στὸ πόδι.

Ἔκανε μιὰ ὑστεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ συνέλθη. Σηκώθηκε, τρέμοντας, μὲ τὰ μάτια μεγαλωμένα ἀχόμα ἀπ' τὸ φόβο.

— Τὸ τρελλογύναικο!... εἶπε. Ποῦ τὸ βρῆκε, τὸ πιστόλι;

— Μὰ εἶναι σιγὰ ὁ μόνος τρόπος ποὺ ἔχουν οἱ γυναῖκες γιὰ νὰ κυνηγίζουνε τοὺς λογαριασμούς τους. Κάθε μέρα, γίνονται ἀμέτρητα τέτοια ἐγκλήματα σ' ὅλο τὸν κόσμο. Θἄπρεπε νὰ τὸ σκεφθῆτε, πρὶν ἀποφασίσετε νὰ τὴν παρατήσετε.

Μὲ κύτταξε μ' ἀπορία.

— Μὰ ποιός εἶσαστε σεῖς; ρώτησε. Πῶς βρεθήκατε ἐδῶ;

Ἔβγαλα ἀπ' τὴν τσέπη μου μιὰ κάρτα μου καὶ τὴ τὴν ἔδειξα. Τὴν ἐξέτασε, χωρὶς νὰ τὴν πάρη. Καταλάβαινα πὼς δὲν ἤθελε νὰ μοῦ δείξη πόσο ἔτρεμε.

— «Πρακτορεῖον Σπάρο»! φώναξε. Μὰ εἶναι τὸ πρακτορεῖο τοῦ...

Σώπασε ἀπότομα, μὲ ὕφος ἀνήσυχο καὶ στενοχωρημένο.

— Ἀκριβῶς, εἶπα. Ὁ Σέπεύ ἦταν ὁ συνεταῖρος μου.

— Μήπως σᾶς πλήρωσε αὐτὴ ἡ τρελλή, γιὰ νὰ μὲ παρακολουθῆτε;

— Ὄχι. Πέρασα τυχαίως ἀπὸ δῶ. Ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω.

Ἀδειασε τὸ ποτήρι του, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἄναψε τσιγάρο.

— Μὲ κατατρόμαξε! εἶπε. Εἴδατε τὰ μάτια της; Εἶχε σκοπὸ νὰ μὲ σκοτώση! Ἂν δὲ μπαίνατε αὐτὴ τὴ στιγμή...

Ἄφισε μισοτελειωμένη τὴ φράσι του κι' ἔκανε μιὰ γκριμάτσα.

— Μπά, ἴσως ἤθελε νὰ σᾶς φοβίση μονάχα! ἀπάντησα, μολονότι πίστευα τὸ ἀντίθετο. Μὰ ἐσεῖς θὰ τάχετε, κάτι τέτοια ἀπρόοπτα, στὴ ζωή σας.

— Μ' αὐτὸ ποὺ ἔγινε, θὰ βάλω γνῶσι! Θ' ἀφίσω πιὰ τὶς ὥριμες γυναῖκες καὶ θὰ περιορισθῶ στὰ τριφεροῦδια. Αὐτὰ εἶναι πιὸ βολικά...

Κύτταξε τὸ πιστόλι, ποὺ εἶχα ἀφίσει πάνω στὸ τραπέζι.

— Ἀποροῦ πὼς μπορεῖ νὰ τὸ βρῆκε! παρατήρησε.

— Μὰ μπορεῖ νὰ τ' ἀγοράση καθένας, ἀπὸ ἕνα ὁπλοπωλεῖο, εἶπα.

Ξαναπῆρα τὸ ὅπλο καὶ τὸ κουμπώσα στὴν πίσω τσέπη μου.

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶχε προσλάβει τὸ Σέπεύ γιὰ νὰ σᾶς παρακολουθῆ; ρώτησα.

Πῆρε ξαφνικὰ ἔκφρασι ἐπιφυλακτική.

— Πάψε νὰ χαμογελᾶς πονηρά, Ἀλίκη. Πρόκειται γιὰ πραγματικὴ βλάβη!...

— Λέτε;... Δὲν ξέρω. Αὐτὴ εἶναι ἱκανὴ γιὰ ὅλα. Μὲ θεωροῦσε ἰδιοκτησία της!

— Πολὺ ἀκριβὴ ἰδιοκτησία. Ἂν κρίνω ἀπ' τὶς 13 χιλιάδες δολλάρια ποὺ τῆς χρωστᾶτε.

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Εἶναι τρελλή! διαμαρτυρήθηκε. Δὲ μοῦ δάνεισε ποτὲ λεφτά. Δὲ λέω πὼς δὲν τῆς κόστιζε; ποὺ γλεντοῦσε ἕξη μῆνες μαζί μου. Μὰ ξόδευα τὰ λεφτὰ γι' αὐτήν. Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα, σὰν νὰ τὰ δανείστηκα.

— Τὴν κατηγορήσατε πὼς ἔβαλε ἕνα ντέτεκτιβ νὰ σᾶς παρακολουθῇ. Τὸ Σέπεϋ ἐννοοῦσατε, ἔ;

— Ἔτσι εἶπα; Σᾶς ξαναλέω ὅτι δὲν ξέρω...

— Ἂν φοβόσαστε μήπως σᾶς ἀνησυχήσῃ ἡ ἀστυνομία, δὲν ὑπάρχει τέτοια περίπτωσι. Ἐγὼ κάνω μιὰ ἔρευνα δική μου, γιὰ λογαριασμό μου. Πέστε μου αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ μάθω, καὶ δὲν πρόκειται τότε γ' ἀνακατευτῆ καθόλου ἡ ἀστυνομία.

Σκέφθηκε ἕνα λεπτό. Ὕστερα ρώτησε:

— Τί ἀκριβῶς θέλετε νὰ μάθετε;

— Ἡ κ. Κρῆντυ ἔβαλε τὸ Σέπεϋ νὰ σᾶς παρακολουθῇ;

— Ἔ... ναί, ἀπάντησε ἀφοῦ δίστασε λίγο.

— Γιατί;

— Γιατὶ φανταζότανε πὼς τὴν ἀπατοῦσα μὲ τὴν πρόγονή της.

— Εἶν' ἀλήθεια αὐτό;

— Ὄχι, καθόλου! Ἐδῶ καὶ μῆνες, δὲν εἶχε πιὰ κομμιὰ σχέσι μ' αὐτήν!

—Ποιὰ ἦταν λοιπὸν ἡ κοπέλλα, ποὺ βγαίνατε μαζί της;

Χαμογέλασε. Εἶχε ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του.

— Μὴν εἰσαστε ἀδιάκριτος! εἶπε. Κάποια...

— Τὸ ἤξερε ὁ Σέπεϋ;

— Ναί. Τὸ εἶπε στὴ Μπρίτζετ, Αὐτὴ πῆγε τότε καὶ τὴ βρῆκε, γιὰ νὰ τὴ φοβερίσῃ.

— Καὶ τὸ πέτυχε;

— Νομίζω. Γιατὶ δὲν ξαναεῖδα πιὰ τὴ μικρή.

— Τί ἔγινε ὕστερα;

— Τὰ ξανάφτιασα μὲ τὴ Μπρίτζετ. Μά, ἐδῶ καὶ μιὰ-δυὸ μέρες, ἀποφάσισα νὰ τῆς δώσω ἀπολυτήριο. Καὶ ξέρετε τὴ συνέχεια.

Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲ μοῦλεγε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Ἡ κοπέλλα ποὺ παρακολουθοῦσε ὁ Σέπεϋ, ἦταν ἡ Τέλμα Κοῦζινς; ἐπέμεινα. Εἶναι σπουδαῖο αὐτὸ ποὺ σᾶς ρωτάω.

Τὰ μάτια του τσεμπάιξαν ἀπὸ ἔκπληξι.

— Ἀκοῦστε, εἶπε. Δὲ θέλω νὰ μπλεχτῶ μὲ τὴν ἀστυνομία!...

— Ἦταν ἡ Τέλμα Κοῦζινς; ξαναρώτησα.

— Ἔ, ναί, αὐτὴ ἦτανε! φώναξε μ' ἀνυπομονησία. Εἰσαστε εὐχαριστημένος τώρα;

Τὸν κύτταξα μὲ ἱκανοποίησι. Ἐπιτέλους, κοατοῦσα ἕνα στοιχεῖο!

— Λένε πὼς δὲν ἔβγαινε ποτὲ μὲ ἄντρες, παρατήρησα.

— Μπᾶ, αὐτὲς οἱ «δύσκολες» εἶναι οἱ πιὸ εὔκολες, ἀπάντησε. Φτάνει νὰ ἔρῃ κανεὶς πῶς θὰ τὶς φέρῃ ἐόλτα... Σὲ δυὸ μέρες, τὴν εἶχα κάνει ἀρνάκι. Ἦταν ἕτοιμη πιὰ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά μου, ὅταν ἔχωσε τὴν οὐρά του ὁ φίλος σας ὁ Σέπεϋ.

— Πῶς τὴ γνωρίσατε;

— Στὸ μαγαζὶ τοῦ Χάν. Μὲ εἶχε πάει, κάποτε ἐκεῖ ἡ Μπρίτζετ. Πρόσεξα τὴ μικρή. Κατάλαβα πὼς τῆς ἄρεσα. Καὶ δὲν ἄφισα νὰ χαθῇ ἡ εὐκαιρία.

— Πῶς ἀνακαλύψατε ὅτι σᾶς παρακολουθοῦσε καὶ τοὺς δυὸ ὁ Σέπεϋ;

— Μοῦ τηλεφώνησε ἡ Τέλμα πὼς πῆγε καὶ τὴ βρῆκε, γιὰ νὰ τῆς συστήσῃ γὰ μὴ μὲ ξαναδῇ. Μάντεψα τότε πὼς ἦταν δουλειὰ τῆς Μπρίτζετ. Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἤξερα ἱκανὴ νὰ κάνῃ κακὸ στὴ μικρή, τῆς εἶπα πὼς θἄταν καλλίτερο νὰ χωρίσουμε.

— Μὰ δὲν εἴπατε πὼς πῆγε καὶ τῆς μίλησε ἡ ἴδια ἡ Μπρίτζετ;

— Πῆγε κ' αὐτή, ὕστερα ἀπ' τὸ Σέπεϋ. Ἔτσι μοῦ εἶπε τοὐλάχιστον.

Ὡς ἐδῶ, ἡ ἱστορία μοῦ φαινόταν ἀρκετὰ πιθανή. Τώρα ὅμως ἄρχιζα νὰ πιστεύω πὼς δὲ μοῦλεγε ὅλη τὴν ἀλήθεια ὁ Τρίσμπυ...

— Ποιός σκότωσε τὴν Τέλμα; τὸν ρώτησα, κυττάζοντάς τον προσεχτικά.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε χωρὶς νὰ γυρίσῃ ἄλλοῦ τὰ μάτια του. Δὲ μπορῶ ἐπίσης νὰ ἐξηγήσω γιατὶ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει σὲ κεῖνο τὸ παβιγιόν... Ἴσως νὰ ἐξήτησε παρηγοριὰ σ' αὐτόν, ἀφοῦ τὴν ἄφισα ἐγώ...

Ἡ ἐξήγησι ἦταν λογική. Ὁ Σέπεϋ ἤξερε νὰ τὰ κανονίζῃ μὲ τὶς γυναῖκες. Ἂν λοιπὸν ἡ Τέλμα εἶχε ἀπ' ὄψι της πὼς θὰ συνδεότανε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸν Τρίσμπυ κ' ἐκεῖνος τὴν εἶχε παρατήσει ξαφνικά, μποροῦσε κάλλιστα νἄχε πέσει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Σέπεϋ, ἀπ' τὴν ἀπογοήτευσί της.

— Δὲν ἔχετε ἰδέα ποιός μπορεῖ νὰ τὴ δολοφόνησε; ρώτησα.

— Τὸ σκέφθηκα κ' ἐγώ... ἀπάντησε μὲ κάποιο δισταγμό. Ἴσως ὁ δολοφόνος δὲν ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὸ Σέπεϋ, ἀλλὰ τὴ μικρή. Ὁ Σέπεϋ ἐπιχείρησε νὰ τὴν προστατέψῃ καὶ τὸ πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του. Ἔτσι μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ γιατὶ ἡ Τέλμα ἄφισε ἐκεῖ τὰ ροῦχα της. Ἦταν ἴσως τόσο τρομαγμένη, ὥστε τὄβαλε στὰ πόδια χωρὶς νὰ σκεφθῇ...

— Γιατὶ τότε δὲν εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία;

— Ἐλᾶτε στὴ θέσι της... Ἦταν μιὰ κοπέλλα ἐνάρετη, θρῆσκα. Πῶς θὰ ἐξηγοῦσε ὅτι βρέθηκε μόνη μ' ἕναν ἄντρα σ' ἕνα παβιγιόν;... Πιστεύω πὼς θὰ κρύφτηκε κάπου στὴν ἀμμουδιά. Ὁ δολοφόνος, ἀφοῦ ξέκανε τὸ Σέπεϋ, ἔψαξε, τὴ βρῆκε καὶ τὴν πῆγε κάπου... δὲν ξέρω ποῦ. Ἀργότερα, τὴ σκότωσε κ' αὐτὴ καὶ πῆγε τὸ πτῶμα της στὸ παβιγιόν. Αὐτὸ ὑποθέτω. Μὰ ἴσως νὰ κάνω λάθος.

— Πιστεύετε πὼς μπορεῖ νὰ σκότωσε ἡ Μπρίτζετ τὸ Σέπεϋ καὶ τὴ μικρή;

Ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα! διαμαρτυρήθηκε. Δὲ μπορῶ νὰ φανταστῶ τὴ Μπρίτζετ νὰ δολοφονῇ δυὸ ἀνθρώπους μ' ἕνα σουβλί...

— Μπορεῖ ὅμως νὰ τὸ ἀνάθεσε σὲ κάποιον ἀπ' τοὺς φονιάδες τοῦ συζύγου της... στὸ Χέρτζ, ἂς ποῦμε! παρατήρησα.

— Δὲν ἀποκλείεται, παραδέχτηκε ὁ Τρίσμπυ.

"Ἀρχιζε ν' ἀνησυχῇ στὰ σοβαρά.

— Καλὰ θὰ κάνω νὰ φύγω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλι, μουμμούρισε. Δὲ μοῦ φαίνεται φρόνιμο νὰ μείνω κ' ἄλλο...

Μοῦ ἦρθε ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα. Πῆρα ἕνα τσιγάρο, τὄβαλα στὸ στόμα μου κ' ἔβγαλα τὸ φακελλάκι μὲ τὰ σπίρτα τῆς «Λέσχης Μουσκεταίρ». Τὸ κράτησα ἔτσι ὥστε νὰ τὸ δῇ καλά.

—Τί ξέρετε γ' αὐτὸν τὸ Χέρτζ; ρώτησα.

Ἔκοψα ἕνα σπίρτο, ἔχοντας πάντα καρφωμένα τὰ μάτια μου στὸν Τρίσμπυ. Ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ χειρονομία, σὰν γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τ' ἀνάψω, ἀλλὰ κρατήθηκε. Κύτταξε μὲ φανερὴ ταραχὴ τὸ φακελλάκι...

Ἄναψα τὸ σπίρτο, πλησίασα τὴ φωτιά του στὸ τσιγάρο μου, ὕστερα τὸ φύσηξα, τὸ ἔσβησα καὶ τ' ἄφισα μέσα στὸ τασάκι, φροντίζοντας νὰ φαίνεται ὁ ἀριθμός του. Ὁ Τρίσμπυ ξεροκατάπιε.

— Τί πάθατε; Εἰσαστε ἀδιάθετος; τὸν ρώτησα, φυλάγοντας πάλι τὰ σπίρτα στὴν τσέπη μου.

—Ὄχι... Ἀλλά... δὲν ἤξερα πὼς εἰσαστε μέλος τῆς «Λέσχης Μουσκεταίρ».

— Μὰ δὲν εἶμαι... Ἄ, μιλᾶτε γιὰ τὰ σπίρτα; Τὰ βρῆκα...

Ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του καὶ σκούπισε τὸ πρόσωπό του. Σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Πρέπει νὰ φύγω τώρα. Ἔχω κάποιο ραντεβού.

— Δὲν ἀπαντήσατε στὴν ἐρώτησί μου. Τί ξέρετε γιὰ τὸ Χέρτζ;

—Ἁπλῶς καὶ μόνο πὼς τὸν χρησιμοποιεῖ ὁ Κρῆντυ γιὰ «μπράβο» του. Τίποτ' ἄλλο... Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι γιὰ τὴν ἐπέμβασί σας. Μὲ πρέπει νὰ φύγω. Ἀργησα κ' ἔλας...

— Ναί, πηγαίνετε στὴ δουλειά σας. Ἀντίο!

Βγῆκα στὴ βεράντα, κατέβηκα τὴ σκάλα καὶ διέσχισα τὸν κῆπο, νοιώθοντας τὴ ματιὰ τοῦ Τρίσμπυ ποὺ μὲ κορφοκύτταζε πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες του.

★

Γυρίζοντας στὴν πόλι, ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς εἶχα νὰ κάνω δυὸ διαφορετικὲς ἔρευνες: γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Σέπεϋ καὶ γιὰ τὰ ἀριθμημένα σπίρτα. Ἴσως νὰ μὴν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ σχέσι ἀνάμεσά τους.

Μοῦ φαινόταν πιθανὴ ἡ ὑπόθεσι τοῦ Τρίσμπυ πὼς ὁ Σέπεϋ εἶχε σκοτωθῆ κατὰ λάθος, ζητῶντας νὰ προστατέψῃ τὴν Τέλμα ἀπὸ κάποιο φονιὰ σταλμένον ἀπ' τὴ Μπρίτζετ.

Ἦταν καιρὸς νὰ κουβεντιάσω λιγάκι μὲ τὴν Μπρίτζετ Κρῆντυ. Πρῶτα ὅμως ἔπρεπε ν' ἀποφασίσω τί στάσι θὰ τηροῦσα ἀπέναντί της.

Ἡ ὥρα ἦταν 1½. Πεινοῦσα. Ἔφαγα σ' ἕνα μικρὸ ρεστωράν, ποὺ συνάντησα στὸ δρόμο. Ἔπειτα, κατὰ τὶς 2½, μπῆκα στὸ κοντυνότερο φαρμακεῖο, κλείστηκα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ πῆρα τὸ σπίτι τοῦ Κρῆντυ. Ζήτησα νὰ μιλήσω μὲ τὴν κ. Κρῆντυ.

—Ἔχω νὰ τῆς δώσω κάτι δικό της, πρόσθεσα. Μπορεῖτε νὰ τὴ ρωτήσετε πότε μπορεῖ νὰ μὲ δεχτῇ;

— Ποιός εἶσαστε, παρακαλῶ;

— Δὲν ἔχει σημασία τ' ὄνομά μου. Πέστε της μονάχα πὼς τὴ συνήντησα σήμερα τὸ πρωί. Θὰ καταλάβῃ...

Ἡσύχασε τὰ φρύδια του.

— Ἐ

τε νὰ φοβηθῆτε τίποτα... δὲν εἶν' ἔτσι;

Μοῦ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ λύγιζε... Ὡστόσο, ἀπάντησε κοφτά:

— Πέστε του ὅ,τι θέλετε. Σᾶς προειδοποιῶ ὅμως πὼς, ἂν θὰ ἔχω καμμιὰ ἐνόχλησι ἐξ αἰτίας σας, θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ἀκριβά!... Καὶ τώρα ἀδειάστε μου τὴ γωνιά! Ἀρκετὰ ἄκουσα τὶς ἀσυναρτησίες σας...

Ἀποφάσισα νὰ παίξω τὸ τελευταῖο χαρτί μου. Ἔβγαλα τὰ σπίρτα μου.

— Μήπως εἶναι δικά σας, αὐτά, κυρία Κρῆντυ; ρώτησα.

Τὴν κύτταξα προσεχτικά. Μὰ δὲν ταράχθηκε, ὅπως ὁ Τρίσμπυ.

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε, ἀπάντησε.

— Νομίζω πὼς εἶναι δικά σας αὐτὰ τὰ σπίρτα. Τὰ θέλετε;

Μὲ κύτταξε σὰν ν' ἀμφέβαλλε γιὰ τὰ λογικά μου.

— Καλὰ θὰ κάνετε νὰ φύγετε, πρόφερε.

Σηκώθηκε καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἐμφανίστηκε ἡ γραμματέας μὲ τὰ ματογυάλια κ' ἄφισε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ γιὰ νὰ περάσω.

—Θὰ ξαναῖδωθοῦμε,κυρία Κρῆντυ, εἶπα.

Μοῦ γύρισε τὴν πλάτη, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Πέρασα στ' ἄλλο δωμάτιο, κ' ἡ γραμματέας ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω μου.

Ὁ Χίλτον, ὁ ἀρχιαμαριέρης, μὲ περίμενε στὸ διάδρομο, καθισμένος σὲ μιὰ καρέκλα.

— Θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ ὁ κ. Κρῆντυ, κ. Μπράντον, εἶπε.

—Ἐμένα;... Εἶσαστε βέβαιος;

— Μάλιστα, κύριε. Μοῦ εἶπε νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ περάσετε νὰ τὸν δῆτε, μόλις τελειώσετε μὲ τὴν κυρία.

— Θὰ μὲ δεχτῆ ἀμέσως, ἢ θὰ μ' ἀφίσῃ νὰ περιμένω πέντε ὧρες;

— Ἂν κατάλαβα καλά, σᾶς περιμένει ὁ κύριος.

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, πᾶμε.

Περάσαμε ἀπὸ διάφορους ἄλλους διαδρόμους καὶ δωμάτια. Ὁ Χίλτον σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα, χτύπησε διακριτικά, ἄνοιξε ὕστερα καὶ εἶπε ἐπίσημα:

—Ὁ κ. Μπράντον, κύριε.

Ὁ Κρῆντυ καθότανε πάλι στὸ γραφεῖο του καὶ καθάριζε τὰ γυαλιά του. Τὸ πρόσωπό του εἶχε τὴν ἴδια κλειστὴ ἔκφρασι.

Τοῦ χαμογέλασα καὶ κάθησα σὲ μιὰ πολυθρόνα, χωρὶς νὰ περιμένω νὰ μοῦ τὸ πῆ. Ἐκεῖνος φόρεσε τὰ γυαλιά του, μὲ κύτταξε καὶ ρώτησε ἤρεμα:

— Τί ζητᾶτε στὸ σπίτι μου, κύριε Μπράντον;

— Ἤρθα γιὰ μιὰ τυπικὴ ἐπίσκεψι...

— Ποιόν ἐπισκεφθήκατε; Τὴ γυναῖκα μου;

— Πιθανόν. Ρωτῆστε τὴν ἴδια, ἂν σᾶς ἐνδιαφέρῃ νὰ τὸ μάθετε... Γι' αὐτὸ ζητήσατε νὰ μὲ δῆτε; Ἔχω δουλειά, ξέρετε. Μὴ μὲ καθυστερῆτε!

Δάγκασε τὰ χείλη του. Φαίνεται πὼς κανεὶς δὲν τοῦ εἶχε ξαναμιλήσει ἔτσι...

Μὲ κύτταξε μερικὲς στιγμές. Ὕστερα εἶπε:

— Πῆρα πληροφορίες γιὰ τὸ πρακτορεῖο σας.Φαίνεται πὼς πάει καλὰ καὶ πὼς ἀντιπροσωπεύει ἕνα κεφάλαιο 3 χιλιάδων δολλαρίων.

—Πολὺ περισσότερα, βεβαίωσα. Οἱ δουλειές μας πᾶνε μιὰ χαρά!

— Θὰ ἤθελα ν' ἀγοράσω ἕνα τέτοιο πρακτορεῖο. ποὺ νὰ δουλεύῃ καλά... Μοῦ πουλᾶτε τὸ δικό σας; Σᾶς προσφέρω 10 χιλιάδες δολλάρια.

— Κι' ἐγὼ τί θὰ γίνω, ἂν σᾶς πουλήσω τὴν ἐπιχείρησί μου;

— Θὰ ἐξακολουθήσετε τὴ δουλειά σας. Ἀλλὰ θὰ μ' ἔχετε διευθυντή σας.

—Δὲν εἶμαι βολικὸς ὑφιστάμενος, κύριε Κρῆντυ, εἶπα εἰρωνικά.

— Μπορῶ ν' ἀνεβῶ ὡς τὶς 15 χιλιάδες.

—Ἂν πῶ τὸ ναί, θὰ μ' ἐμποδίσετε, βέβαια, ν' ἀσχοληθῶ πιὰ μὲ τὴν ἔρευνα γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ συνεταίρου μου. Ἔτσι;

Ἔσφιξε τὰ χείλη του, παίζοντας νευρικὰ μ' ἕνα χαρτοκόπτη.

— Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τῆς ἀστυνομίας, εἶπε ὕστερα. Ἂν ἀγοράσω τὸ πρακτορεῖο σας, θὰ σᾶς συστήσω ν' ἀσχοληθῆτε μὲ καμμιὰ ἄλλη ὑπόθεσι, ἐπικεφδέστερη.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προσφορά σας, εἶπα. Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Ἐννοῶ ὅμως νὰ τελειώσω τὴ δουλειὰ ποὺ ἀνέλαβα!

— Θέλετε νὰ ὁρίσετε σεῖς τὴν τιμή, κ. Μπράντον; ἐπέμεινε ὁ Κρῆντυ.

Σηκώθηκα καὶ δήλωσα:

— Δὲ γίνεται τίποτα. Θὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἔρευνά μου. Κανεὶς δὲ θὰ μ' ἐμποδίσῃ.

Ὁ Κρῆντυ ἔγειρε πίσω στὴν πολυθρόνα του.

— Πῆρα πληροφορίες γιὰ τὸ συνεταῖρο σας, εἶπε. Φαίνεται πὼς δὲν ἄξιζε πολλὰ πράγματα. Ἐσεῖς εἶσαστε ἡ ψυχὴ τοῦ πρακτορείου. Ἐκεῖνος προτιμοῦσε νὰ κυνηγάῃ τὶς γυναῖκες, παρὰ νὰ κάνῃ τὸ ντέτεκτιβ... Θὰ χάσετε μιὰ λαμπρὴ εὐκαιρία, γιὰ ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο;... Μ' ἐνδιαφέρει πολὺ τὸ πρακτορεῖο σας, κύριε Μπράντον. Μπορῶ νὰ φτάσω μέχρι τὶς 50 χιλιάδες δολλάρια.

Δὲν πίστευα στ' αὐτιά μου.... Ὡστόσο, ἔγνεψα ἀρνητικά.

—Ἑκατὸ χιλιάδες, ἐπέμεινε ὁ Κρῆντυ.

—Ὄχι.

—Ἑκατὸν πενῆντα.

— Φτάνει πιά! φώναξα. Ἡ προσφορά στς εἶναι ἀκόμη πολὺ ἀσήμαντη, γελοία. Τί ἀξία ἔχουν 150 χιλιάδες δολλάρια, προκειμένου ν' ἀποφύγετε νὰ βρεθῆ ἀνακατεμένο τ' ὄνομά σας στὸ μεγαλύτερο σκάνδαλο τοῦ τόπου; Ἂν προσφέρατε 1 ἑκατομμύριο δολλάρια, θὰ ἦταν πιὸ λογικό. Καὶ πάλι ὅμως δὲ θὰ δεχόμουνα.

»Θὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἔρευνά μου. Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίσῃ... Ἂν θέλετε, σώνει καὶ καλά, νὰ μοῦ κρύψετε τὴν ἀλήθεια, γιατὶ δὲ δίνετε 100 ἢ 200 δολλάρια στὸ Χέρτζ, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ μὲ ξεκάνῃ; Θὰ δεχότανε καὶ μὲ λιγώτερα!

Ὁ Σέπεϋ ἦταν συνέταιρός μου. Δὲ μὲ νοιάζει ἂν ἦταν καλὸς ἢ κακὸς συνεργάτης γιὰ μένα. Πάντως, στὸ συνάφι μας, κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ ἕνα ἰδιωτικὸ ντέτεκτιβ, χωρὶς νὰ τὸ πληρώσῃ. Γίνεται καὶ μὲ μᾶς τὸ ἴδιο, ὅπως μὲ τοὺς ἀστυνομικούς, ἂν τυχὸν σκοτωθῆ ἕνας ἀπ' αὐτούς.

»Βᾶλτε το καλὰ στὸ κεφάλι σας, αὐτό, καὶ μὴν προσπαθῆτε πιὰ νὰ μὲ ἀγοράσετε.

Τοῦ γύρισα ὕστερα τὴν πλάτη καὶ βγῆκα ἀπ' τὸ γραφεῖο, ἀφίνοντας πίσω μου μιὰ βαρειά, σχεδὸν ὀδυνηρὴ σιωπή.

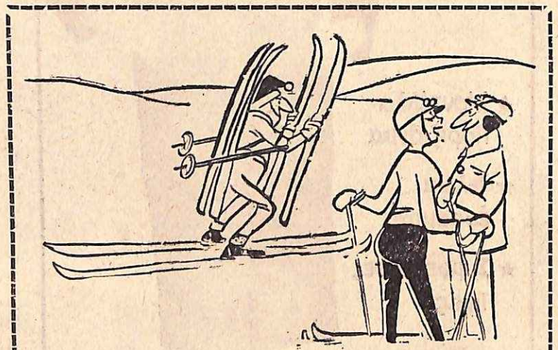

—"Ἐλαβε τὰ μέτρα του!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Γύρισα στὴ βιλλίτσα καὶ κάθησα στὴ βεράντα, γιὰ νὰ ἐξετάσω τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχα μαζέψει. Ἔπρεπε νὰ μάθω ποιός ἀπ' τοὺς δυὸ ἔλεγε ψέμματα, ἢ Μπρίτζετ ἢ ὁ Τρίσμπυ.

Τὸ σπουδαῖο ἦταν νὰ ἐξακριβώσω μήπως μοῦ παρουσιάζανε τὴν Τέλμα Κοῦζινς, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μ' ἐμποδίσουνε ν' ἀνακαλύψω κάτι ἄλλο... Ἤμουν σίγουρος πὼς τὸ φακελλάκι μὲ τὰ σπίρτα δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία γιὰ τὴ Μπρίτζετ, ἐγὼ ἀντίθετα ἐνδιέφερε φοβερὰ τὸν Τρίσμπυ. Σκέφθηκα μήπως θὰ ἦταν καλὴ ἰδέα νὰ πάω στὸ σπίτι του καὶ νὰ περιμένω νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ κάνω μιὰ ἔρευνα... Δὲν ἤξερα ὅμως ἂν εἶχε ὑπηρέτες. Θὰ ἦταν προτιμότερο ἴσως νὰ πάω τὸ βράδυ.

Καθὼς ἄναβα ἕνα τσιγάρο, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ἡ Μάργκοτ.

— Μπᾶ! ἀπόρησα. Δὲν περίμενα νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃς... Ποῦ εἶσαι;

— Στὸ σπίτι μου. Σκέφθηκα γιὰ κεῖνο τὸ φακελλάκι...Εἶμαι βέβαιη πὼς ἀνῆκει στὸ Ζὰκ Τρίσμπυ.

Δὲν τῆς εἶπα πὼς εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ἴδια γνώμη, Τὴ ρώτησα μονάχα:

— Τί σὲ κάνει νὰ τὸ ὑποθέτῃς, Μάργκοτ;

— Θυμᾶμαι τώρα πὼς καθόταν ἀντίκρυ μου, στὸ τραπέζι. Ἔβγαλε τὴν ταμπακέρα καὶ τὸν ἀναπτῆρα του. Μοῦ πρόσφερε τσιγάρο. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲ λειτουργοῦσε ὁ ἀναπτήρας, ἔβγαλε τὸ φακελλάκι μὲ τὰ σπίρτα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως, ἦρθε κοντά ὁ μάτρο καὶ μοῦδωσε φωτιά. Ὁ Τρίσμπυ ἄφισε τότε τὰ σπίρτα πάνω στὸ τραπέζι, δίπλα του, καὶ σηκώθηκε νὰ χορέψῃ μὲ τὴ Ντόρις.

»Εἶμαι σχεδὸν βέβαιη τώρα ὅτι ἦρα τὰ σπίρτα, γιὰ ν' ἀνάψῃ ἄλλο τσιγάρο. Ἴσως τάχωσα ὕστερα στὴν τσάντα μου, ἀπὸ ἀφηρημάδα. Δὲ μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω, αὐτό, εἶμαι ὅμως ἀπόλυτα σίγουρη πὼς ὁ Ζὰκ τάχε ἀφίσει πάνω στὸ τραπέζι.

— Εἶναι πολὺ πιθανό... Φρόντισε νὰ δῆ τὸ φακελλάκι, ὅταν πῆγα σπίτι του σήμερα γ' ἀπόγεμα. Ἀντέδρασε λοιπόν, σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ κάθεται στὰ καφριά.

— Τοῦ μίλησες, Λιού;

—"Ηταν ἐκεῖ ἡ Μπρίτζετ. Ἔφτασα τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ τὸν σκοτώσῃ.

— Νὰ τὸν σκοτώσῃ;... φώναξε ἡ Μάργκοτ. Ἀδύνατο!

—Ἴσως νἄθελε νὰ τὸν τρομάξῃ... μὰ ἡ ἰδέα μου εἶναι πὼς δὲ χωράτευε. Ὁ Τρίσμπυ εἶχε θελήσει νὰ τὴ διώξῃ,μὲ ἀπότομο τρόπο.

— Πρέπει νἄναι ἐντελῶς τρελλή!... Τί θὰ κάνῃς τώρα, Λιού; Εἰδοποίησες τὴν ἀστυνομία;

—Ὄχι. Δὲν πιστεύω νὰ ὁμολογήσῃ ὁ Τρίσμπυ πὼς ἀποπειράθηκε νὰ σκοτώσῃ. Ὅσο γιὰ μένα, θἄβρισκα τὸ μπελὰ μου δίχως λόγο. Δὲ φαντάζομαι δὲ νὰ τολμοῦσε ἡ ἀστυνομία νὰ ἐνοχλήσῃ τὴ Μπρίτζετ Κρῆντυ... Ἤξερες πὼς εἶχε ρεβόλβερ;

—Ὄχι.

— Πιστεύω πὼς αὐτὴ εἶχε προσλάβει τὸ Σέπεϋ. Ἔτσι ἰσχυρίζεται ὁ Τρίσμπυ... Εἶδα ὕστερα τὴ Μπρίτζετ, τ' ἀπόγεμα, καὶ μὲ βεβαίωσε πὼς ὁ Τρίσμπυ λέει ψέμματα... Μοῦ ὁμολόγησε ἀκόμη αὐτὸς ὁ κύριος πὼς πήγαινε μὲ τὴν Τέλμα Κοῦζινς. Ἡ Μπρίτζετ τὸ ἀνακάλυψε κ' ἔβαλε τὸ Σέπεϋ νὰ τοὺς παρακολουθῆ. Ἔτσι λέει αὐτός, ἀλλ' ἐκείνη τὸ ἀρνεῖται.

— Μὰ εἶναι ἀνήκουστο!... Λὲς νὰ φτάσῃ στ' αὐτιὰ τῆς ἀστυνομίας;

— Μπορεῖ. Μὴν ξεχνᾶς πάντως πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ ὑπόθεσι δολοφονίας.

— Πιστεύεις πὼς ἡ Μπρίτζετ μπορεῖ ν' ἀνακατεύτηκε στὴ δολοφονία τοῦ Σέπεϋ;

— Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ξέρω τί νὰ σκεφθῶ...

— Τί πρόκειται νὰ κάνῃς;

Ἡ φωνή της πρόδινε ἀγωνία.

— Νὰ ξαναδῶ τὸν Τρίσμπυ, ἀπάντησα. Μήπως ξέρεις ἂν ἔχῃ ὑπηρέτες στὸ σπίτι του;

— Ναί, ἕνα Φιλιππίνο. Μὰ δὲν κοιμᾶται ἐκεῖ. Πηγαίνει τὸ πρωὶ νωρὶς καὶ φεύγει στὶς 8 τὸ βράδυ.

— Λογαριάζω νὰ πάω ἀπόψε νὰ οἰξω μιὰ ματιά. Ἴσως βρῶ κάτι, ἂν ψάξω... Πότε θὰ σὲ ξιναδῶ, Μάργκοτ;

— Τὸ θέλεις ἀληθινά;

—Μὴ κάνῃς ἀνόητες ἐρωτήσεις. Ἔρχεσαι ἀπὸ δῶ κατὰ τὶς 10½; Μπορεῖ νὰ σοῦ πῶ τότε τί βρῆκα στοῦ Τρίσμπυ.

Δίστασε λίγο, κι' ὕστερα δέχτηκε.

— Πρόσεχε, Λιού! μοῦ σύστησε. Μὴν πλησιάσῃς στὸ σπίτι, πρὶν βεβαιωθῆς πὼς ἔχει βγῆ ὁ Τρίσμπυ. Μὴν ξεχνᾶς ὅ,τι σοῦ εἶπα: Εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ ἀδίσταχτος.

Τῆς τὸ ὑποσχέθηκα κι' ἔκλεισα τὸ τηλέφωνο. Ὕστερα τηλεφώνησα στὸ Ράνκιν.

— Μήπως βρήκατε ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ σουβλί; τὸν ρώτησα.

— Μὰ τί φαντάζεσθε, πὼς κάνω θαύματα; γκρίνιασε. Μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ κανεὶς τέτοια ἐργαλεῖα ἀπ' ὅλα τὰ καταστήματα κιγκαλερίας. Ὑπάρχουνε κατὰ ἑκατοντάδες... Ἐσεῖς ἀνακαλύψατε τίποτα καινούργιο;

—Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πὼς δὲν εἶχε προσλάβει ὁ Κρῆντυ τὸ Σέπεϋ, ἀλλ' ἡ γυναῖκα του.

—Ἀπὸ ποῦ τὸ συμπεραίνετε;

—Ἀπὸ ὅ,τι ἄκουσα... Ξέρετε ἂν ἔχῃ ἄδεια ὁπλοφορίας αὐτὴ ἡ κυρία;

— Μὰ ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε; εἶπε ξερά. Τὸ ξέρετε πὼς παίζετε μὲ τὴ φωτιά;

— Τὸ ξέρω, ἀλλὰ δὲ φοβᾶμαι τὸ κάψιμο... Λοιπόν, ἔχει ἄδεια ὁπλοφορίας; Εἶναι σπουδαῖο αὐτὸ ποὺ σᾶς ρωτάω;

Μ' ἄφισε νὰ περιμένω λίγο στὸ ἀκουστικὸ κι' ὕστερα μὲ πληροφόρησε:

— Ναί, ἔχει, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια. Γιὰ ἕνα πιστόλι τῶν 38, νούμερο 4.557.993.

Σημείωσα τὸν ἀριθμό, εὐχαρίστησα τὸ Ράνκιν καὶ τὸν ρώτησα:

—Ἀνακαλύψατε τίποτα, ψάχνοντας στὸ παρελθὸν τῆς Τέλμα Κοῦζινς;

—Ὄχι. Δὲν εἶχε, φαίνεται, ἰδιαίτερη ζωή. Δὲν ἔβγαινε μὲ ἄντρες. Ἀπορῶ πῶς πῆγε μὲ τὸ Σέπεϋ...

Ἤμουν ἀπογοητευμένος, καθὼς ἔκλεινα τὸ τηλέφωνο. Δὲν εἶχα κάνει τὸ μεγάλο βῆμα ποὺ ἐλπίζα. Μοῦ φαινόταν τώρα σχεδὸν βέβαιο πὼς ὁ Τρίσμπυ μοῦ εἶχε πῆ ψέμματα.

★

Κατὰ τὶς 9½, ἄφισα τὴ Μπουὶκ μου σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Τρίσμπυ καὶ προχώρησα μὲ τὰ πόδια ὡς τὴν ἄσπρη καγκελλόπορτα.

Εἶχα μαζί μου ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι καὶ μερικὰ ἐργαλεῖα, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ εἶχα ν' ἀνοίξω κανένα παράθυρο ἢ συρτάρι.

Τὸ σπίτι ἦταν σκοτεινό. Κτύπησα ὡστόσο τὸ κουδοῦνι καὶ περίμενα τρία λεπτά. Δὲν ἀπάντησε κανείς.

Γλύστρησα ὡς τὴ μπαλκονόπορτα, τὴ βρῆκα κλειστή, ἀλλὰ δὲ δυσκολεύτηκα νὰ τὴν ἀνοίξω μ' ἕνα μικρὸ λοστό.

Τέντωσα τ' αὐτί μου. Δὲν ἄκουσα τίποτα. Ἀφοῦ ἔψαξα μὲ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ μου τὸ λίβινγκ-ρούμ, γύρισα τὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ... καὶ γούρλωσα τὰ μάτια μου ἀπ' τὴν ἔκπληξι.

Σὲ μιὰ γωνιὰ βρισκόταν ἕνα μεγάλο γραφεῖο. Ὅλα τὰ συρτάρια του ἦταν σπασμένα καὶ τὸ περιεχόμενό τους σκορπισμένο χάμω. Τὴν ἴδια ὄψη παρουσίαζε καὶ μιὰ σιφονιέρα, χωνευτὴ στὸν τοῖχο. Κάποιος μὲ εἶχε προλάβει!...

Βγῆκα στὸ χώλλ. Ἄνοιξα τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας. Ἡ ἴδια ἀκαταστασία ἐπικρατοῦσε κ' ἐκεῖ μέσα. Τὰ ἀσημικὰ ἦταν πεταγμένα χάμω.

Σ' ὅλο τὸ σπίτι ἀπλωνόταν βαρειὰ σιωπή. Δὲν ἀκουγόταν παρὰ τὸ τὶκ-τὰκ κάποιου ρολογιοῦ.

Ἀναρωτήθηκα τί μπορεῖ νὰ γύρευε ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης κ' ἂν τὸ εἶχε βρῆ.

Τί θἄκανε ὁ Τρίσμπυ, ὅταν θὰ γύριζε καὶ θἄβλεπε αὐτὴ τὴν κατάστασι; Θὰ εἰδοποιοῦσε τὴν ἀστυνομία ἢ θὰ σώπαινε;...

Δίστασα μιὰ στιγμὴ ν' ἀνεβῶ στὸ ἀπάνω πάτωμα. Ἤμουν σχεδὸν βέβαιος πιὰ πὼς θὰ εἶχε ἔξω φανισθῆ ὅ,τι θὰ μποροῦσε νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ... Ὡστόσο, θέλησα νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ ὑπόλοιπο σπίτι. Ἀνέβηκα γρήγορα τὴ σκάλα.

Στὸ κεφαλόσκαλο, μὲ περίμενε καινούργια ἔκπληξι: Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ μου, εἶδα σὲ μιὰ γωνιὰ ἕναν ἄνθρωπο συμμαζεμένο κι' ἕτοιμο νὰ χυμήξῃ ἀπάνω μου!

Ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατά. Τὸ φανάρι ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια μου καὶ κατρακύλησε ἀπ' τὴ σκάλα, ἀφίνοντάς με στὰ σκοτεινά.

Ἔμεινα σὰν ἀπολιθωμένος, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, ἀνασαίνοντας λαχανιασμένα. Ἤνοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάη δυνατὰ μέσα στὸ στῆθος μου.

Μὰ δὲ συνέβη τίποτα...

Χούφτωσα τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ μου. Τὸ ἔβγαλα ἀπ' τὴ θήκη του κι' ἔσπρωξα τὴν ἀσφάλεια.

— Ποιός εἶν' ἐκεῖ; φώναξα.

Ἡ σιωπὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ βαραίνῃ στοὺς ὤμους μου. Ἀφοιγκραζόμουν, ἀμίλητος, ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ διακρίνω κάτι μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι.

Τάχα σεργόταν πρὸς τὸ μέρος μου ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος; Θὰ πηδοῦσε ξαφνικὰ ἀπάνω μου, γιὰ νὰ μ' ἀρπάξῃ ἀπ' τὸ λαιμό;

Θυμήθηκα ξαφνικὰ πὼς εἶχε δολοφονηθῆ ὁ Σέπεϋ μὲ τὸ σουβλί... Μήπως παραμένουε τώρα στὸ σκοτάδι ὁ δολοφόνος του, μὲ τὸ ἴδιο ὅπλο;...

Κάτι μ' ἄγγιξε στὸ πόδι! Ἀμέσως, μὲ μιὰ αὐτόματη κίνησι, τὸ δάχτυλό μου πίεσε τὴ σκανδάλη. Ἡ πιστολιὰ ἀντήχησε σὰν κεραυνός, μέσα στὴ σιωπή.

Πήδησα πίσω. Τὸ πρόσωπό μου ἦταν μουσκεμένο ἀπ' τὸν ἱδρῶτα.

Ἄκουσα τότε κάτι σὰν γουργουρητὸ καὶ κατάλαβα πὼς αὐτὸ ποὺ μὲ εἶχε ἀγγίξει, ἦταν μιὰ γάτα ποὺ τριβόταν στὸ πόδι μου.

Ἔμεινα ἀκίνητος, σὰν παράλυτος, λουσμένος ἀπὸ κρύο ἱδρῶτα. Ἔχωσα ὕστερα τὸ χέρι μου στὴν τσέπη μου κι' ἔβγαλα τὸν ἀναπτῆρα μου.

— Μείνετε ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσθε! φώναξα. Ἂν κουνηθῆτε, πυροβολῶ!

Σήκωσα τὸ ἀριστερό μου χέρι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου κ' ἄναψα τὸν ἀναπτῆρα. Εἶδα τότε πὼς ὁ ἄγνωστος δὲν εἶχε κουνηθῆ καθόλου ἀπ' τὴ θέσι του.

Ἦταν κοντός, μελανιός, μὲ ζαρωμένο πρόσωπο. Τὸ στόμα του ἔκανε μιὰ ἀπαίσια γκριμάτσα.

Ἡ ἀπόλυτη ἀκινησία του μ' ἔκανε ξαφνικὰ ν' ἀνατριχιάσω.Μόνο ἕνας νεκρὸς μποροῦσε νὰ μένῃ ἔτσι!..

Κατέβηκα στὸ χώλ, σήκωσα ἀπὸ χάμω τὸ φανάρι μου. Ξαναγέβηκα κι' ἔρριξα τὸ φῶς στὸν ἀκίνητο ἐκεῖνο ἄνθρωπο.

Μάντευα πὼς ἦταν ὁ ὑπηρέτης τοῦ Τρίσμπυ. Εἶχε φάει μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος κι' εἶχε συνοθῆ σὲ κείνη τὴ γωνιὰ γιὰ νὰ πεθάνῃ.

Μιὰ μικρὴ λίμνη ἀπὸ αἷμα εἶχε σχηματισθῆ μπροστὰ στὰ πόδια του.

Φύλαξα τὸ πιστόλι μου καὶ τὸν πλησίασα. Ἄγγιξα τὸ μάγουλό του μὲ τὰ δάχτυλά μου. Ἦταν παγωμένο. Θἄχε πεθάνει ἀπὸ πολλὲς ὧρες.

Ἡ γάτα, ποὺ μὲ εἶχε τρομάξει πρὶν ἀπὸ λίγο, προχώρησε καὶ στάθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρ-

τα, κυττάζοντάς με ἐπίμονα. Σηκώθηκε στά πίσω πόδια της κ' ἔξυσε μὲ τά μπροστινά της τὴν πόρτα, νιουρίζοντας κλαψάρικα.

Πῆγα κοντά, γύρισα τὸ πόμολο κ' ἄνοιξα τὴν πόρτα.

Ἡ γάτα ἔμεινε μιὰ στιγμὴ στὸ κατώφλι, μὲ τ' αὐτιὰ τεντωμένα, κ' ὕστερα μπῆκε στὸ δωμάτιο. Τὴν παρακολούθησε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ μου, ὥς τὸ κρεβάτι. Κι' ὅταν πήδησε ἀπάνω, ἡ καρδιά μου σταμάτησε νὰ χτυπάη...

Ὁ Τρίσμπυ κειτότανε ἀνάσκελα στὸ κρεβάτι, ντυμένος ὅπως τὸν εἶχα ἀφίσει νωρίτερα. Ἡ γάτα ἄρχισε νὰ μυρίζη τὸ πρόσωπό του μὲ περιέργεια.

Τά χέρια του ἔσφιγγαν σασμωδικά τὸ ματωμένο σεντόνι. Δὲ φαινόταν πάνω του τὸ παραμικρὸ ἴχνος πληγῆς ἢ αἵματος. Ἤξερα ὅμως πώς, ἄν γύρισα ἀνάποδα τὸ πτῶμα, θ' ἀνακάλυπτα τὴν πληγή. Τὸν εἶχαν πυροβολήσει στὴν πλάτη, καθὼς προσπαθοῦσε νὰ φύγη, εἶχε σωριαστῆ πάνω στὸ κρεβάτι κ' εἶχε ξεψυχήσει.

★

Βρῆκα τὸ διακόπτη κ' ἄναψα τὸ φῶς. Ξαναγύρισα κοντά στὸ κρεβάτι.

Ἔριξα μιὰ ματιὰ γύρω. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἄνω - κάτω, τά ντουλάπια ὀρθάνοιχτα καὶ τὰ ροῦχα πεταγμένα χάμω, ἀνάκατα.

Ἄπλωσα τὸ χέρι μου, κ' ἄγγιξα τὸ χέρι τοῦ Τρίσμπυ. Ἦταν παγωμένο, ξυλιασμένο.

Καθώς ἔσκυβα πάνω του, τὸ πόδι μου κτύπησε κάτι σκληρό, κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι. Γονάτισα καὶ πῆρα ἀπὸ χάμω ἕνα πιστόλι τῶν 38. Ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶχα ἐπιστρέψει στὴ Μπρίτζετ Κρῆντυ! Ἤμουν σίγουρος... Ὡστόσο, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἔψαξα γιὰ τὸν ἀριθμό του. Τὸν ἀνακάλυψα κάτω ἀπ' τὴν κάνη: 4.457.993.

Ἀδειασα τὸ γεμιστῆρα. Τὸ ὅπλο εἶχε ρίξει τέσσερες σφαῖρες — τίς δυὸ θανατηφόρες.

Σκέφθηκα ἕνα λεπτό... Ὅλη ἐκείνη ἡ σκηνοθεσία, ἡ τόσο ὡραία, δὲ μποροῦσε νάναι ἀληθινή. Ἦταν γελοῖο, ἄς ποῦμε, νὰ ἐγκαταλείψη ὁ δολοφόνος τὸ ὅπλο του ἐκεῖ ποὺ θὰ τὸβρισκε ὁπωσδήποτε ἡ ἀστυνομία. Κι' ἡ Μπρίτζετ ἔτρεπε νὰ ξέρη πὼς ἡ ἀστυνομία εἶχε γραμμένο τὸν ἀριθμὸ τοῦ πιστολιοῦ της...

Μὲ μιὰ ἔνστικτη κίνησι, ἔβαλα στὴν τσέπη μου τὸ ὅπλο, διέσχισα τὸ δωμάτιο, ἔσβυσα τὸ φῶς καὶ κατέβηκα στὸ λίβινγκ - ρούμ. Ἀπὸ κεῖ, πῆρα στὸ τηλέφωνο τὸ σπίτι τοῦ Κρῆντυ.

Ὥσπου νὰ μοῦ ἀπαντήσουν, κύτταξα τὸ ρολόϊ μου: Ἦταν 10 παρὰ τέταρτο.

Ἐμπρός! Ποιός εἶναι; ρώτησε ἡ φωνὴ τοῦ Χίλτον.

— Δώστε μου τὴν κ. Κρῆντυ.

— Θὰ σᾶς συνδέσω μὲ τὴ γραμματέα της.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἄκουσα τὴ γνώριμη μου ψυχρὴ φωνή:

— Ποιὸς τηλεφωνεῖ;

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523-708.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Τῷ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ὁ Ἰούδας. Τί ἄνθρωπος ἦταν; Γιατί νὰ μὴ τὸν ἀποκαλύψη ἀμέσως ὁ Χριστός, γιὰ νὰ τὸν γνωρίσουν ὅλοι οἱ συμμαθηταί του; Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Χριστός, ὡς παντογνώστης Θεός, δὲν τὸν ἤξερε. Δὲν περίμενε τὶς πράξεις του, γιὰ νὰ καταλάβη τὶς διαθέσεις του. Ἤξερε κάθε σκέψι του. Ἀλλὰ γιατί νὰ τὸν ἀνέχεται τόσο καιρό;

Νά μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία ποὺ δίδεται τώρα στὸν Ἰούδα. Σὲ λίγες μέρες ὁ Χριστὸς πρόκειται ν' ἀνέβη τὸν Γολγοθᾶ Του. Δὲν τὸν ἀνέβηκε ἁπλῶς γιατὶ Τὸν πρόδωσε ὁ Ἰούδας. Θὰ τὸν ἀνέβαινε ὁπωσδήποτε, εἴτε Τὸν ἐπρόδιδε εἴτε ὄχι. Τὸν Χριστὸ δὲν Τὸν σταύρωσε ὁ Ἰούδας, ἀλλ' ἡ ἁμαρτία μου καὶ ἡ ἁμαρτία σου. Ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ, ἦταν προδιαγεγραμμένη στὸ Θεῖο Σχέδιο, ἀλλ' ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἤθελε ν' ἀφήση τὸν Ἰούδα νὰ χαθῆ. Μέχρι τὸ τέλος ἤλπιζε στὴ μετάνοιά του, στὴν ἐπιστροφή του.

Βρίσκεται μαζὶ μὲ τὸν Χριστὸ στὸ σπίτι Σίμωνος τοῦ λεπροῦ στὴ Βηθανία. Τὸν ἔλεγαν Σίμωνα τὸν λεπρόν, γιατὶ κάποτε ἦταν λεπρός. Ἀσφαλῶς θὰ εἶχε θεραπευθῆ ἀπὸ τὸν Χριστόν. Πόση χαρὰ τώρα πλημμυρίζει τὴν καρδιά του, γιατὶ ὁ Χριστός, στὸ τέλος τῆς ἐπιγείου ζωῆς Του, τὸν τιμᾶ μὲ μιὰ στάθμευσι στὸ σπίτι του. Ἴσως νάνταν συγγενὴς ἢ φίλος τοῦ Λαζάρου καὶ τῆς οἰκογενείας του. Ἔτσι, ὅλοι μαζεμένοι στὸ σπίτι τοῦ πρώην λεπροῦ Σίμωνος. Μαζί τους καὶ ὁ Ἰούδας.

Τὸ παρελθὸν ἦταν ἠλεκτρισμένο μὲ ἀποδείξεις τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς θεότητός Του. Ὄχι μόνο ὁ θεραπευμένος λεπρὸς Σίμων βρίσκεται μπροστὰ στὸν Ἰούδα, ἀλλὰ καὶ ὁ Λάζαρος τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν. Δύο θαύματα τοῦ παρελθόντος μπροστὰ στὸν Ἰούδα. Θὰ ἔπρεπε νὰ σπάση ἡ καρδιά του. Ἀλλὰ δυστυχῶς...

Τόσο γεμάτη ἦταν ἡ καρδιὰ τῆς Μαρίας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Λαζάρου ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὸν Χριστό, ποὺ πῆρε μιὰ λίτρα μύρου νάρδου, καθαρᾶς πολυτίμου καὶ ἄλειφε τὰ Πόδια τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τὰ σφούγγισε μὲ τὰ μαλλιά της.

Πειράχτηκε ὁ οἰκονομολόγος Ἰούδας. Τί εἶναι ἡ σπατάλη αὐτή; Ἔχομε ἀνάμεσά μας τόσους φτωχούς. Θὰ ἔπρεπε νὰ πωλήσωμε τὸ μύρο καὶ τὰ χρήματα νὰ τὰ δώσουμε στοὺς φτωχούς. Ὁ Ἰούδας, ἐνδιαφέρεται γιὰ τοὺς πτωχούς... Ὁ ὑποκριτής. Στὴν τσέπη του θὰ κατέληγαν τὰ λεφτὰ τῆς πωλήσεως τοῦ μύρου καὶ ὄχι στ' ἄθεια στομάχια τῶν πτωχῶν. Ὁ ὑποκριτὴς καὶ τὸ καλὸ κατηγορεῖ καὶ καταδικάζει, προβάλλων τὸν ἑαυτό του ὡς ἀγνότερον τῶν ἄλλων καὶ ὡς προμαχόμενον τῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν. Μὴ πιστεύετε ἐκείνους ποὺ κόπτονται γιὰ τὴν φτώχεια τῶν ἄλλων. Εἶναι συνήθως ἐκμεταλλευταί τους. Νὰ θαυμάζετε μᾶλλον ἐκείνους ποὺ δὲν λένε πολλά, ἀλλὰ κάμνουν κάτι γιὰ τοὺς φτωχούς. Οἱ δημαγωγοὶ τὸ δικό τους συμφέρον κυττάζουν καὶ ὄχι τὸ συμφέρον τῶν πτωχῶν.

Μὲ πόσην γλυκύτητα τοῦ ἐφέρθη ὅμως καὶ πάλιν ὁ Χριστός: «Ἄφες αὐτήν. Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ Μου ἐφύλαξεν. Διότι τοὺς πτωχοὺς πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, Ἐμὲ ὅμως πάντοτε δὲν ἔχετε».

Ὁ Χριστὸς ὅμως μέχρι τὴν τελευταία στιγμὴ περίμενε τὸν Ἰούδα νὰ ἀνταποκριθῆ στὴν ἀγάπη Του. Δὲν τοῦ ἔδειξε κἀν ὅτι τὸν ὑποψιάζόταν. Μᾶλλον τοῦ ἔδειξε ὅτι τὸν ἐμπιστευόταν.

Θάταν καλὸς οἰκονομολόγος ὁ Ἰούδας. Εἶχε οἰκονομικὰ χαρίσματα. Ὁ πειρασμὸς πολλὲς φορὲς μᾶς προσβάλλει μέσω τῶν φυσικῶν χαρισμάτων μας. Ὁ Θεὸς ἴσως σοῦ ἔδωσε τὸ χάρισμα τῆς ρητορίας. Τὴν ρητορία πρέπει νὰ προσέξης. Εἶναι ὁ πειρασμός σου. Χάρισμα γιὰ τὸν χειρισμὸ τῶν χρημάτων ἔχεις. Θὰ σοῦ ἐμπιστευθῆ χρήματα ὁ Θεός. Θὰ σοῦ τὰ ἐμπιστευθοῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι. Πρόσεξε ὅμως. Σ' αὐτὰ ἔγκειται ὁ μεγαλύτερος πειρασμός σου. Τὰ χρήματα ἔκαμαν τὸν Ἰούδαν κλέπτη καὶ γιὰ χάρι τῶν χρημάτων ἐπρόδοσε τὸν Χριστόν.

Ἦταν παρατονιάρης ὁ Ἰούδας. Δὲν ἔβλεπε τὴν καλὴ ὄψι τῶν πραγμάτων. Σὲ κάθε πράξι τῶν ἄλλων κάτι θέβρισκε νὰ κατακρίνη. Ὁ ἄνθρωπος βλέπει τὸν ἔξω κόσμο μὲ ὅ,τι γυαλιὰ ἀποφασίζει νὰ φορέση.

Ὁ ἐξωτερικός μας κόσμος πολλὲς φορὲς εἶναι μιὰ ἁπλὴ ἀντανάκλασις τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου. Ὅ,τι εἶσαι, ἔτσι βλέπεις. Ἂν εἶσαι κακομοίρης, κακομοιριὰ θὰ βλέπης γύρω σου. Τίποτε δὲν ὑπάρχει γιὰ τὸ ὁποῖο νὰ δοξάσης τὸν Θεόν. Ὅλο καὶ κάτι βρίσκεις γιὰ νὰ καυτηριάσης καὶ νὰ κατακρίνης τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ. Τί λέτε, μήπως ὁ Σίμων ὁ πρώην λεπρὸς ποὺ γνώρισε τί θὰ πῆ νὰ εἶσαι ἀπόκληρος τῆς ζωῆς, δὲν ἐνδιεφέρετο γιὰ τοὺς πτωχούς; Ἢ ὁ Λάζαρος καὶ οἱ ἀδελφαί του; Ἂν τὸ πάν βλέπεις στραβὸ καὶ ὅλους τοὺς θεωρεῖς ἀδικημένους καὶ καταπιεσμένους, ἂν ἀμφιβάλλης γιὰ τὴν τιμιότητα τῶν πάντων, μὲ τὸ δίκιο τους τότε οἱ πάντες ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν δικιά σου τιμιότητα.

Κι' ἔνα τελευταῖο μάθημα. Ὑπάρχουν στὴ ζωή μας πράγματα ποὺ μόνο μιὰ εὐκαιρία μᾶς δίδεται νὰ τὰ κάνουμε. Τοὺς φτωχοὺς πάντοτε ἔχετε ἀνάμεσά σας — λέγει ὁ Χριστὸς — ἀλλ' Ἐμένα, δὲν ἔχετε. Καὶ σὲ σένα δίδεται ἴσως ἡ μοναδικὴ εὐκαιρία αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ ἔλθης στὸν Χριστό, νὰ Τὸν δεχθῆς ὡς Σωτῆρα σου, νὰ κάμης ἐκείνο ποὺ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία στὸν Ἰούδα νὰ κάμη καὶ δὲν τὸ ἔκαμε. Μή γίνης καὶ σὺ Ἰούδας. Ἀλλὰ ἐπωφελήσου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς μακροθυμίας τοῦ Χριστοῦ.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν τὴν Καινὴν Διαθήκην εἰς ἁπλῆν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἂς μᾶς γράψη στὴν διεύθυνσιν: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387, Ἀθήνας.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Εἶμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὸ Βαλκάνιο.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ *PLACENTA*.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612010
Μ. KASTRIOTIS

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (πλατ. Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 9—1 π.μ. καὶ 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613-610. — Οἰκία 710-752.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ Μάρθα Σομερὸ τἄβαλε μὲ τὴν καμαριέρα της:

—Ἀντουανέττα, ποῦ εἶν' ἐπιτέλους τὰ μαῦρα γάντια μου; Γιατί ἀργεῖς τόσο πολύ, Θεέ μου;...

Ἡ καμαριέρα ἔφερε τὰ γάντια, κυττάζοντας μὲ κάποια περιφρόνησι τὸ ἄκομψο φόρεμα ποὺ εἶχε βάλει ἡ κυρία της. Εἶχε προσέξει πὼς ἀντυνόταν ἔτσι κάθε τόσο, ὅταν ἔφευγε γιὰ κάποιες μυστηριώδεις ἐπισκέψεις...

—Ἔχουμε τέσσερες καλεσμένους γι' ἀπόψε. Νὰ εἰδοποιήσης τὴ μαγείρισσα... Ἐγὼ δὲ θὰ γυρίσω πολὺ ἀπὸ τὶς 7...

Τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου διέκοψε τὴ Μάρθα. Ἦταν ὁ ἄντρας της.

— Ναί, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε μ' ἕνα κουρασμένο χαμόγελο. Θὰ βγῶ τώρα γιὰ ἐπισκέψεις... καὶ γιὰ κάτι ψώνια ποὺ ἔχω νὰ κάνω...

Καὶ ξαναχρέμασε ἀπότομα τὸ ἀκουστικό.

Ἕνα ταξὶ τὴν πῆγε στὸ ἥσυχο δρομάκι τῆς μακρυνῆς γειτονιάς, ὅπου βρισκόταν ἕνα ἀπόμερο σπιτάκι, κρυμμένο ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Σ' ὅλο τὸ δρόμο, νόμιζε πὼς ἔβλεπε τὸν ἄντρα της νὰ τῆς τηλεφωνῆ, μὲ τὸ βάναυσο πρόσωπό του ἀλλοιωμένο ἀπ' τὴ ζήλεια—ἕνα πρόσωπο ὅπου καθρεφτιζόταν ἡ ἀγησιχία τοῦ θηρίου ποὺ ἀκουμπάει τὸ βαρὺ πόδι του πάνω στὸ θῦμα του...

Δὲ σὲ παρακολούθησε; Μήπως εἴδες τίποτα τὸ ὕποπτο;

Αὐτὰ ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ Πασκάλ, ὅταν τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἡ Μάρθα τοὐκλεισε τὸ στόμα μὲ τὸ τρυφερὸ φίλημτορ τῆς παλάμης της. Αὐτή, ποὺ ἦταν συνήθως τόσο γενναία, ἔνοιωθε ἐκείνη τὴ μέρα τὴν ἐπιθυμία νὰ σφιχτῆ στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ καθησυχάση...

— Τί μᾶς νοιάζει; ψιθύρισε ὡστόσο.

— Φοβᾶμαι γιὰ σένα, τρέμω... τῆς εἶπε ὁ φίλος της. Θὰ προτιμοῦσα νὰ λείψω ἀπ' τὴ μέση, γιὰ νὰ μὴν ταράξω τὴ ζωή σου!

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς φοβόνταν κι' οἱ δυό... φοβόνταν μήπως σπάση καμμιὰ μέρα τὴν πόρτα τους ἡ γροθιὰ τοῦ ζηλιάρη συζύγου!

Ἡ Μάρθα ζάρωσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου της, κι' ἤμειναν ἔτσι ὡς τὸ σούρουπο. Σκοτείνιασε... Ἡ πόρτα ἄνοιξε ξαφνικά. Πετάχτηκαν κι' οἱ δυό, μὲ φόβο. Μὰ ἦταν ὁ ἄνεμος...

Ὁ Πασκὰλ ξανάκλεισε τὴν πόρτα, ἐνῶ ἡ νέα γυναῖκα φοροῦσε τὸ μαντό της.

Τὸ ἀποχαιρετιστήριο φιλὶ τοὺς ἀναζωογόνησε κάπως.

—Θάσθῆς νὰ φᾶς ἀπόψε σπίτι μας, τοῦ εἶπε ἡ Μάρθα. Θάναι ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμά κι' ἡ κ. Λιξέλ.

—Ναί... Θάρθῆς πάλι ἐδῶ τὴν Τετάρτη; τὴ ρώτησε.

Καὶ πρόσθεσε δισταχτικά:

—Ἴσως νάταν ὡστόσο προτιμότερο νὰ κάνουμε μιὰ θυσία: νὰ πάψουμε νὰ βλεπόμαστε!

Τὸν ἀγκάλιασε μὲ λαχτάρα.

— Ποτέ! φώναξε. Ποτέ, χρυσέ μου! Δὲ μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα...

★

Ὁ κ. Σομερὸ ἔφτασε ἀργὰ στὸ σπίτι του. Φαινόταν συνοφρυωμένος. Ὡστόσο, μετὰ τὸ φαγητό, ἔκανε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ ξαναβοῦ τὴ συνηθισμένη εὐθυμία του.

Ἔδειχνε μεγάλη φιλία στὸν Πασκάλ. Τοῦ μιλοῦσε μὲ προστατευτικὸ ὕφος.

Ὅταν φύγανε οἱ ἄλλοι καλεσμένοι, τὸν κράτησε, λέγοντάς του:

— Θὰ κάνουμε ἕνα περίπατο μὲ τ' αὐτοκίνητο.

Φρόντισε νὰ βάλη ὁ ἴδιος μέσα στ' αὐτοκίνητο τὸν Πασκὰλ καὶ τὴ Μάρθα.

— Προσέχετε μὴν κρυώσετε!

—Βλάβη; τὸν ρώτησε ἡ Μάρθα.

Δίχως προλόγους, ἐκεῖνος προφέρει μὲ σφιγμένα δόντια:

— Διασκεδάσατε καλά, σήμερα τὸ ἀπόγευμα;

Ἔμειναν ἄνυδροι κι' οἱ δυό.

—Ἀπαντῆστε μου λοιπόν... Σᾶς ρωτάω ἂν διασκεδάσατε καλά! Γιατί δὲ μὲ καλεῖτε καὶ μένα στὰ γλυκὰ σας;...

»Βλέπετε ὅμως πὼς ἐγὼ εἶμαι πιὸ εὐγενής: Σᾶς καλῶ τώρα σ' ἕνα περίπατο μὲ τ' αὐτοκίνητο, ποὺ οὔτε κάνατε ποτὲ σας οὔτε θὰ ξαναχάνετε!

Καὶ ξαναπῆρε τὸ βολάν, δίχως νὰ προσθέση ἄλλη λέξι.

Ὁ Πασκὰλ κι' ἡ Μάρθα ἦταν ἀνίκανοι ν' ἀντιδράσουν... Κρατημένοι ἀπ' τὰ χέρια, ἔνοιωθαν πὼς ποτὲ δὲν εἶχαν ἀγαπηθῆ τόσο βαθειά, ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν τόσο εὐτυχισμένοι ὅσο ἐκείνη τὴ στιγμή—κι' ἂς νόμιζαν πὼς βλέπανε κι' ὅλας μπροστά τους τὸ Θάνατο!

Τ' αὐτοκίνητο ἔκανε ξαφνικὰ ἕνα τεράστιο πήδημα στὸ κενό... Ἕνα δυνατὸ τράνταγμα.... κι' ἤστρεψε τίποτα πιά... μονάχα ἡ συναίσθησι πὼς κυλοῦσαν σὲ μιὰ σκοτεινὴ ἄβυσσο...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Πασκὰλ ξύπνησε τσακισμένος ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη κούρασι.

Θυμήθηκε ξαφνικὰ τί εἶχε συμβῆ, κι' ἔμαθε ἀπ' τὴ θυρωρὸ τὴ συνέχεια.

Ἦταν θαῦμα πὼς δὲ σκοτώθηκαν! Ἡ Μάρθα εἶχε μονάχα μελοιχὲς ἐπιπόλαιες πληγές. Μὰ ὁ ἄντρας της ἦταν τραυματισμένος ἀρκετὰ σοβαρά, μολονότι δὲ βρισκόταν σὲ κίνδυνο.

Ἡ Μάρθα εἰδοποίησε τὸ φίλο της μ' ἕνα μπιλιετάκι πὼς ὁ Σομερὸ εἶχε πάθει διάσεισι τοῦ ἐγκεφάλου ἀπ' τὸ πέσιμο καὶ πὼς ἡ ἴδια δὲ μποροῦσε νὰ βγῆ πρόσωρινά.

Ὁ Πασκὰλ προσπάθησε νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

Πέρασαν μέρες.

Ἕνα πωῒ, ζήτησε τὴ Μάρθα ὁ ἄντρας της. Ἦταν καλλίτερα, εἶχε συνέλθει καὶ φαινόταν πολὺ εὐδιάθετος.

Μόλις βρέθηκε μόνη μαζί του, ἡ νέα γυναῖκα τὸν ρώτησε:

— Τί θὰ μὲ κάνης;

Τὴν κύτταξε, κατάπληκτος.

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω... εἶπε. Ἄλλη φορὰ δὲ θὰ σωφάρω. Φάνηκα φοβερὰ ἀδέξιος!... Κι' ὁ Πασκὰλ τί γίνεται; Εἶναι καλλίτερα;

Ἡ Μάρθα ἔνοιωσε στὴν ἀοχὴ μιὰ ἀόριστη εὐτυχία. Φαίνεται πὼς ἡ διάσεισι εἶχε σβύσει ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Σομερὸ τὴν ἀνάμνησι τῆς ἀπιστίας της! Δὲν ἤξερε τίποτα, τὰ εἶχε ξεχάσει ὅλα. Εἶχαν γλυτώσει ἀπ' τὴν καταστροφή...

Ποῦ νὰ ἀνεῦρεν τῆ τέτοια τύχη;

Σὲ λίγες μέρες, ἡ ζωὴ τῶν τριῶν τους θὰ συνεχιζόταν ὁμαλά, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε ἀπολύτως!

— Θυμᾶσαι πῶς ἔγινε τὸ δυστύχημα; ρώτησε ἡ Μάρθα μ' ἀγωνία.

—Ὄχι... Ἔχω ἕνα μεγάλο κενὸ μέσα στὸ μυαλό μου... Θυμᾶμαι μόνο πὼς ἀνεβήκαμε οἱ τρεῖς στ' αὐτοκίνητο... Ἀλήθεια, γιατί νὰ μὴν πάρουμε τὸ σωφέρ;... Ὕστερα θυμᾶμαι ἕνα φοβερὸ τράνταγμα... Μὴ χτύπησες πουθενά; Ἐλπίζω νὰ μὲ σηχωθῆς!

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ Μάρθα θυμήθηκε πὼς ἡ μόνη εὐτυχισμένη στιγμὴ τοῦ ἔρωτά τους ὑπῆρξε ἐκείνη ποὺ νοιώσανε ν' ἀπολυτρώνονται ἀπ' τὸ φριχτὸ ψέμμα... ἡ στιγμὴ ποὺ βρέθηκαν ἀντιμέτωποι μὲ τὴν ἀλήθεια, ἔστω κι' ἂν ἀντίκρυζαν συγχρόνως τὸ φάντασμα τοῦ Θανάτου!

Καί, προτιμῶντας τώρα ὁποιαδήποτε ἄλλη λύσι, παρὰ νὰ ζήση κι' ἄλλες δηλητηριασμένες μέρες μέσα στὴν ἀμφιβολία, τὴν προδοσία καὶ τὴ φρίκη, ἔσκυψε πάνω

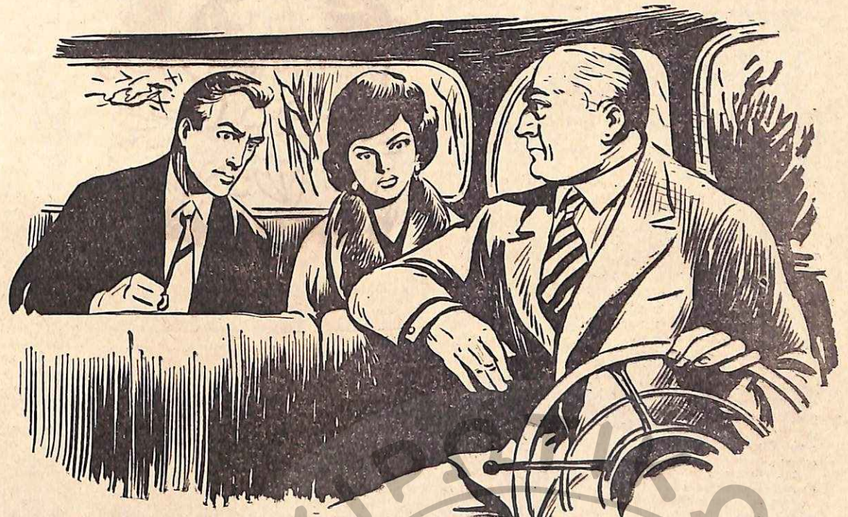

— *Διασκεδάσατε καλά, σήμερα τὸ ἀπόγευμα;*

—Ἐλάτε! Ἤλθε! Ὥστε δὲ θυμάσαι τίποτα;... Ὁ Πασκὰλ ἦταν φίλος μου, φίλος μου! Τ' ἀνακάλυψες καὶ θέλησες νὰ μᾶς σκοτώσης, μὲ τ' αὐτοκίνητο. Εἶναι στρία χρόνια τώρα ποὺ ἀγαπιόμαστε, ἤλ...

Κι' ἐνῶ τὴν ἄρπαζαν ἀπ' τὸ λαιμὸ δύο σιδερένοι γάντζοι—τὰ χέρια τοῦ ἄντρα της—τὸ στόμα της ὑπέροχη ἀλήθεια, τὴν ἀλήθεια ποὺ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ κούψη...

Α. ΝΤΤΒΕΡΝΟΥΑ

✿✿

ΤΟ ΔΟΝΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΙ

Μιὰ νεαρὴ Ἀμερικανίδα ἡ Τζὴν Κάλλαγχαν ἐνήγαγε τὸν ὀδοντιατρό της στὸ δικαστήριο, ζητώντας ἀποζημίωσι 30.000 δολλαρίων, ἐπειδὴ τῆς ἔβγαλε ἕνα δόντι. «Δὲ μπορῶ νὰ φιλήσω ἕναν ἄντρα κι' ἄλλωστε δὲν αἰσθάνομαι πιὰ καμμιὰ ἐπιθυμία γι' αὐτό», ἐδήλωσε στὸ δικαστήριο. Ἡ αἴτησί της, ὅμως, ἀπεριέφθη... ἐλλείψει ἀποδείξεων.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΙΟ ΣΟΦΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἀνάμεσα στὸ βασίλειο τῶν μυρμηγκιῶν, ξεχώριζαν τρία μυρμήγκια, ποὺ ἐπειδὴ ἤταν καὶ τὰ μεγαλύτερα, τοὺς εἶχαν δώσει τὸ ὄνομα «σοφά». Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι, ὅταν τὰ ἄλλα ἤθελαν νὰ κάμουν κάτι, ἔπρεπε νὰ τρέξουν σ' αὐτὰ γιὰ νὰ πάρουν τὴ συμβουλή τους. Μὰ τὰ τρία μυρμήγκια, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, ἔβλεπαν, ὅτι τοὺς ἔλειπαν πολλὰ ἀκόμη πράγματα νὰ μάθουν, γιὰ νὰ λέγωνται στ' ἀλήθεια «σοφά».

Ἔτσι, ἀποφάσισαν, μιὰ μέρα, νὰ κάνουν ἕνα ταξίδι γύρω στὸν κόσμο, γιὰ νὰ δοῦν καὶ νὰ μάθουν ἂν ἡ Πλάσι ἔχη ἢ δὲν ἔχη τέλος.

Εἶπε λοιπὸν τὸ ἕνα:

— Πρέπει πρῶτα νὰ περάσουμε πέρα γιὰ πέρα τὴ γῆ καὶ νὰ φτάσουμε ἐκεῖ ποὺ τελειώνει κι' ἀρχίζει ὁ οὐρανός. Τότε θ' ἀνεβοῦμε πάνω σ' αὐτόν. Κι' ἐπειδὴ ὁ οὐρανὸς εἶναι ψηλός, θὰ μπορέσουμε νὰ δοῦμε τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.

Τὸ δεύτερο μυρμῆγκι συμφώνησε μὲ τὸ πρῶτο, μὰ εἶπε πὼς θἄπρεπε νὰ κινήσουν ἀπὸ διάφορα σημεῖα.

— Ἐγώ, εἶπε, θὰ τραβήξω γιὰ τὴν ἀνατολή, ἐσὺ γιὰ τὴ δύσι, κι' ἐσὺ τὸ τρίτο, γιὰ τὸ νοτιά, γιὰ νὰ βρεθοῦμε στὴν κορυφὴ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀπὸ κεῖ θὰ τὰ δοῦμε καλὰ ὅλα. Εὔχομαι, λοιπόν, νὰ μᾶς βοηθήση ὁ Θεὸς νὰ γυρίσουμε καλά, μὲ πιὸ πλούσιες γνώσεις, γιὰ νὰ μᾶς ταιριάξη πιὰ τὸ ὄνομα ποὺ μᾶς ἔδωσαν, ὅτι εἴμαστε «σοφά».

Τὸ τρίτο τότε μυρμῆγκι πρόσθεσε:

— Ἔχω ἀκούσει ὅτι, ὅταν γίνωνται μεγάλα ἔργα, παρουσιάζονται πολλὲς φορὲς καὶ πολλὰ ἐμπόδια. Γι' αὐτό, λέω, πὼς, ἀντὶ νὰ βρεθοῦμε στὴν κορυφὴ τοῦ οὐρανοῦ, καλύτερα θἄταν νὰ ξανασυναντηθοῦμε, στὸ χρόνο ἀπάνω, στὸ ἴδιο αὐτὸ μέρος, ἀπ' ὅπου θὰ ξεκινήσουμε.

— Καλά, λοιπόν. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, θ' ἀνταμώσουμε ἐδῶ! συμφώνησαν καὶ τὰ τρία.

Ἔτσι, χωρίστηκαν καὶ τὸ καθένα πῆρε τὸ δρόμο του.

Τὸ μυρμῆγκι, ποὺ τράβηξε κατὰ τὴ δύσι, ἔφτασε σ' ἕνα ἡφαίστειο κι' ἀνέβηκε μάλιστα

Τὴν ὡρισμένη ἡμέρα τὰ τρία μυρμήγκια βρεθήκαν πάλι μαζί...

ὡς τὸν κρατῆρα του. Εἶδε τότε δεξιὰ κι' ἀριστερά, καὶ τοῦ φάνηκε πὼς τὸ μέρος, ὅπου βρισκότανε, δὲν εἶχε ἀρχὴ καὶ τέλος. Κι' ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ ἐκεῖ μακρυὰ ἤταν πυκνὸς καπνὸς κι' ἔφτανε, ὡς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν, μιὰ πνιγηρὴ κι' ἀνυπόφορη ζέστη. Κι' ὅταν προχώρησε ἀκόμη πιὸ πολύ, τὸ ζώσανε φαρμακερὰ ἀέρια, ποὺ μόλις γλύτωσε ἀπ' αὐτά. Ἔτσι, γύρισε σὲ κακὰ χάλια στὸν τόπο του καὶ περίμενε καὶ τοὺς ἄλλους δυὸ συντρόφους του.

Τὸ δεύτερο «σοφὸ» μυρμῆγκι, ποὺ τράβηξε γιὰ τὸ νοτιά, ἔφτασε σ' ἕνα μεγάλο δρόμο καὶ πράβηξε ὁλόϊσια. Μά, σὰν περπάτησε ἕξη μῆνες, βεβαιώθηκε πώς, ὅσο κι' ἂν προχωροῦσε, δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φτάση στὴν ἄκρη. Καὶ λογαριάζοντας, ὅτι θἄθελε ἄλλους ἕξη μῆνες γιὰ νὰ γυρίση, ἀποφάσισε νὰ ἐπιστρέψη στὸν τόπο του.

Τὸ τρίτο «σοφὸ» μυρμῆγκι, ποὺ τράβηξε γιὰ τὴν ἀνατολή, ἔφτασε σ' ἕναν ὡραῖο καὶ πλατὺ κάμπο. Κι' ἐκεῖ, ποὺ περπατοῦσε, εἶδε μπροστά του μιὰ ψηλὴ ἰτιά.

— Νά, σκέφθηκε, αὐτὸ τὸ δέντρο φτάνει στὸν οὐρανό. Μπορῶ ν' ἀνεβῶ σ' αὐτὸ τώρα ἀμέσως. Κι' ἔτσι, ἀπὸ κεῖ πάνω, θὰ δῶ τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.

Καί, γεμάτο χαρά, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη. Ἔφτασε στὴν κορυφή, ὅταν πιὰ βράδυασε. Πρόβαλε τὸ φεγγάρι καὶ λάμψανε τ' ἀστέρια. Ἦταν ἄνοιξι τότε κι' ἕνα εὐχάριστο ἀεράκι χάϊδευε τὰ δέντρα.

Βοσκόπουλα τραγουδοῦσαν ἢ ἔπαιζαν μὲ τὴ φλογέρα τους καὶ τὰ κουδούνια τῶν προβάτων κάνανε τὴ δική τους μουσική. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἔλαμπαν φωτιές. Ὅλ' αὐτὰ ἤταν γιὰ τὸ μυρμῆγκι εὐχάριστα. Γύριζε ἀπὸ παντοῦ νὰ δῆ, ν' ἀκούση καὶ δὲν ἤθελε νὰ ξεχάση τίποτα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ ὡραία, ποὺ γίνονταν στὸν κόσμο.

Κι' ἐνῶ παρακολουθοῦσε τὸ θαυμάσιο αὐτὸ θέαμα, σιγὰ-σιγὰ ξημέρωσε. Τώρα ἄρχισε νὰ βλέπη ἄλλα πιὸ ὡραῖα. Πρῶτα-πρῶτα ἄκουσε τὴ γλυκειὰ φωνὴ τ' ἀηδονιοῦ. Ἔπειτα ἀκούστηκαν τὰ περιστέρια, τὰ τρυγόνια καὶ τὰ ὀρτύκια. Κι' ἀπ' τὴν ἀνατολὴ βγῆκε ὁ ἥλιος, ὄμορφος σὰ θεός, καὶ φώτισε γῆ καὶ οὐρανό.

Τὸ μυρμῆγκι, ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς ἰτιᾶς, δὲ βάσταξε καὶ φώναξε:

— Νά! Αὐτὸς εἶναι ὁ βασιλιᾶς τοῦ κόσμου!

Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες ἔμεινε πάνω στὴν κορυφὴ τῆς ἰτιᾶς, χωρὶς νὰ φάη, νὰ πιῆ ἢ νὰ κοιμηθῆ. Ἔπειτα, χορτάτο ἀπ' τὸ μεγαλεῖο, ποὺ εἶδε, φώναξε:

— Φτάνει πιά! Εἶδα κι' ἔμαθα πολλά! Τώρα μπορῶ νὰ γυρίσω...

Κατέβηκε, λοιπόν, ἔφαγε καὶ τράβηξε, γιὰ νὰ γυρίση στὸν τόπο του.

Ἔτσι, τὴν ὡρισμένη ἡμέρα, τὰ τρία μυρμήγκια βρέθηκαν ξανὰ μαζί κι' ἄρχισαν νὰ διηγοῦνται τί εἶδαν καὶ τί ἔμαθαν.

Ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε ἀνεβῆ στὸ ἡφαίστειο, εἶπε:

— Ἐγὼ ἔφτασα στὴν ἄκρη τῆς γῆς κι' αὐτὴ εἶναι κι' ἡ ἄκρη τοῦ κόσμου. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα δὲν ἔχει οὔτε οὐρανό, οὔτε γῆ, οὔτε ζωή, οὔτε τίποτα. Ἡ ἄκρη τοῦ κόσμου εἶναι καπνός, φωτιά, φαρμάκι, χάος καὶ θάνατος. Αὐτὸ ἂς τὸ μάθουν ὅλοι γιὰ νὰ ξέρουν...

Τὸ δεύτερο μυρμήγκι, ποὺ εἶχε ταξιδέψει κατὰ τὸ νοτιά, εἶπε:

— Πρέπει νὰ ξέρετε, φίλοι μου, πὼς ἡ γῆ εἶναι πλατειὰ καὶ μακρειὰ καὶ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν περάση οὔτε σ' ἕξη μῆνες, οὔτε σ' ἕνα χρόνο. Κι' ὅταν ξέρουμε αὐτὸ γιὰ τὴ γῆ, μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τί θὰ εἶναι ὁ κόσμος ὅλος. Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ κόσμος δὲν ἔχει οὔτε ἀρχή, οὔτε τέλος.

Καὶ τὸ τρίτο μυρμῆγκι, ποὺ μόλις κρατιόταν, ὥσπου νὰ τελειώσουν τὰ δυὸ ἄλλα, φώναξε:

— Κι' οἱ δυό σας δὲν ἔχετε δίκιο, γιατὶ δὲν τὰ κυττάξατε ὅλα καλὰ καὶ προσεχτικά. Ἐγὼ εἶχα τὴν τύχη ν' ἀνεβῶ στὸν οὐρανό. Ἀπὸ ἐκεῖ, λοιπόν, εἶδα ἀπὸ κοντὰ τ' ἀστέρια, τὸ φεγγάρι, τὸν ἥλιο, σὰ νὰ μποροῦσα νὰ τὰ πιάσω καὶ νὰ τὰ βάλω σ' ἕνα καλάθι. Καί, μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο αὐτὸ τοῦ Θεοῦ, ἀρνήθηκα νὰ βρῶ τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Γιατὶ τὸ ὅλο ποὺ εἶδα ἤταν τόσο ὄμορφο καὶ τόσο μεγάλο, ποὺ δὲ μπορεῖ οὔτε πρέπει νὰ ἔχη τέλος. Ὁ κόσμος θὰ πῆ ὀμορφιά, ζωή, ἀγάπη. Ὕστερ' ἀπ' ὅλα αὐτά, κανεὶς ἀπ' ὅσους τ' ἄκουσαν, δὲν πίστεψε στὰ λόγια τους καὶ γι' αὐτὸ τὰ τρία μυρμήγκια χωρίστηκαν θυμωμένα.

Μὰ ἤταν καὶ πολλὰ ἀπὸ τὸ βασίλειο τῶν μυρμηγκιῶν, ποὺ ἀναγνώρισαν, ὅτι τὸ τρίτο μυρμῆγκι ἤταν τὸ σοφώτερο ἀπ' ὅλα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

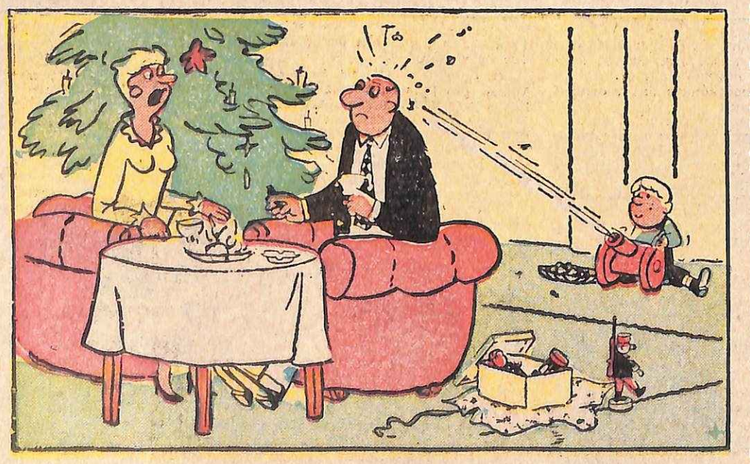

— Ντροπή σου, Γιαννάκη! Δὲν σπᾶνε ἔτσι, ἀγόρι μου, τὰ καρύδια!

Τὸ "πατόξωμα" τοῦ Ριφῦ

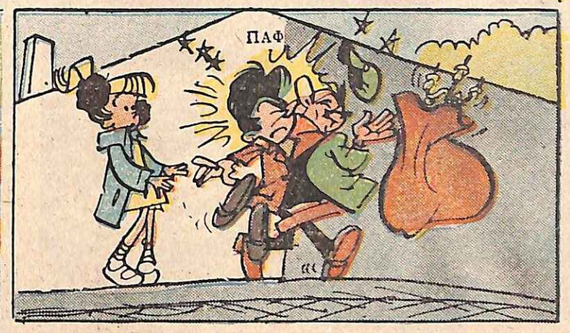

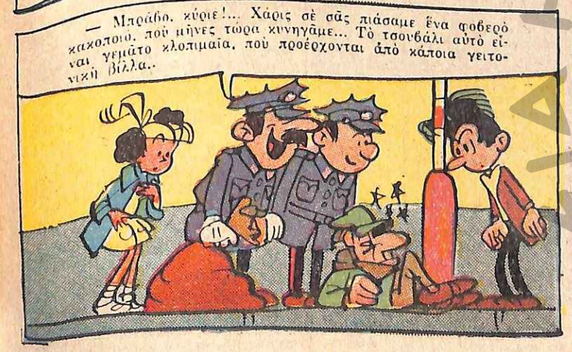

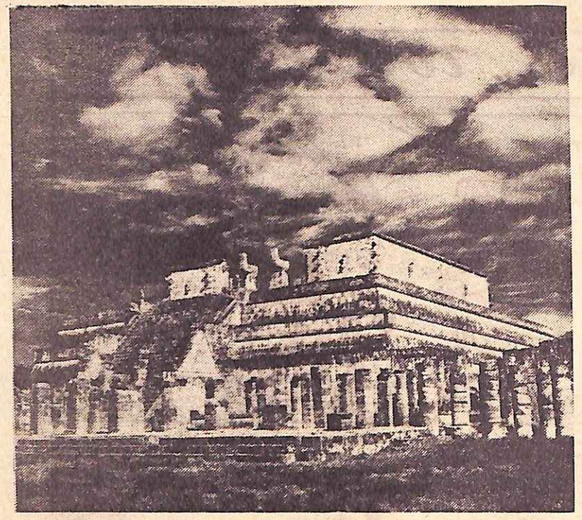

Ὁ ναὸς τῶν πολεμιστῶν στὶ Σισὲν - Γτζὸ θυμίζει ἀνάκτορο τῆς κρητικῆς περιόδου.

ΠΡΩΤΟΙ ΟΙ ΚΡΗΤΕΣ ΑΝΕΚΑΛΥΨΑΝ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Δεκαπέντε αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ!

Ὡς χτὲς ἀκόμη, πιστευόταν, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶχεν ἀνακαλυφθῆ τὸ 1492, ἀπὸ τὸ Χριστόφορο Κολόμβο. Ἀλλ' οἱ νεώτερες ἔρευνες ἔδειξαν, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀντίληψι δὲν ἦταν σωστή. Γιατὶ ὁ Γενουήνσιος θαλασσοπόρος δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ ν' ἀνακαλύψη ἐκ νέου μιὰ ἤπειρο, ποὺ ἦταν γνωστὴ 3.000 τούλάχιστον χρόνια πρὶν ἀπ' αὐτόν.

Ἀλλά, γιὰ νὰ καταλάβωμε τὶς διαδοχικὲς ἀνακαλύψεις της, θὰ πάρωμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὸ τέλος.

Πρὶν ἀπὸ τὸν Κολόμβο, εἶχαν ἀνακαλύψει τὴν Ἀμερικὴ οἱ λαοί, ποὺ ἀνήκαν στὴ μεγάλη κελτικὴ οἰκογένεια: Βρετόνοι (Γαλλία), Οὐαλλοὶ (Ἀγγλία), Ἰρλανδοί.

Οἱ λαοὶ αὐτοὶ ἐξοικειώθηκαν πολὺ γρήγορα μὲ τὴ θάλασσα καὶ τὰ ἁλιευτικὰ πλοῖα τους ἔφθαναν μέχρι τῆς Νέας Γῆς καὶ τῆς Γροιλανδίας. Μποροῦμε νὰ ὑποθέσωμε, λοιπόν, ὅτι μιὰ τρικυμία ἢ ἡ περιέργεια τοὺς ἔσπρωξαν ὡς τὶς ἀμερικανικὲς ἀκτές. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ ἔγινε κατὰ τὸν 7ον μ. Χ. αἰῶνα. Ἡ καλύτερη ἀπόδειξι γιὰ τὸ ὅτι οἱ Κέλται εἶχαν προηγηθῆ ἀπὸ τὸν Κολόμβο στὴν ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι τὸ ὅτι πολλὲς λέξεις ἀπὸ τὶς διαλέκτους τῶν αὐτοχθόνων τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου, Μοχικανῶν καὶ ἄλλων, ἔχουν τὶς ἴδιες ρίζες μὲ τὶς ἀντίστοιχες κελτικές. Στὸ Νιοὺπορτ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὑπάρχει, ἐξ ἄλλου, ἕνας πύργος, φτιαγμένος μὲ τὰ ἴδια ὑλικά — τσιμέντο, κογχύλια καὶ ἀργίλλο — καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀρχιτεκτονική, ὅπως οἱ σωζόμενοι σήμερα παμπόλαιοι κελτικοὶ πύργοι τοῦ Λανλὲφ (Βρετάνη) καὶ τοῦ Κλονμακνοὺά (Ἰρλανδία).

Ὁ Κολόμβος, προτοῦ ἐπιχειρήσῃ τὸ μεγάλο ταξίδι του, πῆγε στὴν Βρετάνη, γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες. Ἀλλ' οἱ Βρετόνοι τὸν γέλασαν. Ἀργότερα, ὅμως, συνήντησε στὴν Ἱσπανία ἕνα Βρετόνο ναυτικό, κάποιο Κοατελέν, κι' ἀφοῦ τὸν μέθυσε, κατάφερε νὰ μάθῃ ἀπ' αὐτὸν ἀρκετὰ πράγματα γιὰ τὸ δρόμο ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ. Τὸ γεγονὸς τῆς μεταβάσεώς του στὴ Βρετάνη καὶ τῆς ἐξαπατήσεώς του ἀπὸ τοὺς Βρετόνους, τὸ ἀναφέρει ὁ ἴδιος ὁ γυιός του.

Ἀπὸ τοὺς Κέλτες ἐπίσης εἶχαν διδαχθῆ τὸ δρόμο πρὸς τὴ νέα ἤπειρο οἱ Βίκινγκς. Οἱ σάγες τῆς Ἰσλανδίας ἀναφέρουν, ὅτι, μεταξὺ τῶν ἐτῶν 970 καὶ 983, δύο Σκανδιναυοί, ὁ Σνάγιορν κι' ὁ Ἔρικ ὁ Κοκκινομάλλης ἀνακάλυψαν τὴ Γροιλανδία, κι' ὅτι, στὶς ἀρχὲς τοῦ 11ου αἰώνος, ὁ Λέίφ, γυιὸς τοῦ Ἔρικ, ἀνακάλυψε τὸ Λαμπραδόρ, τὴ Νέα Γῆ καὶ τὸ Σαὶντ Λῶρενς καὶ ἐγκατέστησε ἐκεῖ ἀποικίες, ποὺ διατηρήθηκαν ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ 15ου αἰῶνα. Οἱ Σκανδιναυοί, ὅμως, ἀναγκάστηκαν νὰ τὶς ἐγκαταλείψουν, γιατὶ βρίσκονταν σὲ συνεχεῖς πολέμους μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς, ἡ δὲ ἐπιδημία χολέρας, ποὺ ἐνέσκηψε κατὰ τὸ 1409, περιώρισε σημαντικὰ τὴ δύναμί τους.

Οἱ Σκανδιναυοί, πάντως, ἀναφέρουν τὴν παρουσία Κελτῶν στὴν ἀμερικανικὴ ἤπειρο.

Πρὶν ἀπὸ τοὺς Κέλτες καὶ τοὺς Σκανδιναυούς, ὅμως, ἕνας ἄλλος λαὸς εἶχεν ἀνακαλύψει τὴν Ἀμερική: οἱ Κρῆτες. Δύο ἀρχαιολόγοι, ὁ Γερμανὸς Χάϊνε Γκέλντερν κι' ὁ Γάλλος Λουῖ Κερβράν, παρέχουν ἀναμφισβήτητες ἀποδείξεις γι' αὐτό.

Ἡ γραφή, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἰθαγενεῖς Μάγια εἶναι σχεδὸν ἡ ἴδια μὲ τὴν ἐξελιγμένη κρητικὴ γραφή. Οἱ Κρῆτες εἰσήγαγαν ἐπίσης στὴν Ἀμερικὴ τὸν πυραμιδοειδῆ τρόπο τῆς κατασκευῆς τῶν κτιρίων τους, τὴ χρῆσι τοῦ πελέκεως ὡς συμβόλου τῆς ἐξουσίας, τὸ στολισμὸ τοῦ κεφαλιοῦ μὲ φτερὰ πουλιῶν, τὴν τέχνη τῶν μωσαϊκῶν κλπ.

Φαίνεται πιθανόν, ὅτι οἱ Κρῆτες, ποὺ ἔφτασαν 1500 χρόνια προ Χριστοῦ στὶς ἀκτὲς τοῦ Μεξικοῦ, μετέδωσαν τὶς γνώσεις τους στὸν ἰθαγενῆ λαὸ τῶν Ὀλμέκων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὶς παρέλαβαν ἀργότερα οἱ Μάγιας.

Ἀξιοσημείωτο εἶναι ἐπίσης, ὅτι τὸ ἡμερολόγιο τῶν Μάγιας περιελάμβανε 365.242.129 ἡμέρες, ὅπως καὶ τὸ κρητικό.

Ἴχνη αὐτῆς τῆς ἀνακαλύψεως βρίσκομε καὶ στοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς. Ἔτσι, ὁ Πλάτων μιλάει γιὰ μιὰ μεγάλη νῆσο, πέραν ἀπὸ τὴν ὁποία βρίσκεται μιὰ μεγάλη θάλασσα (πιθανὸν ὁ Εἰρηνικός). Ὁ Θεόπομπος,ποὺ ἔζησε τὸν 4ο αἰώνα π. Χ., δίνει σ' αὐτὴ τὴ νῆσο τὸ ὄνομα Μέροπις. Ὁ Πτολεμαῖος καὶ ὁ Πλίνιος κάνουν λόγο ἐπίσης γιὰ τὶς μεγάλες χῶρες, ποὺ βρίσκονται πρὸς δυσμάς, πέραν ἀπὸ τὴ θάλασσα. Παρόμοια εἶναι καὶ ἡ περιγραφὴ τοῦ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, ποὺ ἔζησε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καίσαρος καὶ Αὐγούστου καὶ ποὺ κάνει λόγο γιὰ μιὰ νῆσο, ἡ ὁποία βρίσκεται πέραν ἀπὸ τὴ θάλασσα, κι' ὅπου φθάνει κανεὶς ἔπειτα ἀπὸ πολυήμερο ταξίδι.

Ἀπὸ τοὺς Κρῆτες ἔμαθαν τὴν ὕπαρξι τῆς Ἀμερικῆς καὶ οἱ Φοίνικες, εἶναι ἀμφίβολο, ὅμως, ἂν ἔφτασαν ποτὲ ἐκεῖ. Γεγονὸς πάντως εἶναι, ὅτι οἱ Καρχηδόνιοι γνώριζαν τὴν ὕπαρξι τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὅτι, ἂν δὲν εἶχαν πάει ἐκεῖ, λογαριάζαν, ὅμως, νὰ ἐπιχειρήσουν μιὰ ἡμέρα αὐτὸ τὸ ταξίδι. Γι' αὐτὸ ἀπαγόρευαν τὸ πέρασμα τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους (Γιβραλτὰρ) στοὺς ἄλλους λαούς. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει, ὅτι ἡ Σύγκλητος τῆς Καρχηδόνος «ἀπαγόρευε ἐπὶ ποινῇ θανάτου τὸν διάπλουν πρὸς τὴ μεγάλη νῆσο τοῦ Ἀτλαντ«κοῦ».

Ἀλλὰ κι' οἱ Ἀσιάτες ἐπίσης φαίνεται, ὅτι γνώριζαν τὴν ὕπαρξι τῆς Ἀμερικῆς πρὶν ἀπὸ τὸν Κολόμβο. Ἡ μαρτυρία αὐτὴ παρέχεται ἀπὸ τὸν Κινέζο συγγραφέα Μὰ-Τουὰν-Λίου, ποὺ ἀναφέρει, ὅτι τὸ 499 μ. Χ. ὁ βουδδιστὴς ἱερεὺς Χοέϊ Σίου ἐπανῆλθε ἀπὸ τὴ χώρα Φουσάγγ, ἡ ὁποία ὑποτίθεται, ὅτι εἶναι τὸ Μεξικό. Οἱ Κινέζοι ἀκολούθησαν φυσικὰ διαφορετικὸ δρόμο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ χρησιμοποίησαν οἱ Κρῆτες πρῶτοι καὶ κατόπιν ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ τοὺς ἀκολούθησαν, Κέλται, Σκανδιναυοὶ καὶ τελευταῖος ὁ Χριστόφορος Κολόμβος.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ πανεπιστήμιο

— Πότε ἔγινε ἡ ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἀπὸ ποιόν;

— Ἔγινε στὶς 12 Ὀκτωβρίου 1492, ὅταν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἀποβιβάστηκε ἀπὸ τὴ «Σάντα Μαρία» στὴ Γουανταχάνη, τὸ σημερινὸ Σὰν Σαλβατόρ, ἕνα ἀπὸ τὰ νησιὰ Βαχάμες.

★

— Ποιός ἦταν ὁ Ἀκάμας;

— Ἦταν γυιὸς τοῦ Θησέα καὶ τῆς Φαίδρας, κι' ἔλαβε μέρος στὸν Τρωϊκὸ πόλεμο.

★

— Ποιοί ἦταν οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες καὶ πότε τοὺς γιορτάζει ἡ ἐκκλησία μας;

— Οἱ τρεῖς Ἱεράρχες ἦταν ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καὶ ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, τὴ δὲ μνήμη τους γιορτάζουμε στὶς 30 Ἰανουαρίου.

★

— Ποιᾶς χώρας πρωτεύουσα εἶναι τὸ Τόκιο;

— Τῆς Ἱσπανίας.

★

— Καὶ ἡ Μαδρίτη;

— Τῆς Ἱσπανίας.

★

— Τί σημαίνουν τὰ τρία αὐτὰ γράμματα: Η.Π.Α.;

— Ἡνωμένες Πολιτεῖες Ἀμερικῆς.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικὸ κυκλόλεξο

1) ΔΙΑΣΤΗΜΑ. 2) ΜΟΝΑΞΙΑ. 3) ΜΠΑΛΑΡΙΝΑ. 4) ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ. 5) ΠΑΡΑΘΥΡΑ. 6) ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ. 7) ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ. 8) ΚΑΡΔΑΜΥΛΑ. 9) ΧΑΡΑΜΑΔΑ. 10) ΚΑΛΗΜΕΡΑ. 11) ΠΕΡΙΒΟΛΗ. 12) ΣΧΗΜΑΤΑΡΙ.

Σωστὸ — λάθος

1) ΣΩΣΤΟ (Εἶναι 31, συμπεριλαμβανομένης τῆς Ἰσλανδίας καὶ ἐξαιρουμένης τῆς Τουρκίας, ποὺ θεωρεῖται ἀσιατικὸ κράτος). 2) ΛΑΘΟΣ (Ἡ Ὁλλανδία, 344 κατοικοὶ κατὰ τετραγ. χιλιόμετρο, ἐνῶ τὸ Βέλγιο ἔχει μόνο 302). 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΣΩΣΤΟ (καὶ αὐτὸ ὀφείλεται στὰ δηλητηριώδη χόρτα, ποὺ συνηθίζουν νὰ τρῶνε). 5) ΣΩΣΤΟ (1813). 6) ΣΩΣΤΟ. 7) ΛΑΘΟΣ (Ἡ Νέα Ἀγγλία συμπεριλαμβάνει 6 πολιτεῖες, ἐνῶ ἡ Νέα Σκωτία εἶναι ἐπαρχία τοῦ Καναδᾶ). 8) ΣΩΣΤΟ. 9) ΣΩΣΤΟ (1½ κιλὸ περίπου). 10) ΛΑΘΟΣ (ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀσήμαντα). 11) ΛΑΘΟΣ (ἦταν πατέρας τοῦ Λάμεχ, ποὺ αὐτὸς ἦταν πατέρας τοῦ Νῶε. 12) ΣΩΣΤΟ.

Κρυπτογραφικὸν

1) ΠΑΝΔΡΟΣΟΣ. 2) ΑΝΔΡΟΣ. 3) ΝΑΝΟΣ. 4) ΔΑΝΟΣ. 5) ΡΟΔΟΝ. 6) ΟΠΑΔΟΣ. 7) ΣΠΑΡΟΣ.

Λεξίγριφος

Μουσαφίρης (Μοῦσα — Φῖ — Ρίς).

Συλλαβόγριφος

Σηκὸς (Σὺ — Κῶς).

Φτερωτὲς συλλαβὲς

1) ΙΜΠΡΕΣΣΙΟΝΙΣΜΟΣ.
2) ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ.
3) ΜΑΡΜΑΡΟΓΛΥΠΤΙΚΗ.

Λαβύρινθος

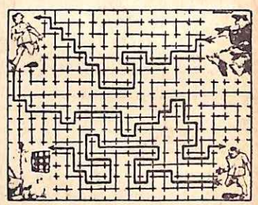

Τὸ σχέδιό μας δείχνει καθαρὰ ποιός εἶναι ὁ δρόμος, ποὺ ἀκολούθησαν οἱ τρεῖς δεσμοφύλακες, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ σκοπό τους.

★

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 947 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΜΑΧΗ — ΜΕΣΑΡΑ. 2) ΧΑΛΑΡΟΣ — ΗΛΟΙ. 3) ΑΧΥΡΑ — ΠΑΝΙΣ — ΚΑΚΩΣ. 4) ΩΤΑ — ΠΙΝΑΞ — ΜΑΚΑΡΙ. 5) ΑΝΑ — ΜΑΛΙΣ — ΣΑΛΑΤΑ. 6) ΤΕΡΑΣ — ΚΡΗΝΑΙ. 7) ΤΙΡΑΝΑ — ΤΟΜΑΙ. 8) ΑΣΟΦΟΣ — ΑΡΑΙΑ — ΣΑΝΑ. 9) ΚΑΔΟΣ — ΑΜΑΧΑ — ΤΗΞΙΣ. 10) ΟΙΑΙ — ΚΡΑΜΑ — ΦΥΣΙΚΗ. 11) ΕΝΙΑΙ — ΑΝΙΣΩΣ. 12) ΤΙΜΟΝΙ — ΡΑΝΙΣ. 13) ΑΝΟΣΤΑ — ΝΩΠΟΣ — ΣΙΣ. 14) ΑΠΟΝΙΑ — ΤΟΜΟΣ — ΑΤΕ. 15) ΠΗΝΙΑ — ΜΙΜΑΣ — ΟΜΟΡΑ. 16) ΔΕΜΑ — ΠΑΛΑΜΑΣ. 17) ΑΧΑΝΗΣ — ΑΝΑΞ.

Κατάβατος:

1) ΧΑ — ΑΣΤΑΚΟΣ — ΑΠ. 2) ΜΑΧΩΝ — ΙΣΑΙ — ΤΑΠΗΣ. 3) ΑΛΥΤΑ — ΡΟΔΑΚΙΝΟΝ. 4) ΚΑΡΑ — ΤΑΦΟΙ — ΜΟΝΙΜΑ. 5) ΗΡΑ — ΜΕΝΟΣ — ΟΣΙΑ. 6) ΠΑΡΑΣ — ΚΕΝΤΑ — ΔΑ. 7) ΑΣΠΙΛΑ — ΑΡΝΙΑ — ΜΕΝ. 8) ΑΝΙΣΤΑΜΑΙ — ΤΙΜΗ. 9) ΜΗΝΑΣ — ΟΡΑΜΑ — ΝΟΜΑΣ. 10) ΕΛΙΞ — ΜΑΧΑΙΡΩΜΑ. 11) ΣΟΣ — ΣΚΑΙΑ — ΑΠΟΣΠΩ. 12) ΑΙ — ΜΑΡΙΑ — ΦΑΝΟΣ. 13) ΚΑΛΗ — ΤΥΝΙΣ — ΟΛΑ. 14) ΑΡΑΚΑΝ — ΣΗΣΙΣ — ΑΜΑΝ. 15) ΚΑΤΑΞΙΣ — ΣΤΟΜΑ. 16) ΜΩΡΑΙ — ΝΙΚΩ — ΙΕΡΑΞ. 17) ΣΙ — ΜΑΣΗΣΙΣ — ΑΣ.

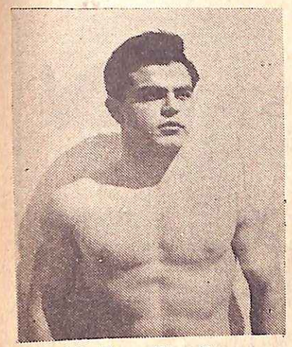

Ὁ Βασ. Παπούλιας.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΓΕΡΙΑ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ

Παλαιστὴς ἀπὸ τύχη...

Ἡ ΤΥΧΗ παίζει, πολλὲς φορές, ἄσχημα παιγνίδια στοὺς νέους. Αὐτὸ ἔγινε καὶ μὲ τὸ Βασίλη Παπούλια, ποὺ οὔτε κἂν ὑποψιαζόταν ὅτι θὰ καταλήξῃ ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὴν πάλη.

— Εἶχα πάει μιὰ μέρα — μᾶς εἶπε ὁ ἴδιος — σ' ἕνα θεῖο μου ποὺ ἦταν φίλαθλος. Ἐκεῖ ἔγινε συζήτησι γιὰ γυμναστική. Μοῦ ἄρεσε ἡ ἰδέα νὰ κάνω γυμναστικὴ κι' ἔτσι μόλις ἐμφανιστῶ στὸ γυμνατόλμησα νὰ ἐμφανιστῶ στὸ γυμναστήριο τοῦ «Πανελληνίου» Γ. Σ. Ἡ διάπλασι τοῦ σώματός μου τράβηξε τὴν προσοχὴ τοῦ προπονητοῦ κ. Ξε Συντροφιοῦ, ποὺ ἕνα βράδυ μοῦ εἶπε:

»— Δὲν ἀνεβαίνεις στὴν παλαίστρα νὰ μάθῃς κανένα κόλπο;

»Δὲν εἶχα νὰ χάσω τίποτα. Ἀνέβηκα κι' ἀπὸ τότε δὲν ἔνοιωθα νὰ κατέβω...

Αὐτὰ μᾶς εἶπε ὁ πρωταθλητὴς ἑλληνορωμαϊκῆς πάλης γιὰ τὸ ξεκίνημα τῆς καριέρας του. Πῆγε νὰ ρίξῃ μερικὰ βάρη, νὰ μάθῃ λίγη γυμναστικὴ καὶ κατέλῃξε παλαιστὴς τῶν 79 καὶ 87 κιλῶν καὶ μάλιστα μὲ πλούσιο ἐνεργητικό.

Αὐτὰ ἔγιναν τὸ 1953. Στὸ χρόνο αὐτὸ ὁ Παπούλιας πῆρε τὴ δεύτερη θέσι στοὺς πανελλήνιους ἀγῶνες. Τὸν ἑπόμενο χρόνο κατετάγη πάλι δεύτερος. Ἀπὸ τὸ 1956 καὶ ὕστερα, μέχρι σήμερα, ἀνακηρύσσεται πάντοτε πρωταθλητὴς Ἑλλάδος. Τὸ μόνο κακὸ εἶναι ὅτι δὲν ἀκολουθεῖ μιὰ ὡρισμένη κατηγορία. Πότε παίζει στὰ 79 καὶ πότε στὰ 87 κιλά, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ συλλόγου του. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ ἀρκετοὺς ἄλλους παλαιστές. Ἀπὸ τὸ διεθνεῖς συναντήσεις ἡ καριέρα τοῦ Ἀθηναίου ἐρασιτέχνη παλαιστῆ εἶναι γεμάτη. Ὁ ἴδιος ξεχωρίζει τρεῖς νίκες του ἐπὶ φημισμένων ἀντιπάλων. Τὸ 1961, στὴν περιοδεία, ποὺ εἶχε κάνει ἡ Ἐθνικὴ στὴν Αἴγυπτο, κέρδισε δύο πρωταθλητὲς τῆς χώρας τοῦ Νείλου (κι' ὅλοι ξέρουν τί θὰ πῆ Αἰγύπτιος παλαιστής). Τὸν ἴδιο χρόνο ἐδῶ κατένίκησε τὸν Ἰάπωνα Οὐκαζάμα, ποὺ εἶχε ἀναδειχτῆ δεύτερος νικητὴς στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τῆς Ρώμης! Ἀπὸ τὶς 14 συναντήσεις, ποὺ εἶχαν γίνει, ἡ δική του νίκη ἦταν ἡ μοναδικὴ καὶ μάλιστα μὲ σημεῖα 8 — 0!

Τώρα ἑτοιμάζεται γιὰ τοὺς προσεχεῖς Μεσογειακοὺς καὶ Βαλκανικοὺς ἀγῶνες. Ἔχει περιληφθῆ στὴν Ἐθνικὴ ὁμάδα καὶ γυμνάζεται ἐντατικὰ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ πετύχῃ τὴν καλλίτερη ἐμφάνισι τῆς σταδιοδρομίας του. Ἅμα ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐνεργὸ δράσι θὰ ἐπιδοθῆ πάλι στὸ ἄθλημα τῆς πάλης ποὺ τὸ λατρεύει. Θὰ γίνῃ προπονητής. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν πιστεύει νὰ γίνῃ τώρα κοντά.

—Ἔχω ἀκόμη μέλλον μπροστά μου — μᾶς εἶπε — γιατὶ ἡ πάλη δὲν εἶναι μόνο δύναμι. Εἶναι καὶ τέχνη. Κυρίως τὸ δεύτερο. Κι' ἀπὸ τέχνη, ὅσο πάω καὶ ἀποκτῶ περισσότερη.

Αὐτὸς εἶναι μὲ δυὸ λόγια ὁ Βασίλης Παπούλιας ποὺ δρέπει δάφνες στὴν ἑλληνορωμαϊκὴ πάλη, χάρις στὴν τύχη καὶ στὴν ἀξία του.

Ἀθλητικὰ παραθυρόφυλλα

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ.. ΤΗΣ 7-4-63

Συμβουλές. ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1 Α. Ε. ΤΡΙΚΑΛΩΝ — ΒΕΡΟΙΑ	Χ 2
2 ΑΣΠΙΣ ΞΑΝΘ. — ΘΕΡΜΑΪΚΟΣ	1
3 ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΑΘ. — ΣΑΦΡΑΜΠΟΛΙΣ	1
4 ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΒ. — ΑΠΟΛΛΩΝ ΣΕΡ.	1
5 ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΑΡ. — ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΤΡΙΚ.	1 Χ 2
6 ΚΡΗΤΙΚΟΣ — ΑΡΗΣ ΠΕΙΡ.	2
7 ΛΕΒΑΔΕΙΑΚΟΣ — ΕΥΡΙΠΟΣ	Χ
8 ΟΜ. ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ — ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΠΕΙΡ.	2 Χ
9 ΠΑΝΑΙΤΩΛΙΚΟΣ — ΑΣΤΗΡ ΑΘ.	1
10 ΠΑΓΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ — ΒΥΖΑΣ	1 Χ 2
11 ΜΑΝΤΟΒΑ — ΜΙΛΑΝ	2
12 ΜΟΝΤΕΝΑ — ΣΠΑΛ	Χ
13 ΤΖΕΝΟ(Β)Α — ΑΤΑΛΑΝΤΑ	1 Χ 2

Ἀναπληρωματικοί:

1 ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΕΡ. — ΦΙΛΙΠΠΟΙ	1
2 ΠΑΝΝΑΥΠΛΙΑΚΟΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΛΑΜ.	1

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀκόμη συζητεῖται μεταξὺ τῶν φιλάθλων ἡ τροπὴ ποὺ πῆρε τὸ μάτς ΑΕΚ — Ἀπόλλωνος. Ἐνῶ στὴν ἀρχὴ κέρδιζε ὁ δεύτερος μὲ 3—0, στὸ τέλος ἔχασε μὲ 4—3!

— Ἡ διοίκησι τοῦ Ἀπόλλωνος εἶπε ὅτι περιβάλλει τοὺς παῖκτες μὲ ἐμπιστοσύνη, ὁ Οὔγγρος προπονητὴς κ. Ντόλγκος φαίνεται νὰ ἀμφιβάλλῃ γιὰ μερικούς, ἐνῶ παρασκηνιακοὶ παράγοντες λένε ὅτι 2—3 «σταμπαρίσθηκαν» καὶ παρακολουθοῦνται...

— Ὁ Ἰσραηλινὸς διαιτητὴς κ. Βέρνερ δὲν πρόκειται νὰ ξαναλληθῆ γιὰ ἀγῶνες. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Αἰγύπτιος κ. Καντίλ. Καὶ οἱ δύο κατηγοροῦνται ὅτι ὡρισμένες ἀποφάσεις τους ἦταν μεροληπτικές.

— Ἡ διοίκησι τῆς ΑΕΚ γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰ ἔργα τοῦ σταδίου Νέας Φιλαδελφείας, θὰ ζητήσῃ δάνειο ἀπὸ Τράπεζα.

— Γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ θὰ παρουσιασθῆ στὸν πρόεδρο τῆς Κυβερνήσεως.

— Οἱ Παναθηναϊκοὶ καταστενοχωρήθηκαν μὲ τὴν ἀποβολὴ τοῦ Τ. Λουκανίδη στὸ μάτς μὲ τὸν Πανιώνιο, ἀλλὰ δὲν ἤξεραν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅτι ὁ διεθνὴς ποδοσφαιριστὴς θὰ λείψῃ μόνο ἀπὸ ἕνα παιγνίδι κι' ὄχι ἀπὸ τέσσερα.

—« Εὐτυχῶς, εἴμαστε τυχεροί, λένε τώρα, γιατὶ μεσολαβοῦν οἱ διακοπὲς τοῦ Πάσχα κι' ἔτσι δὲν θὰ στερηθῆ ἡ ὁμάδα μας ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες του».

— Ὁ Σαραβάκος χάνει πολλὲς ὧρες ψάχνοντας νὰ δρῆ ποιοὶ παῖχτες τοῦ Πανιωνίου ὑστέρησαν σὸν ἀγῶνα μὲ τὸν Π.Α.Ο. (ὅπου ἔχασε ἡ ὁμάδα του) καὶ γιὰ ποιὸ λόγο...

— Ὁ προπονητὴς κ. Ἀλ. Χατζηταυρίδης, μιλώντας γιὰ ὁπαδοὺς ὁμάδων, εἶπε ὅτι οἱ πιὸ ἀφοσιωμένοι καὶ φανατικοὶ εἶναι οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ καὶ τοῦ Ἀτρομήτου Περιστερίου, ποὺ παρακολουθοῦν ἀκόμη καὶ τὶς προπονήσεις!

— Οἱ εἰσπράξεις τοῦ μάτς «Ὀλυμπιακοῦ—Μικτῆς Θεσσαλονίκης» (4—0) διετέθησαν γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῆς Ε.Π.Σ. Μακεδονίας καὶ εἰδικὰ γιὰ τὰ μικρὰ σωματεῖα της.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΟΜΑΔΕΣ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Αὐτὲς τὶς ἡμέρες φεύγουν στὸ ἐξωτερικὸ τρεῖς ὁμάδες ἐπιλέκτων ποδοσφαιριστῶν γιὰ μιὰ σειρὰ διεθνῶν ἀγώνων. Ἡ ἐθνικὴ Νέων μεταβαίνει στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ λάβῃ μέρος στὸ εὐρωπαϊκὸ πρωτάθλημα. Ἔχει νὰ παίξῃ μὲ τὶς ὁμάδες τῆς Δυτ. Γερμανίας, τῆς Ἑλβετίας καὶ τῆς Σκωτίας.

Μιὰ ὁμάδα «Ἐλπίδων» πάει στὴ Λισσαβῶνα καὶ στὴ Τοῦλοῦζη ὅπου θὰ δώσῃ δυὸ φιλικὰ ματς μὲ τὶς ὁμάδες Νέων τῆς Πορτογαλίας καὶ τῆς Γαλλίας.

Καὶ ἡ τρίτη ὁμάδα ἀπὸ νέους ἐπίσης ποδοσφαιριστὲς μεταβαίνει στὶς Κάννες γιὰ νὰ μετάσχῃ σὲ διεθνὲς τουρνουά.

Η.Π.Α. — ΕΝΟΠΛΟΙ

Τὸ Σάββατο στὸ Μόναχο ἡ Ἐθνικὴ μας ὁμάδα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων θὰ ἀγωνισθῆ μὲ τὴν στρατιωτικὴ τῶν ΗΠΑ γιὰ τὸ πρωτάθλημα τοῦ ΣΙΣΜ.

ΛΕΦΣΚΥ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ

Ἡ ρεβάνς τοῦ ἀγῶνα Ὀλυμπιακοῦ — Λέφσκυ θὰ τελεσθῆ στὴ Σόφια, στὶς ἀρχὲς τοῦ Μαΐου καὶ ὄχι τὸν τρέχοντα μῆνα.

Η ΠΟΡΤΟΥΓΚΕΖΕ

Ἡ περίφημη βραζιλιανὴ ὁμάδα Πορτουγκέζε θὰ δώσῃ δυὸ ἀγώνες μὲ τὴν ΑΕΚ καὶ τὸν Ὀλυμπιακό. Ὁ πρῶτος θὰ γίνῃ στὶς 21 Ἀπριλίου στὴ Νέα Φιλαδέλφεια καὶ ὁ δεύτερος στὶς 23 Ἀπριλίου στὸ Ν. Φάληρο.

Στὸ μεταξύ, στὶς 17 Ἀπριλίου θὰ ἀγωνισθῆ μὲ τὸν ΠΑΟ ἡ Βραζιλιανὴ Μπαυκού.

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀθηνῶν θὰ μεταβῆ τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα στὴν Κύπρο γιὰ τρεῖς ἀγώνες μὲ ἑλληνικὲς κυπριακὲς ὁμάδες.

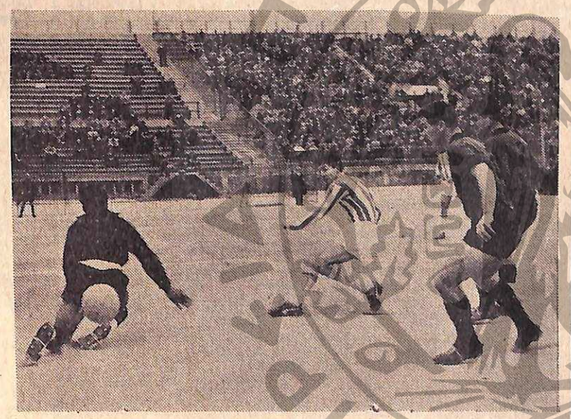

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα «Ὀλυμπιακοῦ»—Μικτῆς Θεσσαλονίκης 4—0. Ὁ Ψῦχος πετυχαίνει τὸ πρῶτο γκὸλ παρὰ τὴν προσπάθεια τοῦ τερματοφύλακα Μιχαηλίδη. Δεξιὰ παρακολουθοῦν τὴν φάσι οἱ Μήτρακας καὶ Σ. Παπαδόπουλος.

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΙ

Ἡ ἑλληνικὴ διαιτησία τῶν ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων παρουσιάζει τελευταῖα πτῶσι. Δύο-τρία χτυπητὰ κρούσματα ἀδικιῶν ἢ ἀψυχολογήτων, ἔστω, ἀποφάσεων μαζί μὲ δεκάδες ἄλλα δευτερεύοντα λάθη, τὴς ἔχουν μειώσει τὸ κῦρος. Τὸ ἀναγνωρίζει αὐτὸ καὶ ἡ ἰδία ἡ ἡγεσία τῆς διαιτησίας, ποὺ θέλοντας νὰ ἀποφύγῃ ἐπιδείνωσι τῆς καταστάσεως, δέχεται μὲ προθυμία τὶς αἰτήσεις τῶν σωματείων γιὰ μετάκλησι ξένων διαιτητῶν. Ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ; Οἱ ξένοι θὰ μᾶς διευθύνουν τὰ πρωταθλήματα; Ἡ ἡγεσία τῆς διαιτησίας πρέπει νὰ ἀναλογισθῆ τὶς εὐθύνες της καὶ νὰ πάρῃ πρώτη τὸ χειρουργικὸ νυστέρι. Χρειά

ΟΙ «ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ» μὲ τὶς ἀκτῖνες Χ

Ἀπὸ τὰ παράδοξα τῆς ἐπιστήμης

ΠΡΟ καιροῦ οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν τὴν εἴδησι ὅτι ἕνας Σουηδὸς ὀρθοπεδικὸς ἀπὸ τὸ Λούντ, ὁ καθηγητὴς Γκούναρ Βίμπεργκ, πέτυχε ἕνα χειρουργικὸ θαῦμα, μειώνοντας κατὰ 16 ἑκατοστὰ τὸ ἀνάστημα ἑνὸς δύστυχου συμπατριώτη του, Ὕψους 2 μ. 28. Ἀλλὰ καὶ ὁ καθηγητὴς Χένρυ Μύλλερ εἶχε δημοσιεύσει στὰ «Ἐπιστημονικὰ Χρονικὰ» τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸ 1936, ἕνα παράξενο καὶ ἐκπληκτικὸ ἄρθρο, ποὺ προκάλεσε ἀληθινὴ ἀναστάτωσι στοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους καὶ ἀνάγκασε τὸν ἐπιστήμονα νὰ κάνῃ βαρυσήμαντες ἀνακοινώσεις στὰ διάφορα Πανεπιστήμια.

Ὁ καθηγητὴς Μύλλερ ὑπεστήριζε μὲ βεβαιότητα ὅτι οἱ ἄνθρωποι θὰ μποροῦσαν νὰ μικρύνουν ἢ νὰ ψηλώσουν, ν' ἀποκτήσουν τέσσερα πόδια ἢ νὰ ἔχουν μεγάλα πράσινα ἢ κόκκινα μάτια, ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπίδρασι σ' αὐτοὺς τῶν ἀκτίνων «Χ»! Ὑποστήριζε ἀκόμη ὅτι μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ τὴ φυσιογνωμία τους καὶ νὰ τοὺς δώσῃ μορφὴ οἱουδήποτε ζώου καὶ κατέληγε ὑποστηρίζοντας ὅτι γίναμε ἄνθρωποι ἐντελῶς τυχαία!

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ προκάλεσε μεγάλη ἀναστάτωσι. Μὰ ὁ Μύλλερ, ποὺ ἐπὶ πολλὰ χρόνια διεύθυνε τὸ Γενεαλογικὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ Βερολίνου κι' εἶχε γίνει γνωστὸς στὸν ἐπιστημονικὸ κόσμο μὲ τὸ πλῆθος τῶν συγγραμμάτων του, δὲ στενοχωρήθηκε.

Τὰ τελευταῖα χρόνια εἶχε κλεισθῆ στὸ ἐργαστήριό του καὶ ἀσχολεῖτο μὲ τὶς μελέτες καὶ τὰ πειράματά του. Τὸν ἴδιο καιρὸ ἄλλοι δώδεκα σοφοὶ ἀγωνίζονταν νὰ βροῦν τί ἐ.ἴδρασι ἔχουν στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὰ ζῶα οἱ διάφορες ἀκτῖνες. Ὁ καθένας, φυσικά, κρατοῦσε μυστικὲς τὶς ἀνακαλύψεις του. Ὅσπου ὁ καθηγητὴς Μύλλερ, ποὺ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία στὰ πειράματά του, δήλωσε στὸ Γενεαλογικὸ συνέδριο τοῦ Βερολίνου, παρουσιάζοντας διάφορα μικροσκοπικὰ τέρατα:

— Κατώρθωσα νὰ μεταμορφώσω ὅλα αὐτὰ τὰ ἔντομα μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων «Χ». Ἡ μέθοδός μου εἶναι ἁπλούστατη. Φτάνει μόνο νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴν ὑπομονὴ νὰ παρακολουθῆ τὴν ἐξέλιξι «τῶν ὑπὸ δοκιμασίαν ἐντόων» καὶ νὰ κανονίζῃ τὴν ἔντασι ἢ τὴν ἐλάττωσι τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἀκτίνων σ αὐτά. Κατάλληλα ἔντομα γιὰ τὰ πειράματά μου θεώρησα τὶς «δροσοφίλες», ποὺ μοιάζουν πολὺ μὲ τὶς μυῖγες τῶν φρούτων! Αὐτὲς εἶναι πολὺ εὐαίσθητες καὶ μπορεῖ νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς τὴν ἐξέλιξί τους, γιατὶ δὲ ζοῦν περισσότερο ἀπὸ ἕνα μήνα. Στὸ διάστημα αὐτὸ μεγαλώνουν, γεννοῦν καὶ πεθαίνουν. Εἶναι λοιπὸν τὰ μόνα πλάσματα στὰ ὁποῖα ἕνας ἐπιστήμονας εἶναι δυνατὸ νὰ μελετήσῃ τὸ φαινόμενο τῆς κληρονομικότητος.

Ὁ Σουηδὸς καθηγητὴς Γκόνναρ Βίμπεργκ.

Τὶς «δροσοφίλες» αὐτὲς τὶς ἐκλεισα σὲ λεπτὰ γυάλινα δοχεῖα, ἐνῶ, φυσικά, τοὺς ἔδινα τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς τους, τὸν ἀέρα, τὰ φρούτα καὶ κυρίως τίς... μπανάνες ποὺ εἶναι ἡ ἀδυναμία τους. Τὰ δοκεῖα μὲ τὶς «δροσοφίλες» τὰ τοποθέτησα στὸ εἰδικὸ μηχάνημα τῶν ἀκτίνων «Χ» καὶ ἄρχισα νὰ παρακολουθῶ τὴν ἐξέλιξί τους. Μερικὲς ἑκατοντάδες ἀπὸ τὰ ἔντομα αὐτὰ πέθαναν.

Ἄλλα ἀδυνάτισαν ὑπερβολικὰ καὶ ναρκώθηκαν μέχρι τὴν ὡρισμένη μέρα τοῦ θανάτου τους. Ἄλλα κατάφεραν νὰ ζήσουν καὶ ν' ἀποκτήσουν ἀπογόνους. Αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἔζησαν περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα κι' ἐλάχιστα πέθαναν ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων «Χ». Ἡ τρίτη γενεὰ ἦταν ἀκόμη ἰσχυρότερη. Μὰ τότε συνέβη τὸ πρώτο ἐκπληκτικὸ φαινόμενο.

»Αὐτὲς οἱ «δροσοφίλες» εἶχαν ἀρχίσει νὰ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς προγόνους τους καὶ νὰ παρουσιάζουν ἕνα σωρὸ ἀνωμαλίες στὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους, στὶς σχέσεις τους, καὶ στοὺς ἐρωτές τους ἀκόμη.

»Ὁμολογῶ ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲ μποροῦσα νὰ ξεκολλήσω τὸ μάτι μου ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο. Ἦταν τόσο περίεργα τὰ πράγματα ποὺ παρουσιάζονταν μπροστά μου! Ἡ τέταρτη γενεά, τέλος, εἶχε περισσότερες ἀνωμαλίες ἀπὸ τὴν προηγούμενη. Οἱ «δροσοφίλες» εἶχαν γίνει ἀγνώριστες. Ἄλλες εἶχαν ἀναπτυχθῆ ὑπερβολικὰ καὶ ἄλλες εἶχαν μικρύνει περισσότερο καὶ εἶχαν ἀποκτήσει περισσότερα πόδια! Ἡ πέμπτη γενεὰ ἦταν πιὰ ἀγνώριστη καὶ ἀληθινὰ σατανική!

»Οἱ «δροσοφίλες» δὲ μοιάζανε μὲ ἔντομα! Μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων «Χ» εἶχαν χάσει τὸ γένος τους κι' εἶχαν γίνει ἀγνώριστα. Ἀπὸ τὸ κεφάλι τους εἶχαν φύγει τὰ διακριτικὰ τους γνωρίσματα. Εἶχε πάρει τὸ σχῆμα ἑνὸς μικροσκοπικοῦ ζώου. Τὰ μάτια τους ἦταν πράσινα, κίτρινα, γαλάζια. Τὰ πόδια τους δὲν ἔμοιαζαν μὲ πόδια ἐντόμου. Μερικὰ εἶχαν τὰ γνωρίσματα ἀνθρώπινης ζωῆς! Ἄλλα ἔμοιαζαν μὲ ἄλογα, μὲ βώδια, μὲ σκυλιὰ καὶ μ' ἄλλα ζῶα τῆς δημιουργίας. Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ εἶχα χάσει καὶ κόντεψα νὰ τρελλαθῶ! Ὅλα ὅσα εἶχα μέχρι τὴς στιγμῆς πιστέψει, εἶχαν γκρεμιστῆ.

»Τὸ μυστήριο τῆς ζωῆς, ποὺ ἀποκαλυπτόταν μπροστά μου, μὲ εἶχε κ ριολεκτικὰ τσακίσει. Εἶχα καταλάβει κάτι τρομαχτικό: Ὅτι μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων «Χ» ὅλο τὸ ζωϊκὸ βασίλειο θὰ μποροῦσε νὰ χάσῃ τὴ σημερινὴ μορφὴ του καὶ νὰ πάρῃ τὴ μορφή, ποὺ εἶχε πρὸ χιλιάδων χρόνων ἢ μιὰ μορφὴ τοῦ μέλλοντος!...

»Οἱ ὑπολογισμοί κι' οἱ μελέτες μου μὲ ἔκαναν νὰ φτάσω στὸ ἑξῆς ἀνατριχιαστικὸ συμπέρασμα: Ἕνας σοφὸς θὰ μποροῦσε νὰ τελειοποιήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἢ νὰ τοὺς μεταβάλῃ σὲ τέρατα μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων «Χ». Εἶμαι δὲ βέβαιος πὼς θὰ τὸ κατάφερνε αὐτὸ τὸ Γενεαλογικὸ συνέδριο τοῦ Βερολίνου, ἂν ἄκουγε τὶς ὁδηγίες μου. Γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, φυσικά, θὰ χρειαζόντουσαν ἴσως δυὸ ἢ τρεῖς αἰῶνες μέχρις ὅτου ὁ ἄνθρωπος τῶν ἀκτίνων «Χ» περάσῃ στὴν τέταρτη καὶ πέμπτη γενεά του μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων, ποὺ ἀναφέραμε. Σύμφωνα δὲ μὲ τὰ πειράματά μου μπορῶ νὰ πῶ ὅτι θὰ ἔχῃ τὶς ἴδιες σχεδὸν γενεαλογικὲς ἀλλαγὲς τῶν «δροσοφίλων»!

»Αὐτὸ ὅμως τὸ πείραμα εἶναι ἀκατόρθωτο στὴν πραγματικότητα, γιατὶ χρειάζεται τεράστια ἔξοδα καὶ ἀπέραντο χῶρο. Πρέπει νὰ κλεισθοῦν σὲ εἰδικὸ μέρος μερικὰ ζευγάρια, ποὺ νὰ πτράσουν τὴ ζωή τους καὶ νὰ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμό τους μέσα σ αὐτό. "Ἐπειτα τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ γεννηθοῦν νὰ μεγαλώσουν κι' ἐκεῖνα καὶ νὰ κάνουν τὸ ἴδιο, καί, τέλος, τὸ πείραμα νὰ συνεχιστῆ μέχρι τῆς πέμπτης γενεᾶς, ὁπότε τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα, ποὺ θὰ γεννηθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων «Χ», θὰ εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐκπληκτικά: Θὰ ὑπάρχουν π.χ. ἄνθρωποι μὲ τέσσερα πόδια, ποὺ θὰ περπατοῦν μὲ μεγάλη εὐκινησία. Ἄλλοι θὰ εἶναι κοντοὶ κι' ἄλλοι πανύψηλοι. Οἱ τελευταῖοι ὅμως θὰ εἶναι ἀδύνατοι σὰν σκελετοὶ καὶ θὰ ἔχουν μάτια χταποδιοῦ μὲ χρῶμα πράσινο, κόκκινο, μπλὲ καὶ μαλλιὰ χρυσαφιά, μοῦ ἢ γκρίζα. "Οσο γιὰ τὴ διανοητική τους κατάστασι, κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς ἐγγυηθῆ. Ἂν οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὶς ἴδιες γενεαλογικὲς μεταμορφώσεις τῶν «δροσοφίλων», θὰ μᾶς παρουσιάσουν ἀνατριχιαστικὲς ἐκπλήξεις!...

»Ἐκεῖνο, ὡστόσο, ποὺ πιστεύω, εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος, μέχρις ὅτου πάρῃ τὴ σημερινή του μορφή, ποὺ καὶ αὐτὴ εἶναι προσωρινή, πέρασε ἀπὸ ὅλες τὶς μορφὲς τῶν ζώων. Καὶ ἀδιάψευστο παράδειγμα εἶναι ἡ Ἰρλανδὴ κ. Ἄτκινσον. Αὐτὴ εἶχε γεννηθῆ πρόωρα. Ὡστόσο οἱ γιατροὶ κατάφεραν νὰ τὴν κάνουν νὰ ζήσῃ, γιατὶ ἦταν ἕνα παράδοξο φαινόμενο: Εἶχε σῶμα ἀνθρώπου καὶ μορφὴ χοίρου...

Καὶ ὁ καθηγητὴς Μύλλερ παρὰ τὰ εἰρωνικὰ σχόλια καὶ τὴν πολεμικὴ τῶν ἐπιστημόνων, δὲ δίστασε νὰ διακηρύξῃ ὅτι θἄρθῃ ἐποχή, ποὺ οἱ σοφοὶ θὰ μποροῦν νὰ μεταβάλλουν τὰ πλάσματα τῆς δημιουργίας καὶ νὰ τοὺς δίνουν ὅποια μορφὴ θέλουν ἐκεῖνοι. Μὰ αὐτὴ ἡ θεωρία του δὲν εἶναι ἐντελῶς δική του. Καὶ κατὰ τοὺς παλιοὺς χρόνους πίστευαν στὴν ὕπαρξι αὐτῶν τῶν ἀκτίνων. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι τὶς ἀποκαλοῦσαν θεϊκὲς ἢ ἀκτῖνες τοῦ Σατανᾶ, γιατὶ εἶχαν τὴ δύναμι νὰ μεταμορφώνουν τὰ διάφορα πλάσματα.

Ὁ καθηγητὴς Χένρυ Μύλλερ, λοιπόν, δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὸ τὶς ὑποθέσεις καὶ νὰ κάνῃ πραγματικότητα τοὺς θρύλους

ΤΖΩΝ ΑΝΤΛΕΡ

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὁ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ἰατρὸς κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: Ἐλένην Μαλτέζου, Πάτρας, Ζωὴν Κουρουνάκη, Χανιὰ καὶ Κικὴν Ἀδαμοπούλου, Κέρκυραν. Οἱ Ε.Π.Κ. — Β.Π.Η., Πύργον, νὰ στείλουν τὴ διεύθυνσί τους.

Ὁ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στούς: Γεώργιον Γαλάνην, Ἰωάννην Νικολαΐδην, Μιχαὴλ Πραπόπουλον, Στέλλαν Ἡρωΐδου καὶ Ἐλένη Μαζαράκη.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Ὀνόρια Κωνσταντινίδου, Σάμου13, Ἅγιοι Ὁμολογηταί, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Οὐρανία Ἀγγελοπούλου, Μετοχίου 31, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες μορφωμένες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Χριστίνα Μιχαηλίδου, Κάψαλος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένους νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε πρὸ τῆ γνωριμία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ἡ Νανὰ Βασιλειάδου καὶ ἡ Σόνια Ἀργυροῦ, Ἁγίας Μαρίνης Νο 8, Ἅγιος Μέμνων, Βαρώσια, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες, ἡλικίας 16—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμμάτων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα τους μερικὰ γραμματόσημα.

Ἡ Κούλα Κυπριανού, Φρειδερίκης 17, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες, ἡλικίας 17—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Σύνθια Ἀσημακοπούλου, Σάμου 13, Ἅγιοι Ὁμολογηταί, Λευκωσία, Κύπρος, μορφωμένη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Νιάνα Κωνσταντίνου, (21 χρόνων), ὁδὸς Τοπ. Ἰουνίου 138 Δ, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Πάρις Ἡρακλέους, Εὐρυτίωνος 13, Κάτω Βαρώσια, Κύπρος θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμμάτων.

Ὁ Χ. Ἀνδρέου, (18 χρόνων), ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνίδες μαθήτριες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γιαννάκης Σταύρου, Συριανοχώρι, Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—18 χρόνων.

Ὁ Ντῖνος Μ. Λοϊζίδης, (17 χρόνων), Ἀποστόλου Ἀνδρέου 18, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων σὲ φωτογραφικὰ θέματα καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ—ποστάλ.

Ὁ Χαρίδημος Στυλιανοῦ (17 χρόνων), Δελφῶν 4α, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 16—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μιχαλάκης Μιχαηλίδης, Πάφου 82, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—17 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ Χ. Γεωργίου, Σοφοκλέους 5, Μόρφου, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Κώστας Χαραλάμπους, (17 χρόνων) καὶ ὁ Κώστας Χρυσοστόμου, Πέρα, Ὀρεινή, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τὸ ἴδιο θέλει καὶ ὁ Νίκος Ἰωάννου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι.

Ὁ Παννίκος Ζαχαρίου, Δημοκρίτου 3, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἀποφοίτους Μέσης Παιδείας, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἀνδρέας Νικολάου (17 χρόνων) Μεσόγη, Πάφος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, καὶ ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 15—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Κωστάκης Γεωργίου, Γερόλακκος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἄντρος Δημητριάδης, καὶ ὁ Πάμπος Ἀθανασίου, (16 χρόνων καὶ οἱ δύο) Γερακῆπος, Πάφος, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα κατὰ προτίμησι νησιώτισσες, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἰάκωβος Ἰακώβου, (20 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 472, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ γραμματοσήμων. Ὁ Τάκης Θεμιστοκλέους γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 16—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀλεξάνδρου, (17 χρόνων), Ἄργους Νο 6, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

c.d.indicator

Εἶναι κρῖμα νὰ ταλαιπωρῆσθε καὶ νὰ διακινδυνεύετε τὴν ὑγεία σας, σήμερα ποὺ ἡ Ἐπιστήμη σᾶς παρέχει ἕνα τόσο ἀσφαλὲς μέσο γιὰ τὸν προγραμματισμὸ ἢ τὸν ἔλεγχο τῶν γεννήσεων—τὴν Ἑλβετικὴ συσκευὴ C.D. INDICATOR, ποὺ ἐφαρμόζει μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια τὴ Μέθοδο ΟΖΙΝΟ - ΚΝΑΟΥΣ, χωρὶς κανένα κίνδυνο λάθους, χωρὶς κανένα κινδυνο τῆς ὑγείας σας.

Οὔτε φάρμακα, οὔτε χάπια, οὔτε οἱοδήποτε ἄλλο ἀντιφυσιολογικὸ βοήθημα.

Ἁπλῶς προσοχὴ στὶς — τόσο λίγες ἄλλωστε — «ἡμέρες γονιμότητος» ἐὰν ΔΕΝ θέλετε ν' ἀποκτήσετε παιδιὰ (ἢ τὸ ἀντίθετο, ἐὰν ΘΕΛΕΤΕ ν' ἀποκτήσετε). Εἶναι μιὰ μέθοδος ΕΝΤΕΛΩΣ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ, ποὺ ξαναδίνει στὸ σημερινὸ ζεῦγος τὴ χαρὰ μιᾶς ζωῆς ὑγιεινῆς, ὅπως τὴ θέλησε ἡ Δημιουργία.

Χρησιμοποίησις τῆς συσκευῆς C.D. INDICATOR σημαίνει καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα καὶ γιὰ τὴ γυναίκα, χαρὰ τῆς συζυγικῆς ζωῆς ἐντελῶς φυσιολογική, χωρὶς καμμίαν ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς προφυλάξεις ποὺ ἐπιδροῦν τόσο ἀσχημα στὴν ψυχικὴ διάθεσι τοῦ ζεύγους καὶ τελικὰ στὴν ὑγεία. Ἀποκτήσατε λοιπὸν καὶ σεῖς τὸ ταχύτερο τὴν πολύτιμη συσκευὴ C.D. INDICATOR.

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ἀντ/νεῖαν C.D. INDICATOR
Πανεπιστημίου ὁ Ἀθήνας, Τ. 134

Στεῖλτε μου χωρὶς ὑποχρέωσι τὸ λεπτομερές τεῦχος γιὰ τὸ C.D. INDICATOR. Ἐσωκλεῖω δρχ. 5 σὲ γραμματόσημα γιὰ ἔξοδα.

ΟΝΟΜΑ .....
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ .....

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	300
Ἐξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας	7
»	Δολλάρια	20
»	Φρ. Βελγ.	1000
»	Φρ. Γαλλ. νέα	100
»	Φρ. Ἑλβ.	90
»	Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4. (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεια «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντὴς καὶ ὑπεύθυνος Ἰυπογραφείου ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24. Παλαιὸν Φάληρον

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ JOHN DERMATIS, S)S DYNAMIC TRITON SHIP. INC. 26 BROADWAT, NEW YORK 4, N.Y., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 15—19 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ PANAYIOTIS PETRITSIS (20 χρόνων) S)T W. INSPIRATION Co BORNEO Co LTD, GROSBY HOUSE 71 ROBINSON ROAD, SINGAPORE 1, MALAYA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

Ὁ KIMON TOPACAS, ὁ M. CALITCHIS καὶ ὁ APOSTOLOS CANAKARIS, S)T ANNELOU I SE Co NORTHERN SHIP. AGENCY INC. 80 PINE STR. NEW TORK 5 N.Y., USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Β. Ἑλλάδα.

Ὁ CHRISTOS KATRAVAS καὶ ὁ PANAGHIS THEODORATOS, S)S EURYBATES MARCHESSINI LINES, 26 BROADWAT. NEW YORK 4. N.T., USA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀμερική, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ D. TSOUROPANOS καὶ ὁ PANTELIS TTALOURIS, M)T MELITI Co ANDREADIS U. K., 52 LIME STREET, LONDON E.C. 3, ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ GEORGIOS KAVLIEROS, S)T MINA, Co S.G. EMBIRICOS DUNSTER HOUSE 17)19 MARK LANE, LONDON E.C. 3, ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴ νότια Ἑλλάδα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ IOANNIS NICOLOS, S)S EVGENIA ORION SHIP. Co, 29 BROADWAY NEW TORK 6, N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ NICOLAOS TRICHOS (18 χρόνων) καὶ ὁ MAKIS DEMEROUKIS (19 χρόνων) S)T TANAGRA STEAM SHIP. AGENTS BROKERS 80 BROAD.

Σκίτσο μαθητοῦ μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ ΑΡΧΙΣΤΕ ΚΑΤΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ

Μικροί καὶ μεγάλοι, κάθε ἡλικίας, μπορεῖτε ἕως τὸ καλοκαίρι αὐτό, νὰ κάνετε ἐκφραστικώτατα σκίτσα καὶ σχέδια ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀρχίζοντας ΤΩΡΑ τὴ σπουδή σας τῆς Α.Β.Σ., σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε. Εἶναι μιὰ σύντομη σπουδή, ξεκούραστη καὶ εὐχάριστη, μὲ ἀποτελέσματα ἐκπληκτικά, ἔστω καὶ ἂν ποτὲ δὲν ἀσχοληθῆκατε μὲ τὸ σχέδιο. Ζητῆστε μας πληροφορίες καὶ ἀναλυτικὸ τεῦχος δωρεάν. Ἂν ἐμποδίζεσθε ἢ ἂν μένετε σ' ἐπαρχία, θὰ τὸ λάβετε χωρὶς καμμιὰν ὑποχρέωσί σας, στέλνοντάς μας τὴ δημοσίευσι αὐτή.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.
ΣΧΕΔΙΟΥ — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10.—Τηλ. 623.880
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Προειδοποίησις τοῦ Ἐπιστ. Ἰνστιτούτου Αἰσθητικῆς

ΚΑΣΤΡΙΩΤΗ

Πρὸς τὸ γυναικεῖον φῦλον

Προειδοποιοῦμε τὶς ὑπερτριχωτικὲς Ἀτθίδες μας ὅτι ἀνεύθυνα πρόσωπα προβαίνουν σὲ ἀποτριχώσεις ἐντὸς κομμωτηρίων, μηδεμίαν σχέσιν ἐχόντων μὲ τὴν αἰσθητικήν, μεταπρεπούσας αὐτὰς σὲ πειραματόζωα ἢ ἐντὸς ἀμφιβόλου ποιότητος καὶ προελεύσεως αὐτοκαλουμένων κατ' εὐφημισμὸν Ἰνστιτούτων. Ὡς ἔχομεν καταγγείλει ἐνώπιον τοῦ Ἐξοχωτάτου Ὑπουργοῦ Ὑγιεινῆς, τόσον προφορικῶς ὅσον καὶ ἐνυπογράφως δι' ἀναφορᾶς, εὑρόντες πλήρη κατανόησιν, ὡς καὶ διὰ τοῦ τύπου τὰ ἀποτελέσματα τῆς δραστηριότητος τῶν ἄνω προσώπων εἶναι δυσπερίγραπτα. Ἡ αἰσθητικὴ πρέπει νὰ ἀσκῆται ὑπευθύνως ἐντὸς τῶν Ἰνστιτούτων Αἰσθητικῆς μερικὰ τῶν ὁποίων εἶναι ὄντως ἐφάμιλλα τῶν καλλιτέρων εὐρωπαϊκῶν καὶ ὄχι λάθρα καὶ ἀνεξέλεγκτα, ἀκόμη καὶ μὲ τὸ ἀαλιτσάκι κατ' οἶκον.

Εἰς τὴν Γενικὴν Αἰσθητικὴν Προσώπου—Σώματος καὶ εἰδικὰ ὡς πρὸς τὴν Ἀποτρίχωσιν, τὸ Ἰνστιτοῦτον μας θεωρεῖται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ Βαλκάνια καὶ Μέση Ἀνατολή, διότι ἀσκεῖται αὐτοπροσώπως ὑπὸ πεπειραμένου διπλωματούχου ἐπιστήμονος Αἰσθητικοῦ ἀπὸ 20 ἐτῶν μὲ πλήρη ἐπίστημη, εὐσυνειδησίαν. Ἡ Ἀποτρίχωσις εἶναι PIZIKH 100%, χωρὶς νὰ καταλείπεται τὸ ἐλάχιστον ἴχνος καὶ ἐνεργεῖται μὲ καταπλήσσουσαν ταχύτητα, ἀνώδυνα, ὥστε νὰ καθιστάμεθα παντελῶς ἀκαταγώνιστοι.

Ἡ πληθώρα τῶν ἐνθέρμων ἐγγράφων εὐχαριστηρίων καθηγητῶν Πανεπιμίου, ἰατρῶν καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων, ὡς καὶ ἐξεχουσῶν προσωπικοτήτων τοῦ τόπου μας εἶναι ὁ καλλίτερος κριτής.

Δεχόμεθα: 9—1.30' καὶ 4.30'—8 μ.μ. Ἡρακλείτου 6 Κολωνάκι. Τηλ. 612.010. Αἱ συμβουλαί μας παρέχονται δωρεάν.

ST. NEW YORK, N.Y. 4, USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 14—18 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ GEORGE FRANGAKIS, M)S PANAGHIA THEOSKEPASTI, Co EMPIRICOS LTD, DUNSTER HOUSE 17)19 MARK LANE, LONDON E.C. 3, ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ CHRISTOPHER PRODROMIDES, S)T OLYMPIC TORCH, Co CENTRAL AMERICA, 655 MADISON AVE. NEW YORK 21, N.Y. USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλικῆς ἀλληλογραφίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ NICK POULAKIS, T.S.S. OLTMPIA, Co GREEK LINE, 8)10 BRIDGE STR. NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 18—25 χρόνων.

Ὁ ALEKOS VAZEOS, S)S ATLANTIC SUNBEAM Co MARITIME BROKERS 52, BROADWAY NEW TORK, 4, N.Y., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα, ἡλικίας 17—18 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ GEORGE NOMIKOS καὶ ὁ DIMITRIOS FAPPAS, M)V ARCHANGELOS GABRIEL, DIAMANTIS LEMOS LTD. 57) 60 OLD GATE H. STREET, LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ GEORCE PERKETES (26 χρόνων), ὁ NICOLAOS MAVROS (24 χρόνων) καὶ ὁ IOANNIS ANAGNOSTOU (23 χρόνων) S)S ENOTIS Co PHOENIX MARITIME AGENCIES INC ONE BROADWAT ROOM 1002). NEW YORK 4. N.Y. U. S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

Τοῦς φίλοι, ὁ L. PAPPAS, (24 χρόνων), ὁ NICOLAOS SOTIRCHOS (23 χρόνων) καὶ ὁ DIMITRIOS CHALAS, (25 χρόνων), S)S ARTEMISSION NORTHERN SHIP. AGENCY 80 PINE STREET, NEW YORK 5, N.Y., USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες εὐπαροησιάστες καὶ μορφωμένες, ἡλικίας 17—22 χρόνων μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ ANTOANETTA MAXOGLOU, BEYOGLU AYNALI CESME AL HATUN SOKAK No 16)2 ISTANBUL.TURKITE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους μορφωμένους, στὴν ἑλληνική, τουρκικὴ καὶ κατὰ προτίμησι στὴ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ἡ FAIDRA ANDREOU BEYOGLU AYNALI CESME EMIN CAMII SOKAK CAVUS APAR. No 32)3. ISTANBUL. TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ EVELIN MAREC, KURTULUS SIMEKOY AKTAS SOKTAS AP. No 24)9 ISTANBUL, TURKITE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας ἄνω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ LIANA XENOPOULOU (18 χρόνων) NISANTAS KUYUNCU IPFAN 25, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ MERI KALOGERIDOU AYVANSARAT KONDAKCI SOK. No 7, ISTANBUL, TURKITE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ἕνα κύριο ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 35—40 χρόνων, χωρὶς οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις, στὴν ἑλληνική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ LINA (16 χρόνων), SELECT HOUSE RUE PELUSE No 10, IBRAHIMIEH ALEXANDRIA, EGTPTE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—25 χρόνων, κατὰ προτίμησι μ' ἕναν ποὺ τὸ ὄνομά του νὰ εἶναι Στέφανος, νὰ ἔχῃ μαῦρα μάτια καὶ ξανθὰ μαλλιά. Φωτογραφία ἀπαραίτητη. Ἡ TAMMT (17 χρόνων) ,γιὰ τὴν ὁποία ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—27 χρόνων, κατὰ προτίμησι μελαχροινὸ καὶ ὑψηλοῦ ἀναστήματος. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ CAROL K. καὶ ἡ CLAQUNTIA K., RUF MANSOURAH No 28A, HELIOPOLIS, LE CAIRE, EGYPTE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική γλῶσσα.

Ἡ SANDRIANA (19 χρόνων) COIFFEUR YANNI - CINO, AVENUE 55 SIDI GEBER, ALEXANDRIE, EGTPTE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ DEMETRA GEORGIOU, 29 LISTRIA PARK No 16, LONDON, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—26 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ ANNITA EVGENIDOU, BUTUKADA LALAHATUN SOK. 12 BUTUKADA, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—27 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ E. T. (18 χρόνων) KADIKOY RESIT EFFENTI SOK 27)2, KAT. 4. ISTANBUL, RKITE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ M. A. (18 χρόνων) M·ÜHURDARBAG SOK. No 5, KADIKOY ISTANBUL, TURKIYE. ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ DIMITRIOS DROSOS, SMITH TONSON, NATIONAL BANK OF COMMERCE BUILD NEW ORLEANS, LA, USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας ἄνω τῶν 30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων, κάρτ—ποστάλ καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Διά Ρευματισμούς Ἀρθριτικὰ Ἰσχυαλγίαν...

...σᾶς συνιστῶ ὑπευθύνως τὴν συσκευήν:

ΦΙΛΙΠΣ infraphil

Εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἡ ἐφαρμογὴ τῆς θερμότητος ἐπιτρέπει τὴν κατάπαυσιν τοῦ πόνου καὶ εὐνοεῖ τὴν θεραπείαν. Ἡ εὐεργετικὴ αὐτὴ θερμότης σᾶς παρέχεται μὲ τὸν ἀποτελεσματικώτερον τρόπον ἀπὸ τὴν συσκευὴν **infraphil**

θεραπεία διὰ τῆς θερμότητος

ΔΡΧ. 350

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ INFRAPHIL ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΔΙΑΝΟΜΗ ΦΑΜΑΡ Α.Ε.

Συμπληρώσατε καὶ ἀποστείλατέ μας τὸ κάτωθι δελτίον

Πρὸς τὴν ΦΙΛΙΠΣ Α. Ε.
Ταχ. Θυρὶς 113 ΑΘΗΝΑΙ
Ἀποστείλατέ μου ΔΩΡΕΑΝ, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεως ἐκ μέρους μου, τὸ ἀναλυτικὸν τεῦχος διὰ τὴν συσκευὴν Infraphil.

ΟΝΟΜΑ _____
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ _____

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία 'Αγ. Ἀλεξάνδρου 10. Πολ. Φάληρον. — Τηλ. 99-746.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης). Τηλέφ. 532.563.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η «ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΣ»

ΕΝΑ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟ ΠΑΘΟΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΟΛΟΙ στὴν Κόρντ, τὴν εἰδυλλιακὴ κωμόπολι τῆς νοτίου Γαλλίας, μιλοῦσαν γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς Φορτινὲ Ὠμπάν. Τὴν ἀποκαλοῦσαν «Ἀφροδίτη τῆς Προβηγκίας». Κι' ἦταν, στ' ἀλήθεια, μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια, τὴ βελούδινη ἐπιδερμίδα της καὶ τὶς ἁρμονικὲς καμπύλες τοῦ κορμιοῦ της. Μὲ τὴν ὀμορφιά της αὐτὴ συνδύαζε τὴ φλογερὴ ἰδιοσυγκρασία τῆς μεσημβρινῆς.

Ὁ Θεόφιλος Ὠμπάν, ὁ ἄντρας της, ἦταν ὁ πλουσιώτερος χτηματίας τῆς περιοχῆς. Κανείς, ὡστόσο, δὲν τὸν ζήλευε, οὔτε γιὰ τὰ πλούτη του, οὔτε γιὰ τὴν ὀμορφη γυναίκα ποὺ εἶχε. Τὸν λυπόνταν, τοὐναντίον, γιατί, ἀπὸ κάμποσο καιρό, ἡ ὑγεία του δὲν πήγαινε καλά. Οἱ γιατροὶ δὲν τοὔβρισκαν καμμιὰ ὡρισμένη ἀρρώστεια. Κι' ὡστόσο, πάθαινε συχνὰ ζάλες κι' ἐμετοὺς κι' ἔλυωνε ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Ὅλα αὐτὰ φαίνονταν πολὺ παράξενα. Γιατί, ὡς πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὁ Ὠμπὰν ἦταν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του καὶ γύριζε ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ μὲ τὸ ἄλογό του στὰ κτήματά του, χωρὶς νὰ κουράζεται ποτέ.

Ἦταν τώρα ἡ 24η Δεκεμβρίου 1861. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, κάμποσοι συγγενεῖς, συγκεντρώθηκαν στὸ μεγάλο σπίτι τοῦ Ὠμπάν. Ὁ οἰκοδεσπότης ἦταν κάπως καλύτερα κι' ἡ γυναῖκα του φαινόταν πολὺ εὐτυχισμένη γι' αὐτό.

Κατὰ τὶς ὀκτώ, ὁ Ἀλφρέδος Μπεριντό, ἕνας ἐξάδελφος τοῦ Ὠμπάν, ποὺ ἦταν μυλωνὰς σ' ἕνα γειτονικὸ χωριό, σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ. Ὁ οἰκοδεσπότης τὸν συνώδευσε ὡς τὴν ἐξώπορτα. Πέρασε κατόπιν στὸ σταῦλο, γιὰ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὰ ζῶα.

Ὁ Μπεριντὸ ἀπομακρύνθηκε γρήγορα. Ἀλλά, καθὼς πήγαινε νὰ βγῇ στὸ μεγάλο δρόμο, ἄκουσε ἕναν πυροβολισμό. Στ' αὐτιά του ἔφτασαν ταυτόχρονα φωνές:

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Ὁ Μπεριντὸ γύρισε τρέχοντας στὸ σπίτι. Ὁ Ὠμπὰν ἦταν πεσμένος κατὰ γῆς, κοντὰ στὴν ἐξώπορτα. Ἄφθονο αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὸ στῆθος του. Τὸν σήκωσαν ἀμέσως καὶ τὸν πῆγαν στὸ κρεβάτι του. Ἦταν χτυπημένος μὲ κυνηγετικὸ ὅπλο καὶ τὰ σκάγια εἶχαν χωθῆ στὸ στῆθος του καὶ θἄπρεπε νὰ εἶχαν τρυπήσει τὰ πνεμόνια του, γιατὶ ἕνας ματωμένος ἀφρὸς ἔτρεχε ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Σκοτώστε με, ἀποτελειώστε με! μούγκριζε ὁ δυστυχισμένος.

Ὅταν ἔφτασαν ὁ γιατρὸς κι' ὁ παπᾶς, ποὺ εἶχε πάει νὰ εἰδοποιήσῃ ὁ Μπεριντό, δὲ ἐρρισκόταν πιὰ στὴ ζωή. Εἶχε πεθάνει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του, ἔπειτα ἀπὸ φριχτοὺς πόνους.

Ὅλο τὸ σπίτι εἶχε ἀναστατωθῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ περιστατικό. Ἡ μόνη ποὺ δὲν εἶχε κινηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι της, ἦταν ἡ Φορτινέ. Εἶχε ἀπομείνει στὸ τραπέζι, ὅπου διασκέδαζαν πρὶν καὶ βούλωνε τὰ αὐτιά της μὲ τὰ χέρια της, γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὶς σπαρακτικὲς κραυγὲς τοῦ ἄντρα της. Ὅταν, τέλος, τῆς εἶπαν πὼς εἶχε πεθάνει, σωριάστηκε λιπόθυμη.

Οἱ κάτοικοι τῆς Κόρντ ἄρχισαν νὰ συρρέουν στὸ σπίτι, μόλις ἔγινε γνωστὴ ἡ δολοφονία τοῦ Ὠμπάν. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ ζωέμπορος Ντενάντ, φίλος τοῦ μακαρίτη.

— Ἂς μάθω ποιὸς τὸν σκότωσε, καὶ θὰ τὸν πνίξω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια! φώναξε μόλις βρέθηκε μπροστὰ στὸ νεκρό.

Γήγενε κατόπιν στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας τοῦ Ὠμπάν, ποὺ τὴν εἶχαν ξαπλώσει στὸ κρεβάτι της καὶ τῆς ψιθύρισε μερικὰ παρηγορητικὰ λόγια. Οἱ παριστάμενοι τὸν εἶδαν κατόπιν νὰ περνᾷ τὰ χέρια του κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ νὰ τῆς χαϊδεύῃ τὸν ὦμο. Αὐτὴ ἡ οἰκειότητα, καὶ μάλιστα σὲ παρόμοια στιγμή, φάνηκε σ' ὅλους πολὺ παράξενη.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, λύθηκαν οἱ γλῶσσες. Γιατὶ ἦταν κοινὸ μυστικὸ στὴν Κόρντ οἱ σχέσεις τοῦ Ντενάντ μὲ τὴν ὄμορφη Φορτινέ. Πολλοὶ τοὺς εἶχαν δῆ μαζί. Καὶ τώρα συνδύαζαν διάφορα περιστατικά, ἰδίως τὴν παράξενη ἀρρώστεια τοῦ καὶ κατέληγαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ζωέμπορος ἔπρεπε νὰ ἦταν ὁ δολοφόνος. Οἱ ὑπόνοιες ἐνισχύθηκαν, ὅταν μαθεύτηκε πὼς, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι ἡμέρες, εἶχε ἀγοράσει ἕνα κυνηγετικὸ ὅπλο.

Στὸ μεταξύ, ἡ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασις τοῦ πτώματος ἀπέδειξε τὴν ἀδικαιολόγητη παρουσία μέσα στὰ σπλάγχνα του ποσότητος σουμπλιμέ.

Πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας τοῦ Ὠμπὰν καὶ τῆς ψιθύρισε μερικὰ παρηγορητικὰ λόγια.

«Σίγουρα, εἶπαν τότε ὅλοι, ὁ Ντενάντ κι' ἡ Φορτινὲ προσπάθησαν νὰ ξεπαστρέψουν πρώτα τὸν Ὠμπὰν μὲ σουμπλιμὲ κι' ἐπειδὴ δὲν τὸ κατάφεραν, ὁ ζωέμπορος τὸν σκότωσε».

Ὁ ἀνακριτής, ποὺ ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι, στηριζόμενος σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐνδείξεις, διέταξε τὴ σύλληψι τοῦ Ντενάντ.

Ὁ ζωέμπορος, ἀπὸ τὴ φυλακή, ποὺ βρισκόταν, προσπάθησε νὰ ἐξασφαλίσῃ ἕνα «ἄλοθι». Ἀλλ' ὅλοι ἐκεῖνοι, στοὺς ὁποίους ἀπευθύνθηκε, βεβαίωσαν, ὅτι τὸν εἶχαν δῆ ἢ πρὶν ἀπὸ τὸ κλήματος δὲν τὸν εἶχε δῆ κανείς.

Ὁ Ντενάντ, εἶπε γιατὶ κατάλαβε, ὅτι ἦταν χαμένος, εἶτε γιατὶ βασανιζόταν ἀπὸ τύψεις, ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ. Βυθίζοντας ἕνα μαχαῖρι στὴν κοιλιά του. Ἀλλὰ τὸ τραῦμα δὲν ἦταν σοβαρό, κι' ὁ ζωέμπορος σώθηκε. Καὶ τότε φανέρωσε τὰ πάντα.

— Ἐγὼ σκότωσα τὸν Ὠμπάν, εἶπε. Ἡ ὀμορφιὰ τῆς Φορτινὲ μὲ εἶχε τρελλαίνει...

Ὅ,τι ἀποκάλυψε κατόπιν, ἦταν ἀνατριχιαστικό.

Ὁ Ντενάντ κι' ἡ Φορτινέ, ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ τοὺς ἔνωσε τὸ κολασμένο πάθος τους, δὲ σκέφθηκαν παρὰ πὼς νὰ ξεφορτωθοῦν τὴ γυναίκα του ὁ πρῶτος — γιατὶ κι' ὁ ζωέμπορος ἦταν παντρεμένος — καὶ τὸν ἄντρα της ἡ δεύτερη.

Κατέφυγαν, λοιπόν, πρῶτα στὸ ἄρσενι... ποὺ κατάφερε νὰ προμηθευθῆ ὁ Ντενάντ. Ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα ἦταν μέτρια. Τὰ δυὸ θύματα ἔλυωναν σιγὰ-σιγά, ἀλλὰ δὲν πέθαιναν. Οἱ δυὸ δολοφόνοι, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, φοβόνταν μήπως ἀνακαλυφθοῦν, ἂν μεγάλωναν τὶς δόσεις. Χρησιμοποίησαν κατόπιν τὸ σουμπλιμέ. Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν πῆγαν καλύτερα.

— Ἀντὶ νὰ πεθάνουν αὐτοί, λυώνουμε ἐμεῖς, εἶπε μιὰ μέρα ἡ Φορτινέ. Ἂς ξεπαστρέψωμε πρῶτα τὸν Ὠμπὰν καὶ κατόπιν θὰ σκεφτοῦμε γιὰ τὴ γυναίκα σου.

— Μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τὸν ξεπαστρέψωμε;

— Θὰ τὸν σκοτώσης.

Ὁ Ντενάντ δίστασε. Ἀλλ' ἡ Φορτινὲ κατάφερε νὰ τὸν πείσῃ καὶ κατάστρωσαν μαζὶ τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος, ποὺ τὸ ὡρισαν γιὰ τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Ὁ ζωέμπορος σκότωσε, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, τὸν Ὠμπάν, χώνοντας τὸ ὅπλο του ἀπὸ μιὰ ρωγμή, ποὺ ὑπῆρχε στὸν τοῖχο, κοντὰ στὴν ἐξώπορτα.

Ἡ Φορτινέ, ὅταν τὴν συνέλαβαν, ἀρνήθηκε οὔτε ἤξερε τίποτα γιὰ τὴ δολοφονία.

Ἀλλ' ὁ Ντενάντ ὑπόδειξε τότε τὸ μέρος, ὅπου εἶχε κρύψει τὰ γράμματά της. Καὶ τὰ γράμματα αὐτὰ μιλοῦσαν πολὺ καθαρά. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, τοῦ ἔγραφε:

«Ἀγαπημένε μου σύζυγε (ἔτσι τὸν ἀποκαλοῦσε στὰ γράμματά της), πρέπει νὰ τελειώσουμε τὶς σχέσεις μας θὰ μαθευτοῦν καὶ δὲ θὰ μποροῦμε πιὰ νὰ κάμωμε τίποτα. Μετανοιώνω γιατὶ δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνη στὰ φάρμακα, ποὺ μοῦδωσες-νάικα σου, οὔτε σύ, ὅμως, κατάφερες τίποτα μὲ τὴ γυναῖκ' οἱ δυό, ἐνῶ ἡ δική μας ζωὴ κατάντησε κόλασις... Τώρα, ὅμως, ὅλα θὰ τελειώσουν. Δὲν εἶναι ἔτσι, ἀντρούλη μου;... Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν ἀκούσω τὸν πυροβολισμό, ἀλλ' ἀφοῦ δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά, κάμε ὅπως νομίζεις. Ἡ Φορτυνέ, ποὺ σὲ λατρεύει».

Ἡ δίκη τῶν δυὸ κακούργων ἔγινε σὲ λίγο. Ἐμφανίστηκαν ἐκεῖ σὰν ἔνθροί, γιατὶ τώρα ἡ ἀγάπη τους εἶχε μταδληθῆ σὲ θανάσιμο μῖσος. Τὸ δικαστήριο τοὺς καταδίκασε καὶ τοὺς δύο σὲ θάνατο... Στὶς 5 Ἰουνίου τοῦ 1861, τὰ κεφάλια τους ἔπεφταν στὴ λαιμητόμο.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ ἕνα ἔρημο νησὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ τρία μίλια μακρυὰ ἀπ' τὸ σύμπλεγμα τῶν Βορείων νήσων καὶ ἀρκετὰ κοντὰ στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ θρύλος τὸ ἤθελε στοιχειωμένο καὶ οἱ καπετανέοι πρόσεχαν πολύ, ὅταν περνοῦσαν στ' ἀνοιχτὰ τὸ φουρτουνιασμένο πάντα κάβο του.

Ὁ καπετὰν-Τζῶν ἤτανε παλιὸς ὑπαξιωματικὸς τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ. Ἂν ἐπρόκειτο ὅμως νὰ δώση ἐξετάσεις πάνω σὲ θαλασσινὲς γνώσεις, θὰ πήγαιναν πάσο μπροστά του ἀκόμα καὶ οἱ καλύτεροι γαλονάδες τοῦ Ναυαρχείου.

Γι' αὐτό, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καθὼς βρισκόμουν μαζί του στὴ γέφυρα τοῦ καταδιωκτικοῦ τοῦ λιμεναρχείου, ποὺ κυβερνοῦσε, ἔμεινα ἔκπληκτος, ὅταν τὸν εἶδα νὰ στρίβη τὸ τιμόνι δεξιά, κυττώντας μὲ φόβο πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς ἔρημου νησιοῦ, ποὺ κοντά του περνάγαμε ἐκεῖνη τὴ στιγμή. "Ηταν ἄκριβῶς τὸ «Νησὶ τῶν νεκρῶν»! Τὸ ἔλεγαν ἔτσι, γιατὶ ἐκεῖ ἤταν θαμένοι πολλοὶ πειρατὲς καὶ πολλὰ θύματά τους.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἤταν ἀκατοίκητο καὶ τὰ παραμύθια γιὰ φαντάσματα καὶ στοιχειά, ποὺ διηγοῦνταν, εἶχαν ἐμπνεύσει σ' ὅλους ἕναν ἀσυγκράτητο φόβο.

— "Ωστε φοβᾶσαι κι' ἐσὺ τὸ νησὶ αὐτό, καπετάνιε; τὸν ρώτησα.

— Χμ! ἔκανε ἐκεῖνος. Μπορῶ νὰ τὰ βάλω καὶ μὲ λιοντάρι ἀκόμη, χωρὶς νὰ φοβηθῶ καθόλου. Ἀλλὰ μὲ τὰ στοιχειά, ὄχι!...

— Πιστεύεις κι' ἐσὺ στὰ φαντάσματα, ἕνας ἄντρας, ποὺ ἔχει δῆ τόσα στὴ ζωή του;... τοῦ εἶπα, μ' ἕναν ἐπιτιμητικὸ τόνο. Ἔλα, κάνε μου τὴ χάρι καὶ βάλε πλώρη γιὰ νὰ πλησιάσωμε λίγο.

— Ἀβύνατο, μοῦ ἀποκρίθηκε. Πρῶτα-πρῶτα, κι' ἐγὼ ἂν ἤθελα, θὰ ἐπαναστατοῦσε τὸ πλήρωμα...

— Ὡραία, τοῦ ἀπάντησα τότε. Κάνε κράτει νὰ κατέβω σὲ μιὰ βάρκα. Θὰ πλησιάσω μόνος μου... Θέλω ὁπωσδήποτε νὰ μάθταν ἔχη σελήνη, τὰ φαντάσματα πληθαίνουν... Ἔ, λοιπόν, ἀπόψε ἡ βραδυὰ εἶναι κατάλληλη!...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς μου ἤταν ἐπιτακτικός. Κι' ἐπειδὴ εἶχα τότε μιὰ ἀνώτερη θέσι στὴ Γλασκώβη, ἀνάγκασα τὸν πλοίαρχο νὰ σταματήση τὸ καράβι.

Ὅταν τὸ πλήρωμα ἔμαθε τὸ σκοπό μου, μὲ κύτταξε σὰν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν βλέπουν γιὰ τελευταία φορά...

Ἡ ἀλήθεια ἤταν, ὅτι μόνος μου θὰ δυσκολευόμουν νὰ τὰ βγάλω πέρα. Τὰ φαντάσματα, βέβαια, δὲν τὰ λογάριαζα, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ βρίσκονταν στὸ νησὶ φυγόδικοι ἢ καὶ διάφοροι κακοποιοί. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ πείσω δυὸ ἄνδρες τοὐλάχιστον νὰ μ' ἀκολουθήσουν, ὡπλισμένοι. Τὴ στιγμή, λοιπόν, ποὺ ἤμουν στὴ σκάλα, ἑτοιμος νὰ κατέβω, γύρισα καὶ τοὺς ἔρριξα μιὰ ματιά.

— Δὲ θὰ μ' ἀκολουθήση κανείς, παιδιά; τοὺς ρώτησα. Κρῖμα, κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς οἱ Ἄγγλοι ναυτικοὶ δὲ λογαριάζουν τίποτα. Εἶναι ὅμως ντροπή μας νὰ ἔχουμε προγόνους, ποὺ κατέκτησαν ὅλο σχεδὸν τὸν κόσμο, κι' ἐμεῖς νὰ φοβώμαστε νὰ πλησιάσωμε ἕνα πολιονήσι.

Κι' ἄρχισα νὰ κατεβαίνω τὴ σκάλα, σηκώνοντας ἀδιάφορα τοὺς ὤμους μου.

— Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἀφίσω νὰ πᾶτε μόνος! ἀκούστηκε τότε μιὰ φωνή.

"Ηταν ἕνας πραγματικὸς γίγας ὁ ἐθελοντὴς αὐτός.

Τοὺσφιξα ἐγκάρδια τὸ χέρι, ἐνὼ τὴν ἴδια στιγμή, δυὸ ἄλλοι δέχνταν κι' αὐτοί νὰ μ' ἀκολουθήσουν.

Ἀφοῦ ὁπλιστήκαμε σὰν ἀστακοί, ἐπιβιβαστήκαμε στὴ βάρκα καὶ ξεκινήσαμε πρὸς τὸ νησί.

Στὸν πλοίαρχο εἶπα νὰ τρέξη νὰ μᾶς βοηθήση ὅταν θὰ τὸν εἰδοποιοῦσα μὲ μιὰ φωτοβολίδα, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸ ἔκανα μόνο, ἂν κινδυνεύαμε ἀπὸ ἀνθρώπους.

Στὸν οὐρανὸ ἔφεγγε ἕνα ὡραῖο φεγγάρι. Ἡ θάλασσα, ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἤταν ἥσυχη καὶ τίποτα δὲν πρόδινε, ὅτι μποροῦσε νὰ συναντήσωμε φαντάσματα καὶ στοιχειά. Σὲ λίγο, ἀποβιβαζόμαστε στὸ νησὶ καὶ δέναμε τὴ βάρκα μας σὲ μιὰ πέτρα.

Ἀρχίσαμε νὰ προχωροῦμε μὲ μεγάλη προφύλαξι πρὸς τὸ ἐσωτερικό, ἕτοιμοι νὰ ἀντικρύσωμε κάθε κίνδυνο. Τὸ ἔδαφος σὲ πολλὰ σημεῖα γινόταν ἀνώμαλο.

Κάπου-κάπου συναντούσαμε ὄγκους ἀπὸ χῶμα, μὲ καρφωμένους ἀπάνω σταυροὺς. Ἦσαν τάφοι ἀγνώστων. Ποῦ, ποιός ξέρει, ὕστερα ἀπὸ τί μαρτυρικὸ θάνατο τοὺς ἔθαψαν ἐκεῖ.

Εἴχαμε περάσει δυὸ-τρία χιλιόμετρα, χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο, κι' ἀπὸ μακρυὰ ἄρχισε νὰ φαίνεται ἡ ἀντίθετη πλευρὰ τῆς θάλασσας, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄντρες μου, μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι.

— Ἀκοῦστε, ἀκοῦστε! μοῦ εἶπε τρομαγμένος.

Σταθήκαμε ὅλοι καὶ ἐντείναμε τὴν ἀκοή μας.

Πραγματικά, ἀκουγόταν κάτι ἀκαθόριστο, σὰ μουσικὴ καὶ σὰ βογγητὸ ἀνθρώπου...

— Προχωρῆστε! διέταξε τοὺς ἄνδρες μου. Τώρα θὰ λύσωμε τὸ μυστήριο!

Πραγματικά, μὲ ἀκολουθήσαν ὅλοι. Ὅσο προχωρούσαμε, τόσο ὁ περίεργος αὐτὸς ἦχος ἀκουγόταν πιὸ καθαρά, ὥσπου, στὸ τέλος, ἀντικρύσαμε ἕνα περίεργο θέαμα: Κάτω στὴ θάλασσα, ὅπου σχηματιζόταν ἕνα μικρὸ λιμάνι, βρισκόταν ἀγκυροβολημένη μιὰ θαλαμηγός!

Τὸ βέβαιο ἤταν, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ πραγματικότητα. Ἐμοιαζε μάλλον μὲ μιὰ ὀπτασία, μὲ μιὰ σκιὰ καραβιοῦ, ποὺ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ἤταν μέσα σ' ἕνα πυκνὸ πέπλο ὁμίχλης.

Ἡ μουσικὴ τώρα ἀκουγόταν καθαρὰ κι' οἱ περίεργοι βόγγοι δυνατώτερα... Κατάλαβα, ὅτι οἱ ἄνδρες μου ἄρχισαν νὰ χάνουν τὴν ψυχραιμία τους.

— Ξέρω τί συμβαίνει... τοὺς εἶπα. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀργότερα... Τώρα ὅμως προσπαθῆστε νὰ συγκρατήσετε στὸ μυαλό σας τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ πλοίου, κι' ἐλᾶτε νὰ διαβάσωμε τί ὄνομα ἔχει.

"Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὲς προσπάθειες, διαβάσαμε τὴ λέξι «Ὠρίων».

Εἶχα καταλάβει πιὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἡ ἀτμόσφαιρα στὸ νησὶ ἤταν τόσο πυκνή, ποὺ δημιουργοῦσε ἀντανακλαστικὰ φαινόμενα. Τέτοια φαινόμενα ἔχουν παρατηρηθῆ πολλὰ στὰ βόρεια κλίματα. Ὅταν, δηλαδή, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ὑπερκεκορεσμένη ἀπὸ ὑδρατμούς — καὶ αὐτὸ συμβαίνει συνήθως τὶς νύχτες, ποὺ ὑπάρχει σελήνη — συγκρατεῖ τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἀντικειμένου, ποὺ θὰ βρίσκεται στὴν ἀκτίνα αὐτῆς τῆς συμπυκνώσεως τῶν ὑδρατμῶν.

Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ δὲ μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω, ἤταν οἱ βόγγοι, ποὺ ἀκούγονταν.

Πῆρα τὴν καραμπίνα ἑνὸς ναύτη καὶ πυροβόλησα πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλαμηγοῦ, ἀφοῦ πρῶτα κράτησα καλὰ στὴ μνήμη μου τὴ σιλουέττα της. Ἡ σφαῖρα μου τὴ διέρχισε στὴ μέση χωρὶς νὰ σκοντάψη πουθενὰ καὶ σφύριξε, πέφτοντας στὴ θάλασσα.

— Θέλετε, εἶπα στοὺς ἄνδρες μου, νὰ χαθῆ τὸ καράβι αὐτὸ καὶ νὰ πάψη ἡ μουσική;

— Ναί, μοῦ ἀπάντησαν, κυττώντας με περίεργα.

— Πυροβολῆστε ὅλοι μαζὶ στὸν οὐρανό...

Πολλὲς ὁμοβροντίες τάραξαν τότε τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία τοῦ νησιοῦ. Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Ἀφοῦ διαλύθηκαν μὲ τὸν κρότο τῶν ὅπλων οἱ ὑδρατμοί, ποὺ συγκρατοῦσαν τὴν εἰκόνα τῆς θαλαμηγοῦ, ἄρχισε αὐτὴ νὰ χάνεται, καθὼς ἔπαψε ν' ἀκούγεται κι' ἡ μουσική.

Οἱ ναῦτες πῆραν θάρρος.

Σὲ λίγο, γυρίζαμε μὲ ὕφος κατακτητοῦ στὸ καράβι μας, ἀφοῦ ἐγὼ σημείωσα προσεκτικὰ κάθε τι ποὺ εἶχε πέσει στὴν ἀντίληψι τῶν ἀνδρῶν μου.

Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, γύρισα στὸ Λονδῖνο, ἔτρεξα ἀμέσως στὸ Ναυαρχεῖο καὶ ζήτησα τὸν κατάλογο ὅλων τῶν ἀγγλικῶν πλοίων. Πραγματικά, μέσ' στὶς θαλαμηγούς, συνάντησα καὶ τὸν «Ὠρίωνα». Ἀπ' τὶς πληροφορίες, ποὺ μάζεψα μετά, ἔμαθα τὴν ἀκόλουθη ἱστορία:

Ἡ θαλαμηγὸς αὐτὴ ἀνῆκε, τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, σ' ἕνα γνωστὸ σημερινὸ πολιτευόμενο. Εἶχε μετατραπῆ σὲ λέσχη χαρτοπαικτικὴ καὶ γύριζε στὰ λιμάνια τῆς Ἀνατολῆς, μακρυὰ ἀπὸ τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις. Ἕνα βράδυ, ἀγκυροβόλησε στὸ ἔρημο ἀπὸ τότε «Νησὶ τῶν νεκρῶν». Οἱ ἐπιβάτες, μαγεμένοι ἀπὸ τὴν περίφημη σελήνη, ἔπαιζαν μουσικὴ πάνω στὸ κατάστρωμα, ἀφοῦ διέκοψαν, ἴσως, γιὰ λίγο, τὸ παιχνίδι.

Τὰ περίεργα ἀτμοσφαιρικὰ φαινόμενα ὅμως ἔκαναν τὸ χρέος τους: Συγκράτησαν τὴν εἰκόνα τῆς θαλαμηγοῦ, σὰ νὰ ἦσαν φωτογραφικὴ μηχανή! Ἀλλὰ δὲ σταμάτησα ὡς ἐδῶ. Ἐξακρίβωσα καὶ τοὺς περίεργους βόγγους, ποὺ ἀκούγονταν.

Τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ οἱ ἄλλοι διασκέδαζαν ἐπάνω, κάποιος, σὲ μιὰ καμπίνα, δολοφονοῦσε ἕνα συμπαίκτη του, γιὰ χαρτοπαικτικοὺς λόγους, κι' ἐκεῖνος, ὅπως ἦταν φυσικό, βογγοῦσε...

Ὁ δολοφόνος βρίσκεται τώρα στὶς Ἰρλανδικὲς φυλακὲς γιὰ ἄλλη αἰτία. Ἂν ὅμως ὁ ἀγγλικὸς νόμος παραδεχόταν τὰ περίεργα αὐτὰ φυσικὰ φαινόμενα, ἴσως νὰ προσετίθεντο ἀκόμη μερικὰ χρόνια φυλακῆς στὴ ράχη του.

Ἔτσι, ὅποιος καπετάνιος τυχαίνει νὰ φουντάρη τώρα στὸ «Νησὶ τῶν νεκρῶν» μὲ σελήνη, δίνει διαταγὴ στὸ πληρωμά του, πρὶν πλησιάση, νὰ ρίξη μερικὲς τουφεκιὲς στὸν ἀέρα, γιὰ νὰ μὴν τρομάξουν ἀπὸ τὰ...φαντάσματα οἱ ἐπιβάτες του.

ΝΤΕΡΙΚ ΜΠΑΡΛΕΥ

Κάτω στὴ θάλασσα, βρισκόταν ἀγκυροβολημένη μιὰ θαλαμηγός...

Τὰ ΑΣΤΡΑ λένε τί θὰ μᾶς βγῆ

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ περίοδο 4 — 10 Ἀπριλίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Ἔγνοιες ἐπαγγελματικῆς φύσεως, ἰδίως ἐὰν δὲν φροντίσατε νὰ βάλετε κάποια τάξι στὸν οἰκονομικὸ τομέα. ★ Μὴ ἀναλαμβάνετε ὑποχρεώσεις, ποὺ δὲ θὰ μπορέσετε νὰ ἐκπληρώσετε ἐγκαίρως. ★ Φιλικὸ πρόσωπο σᾶς συκοφαντεῖ.	★ Διατηρῆστε τὴν ψυχραιμία σας καὶ προσέξετε τὰ λόγια, ποὺ θὰ πῆτε σὲ στιγμὲς ἐκνευρισμοῦ. ★ Ἂν δείξετε πνεῦμα συνδιαλλαγῆς, ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν, ἐνῶ δύσκολα θὰ σᾶς συγχωρήσουν μιὰ ἀπρεπῆ συμπεριφορά.	★ Ἀποφυγετε τὴν ὑπερκόπωσι καὶ τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις. ★ Μὴ ἀφῆστε ἐπίσης νὰ σᾶς καταλάβη μιὰ ἀπογοήτευσι ἢ ἀποθάρρυνσι, ποὺ θὰ εἶχε δυσάρεστα γιὰ τὴν ὑγεία σας συνέπειες. ★ Κίνδυνος πτώσεως κατὰ τὶς μετακινήσεις.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Θὰ χρειαστῆ νὰ ἐργαστῆτε περισσότερο ἀπὸ συνήθως καὶ ἡ ἐργασία θὰ σᾶς φανῆ λιγώτερο εὐχάριστη, γιατὶ δὲ θ' ἀποδώση τὰ κέρδη, ποὺ περιμένετε. ★ Συνεχίστε τὶς προσπάθειες, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῆτε ἀπὸ τὶς δυσχέρειες.	★ Περιορίστε τὶς ἀπαιτήσεις καὶ ἐνεργῆστε μὲ διπλωματία. Θὰ ἐπιτύχετε καλύτερα ἀποτελέσματα. ★ Ἕνας φίλος θὰ σᾶς δώση συγκινητικὴ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης του. ★ Παραδεχθῆτε ἕνα σφάλμα σας καὶ ζητῆστε συγγνώμη.	★ Ἀδιαθεσία, ποὺ θὰ χειροτερέψη ἂν δὲ φροντίσετε ν' ἀπαλλαγῆτε ἐγκαίρως ἀπ' αὐτήν. ★ Ἂν ὑποφέρετε ἀπὸ τὸ στομάχι, θ' ἀπαιτηθῆ μιὰ συστηματική καὶ μακροχρονη δίαιτα. ★ Στὰ γεύματα νὰ ἔχετε ἀπόλυτη ἡρεμία.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Ἀποφύγετε τὴν ἀταξία καὶ τὴν ἀναβλητικότητα, ποὺ ἀποτελοῦν τοὺς πιὸ σοβαροὺς, γιὰ τὴν ἐργασία σας, κινδύνους. Ἐνημερῶστε τὴν ἀλληλογραφία σας κι' ἐκπληρώνετε ἐγκαίρως τὶς ὑποχρεώσεις. ★ Προστριβὲς μὲ προϊσταμένους.	★ Τὰ ἄστρα δὲν ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὴν ὑγεία. Ἀποφύγετε τὶς εἰρωνεῖες καὶ τὶς παρατηρήσεις καὶ μὴ ἀνακινῆτε ἕνα δυσάρεστο παρελθόν. ★ Οἱ νέες κοπέλλες ἀς προσέξουν τὴν ἐκλογή, ποὺ θὰ κάνουν. Κίνδυνος νὰ ἐξαπατηθοῦν.	★ Εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ὑγεία σας περίοδος. Προσέξτε μόνο τὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα καὶ μὴ παραμένετε πολλὲς ὧρες στὸν ἥλιο, ἰδίως μὲ τὸ κεφάλι ἀκάλυπτο. ★ Ἀνάσ σας τὸ τριαντάφυλλο καὶ τυχερὸς ἀριθμὸς τὸ 3.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Προσέξετε πολὺ τὶς ἡμέρες, ποὺ καθορίζετε, γιὰ τὴ διεξαγωγὴ διαπραγματεύσεων καὶ συζητήσεων, σχετικῶν μὲ τὴν ἐργασία σας. Πρέπει νὰ σᾶς ἀφήνουν πλήρη ἐλευθερία δράσεως. ★ Μὴ ἀφῆστε νὰ σᾶς δέσουν τὰ χέρια.	★ Ἀφιερῶστε περισσότερο χρόνο στὴν οἰκογένειά σας καὶ μὴ ξοδεύετε ὅλα τὰ χρήματα, ποὺ κερδίζετε. ★ Ἡ στιγμὴ εἶναι κατάλληλη, γιὰ νὰ βάλετε τέρμα σὲ παλλὲς παρεξηγήσεις καὶ νὰ σταθεροποιήσετε ἕνα αἰσθηματικὸ δεσμό.	★ Τὰ ἄστρα σᾶς ἐξασφαλίζουν ἐξαιρετικὴ ὑγεία. Ξαναβρίσκετε ἔτσι τὴν αἰσιοδοξία καὶ αὐτὸ ἔχει πολὺ εὐχάριστο ἀντίκτυπο στὴ ζωή σας. ★ Στοὺς ἀρρώστους ἡ περίοδος αὐτὴ ἐξασφαλίζει ταχεῖα ἀνάρρωσι. ★ Τυχερὸ τὸ 10.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Ἡ τύχη εἶναι μὲ τὸ μέρος σας καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξη αὐτὸ κατ' ἐπανάληψιν, μὲ τρόπο ἀπροσδόκητο. ★ Πρόσωπο, ποὺ μόλις γνωρίζετε, θὰ προθυμοποιηθῆ νὰ σᾶς βοηθήση καὶ νὰ σᾶς ἀγάλη ἀπὸ δύσκολη θέσι.	★ Κίνδυνος νὰ καταστρέψετε μὲ τὴ συμπεριφορά σας ἕνα δεσμό, ποὺ σᾶς στοίχισε στὸ παρελθὸν πολλὲς θυσίες. ★ Μιὰ συνάντησι θὰ σᾶς γεμίση χαρὰ καὶ θὰ ἐξυπηρετήση τὰ συμφέροντά σας. ★ Μὴ καθυστερῆτε στὰ ραντεβοῦ.	★ Ἂν ὀδηγῆτε αὐτοκίνητο ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχή, ἰδίως κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο. Ἀποφύγετε τοὺς πολυσύχναστους δρόμους, καθὼς καὶ κάθε περιττὴ μετακίνησι. ★ Καὶ ὡς πεζὸς ὅμως, προσέξετε τὰ αὐτοκίνητα.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Θὰ χρειαστῆ νὰ πάρετε ἀποφάσεις, ποὺ ἀπαιτοῦν προσοχή, σκέψι καὶ μελέτη. ★ Ὅ,τι καὶ νὰ συμβῆ, διατηρῆστε τὴν ψυχραιμία σας. ★ Ἡ πανσέληνος ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὴν κατάστασι καὶ σᾶς κάνει δυστρακτικό.	★ Θὰ δείξετε μιὰ δυσπιστία, ποὺ θὰ πληγώση ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Μὴ πιστέψετε τὶς ψῆμες ποὺ κυκλοφοροῦν χωρὶς νὰ τὶς ἐξακριβώσετε. ★ Κίνδυνος νὰ ἀδικήσετε πρόσωπο, ποὺ εἶναι ἄξιο τῆς ἐμπιστοσύνης σας.	★ Καμμιὰ σοβαρὴ διαταραχή. Ἀντιθετα, μιὰ αὔξησι τῆς ζωτικότητος σᾶς ἐπιτρέπει νὰ κάνετε ἀφοῦ τὸ ταξίδι, ποὺ ἀπὸ καιρὸ σχεδιάζετε. ★ Λίγη καθημερινὴ πρωϊνὴ γυμναστικὴ θὰ σᾶς ὠφελοῦσε πολλαπλῶς. ★ Τυχερὸ τὸ 6.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ κάθε σας ἐνέργεια καὶ τὴν δδηγοῦν στὴν ἐπιτυχία. ★ Πρέπει ὅμως νὰ προσέξετε, γιατὶ ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ σᾶς ὠθεῖ σὲ ἀσυλλόγιστες σπατάλες, γιὰ τὶς ὁποῖες γρήγορα θὰ μετανοήσετε.	★ Πρόσωπο, ποὺ ἀγαπᾶτε, θ' ἀποδειχθῆ κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς νευρικὸ καὶ ἄδικο. ★ Τὰ συμφέροντα δὲ συμβαδίζουν μὲ τὶς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδιᾶς. Δείξετε διπλωματία καὶ ἔχετε ὑπ' ὄψι πὼς ὁ χρόνος ἐργάζεται γιὰ σᾶς.	★ Ὁ λαιμὸς παρουσιάζει μεγάλη εὐαισθησία. Ἀποφύγετε γι' αὐτὸ τὰ παγωμένα ποτὰ καὶ τὰ ρεύματα ἀέρος. Ἰδίως ὅταν εἰσθε ἱδρωμένοι. ★ Προσέξετε καὶ τὸ πιὸ ἀσήμαντο σπυράκι ἢ τραῦμα, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος μολύνσεως.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἡ τύχη πει νὰ βασίζεστε σ' αὐτήν. ★ Ἀπομακρυνθῆτε ἐγκαίρως ἀπὸ πρόσωπα, ποὺ δὲν εἶναι μὲ τὸ μέρος σας καὶ δεῖξε πρέπει νὰ σᾶς ἐπηρεάσουν ἀρνητικὰ ἀπὸ πρόσωπα, ποὺ σᾶς ὠθοῦν στὴν ὀκνηρία καὶ στὴ φλυαρία. ★ Σᾶς στήνουν παγίδα.	★ Ζωηρὲς συζητήσεις καὶ διαπληκτισμοὶ θὰ ἐπέλθουν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ σὲ κίνδυνο τὶς αἰσθηματικές σας σχέσεις. ★ Τὸ Σαββατοκύριακο προτιμῆστε τοὺς περιπάτους στὴν ἔξοχη παρὰ τὶς συγκεντρώσεις σὲ σαλόνια καὶ κέντρα.	★ Κάποια ἀνωμαλία θὰ κάνη, τὶς γυναῖκες ἰδίως, ν' ἀνησυχήσουν. ★ Δύσκολη περίοδος, γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ αἱμορροΐδες. ★ Ἀποφύγετε κάθε εἴδους καταχρήσεις καὶ μὴ παραφορτώνετε τὸ στομάχι σας, ἰδίως τὰ ἐράσθυα.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Μεγάλη ἀστάθεια στὴν ἐργασία, λαγοὺς συχρόνως. ★ Οἱ δισταγμοὶ θὰ σᾶς κάνουν νὰ χάσετε πολύτιμο χρόνο. Ἀντιμετωπίστε ἀποφασιστικὰ τὴν κατάστασι μὲ γρήγορες ἀποφάσεις.	★ Σημαντικὴ περίοδος, γιὰ τὶς σχέσεις σας μὲ τὸ ἄλλο φύλο. Κινδυνεύετε μόνο νὰ καταστρέψετε τὸ παρόν, συγκρίνοντάς το μὲ τὸ παρελθόν, ἢ ζηλεύοντας τὶς ἐπιτυχίες προσώπου, ποὺ ἡ τύχη εὐνόησε περισσότερο ἀπὸ σᾶς.	★ Αὔξησι τοῦ δυναμισμοῦ σᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀνταποκριθῆτε καλύτερα στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐργασίας σας, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνικῆς σας ζωῆς. ★ Ἀποφύγετε τὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασία, γιατὶ θὰ προκαλέσουν πόνους στὶς ἀρθρώσεις.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Περίοδος γεμάτη δυσχέρειες καὶ ἀθεία, τελικὰ ὅμως δὲν κράτησαν τὸ λόγο τους καὶ αὐτὸ σᾶς στενοχωρεῖ πολύ. ★ Ἀντιμετωπῆστε μὲ θάρρος τὴν κατάστασι. Βασιστῆτε μόνο στὸν ἑαυτό σας.	★ Καμμιὰ σημαντικὴ μεταβολὴ στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. Πάψετε ὅμως νὰ δίνετε στὰ προβλήματα, ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν, μεγαλύτερη σημασία ἀπ' ὅ,τι πρέπει. ★ Ἀπόφασι, ποὺ θ' ἀπαιτήση ἐκ μέρους σας μεγάλο θάρρος.	★ Ἡ καρδιὰ ἀπαιτεῖ ν' ἀποφύγετε τὴν ὑπερκόπωσι καὶ τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις. Ἂν οἱ ἀνωμαλίες, ποὺ παρουσιάζει παραταθοῦν, συμβουλευτῆτε ἕνα καλὸ καρδιολόγο. ★ Μὴ πάρετε κανένα φάρμακο χωρὶς συμβουλὴ γιατροῦ.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ἡ ἐπιτυχία θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι, ποὺ θὰ δώσετε στὶς ἐνέργειές σας. ★ Ἔχετε συμφέρον ν' ἀκούσετε πρόσωπα μὲ πεῖρα, στὸ ὁποῖο μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη. ★ Θὰ βρεθῆτε πάντως πρὸ διλήμματος.	★ Θὰ λάβετε γράμμα ποὺ θὰ σᾶς ἀναστατώση. Κι' ὅμως πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ διατηρῆστε ἀγαθὲς σχέσεις μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ. ★ Οἱ νέοι δεσμοὶ ἐπιφυλάσσουν δυσάρεστες ἐκπλήξεις.	★ Προσέξετε πολὺ ὅταν περπατᾶτε στὸ δρόμο. Σᾶς ἀπειλοῦν διάφορα μικροατυχήματα, ποὺ θὰ ὀφείλονται μᾶλλον σὲ ἀπροσεξία σας. ★ Ἡ αἰσιοδοξία θὰ σᾶς βοηθήση νὰ διατηρήστε ὀπὸν ὀργανισμό σας τὴν ἀναγκαία ἰσορροπία.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Ἡ ἐκδοσι μιᾶς ὑποθέσεως θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴν ἐπιδεξιότητα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ταχύτητα ποὺ θὰ δράσετε. ★ Θὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι, ποὺ δὲ συμβαδίζει μὲ τὶς ἀπόψεις σας. ★ Ἀνοιχτῆτε πρωτοβουλία.	★ Ἀγαπημένο πρόσωπο θὰ σᾶς στενοχωρήση μὲ τὴν ἀδιαλλαξία του. Κι' ἐσεῖς ὅμως τὸ στενοχωρεῖτε ἀπὸ καιρὸ μὲ τὴν ψυχή σας στάσι. ★ Ἀποδοχὴ προσκλήσεως θὰ σᾶς ἐξασφαλίση ἕνα πολὺ εὐχάριστο Σαββατοκύριακο.	★ Εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ὑγεία περίοδος, ἀρκεῖ ν' ἀποφύγετε μιὰ ὑπερένταση ποὺ θ' ἀναστάτωνε τὸν ὀπνο σας καὶ θὰ πείραζε τὸ νευρικὸ σύστημα. ★ Ἀποφύγετε τὶς ἐπισκέψεις σὲ ἀρρώστους. Ὑπάρχει κίνδυνος μεταδόσεως.

OFFSET - ΠΙΡΩΤΑ

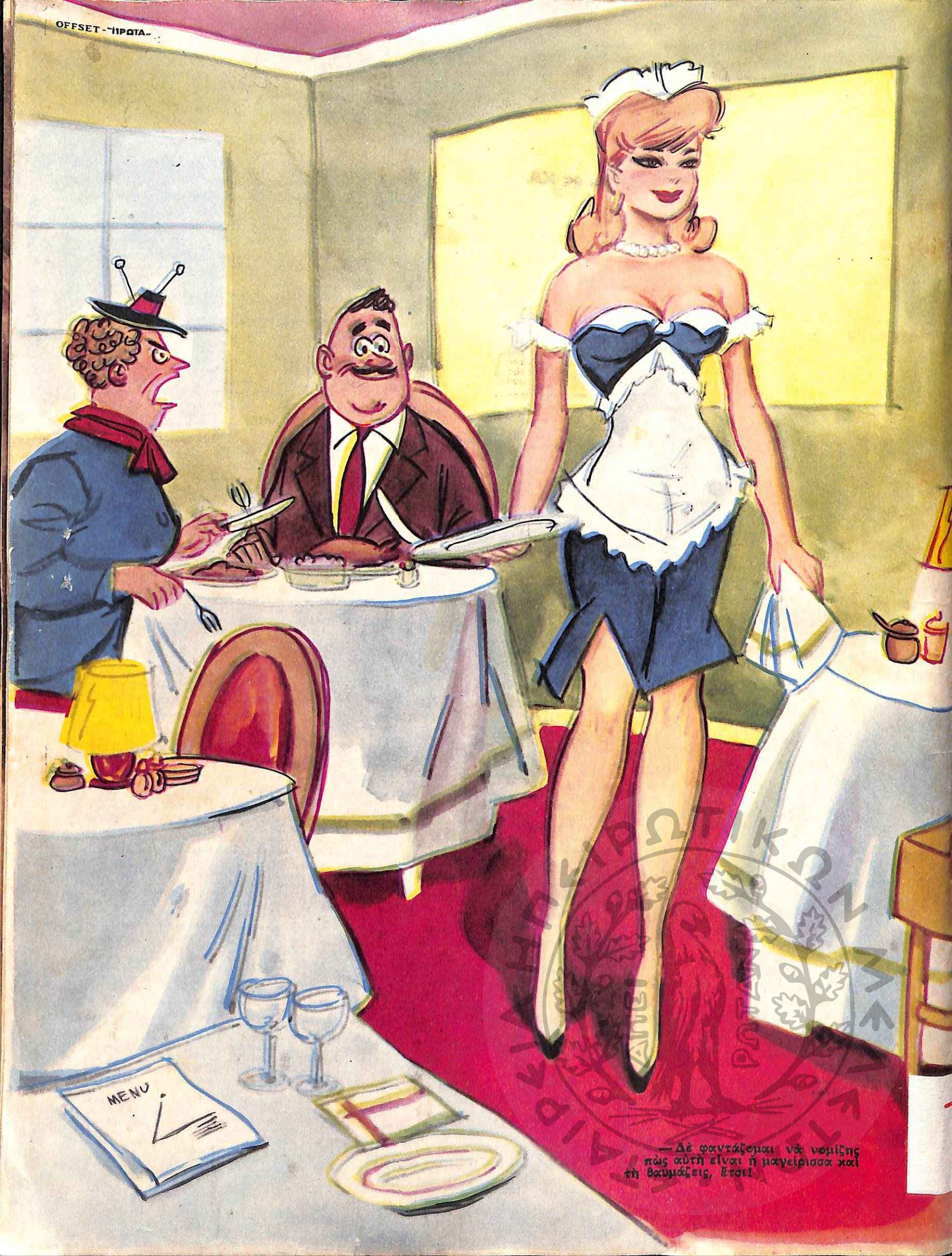

— Δὲ φαντάζομαι νὰ νομίζης πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ μαγείρισσα καὶ τὴ θαυμάζεις, ἔτσι!